Vì Một Trăm Triệu
Nuôi Một Con Rồng
Âu Dương Mặc Tâm
QUÁ KHỨ CHẬM RÃI

Vì Một Trăm Triệu, Nuôi Một Con Rồng

Âu Dương Mặc Tâm

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Huyền Huyễn, Sủng

Đổng Thiên Tâm có ba giấc mơ: phát tài, mua nhà, nuôi một thú cưng đáng yêu.
Hai giấc mơ đầu: khó.
Giấc mơ thứ ba: rất khó!
Không ngờ rằng một ngày, cô lại nhận được một khoản thừa kế từ trên trời rơi xuống.
Luật sư: "Cô Đổng Thiên Tâm, tài sản thừa kế của cô bao gồm một căn hộ bốn phòng ngủ ba phòng khách ở trung tâm thành phố, một trăm triệu nhân dân tệ tiền tiết kiệm. Điều kiện để nhận thừa kế là cô phải nuôi một thú cưng."
Đổng Thiên Tâm: "Thú cưng là mèo à?"
Luật sư: "Không phải."
"Chó?"
"Không phải."
"Chuột hamster?"
"Cũng không phải."
"Chẳng lẽ là… rắn?"
"Về lý thuyết thì khá là giống." Luật sư mỉm cười: "Là một con rồng giống như mèo."
Đổng Thiên Tâm kinh ngạc: "Rồng mèo ư?!"

Tiểu kịch trường 1:
Đổng Thiên Tâm: "Một trăm triệu đã vào tay rồi, có thể vứt rồng đi được không!"
Con rồng: "??? Tại hạ là một sinh vật quý hiếm không được bảo

vệ! Toàn cầu chỉ có một! Chỉ có một con duy nhất trên trời dưới đất!”
Đổng Thiên Tâm: “Vậy một trăm triệu vẫn đáng hơn!”
Con rồng: “….”

Tiểu kịch trường 2:
Ba giờ sáng, Đổng Thiên Tâm phát hiện căn phòng bên cạnh vẫn sáng đèn. Con rồng ngồi ngay ngắn bên cửa sổ, mở đôi mắt sáng như đèn pha.
Đổng Thiên Tâm: “Mày làm gì vậy?!”
Con rồng: “Cách đây ba mươi dặm có người đang cãi nhau.”
“… Rồi sao?”
“… Đêm dài lắm mộng, nghe chút cho vui, còn hơn không có việc gì làm.”
“…”

CP: Mặt trời nhỏ khỏe khoắn và đầy sức sống x Rồng lai tsundere thích hóng hớt
Thể loại: Hiện đại giả tưởng, câu chuyện nhẹ nhàng, nhóm nhân vật đa dạng
Nhân vật chính: Đổng Thiên Tâm, Mang Trú
Nhân vật phụ: Tả Bách, Lữ Ngọ
Nội dung: Câu chuyện nhẹ nhàng, chữa lành, xen lẫn chút ly kỳ nhưng không hề đáng sợ.
Chủ đề: Yêu đời, vươn lên mỗi ngày
Tóm tắt trong một câu: Cuộc phiêu lưu hàng ngày của sen và rồng

Mục lục

- Chương 1: [Phần 1. “Mèo Rồng Đến Rồi”] Một trăm triệu tiền thừa kế???
- Chương 2: Chẳng lẽ họ định lấy thận của tôi?
- Chương 3: Thây ma? Yêu quái?
- Chương 4: Bé Thiên Tâm, cố lên nào…
- Chương 5: Hóa ra anh ta là… rồng?
- Chương 6: Thực đơn của rồng
- Chương 7: [Phần 2. “Gió Nổi Lên”] Điện thoại của rồng mèo
- Chương 8: Nguyện lực
- Chương 9: Tâm nguyện của nguyện lực
- Chương 10: Đã đến rồi thì…
- Chương 11: [Phần 3. “Tìm Kiếm”] Đây là giống loài mới, mèo rồng…
- Chương 12: Linh cảm chẳng lành
- Chương 13: Món quà thực sự của Phong yêu…
- Chương 14: Thế giới của nguyện lực
- Chương 15: Mảnh vỡ nguyện lực
- Chương 16: Quá nổi bật
- Chương 17: Anh ấy là người bạn duy nhất của tôi
- Chương 18: Thế giới hai chiều mới
- Chương 19: Tặng anh một đoá hoa nhỏ màu đỏ
- Chương 20: [Phần 4: Cho Dù Xa Xôi, Nhưng Cũng Có Thể Đến Được] Sẵn sàng trở thành phú bà thôi, sen ơi!
- Chương 21: 30 triệu tài sản thừa kế!
- Chương 22: Bà đây không làm nữa!
- Chương 23: Cuộc sống nghỉ hưu tuyệt vời
- Chương 24: Thế Giới Trong Phim Thần Tượng
- Chương 25: Lạc vào vòng lặp?
- Chương 26: Và thế là, tập hai bắt đầu
- Chương 27: Lồng Giam của Nữ Phụ
- Chương 28: Nữ phụ cũng không phải dạng vừa
- Chương 29: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Phiên Bản Nữ Phụ

- Chương 30: Nguyện Vọng Thật Sự Của Cô Ấy
- Chương 31: [Phần 5. “Ngắm Nhìn Bầu Trời Các Bạn Đã Thấy”] Sáng Tối Của Thế Giới
- Chương 32: Lại xuyên không nữa sao?
- Chương 33: Người đưa thư giữa cát vàng
- Chương 34: Có Quân Địch Tiến Gần
- Chương 35: Thứ đó là… Thái Tuế?
- Chương 36: Tiếng lòng của mọi người
- Chương 37: Trận Pháp Huyền Không Phi Tinh
- Chương 38: Không phải chứ, lại nữa à
- Chương 39: Long Đằng Vạn Lý
- Chương 40: [Phần 5. “Cỏ Bồng Xa Xa, Sương Sớm Trắng Xóa”] Lữ Ngọ Nở Hoa Rồi
- Chương 41: Đời Sau của Lữ Ngọ Nhờ Hết Vào Mọi Người
- Chương 42: Thẩm Ước Của Thế Giới 3D
- Chương 43: Bốn Sư Đồ Kỳ Lạ
- Chương 44: Giọng Hát của Thẩm Ước
- Chương 45: Trận Pháp Đổi Mệnh
- Chương 46: Tôi Ghen Tị Với Anh?
- Chương 47: Đảo Nam Kỳ
- Chương 48: Chỉ Là Một Trận Pháp Tạp Nham
- Chương 49: Tâm Nguyện Của Họ
- Chương 50: [Phần 6. “Ngày Mai Là Một Ngày Đẹp Trời”] Nhà Có Ma
- Chương 51: Chú Rồng Ngốc Khẩu Thị Tâm Phi
- Chương 52: Tin đồn từ đường dây nóng
- Chương 53: Vẫn còn kịp!
- Chương 54: Dựa vào cái gì?!
- Chương 55: Tìm Phách
- Chương 56: Một người không đủ, hàng triệu người thì sao
- Chương 57: Từng bước diệt trừ Thái Tuế
- Chương 58: Thời gian không có anh
- Chương 59: Đánh rồng cũng phải nhìn mặt chủ chứ [Hết]

Chương 1: [Phần 1. “Mèo Rồng Đến Rồi”] Một trăm triệu tiền thừa kế???

Một ngày cuối tuần khốn khổ

Làm thêm vào thứ bảy quả là hành hạ con người!

Dự báo thời tiết bảo rằng hôm nay trời xanh nắng đẹp, thích hợp để đi dã ngoại… Nhưng thực tế? Chẳng thấy gì ngoài công việc.

Sáng sớm, khi bị kéo đến công ty, mặt trời vẫn đang ngủ ngon trong chăn ấm. Đến khi rời văn phòng buổi tối, mặt trời đã tan ca từ bao giờ, còn cô thì chẳng hít được chút ánh sáng nào cả.

Trên chuyến tàu điện ngầm, Đổng Thiên Tâm ngồi đó, nhìn chằm chằm vào bóng mình phản chiếu trên cửa sổ, cực kỳ bất mãn. Thoáng chốc, cô thấy mình như biến thành kiếp trước của chó, bò, ngựa, lừa… một kẻ lao động không ngừng nghỉ.

Điện thoại “ting ting ting” vang lên liên hồi. Các tin nhắn thông báo tụ lại thành một dấu đỏ chói lóa hình số 6 trên đầu ứng dụng WeChat, giống như một biểu cảm mồ hôi ròng ròng trên khuôn mặt vậy.

Trưởng phòng Lý gửi đến một loạt sáu tin nhắn thoại, mỗi tin dài khoảng 90 giây. Chỉ cần nghe giọng nói của anh ta thêm chút nữa, có lẽ cô sẽ nổi đóa mất. Đổng Thiên Tâm nhẫn nhịn chuyển toàn bộ sang chế độ văn bản.

Một bài diễn thuyết lê thê tràn ra màn hình, lời lẽ rườm rà, nói qua nói lại chỉ xoay quanh chuyện báo cáo mà cô viết hôm nay không đạt yêu cầu. Nếu không có "những chỉnh sửa tận tâm" của Trưởng phòng Lý, nó chắc chắn đã không qua được cửa xét duyệt. Trưởng phòng Lý nhấn mạnh rằng Đổng Thiên Tâm cần học hỏi nhiều hơn, phải cố gắng hơn nữa để trưởng thành.

Cô thầm mắng trong bụng: Học cái đầu anh ấy!

Bản báo cáo 5.000 chữ chỉ bị sửa đúng hai dấu phẩy và đổi mỗi phần tên tác giả thành của anh ta. Công lao của cô thì hóa thành danh tiếng của anh ta, đúng thật quá đáng!

Trong lòng giận dữ, Đổng Thiên Tâm nghiến răng nhắn lại: "Trưởng phòng Lý nói đúng ạ! Em nhất định sẽ cố gắng hơn nữa. Cảm ơn anh vì đã vất vả chỉnh sửa báo cáo, mong anh nghỉ ngơi sớm, chúc anh cuối tuần vui vẻ, gia đình hòa thuận! (Cười tươi) (Hoa hồng x3)"

Sau khi gửi tin nhắn, cô cảm giác mình đã thắng lợi một chút. Có lẽ cảm nhận được "chân thành" trong tin nhắn, Trưởng phòng Lý không nói gì thêm.

Đổng Thiên Tâm đang định mở video ngắn để xem nhằm giải tỏa bực bội thì tàu điện ngầm bất chợt rung nhẹ. Ngón tay cô lướt qua màn hình, vô tình mở camera. Ngay khi đó, cô nhìn thấy một sợi khói xám nhạt mờ ảo xuất hiện trong màn hình, rồi bay vụt về phía toa bên cạnh.

"Sợi khói gì thế này?" Cô ngẩn người một lúc, theo phản xạ lia camera về phía sợi khói. Khi phóng to tám lần, cô nhìn thấy một gã đàn ông trung niên mặc vest chỉnh tề chính là nguồn phát ra sợi khói xám đó. Điện thoại của gã được giữ thấp đến mức gần như nhét dưới váy của một cô gái đứng trước.

Gã đang chụp lén!

Đổng Thiên Tâm lập tức bật dậy, gần như cùng lúc, cô gái kia cũng phát hiện ra. Cô ta quay lại nắm lấy tay gã đàn ông, hét toáng lên: “Anh chụp gì thế hả?!”

Mọi chuyện tiếp tục leo thang khi đám đông bắt đầu xôn xao, những hành khách khác lập tức giơ điện thoại lên ghi lại. Một bà thím tham gia cuộc khẩu chiến, chỉ vào gã đàn ông chửi thẳng: “Đồ lưu manh!” Hai người đàn ông khác chen vào, khăng khăng bảo vệ gã, cho rằng cô gái đang vu oan.

Trong lúc hỗn loạn, sợi khói xám kia đột nhiên biến mất. Đổng Thiên Tâm nhíu mày, cố gắng quan sát kỹ hơn, nhưng sợi khói ấy không xuất hiện lại nữa.

Chẳng lẽ mình làm việc quá sức đến mức sinh ra ảo giác rồi ư?

Đoàn tàu dừng lại. Cô gái không chịu buông tay, nhất quyết kéo gã đàn ông xuống sân ga, gọi cảnh sát khu vực: “Anh ta chụp lén tôi, nhất định phải bắt lại!”

Người đàn ông giãy nảy: “Tôi không làm! Cô vu khống tôi!”

Bà thím hùng hổ thêm dầu vào lửa, “Còn dám cãi! Chúng tôi nghe thấy tiếng chụp rõ ràng!” Trong khi đó, hai người đàn ông bênh vực tên này vẫn không ngừng châm chọc: “Phụ nữ bây giờ thật không thể tưởng tượng nổi, tùy tiện đổ tội người khác!”

“Nhìn lại mình đi, không ai muốn chụp đâu mà làm quá lên thế!”

Cô gái giận run, mặt đỏ bừng bừng, “Kiểm tra camera an ninh đi, tôi không sợ!”

Gã đàn ông khoát tay: “Kiểm tra cái gì chứ? Các người làm loạn đủ rồi, chỉ tổ làm lãng phí thời gian của cảnh sát thôi.”

Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Không cần kiểm tra camera, tôi có bằng chứng.”

Mọi người đồng loạt quay đầu lại. Từ trong đám đông, một cô gái nhỏ nhắn bước ra. Cô mặc áo thun rộng, quần thể thao, mang đôi giày đế dày khiến bàn chân trông lớn hơn bình thường. Trên lưng là chiếc balo hình gấu dâu, khuôn mặt tròn xoe và mái tóc búi tròn gọn gàng trông không thể ngây thơ hơn.

Đổng Thiên Tâm giơ điện thoại lên, cười rạng rỡ: “Tôi vừa quay được toàn bộ quá trình anh ta giở trò. Video 4K, nét căng từng chi tiết.”

Đám đông thốt lên kinh ngạc: “Ồ! Có bằng chứng rồi!”

Viên cảnh sát lập tức kiểm tra video, nghiêm giọng: “Đây chính là chứng cứ phạm tội rõ ràng!”

Tên đàn ông hoảng loạn, cầm điện thoại lắc loạn xạ: “Do góc chụp thôi! Tôi không chụp gì cả, thật đấy!”

Đổng Thiên Tâm liếc qua hai người đàn ông đứng cạnh: “Điện thoại đó không phải của anh ta. Hai người này là đồng bọn, vừa rồi lúc xuống tàu đã lén tráo điện thoại. Kiểm tra cả ba máy là rõ ngay.”

Ba gã đàn ông lập tức biến sắc, chẳng nói chẳng rằng lao ra ba hướng khác nhau.

Viên cảnh sát phản ứng nhanh như chớp, lao tới quật ngã gã đàn ông mặc vest. Một người qua đường dũng cảm chìa chân ngáng đường, khiến một trong hai đồng bọn ngã sóng soài. Bà thím cũng không thua kém, vung túi rau tấn công, đập mạnh vào đầu gã, kết thúc trận đấu.

Gã cuối cùng chạy nhanh nhất, chọn lối ít người qua lại. Nhưng ngay khi gã tưởng đã thoát thì một bóng dáng nhỏ nhắn đột

nhiên xuất hiện… chính là Đổng Thiên Tâm.

Cô gái bé nhỏ nhưng rất nhanh trí, quẳng ba lô vào mặt gã, khiến hắn mất thăng bằng ngã lăn quay. Viên cảnh sát lập tức áp sát, còng tay hắn lại.

Ba gã đàn ông bị áp giải đi. Đổng Thiên Tâm cười híp mắt nhìn cô gái bị chụp lén: "Đừng sợ, công lý luôn đứng về phía người ngay thẳng."

Cô gái xúc động, suýt bật khóc: "Cảm ơn chị! Nếu không có chị, tôi chẳng biết làm sao nữa."

Bà thím cũng không quên chen vào: "Cô gái này tốt bụng ghê, sau này ra đường nhớ mang theo cô ấy để phòng thân nha!"

Đổng Thiên Tâm chỉ mỉm cười. Cô cúi xuống nhặt lại ba lô hình gấu dâu, phủi bụi rồi bước lên tàu trở lại. Khi tàu lăn bánh, cô nhìn thoáng qua cửa sổ, dường như thấy sợi khói xám mờ nhạt lượn lờ bên ngoài.

"Thật kỳ lạ… có phải mình đã vô tình phát hiện ra điều gì đó rồi không?"

Nhưng cô nhanh chóng lắc đầu, mệt mỏi tựa vào ghế. Ngày dài vừa khép lại, nhưng những điều khó hiểu có lẽ chỉ mới bắt đầu.

"Tránh ra!" Gã đàn ông hét lên, lao thẳng tới …

"Tôi dậy từ sáu giờ sáng để bắt tàu điện ngầm, chưa kịp ăn sáng, bữa trưa ăn đồ ngoài thì chẳng no, còn bữa tối không biết phải ăn ở xó xỉnh nào… " Đổng Thiên Tâm nói nhanh như máy, càng nói càng tức: "Làm việc thêm mười tiếng đồng hồ, bị sếp cướp công, mười phần thì tám, chín phần là không có tiền tăng ca… "

"Biến đi!" Gã đàn ông không khách sáo vung nắm đấm về phía Đổng Thiên Tâm. Cô nghiêng đầu né, xoay hông, xoay vai, rồi

tung một cú đấm như đại bác thẳng vào bụng hắn. Gã đàn ông tối sầm mặt, gục ngã ngay tại chỗ.

Đám đông xung quanh vỗ tay reo hò. Đổng Thiên Tâm chỉnh lại ba lô, cơn bực tức vơi đi không ít. Cô cười tươi, xoay người, tìm một camera an ninh, lịch sự cúi chào, sau đó chỉ vào gã đàn ông đang nằm trên đất, nói: "Anh ta ra tay trước, tôi là phòng vệ chính đáng, thấy chuyện bất bình không thể làm ngơ! Nhớ quay rõ cho tôi nhé!"

Ở phòng điều khiển camera giám sát, cảnh sát già họ Triệu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc qua màn hình, khuôn mặt vừa bất lực vừa buồn cười. Cảnh sát trẻ họ Vương tò mò ghé lại gần xem, thốt lên: "Sếp ơi, người mà thầy đang xem là ai vậy… Ôi chao! Cô gái nhỏ này giỏi ghê, một cú đấm hạ gục luôn?"

"Cô ấy không phải là một cô gái bình thường đâu." Ông Triệu thở dài: "Đi thôi, thầy dẫn cậu đi gặp nữ anh hùng này, tiện thể mang theo cái cờ lụa ở bên kia."

Cờ lụa không phải thứ xa lạ đối với đồn cảnh sát, nhất là ở đồn Hương Châu, trung tâm thành phố Bách Đảo. Mỗi ngày giải quyết không đếm xuể các vụ tranh chấp, họ nổi tiếng vì hiệu quả cao và thái độ tốt, được người dân tin tưởng, yêu quý, nên cờ lụa cảm ơn gửi tới đã chất đầy hai kho.

Nhiệm vụ đầu tiên của Tiểu Vương khi đến đồn chính là mang đống cờ lụa ra phơi nắng để tránh bị ẩm mốc… nghe nói cuối năm còn có thể tính thành điểm cộng thi đua.

Khi ấy, Tiểu Vương từng phát hiện hai lá cờ lụa mới tinh trong góc văn phòng. Nhưng ông Triệu bảo rằng, đó là cờ gửi cho một "cao thủ", cấm động vào.

Chẳng lẽ "cao thủ" trong lời sếp chính là cô ấy sao?

Chuyện này cũng… lạ lùng quá đi mất…

Không phải Tiểu Vương đánh giá người qua vẻ bề ngoài, nhưng cô gái nhỏ tên Đổng Thiên Tâm này trông như một viên bánh trôi mềm mại, chẳng liên quan gì đến danh hiệu "cao thủ" cả.

Ông Triệu đưa cờ lụa cho Đổng Thiên Tâm: "Này, cờ lụa của cô. Để ở đồn nửa tháng rồi, tôi đoán chắc mấy ngày nữa cô sẽ đến, tiện mang đi luôn." Ông ngừng lại một chút, rồi nhắc nhở tận tình: "Cô bớt liều lại một chút, lỡ có chuyện gì thì rắc rối lắm đấy!"

"Yên tâm, tôi tự biết chừng mực mà!" Đổng Thiên Tâm mở cờ ra, hai tay giơ cao. Một bên thêu dòng chữ "Thiếu nữ anh kiệt, khắc tinh của kẻ xấu", bên kia là "Hạ gục ngay, ngầu bá cháy!" Cô cười toe toét: "Đánh được thì đánh, không đánh được thì chạy. Nào nào, anh đẹp trai, chụp cho tôi tấm ảnh kỷ niệm đê!"

Tiểu Vương, người được giao trọng trách, chụp đến mười tấm mới miễn cưỡng đạt yêu cầu. Đổng Thiên Tâm kiễng chân, vỗ vai cậu, giọng điệu như bà cụ non: "Kỹ năng chụp ảnh này, chắc là lính mới đúng không? Phải cố gắng hơn nữa đấy nhé!"

Tiểu Vương chỉ có thể mỉm cười méo xệch, chẳng biết nói gì.

Ở văn phòng bên cạnh, chị Từ gọi ông Triệu đi giải quyết việc khác. Tiểu Vương nhìn Đổng Thiên Tâm thành thạo kiểm tra biên bản, không kiềm được thắc mắc: "Chị Đổng… chị thường xuyên làm việc nghĩa à?"

Đổng Thiên Tâm nheo mắt, "Nhìn tôi già vậy sao?"

"Ơ?"

"Tôi còn trẻ trung dễ thương thế này, tất nhiên phải gọi là em Đổng rồi. Không đúng, cậu sinh năm bao nhiêu?"

"…Năm 2003 ạ…"

Đổng Thiên Tâm hít sâu một hơi, ôm ngực, như muốn trấn an trái tim: "…Thôi cậu cứ gọi tôi là chị Đổng đi."

Tiểu Vương cười không nhịn được: "Nhìn tuổi này, chắc chị vẫn chưa tốt nghiệp đại học đâu nhỉ?"

Đổng Thiên Tâm tỏ vẻ hài lòng: "Đúng là giáo dục nước mình ngày càng phát triển. Mấy đứa nhỏ bây giờ nói chuyện ngọt ghê. Ôi, nhớ ngày xưa tôi còn lăn lộn ở con phố này, chắc khi ấy còn chưa có cậu đâu."

"Hả?"

"Tôi lớn lên ở con phố này mà." Đổng Thiên Tâm nheo mắt cười: "Từ nhỏ đã ngồi viết bài tập ở đồn cảnh sát, nơi này giống như nhà tôi vậy đó."

Tiểu Vương tròn mắt ngạc nhiên.

Trong lúc trò chuyện, Ông Triệu vừa gãi đầu vừa quay lại, nét mặt nhìn Đổng Thiên Tâm càng thêm khó diễn tả.

Đổng Thiên Tâm hỏi: "Sao thế ạ?"

"Trong điện thoại của tên mặc vest kia phát hiện phần mềm chụp trộm ảnh giấu kín, trong đó có hơn ngàn bức ảnh."

Tiểu Vương: "Hả?"

Đổng Thiên Tâm: "Haha, quả nhiên là vậy!"

Ông Triệu: "Còn phát hiện một ứng dụng mạng xã hội nước ngoài, hắn đã đăng không ít ảnh chụp trộm lên đó. Chị Từ và mọi người đang điều tra tài khoản của ba tên này… Tôi chỉ nói được vậy thôi."

Tiểu Vương kinh ngạc: Hội nghị của cục vừa đề cập gần đây tội phạm chụp lén phụ nữ và bán ảnh lại có dấu hiệu gia tăng,

chẳng lẽ ba tên này là một phần trong đó sao?

Đổng Thiên Tâm mỉm cười, đôi mắt cong cong như trăng non: "Vậy là tôi vô tình tóm được một con cá lớn?"

Ông Triệu hừ một tiếng: "Ừ."

"Có thể trao cho tôi giải thưởng hành động nghĩa hiệp không?" Hai mắt Đổng Thiên Tâm sáng lên: "Có tiền thưởng không? Ít nhất cũng phải hai, ba vạn chứ?"

"Có cái búa ấy!" Ông Triệu lườm: "Nhanh lên, Trưởng đồn Trương tìm cô đấy, lên văn phòng ông ấy đi."

"Xem ra đây đúng là vụ lớn, làm ông Trương phải ra tay." Đổng Thiên Tâm nhanh nhẹn ký xong bản ghi chép, vẫy tay chào vui vẻ: "Tạm biệt đồng chí Tiểu Vương! Tạm biệt đồng chí Lão Triệu!" Rồi cô chạy ào ra khỏi phòng điều phối, bước chân nhanh nhẹn chạy lên tầng hai, chẳng cần ông Triệu chỉ đường, cứ như người quen thuộc nơi này.

Ông Triệu thở dài, quay đầu nhìn thấy Tiểu Vương vẫn dán mắt về phía Đổng Thiên Tâm rời đi, giơ tay vẫy chào, mặt cậu ta treo nụ cười ngây ngô như bà cô già đang vui mừng.

Ông Triệu đỡ trán: "Cậu cười ngốc gì vậy?!"

"Hả?" Tiểu Vương sờ mặt: "Tôi cười sao?"

"..."

Phòng làm việc của Trưởng đồn vẫn như cũ, bức tường bên trái treo đầy giấy khen và cờ thi đua ngày càng nhiều, cũng như trọng lượng của Trưởng đồn Trương. Lần trước gặp chỉ mới có hai cằm, lần này đã thành ba cằm rồi, ngồi sau bàn trông chẳng khác gì một bức tượng Phật trang nghiêm.

Đổng Thiên Tâm chào hỏi, ánh mắt cô nhanh chóng chuyển sang người bên cạnh Trưởng đồn Trương.

Đó là một người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề, khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao ráo, chân dài, đứng thẳng, đuôi mắt dài sắc sảo, đeo kính gọng vàng. Bộ âu phục của anh ta giống đến tám phần với tên "vest chụp lén" mà Đổng Thiên Tâm vừa bắt.

"Tiểu Đổng, đây là luật sư Lữ Ngọ." Trưởng đồn Trương giới thiệu: "Luật sư Lữ, đây chính là Đổng Thiên Tâm."

Luật sư?

Phản ứng đầu tiên của Đổng Thiên Tâm là nghĩ rằng vị luật sư này và tên chụp lén kia là một phe. Cô thầm cảm thán: "Xã hội bây giờ cạnh tranh ghê quá, luật sư mà cũng nhận mấy vụ kiểu này nữa sao?"

"Tìm tôi cũng vô ích, ba tên chụp lén kia dính phải chuyện lớn rồi, chắc chắn sẽ bị truy tố." Đổng Thiên Tâm nhún vai nói.

Trưởng đồn Trương đỡ trán: "Cô nghĩ đi đâu vậy? Luật sư Lữ Ngọ đến đây để làm việc đàng hoàng, không liên quan gì đến mấy tên chụp lén kia đâu."

Ánh mắt của Lữ Ngọ lướt qua mặt Đổng Thiên Tâm, nở nụ cười tiêu chuẩn để lộ tám chiếc răng: "Tôi là luật sư được ủy thác bởi bà Đổng Cát Niên khi còn sống, đến đây để xử lý vấn đề thừa kế tài sản của bà ấy cho cô Đổng Thiên Tâm."

Đổng Thiên Tâm tròn mắt: "… Thừa kế cái gì cơ?"

Lữ Ngọ mỉm cười: "Tài sản thừa kế."

"Để lại cho ai?"

"Để lại cho cô, cô Đổng Thiên Tâm."

“Của ai?”

“Ủy thác của bà Đổng Cát Niên.”

“Đổng Cát Niên là ai?”

“Theo quan hệ truyền thống, bà ấy là dì bà ngoại xa của cô.”

“…”

Đổng Thiên Tâm gãi đầu: “Vị luật sư Lữ… Lục… Lữ… À khụ, luật sư, có phải ông nhầm không? Nhà tôi đừng nói đến họ hàng, ngay cả hoa cỏ cá cảnh cũng tuyệt chủng hết rồi, làm sao lại tự dưng mọc ra một dì bà ngoại chứ?”

Nụ cười của Lữ Ngọ như được dán cứng lên mặt: “Là ‘dì bà ngoại xa’.”

Từ “xa” được nhấn mạnh đặc biệt.

Đổng Thiên Tâm: “…”

Lữ Ngọ lấy một tập hồ sơ từ cặp ra, đặt trước mặt Đổng Thiên Tâm: “Đây là di chúc của bà Đổng Cát Niên, trong đó ghi rất rõ. Là người thừa kế duy nhất, cô có quyền nhận toàn bộ tài sản của bà ấy sau khi qua đời, bao gồm một bất động sản tại khu trung tâm thành phố Bách Đảo và một số tiền tiết kiệm.”

Đổng Thiên Tâm ngơ ngác mở di chúc ra, lập tức bị hàng loạt con số với đuôi là một dãy số không làm cho choáng váng. Ngón tay run rẩy đếm từng chữ số: “Hàng đơn vị, chục, trăm, nghìn, vạn, chục vạn, trăm vạn, nghìn vạn… Hít… … ” Cô nuốt nước bọt, ngẩng lên không dám tin: “… Cái… cái này…”

“Sau khi trừ thuế thừa kế và các chi phí liên quan, số tiền mặt cô Đổng Thiên Tâm được nhận là khoảng …” Lữ Ngọ mỉm cười như một vị thần tài nghiêm nghị: “Một trăm triệu.”

Tiểu kịch trường:

Đổng Thiên Tâm: Chắc tôi tin anh!

Chương 2: Chẳng lẽ họ định lấy thận của tôi?

Một trăm triệu được định nghĩa thế nào?

Nếu gửi tiết kiệm kỳ hạn một năm với lãi suất 1,5%, thì khoản "mục tiêu nhỏ" này mỗi năm sẽ sinh lãi 100.000.000 × 1,5% = 1.500.000. Tính ra mỗi tháng là 125.000, tức là mỗi ngày mở mắt ra, bạn có ngay 4.000 đồng rơi từ trên trời xuống.

Nếu đổi sang gửi kỳ hạn ba năm, giả sử lãi suất là 2,5%, thì lãi mỗi năm là 2.5 triệu, mỗi tháng khoảng 200.000, và mỗi ngày thu nhập gần 7.000 đồng.

Đổi cách tính khác: với mức lương hiện tại của Đổng Thiên Tâm (chưa đến 5.000 một tháng), nếu cô bắt đầu làm việc từ thời nhà Tần, không ăn không uống không ngủ suốt hai ngàn năm, thì việc tích lũy được một trăm triệu là điều hoàn toàn khả thi.

Vậy mà bây giờ, một khoản tiền lớn như thế này, không lý do, không báo trước, không rõ ràng lại đột ngột rơi trúng đầu cô. Cốt truyện lố bịch thế này, chỉ có một khả năng…

Lừa đảo!

Hờ hờ! Mánh khóe lừa đảo thời nay quả thật là sáng tạo, táo tợn đến mức dám đưa vụ việc đến cả đồn cảnh sát!

Đổng Thiên Tâm liếc mắt nhìn trưởng đồn Trương: "Lão Trương, trên trời rơi xuống một huân chương hạng nhì rồi này!"

Trưởng đồn Trương bất lực thở dài, hạ giọng nói: “Tôi đã xác minh rất kỹ rồi, di chúc là thật, tài sản cũng là thật, và cô chính là người thừa kế thực sự.”

Đổng Thiên Tâm: “Hả?!!”

“Chính xác hơn.” Lữ Ngọ nhấn mạnh: “Cô là người thừa kế duy nhất của dòng họ Đổng.”

Đổng Thiên Tâm ngẩn người, lại nhìn trưởng đồn Trương, thấy ông gật đầu nhanh như chớp.

Lòng cô bắt đầu dao động, không còn giữ được vẻ bình tĩnh: “Nói cách khác, vị… bà dì Đổng Cát Niên này là người thân duy nhất còn lại của tôi trên thế giới này?”

“Có thể nói như vậy.” Lữ Ngọ đáp.

Người thân duy nhất…

Ngón tay Đổng Thiên Tâm mân mê bản di chúc, cô hít thở sâu vài lần để ổn định tâm trạng: “Khi còn sống, tại sao bà ấy không đến tìm tôi?”

Lữ Ngọ sững người, phản ứng của Đổng Thiên Tâm hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông.

Rõ ràng sắp nhận được một khoản thừa kế khổng lồ, nhưng trên gương mặt cô không hề có chút vui mừng hay phấn khích nào, mà thay vào đó, từ vẻ nghi ngờ và cảnh giác ban đầu, dần chuyển thành… thất vọng?

“Vì một số lý do không tiện nói… tình huống khá phức tạp…” Lữ Ngọ trả lời.

Ngón tay Đổng Thiên Tâm khựng lại, cô lật sang trang tiếp theo: “Bà ấy… ý tôi là, bà Đổng Cát Niên, là người như thế nào?”

“… Tóc bạc trắng, tính cách nghiêm túc, là một cụ bà rất khỏe khoắn.” Lữ Ngọ trả lời.

“Bà ấy qua đời vì lý do gì?”

“Hưởng thọ, mất trong giấc ngủ.” Lữ Ngọ nói: “Có vẻ như bà Đổng Cát Niên đã sớm có linh cảm, nên trước đó một tháng đã đến văn phòng luật của chúng tôi để lập di chúc. Cô cứ yên tâm, di chúc này hoàn toàn hợp pháp.”

“Khi bà ấy ra đi.” Đổng Thiên Tâm ngập ngừng: “bà ấy có đau đớn không?”

“À… trông rất bình yên.”

Đổng Thiên Tâm khẽ thở phào, lật đến trang cuối của bản di chúc, ánh mắt dừng lại ở điều khoản “Đặc biệt chú thích” cuối cùng: “Đổng Thiên Tâm phải hoàn thành tâm nguyện của bà Đổng Cát Niên thì mới được thừa kế tài sản của bà.”

Điều khoản này có thể nói là tiền đề bắt buộc để di chúc có hiệu lực, thế nhưng lại bị đặt ở một vị trí không mấy nổi bật, cỡ chữ thậm chí từ năm hạ xuống còn ba. Cách làm này dễ khiến người ta liên tưởng đến dòng cảnh báo mập mờ trong quảng cáo: “Quảng cáo chỉ mang tính chất minh họa, vui lòng tham khảo sản phẩm thực tế.”

Chắc chắn có uẩn khúc trong chuyện này!

Đổng Thiên Tâm chỉ tay vào điều khoản: “Xin hỏi, tâm nguyện ở đây cụ thể là gì?”

Lữ Ngọ liếc nhìn trưởng đồn Trương đầy ẩn ý. Trưởng đồn Trương nhấc cốc giữ nhiệt đứng dậy, lẩm bẩm: “Tôi đi lấy chút nước nóng.” Rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Xem ra cô đã hỏi đúng trọng tâm. Đổng Thiên Tâm ngồi thẳng người, chăm chú nhìn Lữ Ngọ.

Lữ Ngọ hắng giọng, bắt đầu giải thích: "Cô là huyết thống duy nhất còn lại của dòng họ Đổng, mang trên mình vinh quang hàng ngàn năm của gia tộc. Chỉ có cô mới có thể… "

"Ồ~~ tôi hiểu rồi." Đổng Thiên Tâm bật cười, ngắt lời: "Ý anh là huyết thống của tôi rất quý giá, rất hiếm phải không?"

"Ờ… xét trên một khía cạnh nào đó, đúng là như vậy." Lữ Ngọ đáp.

"Vậy bà dì của tôi đã kết hôn chưa?"

"…Chưa."

"Vậy là chưa kết hôn mà sinh con. Với tuổi tác của bà ấy, chắc hẳn đã có cháu chắt rồi nhỉ." Đổng Thiên Tâm gật đầu: "Phần lớn khả năng là con cháu bà ấy mắc bệnh nan y, cần ghép tạng để sống, và sau khi điều tra đủ đường thì phát hiện ra chỉ có tôi là phù hợp nhất… "

"Hả?" Lữ Ngọ hoàn toàn bối rối.

Đổng Thiên Tâm bỗng ra vẻ như đã hiểu ra tất cả: "Chả trách dạo trước công ty đột nhiên tổ chức khám sức khỏe cho nhân viên, lấy của tôi cả chục ống máu. Chắc hẳn là do các người sắp đặt, đúng không?"

Mắt Lữ Ngọ giật liên hồi: "Cô suy diễn quá rồi…"

"Hay là!" Đổng Thiên Tâm thảng thốt kêu lên: "Điều kiện thừa kế tài sản là… họ muốn lấy thận của tôi!"

"Cô Đổng, cô hiểu lầm rồi." Lữ Ngọ vội ngăn lại: "Chúng tôi… khụ, không hề có hứng thú với… thận của cô… "

“Tôi từ chối bản di chúc này!” Đổng Thiên Tâm đột ngột tuyên bố.

Lữ Ngọ mặt mày méo xệch: “Cô nói gì cơ?!”

“Tôi chỉ là một kẻ nghèo khổ, sống lây lất, không chịu nổi đâu. Tạm biệt!” Đổng Thiên Tâm nhanh chóng khoác ba lô hình gấu dâu lên vai, quay người bước đi. Lữ Ngọ toát mồ hôi lạnh, vội vã đuổi theo: “Cô điên rồi à? Đó là một trăm triệu đấy… ”

Chưa kịp chạm vào vai Đổng Thiên Tâm, cô đột nhiên cúi người, rút chân ra phía sau, hai tay chụp lấy khuỷu tay Lữ Ngọ, hạ thấp trọng tâm, một cú ném qua vai dứt khoát khiến Lữ Ngọ lăn đùng xuống sàn. Đầu óc anh ta quay cuồng, nằm đơ một lúc lâu không nhúc nhích nổi.

Đổng Thiên Tâm vừa nhún nhảy vừa hát, vui vẻ chạy biến đi.

Trưởng đồn Trương ôm cốc giữ nhiệt, thong thả quay lại. Ông ngồi xổm xuống cạnh Lữ Ngọ, nhấp ngụm trà kỷ tử, vừa uống vừa nói: “Tôi bảo trước rồi mà, đừng thấy cô Đổng trông mềm mỏng dễ thương mà lầm tưởng. Bên trong cô ấy cứng đầu không tưởng. Hơn nữa, giác quan thứ sáu về nguy hiểm của cô bé này nhạy lắm đấy.”

Lữ Ngọ vịn eo ngồi dậy, lườm trưởng đồn Trương: “Lão Trương, ý ông là sao? Tôi trông có vẻ nguy hiểm lắm à?”

Trưởng đồn Trương tặc lưỡi: “Xem lại mình đi. Bao nhiêu tuổi rồi mà còn ăn diện như trai trẻ, nào là vest bó, nào là kính gọng vàng. Trông chẳng khác nào… haizz… đúng kiểu vừa bảnh bao vừa nguy hiểm. Bảo sao cô Đổng không tin anh.”

“Biến đi!” Lữ Ngọ nghiến răng: “Ôi trời, cái eo của tôi… ”

Trưởng đồn cảnh sát Trương thở dài, đỡ Lữ Ngọ đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

“Nếu Tiểu Đổng nhất quyết không chịu thừa kế gia sản của dòng họ Đổng thì phải làm sao đây?”

“Cô ấy là truyền nhân cuối cùng của dòng họ Hoạn Long.” Lữ Ngọ thở dài: “Từ lúc Đổng Cát Niên qua đời, bánh xe vận mệnh đã bắt đầu chuyển động rồi.”

Trưởng đồn Trương nhíu mày, vẻ mặt chán ghét: “Bánh xe vận mệnh ư? Nghe sến súa không chịu được!”

“Thế để tôi đổi cách nói.” Lữ Ngọ lập tức phóng đại: “Này, vận mệnh ơi~~!”

“Cút đi!”

Từ đồn cảnh sát khu Hương Châu đi về phía nam, qua hai ngã tư, là đại lộ ven biển nổi tiếng nhất của thành phố Bách Đảo.

Đường bờ biển dài hàng trăm dặm là biểu tượng du lịch của thành phố, ban ngày tấp nập người qua lại, tiếng cười nói không ngớt. Nhưng vào giờ này, du khách đã rời đi, chỉ còn lại làn gió biển mặn mòi và tiếng sóng vỗ dập dìu.

Đi trên vỉa hè, một bên là ánh đèn rực rỡ từ các tòa cao ốc, một bên là biển khơi sâu thẳm. Lan can dọc đường được chạm khắc hình rồng nhỏ, dưới ánh đèn đường phát sáng lấp lánh, hiên ngang bảo vệ sự bình yên của nơi đây.

Mỗi lần đi qua đây, Đổng Thiên Tâm đều vô thức bước chậm lại, tưởng tượng rằng trong ánh đèn lung linh tựa biển sao kia, rồi sẽ có một ánh sáng thuộc về mình.

Nhà trọ mà Đổng Thiên Tâm thuê nằm ở ngõ Phỉ Thúy, ngay cạnh đại lộ ven biển. Dù thuộc khu đất vàng nhưng ngõ nhỏ này hoàn toàn nằm ngoài tầm ngắm của các dự án bất động sản. Con hẻm hẹp ngoằn ngoèo, bị bao quanh bởi ánh đèn lấp lánh, mang cảm giác lận đận của số phận.

Quán nhậu ven đường sáng rực, những đôi dép lê tụm lại quanh bàn, vừa ăn uống, vừa trò chuyện rôm rả. Không khí ngập tràn hương thơm của hàu nướng. Đi thêm năm phút, là nơi "phong thủy bảo địa chữa lành tâm hồn"yêu thích nhất của Đổng Thiên Tâm – Trạm mèo Thanh Thanh.

Đây là một cón cà phê mèo. Quán có hơn chục chú mèo thường trực, và bà chủ quán là Liễu Thanh Thanh, cô gái đôi mươi với nhan sắc kiều diễm không thua kém các "nhân viên" bốn chân. Giờ này, quán đã đóng cửa, chỉ còn mỗi Liễu Thanh Thanh đang ngồi hóng mát dưới quạt điện, uống trà. Thấy Đổng Thiên Tâm, cô khẽ vẫy tay, làm nổi bật bộ móng tay lấp lánh.

"Bé Đổng, hôm nay về trễ thế!"

"Chào chị Lưu!" Đổng Thiên Tâm vui vẻ chạy đến, bám vào khung cửa sổ, tò mò nhìn vào trong.

"Tiểu Bạch hôm nay ăn uống tốt không? Đã được chải lông chưa? Có nhớ em không?"

Tiểu Bạch là một chú mèo trắng thuộc giống mèo nhà Trung Hoa, mắt vàng rực, năm nay vừa tròn năm tuổi. Tính cách chững chạc, nó là ngôi sao sáng nhất của Trạm mèo Thanh Thanh, đồng thời cũng là niềm an ủi lớn nhất trong năm năm làm nhân viên văn phòng của Đổng Thiên Tâm. Dù ngày làm việc có mệt mỏi ra sao, chỉ cần ngắm đôi mắt vàng tuyệt đẹp và chiếc đuôi mềm mại của Tiểu Bạch, cô lại thấy tràn đầy sức sống.

Liễu Thanh Thanh thoáng ngập ngừng, rồi khẽ nói: "Khụ… Tiểu Bạch hôm nay được một gia đình nhận nuôi rồi."

Ánh mắt Đổng Thiên Tâm tối sầm lại, hơi thở làm mờ một mảng kính.

"…Ồ."

Liễu Thanh Thanh thấy chạnh lòng. Từ ngày Tiểu Bạch chào đời, ngày nào Đổng Thiên Tâm cũng đến thăm nó. Không biết bao nhiêu lần cô đã gợi ý Đổng Thiên Tâm nhận nuôi, nhưng lần nào cô cũng từ chối, dù không nỡ rời đi.

“Tiểu Bạch cũng lớn rồi, cứ mãi sống thế này không ổn. Gia đình nhận nuôi có điều kiện rất tốt, đó là một nơi lý tưởng cho nó.” Liễu Thanh Thanh gượng gạo giải thích, cảm giác mình giống như một bà mối vô lương tâm chia rẽ một cặp tri kỷ.

Đổng Thiên Tâm cúi đầu, ánh mắt rầu rĩ nhìn chiếc ổ trống trải của Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch có nhà rồi, tốt quá…”

Liễu Thanh Thanh áy náy không thôi, vội nhảy lên, lục dưới quầy lấy ra một món đồ, rồi dúi vào tay Đổng Thiên Tâm.

“Cầm cái này thay cho Tiểu Bạch nhé!”

Đó là một con thú nhồi bông hình mèo, lông trắng, mắt vàng, kích cỡ và hình dáng gần như giống hệt Tiểu Bạch.

Đổng Thiên Tâm nhẹ nhàng ôm lấy nó, mắt đỏ hoe.

Liễu Thanh Thanh càng thấy không đành lòng, cắn môi, cố gắng thuyết phục: “Hay là em chọn con nào khác trong quán đi, chị tặng em một con! Nếu chủ nhà không đồng ý nuôi, chị giúp em tìm nhà mới luôn!”

Đổng Thiên Tâm khẽ lắc đầu, cười: “Không cần đâu, cảm ơn chị Lưu.”

Nói xong, cô cúi đầu cảm ơn, rồi nhanh chóng rời đi.

Liễu Thanh Thanh nhìn bóng lưng cô, cảm thấy không hiểu nổi. Rõ ràng là yêu mèo như thế, sao cô ấy lại không chịu nhận nuôi

một con nhỉ?

Nhà của Đổng Thiên Tâm nằm sâu trong một ngôi làng của thành phố, thuộc khu phố Ngọc Thúy.

Căn hộ cô thuê khá cũ kỹ và nhỏ hẹp, điển hình là loại nhà một phòng ngủ, một phòng khách, một bếp, một nhà vệ sinh. Khoảng cách giữa cửa sổ bếp và tường của tòa nhà đối diện chỉ cách nhau hai mươi centimet, đủ gần để mượn chai nước tương nếu muốn. May mắn là phòng tắm không có cửa sổ, nên không lo bị lộ.

Phòng ngủ tuy có cửa sổ nhưng hầu như không có ánh sáng tự nhiên, ban ngày cũng phải bật đèn. Trong phòng khách có một ban công nhỏ chỉ rộng khoảng nửa mét vuông, đủ để hưởng chút ánh nắng mặt trời vào buổi trưa. Đối với Đổng Thiên Tâm, đây đã là căn nhà tốt nhất mà cô thuê được trong vài năm qua.

Phòng khách của cô trông như một thiên đường dành riêng cho mèo: một chiếc ổ lớn bằng mây được lót đệm lông dài màu hồng, một tháp leo ba tầng, một hộp vệ sinh cho mèo màu trắng sữa, và đủ loại đồ chơi như thanh cào, cần câu mèo. Những hộp thức ăn, cát mèo, và phụ kiện như bát nước tự động, bàn chải, kềm cắt móng, tất cả đều được sắp xếp gọn gàng. Bên cạnh còn có một chiếc túi xách dành cho mèo màu hồng, bên trong cẩn thận gấp sẵn hai chiếc yếm len nhỏ xinh.

Đổng Thiên Tâm đặt con búp bê mèo mà cô nhận từ quán café lên chiếc ổ. Cô tỉ mỉ vuốt lông cho nó, buộc lên chiếc yếm nhỏ hình quả dâu tây, rồi đắp thêm một chiếc chăn len. Ngắm nghía một hồi, cô mỉm cười hài lòng, nhẹ nhàng xoa đầu con búp bê trước khi cầm bình tưới nhỏ, bước ra ban công để tưới nước cho mấy chậu cây mọng nước.

Cô vừa tưới vừa luyên thuyên: “Tiểu Lục, Tiểu Hoàng, Tiểu Tử, Tiểu Hồng, giờ chúng ta có thêm một thành viên mới rồi. Đó là

Tiểu Bạch mà chị vẫn hay kể với mấy đứa đấy. Tiểu Bạch đẹp lắm, lông trắng tinh, mắt vàng óng, đuôi thì mềm mượt…"

Rồi cô cười khúc khích: "Hôm nay buồn cười lắm, có một anh luật sư đến nói bà nội của một người chị em tên Đổng Cát Niên để lại cho chị một khoản thừa kế trị giá cả trăm triệu, còn có cả một căn nhà nữa! Nghe xem, giống chuyện cổ tích không? Làm gì có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống. Đảm bảo có bẫy! Cái một trăm triệu này, có khi cầm được thì mạng cũng không còn mà tiêu!"

Đổng Thiên Tâm vừa nói vừa lau sạch từng chiếc lá của những chậu cây giả. Dù chỉ là hoa nhựa, những chiếc lá vẫn bóng loáng và ngập tràn màu sắc: xanh lục, vàng tươi, tím lam, đỏ hồng.

Tiếng xáo trộn từ nhà hàng xóm đánh mạt chược cả đêm lại vang lên. Đầu con phố, quán nhậu vẫn nhộn nhịp với tiếng cụng ly leng keng. Đổng Thiên Tâm ngẩng đầu nhìn ánh trăng chiếu xuống ban công nhỏ bé, bỗng cảm thấy yên bình lạ kỳ.

Khi gió đêm bắt đầu lạnh, cô quay vào nhà, thay đồ ngủ, đánh răng, khóa cửa cẩn thận rồi chui vào chăn. Cô ngáp dài: "Tiểu Bạch, Tiểu Lục, Tiểu Hoàng, Tiểu Hồng… Chúc ngủ ngon nhé!"

Cô nhắm mắt lại, không hề nhận ra một làn khói mỏng len qua khe cửa sổ, bay lượn quanh phòng rồi dần tan biến.

Cùng lúc đó, trong đôi mắt thủy tinh của con búp bê mèo, loé lên một tia sáng vàng.

Đổng Thiên Tâm nghe thấy tiếng nước chảy, nhỏ giọt từng nhịp.

Tí tách… tí tách…

Cô cau mày. Lại vòi nước hỏng sao? Nghĩ bụng như thế, cô hậm hực thầm than mình chẳng thể tự sửa chữa được, tốt nhất là lần sau gọi thợ đến.

Tiếng nước dừng lại.

Ngay sau đó, tiếng gió nổi lên.

Vù… vù… vù…

Cô lẩm bẩm: Lạ nhỉ, rõ ràng trước khi ngủ mình đã đóng chặt cửa sổ rồi mà.

Tiếng gió cũng tắt.

Lần này, là tiếng bước chân.

Cộp… cộp… cộp…

Tiếng động đó vang lên trong phòng khách, như thể thứ gì đó đang đi vòng quanh, sau đó tiến đến cửa phòng ngủ.

Đổng Thiên Tâm cảm giác như mình vẫn đang nhắm mắt, nhưng cô có thể thấy qua hàng mi khép chặt, có thứ gì đó trong bóng tối đang lại gần.

Cộp… cộp… cộp…

Cô muốn cử động, nhưng toàn thân như bị một tảng đá nặng đè chặt, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Thứ đó đã đứng bên cạnh giường.

Cô cảm nhận được mép chăn bị đè xuống, không khí như đặc quánh lại, kèm theo một tiếng thở rợn người.

“Hừ… ”

Đổng Thiên Tâm rùng mình, mở bừng mắt!

Nhìn quanh, chẳng có gì ngoài tiếng kim đồng hồ tích tắc.

Chỉ là bóng đè thôi… chỉ là mình mệt quá… Cô lẩm bẩm, cố trấn an bản thân.

Nhưng ngay lúc ấy, chiếc giường kêu kẽo kẹt một tiếng.

Từ mép giường, một bàn tay thối rữa thò lên.

Tiểu kịch trường:

Đổng Thiên Tâm: Không thể sống nổi nữa rồi!

Chương 3: Thây ma? Yêu quái?

Đôi mắt của Đổng Thiên Tâm mở to kinh hãi.

Cô dán mắt vào bàn tay thò ra từ mép giường, cố gắng tự thuyết phục rằng đó chỉ là ảo giác. Nhưng bàn tay ấy lại cựa quậy, những ngón tay cong lên như một con nhện khổng lồ và xấu xí, bám lấy góc chăn rồi từ từ bò lên. Phần thịt mục rữa trên mu bàn tay lắc lư theo từng chuyển động của các khớp xương, rơi xuống một mảng. Phía sau cổ tay chẳng có gì cả, chỉ là một đoạn cụt.

Tiếng gào thét sắc nhọn xé toạc thần trí, chính sự sợ hãi tột độ đã đánh thức lý trí của cô.

Đổng Thiên Tâm quờ tay vớ lấy cây dùi cui cao su chống bạo động giấu bên đầu giường, vung mạnh. Bốp! Máu thịt văng tung tóe, bàn tay mục nát bị quật bay, rơi xuống sàn nhà, ngón tay co quắp cào xước mặt sàn tạo nên tiếng két két ghê rợn.

“Cút đi, đồ chết tiệt!” Đổng Thiên Tâm nhảy xuống giường, hai tay nắm chặt cây dùi cui, điên cuồng nện liên tục vào bàn tay ấy cho đến khi nó nát bấy thành một vũng nước đen. Làn hơi đen bốc lên từ vũng máu tanh, vút cao rồi đột ngột tan biến trong không khí.

Cô hoảng hốt lùi lại, nhảy lên giường, một tay siết chặt dùi cui, mắt cảnh giác nhìn quanh.

Căn phòng chìm trong tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc của cô như tiếng ống bễ cũ kỹ.

Dưới ánh trăng lờ mờ xuyên qua rèm cửa, một làn sương đen đặc, lốm đốm hạt mảnh, lơ lửng rồi tụ lại thành hình. Hình dáng dần rõ nét, một cơ thể kỳ quái xuất hiện… thịt da mục nát, tứ chi chảy máu, thân thể vặn vẹo trong bộ vest rách nát, một mảng da đầu dính máu rủ xuống trán, bám chặt vào một phần hộp sọ lộ ra.

Đổng Thiên Tâm nín thở. Dù hình thù đã chẳng còn giống người, nhưng cô vẫn nhận ra hắn… chính là gã đàn ông mặc vest đã lén chụp ảnh cô ở nhà ga!

Cái quái gì đây?!

Hắn không phải đang ở trại tạm giam sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Và sao lại biến thành… thứ này?!

Gã đàn ông mặc vest… hay giờ có lẽ phải gọi là thây ma… nhe hàm răng mục nát, một chiếc răng sâu rơi xuống, nhảy phốc lên như dã thú, lao về phía cô.

“Maaaaaaaa!!!” Đổng Thiên Tâm hét toáng lên, nhảy khỏi giường, chân trần chạy vội ra phòng khách. Khi vừa chạm tới cửa chính, cô ngoái lại, chỉ kịp nhìn thấy thây ma bò bằng cả bốn chi, giống hệt một con quái vật. Tiếng cười khúc khích rùng rợn phát ra từ cổ họng hắn, chiếc áo vest rách toạc kéo lê như đuôi rắn.

Cô lùi về phía tủ giày, lục tìm cây gậy điện tự vệ. Trong thoáng chốc, gã thây ma đã áp sát, mồm ngoác rộng, mùi hôi thối nồng nặc làm cô suýt nghẹt thở. Tay trái cô giơ cây dùi cui chặn ngang cổ gã, tay phải bật gậy điện, cắm thẳng vào bụng gã. Tia điện lóe lên kêu tách tách, xuyên qua cơ thể gã.

Gã thây ma rú lên đau đớn, cơ thể hóa thành làn khói đen, rồi bất ngờ nổ tung thành mười mấy tia khói nhỏ, mỗi tia ngưng tụ lại thành một thây ma khác, giống hệt bản gốc.

Đổng Thiên Tâm sững sờ, gần như muốn gục ngã: "Đại ca à, vụ của anh chỉ là án nhỏ thôi mà! Cùng lắm bị giam hai tháng, đâu cần hóa thành ma ám tôi đòi mạng như vậy chứ?!"

Đám thây ma cười khanh khách, nước dãi lẫn máu nhỏ xuống nền nhà. Chúng từ bốn phương tám hướng lao về phía cô. Cô chỉ còn biết vung loạn xạ cây dùi cui, vừa đánh vừa nghiến răng nghĩ: Đập chết một con hay một con! Đập chết hai con càng tốt!

Hai thây ma bị hất văng, nhưng những con khác lập tức tràn tới. Tầm nhìn của cô đầy ắp những mảng thịt thối rữa và hàm răng mục nát…

Xong rồi…!

Toàn thân Đổng Thiên Tâm lạnh toát, cảm giác như cha mẹ mình đã dang tay đón chờ từ một thế giới khác.

Ngay lúc đó, một luồng sáng trắng vụt qua bên tai cô, đám thây ma thét lên thảm thiết, đồng loạt lùi lại. Ánh sáng tụ thành một hình người màu trắng, bừng bừng như ngọn lửa.

Hình người ấy khẽ nhấc chân, lướt giữa không trung, tung ra những cú đá, đấm, chặt tay, huých khuỷu liên hoàn. Mỗi cú đánh như một tia sét giáng xuống, đám thây ma lập tức nổ tung, hóa thành khói đen, tan biến vào hư vô.

Đổng Thiên Tâm trợn trừng mắt, cổ họng há to đủ để nhét cả quả dưa hấu.

Bóng trắng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, ánh trăng mờ nhạt rải rác bao quanh thân hình ấy, lấp lánh như pha lê.

Đó là một chàng trai rất trẻ, tuổi tác nằm giữa ranh giới của thiếu niên và thanh niên. Gã mặc một bộ trường bào trắng muốt, eo thon, dáng người mảnh khảnh, mái tóc đen như mực đổ dài xuống lưng. Gã đưa ánh mắt cảnh giác nhìn quanh bốn phía, sau đó quay đầu lại, nhìn về phía Đổng Thiên Tâm.

Nhịp thở của cô như ngừng lại, trái tim bị siết chặt bởi một thứ gì đó không thể giải thích.

Da của chàng trai trắng hơn tuyết, đôi mắt dài mà sắc lạnh, đôi môi mỏng, đồng tử đen nhánh như vực sâu. Toàn thân hắn tựa như một thanh trường kiếm ngưng tụ từ sương giá: thon dài, sắc bén, ánh lên tia lạnh lẽo.

Chỉ trong khoảnh khắc, Đổng Thiên Tâm cảm nhận được một sự run rẩy đến từ sâu trong linh hồn, thậm chí còn đáng sợ hơn cả phút giây sinh tử lúc nãy.

Bất chợt, một luồng khói đen trỗi dậy từ hư không, giương nanh múa vuốt lao về phía lưng chàng trai. Đổng Thiên Tâm hét to: "Cẩn thận!"

Cô ném mạnh chiếc gậy điện về phía gã.

Cùng lúc đó, chàng trai áo trắng xoay người, tung một chưởng, gió từ lòng bàn tay thổi tan làn khói đen.

Không may, chiếc gậy điện lướt qua cổ gã, tia lửa điện lóe sáng trong khoảnh khắc.

Chàng trai áo trắng bỗng cứng người lại, mắt trợn tròn, tay ôm lấy cổ, rồi "rầm" một tiếng, đổ gục xuống đất.

Đổng Thiên Tâm sững sờ. Cô lao đến, cúi xuống xem xét, thì thấy chàng trai đang nằm ngửa, tứ chi buông thõng bất động. Đôi mắt mở to cực kỳ bất lực, bên dưới hàm phải có một dòng điện nhỏ len lỏi qua làn da, phát ra tiếng tách tách. Nếu nhìn kỹ,

hình như luồng điện ấy tạo thành hình dạng gì đó… chẳng lẽ là… vảy cá?

“Ờm…” Đổng Thiên Tâm vò đầu: “Xin lỗi nhé, tôi lỡ tay. Anh không sao chứ?”

Đôi mắt của chàng trai chậm rãi đảo sang phía cô, môi khẽ mấp máy nhưng không thốt nên lời.

“Tôi đang dùng chế độ mạnh nhất đấy. Nếu là người thường thì chắc phải ngất ít nhất nửa tiếng, thế mà anh vẫn còn tỉnh táo, giỏi ghê!” Đổng Thiên Tâm cúi người, ngón tay chạm nhẹ lên cổ gã, cảm nhận sự lạnh lẽo như băng.

Tâm trí cô hồi tưởng lại những gì vừa xảy ra: Có xác sống, có khói đen, lại thêm một anh đẹp trai thần bí từ trên trời rơi xuống… Chậc, đủ các yếu tố rồi, đây là phim kinh dị ư? Hay mình đang nằm mơ? Hay hôm nay không hợp phong thủy, dễ gặp chuyện tà ma?

Chàng trai áo trắng nhắm mắt lại, dường như không chịu nổi sự lảm nhảm của cô.

Đổng Thiên Tâm quan sát gã một lúc lâu rồi cảm thán: “Anh trai à, anh đẹp trai thật đấy!”

Đôi mắt gã đột ngột mở to.

“Đôi mắt này, chiếc mũi kia, cái miệng, khuôn mặt này…” Đổng Thiên Tâm giơ ngón trỏ, vừa nói vừa chọc lên mặt gã, chọc tới tấp, cuối cùng còn chọc luôn cả vào bả vai và ngực, rồi bất giác cảm thán: “Wow, cơ bắp kìa… ”

Đôi mắt của chàng trai như muốn nổ tung.

Cô tiếp tục chọc vài cái, nhưng nhận ra hơi quá, liền thu tay lại, cười gượng: “Anh không phải là người, đúng không?”

Chàng trai nhíu mày, đôi mắt đen láy bắt đầu phát sáng.

“Thần tiên?” Đổng Thiên Tâm hỏi.

Đồng tử gã đảo trái đảo phải thật nhanh.

“Không phải?” Đổng Thiên Tâm gật gù: “Cũng đúng. Anh mà là thần tiên thì quá yếu rồi. Mới bị chích một cái đã nằm bẹp như này.”

Mi mắt của chàng trai run rẩy.

“Yêu quái à?”

Đôi đồng tử của gã đảo lung tung.

“Quả nhiên là yêu quái.”

Đôi mắt trắng đen của chàng trai suýt bốc lửa.

Đổng Thiên Tâm thở dài, giọng điệu ưu tư:

“Người ta thường nói, đàn ông lộn xộn không thể giữ lại, giữ lâu dễ sinh họa. Tôi là một phụ nữ sống một mình, giữ một người… à không, một yêu nam lai lịch bất minh ở nhà thì thật không tiện. Hay là chúng ta bàn bạc chút nhé, anh đổi chỗ ở được không?”

Đôi mắt chàng trai trắng áo mở lớn hơn, trong đồng tử đen nhánh dường như còn xuất hiện hai dấu chấm hỏi rõ ràng.

Đổng Thiên Tâm chạy vào phòng ngủ, lục tung tủ đồ, cuối cùng lôi ra được một chiếc vali cỡ lớn, kéo tới đặt cạnh anh ta. Sau khi so sánh chiều dài cơ thể và kích thước vali, cô gật gù, vẻ rất hài lòng: “Chen chút một chút là ổn thôi.”

Đôi mắt của chàng trai không ngừng chuyển động điên cuồng, yết hầu anh ta run rẩy nhưng không phát ra nổi một âm thanh.

“Không còn cách nào khác, bên ngoài đầy camera giám sát. Ngay cả những kẻ hay… ờm, làm chuyện mờ ám cũng biết rằng vận chuyển kiểu này là tối ưu nhất. Ngoài ngoại ô có núi Tử Vân, trên núi có đạo quán Tử Vân, mấy đạo sĩ ở đó đều có chứng nhận hành nghề, cầu phúc xem quẻ cực kỳ linh nghiệm. Tôi nghĩ họ chắc cũng rành việc trừ yêu diệt ma.”

Nói đến đây, Đổng Thiên Tâm cười híp mắt:

“Chắc các người cũng cùng một hệ thống, đúng không?”

Sắc mặt chàng trai từ không thể tin nổi chuyển sang nghiến răng nghiến lợi.

Nói là làm, Đổng Thiên Tâm nắm lấy cánh tay anh ta, cố hết sức kéo dậy. Nhưng người này giống như hóa thân thành quả tạ, nhìn thì gầy gò, mà nặng như núi. Sau một hồi vật lộn, cô mệt đến toát mồ hôi, còn chàng trai thì vẫn không nhúc nhích lấy một phân.

Hừ, cô không tin mình chịu thua!

Cô pha một ly cà phê hòa tan, ăn vội gói thịt bò khô, rồi làm mấy động tác khởi động giãn cơ, xắn tay áo, cuối cùng cũng thành công nhét được nửa thân trên của chàng trai vào vali.

Suốt quá trình, đôi mắt anh ta dõi theo cô không rời, ánh nhìn sắc lạnh như muốn xuyên thủng người cô.

Đổng Thiên Tâm hoàn toàn nhận thấy ánh mắt ấy, nhưng chẳng còn hơi sức đâu mà để tâm. Việc cấp bách bây giờ là làm thế nào nhét cả đống tay dài chân dài này vào vali. Lôi chân vào thì tay thò ra, ấn tay vào thì đầu lại ló lên. Mệt đến thở không ra hơi, cô ngồi phịch xuống cạnh vali, bật quạt thở hồng hộc. Nghĩ ngợi một lúc, cô nghĩ ra ý tưởng mới: “Anh là yêu quái, chắc chân tay đứt lìa cũng có thể tự lành lại nhỉ? Nhà tôi vừa mua con dao mới, bén cực kỳ. Hay là… thử xem sao?”

Đôi mắt chàng trai khép chặt lại, từ trong tai dường như bốc ra hai làn khói trắng.

Đổng Thiên Tâm giật mình nhảy dựng lên: "Ý tôi chỉ là đưa ra một giải pháp khả thi thôi! Không đến mức tức đến bốc khói chứ… "

Cô chưa kịp dứt lời, một làn khói trắng đặc quánh bất ngờ bốc lên quanh người chàng trai. "Bùm" một tiếng, khói tan, người đã biến mất, chỉ còn lại… một chú mèo con.

Đổng Thiên Tâm tròn mắt há mồm.

Chú mèo lông trắng muốt, không lẫn một sợi tạp, trông chỉ tầm hai tháng tuổi, nhỏ xinh như một cục bông. Nó nằm ngửa trên sàn, tư thế y hệt chàng trai khi nãy, bốn chân duỗi thẳng, cái bụng mềm mại phập phồng theo nhịp thở.

Đôi mắt mèo màu vàng rực với con ngươi dựng đứng, trừng Đổng Thiên Tâm giận dữ.

Điều kỳ lạ nhất chính là… quanh cổ nó còn buộc chiếc khăn yếm hình quả dâu rất quen mắt.

Đổng Thiên Tâm lúc này mới nhận ra rằng, chú mèo trắng nhỏ trước mắt chính là hình mẫu y hệt con mèo bông mà Liễu Thanh Thanh đã tặng cô.

"Thì ra mày là… " Khóe môi Đổng Thiên Tâm không nhịn được mà cong lên: "Yêu tinh mèo con à?"

Chú mèo trắng nhe răng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ nhỏ cực kỳ đe dọa, như một lời phản đối yếu ớt. Nhưng dáng vẻ đó chỉ khiến nó trông càng đáng yêu hơn thôi.

Ánh mắt Đổng Thiên Tâm dán chặt vào mèo con như bị thôi miên, cô đưa tay ra nhẹ nhàng xoa đầu nó. Lớp lông mềm mượt,

ấm áp làm cô không muốn buông tay.

Đôi tai hồng hồng của mèo con khẽ giật giật, đôi mắt vàng khép lại thành một đường chỉ mỏng.

Đổng Thiên Tâm cẩn thận xoa bóp đôi chân nhỏ của mèo, v.uốt ve cái đuôi dài, cuối cùng không kiềm được mà chạm vào cái bụng lông xù của nó.

Ánh mắt tức giận của mèo con dần tan biến, mí mắt nó nặng trĩu, chớp vài lần rồi từ từ nhắm lại. Đầu nghiêng sang một bên, và thế là nó ngủ ngon lành, không chút phòng bị.

Lúc này, Đổng Thiên Tâm thực sự đau đầu.

Giờ thì yêu nam đã hóa thành mèo, cho vào một cái thùng carton rồi vứt đi là xong, việc nhẹ nhàng hơn hẳn so với trước.

Nhưng… nhưng!

Nó là một con mèo, hơn nữa lại là mèo trắng, còn đẹp đến vậy!

Đổng Thiên Tâm muốn khóc mà không khóc nổi: “Trời ơi đất hỡi, tôi chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường thôi, sao phải đối mặt với thử thách lớn thế này chứ?!”

Cả đêm Đổng Thiên Tâm không ngủ được.

Trời vừa tảng sáng, cô đã bấm số gọi đến tổng đài Thanh Thanh Dịch Vụ, dò hỏi từng chút. Theo lời họ, nửa năm trước Liễu Thanh Thanh đặt làm một lô thú nhồi bông để quảng bá cho quán cà phê mèo, tổng cộng có năm mươi con. Con cuối cùng vì đuôi bị lỗi mà không bán được nên tặng lại cho Đổng Thiên Tâm.

Vậy nên, mèo bông chắc chắn không có gì bất thường, vấn đề bất thường chỉ có thể là những chuyện cô gặp phải hôm qua.

Sau một đêm bình tĩnh suy xét, Đổng Thiên Tâm cuối cùng cũng rút ra được manh mối: mọi thứ bắt đầu từ khi cô nhìn thấy sợi khói xám trong tàu điện ngầm … rồi đến vị luật sư kỳ lạ, món di sản từ trên trời rơi xuống. Ngay cả biểu hiện của lão Trương lúc đó cũng rất khả nghi, dường như có quen biết vị luật sư ấy nhưng lại cố tình giả vờ không quen.

Sau đó, là sự xuất hiện của xác sống và chú mèo yêu này.

Đổng Thiên Tâm đưa ra kết luận đơn giản nhưng dứt khoát: Toàn bộ những rắc rối tối qua chắc chắn liên quan đến tên luật sư đó!

Hơn nữa, chú mèo yêu này ngủ liên tục hơn chín tiếng, lay cách nào cũng không dậy. Đổng Thiên Tâm nhận ra nhịp thở của nó càng lúc càng yếu, bộ lông vốn trắng muốt cũng trở nên xỉn màu. Sau một hồi đấu tranh nội tâm, cuối cùng cô đành gọi cho lão Trương.

“Lão Trương, cái vị luật sư Lữ… Lục… gì đó hôm qua ấy, ông có cách nào liên lạc với anh ta không… thôi bỏ đi, gửi địa chỉ văn phòng luật sư đó cho tôi, tôi tự đến!”

Tiểu kịch trường:

Nam chính (tạm thời chưa có tên): “Ta tuyệt đối không phải mèo yêu!”

Chương 4: Bé Thiên Tâm, cố lên nào...

Đổng Thiên Tâm đứng giữa trung tâm thương mại của thành phố Bách Đảo, ngước nhìn tòa nhà văn phòng cao vút tận mây. Những bức tường kính khổng lồ lấp lánh ánh sáng xa hoa tựa như muốn nói: "Ta đây rất đắt đỏ."

Cô cúi xuống nhìn lại tin nhắn định vị mà lão Trương gửi:

[Văn phòng luật Long Hành Thiên Hạ, địa chỉ: Số 999, đường Chung Sơn, thành phố Bách Đảo (CBD), tầng 28 tòa nhà Minh Vân; Lữ Ngọ (kim bài luật sư, liên hệ: 188****8888]

Tên trông thế nào cũng giống kẻ lừa đảo kia lại thật sự là một "luật sư" chính thống.

Quầy lễ tân của tòa nhà có một cô nhân viên dễ mến. Thấy Đổng Thiên Tâm từ xa, cô đã nở nụ cười bước đến: "Chào Đổng Thiên Tâm, Lữ luật sư đã chờ cô từ lâu. Xin mời đi theo tôi."

Nụ cười của cô lễ tân ngọt ngào là thế, nhưng Đổng Thiên Tâm lại có cảm giác chẳng lành, như thể đang bước vào một bữa hồng môn yến vậy.

Văn phòng luật nằm ở tầng 28, thang máy dẫn thẳng lên. Chiếc bảng hiệu mạ vàng sáng chói đề dòng chữ "Văn phòng luật Long Hành Thiên Hạ" như muốn làm lóa mắt người. Những bức tường bên trong được xây từ gạch kính bán trong suốt, ánh bạc phản chiếu lung linh, tạo cảm giác như đang lạc vào cung điện pha lê diễm lệ.

Các nhân viên mặc vest lịch lãm di chuyển qua lại trong văn phòng, giống hệt những đàn cá tung tăng giữa đại dương pha lê. Đổng Thiên Tâm đi ngang, mọi người đều đồng loạt dừng tay, nhìn về phía cô, nhưng chỉ trong giây lát họ lại nhanh chóng quay đi.

Băng qua khu làm việc đầy ắp những ô bàn tựa như tổ ong, cô dừng lại trước một cánh cửa đôi bằng gỗ mun cao hơn ba mét ở cuối hành lang. Bên cạnh cửa là bảng tên màu vàng ghi:

Kim bài luật sư – Lữ Ngọ.

Đổng Thiên Tâm đứng trước cửa, thở hắt ra một hơi dài.

Đẩy cánh cửa này ra, cô có thể đối mặt với một thế giới chưa từng biết đến, hoặc những rắc rối còn khủng khiếp gấp vạn lần đêm qua. Liệu cô đã sẵn sàng chưa?

Tất nhiên là chưa!

Đổng Thiên Tâm nghĩ, cả đời này cô e rằng cũng chẳng bao giờ sẵn sàng cho mấy thứ phiền phức nhảm nhí kiểu này.

Nhưng cuộc sống vốn dĩ là vậy, những bất ngờ luôn xảy đến vào lúc ta không chuẩn bị. Dù chấp nhận hay không, nó vẫn cứ thế mà xảy ra.

Cô sờ vào chiếc túi trước ngực, mèo con trắng vẫn đang ngủ. Đã mười hai giờ trôi qua mà "nó" vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy.

"Trốn tránh không giải quyết được vấn đề." Đổng Thiên Tâm lẩm bẩm: "Làm điều đúng đắn, chứ không phải điều dễ dàng."

Đôi tai hồng của mèo con khẽ động đậy. Đổng Thiên Tâm đẩy cửa bước vào.

Ánh sáng rực rỡ từ cửa sổ lớn khiến cô phải nheo mắt lại.

Đây là một văn phòng tráng lệ khác thường: ba tầng đèn chùm pha lê, bàn làm việc màu trắng tinh khiết, ghế sofa xanh trời. Hầu như mọi ngóc ngách trong phòng đều chất đầy hoa: những đóa hồng rực rỡ, đỗ quyên thanh nhã, bách hợp thuần khiết, thủy tiên cao ngạo, uất kim hương quý phái, cùng cúc nhỏ li ti điểm xuyết như bầu trời đầy sao.

Một người đàn ông mặc vest chỉnh tề đứng trước cửa sổ lớn ngập tràn hương hoa, đôi giày da bóng loáng phản chiếu ánh nắng. Một tay anh ta bỏ túi quần, tay còn lại cầm ly cà phê, ánh mắt nhìn xuống khung cảnh nhộn nhịp của thành phố Bách Đảo, toát lên vẻ ngạo nghễ như kẻ đang đứng trên tất cả.

“Quả nhiên cô đã đến.” Lữ Ngọ xoay người, mỉm cười nói: “Tôi đã bảo rồi, cô là dòng máu duy nhất còn lại của nhà họ Đổng, gánh trên vai di sản ngàn năm của Đổng gia… ”

“Ôi đệt!” Lữ Ngọ đột ngột la to.

Lữ Ngọ trượt chân, cà phê văng hết nửa người, nhưng anh chẳng buồn lau, chỉ tay vào túi đựng mèo trên ngực Đổng Thiên Tâm, hét lên chói tai:

“Cái, cái cái cái đó là gì vậy?!”

Đổng Thiên Tâm thầm khoái chí, đặt túi mèo lên bàn: “Anh nghĩ là gì?”

Lữ Ngọ lao tới như một con gà mái già đang vươn cổ, giọng nói gấp gáp đến mức chuyển thành văn ngôn: “Sao lại thành ra thế này?!”

Đổng Thiên Tâm kéo khóa túi, lấy lớp đệm bông ra trải trên bàn, rồi bế mèo con trắng ra. Chú mèo nằm ngửa, để lộ cái bụng lông xù, bốn chân duỗi thẳng, đuôi dài thẳng đuột, ngủ say như chết. Trên cổ nó còn đeo một chiếc yếm hình dâu tây nhỏ xinh.

Lữ Ngọ nhìn từng sợi lông trên người mèo con, ánh mắt lướt qua không sót một chỗ nào, cuối cùng ôm trán, suýt ngất: “Trời đất ơi, thế này là thế nào hả?! Sao tôi dám ăn nói với tổ tiên đây?!”

“Tổ tiên đã an nghỉ cả rồi, đừng làm phiền họ nữa.” Đổng Thiên Tâm ngồi xuống sofa, tiện tay mở một chai nước suối, uống ừng ực vài ngụm: “Giờ thì anh giải thích cho tôi đi!”

“Cô mới là tổ tiên của tôi ấy!” Lữ Ngọ dậm chân: “Mau nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Đổng Thiên Tâm tóm tắt ngắn gọn những sự kiện xảy ra đêm qua. Dĩ nhiên, phần cô từng định bỏ mèo yêu quái vào thùng carton rồi vứt bỏ thì… chẳng cần phải nhắc lại làm gì, cũng chẳng ảnh hưởng đến đại cục.

Lữ Ngọ nghe xong, biểu cảm thay đổi không ngừng: lúc đầu thì ngộ ra, sau lại trầm ngâm suy nghĩ. Đôi mắt khẽ đảo, anh nghiêm mặt, cố tỏ vẻ đạo mạo, ngồi khoanh chân lên sofa: “Không hổ danh là người kế thừa cuối cùng của Đổng gia, quả nhiên dũng cảm và thông minh. Xem ra cô đã hoàn thành được một nửa tâm nguyện của cụ bà Đổng Cát Niên rồi.”

Đổng Thiên Tâm không nhịn được nữa, bật thẳng dậy: “Nói tiếng người đi!”

Lữ Ngọ lấy từ trong áo ra một phong thư, đưa cho cô. Phong bì có màu vàng nhạt, giấy viết là loại giấy tuyên cổ, chữ viết tay bằng bút lông, ngay ngắn thanh thoát, đậm chất cổ điển. Thế nhưng nội dung thì hoàn toàn là bạch thoại:

[Thân gửi bé Thiên Tâm thân yêu,

Chào con nhé. Khi con đọc được bức thư này, chắc bà đã… ngỏm rồi, hahaha.]

[Thực ra, vận mệnh của Đổng gia vốn dĩ nên chấm dứt ở đời bà. Nhưng kế hoạch chẳng bao giờ theo kịp biến hóa, tổ tiên tính toán sai thời gian một chút. Haizz, từ xưa đến nay, ngươi nhà họ Đổng chúng ta chẳng ai học toán giỏi cả, thật là xấu hổ.]

[Rất tiếc là đến lúc bà mất, "nó" vẫn chưa tỉnh lại.]

[Đổng gia đã gánh vác trách nhiệm nặng nề này suốt một ngàn năm trăm năm, giờ cuối cùng cũng sắp kết thúc. Tiếc là bà không được chứng kiến ngày ấy. Những gì còn lại chỉ có thể nhờ cậy vào bé Thiên Tâm thôi.]

[Dù thế nào, bé Thiên Tâm nhất định phải chăm sóc "nó" thật béo tốt, khỏe mạnh cả về thể chất lẫn tinh thần. Bà biết điều đó không dễ, nhưng may thay, suốt những năm qua, gia tộc chúng ta cũng tích cóp được ít tài sản. Chắc là đủ để lo tiền ăn cho nó… Tất nhiên, bà cũng không dám chắc, có lẽ là đủ nhỉ, hahaha.]

[Cuối cùng, nhất định phải nhớ kỹ gia huấn của Đổng gia:

Rồng bay vạn dặm, sơn hà mãi bình yên.]

[Bé Thiên Tâm, cố lên nhé!]

Đổng Thiên Tâm: "…"

Cụ bà này nói chuyện cũng… hoạt bát phết nhỉ.

"Vậy nên, trong thư nói 'nó' chính là… nó?" Đổng Thiên Tâm chỉ vào chú mèo con trắng: "Cái gọi là di nguyện là bắt tôi nuôi con mèo yêu này sao?"

Lữ Ngọ húng hắng ho khan, chỉnh giọng nghiêm túc: "Khụ khụ, cô Đổng Thiên Tâm, tôi cần sửa một khái niệm sai lầm của cô. Vị đại nhân này không phải mèo… ơ…"

Chú mèo trắng trở mình, trong giấc ngủ mơ màng vươn vai lười biếng, bốn chân khẽ cào cào không tự chủ, ngáp dài một cái rồi lại cuộn tròn, hai chân trước ôm lấy chiếc yếm dâu tây tiếp tục ngủ say.

Lòng tin của Lữ Ngọ sụp đổ hoàn toàn: Mọi cử chỉ và thói quen này… quá giống mèo rồi! Chẳng lẽ qua hơn ngàn năm tiến hóa, loài này đã biến dị rồi sao?!

“Không phải mèo yêu ư?” Đổng Thiên Tâm chọc chọc vào đuôi chú mèo. Chiếc đuôi lông xù khẽ cuộn lại, quấn lấy ngón tay cô, mềm mại và hơi nhột: “Nhưng trông rõ ràng là một loài thuộc họ mèo mà… “

Không gian trong phòng đột nhiên yên lặng lạ thường. Vẻ mặt của cả hai người đều thay đổi.

Họ nhìn thấy một làn khói mỏng màu đen, bất chấp mọi quy luật vật lý, xuyên qua khung cửa kính kín như bưng, lơ lửng bay vào phòng làm việc.

“Mọi việc xảy đến rất nhanh.” Đổng Thiên Tâm vội vã ôm lấy mèo con, rút một cây gậy phóng điện ra, trong khi Lữ Ngọ chộp lấy một bông hoa tulip, cầm ngang trước ngực như thể vũ khí.

“Anh cầm hoa làm gì vậy?!” Đổng Thiên Tâm kinh ngạc.

“Thế còn cô thì sao? Cầm thứ nguy hiểm thế đến văn phòng của tôi làm cái gì?!” Lữ Ngọ càng kinh ngạc hơn.

Đổng Thiên Tâm không buồn trả lời. Làn khói đen trước mặt xoắn lại, rồi xoay vòng trong không khí, cuối cùng hình thành một lỗ đen. Rìa lỗ đen co kéo dữ dội, như thể muốn biến đổi hình dạng.

“Mấy thứ khói đen này rốt cuộc là gì?!” Đổng Thiên Tâm hỏi gấp.

“Oán khí.” Lữ Ngọ híp mắt trả lời.

Đổng Thiên Tâm: “Hả?!”

“Làm luật sư đôi khi cũng không dễ chịu lắm, thỉnh thoảng bị vài người tìm đến trả thù cũng không có gì lạ.” Lữ Ngọ vừa giải thích, vừa múa bông tulip như một cái roi, chân bước những bước kỳ lạ. Gót và mũi giày anh ta thay phiên đập xuống sàn, phát ra âm thanh dồn dập, giống như điệu nhảy tap dance. Anh ta dùng hoa quất loạn xạ, đập tứ tung, vậy mà thật sự làm làn khói đen tan đi không ít.

Đổng Thiên Tâm há hốc mồm: “Tổ tiên nhà anh không phải là thầy cúng đó chứ?!”

Lữ Ngọ dừng lại, ngoái đầu nhìn cô, ngậm bông tulip giữa miệng: “Nói chính xác thì là nghệ thuật dân gian phi vật thể, có tác dụng cầu phúc, trừ tà và chữa bệnh… “

“Coi chừng phía sau!” Đổng Thiên Tâm hét lên.

Làn khói đen bị đánh tan lại tụ lại, lần này ép chặt, xoay tròn rồi đột ngột rơi xuống đất với một tiếng “bịch”. Từ đó, nó biến thành một hình người: lùn, bụng phệ, đầu hói, khoác chiếc áo choàng tắm lỏng lẻo, miệng tràn ra thứ chất lỏng đen ngòm như máu. Hình dạng con quái vật này thật gớm ghiếc. Nó gầm gừ lao thẳng về phía Lữ Ngọ.

Lữ Ngọ hét toáng lên: “Điệu nhảy trừ tà của tôi không có tác dụng?! Không hợp lý! Không hợp lý chút nào!” Anh chạy tán loạn khắp phòng, quần áo như bốc khói vì sợ.

Dưới chân con yếu quái, vũng máu đen lại hóa thành khói mù, xoay cuồng như một cơn bão, cuốn phăng mọi thứ trong phòng làm việc. Nội thất vỡ tan, cánh hoa bị thổi bay, mảnh pha lê từ đèn chùm bắn loạn như đạn.

Đổng Thiên Tâm ôm mèo con lăn đến chỗ cánh cửa. Cô ngước lên nhìn… cánh cửa đã biến mất.

“Cửa đâu rồi?!” Đổng Thiên Tâm hét lên.

“Đã kích hoạt kết giới khẩn cấp, không thể ra ngoài!” Lữ Ngọ trả lời.

Đổng Thiên Tâm kinh ngạc: Hóa ra anh Lữ này cũng là một ông chủ có lương tâm.

Lữ Ngọ nói thêm: “Nếu bị thương do oán khí, sẽ không được chi trả bảo hiểm tai nạn lao động và y tế!”

“…”

Lữ Ngọ vớ lấy một bông hoa bách hợp, xoay người nhảy lên đầy phong thái. Cánh hoa trắng muốt “bụp” một cái vỗ thẳng vào giữa trán con xác sống. Nó dừng lại nửa giây, gầm lên giận dữ, rồi từ đỉnh đầu phun ra một đống hàu, bào ngư, cua, hải sâm và tôm hùm, lao lung tung khắp phòng.

Một bầy tôm hùm kêu ken két, giương càng xông đến. Đổng Thiên Tâm bèn vung cây gậy điện hồ quang, xẹt một cái, hai con tôm hùm bị chín tới, rơi bộp xuống sàn. Nhân cơ hội, cô lao vào nấp dưới bàn làm việc, tránh khỏi đợt tấn công của lũ hải sâm.

Lữ Ngọ giơ ngón cái: “Tuyệt chiêu ghê gớm thật!”

Đổng Thiên Tâm đáp trả: “Anh nổ tung chợ hải sản đấy à?”

“Gã béo này mở tiệm hải sản chuyên chặt chém khách, bị tố cáo mà còn định kiện ngược khách vu khống. anh ta tìm đến tôi nhưng tôi không nhận vụ kiện, thế là ghi hận tôi.” Lữ Ngọ lúc này không còn dáng vẻ ung dung, tay vớ đại hoa gì thì dùng hoa nấy, ném thẳng vào đầu con xác sống nhưng hiệu quả chẳng được bao nhiêu: “Tôi chỉ ăn chực của anh ta bữa hải sản năm

nghìn tệ thôi mà, so với tiền anh ta chặt chém thì có đáng là gì đâu? Sao phải cay cú vậy chứ!"

"… Thảo nào người ta ghét anh." Đổng Thiên Tâm mệt lử vì phải chống chọi với lũ cua và bào ngư đang lao tới. Tuy chúng không mạnh cũng chẳng nhanh, nhưng số lượng thì quá đông. Vừa xử xong một đợt, lại có đợt khác ập đến. Mồ hôi nhễ nhại, cô hối hận thầm: Biết thế hôm nay đã mang theo nồi chiên không dầu rồi.

Qua vài vòng chiến đấu, sàn nhà ngập hải sản, không khí toàn mùi thơm nức của đồ nướng.

Con xác sống đột nhiên chậm lại, đứng lừ đừ giữa đống hải sản chín, đầu nghiêng nghiêng, miệng há ra kêu "A… ư… ư…" như đang thèm chảy nước miếng.

Lữ Ngọ cũng chui tọt xuống bàn làm việc, lo lắng: "Không hay rồi, sao tôi cảm giác nó giống như là… "

Đổng Thiên Tâm ngắt lời: "Đang đói?"

Lời còn chưa dứt, con xác sống đột ngột mở to miệng, nuốt trọn đống hải sản quanh mình. Cái bụng phình to như quả bóng, mỗi lúc một lớn, chẳng mấy chốc đã lấp đầy căn phòng, ép sát các bức tường, trần nhà, ghế sofa và bàn làm việc, phát ra tiếng kẽo kẹt ghê rợn.

Lữ Ngọ mồ hôi túa ra: "Tổ tông ơi, mau đánh thức vị đại nhân trên tay cô đi! Nếu không chúng ta toi đời cả lũ mất!"

Đổng Thiên Tâm hỏi lại: "Đánh thức thế nào? Mua đồ chơi cho mèo à?"

"Đêm qua cô làm thế nào ấy!"

“làm sao tôi biết được?!” Đổng Thiên Tâm sắp bật khóc: “Tự nó bật ra thôi!”

Ngay lúc đó, chiếc bàn làm việc trên đầu “rắc” một tiếng, nứt ra. Lữ Ngọ hét lên một tiếng rồi gần như ngã nhào vào người Đổng Thiên Tâm.

Bỗng nhiên, một cái chân mèo lông xù giơ lên, tát thẳng vào mặt Lữ Ngọ. Anh lại hét oai oái, ngã ngồi bệt xuống đất.

Đổng Thiên Tâm cảm thấy vòng tay mình trống rỗng. Con mèo trắng nhỏ đang phát sáng như một ngôi sao băng, vụt lên không trung. Trong nháy mắt, những tia sét bổ xuống như lưỡi đao, chém xác sống thành từng lát mỏng, rồi tất cả tan biến thành tro bụi.

Cả căn phòng chìm vào yên tĩnh, những cánh hoa lả tả rơi xuống tựa như tuyết trắng.

Từ dưới gầm bàn, Đổng Thiên Tâm và Lữ Ngọ thận trọng ló đầu ra. Ở trung tâm căn phòng, một luồng sáng trắng mờ ảo trôi lơ lửng, dần hiện rõ hình dáng một con mèo. Ánh sáng mờ nhạt đi, hình dáng cũng thay đổi theo: trước là đôi chân thon dài, tiếp đến là mái tóc đen dài buông xõa, bộ áo quần trắng như tuyết. Khi đôi mắt đen mở ra, cả đất trời như chợt sáng chợt tối.

Lữ Ngọ mắt ngấn lệ, quỳ phịch xuống đất, dập đầu lia lịa: “Truyền nhân đời thứ sáu trăm sáu mươi sáu của nhà họ Lữ – Lữ Ngọ, hôm nay được diện kiến dung nhan điện hạ, dù chết cũng không hối tiếc a a a!”

Thanh niên áo trắng đáp xuống nhẹ như lông hồng, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Lữ Ngọ, nhìn thẳng về phía Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm nuốt khan một ngụm nước bọt, lùi lại nửa bước, gượng cười: “Ngài tỉnh rồi à? Ngủ có ngon không?”

Ánh mắt thanh niên đột nhiên sắc lạnh. Trong chớp mắt, đã xuất hiện ngay trước mặt Đổng Thiên Tâm, nắm lấy cổ tay cô. Mái tóc dài của anh ta quấn theo những tia điện còn sót lại, tung bay điên cuồng, như muốn nuốt trọn trời đất.

Đổng Thiên Tâm suýt hét toáng lên, nhưng cố gắng kiềm chế, chỉ dám nín thở.

Giọng nói của thanh niên vang lên, từng từ như mũi kim sắc lạnh đâm thẳng vào lòng người: "Ngươi muốn bỏ rơi ta?!"

Đổng Thiên Tâm nở nụ cười gượng gạo, vội thanh minh: "Hiểu lầm thôi mà! Tình hình lúc đó nguy cấp quá, tôi chỉ là người phàm, đâu biết cách chăm sóc yêu quái. Chỉ đành tìm bừa cách cứu mạng, thật ra tôi định đưa ngài đến Tử Vân Quán tĩnh dưỡng mà, ha ha ha…"

"Nói dối! Miệng lưỡi xảo trá!" Thanh niên áo trắng lạnh lùng buông lời, rồi bất ngờ vươn tay bóp lấy cổ Đổng Thiên Tâm. Cô chỉ kịp phát ra một tiếng "Ặc!", hai mắt trợn trừng, tay ra sức kéo tay anh ta xuống. Nhưng chưa được bao lâu, sắc mặt anh ta biến đổi, lập tức thả cô ra, lùi lại nửa bước, đôi mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn cô chằm chằm.

Tóc đen tung bay của anh ta đột nhiên ngoan ngoãn rủ xuống, mềm mại như dòng suối.

"Ngươi làm gì vậy?!"

Đổng Thiên Tâm ho sặc sụa, như muốn ho ra cả phổi: "Khụ khụ… Giữa ban ngày ban mặt, xã hội pháp trị, anh định giết người đấy hả?!"

Lữ Ngọ hoảng hốt đến suýt khóc: "Điện hạ, xin hãy bớt giận! Người này là truyền nhân chính tông của nhà họ Hoạn Long, tuyệt đối không thể xảy ra bất trắc gì đâu!"

Thanh niên áo trắng quay lại nhìn, nhướn mày cực kỳ khinh thường: “Cô ta ư?!”

Đổng Thiên Tâm khó chịu: “Đổi… đổi cái gì cơ?!”*

*Chữ Hoạn 豢(nuôi gia súc) và chữ hoán換 (đổi) đồng âm ví nhau nên chỉ lộn. Mà nói Hoạn Long cho nó sang thôi, chứ thực ra chỉ là con sen nuôi rồng hơi.

Chương 5: Hóa ra anh ta là… rồng?

Đổng Thiên Tâm xoa cổ, ngồi phịch xuống ghế sofa. Đầu cô vẫn ong ong, chẳng biết là do tức giận hay vì sợ hãi.

Thanh niên áo trắng ngồi đối diện, dáng ngồi thẳng tắp, cằm hơi hất lên, đôi mày vẫn nhíu lại cực kỳ giận dữ.

Lữ Ngọ sau khi nghe kể chi tiết chuyện "đóng gói" đêm qua, đầu đau như búa bổ, đành đội túi chườm đá, nằm bẹp trên ghế làm việc r.ên rỉ.

Thanh niên áo trắng lên tiếng: "Ngươi, tên là gì?"

Đổng Thiên Tâm bực bội: "Đổng Thiên Tâm."

"Thiên Tâm, trung tâm trời đất, trái tim của mặt trời." Thanh niên hừ một tiếng: "cái tên miễn cưỡng có được chút khí phách của họ Hoạn Long."

Đổng Thiên Tâm: "Này, cái gọi là 'đổi' rốt cuộc là ý gì vậy?"

Thanh niên áo trắng: "Ngươi không biết sao?"

Đổng Thiên Tâm: "Tôi cần phải biết à?"

Thanh niên áo trắng phóng ngay ánh mắt sắc như dao về phía Lữ Ngọ. Lữ Ngọ lập tức nhảy dựng lên, nói lớn: "Họ Đổng, hậu duệ của Hoàng Đế, từ nhỏ đã có tài nuôi rồng. Trời ban cho khả năng thuần hóa rồng, nhiều rồng quy phục dưới trướng. Thuấn

Đế sai họ nuôi rồng tại Đào Khâu, phong làm họ Hoạn Long. Từ đó mà có gia tộc Hoạn Long!"

Đổng Thiên Tâm: "Ý là sao?"

Lữ Ngọ: "Ý là, dòng họ Đổng các người từ thời xa xưa đã là những chuyên gia cao cấp trong lĩnh vực… nuôi rồng!"

"Rồng?!" Đổng Thiên Tâm cao giọng đến vỡ cả giọng: "Rồng gì cơ?!"

Lữ Ngọ điên cuồng ra hiệu bằng ánh mắt, Đổng Thiên Tâm bèn nhìn sang thanh niên áo trắng đối diện: "Chẳng lẽ là… anh ta?!"

Thanh niên áo trắng ưỡn thẳng lưng, dáng vẻ càng thêm kiêu ngạo, nói: "Ta là Mang Trú, thuộc dòng chính tộc của tộc Chúc Long!"

Đổng Thiên Tâm nhìn chằm chằm, nhìn hồi lâu rồi bỗng cười phá lên: "Ha ha ha ha ha! Chúc Long? Đừng đùa nữa! Hôm qua anh đã hiện nguyên hình rồi, chỉ là một chú mèo con xinh xắn. Cùng lắm thì cũng chỉ đáng gọi là… mèo rồng thôi ha ha ha ha ha!"

Mang Trú giận dữ: "Hình dáng mèo kia chỉ là một phần hóa thân của ta! Hơn nữa, đó không phải mèo yêu, mà là thần thú viễn cổ Phi Phi… "

Đổng Thiên Tâm vỗ đùi cười: "Vô cùng đáng yêu!"

"Ngươi dám cả gan! Tộc Chúc Long chúng ta là thần bán nhân, sao có thể để chữ 'đáng đáng đáng đáng yêu' làm ô uế danh tiếng chứ?!" Mang Trú gầm lên, nhưng vừa nói xong, hai chiếc tai mèo lông mượt đáng yêu bỗng "bùm bùm" mọc ra trên đầu anh ta.

Đổng Thiên Tâm: "Phụt! Ha ha ha ha ha ha ha!"

Sắc mặt Mang Trú biến đổi, luống cuống che hai tai lại, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Đổng Thiên Tâm.

Lữ Ngọ suýt rớt cả mắt ra ngoài: "Đây là nguyên lý gì vậy? Tại sao tai mèo lại mọc ra trên đầu điện hạ Mang Trú chứ?!"

Đổng Thiên Tâm cười đến mức thở không ra hơi, mãi một lúc sau mới dần bình tĩnh lại, cảm giác căng thẳng trong lòng cũng tiêu tan. Nhìn thanh niên với đôi tai mèo dễ thương trước mặt, cô không còn thấy anh ta đáng ghét nữa.

"Chẳng lẽ điều kiện để tôi nhận được tài sản thừa kế là phải làm 'sen'* cho anh sao?"

*chữ gốc là 剷屎官 nghĩa là quan dọn shiit, em âm thầm để chữ sen cho nó gần gũi.

Mang Trú giận đến phát run: "Ta là Chúc Long, tuyệt đối không thể… không bài tiết chất thải…!"

Đổng Thiên Tâm nhướng mày, chỉ vào đôi tai mèo của anh.

Mang Trú đỏ bừng cả mặt, nghiến răng nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi rồi bắt đầu lẩm bẩm niệm chú.

Nhân lúc đó, Lữ Ngọ tranh thủ mở két sắt, lấy ra một tập tài liệu, từng mục từng mục đưa cho Đổng Thiên Tâm xem: "Đây là giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà cùng các tài liệu thừa kế, chuyển nhượng liên quan. Địa chỉ căn nhà là tầng 36, căn 6636, tòa 006, khu Bồng Lai, số 666 phố Loan Điểu, thành phố Bách Đảo. Diện tích 300 mét vuông. Cô xem qua trước."

Phố Loan Điểu ở thành phố Bách Đảo, trung tâm của trung tâm. Giá nhà ở đó cao đến mức không tưởng, khu Bồng Lai lại là khu dân cư nổi tiếng dành cho giới siêu giàu. Nghe nói khi vừa xây xong, nó đã lên hẳn bản tin. Giá nhà một mét vuông là 20 vạn tệ Với 300 mét vuông, căn hộ này ít nhất phải trị giá 60 vạn!

Nói cách khác, tổng giá trị tài sản thừa kế lên tới một trăm sáu mươi triệu!*

*dành cho những ai chưa biết thì 100 triệu nhân dân tệ bằng hơn 349 tỷ tiền Việt mình ó ạ.

Đổng Thiên Tâm cảm thấy khô cả cổ, vội uống hai ngụm trà để trấn tĩnh rồi nói dứt khoát: "Tôi từ chối!"

Mang Trú mở mắt, đôi tai mèo "bùm bùm" biến mất trở lại, nghiêm nghị tuyên bố: "Ta cũng từ chối!"

"Cả hai vị tổ tông, đừng có làm loạn nữa! Hai người là lựa chọn duy nhất của nhau, không còn đường lui đâu!"

Lữ Ngọ quay sang nhìn Đổng Thiên Tâm: "Quy trình thừa kế đã khởi động, huyết mạch Hoạn Long trong người cô đã thức tỉnh, đây là điều không thể kháng cự. Cô chỉ có thể chấp nhận, nếu không, sẽ phải đối mặt với nguy hiểm không lường trước được, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng!"

Tim Đổng Thiên Tâm thót lên: "Ý anh là, lũ xác sống và oán khí kia sẽ quay lại sao?"

"Không chỉ thế!"

"..."

Mang Trú khinh bỉ hừ một tiếng: "Đường đường là hậu duệ Hoạn Long mà không thể thanh tẩy chút oán khí, đúng là vô dụng."

Đổng Thiên Tâm muốn đá anh ta một cú ghê trời.

Lữ Ngọ tiếp lời: "Điện hạ Mang Trú nói rất đúng! Nhưng đáng tiếc là linh khí trong Tam Giới ngày càng suy kiệt, người tu đạo ngày càng ít. Tộc Hoạn Long vì bảo vệ huyết mạch tộc Chúc

Long mà đã trải qua hàng nghìn năm gian khổ, đến nay huyết mạch đã suy tàn, giờ chỉ còn lại mỗi cô Đổng Thiên Tâm mà thôi."

Mang Trú ngẩn người: "Chỉ còn… mình cô ta sao?"

Lữ Ngọ thở dài, gật đầu thật mạnh.

Mang Trú đờ đẫn nhìn Đổng Thiên Tâm, đôi mắt đen láy thoáng ánh sáng kỳ lạ. Đổng Thiên Tâm nổi cả da gà, bèn quát: "Nhìn cái gì?!"

Mang Trú quay mặt đi: "Thần lực của ta tuy chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng bảo vệ một nhân tộc nhỏ nhoi thì vẫn dư sức."

Đổng Thiên Tâm: "…"

Nói cách khác, hoặc cô chăm sóc anh ta để giữ mạng, hoặc bị xác sống gặm nhấm. Cục diện này đúng là chẳng tốt đẹp gì!

Lữ Ngọ dè dặt hỏi: "Nếu cả hai người không có ý kiến gì, tôi có thể tiếp tục giải thích quy trình thừa kế tài sản không?"

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú không nói gì.

Lữ Ngọ mừng rỡ: "Thực ra căn hộ này chỉ là khoản thanh toán trước. Nếu cô Đổng hoàn thành đánh giá hiệu suất, rất nhanh cô sẽ nhận được toàn bộ tài sản thừa kế trị giá một trăm triệu, sau thuế."

Đổng Thiên Tâm giật giật mí mắt: "Đánh giá hiệu suất là sao?"

Lữ Ngọ cười tươi đến lộ cả răng hàm: "Mỗi kỳ đánh giá hiệu suất sẽ được tiến hành theo chu kỳ, tùy theo tỷ lệ hoàn thành, cô sẽ nhận được phần tài sản tương ứng. Ví dụ, nếu kỳ đầu tiên hoàn thành 30%, cô sẽ nhận được 3000 vạn. Kỳ thứ hai hoàn thành

50%, sẽ nhận thêm 2000 vạn nữa, tổng cộng là 5000 vạn. Hoàn thành 100% sẽ nhận toàn bộ một trăm triệu."

"Đánh giá có giới hạn thời gian không?"

"Tạm định là mỗi ba tháng một lần. Tuy nhiên, thời gian có thể linh hoạt điều chỉnh trong quá trình thực hiện."

Đổng Thiên Tâm nheo mắt: "Nếu, tôi nói nếu, chẳng may hoàn thành 10% mà mất tận mười năm thì sao?"

"Thì chỉ có thể nhận phần tài sản tương ứng sau mười năm."

"Còn nếu tôi chết mà vẫn chưa hoàn thành thì thế nào?"

Lữ Ngọ cười tủm tỉm: "Con cháu cô cũng có quyền kế thừa tài sản này. Tôi gợi ý cô nên sớm sinh con để phòng hờ."

Đổng Thiên Tâm chống tay lên trán, hỏi: "Tiêu chuẩn đánh giá hiệu suất là gì?"

Lữ Ngọ rút trong bình hoa ra một cành hoa hồng vàng rực rỡ, vẽ một ký hiệu kỳ lạ trong không trung. "Bùm!" một tiếng, cánh hoa nổ tung, xoay tròn rồi xếp lại thành một trận pháp sáng chói hình ngôi sao năm cánh. Ở năm đỉnh của ngôi sao, năm chữ vàng lấp lánh xuất hiện lơ lửng:

[Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín]

Đổng Thiên Tâm ngơ ngác: "Hả?"

Mang Trú bình thản nhận xét: "Phép thuật hình ảnh hời hợt, nhưng tạm chấp nhận được."

Lữ Ngọ vui vẻ đến mức nhảy cẫng lên: "Điện hạ Mang Trú quá khen!"

“Này!” Đổng Thiên Tâm tỏ vẻ khó chịu: “Tiêu chuẩn đánh giá kiểu này trừu tượng quá rồi đấy?!”

“Đây chỉ là danh mục lớn của các tiêu chí đánh giá hiệu suất thôi.” Lữ Ngọ vung tay, trận pháp thay đổi, biến thành một biểu đồ hình bánh. Các mục Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín vẫn giữ nguyên, nhưng trên biểu đồ xuất hiện thêm các con số.

[Nhân: 12,4%, Nghĩa: 5,66%, Lễ: 10,11%, Trí: 13,39%, Tín: 1,09%]

Đổng Thiên Tâm sửng sốt: “Đánh giá này mà cũng có thể số hóa sao?”

“Đây là ‘Ngũ Đức Trận’ do Lữ tộc chúng tôi dành ba trăm năm, năm thế hệ dốc hết tâm huyết phát triển. Nó có khả năng tự động giám sát tiến độ trưởng thành của điện hạ Mang Trú.” Lữ Ngọ nói với vẻ đầy tự hào: “Đây là chỉ số ban đầu của điện hạ, vượt xa dự đoán của chúng tôi. Tương lai vô cùng sáng lạn!”

Đổng Thiên Tâm cuối cùng cũng hiểu, trận pháp này chính là báo cáo kiểm tra sức khỏe của Mang Trú, mà hiệu suất và tiền của cô đều gắn chặt với nó!

“Chưa hết đâu! Chúng tôi còn đầu tư lớn để phát triển một ứng dụng di động, có thể đồng bộ cập nhật trực tuyến, giúp theo dõi tiến độ trưởng thành của điện hạ mọi lúc mọi nơi!” Lữ Ngọ dùng một nhành hoa uất kim hương chạm vào màn hình điện thoại của Đổng Thiên Tâm. Một biểu tượng hình rồng vàng trên nền đen hiện lên với tên ứng dụng: Long Đằng.

Mở ứng dụng ra, giao diện hiển thị một mô hình 3D thu nhỏ của trận pháp ánh sáng, từ hình dạng, chữ viết, màu sắc đến các số liệu đều y hệt bản lớn đang treo lơ lửng trên không.

“Y như một trò chơi nuôi thú ảo vậy.” Đổng Thiên Tâm lầm bầm.

“Ứng dụng này vừa được nâng cấp vài ngày trước, còn thêm mục giải thích chi tiết.” Lữ Ngọ mở phần hướng dẫn, một chuỗi văn bản nhảy ra:

[Tâm trắc ẩn là Nhân; Tâm hổ thẹn là Nghĩa; Tâm cung kính là Lễ; Tâm phân biệt đúng sai là Trí; Tâm giữ lời hứa là Tín.]

Đổng Thiên Tâm nhanh chóng lướt qua, rồi hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

Lữ Ngọ cười tự mãn: “Thế này chưa đủ chi tiết sao?”

“…”

Cô chỉ thẳng vào Mang Trú đang đứng bên cạnh: “Anh ta to như thế này… ”

Mang Trú quay lại, lườm cô, còn cô thì đảo mắt bất mãn: “Không có hướng dẫn chăm sóc kèm theo à?”

“Thuật Hoạn Long là bí mật không truyền ra ngoài của tộc Hoạn Long. Người ngoài không thể nào biết được.” Lữ Ngọ mỉm cười, đưa bút cho cô: “Giờ ký tên vào đây. Chúng ta sẽ đi theo đường ưu tiên của phòng đăng ký nhà đất. Chiều nay hoàn tất thủ tục sang tên, tối hai vị có thể dọn đến nhà mới.”

Đổng Thiên Tâm cả đời chưa từng thấy một khu dân cư nào lớn và đẹp đến thế. Cứ mười bước là một cảnh, năm bước là một dòng suối, dọc đường hoa thơm chim hót. Bảo vệ ở đây đều là những chàng trai cao hơn 1m80, khuôn mặt điển trai như các ngôi sao nổi tiếng.

Thang máy dẫn thẳng vào nhà, mỗi tầng chỉ có một căn hộ. Cửa chính hai cánh cao ba mét, và nổi bật nhất là cửa sổ kính cường lực trong suốt ở phòng khách, với tầm nhìn 270 độ. Diện tích ban công còn lớn hơn cả căn phòng trọ cũ của Đổng Thiên Tâm.

Đứng trên ban công ngắm cảnh, cô phóng tầm mắt qua ánh đèn lung linh của thành phố Bách Đảo về đêm, trước mặt là đại dương mênh mông, nước và trời như hòa làm một, tự do và rộng lớn vô tận.

Đổng Thiên Tâm gần như muốn khóc: "Cuối cùng cũng không phải tranh thủ từng chút để phơi nắng nữa rồi!"

Lữ Ngọ đứng bên cạnh, giới thiệu với giọng đầy tự hào: "Toàn bộ căn hộ là nhà hướng biển, trần cao 3,5 mét, bốn phòng ngủ, năm phòng tắm, hai bếp, ba phòng khách. Được hoàn thiện với nội thất cao cấp nhất, mọi đồ đạc và tiện nghi đều đã sẵn sàng, chỉ cần mang đồ đến ở. Điện hạ Mang Trú có hài lòng không?"

Mang Trú đứng nhìn về phía chân trời nơi biển và trời giao nhau, đôi mắt đen sâu thẳm không ánh lên tia sáng nào, giọng nói lạnh lùng: "Miễn cưỡng có thể ở được."

Cũng giống như nhiều người bình thường khác, Đổng Thiên Tâm thật sự không có khái niệm cụ thể về giá trị của một trăm triệu. Nhưng ngay lúc này, đứng trong căn hộ xa hoa, hít thở làn gió biển đậm mùi giàu sang, cô chợt cảm nhận được áp lực chưa từng có.

"Tiền dịch vụ quản lý và chi phí điện nước ở đây bao nhiêu?" Đổng Thiên Tâm hỏi.

Lữ Ngọ trả lời, vẻ mặt đầy tự tin: "Mọi chi phí phát sinh từ căn hộ này sẽ do văn phòng luật của chúng tôi chi trả. Cô Đổng chỉ cần tập trung chăm sóc điện hạ Mang Trú, đảm bảo ngài ấy phát triển khỏe mạnh là đủ."

"Nhưng căn nhà này đứng tên tôi rồi." Đổng Thiên Tâm khẽ v.uốt ve lan can sang trọng và đắt tiền, hỏi tiếp: "Tôi có thể bán nó đi để lấy tiền không?"

Lữ Ngọ cười tươi như hoa: "Không được nhé!"

“Nếu… tôi chỉ nói là nếu thôi nhé…” Đổng Thiên Tâm liếc nhìn Mang Trú, rồi hạ giọng: “Nếu tôi chăm sóc không tốt cho anh ta, căn nhà này có bị thu hồi không?”

Gương mặt tươi cười của Lữ Ngọ lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm trọng: “Cô đừng đùa kiểu này chứ, nếu điện hạ Mang Trú xảy ra chuyện gì, thì sẽ là ngày tận thế đấy!”

“…Có cần phóng đại vậy không?”

“Không phóng đại chút nào đâu!”

“…”

Đổng Thiên Tâm thở dài, cảm thấy căn hộ xa hoa này chẳng còn hấp dẫn, một trăm triệu cũng chẳng còn đẹp đẽ. Cô thất thểu quay vào phòng khách và ngã mình xuống sofa.

Trong khi đó, Lữ Ngọ lại hớn hở như vừa được tiêm adrenaline, hăng hái bảo phải ăn mừng một bữa thật lớn, bèn gọi một bàn đầy hải sản. Nhưng Đổng Thiên Tâm vừa nhìn thấy hải sản đã muốn buồn nôn, chỉ cố gắng uống vài ngụm cháo. Lữ Ngọ thì ăn uống nhiệt tình, miệng ngập tràn thịt cua vàng ươm mà vẫn không quên truyền động lực cho Đổng Thiên Tâm. Điệp khúc của anh ta chỉ xoay quanh những lời khuyên như phải tin tưởng vào dòng máu nhà họ Đổng, phải tin vào huyết thống cao quý của điện hạ Mang Trú. Nói đi nói lại mãi đến mức tai cô cũng muốn điếc.

Mang Trú thì vẫn đứng trên ban công ngắm cảnh, không ăn, không uống, thậm chí không ngồi xuống, chỉ đứng đó, đưa mắt nhìn xa xăm.

“Anh ta không ăn cơm, chẳng lẽ không thấy đói sao?” Đổng Thiên Tâm hỏi.

Lữ Ngọ bật cười lớn: “Điện hạ Mang Trú là Chúc Long, làm sao có thể đói được?”

“Anh ta đứng mãi trong gió lạnh, không sợ bị cảm sao?”

“Điện hạ Mang Trú là Chúc Long, làm sao có thể bị cảm được?”

“Ngài ấy không cần nghỉ ngơi sao?”

“Điện hạ Mang Trú là Chúc Long, tất nhiên không cần nghỉ ngơi.”

“…Nhưng trước đó chẳng phải anh ta đã ngủ suốt một nghìn năm trăm năm sao?”

“Đó là bế quan tu luyện, không tính là ngủ.”

“…”

*

Nửa đêm, 12 giờ.

Lữ Ngọ cuối cùng cũng rời đi sau một buổi tối náo loạn.

Đổng Thiên Tâm mệt mỏi rã rời, dọn dẹp bàn ăn xong, bước ra phòng khách liếc nhìn. Mang Trú vẫn đứng ở đó, giữ nguyên tư thế cũ, gương mặt cực kỳ u sầu như thể anh ta vừa đánh mất kho báu vàng bạc nào đó dưới lòng biển vậy.

“Phòng ngủ của anh ở bên kia.” Đổng Thiên Tâm tốt bụng nhắc nhở.

Mang Trú thậm chí không thèm liếc mắt nhìn.

Hừ! Nếu không phải vì khoản tiền một trăm triệu, cô đã chẳng thèm quan tâm đến anh ta!

Đổng Thiên Tâm bực dọc trở về phòng ngủ của mình. Phòng ngủ quá lớn, nối liền với cả phòng thay đồ và phòng tắm, lại còn có một ban công rộng lớn. Mặc dù rèm cửa đã được kéo kín, gió bên ngoài vẫn thổi rào rạt, làm cô cảm thấy thiếu an toàn.

Cô chui tọt vào chăn, cuộn tròn lại như con tôm, mở điện thoại lướt mạng.

[Bách khoa toàn thư Baidu: "Trong "Sơn Hải Kinh – Hải Ngoại Bắc Kinh" có ghi: "Thần của núi Chung, tên gọi Chúc Long, còn gọi là Chúc Âm, thân dài nghìn dặm, mặt người thân rắn, màu đỏ, sống dưới chân núi Chung. Khi mở mắt, trời sáng; nhắm mắt, trời tối. Thổi hơi tạo ra mùa đông, thở ra tạo thành mùa hè, không ăn, không uống, không ngủ, thở ra là gió."]

"Người này thật sự không ăn, không uống, không ngủ sao?" Đổng Thiên Tâm cảm thấy nhẹ nhõm, mỉm cười trước khi nhắm mắt: "Vậy chắc cũng không khó nuôi nhỉ…"

Trong mơ.

Đổng Thiên Tâm thấy mình trôi nổi giữa mặt biển. Nước biển lạnh buốt đến tê người, sóng dữ dội đánh mạnh vào chân. Trên bầu trời đen kịt, sấm chớp không ngừng lóe sáng. Một con rồng khổng lồ màu đỏ sậm lao vút qua những tia chớp.

Ở nơi biển trời giao thoa, mây đen dày đặc cuồn cuộn dâng lên, một hòn đảo đen từ từ hiện ra. Con rồng đỏ lao về phía hòn đảo, nhưng đột nhiên một tia chớp từ trên cao giáng xuống, đánh trúng đuôi của nó. Con rồng rống lên một tiếng long trời lở đất…

Đổng Thiên Tâm choàng tỉnh, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô biết đó chỉ là một giấc mơ, nhưng mọi thứ quá chân thật, khiến cô toát mồ hôi lạnh.

“Đúng là không nên xem mấy thứ kỳ quặc trước khi ngủ…” Cô lầm bầm, lật người sang bên khác. Nhưng bất ngờ, cô phát hiện bên mép giường có bóng người. Cô giật bắn, ngồi dậy, chộp lấy cây gậy chống trộm bên cạnh, giữ chặt trước ngực.

“Ai đấy?!”

Ánh sáng mờ nhạt bao phủ một gương mặt tái nhợt. Mang Trú ngồi bên mép giường, không nhúc nhích, mắt nhìn chằm chằm vào cô.

“Mang Trú!” Đổng Thiên Tâm phát điên: “Anh có biết hù người kiểu này sẽ chết người không hả?!”

Mang Trú nhíu mày, giọng đều đều: “Thân thể của ta có hơi bất thường.”

Lúc này, Đổng Thiên Tâm mới nhận ra Mang Trú đang đổ mồ hôi, môi nứt nẻ, trông rất mệt mỏi. Nhất là bụng anh ta phát ra tiếng “ục ục” không ngừng. Cô chợt nhận ra, tiếng sấm trong mơ thực chất là từ… bụng anh ta mà ra.

“Ơ…” Đổng Thiên Tâm lúng túng: “Có phải anh… đói không?”

Mang Trú nghiêm mặt: “Ta đã trưởng thành hơn nghìn năm rồi!”

“Hả?”

“Chúc Long trưởng thành không cần ăn uống.”

“…Có thể là anh ngủ lâu quá, ngủ đến đói rồi chăng?”

“…”

Tiểu kịch trường:

Trong giấc mơ của Lữ Ngọ: “He he he, cuối cùng thì Mang Trú điện hạ đã tỉnh dậy, he he he… Các vị liệt tổ liệt tông chắc hẳn cũng có thể yên nghỉ rồi, he he he…”

Chương 6: Thực đơn của rồng

Ba giờ sáng, màn đêm dày đặc như bát chè mè đen đã nguội lạnh.

Chiếc Porsche mui trần màu đỏ rực rạch toạc bóng tối, lao vút đến khu căn hộ Bồng Lai. Lữ Ngọ mặc bộ đồ ngủ in hình capybara, tay xách túi lớn túi nhỏ, nhảy phắt xuống xe. Vừa đi vừa gọi ầm ĩ, xông thẳng vào thang máy rồi lao vào nhà.

“Tổ tiên à, cậu nhầm rồi, điện hạ Mang Trú sao có thể… ôi trời ơi!”

Đổng Thiên Tâm đang ngồi bệt trên ghế, nửa thân trên gục xuống bàn ăn, ngáp liên tục, trông rất kiệt quệ.

Mang Trú ngồi đối diện, nét mặt nhăn nhó, hơi thở dồn dập, mồ hôi rịn ra trên trán. Nhưng dù thế nào, anh ta vẫn cố giữ tư thế ngồi thẳng tắp đầy nghiêm nghị.

Lữ Ngọ tự nhiên hạ giọng: “Hai người làm sao vậy?”

Đổng Thiên Tâm liếc mắt ra hiệu về phía… bụng của Mang Trú.

“Ục ục, ục ục!”

Bụng của vị điện hạ vĩ đại phát ra những tiếng réo vang đầy uy lực.

Lữ Ngọ nuốt nước bọt: “Không hổ danh là Mang Trú điện hạ, tiếng bụng réo cũng oai phong lẫm liệt như vậy.”

“Không phải anh nói anh ta không cần ăn uống sao? Vả mặt rồi đấy!” Đổng Thiên Tâm lườm một cái.

“Đó là truyền thuyết thôi mà.” Lữ Ngọ lẩm bẩm: “Ngàn năm trôi qua, ngay cả tên lửa còn bay lên trời rồi, lỡ rồng cũng tiến hóa thì sao?” Sau đó anh ta quay lại cười hì hì: “Tôi không rõ khẩu vị của điện hạ, thời gian gấp quá nên chỉ chuẩn bị vài món tạm thời, mong ngài ăn tạm vậy.”

Vừa nói, anh ta vừa bày đống đồ ăn mang theo lên bàn, như thể dâng báu vật: một hộp thịt sống còn chảy máu; hai con gà mái già, cổ vẫn rỉ máu, lông còn nguyên; và một bể cá nhỏ với một con cá kim long nặng ít nhất năm ký, đang quẫy đuôi bơi qua bơi lại.

Đổng Thiên Tâm: “…”

Cái này là cái quái gì?!

“Thịt bò Yak sống, gà mái thả vườn mới làm thịt, cá sống tươi rói! Toàn là đồ đại bổ!” Lữ Ngọ cười tít mắt.

Mang Trú lườm anh ta, hai mắt rồng long sòng sọc.

Đổng Thiên Tâm nhăn mặt: “Anh định để anh ta ăn sống thật à?”

Lữ Ngọ nghiêm túc đáp: “Rồng chẳng phải ăn đồ sống sao?”

Một trong hai con gà mái chưa chết hẳn, giật chân một cái, khiến khóe mắt Mang Trú cũng giật theo.

Đổng Thiên Tâm đưa tay lên xoa trán.

Mang Trú nghiến răng: “Ta, dùng đồ nấu chín.”

“À, có, có!” Lữ Ngọ hớn hở lôi ra một hộp bánh tart trứng: “Đây là đồ ăn đêm tôi mua cho mình, vừa hay dâng tặng ngài.”

Mang Trú cầm một miếng lên, quan sát cẩn thận, rồi cắn thử một miếng nhỏ. Ngay lập tức, yết hầu anh ta co giật, anh ta vơ lấy giấy ăn, há miệng phun ra, ho sặc sụa không ngừng.

Lữ Ngọ sợ đến đờ người, còn Đổng Thiên Tâm thì lùi xa một khoảng an toàn.

Mang Trú ho dữ dội suốt nửa phút, cuối cùng ngẩng đầu lên, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt. Đôi mắt đỏ ướt rượt khiến cả người trông thật đáng thương.

Lữ Ngọ ngập ngừng: “Lẽ nào rồng không ăn được bánh tart trứng sao?”

Đổng Thiên Tâm nhún vai: “Tôi chỉ biết mèo không được ăn sô cô la thôi.”

“Làm sao điện hạ Mang Trú, một con rồng oai hùng, lại đi so với mèo được chứ?”

“Vậy rồng thì ăn gì?”

“Đổng gia các người chẳng phải chuyên nuôi rồng sao? Bố mẹ cô không để lại cuốn sách dạy nấu ăn nào à?”

“Bố mẹ tôi mất khi tôi mới năm tuổi. Ngoài mạng sống này, chẳng để lại gì cả.”

Không khí chợt lặng đi.

Mang Trú vịn bàn, ngỡ ngàng nhìn sang. Lữ Ngọ chợt nhận ra mình lỡ lời, vội bịt miệng lại: “Xin lỗi…”

Đổng Thiên Tâm nhún vai: “Không sao, chuyện đã qua lâu lắm rồi. Anh thử nghĩ xem, trong di chúc của Đổng Cát Niên có kèm phụ lục hay điều khoản bổ sung nào không?”

“Hoàn toàn không.” Lữ Ngọ vò đầu: “Hay thử hầm thịt bò với gà mái xem sao?”

“Khoan đã!” Mang Trú hít sâu một hơi: “… Thời thơ ấu của ta, đồ ăn đều do gia tộc chuyên nuôi rồng chuẩn bị. Kẻ ngoài không được can thiệp.”

“Ý anh là.” Đổng Thiên Tâm chỉ vào mũi mình: “Anh chỉ có thể ăn thức ăn do tôi làm thôi sao?”

Mang Trú im lặng thật lâu, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu một cái.

Lữ Ngọ bèn kêu lên: “Trời ơi, sao không nói sớm! Tiểu tổ tông, cô mau vào bếp nấu gì đó cho Mang Trú điện hạ đi!”

Đổng Thiên Tâm cười khổ: “Đừng có mà hối hận nhé.”

Đổng Thiên Tâm từ nhỏ đã có không ít biệt danh.

Lớp năm tiểu học, cô một mình đánh bại năm cậu nhóc học cấp hai, chiến thắng áp đảo. Vì trường tiểu học cô học lúc đó nằm ở khu Nam thành phố Bách Đảo, cô được gọi là “Nam Bá Thiên – Tiểu Thép Nổ”. Suốt những năm sau đó, cô đánh bại mọi đối thủ trong khu Nam, không ai đủ sức đe dọa vị trí bá chủ của cô. Lũ côn đồ nhỏ nghe danh đã sợ, lần lượt biến mất, nhờ đó đóng góp không nhỏ vào việc giữ gìn an ninh cho thành phố Bách Đảo.

Lên cấp ba, áp lực học hành ngày càng lớn, chẳng ai còn tâm trí mà gây sự: “Nam Bá Thiên” cũng dần rút lui khỏi chốn giang hồ. Trưởng đồn cảnh sát Trương rất hài lòng, đi đâu cũng khoe Đổng Thiên Tâm đã lớn, hiểu chuyện, biết cải tà quy chính.

Tốt nghiệp cấp ba, cô thi đậu một trường đại học hạng hai. Cả đồn cảnh sát khu Hương Châu mừng rỡ như mở hội. Nếu không vì quy định của tổ chức, trưởng đồn Trương có lẽ đã dựng miếu đốt nhang cảm tạ trời đất rồi.

Ngày nhận giấy báo trúng tuyển trùng với sinh nhật trưởng đồn Trương, Đổng Thiên Tâm lần đầu phá lệ vào bếp, nấu một nồi mì trường thọ. Kết quả, toàn bộ 21 cảnh sát trong đồn đều phải nhập viện.

Nguyên nhân: Ngộ độc thực phẩm.

Sự việc này trở thành trò cười cho các đồng nghiệp của 120, 110 và 119 suốt một năm trời.

Đổng Thiên Tâm vừa tròn 18 tuổi đã được phong danh hiệu "Sát thủ nhà bếp".

Nói ra thì chuyện này cũng khá kỳ lạ. Trước năm 18 tuổi, Đổng Thiên Tâm cũng từng thử sức trong bếp, dù hương vị bình thường nhưng chí ít cũng ăn được. Không ngờ, sau khi trưởng thành, cô lại tự lĩnh hội được "nghệ thuật ẩm thực hắc ám" mà không cần ai dạy. Bất kỳ món ăn nào qua tay cô đều biến thành những thứ… khó hiểu, thậm chí còn là độc dược.

Trong suốt 4 năm đại học, thành tích của cô như sau:

Một nồi mì ăn liền: khiến bốn người bạn cùng phòng phải nhập viện, nguyên nhân: ngộ độc thực phẩm.

Một đĩa khoai tây chiên: đưa bốn cô gái phòng bên cạnh vào viện, nguyên nhân: ngộ độc thực phẩm.

Một bát sữa nóng: hạ gục ba chú mèo hoang, mất 2000 tệ để cứu sống.

Một bình nước máy: làm chết toàn bộ cây cảnh ở đồn cảnh sát khu Hương Châu…

Về sau, tốt nghiệp đại học, đi làm, Đổng Thiên Tâm từng có ý định tự nấu ăn để tiết kiệm.

Không ngờ, kỹ năng "ẩm thực hắc ám" của cô càng thăng cấp, ba ngày liên tiếp tự đầu độc mình, phải vào phòng cấp cứu. Trớ trêu thay, cả ba ngày đều gặp cùng một bác sĩ.

Lần cuối cùng, bác sĩ nhìn cô nằm trên giường truyền nước mà khuyên nhủ đầy tâm huyết: "Ăn đồ ngoài đi, ít nhất nó không lấy mạng cô."

Đổng Thiên Tâm đành nghẹn ngào chia tay căn bếp.

Chỉ là, không thể ngờ được, thời gian trôi qua, cô lại có ngày phải vào bếp nấu ăn… mà còn là nấu cho một con rồng!

Thật lòng mà nói, dù cô không ưa nổi Mang Trú, nhưng vẫn có chút lương tâm. Cô không dám đụng đến mấy nguyên liệu cao cấp mà Lữ Ngọ mang tới, chọn giải pháp an toàn nhất là mì ăn liền. Để chắc chắn, cô nấu tận 10 phút, rửa bát đũa ba lần, rồi mới dám bưng ra.

Những sợi mì ướt át, nhão nhoẹt chất thành đống trong bát, tỏa ra mùi nước súp gà từ gói gia vị. Ít nhất, thoạt nhìn nó vẫn khá bình thường.

Lữ Ngọ, sau cả buổi mong ngóng, nhìn thấy một bát mì ăn liền thì hơi thất vọng: "Chỉ cho Mang Trú điện hạ ăn cái này thôi sao?"

Đổng Thiên Tâm có hơi chột dạ: "Chứ còn gì nữa?"

Mang Trú nhíu mày, quan sát bát mì một lúc, rồi cúi xuống ngửi thử. anh ta cầm đũa, gắp lên một sợi, cẩn thận đưa vào miệng, cắn một miếng, nhai vài cái, nuốt xuống. Chờ thêm vài giây không thấy gì bất thường, anh ta mới từ tốn tiếp tục ăn, nhai kỹ, nuốt chậm, thưởng thức kỹ lưỡng.

Lữ Ngọ nuốt nước bọt: "Hình như cũng thơm đấy chứ."

Mười lăm phút sau, bát mì sạch trơn. Mang Trú uống hết nước súp, đặt đũa xuống, hai tay đặt trên đầu gối, liếc nhìn Đổng Thiên Tâm: "Tạm chấp nhận được."

"Có ăn là may rồi…"

Đổng Thiên Tâm lẩm bẩm trong miệng, nhưng trong đầu nghĩ: Hệ tiêu hóa của tên này cũng quá đỉnh, không chừng đúng là rồng thật.

Vất vả cả buổi tối, cuối cùng cũng cho vị chúc long đại nhân ăn no. Lữ Ngọ thở phào, rồi đưa cho Đổng Thiên Tâm một hóa đơn: "Đây là chi phí tối nay. Thịt bò 500, hai con gà mái 200, cá kim long và bể cá 6000. Chuyển khoản qua WeChat nhé."

Đổng Thiên Tâm kinh ngạc: "Không phải mấy khoản này do công ty luật các anh chi trả sao?"

"Chúng tôi chỉ thanh toán các khoản trong dự án thừa kế, ví dụ như phí quản lý tài sản này, tiền nước, tiền điện, sưởi ấm, gas, v.v. Nhưng chi phí cá nhân của cô và Mang Trú điện hạ, chúng tôi không thể chịu được."

"…"

"Đây là quy tắc tổ tiên để lại, dù sao cô cũng là truyền nhân của dòng họ Hoạn Long. Chúng tôi tuyệt đối không thể vượt quyền làm thay được."

"…"

"Yên tâm, chỉ cần vượt qua bài kiểm tra Hoạn Long và thừa kế khối tài sản khổng lồ, mấy chi phí này chẳng đáng là gì!"

Đổng Thiên Tâm chỉ muốn đấm cho Lữ Ngọ một trận.

“Tôi còn chuẩn bị một món quà cho Mang Trú điện hạ.” Lữ Ngọ vừa nói vừa kéo từ cửa vào hai cái túi lớn: “Đây là thường phục của Mang Trú điện hạ, tổng cộng ba mươi bộ. Còn đây là chiếc điện thoại đời mới nhất, được thiết kế riêng cho ngài. Các chức năng cơ bản đều có, và đã cài đặt sẵn phần mềm Đằng Long. Mang Trú điện hạ mang theo bên mình, có thể cập nhật dữ liệu kiểm tra cơ thể mọi lúc mọi nơi, tiện cho cô theo dõi và kịp thời điều chỉnh kế hoạch Hoạn Long.”

Nói tới đây, Lữ Ngọ hạ giọng: “Những thứ này đều do tôi tài trợ cá nhân đấy, thế nào? Đủ nghĩa khí chưa?”

Đổng Thiên Tâm cười gằn, nhét lại hóa đơn vào tay anh ta: “Những thứ anh mang tới, anh ta chẳng ăn miếng nào. Mang tất cả đi, tôi không trả tiền!”

Lữ Ngọ: “Này này, cô có tận một trăm triệu tài sản thừa kế cơ mà!”

“Haha, tôi có cầm được xu nào đâu!”

Lữ Ngọ lẩm bẩm “đồ keo kiệt.” rồi miễn cưỡng dọn dẹp bàn ăn. Anh ta tiện tay nhấc cái nồi nhỏ nấu mì, thấy còn chút nước súp, bèn đưa lên miệng uống thử.

Mang Trú lập tức nhìn Lữ Ngọ chằm chằm, ánh mắt như một con mèo bị cướp mất cá khô.

Đổng Thiên Tâm hoảng hốt: “Này!”

Lữ Ngọ húp nước, chép chép miệng: “Cũng bình thường thôi mà…” Chưa dứt lời, mặt anh ta đột nhiên tái xanh, mắt trợn trắng, ngã vật ra đất, tay chân co giật, miệng sùi bọt mép.

Mang Trú trố mắt: “Tà khí nhập thể sao?!”

Đổng Thiên Tâm lập tức gọi 120.

Mười lăm phút sau, xe cứu thương của bệnh viện tư nhân nhà họ Lữ hú còi, đưa Lữ Ngọ đi.

Đổng Thiên Tâm rã rời, loạng choạng rửa bát lau nồi, không dám để sót một giọt nước súp nào. Khi quay lại phòng khách, cô thấy Mang Trú vẫn ngồi ngay ngắn trên sofa, hàng mi rủ thấp, đầu gật gù.

“Anh…” Đổng Thiên Tâm ngờ ngợ: “Buồn ngủ à?”

Mang Trú giật mình, ngẩng đầu lên: “Tộc Chúc Long không cần ngủ.”

Đổng Thiên Tâm trợn trắng mắt, kéo tay anh ta đi về phía phòng ngủ. Đi được nửa đường, Mang Trú bỗng vùng ra, loạng choạng đi về phía cửa ra vào, chỉ vào cái ổ mèo màu hồng phấn vừa được chuyển đến: “Giường này màu quá sặc sỡ, ta không thích, đổi cái khác.”

Đổng Thiên Tâm nghiến răng: “Hôm qua anh là mèo thì ngủ ổ mèo, hôm nay là người thì ngủ trong phòng!”

Mang Trú nhíu mày nhìn Đổng Thiên Tâm, đôi mắt mơ màng vì cơn buồn ngủ khiến ánh nhìn chẳng thể tập trung. Đổng Thiên Tâm không chút khách khí trừng lại, nhìn chằm chằm một lúc lâu. Cuối cùng, Mang Trú chịu thua, cúi người nhặt cái chăn nhỏ hình quả dâu tây trong ổ mèo, gấp lại, treo lên cánh tay, bước vào phòng ngủ. Anh ta kéo chăn tơ tằm sang một bên, nằm thẳng đơ trên giường, trải cái chăn dâu tây ra, gấp thành một hình vuông nhỏ, đắp ngay ngắn lên rốn, rồi nhắm mắt lại.

Đổng Thiên Tâm nằm phục ở cửa, quan sát một hồi, rồi rón rén bước vào phòng. Cô chống cằm, ngồi xuống bên cạnh giường.

Mang Trú đã ngủ, hơi thở đều đặn, sắc mặt tái nhợt nay đã khôi phục được chút huyết sắc. Dưới ánh trăng, ngũ quan của anh ta

tinh tế như mô hình nhân vật trong game, hoàn hảo đến không tỳ vết.

Thành thật mà nói, khi không nói chuyện, tên này quả thực rất đẹp trai. Hơn nữa, anh ta là sinh vật đầu tiên ăn hết món cô nấu mà vẫn sống sót khỏe mạnh.

Đổng Thiên Tâm cứ thế nhìn, nhìn mãi, rồi bật cười.

Có lẽ, hoặc cũng có thể, cô thật sự… nuôi nổi anh ta đấy chứ!

Mà nếu nuôi được anh ta, cô có thể sống trong biệt thự sang trọng, kiếm bộn tiền, cả đời sau chỉ cần ăn no chờ chết trong an nhàn.

Đổng Thiên Tâm chợt bật cười thành tiếng: “Có một trăm triệu thôi mà, cũng tạm đủ xài rồi.”

Nhưng nghĩ lại, cô lại thấy chạnh lòng. Từ giờ đến kỳ đánh giá tiếp theo còn ba tháng. Ba tháng tiền ăn… anh ta lớn tướng thế kia, chẳng lẽ ngày nào cũng ăn mì gói? Làm vậy thì thiếu dinh dưỡng mất.

Rồi còn tiêu chuẩn bài kiểm tra nữa, nghĩ thế nào cũng không thấy khả thi. Nhỡ cả đời không qua được, không lấy được xu nào, thì hai người họ sau này ăn gì, uống gì?

Nghĩ tới đây, Đổng Thiên Tâm tự vỗ đầu, thầm trách bản thân ngày càng thiếu tiền đồ. Sao có thể đặt cả cuộc đời và tương lai của mình vào tay một người đàn ông … thậm chí còn không phải con người? Rủi ro lớn quá!

Đời người vốn khó khăn, thế sự lại vô thường. Chừa cho mình đường lui vẫn hơn.

Đổng Thiên Tâm đi đến kết luận: “Chừng nào chưa lấy được tài sản, vẫn phải đi làm kiếm tiền trước đã!”

Gió sáng sớm thổi vào từ cửa sổ, rèm voan lơ lửng như sương mù trong phòng.

Mang Trú mở mắt, nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh.

Đầu của Đổng Thiên Tâm tựa vào mép giường, những lọn tóc mềm mại trải trên ga, tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng và thanh khiết. Đó là mùi đặc trưng của dòng họ Hoạn Long, tựa như ánh bình minh đầu tiên khi vũ trụ hình thành.

Mang Trú bất giác nhìn tay của Đổng Thiên Tâm. Đôi tay ấy mềm mại, ấm áp, không có chút sức mạnh nào. Móng tay tròn tròn, đôi lúc lại khá sắc bén. anh ta chợt nhớ lại những lần bị đôi tay ấy chọc vào mặt, vào mũi, má, xương quai xanh… thậm chí cả lần cô xoa đầu, vuốt bụng và cả… đuôi của hắn.

Mang Trú nghiến răng, khớp tay kêu răng rắc.

Khoảng cách gần như thế này, anh ta thậm chí có thể cảm nhận được mạch máu và nhịp tim đập dưới làn da mỏng manh của cô. Chỉ cần chút lực, anh ta có thể dễ dàng kết thúc mạng sống của cô … truyền nhân cuối cùng của dòng họ Hoạn Long, một người yếu ớt đến mức chẳng có chút khả năng tự vệ.

Cô quá yếu…

Dòng họ Hoạn Long từng vang danh khắp thiên hạ, tại sao lại trở nên yếu đuối như thế này?

Trong suốt hơn ngàn năm qua, rốt cuộc tộc Hoạn Long đã trải qua những gì để giờ đây… chỉ còn lại mình cô?

Đổng Thiên Tâm khẽ lẩm bẩm gì đó, đầu dụi nhẹ vào ga giường, rồi mở mắt. Cô mơ màng nhìn Mang Trú, ánh mắt đầy ngơ ngác.

Mang Trú vội vã thu ánh mắt lại, giả vờ như không có gì: “Ngươi làm gì thế?”

“A a a a! Mấy giờ rồi?!” Đổng Thiên Tâm hét toáng lên: “Muộn mất rồi!”

Cô nhảy bật dậy, vừa la hét vừa chạy như một quả pháo nhỏ bị đốt ngòi, làm “nổ tung” hết phòng ngủ, phòng tắm, nhà bếp, phòng khách và cả cửa ra vào.

“Túi của tôi đâu? Áo khoác của tôi đâu? Tất của tôi đâu?”

“Sữa rửa mặt đâu? Kem đánh răng đâu? Giày đâu?”

“Điện thoại của tôi, bữa sáng của tôi… A a a, không kịp nữa rồi!”

Mang Trú đứng dậy, bước đến cửa phòng ngủ, tựa vào khung cửa, nhìn Đổng Thiên Tâm lao vút qua từng phòng như một cơn lốc nhỏ, rồi vòng trở lại. Tay trái cô cầm áo khoác, túi đeo lủng lẳng trên cổ, tay phải xách giày, nhảy lò cò bằng một chân.

“Tôi phải đi làm, đi làm tức là ra ngoài kiếm tiền, săn mồi! Hiểu không?”

Mang Trú hờ hững đáp: “Tộc Hoạn Long là trọng thần của quốc gia, cần tham gia chính sự, đây là trách nhiệm của cô.”

Đổng Thiên Tâm mở miệng: “Ờ… gần như thế đấy.” Sau đó, cô chạy vụt ra ngoài, nhét chiếc điện thoại đặt làm riêng Lữ Ngọ đưa cho vào tay Mang Trú: “Đây là điện thoại, anh nhất định phải mang theo bên mình. Điện thoại là một thứ có thể gọi điện và nói chuyện, dễ hiểu hơn thì giống như thiên lý nhãn và phong linh nhĩ. Nhấn phím số 1 là có thể nói chuyện với tôi, hiểu không?”

Mang Trú liếc nhìn qua loa: “Chỉ là một món đồ chơi, có gì khó đâu.”

“Tôi đi đây! Ở nhà ngoan ngoãn, đừng ra ngoài!” Đổng Thiên Tâm xỏ nốt chiếc giày còn lại, lao ra phía cửa.

“Đổng Thiên Tâm.”

Đổng Thiên Tâm quay đầu lại.

Mặt Mang Trú nghiêm nghị: “Mặc dù trước đây cô đã nhiều lần vô lễ với ta, nhưng…”

Anh ta hít sâu, chỉnh lại quần áo, đưa hai tay chồng lên nhau, nâng cao, nghiêm túc cúi người hành lễ trước Đổng Thiên Tâm: “Gia tộc Đổng thị đã tận tụy bảo vệ tộc của ta suốt hàng nghìn năm. Ta, khắc ghi trong lòng, cảm kích vô cùng.”

Đổng Thiên Tâm trố mắt ngạc nhiên.

Mang Trú quay mặt đi, bình tĩnh nói: “Thượng lộ bình an.”

Đổng Thiên Tâm lập tức mở cửa, lao ra ngoài như chạy trốn.

Tiểu kịch trường:

Nửa giờ sau, chen chúc trên tàu điện ngầm, Đổng Thiên Tâm trăn trở mãi, cuối cùng mở Taobao để đổi hàng.

Dịch vụ khách hàng: “Thưa quý khách, lý do đổi hàng của bạn là gì ạ?”

Đổng Thiên Tâm: “Thú cưng nhà tôi… à, hơi khó tính một chút. Nó không thích cái ổ mèo màu hồng.”

Dịch vụ khách hàng: “Thưa quý khách, mèo không nhạy cảm với màu đỏ và xanh lá, nên màu này hoàn toàn phù hợp với chúng.”

Đổng Thiên Tâm: “Nhà tôi không phải mèo bình thường.”

Dịch vụ khách hàng: “Vậy thú cưng nhà bạn là giống gì ạ?”

Đổng Thiên Tâm: “Mèo cánh cụt… à không, là rồng.”

Dịch vụ khách hàng: “…”

Ba giây sau: [Hoàn tất hoàn tiền]

Nhân viên khách hàng thầm nghĩ: Điên rồi!

Chương 7: [Phần 2. “Gió Nổi Lên”] Điện thoại của rồng mèo

Đổng Thiên Tâm làm việc trong một công ty quảng cáo nhỏ với hơn 50 nhân viên. Công ty này chỉ có một mảng kinh doanh duy nhất: đại diện cho toàn bộ quảng cáo của hệ thống tàu điện ngầm, bao gồm nhưng không giới hạn ở màn hình điện tử lớn nhỏ, quảng cáo thương mại, quảng cáo từ thiện, áp phích, trang trí nội thất tàu điện và cả miếng dán tay vịn.

Công ty này có thể giành được mảng kinh doanh ổn định và béo bở này vì nó thuộc một đơn vị trực thuộc đài truyền hình cấp tỉnh, nửa công nửa tư. Ban lãnh đạo công ty đều là những nhân sự “chuyển xuống” từ đài truyền hình, được hưởng mức lương cao, phúc lợi hậu hĩnh và chế độ đãi ngộ tốt. Năng lực làm việc thì không phải không có, chỉ là không đáng để nhắc tới. Bình thường, họ sống an nhàn và gần như không làm việc.

Còn những người thực sự làm việc là các nhân viên hợp đồng như Đổng Thiên Tâm, chiếm khoảng hai phần ba tổng số nhân viên của công ty. Lương chỉ bằng một nửa nhân sự biên chế, nhưng cường độ làm việc thì gấp đôi. Công việc nhiều, lương thấp, đồng nghiệp khó tính - đúng chuẩn “trâu bò công sở.”

Đổng Thiên Tâm làm việc tại phòng hậu cần, chịu trách nhiệm viết các loại văn bản lặt vặt của công ty và kiêm luôn việc vặt khác. Ban đầu, phòng này có sáu người, nhưng qua vài đợt tinh

giản biên chế, chỉ còn lại hai người. Đổng Thiên Tâm được giữ lại không phải vì cô xuất sắc, mà bởi cô không có tiền, không có gia thế, không dám mạo hiểm nghỉ việc.

Người đồng nghiệp còn lại là một cô gái thuộc thế hệ 10X, mới vào làm từ năm ngoái, chưa đầy sáu tháng đã vào biên chế, lương ngang với Đổng Thiên Tâm - người đã làm ở đây được năm năm. Cô gái họ Lưu, trùng hợp thay, cũng cùng họ với một lãnh đạo cấp cao ở đài truyền hình, và lại còn sống cùng một khu chung cư.

Tiểu Lưu giỏi ăn nói, tháo vát, chăm chỉ, được xem là "dòng nước trong" hiếm hoi trong công ty - ít nhất cô ấy còn đi làm đúng giờ, tan ca đúng giờ.

Sếp trực tiếp của Đổng Thiên Tâm, trưởng phòng hậu cần Lý Hồng Quan, năm nay 57 tuổi, chỉ còn chờ ba năm nữa để nghỉ hưu an toàn. Ông áp dụng triết lý làm việc 13 chữ: “Không có việc lớn không đi làm, có việc lớn tìm Tiểu Đổng.” Mỗi tuần, ông chỉ làm việc không quá 6 giờ, việc chấm công hoàn toàn do Tiểu Lưu phụ trách.

Vì vậy, sáng thứ Hai, khi Đổng Thiên Tâm nhìn thấy trưởng phòng Lý xuất hiện tại văn phòng lúc 9 giờ, cô bèn ngó ra cửa sổ, đoán rằng hôm nay mặt trời chắc mọc đằng tây.

Trưởng phòng Lý giao cho cô một đống việc, nào là báo cáo chỉnh sửa, báo cáo tổng kết, kế hoạch công tác quý, kế hoạch nửa cuối năm của trưởng phòng Lý, v.v.

Đổng Thiên Tâm vừa ghi vào sổ tay vừa hiểu rằng đây chỉ là những việc thường lệ, không đáng để ông ta đích thân đến giao, chắc chắn phía sau còn có “chiêu lớn.”

Quả nhiên, sau khi uống một ngụm trà, nhả ra hai cọng bã trà, trưởng phòng Lý mỉm cười hiền từ với Đổng Thiên Tâm: "Tiểu

Đổng à, còn một việc nhỏ muốn nhờ cô giúp."

Đổng Thiên Tâm đã quá quen với nụ cười "chồn chúc Tết gà" này. Mỗi lần trưởng phòng Lý nhờ cô làm "chuyện riêng" đều sẽ cười như vậy.

Lần trước, cô đã giúp vợ ông ta viết một luận văn dài 10.000 chữ, nghe nói được đăng trên một tạp chí chuyên ngành nào đó và còn nhận được tiền nhuận bút. Nhờ bài luận văn này, vợ ông ta được thăng chức phó giáo sư.

Lần trước nữa, cô đã giúp em vợ ông ta viết năm bài cảm nghĩ về một hoạt động học tập nào đó, tổng cộng 8.000 chữ.

Lần trước nữa nữa, cô đã giúp cháu nội ông ta viết ba bài thơ thiếu nhi và làm một bài thuyết trình 40 trang. Nhờ đó, cháu nội ông ta được biểu diễn đọc thơ trên chương trình mừng xuân của đài truyền hình tỉnh.

Lần trước nữa nữa nữa… Thôi, những chuyện cũ chẳng muốn nhớ lại.

Đổng Thiên Tâm mỉm cười: “Trưởng phòng Lý khách sáo quá. Cụ thể cần tôi làm gì ạ?”

Trưởng phòng Lý: “Khụ, khụ. Tháng sau, cô hướng dẫn của tôi tròn 90 tuổi. Đám bạn học cũ của chúng tôi dự định vừa chúc thọ vừa họp mặt. Mọi người bầu tôi lên phát biểu trong buổi tiệc. Tôi đã viết nháp một bài phát biểu, suy nghĩ mấy ngày rồi nhưng vẫn chưa ưng ý. Cần Tiểu Đổng giúp tôi chỉnh sửa lại chút.”

Bản nháp của trưởng phòng Lý chỉ vỏn vẹn hai dòng, viết tay, nét chữ vô cùng "có hồn". Đổng Thiên Tâm căng mắt đọc: “Hôm nay trời trong mây sáng, gió xuân dịu mát, chúng ta tề tựu tại đây để chúc thọ cô giáo Lâm Đại Xuân đáng kính…”

Rồi… hết.

Đổng Thiên Tâm mỉm cười, khóe miệng hơi co giật: “Bài phát biểu này cần khi nào vậy ạ?”

“Không gấp, không gấp. Tuần sau đưa tôi là được.”

“Sếp có yêu cầu gì cụ thể không?”

“Lời văn phải mộc mạc nhưng không đơn điệu, câu chữ phải chỉnh chu nhưng không quá cứng nhắc. Phải vừa hồi tưởng những khó khăn xưa cũ, vừa hướng đến tương lai tươi sáng. Tình cảm của chúng tôi với cô giáo rất sâu đậm, cô cứ suy nghĩ kỹ nhé.”

Đổng Thiên Tâm vẫn giữ nụ cười: “Tôi hiểu rồi ạ.”

Hừ! Cái lão cáo già này chẳng còn vênh váo được lâu nữa đâu. Chờ đến khi tôi thừa kế khối tài sản khổng lồ, sẽ quăng lá đơn nghỉ việc ngay trước mặt lão, rồi nhổ hai bãi nước bọt rồi kiêu ngạo bỏ đi!

Trưởng phòng Lý dường như còn định bổ sung thêm mấy lời kiểu "đen rực rỡ sắc màu". Đúng lúc đó thì điện thoại reo. Đổng Thiên Tâm tranh thủ rời khỏi văn phòng, để mặc ông ta nói chuyện nhiệt tình qua điện thoại: “Không vấn đề gì. Đến lúc đó, chúng ta gom vài bàn, đánh hẳn mười ván để cô Lâm thỏa mãn cơn nghiện bài…”

Tiểu Lưu thò đầu ra khỏi màn hình máy tính, hỏi: “Chị Đổng, lão Lý lại bắt chị viết gì nữa thế?”

“Bài phát biểu cho buổi họp lớp.”

Tiểu Lưu đảo mắt: “Đúng là ỷ già bắt nạt trẻ.”

Đổng Thiên Tâm mở máy tính, lần lượt nhập tiêu đề các báo cáo và tổng kết vào công cụ AI của Baidu. Chỉ mất hai phút, năm bản báo cáo hoàn tất.

Tiếp đó, cô nhập yêu cầu của bài phát biểu, nhấn mạnh các từ khóa như: "dài dòng, sáo rỗng, phô trương, trích dẫn thơ cổ". Có vẻ lần này AI gặp chút khó khăn, nó lẩm nhẩm tính toán mất ba phút mới nhả ra được một bản nháp. Đổng Thiên Tâm thêm vài câu văn cổ, chỉnh sửa qua loa hai lượt là xong.

Cô mở thêm vài cửa sổ tài liệu trống trải đầy trên màn hình, mỗi cửa sổ chèn vài đoạn báo cáo dang dở. Cửa sổ bài phát biểu được đặt ngay chính giữa. Sau đó, cô cài đặt phím tắt chuyển đổi giữa các màn hình. Ở màn hình thứ hai, cô mở trình duyệt web, bắt đầu tận hưởng thú vui lướt mạng.

Bí quyết lướt mạng trong giờ làm là luôn giữ vẻ bận rộn, còn giảm tải công việc thì nhất định phải báo cáo trước hạn chót đúng 5 phút.

Đổng Thiên Tâm nhìn đồng hồ: 10 giờ sáng. Toàn bộ công việc của ngày đã hoàn thành. Lại thêm một ngày làm việc chăm chỉ nữa!

Mục tiêu đầu tiên của buổi "lướt mạng" - à không, của sự nghiệp vĩ đại - là tìm kiếm "cách nuôi dưỡng và chăm sóc rồng." Không ngoài dự đoán, kết quả toàn là thông tin bịa đặt. Đổng Thiên Tâm đọc qua vài bài, chẳng ngờ có bài viết rất thuyết phục, cứ như dành cho bất kỳ loại thú cưng nào cũng áp dụng được.

Trong tình huống này, dĩ nhiên phải nhờ đến sức mạnh của AI.

AI trả lời rất chân thành: "Rồng không tồn tại trong thực tế, do đó không có cách nuôi dưỡng cụ thể."

Đổng Thiên Tâm: "..."

Thế thì tìm bà đồng nào thông linh, hỏi thử ba mẹ ở thế giới bên kia, hoặc hỏi bà dì tổ xem sao nhỉ?

Đổng Thiên Tâm nghĩ ngợi một lát, nhập từ khóa "Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín" vào, kết quả hiện ra một loạt bài viết về "Khổng Tử, Mạnh Tử, Nho gia, Ngũ Thường" khiến cô hoa cả mắt.

Bất chợt, sau lưng vang lên một tiếng "cạch", nghe như có thứ gì đó rơi xuống đất. Đổng Thiên Tâm quay lại, chỗ làm việc của cô dựa sát tường, chẳng có gì cả.

Kỳ lạ thật.

Đột nhiên, điện thoại reo lên, làm Đổng Thiên Tâm giật thót. Trên màn hình hiện chữ "Rồng Mèo" - là Mang Trú?

Đổng Thiên Tâm vội bắt máy: "Alo?"

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, một giọng nói vang lên: "Đổng Thiên Tâm?"

Đúng là giọng của Mang Trú thật.

Đổng Thiên Tâm siết chặt điện thoại, lao ra khỏi văn phòng, chạy thẳng vào nhà vệ sinh, tìm một góc khuất, khóa chặt cửa, ngồi xổm xuống, hạ giọng: "Anh lại đói rồi à?"

"Ta bấm nhầm."

"Ồ, thế tôi cúp đây."

"Khoan đã." giọng Mang Trú ngập ngừng, rồi tiếp: "Cô... khụ, vẫn bình an chứ?"

Sự quan tâm đột ngột này khiến Đổng Thiên Tâm ngơ ngác: "Anh uống nhầm thuốc à?"

"Xung quanh có gì bất thường không?"

"Không. Sao anh hỏi vậy?"

Mang Trú im lặng vài giây rồi hỏi: "Khi nào cô tan làm?"

"Năm giờ chiều, về đến nhà chắc khoảng sáu giờ." Đổng Thiên Tâm nghĩ ngợi rồi nói thêm: "Anh cần tôi xin nghỉ để về nấu cơm cho anh không?"

Tuyệt đối không thể để tên này đói, liên quan đến tiền bạc cả nửa đời sau của cô cơ mà!

"Không cần. Về nhà sớm một chút."

Mang Trú dứt khoát cúp máy.

Đổng Thiên Tâm nhìn chằm chằm vào màn hình vài giây, rồi gãi mũi, gãi tai, bất giác nở nụ cười.

Thì ra được người ta chờ ở nhà là cảm giác thế này đây. Hì hì.

Đổng Thiên Tâm vừa hát nghêu ngao, vừa nhún nhảy, bước chân lộp cộp quay lại văn phòng. Chủ nhiệm Lý lại chuồn mất tăm, Tiểu Lưu thì ngang nhiên lướt xem video ngắn, còn Đổng Thiên Tâm mở trang thương mại điện tử, cẩn thận chọn đồ chơi cho mèo cưng.

Nhỡ đâu, một ngày nào đó Mang Trú lại biến về dạng mèo thì sao? Đổng Thiên Tâm cảm thấy nên chuẩn bị sẵn cả hai tay.

Dưới bàn làm việc lại vang lên một tiếng "cạch". Đổng Thiên Tâm cúi xuống, thấy cạnh thùng rác có một quân mạt chược.

Nền xanh, mặt trắng, khắc hai chữ đỏ “Bát Vạn”.

Chủ nhiệm Lý là người cực kỳ mê mạt chược, chắc chắn là do ông ta mang đến. Đổng Thiên Tâm tiện tay ném thẳng vào thùng rác. Nhìn thôi đã thấy bực mình.

Lại một ngày yên bình trôi qua, Đổng Thiên Tâm chen lên tàu điện ngầm, trong giỏ hàng trực tuyến đã thêm 20 cây đồ chơi trêu mèo. Chỉ là cô còn phân vân không biết kiểu dáng nào hợp với Mang Trú.

Giờ cao điểm, tàu điện ngầm như một hộp cá mòi chật cứng. Các nhân viên văn phòng chen chúc nhau, khuôn mặt bơ phờ, tay lướt điện thoại, tỏa ra sự chán nản tích tụ sau một ngày làm việc.

Đổng Thiên Tâm nhớ lại lời Mang Trú nói sáng nay. Anh ta nghĩ cô đi “lên chầu”, nhưng thực tế thì giống như đi “viếng mộ” hơn.

Hôm nay lại có hơi khác thường. Trong đám người uể oải ấy, Đổng Thiên Tâm phát hiện một nhân vật đặc biệt: một bà lão tóc bạc trắng, mặc chiếc sườn xám lụa tinh xảo, dựa lưng vào cửa tàu, mỉm cười nhìn cô.

Ánh mắt giao nhau có chút ngại ngùng, Đổng Thiên Tâm gượng cười, quay đi, mở túi xách định lấy tai nghe ra. Nhưng bất ngờ, giữa đống dây tai nghe rối rắm, cô phát hiện ra quân bài mạt chược “Bát Vạn” lần trước.

Chẳng lẽ cô vô tình bỏ vào đây sao? Sao lại chẳng có chút ấn tượng nào nhỉ?
Đổng Thiên Tâm rút quân bài ra xem, nhưng xung quanh không có thùng rác, đành bỏ lại vào túi.

Tàu dừng qua vài trạm, người lên người xuống, Đổng Thiên Tâm đeo tai nghe, theo dòng người rời khỏi ga tàu. Đi bộ khoảng hơn

mười phút, cô mới nhận ra mình xuống nhầm trạm, và theo thói quen đã đi đến gần đồn cảnh sát phố Hương Châu.

Đã lỡ tới đây, chi bằng ghé thăm lão Trương và ông Triệu, tiện thể lấy tấm biểu ngữ khen thưởng hôm qua quên đem về. Nghĩ vậy, Đổng Thiên Tâm tăng tộc độ bước chân. Người qua đường vội vã lướt qua cô, trong khi cô đeo tai nghe chống ồn, nhưng lại nghe rõ ràng tiếng bước chân sau lưng mình.

Đổng Thiên Tâm tháo tai nghe, quay lại nhìn.

Bà lão tóc bạc trên tàu điện ngầm đang đứng cách cô khoảng năm bước, mỉm cười nhìn cô.

Đổng Thiên Tâm cảm thấy kỳ lạ, thử bước lên hai bước, bà lão cũng bước lên hai bước. Đổng Thiên Tâm dừng lại, bà lão cũng dừng. Cô bước tiếp, bà lão lại bước theo. Rõ ràng là đang cố ý theo cô.

Không còn cách nào khác, Đổng Thiên Tâm quay lại đứng trước mặt bà lão, hỏi:
“Bà ơi, bà quen cháu à?”

Bà lão vẫn mỉm cười, không nói gì.

Đổng Thiên Tâm hỏi tiếp: “Bà tên gì? Nhà ở đâu? Bà có mang điện thoại không? Có nhớ số của người nhà không?”

Bà lão chỉ lắc đầu, vẫn cười.

Đổng Thiên Tâm hiểu ra, đây lại là một cụ già bị lạc đường do mắc chứng Alzheimer. Chuyện này cô đã gặp nhiều lần, cách nhanh nhất là đưa cụ đến đồn cảnh sát để kiểm tra camera, liên lạc với gia đình.

“Bà ơi, cháu đưa bà đến đồn cảnh sát nhé. Các chú cảnh sát sẽ

tìm cách đưa bà về nhà, được không ạ?”

Bà lão gật đầu.

Đổng Thiên Tâm đi cùng bà lão, vừa đi vừa trò chuyện linh tinh. Dù cả quãng đường chỉ có cô lảm nhảm, còn bà lão chỉ mỉm cười lắng nghe, nhưng như thế cũng giúp giảm bớt căng thẳng cho người già bị lạc.

Người qua đường đều ngoái nhìn hai người họ, vẻ mặt đầy thắc mắc. Đổng Thiên Tâm chẳng mảy may để ý, rẽ qua hai góc phố, cuối cùng cũng đến trước đồn cảnh sát phố Hương Châu.

Hôm nay lại đúng phiên trực của Tiểu Vương. Đổng Thiên Tâm vui vẻ chạy vào: “Tiểu Vương, có một bà cụ bị lạc đường, cậu giúp bà tìm người nhà với nhé!”

“Được thôi.” Tiểu Vương vui vẻ đáp: “Bà cụ đâu rồi?”

Đổng Thiên Tâm chỉ tay về phía sau: “Chính là bà cụ mặc sườn xám xinh đẹp kia kìa.”

Tiểu Vương thò đầu nhìn ra: “Không có ai cả.”

“Cậu nhìn kiểu gì thế, làm cảnh sát mà mắt kém vậy à? Bà ấy đứng ngay sau lưng...” Đổng Thiên Tâm quay lại, nửa câu sau nghẹn lại trong cổ họng.

Bà lão đang đứng dưới cột đèn đường ngoài đồn cảnh sát. Ánh đèn chập chờn nhấp nháy, chiếc sườn xám màu tím sẫm phấp phới dù không có gió. Tà áo để lộ đôi giày da nữ cổ điển màu đỏ rực, nhưng trong giày không có chân, chỉ có hai đám sương mờ. Bốn phía xung quanh bà, hoàn toàn không có bóng.

“Cạch… lọc cọc cọc…”

Một quân bài mạt chược lăn từ ngoài cửa vào, dừng lại ngay bên chân Đổng Thiên Tâm. Trên mặt quân bài "Bát Vạn" xuất hiện một vệt máu thấm ra.

Tiểu kịch trường

Khi Đổng Thiên Tâm đang chăm chú chọn đồ chơi cho mèo, Mang Trú vừa học được cách lướt xem video ngắn.

Cô gái xinh đẹp nhảy múa? Lướt qua.
Diễn cảnh cãi nhau? Lướt qua.
Game streamer? Lướt qua.
Livestream mua sắm? Lướt qua.
Mèo dễ thương + nhạc nền: mèo ngủ, mèo làm nũng, mèo lăn tròn, mèo nghịch ngợm, chủ nhân vui vẻ "hít mèo"...

Mang Trú bất động ba giây, rồi khóa màn hình.

Chương 8: Nguyện lực

Đổng Thiên Tâm hít sâu một hơi, mắt mở to tròn như sắp lồi ra.

Bà cụ này không có chân, mà trên đầu lại còn chớp đèn... thì rõ ràng là... ma rồi!

Tiểu Vương ngơ ngác: "Đổng Thiên Tâm?"

Đổng Thiên Tâm cứng ngắc quay đầu lại, cổ phát ra tiếng kêu "rắc rắc" như bánh răng gỉ sét đang quay, hỏi: "Cậu... không... thấy... sao?"

"Thấy cái gì?" Tiểu Vương nghiêng đầu nhìn lại lần nữa: "Ý cô là cái đèn đường? Hai ngày nay nó đúng là bị chập chờn, tôi đã báo sửa rồi."

Đổng Thiên Tâm nuốt nước bọt, lấy tay che mắt, chỉ hé một chút rồi liếc nhìn. Bà lão vẫn còn đó, còn vẫy tay ra hiệu với cô, miệng mấp máy: "Lại đây."

Không... đời... nào!

Đổng Thiên Tâm siết chặt chiếc túi đeo nhỏ, tự động viên mình: "Trong phạm vi mười dặm, đây là nơi có dương khí nặng nhất, chỉ cần mình ở đây thì chắc chắn an toàn!"

Bằng chứng là bà cụ mặc sườn xám kia chỉ có thể đứng bên ngoài, không dám bước qua ngưỡng cửa... rắm á!

Dưới đất, quân bài mạt chược không ngừng rỉ máu, rất nhanh đã tạo thành một vũng nhỏ, từ từ bò tới chỗ Tiểu Vương.

Tiểu Vương bắt đầu thấy có gì đó không ổn, định đứng dậy kiểm tra. Vừa lúc anh sắp bước chân vào vũng máu, Đổng Thiên Tâm hét lên: "Dừng lại! Lùi lại!" Tiểu Vương giật mình, nhanh chóng rụt chân về.

Đổng Thiên Tâm hít sâu một hơi, vội rút vài tờ khăn giấy, dùng tay cẩn thận lót lấy, nửa ngồi nửa quỳ, ngả người ra sau, nghiến răng giơ tay ra nhặt quân bài. Nhưng tay cô run như mắc chứng Parkinson, không sao chạm được vào.

Khi mấy tờ khăn giấy sắp chạm vào vũng máu, đột nhiên có hai ngón tay mảnh mai xuất hiện trước cô, kẹp lấy quân bài. Máu trên đất tức thì hóa thành hơi nước trắng, tan biến.

Ngón tay ấy khá dài, trắng ngần như ngọc, móng tay mượt mà sáng bóng như vỏ trai. Men theo bàn tay nhìn lên trên, là một cổ tay với tay áo trắng như tuyết, thêu hoa mai tinh xảo.

Tim Đổng Thiên Tâm "thịch" một tiếng.

Mang Trú đứng đó, mặc một chiếc áo sơ mi trắng kiểu Tân Trung Hoa, cổ dựng, khuy cài chéo, quần vải lanh trơn màu, giày thể thao trắng. Tóc dài được cột thành một chiếc đuôi ngựa cao, gương mặt cau có. Đôi mắt anh ta nhìn quân bài lấp lánh ánh kim: "Quả nhiên có điều bất thường."

Chân Đổng Thiên Tâm mềm nhũn, suýt nữa quỳ xuống. Cô nhanh tay bám lấy ống tay áo của Mang Trú. Anh ta nhìn cô đầy khó chịu nhưng không rút tay áo lại, chỉ hỏi: "Cô làm gì đó?"

Đổng Thiên Tâm run run chỉ ra phía cửa: "Kia, kia kia… ngoài đó có một… Ủa?!"

Bà lão mặc sườn xám không biết từ lúc nào đã biến mất.

“Thật vô dụng.” Mang Trú nói: “Thôi vậy, theo ta về nhà.”

Đổng Thiên Tâm nắm chặt lấy tay áo của Mang Trú, bước nhanh như chạy, không ngừng nhìn trái, ngó phải, thỉnh thoảng lại quay phắt đầu kiểm tra xung quanh, cứ như đang canh chừng trộm. May thay, từ lúc rời khỏi đồn cảnh sát, cô không thấy bóng dáng bà cụ mặc sườn xám đâu nữa. Chẳng mấy chốc, cả hai đã đến con hẻm Phỉ Thúy.

Mang Trú bị Đổng Thiên Tâm kéo đi lảo đảo vài lần, gương mặt lộ vẻ chán nản: “Cô không thể hành xử bình thường một chút sao?”

Đúng giờ tan tầm, những người trong hẻm Phỉ Thúy đều vội vàng đi về nhà. Nhưng khi đến gần chỗ hai người họ, không hiểu sao ai nấy đều dừng bước, ánh mắt sáng rực, chẳng bao lâu đã có một đám đông hơn chục người đi theo phía sau, chủ yếu là thanh niên, không ít người còn lén lấy điện thoại ra quay phim.

Đổng Thiên Tâm chớp mắt: “...Họ không nhìn tôi đâu, là nhìn anh.”
Mang Trú nhướng mày: “Nhìn ta làm gì?”

“Anh trai à, anh không có chút nhận thức nào về nhan sắc của mình sao?”

“Cô nói vậy là sao?”

“Là cái mặt của anh đó!”

“Ta đã rửa sạch mặt, buộc tóc gọn gàng, có gì không ổn ư?”

“...”

Quả nhiên cái gã rồng ngốc này chẳng có tí thường thức nào. Đổng Thiên Tâm lấy ra một chiếc khẩu trang, dúi vào tay Mang Trú: “Sau này ra ngoài bắt buộc phải đeo cái này. Đeo vào ngay đi!”

Cái gương mặt này thu hút quá rồi, nếu chẳng may bị người của giới giải trí hay mấy kẻ săn ngôi sao phát hiện, rồi thêm chuyện thân phận của anh ta bị bại lộ thì cả hai chắc chắn sẽ bị đưa vào một tổ chức bí mật nào đó để nghiên cứu, giải phẫu mất.

Mang Trú cầm khẩu trang, xoay tới xoay lui nghiên cứu hồi lâu. Dù vẻ mặt chẳng hề tình nguyện, nhưng anh ta vẫn đeo lên. Tiếng thở dài tiếc nuối đồng loạt vang lên từ đám đông xung quanh, Đổng Thiên Tâm lập tức kéo tay anh ta chạy biến.

Những ngôi nhà tự xây trong hẻm Phỉ Thúy không hề có trật tự, tạo ra vô số ngã rẽ chằng chịt, như một mê cung khổng lồ. Đổng Thiên Tâm đã sống ở đây năm năm, thuộc đường như lòng bàn tay. Cô kéo Mang Trú rẽ vào một con ngõ nhỏ, vòng vèo vài lượt, cuối cùng cũng thoát khỏi đám đông theo đuôi.

Đang định thở phào thì Đổng Thiên Tâm đột nhiên nhận ra điều gì đó không đúng.

Ngõ cụt này trước đây có một quán ăn đêm hoạt động suốt cả đêm, lúc nào cũng sáng đèn, nhộn nhịp. Nhưng giờ đây lại im lìm đến kỳ lạ. Cửa ngõ tối đen như mực, cuối hẻm chẳng biết từ lúc nào đã phủ đầy sương mù dày đặc. Hai ngọn đèn đường trên đầu lập lòe ánh sáng vàng vọt, lúc sáng lúc tối, tạo ra những hình bóng mờ ảo.

Tóc gáy của Đổng Thiên Tâm dựng đứng cả lên. Cô nắm chặt tay áo của Mang Trú, lắp bắp: “Ch…chúng ta… lạc đường rồi sao?”

Mang Trú liếc mắt nhìn xung quanh, giọng điệu khinh khỉnh:

“Chỉ là trò quỷ đánh tường tầm thường thôi.”

Đổng Thiên Tâm: “...”

Anh bạn à, sao anh có thể dùng cái giọng điệu khinh bỉ như vậy nói ra mấy lời đáng sợ này chứ, anh có chút tôn trọng bầu không khí hiện tại không vậy?

“Cộp, cộp, cộp.”

Tiếng giày da cũ kỹ vang lên trên mặt đất ướt át, từng bước từng bước tiến vào vùng sáng của đèn đường. Không có bóng, không có chân. Màu tím quen thuộc của chiếc sườn xám, và gương mặt bà cụ nở nụ cười đầy nếp nhăn.

Đổng Thiên Tâm rụt người chui vào sau lưng Mang Trú, chỉ để lộ đỉnh đầu, len lén quan sát.

Mang Trú mở bàn tay ra, quân mạt chược nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta tỏa ra ánh sáng như ngọc trai.

“Đây là đồ của cô à?” Anh ta cất tiếng hỏi.

Bà cụ gật đầu: “Phải.”

Giọng nói của bà nghe rất kỳ lạ, tựa như tiếng vọng từ giữa vùng hoang vu, kéo theo âm ngân vọng lại trong không gian.

Mang Trú khẽ rung cổ tay, quân mạt chược lập tức bay vút đến trước mặt bà cụ.

“Trả lại chủ cũ.”

Bà cụ lắc đầu, quân mạt chược bỗng lao thẳng về phía Đổng Thiên Tâm. Cô giật mình thốt lên một tiếng “Í” rồi rụt cổ lại, Mang Trú nhanh như chớp chụp lấy quân bài, nhíu mày hỏi: “Ý

là gì đây?"

Bà cụ đáp: "Đó là món quà tặng cô ấy. Xin hãy giúp chúng tôi."

"Cháu tuân thủ pháp luật, yêu chuộng hòa bình, kiên quyết bài trừ cờ bạc, rượu chè, ma túy, và chưa bao giờ nhận quà cả!" Đổng Thiên Tâm rúc chặt sau lưng Mang Trú, hét lớn.

Mang Trú bình thản nói: "Cô ấy không muốn."

Khóe mắt và lông mày của bà cụ chùng xuống, trông như mang theo vẻ u sầu. Bà bước lùi lại một bước, bóng tối như con mãng xà quấn lấy bà, rồi đột ngột cuốn bà về phía ngõ hẻm tối đen.

Đèn đường bỗng điên cuồng chớp nháy, ánh sáng lập lòe hỗn loạn. Từ đầu ngõ tối om vang lên những tiếng "ú u ú" kỳ quái như tiếng gào khóc của vô số dã thú.

"Xin hãy giúp chúng tôi!" Giọng của bà cụ vang lên từ bóng tối, lần này mang theo ý đe dọa rõ ràng.

Mang Trú nhíu mày, vạt áo và mái tóc dài của anh ta không gió mà tự bay, giọng nói trầm tĩnh, đanh thép: "Cô ấy đã nói rồi, cô ấy không muốn."

Lời vừa dứt, những luồng sương đen từ đầu ngõ cuồn cuộn lao ra, tựa như những quả bom khói có linh hồn, rít gào lao về phía Mang Trú và Đổng Thiên Tâm. Trong nháy mắt, Mang Trú vội giơ tay, mười ngón lật qua lật lại kết ấn: "Nguyên thủy thừa thiên, khôn hậu tải vật. Hộ!"

Một vòng sáng chói lòa từ dưới chân anh ta bừng lên, lơ lửng trên đỉnh đầu Đổng Thiên Tâm, vững vàng bảo vệ cô ở chính giữa. Những luồng sương đen quấn quanh vòng sáng phát ra những tiếng rít chói tai. Chỉ cần đến gần, chúng sẽ lập tức bị vòng sáng đánh tan, buộc phải rút lui.

Đổng Thiên Tâm tò mò đưa tay chạm thử, nhưng không thể chạm vào ánh sáng, còn có cảm giác mát lạnh như ánh trăng bị đông cứng trong tủ lạnh.

Không thể tấn công Đổng Thiên Tâm, những luồng sương đen chuyển mục tiêu sang Mang Trú. Nhưng anh ta chỉ ung dung di chuyển giữa chúng, từng bước tựa như rồng bay phượng múa, liên tiếp vỗ tay, chém, quét, đẩy. Trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ sương đen đã tan biến không còn dấu vết.

Đổng Thiên Tâm nhìn đến ngây người, khi hoàn hồn lại, cô đã vỗ tay tán thưởng: “Quá đỉnh!”

Mang Trú đứng thẳng, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt sắc bén như như chớp quét qua xung quanh.

Đèn đường vụt tắt, cả con hẻm chìm vào bóng tối tĩnh mịch, chỉ còn ánh sáng từ vòng sáng trên đầu Đổng Thiên Tâm le lói, chiếu lên gương mặt nghiêm nghị của Mang Trú.

Hắn khẽ nhíu mày.

“Gào...!”

Hai con hung thú từ bóng tối bất ngờ lao ra. Toàn thân chúng đen tuyền, mắt đỏ rực, trên đầu có sừng đỏ, bốn vó tựa chân trâu, răng nanh sắc nhọn như loài hổ. Tốc độ của chúng còn nhanh hơn cả tiếng gào, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Mang Trú.

Hắn tung người lên, tay trái quét mạnh một chưởng vào cổ con hung thú bên trái. Ngay sau đó, thân hình xoay tròn như cơn lốc, chân phải bật ngược ra sau, vạt áo trắng như tuyết vạch một vệt sáng trong bóng tối, dùng một chiêu “Rồng vẫy đuôi” đánh trúng đầu con hung thú bên phải.

Hai con thú đồng loạt gào lên thảm thiết, lảo đảo lùi lại vài bước, khóe miệng rỉ ra máu đen.

Đổng Thiên Tâm lấy tay che miệng, mắt mở to: “Wow! Tên này dù nói chuyện chẳng dễ nghe, nhưng phải công nhận là có chút bản lĩnh đấy.”

Ánh mắt hai con hung thú lóe lên tia sáng đỏ, thân hình đan chéo lao tới tấn công một lần nữa. Chúng dường như đã khôn ngoan hơn sau lần thất bại vừa rồi, không còn liều lĩnh tấn công bừa bãi mà bắt đầu phối hợp với nhau. Một con đánh vào phần trên, một con đánh vào phần dưới, động tác ăn ý đến kỳ lạ.

Mang Trú một mình đối đầu hai con thú, chiêu thức biến hóa khôn lường, khiến người ta hoa cả mắt. Trong chốc lát, trận đấu rơi vào thế cân bằng, không ai chiếm được thế thượng phong.

Không biết từ lúc nào, Mang Trú bị dụ đến gần đầu ngõ hẻm.

Bất ngờ, từ bóng tối trong ngõ bắn ra một luồng sương đen khổng lồ, bao trùm lấy hắn. Bề mặt sương đen xoáy tròn với tốc độ chóng mặt, như tơ nhện quấn chặt, chỉ trong giây lát đã tạo thành một lớp vỏ cứng, trông tựa như một cái kén khổng lồ màu đen.

Mang Trú bị phong kín bên trong. Hai con hung thú vừa đứng canh bên cạnh, vừa nhe răng vừa thở dốc, hiển nhiên cũng đã kiệt sức.

Tên ngốc này rốt cuộc có làm nên trò trống gì không vậy? Mới khen vài câu đã bị tóm gọn rồi!

Đổng Thiên Tâm sốt ruột đến mức nhảy cẫng lên. Nhưng vừa nhảy, cô phát hiện ra một điều bất ngờ: vòng sáng bảo vệ xung quanh cô có thể di chuyển theo! Đây quả thật là một điều đáng

mừng. Không chần chừ thêm, cô cúi đầu đội ánh sáng, lao thẳng tới: “Lũ khốn kiếp, cút hết cho ta! Đấy là một trăm triệu của ta đấy! Ai dám động vào anh ta thì chờ chết đi!”

Vòng sáng lao tới phá tan sương đen, sau đó va mạnh vào cái kén đen, phát ra tiếng “rắc” cùng những tia sáng lấp lánh rơi xuống. Cái kén khẽ rung chuyển.

Hai con hung thú tức giận gầm lên, một con lao tới. Đổng Thiên Tâm vội quay đầu bỏ chạy, nhưng hai chân người sao có thể nhanh hơn bốn chân thú. Chưa đầy hai giây, cô đã bị đuổi kịp. Hung thú bổ nhào, hàm răng sắc nhọn cắn trúng vòng sáng, khiến vòng sáng vỡ một góc. Hung thú rú lên thảm thiết, lùi lại, đồng thời răng nanh cũng gãy mất một chiếc.

Đổng Thiên Tâm toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Vòng sáng này có vẻ chẳng bền lắm, phải nhanh lên! Nghĩ vậy, cô bèn đổi hướng, chạy ngoằn ngoèo như chữ “S”, tăng tốc lao thẳng vào cái kén đen thêm lần nữa. Với một tiếng “bụp”, cái kén bị cô phá ra một đường nứt dài.

Vòng sáng tan biến thành những mảnh ánh sáng nhỏ li ti rồi biến mất hoàn toàn. Tiếng gầm gừ của hung thú lập tức áp sát bên tai cô, hàm răng sắc bén chỉ cách cổ cô một chút. Đổng Thiên Tâm nghiêng người tránh kịp, hai tay cô bám chặt lấy cổ con thú, bị nó phun đầy nước dãi tanh tưởi lên mặt.

Đúng lúc nguy hiểm, một bàn tay đột ngột thò ra từ vết nứt trên cái kén đen, lướt sát qua trán cô, tung ra một chưởng mạnh mẽ đánh thẳng vào đỉnh đầu hung thú. Con thú rú lên đau đớn, bị đánh bay ra xa.

Cái kén đen rách toạc, Mang Trú bước ra, ánh sáng phủ quanh người, vạt áo trắng phất phơ trong bóng tối, anh ta nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hai chân Đổng Thiên Tâm mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất: “Trời ạ, chút nữa thì toi đời rồi!”

Mang Trú nhìn cô chằm chằm, ánh mắt trách cứ, định nói gì đó thì con hung thú còn lại đã nhào tới. Anh ta nghiêng người, nhấc đầu gối lên, đá một cú vào bụng con thú. Con thú bị hất văng sang ngang, lăn vài vòng trên đất rồi nằm im bất động.

Con hung thú còn lại cố gắng bò lên, che chắn cho đồng bọn, miệng phát ra những tiếng gầm gừ yếu ớt, khóe miệng đầy máu, hiển nhiên đã kiệt sức.

Xung quanh, sương đen tụ lại rồi tan ra, mỏng dần đến mức không thể tạo hình, như thể cái kén đen vừa rồi đã rút cạn toàn bộ sức mạnh của nó.

Cuối cùng, Mang Trú cũng có cơ hội mở miệng: “Chú thuật bảo vệ sao có thể dùng để tấn công? Đúng là hồ đồ!”

Đổng Thiên Tâm vội bật dậy, lau mồ hôi trên trán, đáp tỉnh bơ: “Chú thuật gì, dùng sao chả được, miễn thắng là được!”

Mang Trú tức đến mức mắt trợn tròn.

Đổng Thiên Tâm nhìn chằm chằm hai con hung thú, ngờ vực hỏi: “Chúng là… yêu quái sao?”

“Không phải.” Mang Trú quay đầu, ánh mắt nhìn về phía đầu ngõ.

Tiếng giày cao gót vang lên đều đặn phá vỡ sự tĩnh lặng. Bà cụ trong bộ sườn xám đỏ từ trong bóng tối bước ra, đứng cách hai con hung thú chỉ vài bước chân, ánh mắt bi thương nhìn chúng.

Tiếng gầm gừ của hai con thú dần lắng lại, ánh sáng đỏ trong mắt chúng mờ đi, thoáng hiện lên một tia nước long lanh.

Không hiểu vì sao, Đổng Thiên Tâm bỗng cảm thấy lòng có chút buồn bã. Cô vô thức siết chặt ống tay áo của Mang Trú.

Mang Trú liếc nhìn cô khó chịu, một tay kết ấn, miệng đọc: "Trung chính tán hối, càn huy đức hợp, tịnh!"

Hai vòng sáng từ trên trời hạ xuống, bao phủ lên hai con hung thú. Lần này, vòng sáng có đường kính rất nhỏ, chỉ bằng một cái chậu rửa mặt, ánh sáng cũng mờ nhạt, chập chờn như bóng đèn đường bị hỏng.

Bộ lông đen trên cơ thể hai con thú hóa thành sương trắng, từ từ tan biến, để lộ ra hình dáng con người. Một người là bà lão tóc ngắn bạc, mặc đồ thể thao; người kia là ông lão hói đầu, mập mạp, mặc một chiếc áo ba lỗ nhàu nhĩ.

Dưới chân họ chỉ còn lại những cái bóng mờ nhạt.

Ba người già nhìn nhau một lát, rồi cùng phá lên cười.

Đổng Thiên Tâm há hốc mồm: "Họ... họ... họ đều là ma sao?!"

Mang Trú đáp: "Là nguyện lực hóa hình."

"Nguyện lực gì cơ?"

"Sức mạnh từ lời thề nguyện."

Đổng Thiên Tâm có vẻ hiểu ra đôi chút: đại khái là một loại sức mạnh từ lời thề hoặc ước muốn, có lẽ cũng tương tự như oán khí mà cô từng gặp trước đó.

"Nếu nguyện lực hóa hình... thì trông ai cũng xấu vậy sao?"

Mang Trú bình thản nói: "Nguyện lực vốn vô hại. Chỉ là họ bị

oán khí lơ lửng giữa trời đất xâm nhập vào thân thể, khiến tâm trí mất đi bản ngã, mới hóa thành hình dạng tà ma như vậy."

Nói đến đây, ánh mắt Mang Trú thoáng sắc lạnh. Anh ta nhìn quanh, hàng lông mày cau chặt hơn.

"Vậy nên, các ngươi đuổi theo tôi cả quãng đường dài như vậy là để nhờ tôi giúp các người hoàn thành tâm nguyện ư?" Đổng Thiên Tâm quay sang hỏi ba người già.

Ba người già gật đầu ngoan ngoãn.

"...Tâm nguyện gì mà phải làm lớn chuyện thế này?"

Ba người cùng lúc chìa tay ra. Trong lòng bàn tay họ đều đặt một quân bài mạt chược có chữ bát vạn (八萬)

Trong đầu Đổng Thiên Tâm như có tiếng chuông vang lên “ting” một tiếng. Cô lục trong túi, lấy ra quân bài mạt chược mà mình nhặt được trước đó, run rẩy nói: "Chẳng lẽ... là..."

Ba người già mỉm cười hiền hậu: "Chúng tôi thiếu một tay."

Đổng Thiên Tâm: "..."

Làm ầm ĩ đến mức này, chỉ để tìm người chơi bài sao?!

Bỗng nhiên, cơ thể Mang Trú lảo đảo.

Đổng Thiên Tâm giật mình: “Anh sao vậy?!"

Mang Trú định mở miệng, nhưng hai bên tai bỗng phun ra khói phù phù, rồi hóa thành đôi tai mèo lông xù.

Đổng Thiên Tâm: "..."

Mang Trú đưa tay che lấy tai, ánh mắt lảng tránh: "Ta... đói rồi..."

Tiểu kịch trường

Cảnh sát Tiểu Vương đứng nhìn theo bóng lưng của Đổng Thiên Tâm và Mang Trú khuất dần. Một lúc lâu sau, anh mới hoàn hồn, vội vã gửi tin nhắn vào nhóm chat.

Tiểu Vương mới vào nghề: "Tôi vừa thấy bạn trai của Đổng Thiên Tâm!!!!!!!"

Chị Lưu: "Là ai? Thằng nhãi nào? Đã điều tra lý lịch chưa?!"

Ông Triệu: "Tên gì? Nhà ở đâu? Có việc làm ổn định không? Có biên chế chưa?!"

Tiểu Vương mới vào nghề: "Anh ta mặt mày khó ưa, nhưng siêu đẹp trai, đẹp trai cực đỉnh, đẹp đến mức phát sáng!"

Chị Lưu: "Đẹp trai thì có ăn được không?"

Tiểu Vương mới vào nghề: "Với gương mặt đó, làm minh tinh chắc chắn sẽ là đỉnh lưu!"

Ông Triệu: "Rốt cuộc tên là gì?"

Tiểu Vương mới vào nghề: "Hình như là mang mang gì đó…"

Ông Triệu:"?"

Chị Lưu: "???"

Lão Trương lo lắng: "Chẳng lẽ là Mang Trú?"

Tiểu Vương mới vào nghề: "Đúng rồi, Đổng Thiên Tâm gọi anh ta như vậy."

Lão Trương lo lắng: (gửi tin nhắn thoại) "Tôi nói đây chính là duyên phận mà~~~"

Ông Triệu: "Đuổi lão Trương ra khỏi nhóm ngay!"

Chị Lưu: "Đá ông ta ra!"

Chương 9: Tâm nguyện của nguyện lực

Đổng Thiên Tâm không rành về đồ nội thất, nhưng cô cũng đoán được rằng chiếc bàn ăn mà Lữ Ngọ chuẩn bị cho gia đình có giá không hề rẻ. Giữa mặt bàn được gắn một khối ngọc xanh biếc, trong suốt, chạm vào mát lạnh, bốn chân bàn bằng gỗ thật, được chạm khắc hoa văn tinh xảo, nặng trịch.

Hiện tại, trên chiếc bàn ăn đắt tiền ấy trải một tấm ga giường cũ, dựng lên một vòng "Vạn Lý Trường Thành" nhỏ. Bộ mạt chược thì vừa mới mua ba tiếng trước.

Trên trán và cằm của Đổng Thiên Tâm dán đầy giấy ghi chú. Cô nghiêm túc rút một quân bài, ngón tay cái không ngừng miết qua lại, mắt híp lại, tỏ ra như thể mình đang tính toán sâu xa. Đột nhiên, bốp một tiếng, cô đập quân bài xuống bàn: "Đông Phong!"

"Phỗng!" Bà cụ mặc sườn xám vui vẻ nhặt quân bài về, hả hê liếc mắt nhìn hai bên, rồi quăng ra một quân: "Quân này là bài tốt đấy... Thất Đồng!"

Bà cụ tóc ngắn và ông cụ áo ba lỗ cùng lúc bật ra một tiếng "Chậc".

Mang Trú đứng phía sau Đổng Thiên Tâm, tay cầm một bát mì ly: "Quả nhiên, cô rất yếu."

Đổng Thiên Tâm bướng bỉnh cãi: "Là do vận đen thôi."

Mang Trú húp xong nước mì, đưa tay sờ tai mình... vẫn là đôi tai mèo lông xù thảm hại, không có dấu hiệu sẽ biến mất, khiến vẻ mặt anh ta càng thêm cau có.

Đổng Thiên Tâm liếc nhìn anh ta: "Đợi tôi chơi xong ván này, sẽ chiên trứng cho anh ăn..."

"Không được! Không được!" Ba cụ lớn tiếng đập bàn, ngăn cản: "Hôm nay không chơi đủ mười tám ván thì không được rời bàn!"

Đổng Thiên Tâm nhăn nhó: "Đã ba tiếng đồng hồ rồi, vẫn chưa đủ sao?"

Ba cụ đồng loạt lắc đầu.

Mang Trú khoanh tay đứng sau lưng Đổng Thiên Tâm, ánh mắt lướt qua bốn góc bàn ăn, nơi đặt bốn quân bài mạt chược "Bát Vạn". Hai chữ "Bát Vạn" giờ nhìn vẫn bình thường, nhưng thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng đỏ.

Đổng Thiên Tâm ngồi lâu đến đau cả mông, gần như nằm dài trên ghế, vừa uể oải vừa lấy bài: "Tâm nguyện của họ sắp hoàn thành chưa?"

Mang Trú lạnh nhạt đáp: "Vẫn còn sớm."

"Chỉ vì muốn đánh bài mà có thể sinh ra nguyện lực ngoan cố đến vậy?" Đổng Thiên Tâm thở dài: "Tôi không hiểu, nhưng tôi thực sự bái phục."

Mang Trú nói: "Nguyện lực bắt nguồn từ tâm nguyện. Lòng người khó đoán, nguyện lực cũng vì thế mà khó lường. Thiện hay ác không rõ, mạnh hay yếu không biết, hình thái thì muôn hình vạn trạng. Có nguyện lực yếu ớt như sương mai, như giọt

sương buổi sáng, chỉ chạm nhẹ là tan biến. Nhưng cũng có nguyện lực mạnh mẽ như bão giông sấm chớp, đủ sức lay chuyển đất trời, thậm chí triệu hồi thần minh."

"Vậy họ triệu hồi thần minh nào đó đến chơi cùng đi, như bà Thổ Địa hay ông thần tài, có rất nhiều lựa chọn mà. Ta chỉ là một con người bình thường thôi, sao lại phải hành hạ ta?" Đổng Thiên Tâm yếu ớt quăng ra một quân bài: "Cửu Đồng."

"Ù rồi, đền bài!" Bà cụ tóc ngắn vui mừng đẩy bài ra.

Hai cụ còn lại đồng loạt tặc lưỡi: "Tiểu Đổng, lại đền bài nữa rồi!"

"Tiểu Đổng, cô có biết đánh bài không thế hả?!"

Trên trán Đổng Thiên Tâm lại dán thêm hai mẩu giấy, đung đưa theo gió, trông như một cây lau nhà duyên dáng đầy phong thái.

Mang Trú cầm một quân bài mạt chược lên nhìn kỹ, nói: "Bọn họ tìm cô giúp đỡ cũng không có gì lạ. Dù sao cô cũng là người thuộc tộc Hoạn Long, tất nhiên thanh tịnh sáng rõ, trời sinh đã mang khí chất hòa hợp vạn linh."

Tim Đổng Thiên Tâm nảy lên: "Ý anh là, tôi có thể hiểu rằng tộc chúng tôi vốn dĩ có thể chất đặc biệt, ngoài việc nuôi rồng ra, còn có khả năng thu hút mọi thứ kỳ quái, ví dụ như luồng oán khí trước đây, và giờ là..." Cô chỉ về phía đối diện: "nguyện lực?"

Mang Trú hờ hững trả lời: "Không đến nỗi quá ngu ngốc."

Thì ra cô chính là một cục nam châm... không, là cục "nam châm quái dị" chứ còn gì nữa?

Đúng là sống không nổi mà!

Đổng Thiên Tâm yếu ớt quăng ra một quân bài, lẩm bẩm: "Bắc

Phong~~ gió thổi~~ bay xa~~"

Bà cụ tóc ngắn lập tức reo lên: "Ù rồi!"

Bà cụ mặc sườn xám và ông cụ áo ba lỗ tức đến trừng mắt, râu mép run run. Đổng Thiên Tâm đập trán xuống mép bàn, rên rỉ: "Tha cho tôi đi mà!"

Ba cụ làm ngơ, vui vẻ tiếp tục ván tiếp theo.

Mang Trú khẽ nhíu mày, rồi lạnh nhạt nói: "Để ta chơi thay."

Đổng Thiên Tâm thực sự kinh ngạc: “Anh cũng biết đánh mạt chược sao?"

"Chỉ là trò tiêu khiển tầm thường, có gì khó đâu."

Mang Trú ngồi xuống bàn với dáng vẻ nghiêm chỉnh như cây tùng cây bách, lưng thẳng tắp như núi đèo, khí thế uy nghiêm. Cứ như không phải đang đánh bài mà là ra trận đánh giặc. Từ xáo bài, xếp bài, bốc bài, đánh bài, mọi động tác đều gọn gàng dứt khoát. Vậy mà chưa đầy mười lăm phút, anh ta thua ba ván liên tiếp. Khuôn mặt tuấn tú bị giấy dán kín gần hết, trông như một nùi râu bắp.

Đổng Thiên Tâm không nhịn được bật cười: "Điện hạ Mang Trú, anh thật sự ổn chứ?"

Vẻ mặt Mang Trú không hề dao động, nghiêm nghị đáp: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, để ta tái chiến!"

Nghe có vẻ rất hùng hồn, nhưng đôi tai mèo trên đầu anh ta lại cụp xuống, xụi lơ như thể đã hết sức chịu đựng.

Đổng Thiên Tâm nhìn thấy vậy bèn phá lên cười: "Phì!"

Đôi tai mèo của Mang Trú lập tức ửng đỏ ở đầu.

Sự gia nhập của một con gà mờ như Mang Trú khiến ba cụ càng chơi càng thuận lợi, càng chơi càng phấn khích. Từ nửa đêm chơi tới rạng sáng, rồi lại từ rạng sáng kéo dài đến lúc bình minh ló dạng. Khi mặt trời mọc, bốn quân bài “Bát Vạn” trên bàn tan biến trong ánh sáng mặt trời, ba cụ và ông lão đều nở nụ cười mãn nguyện.

Đổng Thiên Tâm mệt đến mức đau lưng nhức vai, cổ cứng đờ, hai tay chống lên mép bàn, duỗi người một cách uể oải. Khuôn mặt Mang Trú thì xuất hiện thêm hai quầng thâm rõ mồn một.

Đổng Thiên Tâm hỏi: "Vậy bây giờ xem như đã xong việc rồi chứ?"

"Nếu tâm nguyện được hoàn thành, họ sẽ tự nhiên trở về với trời đất.” Mang Trú cau mày đáp: “Nhưng nhìn trạng thái của họ, dường như vẫn chưa hoàn toàn hoàn thành tâm nguyện."

"Nếu… ta nói là nếu thôi nhé, tâm nguyện không thể hoàn thành thì sẽ thế nào?"

"Hồn phách của họ sẽ mãi mãi lang thang giữa trời đất, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị oán khí hoặc sát khí xâm nhập, hóa thành tà ma, thậm chí trở thành ác quỷ. Khi đó, chỉ có thể tiêu diệt hoàn toàn mà thôi."

“Đợi đã, vừa nãy anh nói đến hồn phách.” Đổng Thiên Tâm hít sâu một hơi: “Chẳng lẽ bọn họ không giống gã đàn ông mặc vest và gã hải sản trước đây, không phải người sống sao?”

Mang Trú đảo mắt, nhìn thẳng vào Đổng Thiên Tâm: “Thể xác chứa đựng nguyện lực của họ đã chết rồi.”

Tim Đổng Thiên Tâm chợt thắt lại, nhìn về phía ba ông bà lão.

Bà lão mặc sườn xám hơi gầy, gò má cao, lông mày đã được tỉa gọn, mái tóc bạc búi gọn gàng, trông là một người phụ nữ lớn tuổi rất chỉn chu;
Bà lão tóc ngắn có gương mặt tròn, nụ cười hở một chiếc răng, trông giống như một đứa trẻ;
Ông lão mặc áo ba lỗ có khuôn mặt hồng hào, lông mày thư thái, ánh mắt sáng sủa, tiếng đánh bài mạnh nhất.

Ba người họ nhìn Đổng Thiên Tâm, mỉm cười, phía sau là bầu trời xanh biếc như ngọc qua cửa sổ.

Bà lão tóc ngắn nói: “Lúc tôi tắt thở, trời vừa sáng, tôi dậy sớm để đỡ làm phiền bác sĩ phải tăng ca.”
Bà lão mặc sườn xám bèn nói: “Rõ ràng là tôi chết trước, hai ông bà già này không thể đợi một chút được à, rộn ràng cái gì thế?”
Ông lão mặc áo ba lỗ: “Chúng ta đã quen biết mấy chục năm, hai người chết rồi, tôi tất nhiên cũng phải đi theo chứ, nếu không thì sao đủ người chơi bài đây!”

Ngực Đổng Thiên Tâm hơi nghẹn lại: “Các ông bà… còn điều gì tâm nguyện chưa hoàn thành không?”

Ba ông bà nhìn nhau một chút, rồi bật cười ha hả: “Ngoài chơi bài ra, chẳng nhớ gì nữa…”

Đổng Thiên Tâm: “…”

Mang Trú xoa huyệt thái dương: “Dùng cách của loại người điều tra họ, có lẽ sẽ tìm ra được chút manh mối.”

Xem ra hôm nay chỉ còn cách xin nghỉ. Đổng Thiên Tâm gọi điện cho trưởng phòng Lý, nhưng ông không bắt máy, nhắn tin qua WeChat cũng không trả lời. Cô lại gọi cho Tiểu Lưu, nhờ cô ấy xin phép giúp mình.

Trong điện thoại, Tiểu Lưu trả lời nhẹ nhàng: “Không sao đâu, chị Đổng, em giúp chị chấm công. Chị không đến cũng được. Hôm nay trưởng phòng Lý chắc chắn không đi làm, ông ấy lên núi Tam Biên rồi.”

Núi Tam Biên là nhà tang lễ chính thức của thành phố Bách Đảo, chịu trách nhiệm cung cấp dịch vụ mai táng cho toàn thành phố.

Đổng Thiên Tâm sững sờ, bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó, vội mở trang cá nhân của trưởng phòng Lý, quả nhiên nhìn thấy cáo phó mới nhất.

“Với lòng tiếc thương sâu sắc, tôi xin thông báo rằng, giáo sư Lâm Đại Xuân, người cô giáo kính yêu của chúng ta, đã qua đời vào lúc 1 giờ 32 phút rạng sáng ngày tháng năm202*, do bệnh nặng không qua khỏi, hưởng thọ 89 tuổi.*

Giáo sư Lâm Đại Xuân, sinh năm 194* tại huyện Quý Minh, từ năm 196*, bà đã giảng dạy tại Đại học Bách Đảo, từng giữ các chức vụ trợ giảng, giảng viên, phó giáo sư, giáo sư, hướng dẫn nghiên cứu sinh, và là một chuyên gia danh tiếng trong ngành toán học cả trong và ngoài nước. Sự ra đi của bà không chỉ là mất mát lớn của nền học thuật mà còn là mất đi một người cô giáo đáng kính, đáng yêu trong cuộc sống. Chúng ta sẽ mãi mãi nhớ đến bà!”

Trên trang cá nhân còn có thêm hai cáo phó khác, nơi sinh đều là huyện Quý Minh, cách diễn đạt tương tự, thậm chí thời gian qua đời cũng chỉ chênh nhau vài tiếng.

Một người là giáo sư vật lý tại Đại học Bách Đảo, tên: Hồ Nguyên Ngọc, hưởng thọ 87 tuổi.
Một người là giáo sư văn học tại Đại học Bách Đảo, tên: Thẩm Băng Hồ, hưởng thọ 88 tuổi.

Mỗi cáo phó đều kèm theo ảnh của người đã khuất lúc sinh thời.

Bà lão mặc sườn xám chính là Lâm Đại Xuân, bà lão tóc ngắn là Hồ Nguyên Ngọc, còn ông lão mặc áo ba lỗ là Thẩm Băng Hồ.

Hiện tại, núi Tam Biên hoàn toàn khác so với ấn tượng của Đổng Thiên Tâm. Một khu nhà lớn mới được xây dựng, hàng dài tùng bách, khắp nơi xanh mướt, bãi đỗ xe thì chật kín.

Các linh đường đều được bố trí trong tòa nhà bốn tầng mới xây theo phong cách cổ, phía trước treo từng chùm đèn lồng trắng. Ban ngày người đến người đi tấp nập, ban đêm mở đèn sáng rực, bạn bè và người thân túc trực thì uống rượu trò chuyện, còn ồn ào hơn cả chợ.

Linh đường có thể chọn phòng nhỏ hoặc phòng lớn. Phòng lớn được chia thành hai phần: bên ngoài bày linh đường, bên trong dành cho gia quyến nghỉ ngơi, có giường, sofa, đồ dùng vệ sinh cá nhân, thậm chí còn có bộ chăn ga gối đệm dùng một lần. Dịch vụ tiện nghi chẳng khác gì khách sạn ba sao.

Linh đường lớn nhất nằm ở hội trường phía Bắc, có thể tổ chức lễ truy điệu cho hàng trăm người, quanh năm trang trí bằng hoa cúc trắng tươi tắn, tao nhã và trang trọng.

Linh đường của ba vị giáo sư được đặt tại hội trường lớn. Chính giữa treo di ảnh của cả ba, bên trong và ngoài linh đường xếp đầy vòng hoa. Hai bên màn hình điện tử liên tục chiếu tiểu sử, thành tựu học thuật, hình ảnh lúc sinh thời của ba người, nhạc nền lại khá vui vẻ.

Điều đặc biệt nhất là trong linh đường bày hơn chục bàn mạt chược, cửa ra vào dựng tấm biển ghi "Lưu ý khi viếng tang": [Không nhận quà viếng. Mỗi người đến viếng đều phải chơi đủ bốn vòng mạt chược. Không được đánh bạc, ai thua sẽ dán giấy lên mặt. Bàn nào ít giấy nhất sẽ được ưu tiên cúi chào và dâng

hoa.]

Những "lưu ý viếng tang" không đâu vào đâu này đã làm tan biến phần nào bầu không khí đau buồn. Những người mắt đỏ hoe đến, nước mắt giàn giụa, khóc nấc nghẹn ngào lúc nhìn tấm biển, chẳng ai kìm được mà đều bật cười.

Gia quyến của ba vị giáo sư cũng bất đắc dĩ giải thích: ba vị giáo sư là bạn chơi bài suốt đời, sở thích duy nhất lúc sinh thời là khi thiếu một người thì kéo sinh viên vào chơi chung. Quy tắc là không đánh bạc, chỉ dán giấy lên mặt, chơi cho vui thôi... vì vậy lễ truy điệu cũng được tổ chức thành một buổi tụ họp lớn của bạn bài theo ý nguyện.

Đổng Thiên Tâm thực sự không biết nên nhận xét thế nào. Mang Trú thì đeo khẩu trang và mũ bóng chày (đôi tai mèo trên đầu vẫn chưa thu lại), ánh mắt mơ màng: “Hóa ra còn có cách tưởng nhớ thế này, cũng thú vị đấy…”

Ba vị giáo sư lơ lửng giữa không trung, mặt mày phấn khởi.

Lâm Đại Xuân: “Không tệ, không tệ, bọn trẻ quả thật nghe lời.”
Hồ Nguyên Ngọc: “Đây mới là tang lễ thuộc về ba chúng ta.”
Thẩm Băng Hồ: “Đi, đi xem nào.”

Cả ba bay vào linh đường, lượn lờ quanh các bàn mạt chược, thi thoảng nhận xét vài câu, cười đến mức không khép miệng lại được.

Đổng Thiên Tâm đi theo, dựng tai lắng nghe câu chuyện của những người viếng tang, cố tìm manh mối liên quan đến nguyện lực.

Những người đến viếng, ngoài gia đình và đồng nghiệp, phần lớn đều là học trò của ba vị giáo sư, tuổi tác trải rộng từ hơn hai mươi đến ngoài sáu mươi, làm việc trong nhiều ngành nghề

khác nhau. Họ dán giấy lên mặt, chơi mạt chược, uống trà, nhâm nhi hạt dưa, trò chuyện về cuộc sống, trông như tham gia một buổi họp lớp đã lâu không gặp.

Đổng Thiên Tâm còn nhìn thấy trưởng phòng Lý ngồi trong góc, đôi mắt bị chồng giấy dày che đến chỉ còn hở một khe, xem ra vận bài không tốt.

Bàn mạt chược ở giữa linh đường là đặc biệt nhất, bên trong và bên ngoài bàn tụ tập rất đông người. Trong bốn người chơi bài, có ba người mặc vest đen, đều là người đứng tuổi, còn một thanh niên chỉ mặc áo thun đen đơn giản.

Ba người mặc vest đen bị dán đầy giấy trắng trên mặt, đến nỗi không ngẩng đầu lên nổi, trán lấm tấm mồ hôi, ánh mắt chăm chú nhìn theo động tác của ngón tay người thanh niên mặc áo thun, bầu không khí căng thẳng đến cực độ.

Chàng trai mặc áo thun đen trông rất trẻ, khoảng chưa đến ba mươi tuổi, trên mặt không có lấy một mẩu giấy nào. Anh ta gầy gò, da mặt tái nhợt như cải muối phơi nắng, đầu tóc rối bời như tổ quạ. Xung quanh xoáy tóc có ba sợi tóc dựng đứng kỳ quặc, đeo một cặp kính gọng đen với tròng dày như đáy chai bia. Không rõ có phải do góc nhìn hay không mà tròng kính phản chiếu ánh sáng trắng kỳ lạ.

Anh ta điềm tĩnh sờ tay vào các quân bài, rút bài, lật bài: “Phạch!" Một tiếng đanh gọn vang lên khi anh đẩy bài xuống bàn: “Tự bốc, thanh nhất sắc.”

Ba người cùng bàn sụp đổ, đám đông vây quanh thì hét lên kinh ngạc.

“Lại tự bốc thanh nhất sắc! Mấy lần rồi?”
“Chưa đến nửa tiếng, tám lần rồi!”
“Thằng nhóc này có phải gian lận không?”

“Không ăn tiền mà, gian lận thì được gì?”
“Các ông không biết à? Nó nhớ bài, tính bài siêu hạng, còn giỏi hơn cả gian lận!”

Đổng Thiên Tâm: “Ồ hố? Thần bài đây sao?!”

“Cậu ta là ai thế?”

“Đệ tử cuối cùng của giáo sư Lâm, giáo sư trẻ nhất khoa Toán từ khi Đại học Bách Đảo thành lập, còn là tiến sĩ hướng dẫn nghiên cứu sinh nữa ... tên là Tả Bách.”

“Ồ, là anh ta! Danh tiếng lẫy lừng!”

Mang Trú quan sát hồi lâu, buột miệng: “Vị Tả tiên sinh này tư duy cẩn mật, tính toán tinh vi, quả là hiếm có.”

Đổng Thiên Tâm suýt vẹo cổ: “Anh mà cũng biết khen người ta sao?”

Mang Trú thản nhiên: “Tộc Chúc Long chúng ta luôn tôn sư trọng đạo.”

“Vậy mà anh chưa từng khen tôi.”

“Cô là sư gì?”

“... Sư phụ đầu bếp?”

“...”

Mang Trú quay đầu đi, để lại cho Đổng Thiên Tâm cái gáy đầy khinh bỉ.

Đổng Thiên Tâm: “Vì một trăm triệu, tôi nhịn!”

Ba vị giáo sư đã khuất lơ lửng sau lưng Tả Bách, gật đầu không ngừng.

Hồ Nguyên Ngọc: “Không hổ danh là Tiểu Tả mà cả ba chúng ta hợp lực cũng không thắng nổi. Lão Lâm, ông có người kế thừa rồi!”
Lâm Đại Xuân: “Tiểu Tả thật sự vượt qua cả cô!”
Thẩm Băng Hồ: “Thằng nhóc này đầu óc làm bằng gì mà tính toán siêu như thế, không chừng nó là AI đó!”
Lâm Đại Xuân và Hồ Nguyên Ngọc: “Thôi ngay!”

Tả Bách dùng đầu ngón tay xoay xúc xắc, móng tay còn vương vết mực xanh đen: “Phục chưa?”

Ba người cùng bàn gật đầu lia lịa.

“Phục rồi, phục rồi...”
“Đã chơi thì phải chịu, từ nay các vị là nghiên cứu sinh của tôi.”
“Vâng, vâng, giáo sư Tả!”

Tả Bách rời bàn, tiến lên phía trước linh đường. Anh lần lượt đặt hoa trước di ảnh của Hồ Nguyên Ngọc và Thẩm Băng Hồ, sau đó dừng lại trước di ảnh của Lâm Đại Xuân, im lặng nhìn.

Bà lão Lâm Đại Xuân đứng ngay trước mặt anh ta, ánh mắt hiền từ cong cong lên.

Lâm Đại Xuân: “Tiểu Tả à, bài luận của cô…”
Tả Bách: “Bài luận đó đã được đăng rồi.”

“Còn mô hình toán học kia...”
“Mô hình toán học đó em sẽ tiếp tục nghiên cứu.”

“Ba nghiên cứu sinh mười năm chưa tốt nghiệp của cô...”
“Ba người đó sau này để em hướng dẫn, chắc chắn sẽ tốt nghiệp.”

“Những cuốn sách trong nhà...”
“Sách của cô, em đã quyên tặng hết cho thư viện rồi.”

Đổng Thiên Tâm sững sờ: “Sợi tóc dựng kia cũng nhìn thấy giáo sư Lâm sao?”
Mang Trú: “Cậu ta chỉ là một loài người bình thường, không thể nhìn thấy hình dạng của nguyện lực.”

Hồ Nguyên Ngọc: “Tiểu Tả là học trò đắc ý nhất của bà Lâm, nó như con giun trong bụng bả ấy, bả nghĩ gì, cậu ta đều biết hết.”
Thẩm Băng Hồ: “Y hệt bà Lâm, cả hai đều có tám trăm cái mưu kế trong đầu!”

Cụ bà Lâm Đại Xuân rất hài lòng, giơ tay định vỗ vai Tả Bách, nhưng tay bà xuyên qua người cậu và trượt vào khoảng không.

Tả Bách dường như cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Một cơn gió thổi vào làm những dải lụa trắng trên vòng hoa tang bay phấp phới, phát ra tiếng sột soạt.

Đôi mắt sau tròng kính dày của Tả Bách long lanh ánh nước. Anh nhẹ nhàng đặt một bông hoa cúc trắng lên bàn, lùi lại, cúi ba lần trước di ảnh: “Cô, chúc cô lên đường bình an.”

Lâm Đại Xuân mỉm cười: “Đứa trẻ ngoan, hãy tự bảo trọng.”

Các sinh viên dần dần hoàn thành ván bài, lần lượt xếp hàng dâng hoa, kể lại những câu chuyện trong những năm qua với thầy cô của mình.

Có người đã trở thành viện sĩ, có người vào làm ở cục hàng không vũ trụ, có người lập công ty, có người về quê làm nông, có người làm công chức. Nhiều người khác thì đi làm thuê, làm kinh doanh tự do, định cư ở nước ngoài, làm nhà văn, biên tập, làm trong ngành truyền thông, và cũng có người đã trở thành

thầy cô giáo.

Ba vị giáo sư đứng trước di ảnh của mình, mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng dặn dò đôi câu. Mái tóc bạc của họ dần phát sáng, tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ, cơ thể cũng từ từ trở nên trong suốt.

Đổng Thiên Tâm chợt hiểu, đây chính là một trong những nguyện vọng còn dang dở của họ.

Mang Trú quan sát một lúc, tháo mũ ra, hai tai mèo không biết từ lúc nào đã xuất hiện lại. Anh hỏi: “Chắc các vị vẫn còn một nguyện vọng cuối cùng, là gì vậy?”

Ba vị giáo sư nhìn ra bầu trời rộng lớn ngoài linh đường: “Cây cao vạn trượng, lá rụng về cội. Chúng tôi muốn về lại thôn Quý Minh, gặp lại cô giáo của mình.”

Tiểu kịch trường:
Lữ Ngọ nằm trên giường bệnh truyền dịch, mặt mày tái nhợt, dạ dày quặn đau không ngừng. Tối qua anh đã đi đi ngoài cả đêm, suýt nữa thì mất nước.

Bác sĩ xem hồ sơ bệnh án, cau mày khó hiểu: “Một gói mì ăn liền mà ăn thành thế này? Mì quá hạn cả trăm năm sao?”

Lữ Ngọ cười khổ.

Đột nhiên, điện thoại vang lên âm báo tin nhắn. Lữ Ngọ vươn tay run rẩy lấy điện thoại, nhìn vào màn hình. Ngay sau đó, anh ta ngồi bật dậy, nhưng đầu óc choáng váng, lại ngã xuống giường.

Ứng dụng Long Đằng hiển thị: Tiến độ trưởng thành của Điện hạ Mang Trú:

Nhân: 18,99%, tăng 6,59%.

Nghĩa: 10,04%, tăng 4,38%.

Lữ Ngọ: “Không hổ danh là truyền nhân của tộc Hoạn Long, chỉ trong hai ngày mà tiến bộ lớn thế này!”

Chuông điện thoại reo. Người gọi đến được lưu tên là “Tiểu Tổ Tông của Hoạn Long Thị”. Lữ Ngọ vội vàng nhấc máy: “Tiểu Tổ Tông, quả nhiên ngài rất chuyên nghiệp, số liệu đẹp quá! Hả? Xe à? Có có có! Ngài muốn đi đâu? Huyện Quý Minh? Được được được, không thành vấn đề. Tôi chuẩn bị xe ngay đây!”

Chương 10: Đã đến rồi thì...

Đổng Thiên Tâm nhìn chiếc xe SUV thương mại trước mặt, gương mặt đầy vẻ khó chịu, rồi liếc sang người đứng phía trước... Lữ Ngọ.

Vị luật sư họ Lữ khoác một chiếc áo khoác đỏ chói lóa, đôi bốt dã chiến sáng loáng, đeo kính râm màu xanh lục, nghiêng người tựa vào cửa xe, trông chẳng khác nào một người mẫu xe hạng ba, vì không có khách mời show nên phải quay lại làm nghề cũ vì bất đắc dĩ.

“Hôm nay tôi là tài xế chuyên dụng của mọi người, cam kết mang đến dịch vụ chu đáo, như trở về nhà!” Lữ Ngọ thực hiện một cú cúi chào kiểu quý ông.

Đổng Thiên Tâm hừ một tiếng: “Anh sống lại rồi à?”

Lữ Ngọ vỗ ngực tự tin: “Đã bơm đầy máu, cơ thể tràn đầy sức mạnh!”

Mang Trú kéo vali bước tới, đánh giá Lữ Ngọ từ trên xuống dưới, lạnh nhạt nói: “Lữ tộc các cậu thông hôn với tộc Cóc ư?”

Lữ Ngọ vừa định tạo dáng thì “rắc” một tiếng, bị trẹo lưng. Đổng Thiên Tâm lập tức cúi đầu, cố nín cười đến đỏ mặt.

“Khụ khụ khụ...” Lữ Ngọ liếc nhìn ba vị giáo sư đang lơ lửng cách

đó ba mét, hạ giọng: “Tôi nhìn thấy ba người này đã gần đến giai đoạn ‘diệt’ rồi, đúng không?”

Đổng Thiên Tâm cau mày: “‘Diệt’ là cái quái gì?”

“‘Diệt’ là giai đoạn cuối cùng trước khi nguyện lực tan biến, cũng là lúc nguyện lực yếu ớt nhất.” Lữ Ngọ giải thích: “Bọn họ giờ vẫn giữ được hình người và ý thức, đúng là kỳ tích.”

Giọng Mang Trú lạnh tanh: “Khí thanh khiết của tộc Hoạn Long có thể dưỡng nuôi vạn vật, có gì đáng ngạc nhiên chứ?”

Lữ Ngọ vỗ tay trầm trồ: “Wow, hay ghê!”

Đổng Thiên Tâm sửng sốt: “Tôi ghê gớm đến vậy sao?”

Mang Trú quay đầu đi, khẽ hừ một tiếng, coi như đồng ý.

Đổng Thiên Tâm ưỡn ngực, chống hông, cảm thấy bản thân như tỏa sáng rực rỡ.

“Tiểu tổ tông đừng vội đắc ý. Nghe tôi nói hết đã.” Lữ Ngọ nghiêm túc: “Ý tôi là, dù mặc kệ bọn họ, nguyện lực sớm muộn cũng tan biến. Vậy có cần chạy xe cả trăm cây số giúp họ hoàn thành tâm nguyện không?”

“Tất nhiên là cần rồi!” Đổng Thiên Tâm trả lời không chút do dự, vẻ mặt vô cùng bất mãn: “Đã đến rồi thì không làm sao được?”

Lữ Ngọ quay sang nhìn Mang Trú, ánh mắt như muốn hỏi ý. Mang Trú lạnh lùng nói: “Cô ấy bảo rằng, đi du lịch phải ăn đồ ngon hơn mì gói gấp trăm lần.”

Lữ Ngọ bật cười thành tiếng, mở cửa xe: “Mời các vị lên xe!”

Ba vị giáo sư già reo hò, hớn hở bay vào hàng ghế sau. Mang Trú cũng bị đẩy vào trong. May mà nguyện lực không có thực thể nên không gian vẫn còn rộng rãi.

Đổng Thiên Tâm ngồi vào ghế phụ, đưa cho Mang Trú một chai nước trái cây tươi do chính tay mình làm. Hai chai còn lại cô tiện tay để vào khay đựng cốc. Khi chuẩn bị thắt dây an toàn, Lữ Ngọ bên cạnh bất thình lình với tay lấy một chai, ngửa cổ uống ừng ực hết nửa chai.

Đổng Thiên Tâm thốt lên: "Á! Không được uống cái đó!"

Mang Trú trợn tròn mắt, vừa định mở miệng thì Lữ Ngọ đã nhăn mặt, rồi lảo đảo mở cửa xe, nhào ra đất, nôn thốc nôn tháo, hai mắt trợn trắng, nằm sõng soài.

Một xe người, rồng, và nguyện lực đều im lặng: "..."

Đổng Thiên Tâm thở dài, lặng lẽ gọi 120. Mười lăm phút sau, Lữ Ngọ lại bị xe cứu thương của bệnh viện tư nhà họ Lữ hú còi đưa đi mất.

Không còn cách nào khác, Đổng Thiên Tâm phải tự làm tài xế. Nhưng chiếc SUV này lại là xe địa hình, với chiều cao của cô, ngồi vào ghế lái trông chẳng khác nào xe không người lái, đi trên đường quả thật dọa chết người. May mắn là trong vali của cô có một tấm chăn nhỏ dùng để ngủ trưa. Cuộn lại làm đệm ngồi, vừa vặn nâng cao chỗ ngồi một chút.

Mang Trú chuyển lên ghế phụ, nhìn tư thế ngồi của Đổng Thiên Tâm, sắc mặt khó chịu giống hệt ba vị giáo sư già phía sau: đầy vẻ lo lắng.

Mang Trú hỏi: "Cô thực sự biết lái thứ này?"

Ba vị giáo sư cùng lên tiếng: "Tiểu Đổng, cháu có bằng lái

không? An toàn là trên hết đó!"

"Yên tâm, yên tâm." Đổng Thiên Tâm khởi động xe, chuyển số, rồi nhấn ga. Chiếc SUV lao vút đi.

Mang Trú trợn tròn mắt, tay bấu chặt tay vịn trần xe. Ba vị giáo sư phía sau cũng không ngừng la hét.

Đổng Thiên Tâm một tay nắm vô lăng, vừa lái xe vừa ngân nga hát, lái rất điêu luyện len lỏi qua dòng xe cộ. Ba vị giáo sư cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, không tiếc lời khen ngợi kỹ thuật lái xe xuất sắc của cô.

Mang Trú vẫn giữ chặt tay vịn, đôi mắt rồng dán chặt vào con đường phía trước.
Đổng Thiên Tâm thấy thế thì bật cười: "Tôi đã có sáu năm kinh nghiệm lái xe, sau khi tốt nghiệp đại học còn chạy xe dịch vụ thêm hai năm. Kỹ thuật của tôi đỉnh lắm, anh cứ yên tâm!"

Mang Trú ấp úng: "Ta… ta chỉ là không quen ngồi xe mà thôi…"

Đổng Thiên Tâm hỏi: "Vậy anh quen dùng phương tiện gì?"

"Tất nhiên là cưỡi mây đạp gió."

Đổng Thiên Tâm thở dài: "Vậy chẳng phải muốn đi đâu thì chỉ cần vèo một cái là tới sao? Đi làm không cần chen chúc tàu điện, đi du lịch cũng khỏi tranh vé tàu cao tốc, đến cả máy bay cũng không nhanh bằng anh… Khoan đã! Anh biết bay mà không nói sớm?! Vậy chúng ta còn lái xe làm gì? Bay thẳng tới huyện Quý Minh không phải nhanh hơn à?"

Mang Trú ngập ngừng: "…Ta… ta vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, tạm… tạm thời chưa thể cưỡi mây…"

Đổng Thiên Tâm liếc nhìn con rồng nào đó.

Mang Trú cũng liếc trả lại: “Nhìn gì mà nhìn?!”

“Chậc”, chỉ được cái mã bề ngoài, chẳng có ích gì! Đổng Thiên Tâm nghĩ bụng.

Ra khỏi thành phố, lên đường cao tốc, phong cảnh ngày càng mở rộng. Đổng Thiên Tâm chuyển sang danh sách nhạc du lịch, ba vị giáo sư già ngồi ngay ngắn ở hàng ghế sau, hát vang theo điệu nhạc, giọng ca dày dặn như vọng lại từ một thời xa xưa, bay bổng giữa bầu trời xanh, lướt qua cánh đồng xanh mướt, và treo trên những biển báo giới hạn tốc độ dọc đường.

Mang Trú cuối cùng cũng thả tay khỏi tay vịn trên nóc xe, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không tự chủ được mà gật gù theo nhịp nhạc.

Đổng Thiên Tâm liếc thấy thông báo mới trên ứng dụng Long Đằng: “Tín” tăng thêm 2,14%

Quả nhiên đưa thú cưng đi chơi sẽ giúp cải thiện tâm trạng. Nhìn chỉ số tăng vọt thế kia, toàn bộ đều là tiền cả!

Huyện Quý Minh cách thành phố Bách Đảo 300 km, toàn đường cao tốc, tình trạng đường rất tốt. Chưa đến bốn giờ lái xe, cả nhóm đã đến nơi. Rời cao tốc là đến ngay trung tâm huyện Quý Minh, nơi những con đường thẳng tắp, các tòa nhà khang trang, và người dân đi lại tấp nập. Trường học trong huyện nổi bật với những tòa nhà giảng dạy mang phong cách công nghệ tương lai.

Những ngôi trường mới xây này tất nhiên không phải là nơi ba vị giáo sư già từng học. Họ chỉ dẫn Đổng Thiên Tâm đi một hướng khác, thẳng lên núi Quý Minh.

Núi Quý Minh không cao, nhưng khá nổi tiếng. Nghe nói trước khi lập quốc, dân làng Quý Minh (tiền thân của huyện Quý

Minh) từng lấy ngọn núi này làm căn cứ, đấu tranh với bọn thổ phỉ trong nhiều trận chiến ác liệt. Đặc biệt, trong một trận chiến cam go nhất, trời đất biến đổi kỳ lạ, gió lớn nổi lên cuốn phăng hang ổ của bọn thổ phỉ.

Dưới chân núi có một Bảo tàng Lịch sử làng Quý Minh, được xây dựng để tưởng nhớ giai đoạn lịch sử bi tráng này.

Đi qua bảo tàng, men theo đường núi quanh co đi lên, rừng cây rợp bóng, hoa dại khoe sắc khắp nơi. Màu xanh của cây cối, màu đỏ của hoa, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, kéo dài đến tận chân trời. Con đường mòn trải đầy cánh hoa, xe lăn bánh qua tạo thành những cơn mưa hoa thơm ngát, tựa như một trận tuyết màu rực rỡ.

Đi thêm khoảng nửa tiếng, cả nhóm đã đến đỉnh núi. Một hồ nước xanh thẳm hiện ra giữa lòng núi non trùng điệp. Mặt hồ phản chiếu bóng dáng núi rừng, những chú diệc trắng bay ngang qua, để lại trên mặt nước những đường lượn mềm mại, lấp lánh.

“Theo ghi chép trong huyện chí, làng Quý Minh vốn từng nằm ngay dưới lòng hồ nhân tạo này.” Đổng Thiên Tâm giơ điện thoại chỉ về phía một cây đào khô khổng lồ phía sau: “Hồ nước được xây dựng cách đây hai mươi năm, khi đó đã di dời 5000 dân làng. Cây đào trăm năm này từng được làng Quý Minh coi là ‘Thần Mộc’, nhưng đáng tiếc đã bị bọn thổ phỉ đốt cháy trước khi lập quốc.”

Cây đào khô đứng sừng sững ở đỉnh núi, xung quanh là đồng cỏ bằng phẳng. Thân cây to đến mức cần năm người ôm mới xuể, cành khô khẳng khiu vươn lên trời cao. Lòng cây bị cháy rỗng chỉ còn lại lớp vỏ ngoài đen kịt. Bên trong, rêu xanh dày đặc mọc lên, xen giữa những kẽ nứt của vỏ cây là chồi non xanh mướt và những bông hoa nhỏ màu hồng nhạt. Bướm trắng bay lượn xung quanh, như một dấu hiệu của sự sống mới bắt đầu từ sự

hoang tàn.

Đổng Thiên Tâm lấy từ vali ra một tấm thảm picnic, trải dưới gốc cây khô. Cô vui vẻ bày ra nào là sandwich, đồ ăn vặt, trái cây cắt sẵn, nước ép, nước khoáng, và một nồi tự nấu. Ba vị giáo sư dù không thể ăn uống, nhưng vẫn hưởng thụ bầu không khí này, ngồi xếp bằng lơ lửng trên thảm như những học sinh đi dã ngoại, ríu rít trò chuyện không ngừng.

Lâm Đại Xuân: “Hồi bé, cái cây này chính là lớp học của tụi mình. Mùa xuân, cả cây ngập tràn hoa đào, hồng rực cả một góc trời. Gió thổi qua, cánh hoa bay khắp núi, đẹp không sao tả xiết… Khi ấy, cô dạy cho tụi mình Tam Tự Kinh, Thiên Tự Văn và Cửu Chương Toán Thuật. Hồi đó tôi giỏi nhất môn toán!”

Hồ Nguyên Ngọc: “Phải, phải, bà là giỏi nhất, cô giáo còn buộc tóc cho bà bằng dây đỏ đẹp đẽ, làm tôi tức khóc nức nở. Nhưng rồi tôi cũng học được, cô cũng buộc tóc cho tôi nữa! Còn Lão Thẩm thì… ha ha, mãi không hiểu nổi toán học.”

Thẩm Băng Hồ: “Mùa thu đào chín đỏ, cô còn trèo cây hái cho tụi mình ăn. Nhờ có những quả đào đó mà chúng ta mới không chết đói. À, tên tôi còn là cô đặt cho, có nghĩa là ‘một tấm lòng băng trong ngọc sáng’. Nhưng mọi người còn nhớ cái tên hồi trước dân làng gọi tôi là gì không?”

Lâm Đại Xuân và Hồ Nguyên Ngọc nhìn nhau, rồi phá lên cười:
“Thẩm nước mũi! Vì lúc nào ông cũng kéo hai dòng nước mũi màu vàng nhớt, khóc lóc chạy lên núi mách cô rằng thằng Nhị Ngưu làng bên lại bắt nạt mình, còn bôi cả nước mũi lên áo cô nữa chứ."
Ba người bật cười thành tiếng.

Đổng Thiên Tâm nhét cho Mang Trú một miếng sandwich, còn mình thì mở một gói mì khô. Cô không dám ăn đồ tự làm - Lữ Ngọ chính là ví dụ sống động đầy đau thương.

Mang Trú ngồi khoanh chân, cầm miếng sandwich nhai hai lần rồi lẩm bẩm: "Còn không ngon bằng mì gói." Ngẩng đầu lên, những sợi tóc đen nhánh lướt qua tà áo trắng như tuyết. Trong gió văng vẳng tiếng chim hót và hương thơm của cỏ cây. Ánh sáng trên núi đồi như khung cảnh ngàn năm trước, đọng lại trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

Cảnh sắc tráng lệ, đi kèm với một nam thần đỉnh cao, khiến Đổng Thiên Tâm cảm thấy tâm hồn khoan khoái vô cùng, không khỏi thốt lên: "Nơi này thật tuyệt vời."

Mang Trú: "Linh khí dồi dào, quả thật là linh huyệt tự nhiên của yêu tộc."

"Cái gì cơ?"

Mang Trú: "Cô giáo của ba người qua đời từ khi nào?"

Đổng Thiên Tâm suýt bị sặc nước miếng: "Câu hỏi này có hơi... bất lịch sự không?"

Ba vị giáo sư già im lặng hồi lâu.

"Năm đó, bọn thổ phỉ tấn công bất ngờ, cô giáo bảo chúng tôi về làng báo tin, còn cô ở lại ngăn chúng."

"Chúng tôi nghĩ cô chỉ ở lại để quan sát động tĩnh của bọn chúng, không ngờ cô lại một mình đối đầu với mấy chục tên thổ phỉ!"

“Khi chúng tôi quay lại làng, trời bất chợt đổi sắc. Cả bầu trời ngập trong những đám mây đen cuồn cuộn, gió lớn thổi không mở nổi mắt, sấm rền vang khắp nơi, từng tia chớp liên tiếp giáng xuống đỉnh núi.”

“Lúc chúng tôi và dân làng lên đến đỉnh, trên đó chỉ còn lại một vùng đất cháy đen, xác cháy đen của bọn thổ phỉ, cây đào già bị thiêu rụi, và cô giáo...”

Giọng của bà Lâm Đại Xuân trở nên nghẹn ngào: “Ngay cả một mẩu thi thể của cô cũng không còn.”

Một khoảng lặng chết chóc bao trùm.

Đổng Thiên Tâm: Con rồng này đúng là không biết nói chuyện, lại chọn hỏi cái câu hỏi đau lòng này.

Không ngờ Mang Trú còn thản nhiên tiếp lời: “Cũng coi như chết có ý nghĩa.”

Đổng Thiên Tâm: “...”

May mà tiêu chuẩn đánh giá không có mục “EQ” nếu không tên này chắc chắn là điểm âm.

Ba vị giáo sư dường như không để tâm đến lời của Mang Trú, họ nắm tay nhau, đi vòng quanh cây đào, hét về phía dãy núi: “Cô ơi... chúng con về rồi đây... chúng con đã lớn rồi... đi qua biết bao nơi... học được biết bao điều... gặp biết bao người... cô có nghe thấy không...”

Họ giờ đây chỉ còn là những bóng hình mỏng manh, trong suốt như cánh ve sầu.
Họ sắp tan biến.
Họ bật khóc như những đứa trẻ.

“Cô ơi... chúng con rất muốn gặp lại cô...”

Đổng Thiên Tâm cảm giác như có một quả cam chua nghẹn trong ngực, cố gắng kìm nén không để nước mắt rơi.

Mang Trú nhìn chằm chằm vào Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm vội vàng lau mặt, cố chấp nói: “Tôi không khóc, chỉ là bị dị ứng phấn hoa thôi.”

Mang Trú im lặng một lúc, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm: “Ngàn năm trôi qua, biển cả hóa nương dâu, chỉ có sức mạnh của lời thề là vĩnh viễn không đổi…”

Nói rồi, anh đứng dậy, rũ mắt, hai tay kết ấn: “Thiên nguyên thống lĩnh, vạn vật khởi sinh, sáu cõi định thành, long khí đại minh…” Đột nhiên mở bừng mắt: “Tỏa! Hồi! Hiện!”

Một trận pháp ánh sáng lục giác xoay tròn rực rỡ, bao lấy ba vị giáo sư và cây đào khô, những tia sáng lấp lánh rơi xuống, cây khô xanh lại, cành lá đâm chồi, chỉ trong chớp mắt đã nở ra một cây hoa đào rực rỡ, vang lên tiếng xào xạc theo gió.

Giữa những cánh hoa, dần hiện lên một bóng dáng: một thiếu nữ mặc áo hoa giản dị, đi đôi giày vải đen vá chằng chịt, tết hai bím tóc, khi cười má ửng hồng. Cô trông chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Ba vị giáo sư gọi lớn: “Cô ơi!” rồi lao đến ôm chầm lấy. Trong ánh sáng của trận pháp, họ hóa thành ba đứa trẻ năm, sáu tuổi: hai bé gái buộc tóc sừng dê với dây đỏ, và một cậu bé nước mũi thò lò. Họ cầm tay cô giáo, vừa khóc vừa cười.

Đổng Thiên Tâm bật cười, cười rồi lại muốn khóc: “Không ngờ anh cũng hữu dụng phết, biết gọi hồn nữa cơ.”

“Dù là sức mạnh của tộc Chúc Long, cũng không thể vượt qua ranh giới sinh tử, đó là lĩnh vực của thần.” Mang Trú nói: “Chỉ vì vị cô giáo này không phải loài người, mà là yêu. Cây đào này lưu giữ chút yêu lực cuối cùng của cô ta, nếu không, ta cũng không thể giúp cô ta hiện hình.”

“Yêu tộc ư?” Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên: “Đào yêu sao?”

Mang Trú giơ tay đón một cánh hoa đào, cánh hoa tan thành ánh sao trong lòng bàn tay anh: “Chỉ những yêu quái gió có tu vi trên trăm năm mới có thể hô mưa gọi gió. Nhưng tu vi của cô ta, e rằng chưa đủ trăm năm, chắc vì cưỡng ép triệu hồi sấm sét để chống lại kẻ địch mà dẫn đến bị lửa trời thiêu đốt, cuối cùng...”

Phần sau, Mang Trú không nói nữa.

Thiếu nữ và ba đứa trẻ vui đùa hồi lâu, cuối cùng quay lại nhìn Đổng Thiên Tâm và Mang Trú.

Đôi mắt của thiếu nữ đỏ hoe: “Cảm ơn hai vị đại nhân!!”

“Cảm ơn Chúc Long đại nhân!” Giọng ba đứa trẻ trong trẻo như suối reo: “Cảm ơn tiểu Đổng, mấy hôm nay đã làm phiền cô rồi!”

“Không có gì, không có gì, chuyện nhỏ thôi!” Đổng Thiên Tâm vẫy tay cười: “Bốn người cứ sống tốt là được.”

Mang Trú hơi mấp máy khóe miệng, dường như muốn cười, nhưng không thành công. Anh giơ tay ra hiệu: “Đi đi.”

Cô gái tóc bím nắm tay ba học trò cúi người, rồi bay lên bầu trời rộng lớn. Gió cuốn theo những cánh hoa tan biến, cùng biến mất là hình dáng và tiếng nói của họ.

“Cô ơi, chúng con cũng trở thành thầy cô giáo rồi, đã dạy biết bao học trò~”
“Ôi, học trò của cô giỏi ghê!”

Núi Quý Minh lại trở về sự tĩnh lặng. Mang Trú ngẩng đầu, nhìn theo gió. Một lớp ánh sáng dịu dàng bao phủ cơ thể anh, mái tóc đen dài khẽ tung bay.

Trận pháp sao sáng tan thành những đốm sáng nhỏ, rơi xuống cỏ cây và hoa lá, như hòa vào ánh sáng trên người Mang Trú, phát ra nhịp điệu kỳ diệu, giống như hơi thở.

Một vệt sáng rực rỡ từ trên cao nhất trôi xuống, đúng lúc rơi trúng vào trán của Đổng Thiên Tâm. Vệt sáng ấy mang theo chút hơi ấm, lại có hơi nhồn nhột. Đổng Thiên Tâm gãi hai lần, nhưng càng gãi lại càng nóng, khiến cô không khỏi hoang mang... chẳng lẽ cô dị ứng với loại trận pháp ánh sáng này sao?

Đột nhiên, điện thoại phát ra hàng loạt âm thanh "tít tít", ứng dụng Long Đằng bật ra một thông báo đáng mừng: Nhân: Tăng 8,99%

"Wow!" Đổng Thiên Tâm mừng rỡ reo lên: "Mang Trú, anh thăng cấp rồi..."

Thế nhưng, đúng vào lúc này, không hề có bất kỳ dấu hiệu báo trước, bụp một tiếng, Mang Trú bỗng nổ bùm thành một đám khói trắng. Cả người anh ta co lại rồi biến mất, chỉ còn lại bộ quần áo rơi trên đất.

Đổng Thiên Tâm đờ người, mất hẳn ba giây mới phản ứng lại được. Cô lập tức lao đến, vừa la hét vừa lật tung đống quần áo: "Người đâu? Rồng đâu? Một trăm triệu của tôi đâu?!"

Đống quần áo bỗng động đậy, một thứ gì đó có lông xù từ bên trong chui ra. Đôi tai nhỏ trắng muốt, chiếc mũi hồng nhạt, hai bàn chân trắng tinh mềm mại đập đập vào đôi má bầu bĩnh. Đôi mắt vàng óng ánh thu hẹp thành hai đường kẻ, kèm theo một tiếng kêu: "Meo meo meo?!!"

Đổng Thiên Tâm sững sờ: "Ể ể ể?!!"

Tiểu kịch trường:

Trước khi chuẩn bị xuất phát đến huyện Quý Minh, Đổng Thiên Tâm bận rộn thu dọn một đống đồ ăn, đồ uống, đồ chơi, đồ dùng rồi nhét hết vào chiếc vali lớn. Lúc sắp xong lại nhớ ra quên mang chăn ngủ trưa, thế là hí hửng chạy về phòng lấy.

Khi quay lại, cô phát hiện Mang Trú đang khoanh tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chiếc vali dưới đất.

Mang Trú hừ một tiếng: “Ta nhớ món đồ này. Lần trước, cô định nhét ta vào đó.”

Đổng Thiên Tâm nhanh tay gập chiếc vali lại rồi kéo đi: “Con người sống trên đời, vui vẻ là quan trọng nhất. Muốn vui vẻ thì phải biết nhìn về phía trước, đừng mãi chìm đắm trong quá khứ...”

Chiếc vali bị Mang Trú giật lại. Đổng Thiên Tâm hoảng hốt: “Cái vali này đắt lắm đó, đừng có mà ném đi!”

Mang Trú liếc cô một cái, lạnh nhạt nói: “Cô yếu quá. Để ta mang.”

Đổng Thiên Tâm nhìn bóng lưng Mang Trú xách chiếc vali đi, ôm chặt lấy ngực: “Ôi má ơi, lương tâm tôi bị đâm một nhát rồi.”

Chương 11: [Phần 3. “Tìm Kiếm”] Đây là giống loài mới, mèo rồng...

Lữ Ngọ vội vàng đến khu dân cư Bồng Lai số 6636, trên mu bàn tay còn dán băng keo sau khi truyền dịch, gương mặt trắng bệch như ma. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, sắc mặt anh ta lập tức chuyển sang xanh xám.

Một người một mèo chiếm cứ hai đầu ghế sofa: Đổng Thiên Tâm xụi lơ, nằm vật vã không còn thiết sống, dáng vẻ y như một nhân vật trong phim hài; còn Mang Trú... dù đã biến thành hình dáng của một chú mèo, vẫn duy trì tư thế ngồi kiêu ngạo và quý phái. Thế nhưng, đôi tai mèo cụp xuống lại vô tình để lộ tâm trạng rối rắm của anh ta lúc này.

Lữ Ngọ vò đầu bứt tóc: “Tại sao vậy?! Dữ liệu của trận pháp Ngũ Đức rõ ràng cho thấy mọi thứ rất ổn mà!”

Đổng Thiên Tâm thở dài, cười hờ hững: “Ha ha.”

Ai mà biết được tại sao chứ?

Lữ Ngọ đi vòng quanh tại chỗ hai lượt, nghi ngờ nhìn Đổng Thiên Tâm: “Chẳng lẽ là do… món ăn địa ngục của cô?! A, ngay cả người mạnh mẽ như điện hạ Mang Trú cũng không chịu nổi...”

“Meo!” Một dấu chân mèo in rõ trên mặt Lữ Ngọ, khiến anh ta ôm má nhảy dựng.

Đổng Thiên Tâm bắt đầu cảm thấy thiếu tự tin: “Chẳng lẽ là vì dinh dưỡng trong nguyên liệu nấu ăn chưa đủ? Lữ Ngọ, mấy thứ như thịt bò Tây Tạng, gà chạy bộ, cá kim long anh mang đến trước đây còn hàng không?”

Mang Trú: “Meo!”

Lữ Ngọ vỗ tay: “Có lý! Tôi lập tức bảo người đưa tới!”

“Meo meo!”

Đổng Thiên Tâm: “Phải là đồ tươi sống đó!”

“Meo meo meo!”

“Cô cứ yên tâm! Đúng một tiếng nữa, bảo đảm giao tới tận nhà!”

“Meo gừ gừ meo!”

Mang Trú bực đến mức thổi cả râu (đúng là râu mèo thật), trừng mắt (đúng là mắt mèo thật), nhảy lên bàn trà để phản đối kịch liệt. Nhưng tiếc rằng, với bộ dáng quá mức đáng yêu hiện tại, anh ta hoàn toàn không tạo được chút uy hiếp nào. Hơn nữa, tất cả những gì anh ta nói đều là ngôn ngữ của loài mèo, kết quả là bị cả hai phớt lờ hoàn toàn.

Mang Trú đi vòng quanh bàn trà vài vòng, rồi chạy vào phòng sách, ngoạm một cây bút và một tờ giấy mang ra. Anh ta dùng hai bàn chân nhỏ xíu đè chặt tờ giấy, miệng cắn cây bút, bắt đầu viết và vẽ loạn xạ trên giấy.

Đổng Thiên Tâm và Lữ Ngọ ghé sát lại nhìn. Nhìn một hồi lâu, cả hai đều ngơ ngác.

Đổng Thiên Tâm: “Cái này viết gì thế?”

Lữ Ngọ: “Ngôn ngữ của rồng? Hay là… ngôn ngữ của mèo?”

Những dòng chữ trên giấy cong cong vẹo vẹo như giun đất, mang phong cách cuồng thảo của Trương Húc.

Mang Trú dùng bàn chân nhỏ màu trắng của mình chỉ vào chữ “giun đất” trên giấy: “Meo!”

Đổng Thiên Tâm: “Chẳng lẽ biến thành mèo rồi thì chỉ viết được ngôn ngữ mèo sao?”

Lữ Ngọ: “Hay là trí thông minh cũng biến thành của loài mèo rồi?!”

“Chát!”

Một bàn chân mèo vung lên, vỗ mạnh vào mặt Lữ Ngọ, để lại một dấu chân mèo bên má đối xứng với dấu trước đó.

Lữ Ngọ ôm mặt, mặt mày hớn hở: “May quá, trí thông minh vẫn còn!”

Đổng Thiên Tâm: “…”

Mang Trú thở dài, ngậm cây bút rồi lại vẽ thêm một vòng tròn trên giấy, kèm theo vài đường nét nối vào nhau.

Lần này, Đổng Thiên Tâm đã hiểu: “Ý anh là cái trận pháp ánh sáng hình lục giác đó?”

“Meo!”

Lữ Ngọ: “Trận pháp ánh sáng gì cơ?”

Đổng Thiên Tâm kể lại ngắn gọn trải nghiệm của mình ở huyện Quý Minh, đặc biệt tập trung mô tả trận pháp lục giác ánh sáng và hiệu quả của nó sau đó.

Lữ Ngọ nghe xong thì há hốc miệng: "Không thể tin nổi! Loại trận pháp năng lượng cao, ba tầng lồng ghép như vậy, tôi chỉ từng thấy trong truyền thuyết ghi lại trong cổ thư!"

Đổng Thiên Tâm: "Trận pháp ánh sáng còn có thể lồng ghép à?"

"Rất khó! Thứ nhất, cần hiểu rõ như lòng bàn tay về công thức cấu tạo của các loại trận pháp ánh sáng cơ bản. Thứ hai, phải dựa vào lý thuyết ngũ hành tương sinh tương khắc để giải cấu trúc và tái tổ hợp trận pháp. Thứ ba, người thi triển pháp thuật cần có sức mạnh vô cùng lớn để duy trì hoạt động của trận pháp. Ba yếu tố này, thiếu một cũng không được."

Nói đến đây, Lữ Ngọ càng hưng phấn: "Chỉ riêng các công thức cấu tạo trận pháp ánh sáng cơ bản đã có hơn ngàn loại, mỗi loại lại khác nhau về chú ngữ, khẩu quyết, thủ ấn và năng lượng. Những trận pháp có sức mạnh lớn còn cần sự hỗ trợ của pháp khí để khởi động và duy trì. Chỉ dùng khẩu quyết và chú ngữ mà hoàn thành được trận pháp ánh sáng ba tầng lồng ghép, quả thật không hổ danh là điện hạ Mang Trú!"

Đổng Thiên Tâm: "Nhưng lúc đó tôi chỉ nhìn thấy một trận pháp thôi mà."

"Dạng thức bên ngoài của trận pháp không quan trọng, điều quan trọng là hiệu quả của nó." Lữ Ngọ giải thích: "Theo phán đoán của ta, trận pháp lục giác lúc đó có chứa trận Thiên Trạch, trận Quang Tố và trận Triệu Linh. Trận Thiên Trạch truyền linh khí vào cây đào khô héo, giúp tàn hồn của yêu phong hồi phục. Trận Triệu Linh đánh thức yêu phong, cuối cùng trận Quang Tố đảo ngược thời gian, đưa chấp niệm của ba vị giáo sư già trở về

tuổi thơ."

Đổng Thiên Tâm: "Hoàn toàn không hiểu gì cả, nhưng nghe có vẻ ghê gớm."

Mang Trú ngồi ngay ngắn trên bàn trà, đầu mèo ngẩng cao, đôi tai mèo dựng đứng đầy kiêu hãnh.

Đổng Thiên Tâm cố nhịn cười: "Tên rồng ngốc này, lúc ở hình người thì suốt ngày bày ra cái vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng khi biến thành mèo thì... ngôn ngữ cơ thể, nhất là đôi tai này, chẳng thể giấu được chút tâm tư nào."

"Nói cách khác." Đổng Thiên Tâm chỉ vào Mang Trú: "Vì dùng trận pháp ánh sáng ba tầng phức tạp này mà sức mạnh của anh ta bị hao tổn, nên không thể duy trì hình dạng con người, biến thành..." cô chỉ tay vào anh ta: "Hình dáng mèo này?"

Lữ Ngọ gật đầu: "Khụ, đại khái là vậy..."

"Nhưng tại sao một con rồng như anh ta khi cạn kiệt sức mạnh lại biến thành mèo? Theo lý thuyết, chẳng phải nên biến thành rắn, hoặc ít nhất cũng là giun đất thì hợp lý hơn sao?" Đổng Thiên Tâm lại đặt câu hỏi vẫn khiến mình trăn trở bấy lâu nay.

Lữ Ngọ gãi mũi: "Về chuyện này... nhóm nghiên cứu của Lữ tộc chúng tôi vẫn đang thảo luận và chứng minh, hiện tại chưa có kết luận."

Hai tai mèo của Mang Trú bỗng cuộn lại một cách không tự nhiên, như muốn ngăn mình nghe thấy câu hỏi đó.

Hừ, chắc chắn tên rồng ngốc này đang che giấu thông tin gì đó. Đổng Thiên Tâm nghĩ thầm.

Lữ Ngọ tinh ý nhận ra sự lúng túng của "điện hạ Mang Trú", bèn

tế nhị chuyển chủ đề: “Đường về của hai người có thuận lợi không?”

Đổng Thiên Tâm cong môi, nở nụ cười đầy ẩn ý: “Rất, rất thuận lợi! Đúng không, điện hạ Mang Trú?”

Mang Trú nhanh chóng dùng đuôi quấn mình thành một cuộn lông nhỏ, hai chân trước che kín mắt.

Lữ Ngọ: “???”

Do sự cố bất ngờ của Mang Trú, Đổng Thiên Tâm định xin thêm vài ngày nghỉ, nhưng sáng sớm đã nhận được tin từ đồng nghiệp Tiểu Lưu rằng hôm nay lãnh đạo cấp cao của đài truyền hình sẽ đến kiểm tra công việc. Kết quả của buổi kiểm tra này ảnh hưởng trực tiếp đến tiền thưởng cuối năm.

Vừa đánh răng, Đổng Thiên Tâm vừa than trời: “Trời đất ơi! Lại là đánh giá hiệu suất! Sao chỗ nào cũng dính tới đánh giá hiệu suất thế hả?!”

Lữ Ngọ nhắn tin báo chi phí cho đống thực phẩm tươi sống mang đến tối qua, gồm thịt bò Tây Tạng, cá, tôm là tổng cộng 8670 nhân dân tệ.

Vừa rửa mặt, Đổng Thiên Tâm vừa gào thét: “...Trời đất ơi! Lại là tiền! Sao chỗ nào cũng cần tiền vậy hả?!”

Hình dạng mèo của Mang Trú ngồi ngay ngắn trước cửa, đôi mắt vàng kim chớp chớp sáng ngời.

Đổng Thiên Tâm nuốt ngược lại lời mắng sắp bật ra, giọng nói bất giác chuyển thành kiểu ỏng ẹo: “Buổi sáng hôm nay Mang Trú muốn ăn gì nào? Bít tết áp chảo hay tôm luộc?”

Mang Trú hơi quẫy đuôi, ra hiệu cho Đổng Thiên Tâm đi theo

mình đến phòng trữ đồ, kéo ra một túi thức ăn cho mèo... thứ trước đây Đổng Thiên Tâm chuẩn bị cho Tiểu Bạch nhưng vẫn chưa mở.

“Anh muốn ăn thức ăn cho mèo ư?!” Đổng Thiên Tâm hỏi.

Mang Trú gật đầu.

“Anh ăn được không đấy?” Mang Trú ngẩng cao đầu.

“Ý anh là bây giờ anh có hình dáng mèo, ăn thức ăn cho mèo sẽ an toàn hơn?”

“Meo!”

Đổng Thiên Tâm có hơi do dự, cẩn thận nghiên cứu bảng thành phần của thức ăn cho mèo, thấy rằng người ăn cũng không có vấn đề gì. Nghĩ một chút, cô vẫn cảm thấy không yên tâm... thức ăn cho mèo này nên nấu thế nào đây?

Mang Trú dường như đã sớm có kế hoạch, tiếp tục ra hiệu cho Đổng Thiên Tâm vào bếp. Anh ta nhảy lên tủ bếp, chỉ về phía chảo trên bếp và kêu “meo meo”. Đổng Thiên Tâm hiểu ý, xé túi thức ăn đổ vào chảo, bật lửa, xào xèo xèo cháy đen. Nghĩ ngợi một lúc, cô rắc thêm một chút muối, đường, bột ngọt và tiêu, sau đó xúc ra bát.

Mang Trú ngửi thử, hắt xì một cái, lắc lắc râu, sau đó chậm rãi ăn được nửa bát, đẩy ra và chờ khoảng năm phút... không có phản ứng gì bất thường.

Đổng Thiên Tâm: “...”

Chẳng lẽ cô còn có năng khiếu xào thức ăn cho mèo sao?

“Nếu ăn thức ăn cho mèo thì chắc rẻ hơn chút nhỉ.” Đổng Thiên

Tâm mở trang mua sắm trực tuyến, tìm kiếm nhanh một vòng, càng thêm tuyệt vọng.

“Thức ăn cho mèo còn đắt hơn cả thức ăn cho người!”

Mang Trú: “Meo?”

Đổng Thiên Tâm nhìn Mang Trú, bộ lông trắng muốt mềm mại như tuyết, đôi mắt long lanh sáng ngời, tai nhỏ dựng thẳng, cô nghiến răng, hạ quyết tâm: “Khổ thế nào cũng không thể để bảo bối chịu khổ! Mua!”

Mặt mèo của Mang Trú lập tức tối sầm lại, đi vào phòng khách tha về một tấm danh thiếp của “Trạm mèo Thanh Thanh”, dùng chân đè lên và kêu hai tiếng “meo meo”.

Đổng Thiên Tâm: “Anh muốn đến đây?”

“Meo!”

“Tại sao?”

“Meo meo meo.”

“…Vì trước đây anh từng nhập vào hình dáng của con mèo bông Tiểu Bạch ở đó, nên muốn về lại cố hương để… vinh quy bái tổ ư?”

Mang Trú lắc đầu, chỉ mạnh vào dòng chữ “Trạm mèo Thanh Thanh” trên danh thiếp, ánh mắt kiên định biểu lộ lập trường: anh ta nhất định phải đến đó!

Đổng Thiên Tâm: “…” Quả là mệt mỏi.

Tám giờ sáng, Liễu Thanh Thanh nhìn chăm chú vào con mèo trắng nhỏ đang ngồi ngay ngắn trên quầy, vừa ngạc nhiên vừa

tò mò: “Tiểu Đổng, em nuôi mèo từ bao giờ thế? Con mèo này trông giống Tiểu Bạch, nhưng không đúng. Nhìn màu lông và đôi mắt này, nó thuần hơn nhiều. Là giống gì vậy?”

Đổng Thiên Tâm cười gượng: “Giống mới, mèo rồng.”

Liễu Thanh Thanh: “Mèo rồng chẳng phải là chuột sao?”

“Mèo họ nhà rồng…” Đổng Thiên Tâm cắn răng bịa chuyện: “Ngụ ý mang đến may mắn như rồng, trừ tà, tránh họa… à… rồng bay mèo múa, dễ nuôi.”

Liễu Thanh Thanh dở khóc dở cười: “Nuôi thú cưng mười mấy năm, lần đầu tiên chị nghe đến giống này.” Cô đưa tay ra: “Meo meo, chào nhóc… Nó tên gì thế?”

Đổng Thiên Tâm thở phào nhẹ nhõm: “Mang Trú.”

““Bận rộn”” ư? Không hổ là thú cưng của Tiểu Đổng, tên nghe cũng siêng năng, có chí tiến thủ quá đi.” Liễu Thanh Thanh cười nói: “Chỉ gửi một ngày thôi sao?”
“tên ẻm đọc đồng âm với từ “máng” nghĩa là bận trong tiếng trung ạ.

Đổng Thiên Tâm không chắc chắn, bèn hỏi Mang Trú: “Tan làm tôi sẽ đến đón anh?”

Mang Trú: “Meo.”

“Anh ở đây một mình thật sự không sao chứ?”

“Meo.”

“Mèo này thông minh ghê!” Liễu Thanh Thanh trợn mắt kinh ngạc, đi vòng quanh Mang Trú ngắm nghía, nhướn mày cười

nói: “Tiểu Mang, hôm nay nhóc ở đây với chị nha!”

Mang Trú ngẩng đầu: “Meo.”

Liễu Thanh Thanh giơ ngón tay cái: “Tiểu Mang lễ phép thật đấy!”

Đổng Thiên Tâm âm thầm lau mồ hôi, lại dặn dò thêm một loạt lưu ý, đặc biệt nhấn mạnh rằng Mang Trú chỉ được ăn thức ăn cho mèo và nước mà cô mang theo, tuyệt đối không được cho ăn bất kỳ thứ gì khác, dù là đồ ăn vặt hay thức ăn đóng gói cho mèo.

Mang Trú tiễn Đổng Thiên Tâm ra cửa, đợi bóng dáng cô hoàn toàn khuất khỏi góc phố, anh ta nhảy vào khu chuồng mèo, bước chậm rãi về phía bầy mèo.

Những con mèo ở Trạm mèo Thanh Thanh đều là “lão làng” trong nghề, khi không phải làm việc thì chúng thường nằm ườn lười biếng trong ổ. Nhưng hôm nay, không hiểu sao bọn chúng lại như bị trúng thuốc, đồng loạt ngồi ngay ngắn thành một hàng, ngẩng cao đầu, đuôi dựng đứng cứng như dây thép, trông chẳng khác gì một đội quân luôn sẵn sàng tấn công.

Mang Trú: “Meo!”

Ngay lập tức, mười mấy cái đuôi đồng loạt xù lông, tất cả đều cúi rạp xuống đất, làm động tác quỳ bái, rồi rống lên những tiếng “meo” xé lòng. Chúng tranh nhau chạy đến cổng khu chuồng, ngồi chồm hổm, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa, hóa ra lại là bộ dáng nôn nóng chờ khách.

Mang Trú tuần tra một vòng, tỏ vẻ rất hài lòng.

Liễu Thanh Thanh đứng nhìn, đến mức quai hàm như muốn trật khớp, vội vàng nhắn tin cho Đổng Thiên Tâm: [Tiểu Đổng,

em nói thật cho chị biết, con mèo này có phải đã thành tinh rồi không?]

Đổng Thiên Tâm không đọc được tin nhắn của Liễu Thanh Thanh, vì lúc này cô đang trong văn phòng, trừng mắt nhìn chằm chằm trưởng phòng Lý.

Đổng Thiên Tâm: "Sếp vừa nói gì cơ?"

Trưởng phòng Lý: "Tôi nói không cần viết bản thảo phát biểu cho buổi họp lớp nữa."

"Không phải câu đó, câu trước đó kia."

Trưởng phòng Lý hắng giọng: "... Tiểu Đổng, cô làm việc ở công ty nhiều năm rồi, quả thật rất vất vả. Với năng lực làm việc của cô, thực ra giờ làm có thể linh hoạt một chút, làm việc tại nhà cũng không phải không được."

Đổng Thiên Tâm nhanh chóng liếc ra ngoài cửa sổ, mặt trời mọc ở phía tây rồi sao? Hay là công ty lại sắp cắt giảm nhân sự, nên ông ta đang bày mưu tính kế cô đây?

Trưởng phòng Lý nhấc ly giữ nhiệt lên nhấp một ngụm nước: "Không cần lo chuyện điểm danh lên xuống ca, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa, không ảnh hưởng đến đánh giá công việc của cô đâu."

Đổng Thiên Tâm: "Nghe nói khoa tâm thần ở Bệnh viện Nhân dân số 4 thành phố Bách Đảo rất nổi tiếng, hay là sếp đăng ký một suất khám thử xem?"

Trưởng phòng Lý suýt nữa bị nước câu kỷ làm nghẹn chết, ho sặc sụa: "Khụ khụ khụ, Tiểu Đổng cô hiểu lầm rồi, thực ra... tôi có chút chuyện muốn nhờ cô chỉ giáo."

Đổng Thiên Tâm chợt hiểu ra: Thì ra là đang chờ cô mắc câu ở

đây.

“Nói đi, trưởng phòng Lý.”

Trưởng phòng Lý: “Tôi có một người bạn…”
(Đổng Thiên Tâm trong lòng nghĩ: Lại bắt đầu câu chuyện ‘tôi có một người bạn’ đây mà.)

“Người bạn này rất tôn kính giáo viên của mình, hằng năm đều tổ chức mừng thọ cho thầy. Đáng tiếc là, gần đây giáo viên bị bệnh không qua khỏi. Người bạn này của tôi đau lòng không ngủ được, đêm nọ, nửa tỉnh nửa mơ, lại gặp cô giáo trong giấc mơ.”

Đổng Thiên Tâm: “Hả?!”

Trưởng phòng Lý có vẻ hơi căng thẳng, rút khăn giấy lau mồ hôi: “Trong mơ, cô giáo ấy mắng bạn tôi té tát, bảo rằng anh ta lấy quyền áp chế người khác, chèn ép cấp dưới, phụ lòng kỳ vọng và sự giáo huấn của cô… Giấc mơ ấy chân thực đến mức khiến tôi... à không, bạn tôi hoảng sợ vô cùng…”

Đổng Thiên Tâm kéo dài một tiếng “Ồ…”, trong lòng thầm giơ ngón cái: Bà Lâm ơi, bà thật nghĩa khí quá!

“Tiểu Đổng à…” trưởng phòng Lý mắt trông mong nhìn sang: “Có khi nào… cô có quen biết một cô giáo họ Lâm nào không?”

Đổng Thiên Tâm nở nụ cười đầy bí hiểm: “Xin hãy chuyển lời đến bạn ngài rằng, ngẩng đầu ba thước có thần minh, biết sai mà sửa, không gì quý bằng.”

Đổng Thiên Tâm ngồi ở chỗ làm, càng nghĩ càng thấy buồn cười.

Tiểu Lưu thò đầu qua hỏi: “Chị Đổng, chị vừa nói chuyện gì với trưởng phòng Lý thế? Em mới vào đưa tài liệu, thấy mặt mày

ông ấy tái mét, ánh mắt vô hồn, cả người như bị đơ luôn."

"Bí mật công ty, không thể nói được nha."

"Keo kiệt!"

Đổng Thiên Tâm cố nén cười, hào hứng mở máy tính, theo thói quen nhấp vào văn bản, rồi nhận ra hôm nay chẳng có công việc nào quan trọng, cô dứt khoát mở trình duyệt để lướt web.

Trang chủ mục giải trí ngay lập tức hiện lên tin tức nóng: [Ảnh đế mới nổi Thẩm Duyệt hẹn hò lúc nửa đêm với hot girl mạng triệu fan, fan đau lòng, giới giải trí chấn động]

Đổng Thiên Tâm lướt qua, đọc qua loa vài dòng, đại khái lại là đám paparazzi thêu dệt linh tinh, bèn bỏ qua. Ngay sau đó, một tiêu đề tin tức địa phương nhảy ra.

[Một cậu bé nghiện game qua đời tại căn phòng trọ của tôi: Chàng trai 20 tuổi vì nghiện game mà đột quỵ nửa đêm, chuyên gia nhắc nhở: Nghiện game là một dạng bệnh lý tâm thần.]

Bỗng nhiên, màn hình máy tính phát ra tiếng "xoẹt" rồi chuyển sang màn hình xanh chết chóc.

Máy tính trong văn phòng đều là đồ cũ bị bộ phận kỹ thuật đào thải, việc bị xanh màn hình là chuyện như cơm bữa. Đổng Thiên Tâm giơ tay đập "bốp bốp" vào màn hình hai cái, màn hình lại "xoẹt" một tiếng rồi khôi phục, nhưng đã biến thành hình nền một mê cung.

Đổng Thiên Tâm: "Ủa?"

Mê cung trên màn hình bắt đầu từ từ xoắn vặn, nhúc nhích, phát ra những tiếng kêu lạ "xoẹt xoẹt".

Phản ứng đầu tiên của Đổng Thiên Tâm: “Cái tường lửa chết tiệt lại sập rồi, máy dính virus chắc luôn!”

Cô lập tức rút điện, rút dây mạng và gọi điện cho bộ phận kỹ thuật.

Nửa tiếng sau, nhân viên kỹ thuật đến kiểm tra, khởi động lại máy và không phát hiện ra bất cứ vấn đề gì. Họ cũng khẳng định chưa từng cài đặt hình nền mê cung nào. Cuối cùng, tất cả đều cho rằng Đổng Thiên Tâm bị… hoa mắt.

Hoa mắt? Nghe không giống lắm!

Đổng Thiên Tâm ngồi tại bàn làm việc, cắn móng tay, cảm giác bất an không ngừng tăng lên: Trước đó quân bài mạt chược kia cũng được nhặt trong văn phòng… Tóm lại...

Cái công ty tệ hại này quả nhiên phong thủy không tốt!

Tiểu kịch trường: Chuyến đi hồi hộp”

Lần đầu tiên trong đời, Đổng Thiên Tâm nhận ra học một ngoại ngữ (ví dụ như “ngôn ngữ mèo”) quan trọng đến thế nào.

Từ khi rời khỏi huyện Quý Minh, vừa lên cao tốc chưa được 30 phút, Mang Trú ngồi ghế phụ đã bắt đầu kêu “meo meo meo” không ngừng. Đổng Thiên Tâm hỏi anh ta nguyên nhân, nhưng tiếng “meo meo” của vị đại nhân Chúc Long hoàn toàn không thể hiểu được, chỉ còn cách đoán mò.

Đói? Khát? Buồn ngủ?

Thế nhưng, Mang Trú không uống nước, cũng chẳng ăn sandwich, càng không buồn ngủ. Kêu được một lúc, anh ta đột nhiên đứng phắt dậy, bắt đầu cào vào cửa kính xe. Đổng Thiên Tâm sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội tấp xe vào trạm nghỉ gần nhất.

Vừa mở cửa xe, Mang Trú như một con khỉ bắn pháo hoa, đuôi xù lên, phóng vèo ra ngoài. Đổng Thiên Tâm vội vàng chạy theo, vừa gọi vừa đuổi, chỉ thấy Mang Trú chạy thẳng vào… ờm, nhà vệ sinh nam.

Vài phút sau, mấy người đàn ông với gương mặt kinh ngạc bước ra ngoài:

“Trời đất, giờ mèo cũng biết ngồi bồn cầu rồi sao?”

“Không những biết ngồi bồn cầu, nó còn biết giật nước nữa!”

“Mèo không phải sợ nước sao? Sao con mèo đó còn tự rửa tay, rửa đuôi được nhỉ?”

Đổng Thiên Tâm lẳng lặng quay người bước vào nhà vệ sinh nữ bên cạnh. Năm phút sau, cô thấy Mang Trú đã trở về bên cạnh xe, sạch sẽ tinh tươm. Đôi tai cụp xuống, ria mép và móng vuốt đều ướt sũng, trông vô cùng buồn bã.

Đổng Thiên Tâm im lặng nổ máy xe, tiếp tục lái. Mang Trú ngoan ngoãn nằm thu lu trên ghế phụ, không nói tiếng nào.

Bầu không khí kỳ quái kéo dài hơn nửa giờ, cuối cùng Đổng Thiên Tâm không nhịn được nữa: “Người ta có câu, ăn uống, đại tiện, tiểu tiện và ngủ nghỉ, là năm điều cơ bản của đời người. Thiếu một thứ cũng khiến cuộc đời không trọn vẹn…”

Mang Trú: “Meo!”

“Được được, tôi không nói nữa.” Đổng Thiên Tâm vội thỏa hiệp: “Chỉ là lần sau nếu ngài Mang Trú đây cần giải quyết, có thể báo trước một tiếng không? Đừng làm cho mọi thứ thành ra giật gân, hồi hộp như thế…”

Cô nghẹn cười: “... Phì! Xin lỗi, hahaha, tôi không nhịn nổi nữa! Không phải ngài từng nói Chúc Long các người không bao giờ ‘giải quyết nỗi buồn’ sao? Hahaha!”

Mang Trú vùi đầu vào móng vuốt, chóp đuôi đỏ bừng.

Chương 12: Linh cảm chẳng lành

Bảy giờ tối, Đổng Thiên Tâm tan làm và ghé trạm mèo Thanh Thanh để đón Mang Trú.

Vừa bước vào cửa, cô thấy Mang Trú đang dạy "lớp học buổi tối" cho các chú mèo ở trạm. Anh ta đứng trên chiếc sofa nhỏ, cái cổ vươn cao, đôi tai dựng thẳng đầy tinh thần, tiếng "meo meo" trầm bổng vang lên như một bài giảng nghiêm túc. Hơn chục chú mèo khác ngồi quây quần xung quanh, đuôi dựng thẳng, gương mặt đầy nghiêm túc. Thỉnh thoảng, cả đám lại đồng thanh kêu "meo" vài tiếng.

Đổng Thiên Tâm: "…" Cô vừa nhìn thấy gì thế này?!

Lưu Thanh Thanh phấn khích đến mức không kiềm chế được, lập tức bật chế độ nói không ngừng, như thể muốn trút hết những gì nín nhịn cả ngày nay lên Đổng Thiên Tâm.

"Cậu Mang nhà cô thật sự quá chuyên nghiệp! Đám mèo nhà tôi bình thường chẳng thèm để ý khách khứa, vậy mà hôm nay cậu Mang chỉ quở mấy câu, đứa nào đứa nấy như được tiêm doping, vui vẻ tiếp khách, làm khách cười không ngớt, ai cũng vung tiền như nước. Hôm nay là ngày thường đấy, mà doanh thu còn gấp ba lần cuối tuần!"

Đổng Thiên Tâm trợn mắt há mồm: "Cô muốn nói… Mang Trú… cũng tiếp khách… À không, cũng đón tiếp khách sao?"

“Cậu Mang chủ yếu là tuần tra và đốc thúc. Khách đến thì ít khi chủ động lại gần, chắc còn ngại, nhưng mà…”

Lưu Thanh Thanh liếc nhìn Mang Trú, hạ giọng thì thầm: “Chiều nay có một nữ sinh đại học đến, hình như vừa chia tay bạn trai, vừa khóc vừa mắng, cảm xúc rất kích động. Đám mèo khác sợ quá chẳng con nào dám lại gần, chỉ có cậu Mang nhà cô gan dạ tiên phong, ngồi bên cạnh an ủi cô gái suốt hơn hai tiếng. Cô ấy cảm động đến mức muốn nhận nuôi cậu Mang ngay tại chỗ, nhưng khi biết không được, cô ấy lại khóc thêm một trận.”

“Nữ sinh đó xinh lắm nhé! Cậu Mang nhà cô đúng là có mắt nhìn người.” Lưu Thanh Thanh thêm vào với vẻ mặt hớn hở.

Đổng Thiên Tâm nhướng mày: “Ồ~~ Bình thường khi ở hình người thì đạo mạo nghiêm chỉnh, chẳng ngờ biến thành mèo lại bộc lộ bản chất thật.”

Mười lăm phút sau, Mang Trú cuối cùng cũng kết thúc “lớp học buổi tối” và lịch sự chào tạm biệt Lưu Thanh Thanh. Ánh mắt Lưu Thanh Thanh nhìn Mang Trú như thể nhìn thấy báu vật, còn đưa cho Đổng Thiên Tâm một túi lớn thức ăn mèo, cam đoan từ nay về sau trạm Thanh Thanh sẽ bao toàn bộ thức ăn cho Mang Trú, chỉ cần “Cậu Mang” thỉnh thoảng rảnh ghé qua cửa hàng thôi.

Xách túi thức ăn mèo nặng 10 ký, Đổng Thiên Tâm thở hổn hển bước đến gần đồn cảnh sát Hương Châu, lúc này mới chợt nhận ra: chẳng lẽ hôm nay anh ta đến trạm Thanh Thanh là để… làm việc kiếm thức ăn mèo sao?

Trong chiếc balo không gian, Mang Trú cuộn tròn thành một quả cầu tuyết, chỉ chừa lại hai chóp tai, có vẻ đã mệt lử và ngủ say từ lúc nào.

“

Hôm nay người trực ở đồn cảnh sát Hương Châu là ông Triệu. Vừa thấy Đổng Thiên Tâm, ông lập tức ba chân bốn cẳng chạy tới, ánh mắt như radar quét khắp sau lưng cô.

Đổng Thiên Tâm ngơ ngác: “Gần đây có vụ án lớn? Đang tìm tội phạm bị truy nã sao?”

Ông Triệu: “Nghe nói cô có bạn trai rồi!”

Đổng Thiên Tâm sững sờ: “Ai tung tin đồn nhảm vậy?”

“Đệ tử tôi, tiểu Vương, chính mắt nó thấy lần trước!”

“…”

Đổng Thiên Tâm liếc nhanh về phía chiếc balo không gian. Có lẽ vì giọng của ông Triệu quá lớn, Mang Trú bị đánh thức, lừ đừ ngóc chiếc đầu lông lá lên.

“Là tiểu Vương hiểu lầm.” Đổng Thiên Tâm vội vàng giải thích: “Người đó chỉ là bạn thôi.”

Ông Triệu: “Thật sự chỉ là bạn ư?”

“Vâng!”

Ông Triệu thở phào: “Tôi đã nói mà, Tiểu Đổng nhà chúng ta mắt nhìn cao như thế, sao lại để mắt đến loại đàn ông đó được!”

Mang Trú dựng thẳng tai, hoàn toàn tỉnh táo: “Meo?”

Đổng Thiên Tâm tò mò: “Loại đàn ông nào?”

“Quần áo loè loẹt, tóc tai chẳng cắt, gầy nhom, được mỗi cái mặt

coi như tạm được." Ông Triệu nhíu mày đầy chê bai: "Tiểu Đổng à, ông Triệu ta làm cảnh sát bao năm, nhìn người chưa bao giờ sai. Loại bên ngoài hoa hòe hoa sói nhưng bên trong vô dụng như thế tuyệt đối không đáng tin!"

"Ờ... anh ta cũng không tệ lắm, nhưng có phải 'vô dụng' hay không thì..." Đổng Thiên Tâm cười khó hiểu: "Khụ, không tiện đánh giá."

Mang Trú tức giận, bật dậy, cào cào balo, quay người, cái đuôi dựng thẳng như dấu chấm than.

Đổng Thiên Tâm: "Phì!"

Lúc này ông Triệu mới chú ý đến Mang Trú, gõ nhẹ vào vỏ balo: "Tiểu Đổng, cô nuôi mèo à? Đẹp phết! Mèo giống gì thế?"

Mang Trú quay đầu, nhe răng kêu "meo meo" đầy đe doạ!

Ông Triệu giật mình: "Ui, tính tình dữ dằn ghê!"

"Khụ, cháu đến lấy lá cờ khen thưởng lần trước để quên." Đổng Thiên Tâm nhanh trí đổi chủ đề.

"Cờ khen thưởng là tiểu Vương cất. Tiểu Vương đang ở văn phòng..." Ông Triệu thở dài, hạ giọng: "Tiểu Vương dạo này không được ổn lắm."

Dự cảm không lành

Đồng Thiên Tâm khựng lại: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không phải chuyện lớn lắm, lần trước đi xử lý vụ việc, cậu ấy trông thấy thi thể nên tâm lý có chút vấn đề. Đã làm tư vấn tâm lý rồi, không có gì nghiêm trọng, chỉ là thằng bé hơi bế tắc, mãi không vượt qua được."

“Chẳng lẽ gặp phải vụ án mạng hay phân xác à?”

“Không, chỉ là đột tử thôi.”

Lòng Đồng Thiên Tâm chùng xuống, cô lật lại tin tức buổi sáng trên điện thoại: Chàng trai 20 tuổi mê game, đột tử tại nhà vào giữa đêm. Chuyên gia cảnh báo: Nghiện game là một dạng bệnh tâm lý”.

“Vụ này phải không?” Đồng Thiên Tâm hỏi.

Ông Triệu gật đầu: “Chính nó. Tuần trước, trong khu chúng tôi quản lý, có người dân báo án nói hành lang bốc mùi kinh khủng, chắc cũng vài ngày rồi. Tôi và Tiểu Vương phải gọi thợ khóa đến phá cửa. Vừa mở ra thì... Trời đất!”

Nhìn vẻ mặt ông Triệu, Đồng Thiên Tâm như ngửi được mùi thối, bất giác lùi lại hai bước.

Trong khi đó, Mang Trú không biết từ lúc nào đã quay đầu, hai tai áp sát vào tường bao của túi xách, nghe cực kỳ chăm chú.

Chi tiết vụ án thì ông Triệu không thể tiết lộ, chỉ úp mở rằng tình trạng của thi thể khi ấy không được tốt cho lắm. May mà qua giám định, đây là một vụ đột tử ngoài ý muốn, không phải án hình sự.

Cuối cùng, ông Triệu thở dài: “Hay là cô Tiểu Đồng nói chuyện với Tiểu Vương giúp tôi đi. Mấy người trẻ tuổi dễ nói chuyện hơn, có khi lại giúp cậu ấy cởi bỏ khúc mắc.”

Đồng Thiên Tâm: “...”

Dự cảm không lành ngày càng rõ ràng.

Khi Đồng Thiên Tâm tìm thấy Tiểu Vương, cậu ta đang ngồi thừ ra trước bàn làm việc. Trên màn hình máy tính chỉ có một tài liệu trống, con trỏ cứ nhấp nháy trong đôi mắt thất thần.

Đồng Thiên Tâm lên tiếng chào ở cửa, Tiểu Vương không nghe thấy. Cô bèn cất cao giọng hơn một chút. Tiểu Vương giật mình mạnh đến mức ngã lăn khỏi ghế.

Đồng Thiên Tâm vội chạy vào đỡ, không ngừng xin lỗi. Tiểu Vương lồm cồm đứng dậy, vẻ mặt ngơ ngác, thấy Đồng Thiên Tâm thì ánh mắt mới lấy lại chút sinh khí: "Cô tới lấy băng rôn đúng không? Tôi để trong tủ, để tôi tìm."

Khuôn mặt Tiểu Vương trắng bệch, quầng thâm dưới mắt đen sì, trông như đã năm sáu ngày không ngủ. Lúc lục tìm đồ, lưng cậu ta cong vẹo như bị vật gì đó đè nặng.

Trong văn phòng, nhiệt độ lạnh đến kỳ lạ. Máy điều hòa hiển thị 26 độ, nhưng cảm giác chỉ như 10 độ. Đồng Thiên Tâm hắt hơi một cái.

Đúng lúc này, màn hình máy tính của Tiểu Vương đột ngột phát ra tiếng "xoẹt" rồi chuyển sang màu xanh lam. Tất cả đèn trong phòng vụt tắt, không gian rơi vào bóng tối chết chóc. Trên màn hình xanh nhảy loạn những dòng mã đỏ như máu.

Ối trời ơi!

Đồng Thiên Tâm sợ tới mức suýt ngừng thở. Ở bên kia, Tiểu Vương lại ngã xuống, đập vào đồ đạc loảng xoảng, rồi lồm cồm bò dậy, lắp bắp la hét: "Đừng… đừng sợ, ch… chắc là chập điện thôi! Đừng… đừng hoảng loạn, để… để tôi qua kiểm tra, đừng sợ…"

Nhưng giờ đây Đồng Thiên Tâm đã chẳng còn tâm trí để nghĩ mình sợ hay không sợ nữa. Toàn bộ sự chú ý của cô đều bị hút

vào màn hình máy tính... những dòng mã đỏ loang lổ trên màn hình điên cuồng chập chờn, rồi ghép lại thành mấy chữ:

“Ở đâu... ở đâu...”

Chiếc túi đeo trước ngực Đồng Thiên Tâm bỗng nhẹ bẫng. Mang Trú đã nhảy lên vai cô, đầu đuôi dựng thẳng, ánh sáng trắng bừng lên ở chóp đuôi, nhanh chóng vẽ một vòng trận pháp bảo vệ nhỏ quanh người cô. Sau đó, nó lao thẳng về phía màn hình, không chút do dự giơ một móng vuốt vả xuống.

Từ màn hình phát ra tiếng hét thảm thiết, không giống người, cũng chẳng giống thú. Những dòng mã đỏ cùng màn hình xanh lập tức biến mất. Ánh đèn sáng trở lại, mọi thứ như chưa từng xảy ra.

Mang Trú nghiêm nghị ngồi trên bàn phím, đôi đồng tử vàng dựng thẳng, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ cảnh báo.

Đồng Thiên Tâm chống tay lên bàn, hai chân run rẩy: Mẹ ơi, trái tim nhỏ của cô không chịu nổi đâu!

Tiểu Vương loạng choạng chạy tới, nhìn màn hình, nhìn Mang Trú, rồi quay sang Đồng Thiên Tâm, kinh ngạc đến không nói nên lời: “Lúc nãy... là cái gì vậy?!”

Xong rồi, biết giải thích thế nào đây?!

Đồng Thiên Tâm và Mang Trú nhìn nhau một giây. Mang Trú nhanh chóng nhảy vào túi, cuộn tròn, vùi đầu giả chết.

Đồng Thiên Tâm: “...”

Này, làm mèo thì phải biết thành thật chút chứ!

Tiểu Vương trợn mắt nhìn chằm chằm Đồng Thiên Tâm.

“Đây là virus máy tính.” Đổng Thiên Tâm cố gắng giữ giọng bình tĩnh: “Sáng nay máy tính ở công ty tôi cũng dính loại virus y hệt, triệu chứng là màn hình đột ngột xanh, xuất hiện mấy dòng mã đỏ loạn xạ. Phòng kỹ thuật bảo đây chỉ là trò đùa của một hacker rảnh rỗi, không có gì to tát!”

Tiểu Vương ngơ ngác chỉ vào con mèo Mang Trú: “Vừa nãy... con mèo này...”

“Loại virus này phải xử lý bằng cách diệt thủ công.” Đổng Thiên Tâm giơ tay tát hai phát vào màn hình: “Như thế này, càng đánh mạnh, diệt càng sạch!”

Trên mặt Tiểu Vương hiện rõ mấy chữ: “Cô nghĩ tôi ngu à?”

Đổng Thiên Tâm không thể bịa thêm được nữa, ánh mắt bắt đầu lảng đi. Đột nhiên, cô thấy trên vai Tiểu Vương có một sợi tơ mảnh, hình dạng rất giống sợi “oán khí” trước đó, nhưng màu sắc lại khác biệt ... là màu xanh lam.

Đổng Thiên Tâm nheo mắt: “Cái gì thế kia?”

Mặt Tiểu Vương tái mét: “Cái gì là cái gì? Trên người tôi có cái gì sao?!”

Sợi tơ xanh lam đột ngột động đậy, phân nhánh ra vô số sợi tơ nhỏ như mạng nhện quấn lấy vai Tiểu Vương. Tiểu Vương hét lên một tiếng, cơ thể không tự chủ co rúm lại. Nhanh như chớp, Đổng Thiên Tâm và Mang Trú đồng thời ra tay, một người một mèo vỗ mạnh vào vai Tiểu Vương. Sợi tơ xanh hóa thành làn khói trắng rồi tan biến.

Tiểu Vương sững sờ nhìn người và mèo trước mặt. Vai anh mấy ngày nay đau nhức không chịu nổi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến giấc ngủ. Đi bệnh viện chụp phim cũng không tìm ra vấn đề

gì. Nhưng sau khi bị họ vỗ một cái, vai anh bỗng nhẹ nhõm lạ thường.

Đổng Thiên Tâm bị ánh mắt của Tiểu Vương làm cho chột dạ, vội nói lấp liếm: “Cậu chỉ là ngồi làm việc lâu quá nên bị thoái hóa đốt sống cổ, gây chóng mặt hoa mắt. Yên tâm đi, vừa rồi tôi dùng phương pháp nắn chỉnh xương cổ truyền gia truyền, vỗ hai cái là xong, hahaha! Nhà tôi có mèo già, cần ngủ sớm dậy sớm, tôi đi đây, tạm biệt!” Nói xong cô xách túi mèo rời đi như chạy trốn.

Tiểu Vương đờ đẫn nhìn bóng lưng Đổng Thiên Tâm, bóp bóp vai, quay quay cổ, rồi lại gãi đầu: “Hay là... mình cũng nuôi một con mèo nhỉ?”

“Vậy, lần này là nguyện lực mới à? Có hại hay không?” Đổng Thiên Tâm hỏi.

Mang Trú: “Meo.”

“Sợi tơ xanh lam đó thì sao? Là oán khí à?”

“Meo!”

“Nguyện lực và oán khí có thể xuất hiện đồng thời sao?”

“Meo meo meo...”

Đổng Thiên Tâm thở dài một hơi.

Cô phân tích suốt dọc đường, đưa ra đủ loại giả thuyết muốn bàn bạc với Mang Trú. Nhưng khổ nỗi giờ cậu ta chỉ biết meo meo meo, hoàn toàn không thể giao tiếp, làm cô tức đến phát cáu. Nhưng vừa nhìn bộ dạng Mang Trú hiện giờ, lời đến miệng lại nuốt trở vào.

Mang Trú đang ngồi trong cái ổ mèo hồng nhỏ (cái ổ màu xanh mới mua vẫn chưa giao hàng), tai rũ xuống, mắt díp lại, lông xù hết cả lên vì buồn ngủ, nhưng vẫn cố gắng meo meo đối đáp với Đổng Thiên Tâm.

Đối mặt với Mang Trú hình người, Đổng Thiên Tâm có thể cãi trời cãi đất, nhưng khi đối mặt với Mang Trú hình mèo, cô lại không đành lòng.

Mang Trú vì kiệt sức nên mới hóa thành mèo. Giờ đây là lúc anh ta yếu nhất. Hôm nay còn làm thêm cả ngày ở quán mèo, tối lại tăng ca giúp Tiểu Vương trừ oán khí, thực ra quá mệt mỏi.

Đổng Thiên Tâm đắp lên người Mang Trú cái chăn nhỏ hình quả dâu tây: "Ngủ ngon."

Mang Trú cố gắng dựng đầu dậy, ép bản thân mở mắt. Đổng Thiên Tâm thở dài, nhẹ nhàng xoa đầu cậu ta: "Hôm nay vất vả rồi, ngủ đi."

Mang Trú lăn ra trong ổ mèo, ngủ say.

Đổng Thiên Tâm ngáp một cái, lê dép vào phòng ngủ, chui vào chăn, nhắm mắt lại.

...Hoàn toàn không ngủ được.

Rõ ràng rất buồn ngủ, nhưng đầu óc lại hưng phấn lạ thường, tiềm thức như đang ép cô phải tỉnh táo. Những cảnh tượng đêm nay cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Lặp đi lặp lại đến mức còn có cả nhạc nền, rất có nhịp điệu "tách tách tách, tách tách tách", giống như trong não xuất hiện một cái bàn phím không ngừng gõ vậy.

Không đúng!

Đổng Thiên Tâm lập tức mở mắt... đó không phải âm thanh trong đầu, mà là âm thanh bên ngoài!

Cô bật dậy, kinh hãi nhìn chiếc laptop trên bàn làm việc không biết từ khi nào đã bật lên. Trong ánh sáng xanh mờ mờ, bàn phím tự động gõ...

[Tách tách tách, tách tách tách, tách tách tách tách...]

Trên màn hình nhảy ra ba chữ 3D đẫm máu: [Ở... đâu... ra...]

Chết tiệt, quả nhiên là nhắm vào cô!

Đổng Thiên Tâm chộp lấy chiếc gối ném mạnh về phía màn hình, nhưng từ trong màn hình bất ngờ phóng ra hàng chục sợi dây điện màu xanh lam, như những chiếc móng vuốt điên cuồng xé toạc chiếc gối và lao thẳng về phía cô.

Đổng Thiên Tâm vơ lấy cây gậy phòng thân bên đầu giường, chuẩn bị phản kích. Nhưng bất ngờ thay, cả cơ thể cô đột nhiên bị nhấc bổng lên, chẳng kịp đoán trước điều gì. Chính sự bất ngờ đó lại giúp cô né tránh toàn bộ đợt tấn công của những sợi dây điện.

Đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc, một tia sáng trắng lao vụt vào phòng ngủ như sao băng... là mèo Mang Trú. Toàn thân anh ta phát sáng, lao vào trận chiến dữ dội với những sợi dây điện xanh lam, quấn lấy và cắn xé không rời. Từ phòng ngủ ra phòng khách, từ phòng khách đến nhà bếp, ánh sáng và tia lửa vang lên từng hồi tách tách như hàng trăm que pháo sáng cùng lúc nổ tung.

Còn Đổng Thiên Tâm, cơ thể cô hoàn toàn mất kiểm soát, giống như một quả bóng bay xì hơi, bay lung tung khắp căn phòng. Lúc thì đâm đầu vào trần nhà, lúc thì va đầu gối vào tủ quần áo, đau đến mức cô nghiến răng trợn mắt mà không dám kêu lên,

chỉ sợ làm Mang Trú phân tâm mà bị thương. Tay phải cô bịt chặt miệng, tay trái và hai chân đang lơ lửng thì không ngừng quẫy đạp, cố gắng giành lại quyền kiểm soát cơ thể mình.

Lạ thay, điều này lại có tác dụng! Chỉ quẫy đạp vài cái, cơ thể cô lập tức "bụp" một tiếng, đẩy bật cánh cửa trượt ra ban công, rồi lao thẳng qua ban công ngắm cảnh, phóng vút lên bầu trời đêm.

Tiểu kịch trường:

Đổng Thiên Tâm vừa bước chân vào phòng ngủ, Mang Trú trong ổ mèo đã mở mắt.

Anh ta chậm chạp đứng lên, thân hình nhỏ xù lông loạng choạng bước đến trước cửa phòng ngủ. Định bước vào, nhưng rồi lại do dự, rụt chân lại, và dừng ở ngay trước cửa.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu xuống, đổ bóng cậu ta trên sàn, kiên nghị và hiên ngang như một chiến binh.

Chương 13: Món quà thực sự của Phong yêu...

Cơn gió đêm như lưỡi dao sắc lẹm lướt qua da đầu Đổng Thiên Tâm, khiến một vài sợi tóc mỏng manh không chịu nổi mà rời khỏi cô. Tiếng hét của cô bị áp lực của gió nghẹn cứng trong cổ họng, không thoát ra được, không kêu lên được, chỉ còn lại dòng nước mắt trào dâng, lăn dài trên mặt.

Cô bị dòng khí hỗn loạn cuốn lấy: "vút" một tiếng bị thổi bay lên cao, rồi "vù" một tiếng lại rơi xuống thấp. Khi thì bị "xoạt" quăng qua bên trái, lúc lại bị "phạch" đánh qua bên phải. Cô mở to mắt nhìn bản thân càng lúc càng xa khỏi nóc nhà, cứ như sắp "vươn tới cung trăng" trên trời cao vậy.

"Vì sao... chết tiệt... ọe..." Đổng Thiên Tâm suýt nữa ói ra.

Đột nhiên, từ cửa sổ phòng khách bùng lên một tia sáng chói lòa, tựa như hàng trăm ngọn đèn pha cùng lúc phát nổ. Chú mèo nhỏ màu trắng phá cửa xông ra, đạp trên ánh sáng, ngược gió lao về phía Đổng Thiên Tâm.

Khoảnh khắc đó, mọi thứ như chuyển sang chế độ quay chậm.

Đổng Thiên Tâm nhìn thấy đôi móng vuốt nhỏ của Mang Trú đang mở rộng hết cỡ, nhìn rõ từng sợi lông trắng như tuyết trên cơ thể anh ta, thấy cả đôi mắt vàng óng căng thẳng dựng lên của

anh... cô cố gắng hết sức vươn tay ra. Chỉ còn cách móng vuốt của Mang Trú năm centimet nữa thôi, nhưng cơn gió bất chợt đảo loạn, hất cô văng sang một bên, khiến cơ thể nhỏ bé của Mang Trú bị cuốn đi, liên tiếp lộn nhào rồi rơi xuống.

Trong đầu Đổng Thiên Tâm trở nên trống rỗng, trái tim cũng rơi theo: một trăm triệu của cô!

Không biết lấy đâu ra sức mạnh, cô đảo ngược thân mình giữa không trung, lao đầu xuống dưới như một viên đạn thép xuyên qua không khí. Tiếng gió rít át cả nhịp tim, những lưỡi dao gió sắc lạnh cắt qua má, để lại một dòng máu nhỏ.

Cô nhìn thấy Mang Trú, tên nhóc bé nhỏ nhắn trắng muốt như một đốm lửa đom đóm sắp bị bóng tối nuốt chửng, dần mờ nhạt đến mức gần như không còn nhìn thấy.

Đổng Thiên Tâm nghiến chặt răng, tăng tốc lao đến bên Mang Trú, chộp lấy đuôi anh và kéo cậu vào lòng, giữ chắc trong tay.

Mang Trú lúc này bốn chân chổng lên trời, bụng hướng lên trên, đôi mắt mở tròn vo. Đột nhiên, cơ thể anh phát ra một tiếng "bụp", khói trắng mù mịt tỏa ra, anh đã hóa lại thành hình người (tạ ơn trời, chí ít cũng mặc bộ áo trắng cơ bản nhất). Với sự thay đổi này, tư thế của cả hai cũng biến đổi... Đổng Thiên Tâm tay trái đỡ lấy lưng Mang Trú, tay phải vòng qua gối anh, chẳng khác gì... tư thế bế công chúa.

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian như ngừng trôi.

Tóc của cả hai bị gió thổi tung, quấn lấy nhau trong không trung, tựa hồ như một bức tranh tuyệt mỹ nhưng oái oăm.

Khóe mắt cả hai cùng giật mạnh.

Luồng gió xung quanh họ một lần nữa mất kiểm soát, cuộn trào

từ bốn phương tám hướng. Đổng Thiên Tâm bị thổi xoay mòng mòng, lộn vài vòng trên không, nhưng cổ tay cô được Mang Trú nắm chặt, may mắn không bị thổi bay lần nữa.

Gió mỗi lúc một mạnh hơn, não bộ, dạ dày, và mật của Đổng Thiên Tâm như bị xay nhuyễn thành một mớ hỗn độn. Trong cơn mơ hồ, cô nghe thấy tiếng Mang Trú hét lên giữa gió: "Khống chế gió... !"

Đổng Thiên Tâm hét trả: "Tôi sắp phát điên rồi!"

"Hạ khí xuống đan điền..."

"Đan điền ở đâu?!"

"Đồ ngốc... !"

Gió quá lớn, Đổng Thiên Tâm không nghe rõ câu tiếp theo của Mang Trú. Đột nhiên, xung quanh xuất hiện vô số ánh sáng xanh nhạt mang theo đuôi lửa, chúng nhảy múa và cuộn tròn, dường như đang giao tiếp với cơn gió. Gió dần dịu lại, cuối cùng cả hai cũng giữ vững được thân mình giữa không trung.

Đổng Thiên Tâm vui mừng reo lên: "Mang Trú, anh biết bay rồi à?!"

Mang Trú nghiến răng đáp: "Người khống chế gió là cô."

"Cái gì?!"

Đổng Thiên Tâm kinh hãi đến mức làm gió rối loạn trở lại. Cô chỉ cảm thấy cổ tay bị siết chặt, cả người bị Mang Trú kéo về phía mình, gần như ngã nhào vào lòng anh.

"Điều tức, tĩnh tâm!" Mang Trú nghiêm giọng ra lệnh.

Đầu mũi Đổng Thiên Tâm áp sát bờ vai Mang Trú, xung quanh đều tràn ngập hơi thở của anh. Lạnh lẽo, sắc bén, như ánh sao trên mặt biển hóa thành băng vụn, khiến người ta muốn tĩnh tâm... tĩnh cái đầu á! Tư thế này làm sao mà bình tĩnh nổi chứ!

Đột nhiên, bàn tay Mang Trú áp lên trán cô, giọng nói băng giá vang bên tai: "Như nước mềm mại, như mưa dần thấm, tĩnh!"

Cảm giác lạnh lẽo từ bàn tay anh truyền vào tận xương tủy, khiến Đổng Thiên Tâm không kìm được mà run lên. Mọi suy nghĩ linh tinh lập tức bị đông cứng dưới nhiệt độ tuyệt đối.

Cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại, và rất nhanh chóng nhận ra sự khác biệt.

Không khí xung quanh khẽ rung động, như đang lắng nghe từng ý niệm nhỏ nhất của cô.

Gió đã trở nên ngoan ngoãn, vui vẻ xoay quanh hai người, tựa như một đàn thú nhỏ nghịch ngợm nhưng nhút nhát, thỉnh thoảng lại dùng đuôi gió khẽ vuốt qua mặt Đổng Thiên Tâm, như muốn làm cô hài lòng.

Đổng Thiên Tâm kinh ngạc: "Thật sự là tôi... đang điều khiển... gió sao?!"

Mang Trú giữ chặt cổ tay của Đổng Thiên Tâm, cố gắng duy trì thăng bằng cho cả hai: "Ý động, gió động; gió thuận theo lòng. Cái gọi là điều khiển gió thực chất là điều khiển tâm. Đừng nghĩ lung tung, gió tự nhiên sẽ yên."

Đổng Thiên Tâm ngơ ngác: "...Tôi chỉ là một con người bình thường, sao đột nhiên lại có thể điều khiển gió được?"

Mang Trú: "Thuật điều khiển gió là thiên phú bẩm sinh của tộc Phong yêu. Khi yêu tộc tan rã, những mảnh vỡ còn lại không chỉ

mang theo yêu lực mà còn chứa cả pháp thuật của yêu tộc. Đây là kiến thức cơ bản."

Đổng Thiên Tâm nhớ lại, trên đường đến huyện Quý Minh, cô từng bày tỏ sự ngưỡng mộ với khả năng bay lượn của Mang Trú. Ba vị giáo sư già cũng đã nghe thấy, hẳn là họ đã kể cho Phong yêu. Cô cũng không quên ánh sáng nhỏ rơi xuống trán mình khi Phong yêu rời đi…

Thì ra, đó chính là món quà cuối cùng mà họ để lại cho cô.

Mũi Đổng Thiên Tâm cay cay: "Nói cách khác, từ giờ tôi muốn đi đâu chỉ cần 'vèo' một cái là bay tới, đi làm không cần chen chúc tàu điện, đi du lịch không cần tranh vé tàu cao tốc, tốc độ còn nhanh hơn cả máy bay…"

"Chỉ là điều khiển gió thôi, không phải cưỡi mây, còn kém xa máy bay." Mang Trú sửa lại, vẻ không vui.

"Wow, tuyệt vời quá!" Đổng Thiên Tâm mỉm cười ngày càng rạng rỡ: "Anh muốn đi đâu? Tôi đưa anh đi!"

Dưới bầu trời đầy sao, nụ cười của Đổng Thiên Tâm sáng rực như ánh sáng lung linh. Mang Trú sững sờ, yết hầu khẽ chuyển động: "…Tuỳ cô…"

Đổng Thiên Tâm chỉ tay lên bầu trời đêm: "Mục tiêu của chúng ta là các vì sao và đại dương!"

Lần này, Đổng Thiên Tâm thật sự bay lên. Ban đầu còn lóng ngóng, mỗi khi mất kiểm soát, Mang Trú lại nhắc nhở bằng một cú véo, dần dần cô càng bay ổn định và nhanh hơn, hòa mình vào làn gió.

Hơi ấm từ màn sương đêm liên tục ùa vào mặt, làn gió v.uốt ve từng sợi tóc. Trong gió là mùi hương đặc trưng của thành phố

Bách Đảo: mùi hoa tử đinh hương, cháo, đường nhựa, hàu nướng, cây hoa giấy, dừa xanh… Dải ngân hà như mây trôi trên đầu, phía dưới là ánh đèn rực rỡ từ hàng ngàn ngôi nhà, cùng dòng xe cộ tấp nập tạo thành những mạch ánh sáng chảy trên mặt đất.

Xa hơn nữa, là biển cả.

Thuyền chài yên nghỉ trong vịnh biển tĩnh lặng, ánh sáng từ ngọn hải đăng lướt qua mặt nước lấp lánh. Biên giới giữa đại dương và đất liền tỏa ra ánh xanh lam, một sắc màu kỳ diệu, tựa như một khe hở rất nhỏ, lại giống lối vào một thế giới khác.

Tiếng ồn ào của thành phố xa dần, bên tai chỉ còn tiếng sóng biển vĩnh cửu. Đổng Thiên Tâm lơ lửng giữa không trung, như thể có một giọng nói bí ẩn nhắc nhở cô, không nên tiến về phía trước.

Mang Trú đứng dưới ánh sao, mái tóc đen tung bay. Từng chùm ánh sáng xanh từ mặt biển nổi lên hóa thành hàng ngàn gợn sóng vàng mảnh, lặng lẽ vây quanh anh.

Mang Trú nhìn về nơi giao nhau giữa biển cả và màn đêm, gương mặt nghiêng nghiêng trắng đến trong suốt, đôi mắt lúc sáng lúc tối, giống như phủ một tầng nước.

Đột nhiên, tim Đổng Thiên Tâm đập nhanh hơn. Vô thức, cô siết chặt tay Mang Trú. Mang Trú hơi khựng lại, không quay đầu, chỉ khẽ thì thầm: “Đã lâu lắm rồi ta không thấy cảnh đẹp thế này… Cảm ơn.”

Đây là lần đầu tiên Mang Trú nói từ “cảm ơn” với cô, nhưng Đổng Thiên Tâm lại đột nhiên thấy buồn.

Mang Trú là Chúc Long, tại sao lại ngủ say suốt một nghìn năm trăm năm?

Tại sao anh ta mất đi phần lớn thần lực của loài rồng?

Và tại sao anh luôn dùng vẻ mặt đầy đau khổ nhìn ra biển cả?

Đổng Thiên Tâm rất muốn hỏi Mang Trú, nhưng cô lại có linh cảm, dù cô hỏi, anh cũng sẽ không trả lời. Giống như mỗi lần cô hỏi vì sao anh biến thành mèo, anh chỉ đáp lại bằng một ánh mắt lảng tránh.

Thế là, Đổng Thiên Tâm nhắn tin hỏi Lữ Ngọ.

Ba giờ sáng, Lữ Ngọ không ngủ, trả lời ngay lập tức.

[Đây là bí sử được gia tộc Hoạn Long canh giữ suốt một nghìn năm trăm năm. Tôi còn định hỏi cô đây!]

Đổng Thiên Tâm: "..."

Chặn số thằng chả đi, không được tích sự gì!

Mang theo một bụng thắc mắc, Đổng Thiên Tâm chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh dậy, ánh nắng ngoài cửa sổ thật đẹp. Việc đầu tiên cô làm là thử xem "siêu năng lực điều khiển gió" còn hoạt động không. Cô nín thở, tập trung ý nghĩ, dùng lực...

Đổng Thiên Tâm từ trên giường nổi lên, lơ lửng, bay lên, hạ xuống, xoay vòng trên không. Hoàn toàn không phải mơ!

Đổng Thiên Tâm vừa ngân nga vừa bay ra khỏi phòng, khỏi cần đi dép: "Mang Trú, hôm nay muốn ăn bít tết chiên trứng hay cá nướng... Ơ, Lữ Ngọ, chào buổi sáng."

Lữ Ngọ ngồi trong phòng ăn, há hốc mồm nhìn Đổng Thiên Tâm lơ lửng giữa không trung, ly cà phê trong tay đổ đầy lên người.

Mang Trú ngồi cạnh bàn ăn, trước mặt là một bát thức ăn cho mèo và một cốc nước, chuẩn bị ăn.

“Anh đang ăn cái gì thế?!” Da đầu Đổng Thiên Tâm tê rần, lao vèo tới, giật lấy bát mèo của Mang Trú.

Mang Trú nhíu mày: “Cô làm gì vậy?!”

“Hôm nay anh là người!” Đổng Thiên Tâm bay vào bếp, thắt tạp dề: “Ăn bò bít tết chiên đi!”

Mang Trú lẩm bẩm: “Chưa chắc đã ngon bằng thức ăn cho mèo…”

Lữ Ngọ khép miệng lại “cạch” một cái, chỉ vào Đổng Thiên Tâm: “Cô cô cô cô cô!”

Mang Trú: “Là món quà từ Phong yêu(yêu quái gió), thuật điều khiển gió.”

Lữ Ngọ: “Tôi… trời đất ơi!”

Khi Đổng Thiên Tâm bưng một đĩa bít tết chiên ra bàn, Lữ Ngọ đang trố mắt nhìn cô với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Đổng Thiên Tâm khó hiểu: “Gì vậy?”

Lữ Ngọ: “Thuật điều khiển gió là một pháp thuật cao cấp, dù là người có thiên phú tu luyện cũng phải khổ luyện trăm năm mới ngộ được một chút!”

“Gia tộc Hoạn Long trời sinh giỏi pháp thuật, có gì lạ đâu?” Mang Trú cầm dao dĩa kiểu Tây, cẩn thận cắt miếng bít tết cháy sém, cho vào miệng, nhai nhai nhai, nghỉ chút, lại nhai nhai nhai, rồi từ bỏ, nuốt chửng cả miếng.

“Cảm ơn đã khen, tôi chỉ mới thử chút thôi.” Đổng Thiên Tâm

đắc ý nói.

Lữ Ngọ kính cẩn đưa hai tay ra: “Không biết tôi có thể may mắn được trải nghiệm sự huyền diệu của thuật điều khiển gió không?”

“Không thành vấn đề.” Đổng Thiên Tâm thoải mái chìa tay về phía Lữ Ngọ. Nhưng ngay lúc đó, một tia sáng trắng sắc bén vụt qua đầu Lữ Ngọ, cắm “phập” vào tủ bếp, ngập sâu nửa đốt ngón tay.

Là một nửa cái nĩa thép.

Trên đầu Lữ Ngọ rơi xuống một nhúm tóc, ít nhất phải tám mươi sợi.

Mang Trú đặt nửa cái nĩa lên bàn: “Bít tết cứng quá.”

Đổng Thiên Tâm: “Tạm ăn đi, sao nhiều chuyện vậy!”

Mang Trú nhìn đĩa bít tết cháy sém hồi lâu, thay cái nĩa khác, tiếp tục ăn.

Lữ Ngọ nuốt nước bọt, lặng lẽ rút tay lại. Rõ ràng mấy sợi tóc rơi trên bàn nhắc anh rằng: tay không nên chìa, miệng không nên nói những lời không cần thiết.

Mang Trú: “Gọi cậu đến là để bàn chuyện chính.”

“Đúng đúng đúng, nói chuyện chính đi.” Lữ Ngọ gật đầu lia lịa: “Chuyện gì vậy?”

Đổng Thiên Tâm lập tức hứng thú, tóm tắt ngắn gọn sự kiện “virus máy tính” xảy ra hôm qua.

Mang Trú cuối cùng cũng ăn xong bít tết, rửa sạch bát đĩa trong

bếp, rồi ngồi xuống: “Các ký hiệu trên màn hình máy tính đúng là dấu hiệu của nguyện lực. Những vật bị nguyện lực bám vào chắc chắn là thứ cực kỳ quan trọng với nguyện lực.”

Đổng Thiên Tâm: “Vậy tôi đoán, lần này nguyện lực ẩn mình trong mạng lưới, có khả năng liên quan đến cậu thanh niên chơi game đã đột tử kia.”

Lữ Ngọ: “Mạng lưới có thể vượt qua giới hạn không gian và thời gian, chẳng phải nghĩa là anh ta có thể xuất hiện ở bất kỳ đâu có internet sao?”

Mang Trú: “Đêm qua ta đối mặt với anh ta, có ngửi thấy mùi tà khí.”

Lữ Ngọ rùng mình, quay sang Đổng Thiên Tâm: “Làm sao đây? Có nhúng tay vào không?”

“Thứ nhất, dù chúng ta có nhúng tay hay không, anh ta đã nhắm vào tôi rồi. Thứ hai, vụ bà cụ Lâm lần trước đã mở ra một cách tiếp cận mới, Mang Trú cần rèn luyện để trưởng thành, mà giúp nguyện lực hoàn thành tâm nguyện có vẻ là một cách không tồi. Thứ ba...”

Đổng Thiên Tâm ngước mắt lên, nụ cười cong cong: “Đã đến đây rồi!”

Lữ Ngọ vỗ bàn: “Làm luôn!”

Mười lăm phút sau, cả ba người đều im lặng trước màn hình máy tính.

Chờ đợi như đang chuẩn bị đánh trận lớn, nhưng từ đầu đến cuối, màn hình máy tính vẫn một màu đen kịt, không có lấy một phản ứng.

Đổng Thiên Tâm nhấn nút nguồn lần thứ ba: “Chẳng lẽ hôm qua ném mạnh quá nên hỏng rồi?”

Lữ Ngọ: “Có khi đêm qua bị Mang Trú đại nhân dọa cho sợ quá, không dám xuất hiện nữa.”

Đổng Thiên Tâm đẩy Mang Trú: “Anh đứng xa ra chút.”

Mang Trú đứng yên. Đổng Thiên Tâm lại đẩy, Mang Trú nhích sang một bên.

“Xa thêm chút nữa.”

Mang Trú bước thêm hai bước.

“Xa nữa.”

Lại bước tiếp.

“Xa thêm chút nữa!”

Mang Trú mặt tối sầm, đứng cách đó năm sáu mét.

Đổng Thiên Tâm ngắm nghía máy tính trái phải một lúc lâu vẫn không thấy gì xảy ra, bèn chỉ tay vào Lữ Ngọ: “Anh cũng ra ngoài luôn.”

Lữ Ngọ đành đứng cạnh Mang Trú. Mang Trú liếc nhìn anh, khiến Lữ Ngọ cảm thấy lạnh sống lưng.

Đổng Thiên Tâm cắn móng tay, chăm chú nhìn màn hình. Bỗng nhiên, màn hình “xẹt xẹt” hiện lên màu xanh, Đổng Thiên Tâm mừng rỡ: “Đến rồi, đến rồi!”

Lời vừa dứt, mấy sợi dây mạng màu xanh từ màn hình lao ra, quấn chặt cổ tay Đổng Thiên Tâm, kéo cô về phía màn hình.

Mang Trú lập tức lao tới nắm chặt lấy Đổng Thiên Tâm, còn Lữ Ngọ thì nhào lên, ôm chặt chân Mang Trú. Nhưng càng lúc càng có nhiều dây cáp điện lao ra từ màn hình, như những dây leo ăn thịt, quấn chặt lấy cánh tay, vai, cơ thể, và chân của Đổng Thiên Tâm. Chúng còn lan sang Mang Trú, buộc chặt anh.

Mang Trú siết chặt cổ tay Đổng Thiên Tâm bằng tay phải, tay trái nhanh chóng bấm niệm một pháp quyết.

Hai sợi cáp điện to lớn đột ngột trồi ra, một sợi quấn lấy eo Mang Trú, sợi còn lại khóa chặt tay trái của anh. Mang Trú tung một cú đá, đẩy Lữ Ngọ văng ra. Dây cáp siết lấy Đổng Thiên Tâm và Mang Trú, kéo cả hai biến mất vào màn hình trong tích tắc. Ánh sáng xanh vụt tắt.

Lữ Ngọ ngơ ngác ngồi bệt xuống đất, mất cả chục giây mới hoàn hồn. Anh nhào tới, gõ thình thịch lên máy tính. Nhưng máy tính không có phản ứng, không có âm thanh, không có hình ảnh. Người mất tiêu! Rồng cũng mất tiêu!

Tiểu kịch trường:

Sau chuyến phiêu lưu đêm đầy gió, Mang Trú nằm trên giường, đắp tấm chăn nhỏ in hình dâu tây, nhưng không ngủ được.

Những hình ảnh vừa trải qua như một cuốn phim quay chậm, tua lại trong đầu anh.

Đổng Thiên Tâm đã đỡ lấy anh, theo tư thế bế công chúa (Mang Trú từng xem qua các tiểu phẩm ngắn và biết “từ học thuật” và tình huống áp dụng của tư thế này).

Đúng là một tư thế tệ hại!

Mang Trú nhắm mắt, cố gắng tĩnh tâm.

Nhưng một hình ảnh khác lại nhảy vào đầu anh: Đổng Thiên Tâm tựa vào ngực anh. Anh nhớ rõ lốc xoáy nhỏ xíu trên mái tóc cô, cảm nhận được luồng khí thanh khiết đặc trưng của gia tộc Hoạn Long lan tỏa. Anh có thể nghe hơi thở gấp gáp của cô, và... ngửi được mùi máu.

Má! Má cô ấy bị gió cắt rách rồi!

Mang Trú mở bừng mắt, do dự một lúc, cuối cùng bật dậy khỏi giường. Anh lục lọi trong phòng khách, tìm thấy lọ thuốc xịt, nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ của Đổng Thiên Tâm. Anh hết sức cẩn thận dùng tăm bông thoa thuốc lên vết thương của cô.

Anh chăm chú quan sát vài giây, thấy tạm ổn rồi mới lặng lẽ rút lui, quay về phòng ngủ của mình, nằm xuống và cố gắng nhắm mắt.

Năm phút sau, Mang Trú lại mở mắt ra.

Vẫn không ngủ được!

Chương 14: Thế giới của nguyện lực

Lúc đầu, xung quanh là một bức màn đen khổng lồ. Sau đó, xuất hiện một tia sáng.
Ánh sáng trắng, trong trẻo, tựa như sinh vật phù du lấp lánh dưới đáy đại dương sâu thẳm.

Những điểm sáng huỳnh quang từ từ tụ lại, dần hình thành một vòng sáng, xoay chậm rãi. Đổng Thiên Tâm ngơ ngác nhìn, rồi chợt nhận ra đó là một trận pháp ánh sáng.

Cô nhận ra mình đang nằm trên một trận pháp ánh sáng. Rìa của trận pháp phát ra ánh sáng dịu dàng, lan tỏa như bụi huỳnh quang, rồi trôi về cùng một hướng.

Ở điểm cuối của những tia sáng, Mang Trú mặc áo trắng, tóc đen, đứng giữa không gian vô tận. Cả người anh phát sáng, trông như một vị thần đẹp đẽ.

Đổng Thiên Tâm ngơ ngẩn một thoáng. Cô nhanh chóng hoàn hồn, bật dậy. Trận pháp ánh sáng dường như cảm nhận được động tác của cô, bèn chuyển động theo, bao quanh cô khi cô chạy về phía Mang Trú. Khi đến gần anh, trận pháp tan biến.

“Đây là…” Đổng Thiên Tâm nhìn quanh, đoán: “Thế giới của mạng lưới internet sao?”

“Là thế giới 2D.”* Mang Trú trả lời.

*từ gốc là nhị thứ nguyên. "nhị thứ nguyên" chính là "2D" (hai chiều). Trong không gian hai chiều, mọi vật thể được biểu diễn bằng hai trục: trục x (chiều ngang) và trục y (chiều dọc). Các hình ảnh, bản vẽ, và đồ họa 2D thường được sử dụng trong các lĩnh vực như thiết kế đồ họa, hoạt hình, và trò chơi điện tử.

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên: “Anh thậm chí còn biết khái niệm 2D cơ à?”

Mang Trú bình thản: “Ta đâu có ngu. Ta có điện thoại, cũng biết lên mạng.”

“Ồ, tuyệt thật đấy!”

“Đừng dùng giọng nũng nịu với ta.”

“Không ngờ anh còn biết cả giọng nũng nịu, giỏi quá đê~”

“…”

Mang Trú quay đầu, không thèm đáp lại nữa, dáng vẻ giống hệt khi anh còn là mèo và đang giận dỗi.

Đổng Thiên Tâm cố nín cười, hắng giọng: “Vậy giờ làm gì đây?”

“Chờ.”

“Chờ cái gì?”

Mang Trú dùng ánh mắt ra hiệu về phía xa trong bóng tối.

Rất nhanh sau đó, Đổng Thiên Tâm nghe thấy một âm thanh tách, tách, tách, giống tiếng gõ bàn phím. Âm thanh mỗi lúc một gần, cũng giống như tiếng bước chân.

Một người xuất hiện từ trong bóng tối, đi đến trước mặt họ.

Đó là một thanh niên, vóc dáng không cao, hơi gầy, mặc bộ vest xanh đậm. Bộ vest không vừa vặn, tay áo dài phủ gần hết bàn tay. Anh ta mặc sơ mi trắng đã ngả vàng, thắt cà vạt đỏ chói, đi giày da đen với đế mòn vẹt.

Tuy mặc bộ đồ công sở chuẩn mực, nhưng tóc anh ta lại màu xanh lam. Mái tóc che gần hết trán, và khuôn mặt… không phải mặt người. Đó chỉ là một chiếc mặt nạ trắng, không họa tiết, không điểm xuyết màu sắc. Hai lỗ đen ở vị trí mắt, không thấy tròng mắt, không có miệng, không có mũi. Trông như một sản phẩm chưa hoàn thiện.

“Chào hai người.” Chàng trai tóc xanh lam vẫy tay: “Chào mừng đến với thế giới của tôi.”

“Anh là ai? Kéo chúng tôi vào đây để làm gì?” Đổng Thiên Tâm khó chịu hỏi.

“Xin lỗi.” chàng trai tóc xanh lam có vẻ ngượng ngùng, kéo chỉnh áo vest: “tôi chỉ muốn nhờ hai người một việc tôi.”

Mang Trú lạnh lùng: “Nói ngắn gọn.”

Chàng trai tóc xanh lam nghẹn lại: “Tôi… tôi đánh mất một thứ. Hai người có thể giúp tôi tìm lại không?”

Không rõ có phải là ảo giác hay không, nhưng Đổng Thiên Tâm cảm thấy trên chiếc mặt nạ trắng dường như có chút biểu cảm cầu khẩn.

“Anh làm mất thứ gì?” Đổng Thiên Tâm hỏi.

“Thứ này rất quan trọng…” Chàng trai tóc xanh cúi đầu. Đổng Thiên Tâm để ý rằng tóc trên đỉnh đầu anh ta được rẽ ngôi rất ngay ngắn, dày đặc bất thường, và ánh tóc cũng kỳ lạ... là tóc

giả.

“Tôi quên mất đã làm rơi nó ở đâu rồi. Làm ơn… làm ơn nhất định phải giúp tôi tìm lại…”

Giọng của chàng trai tóc xanh ngày càng nhỏ, bóng tối dày đặc nuốt chửng lấy anh ta.

Vô số điểm sáng lần lượt hiện lên, phân bố ngẫu nhiên, lúc sáng lúc tối. Dần dần, màu sắc của ánh sáng trở nên phong phú hơn, đan xen thành từng lớp, với những sắc xanh thẳm, đỏ rực, hồng dịu, tím mộng mơ, tất cả hòa quyện xoay tròn, tạo thành những đám mây đầy màu sắc. Mây có chỗ nhẹ bẫng bồng bềnh, có chỗ tựa hoa tựa sương, có chỗ kéo dài hàng ngàn dặm, tựa như đang đứng giữa vũ trụ bao la, đẹp đến nghẹt thở.

Đổng Thiên Tâm sững sờ, vài giây sau bất chợt tỉnh lại, lòng thầm nhủ: Không ổn rồi. Càng đẹp thì càng nguy hiểm. Cô vội nắm tay áo Mang Trú kéo nhẹ.

Mang Trú trầm ngâm, bất chợt giật mình, một tay kết ấn: “Nguyên thủy thừa thiên, không hậu tái vật. Hộ!”

Một trận pháp bảo vệ chói sáng bừng lên, bao phủ lấy hai người ở giữa trung tâm.

Một luồng ánh sáng đỏ rực lao thẳng vào trận pháp bảo vệ, phịch! Ánh sáng vỡ tung, các mảnh sáng bay tứ tung, trận pháp hơi rung chuyển.

Mang Trú lao vút ra ngoài, chân đạp lên vòng sáng, liên tiếp bổ ba chưởng. Một loạt âm thanh “xoảng xoảng” vang lên. Ánh sáng đỏ vỡ vụn như kẹo đường rơi đầy đất, nhảy vài cái rồi vụt một cái, tụ lại thành một thanh kiếm dài mảnh màu đỏ, lao thẳng về phía Mang Trú.

Mang Trú vặn eo xoay người, vừa vặn tránh được mũi kiếm, đồng thời xoay chân trái như lưỡi dao, đá mạnh. Rắc! Thanh kiếm đỏ vỡ tan, nhưng lập tức tụ lại, lần này biến thành hàng chục con dao bay sắc bén, bắn ra bốn phía.

Đổng Thiên Tâm hít sâu một hơi, trơ mắt nhìn đám dao bay lướt qua sát tóc mai, cổ, vai áo của Mang Trú. Máu bắn ra thành từng đường mảnh, không rõ anh bị thương ở đâu.

Mang Trú ánh mắt sắc lạnh, vừa nhanh chóng tránh né, vừa kết ấn bằng hai tay, miệng lẩm nhẩm đọc chú. Những vòng sáng quay cuồng xuất hiện, mỗi vòng to cỡ miệng bát, chui vào trận dao bay từ những góc hiểm, nghiền nát tất cả thành mảnh vụn.

Ánh sáng đỏ tản ra, tụ lại, rồi hóa thành hàng trăm chiếc phi tiêu sắc nhọn, dày đặc ở các độ cao thấp khác nhau, vây kín Mang Trú.

Tim Đổng Thiên Tâm như thót lên tận cổ. Cô hét lớn: "Đừng cố đấu nữa, không thắng được thì rút đi... Ôi chao?!"

Lời còn chưa dứt, Mang Trú đã nhanh như chớp chui lại vào trận pháp bảo vệ, buột miệng chửi: "Ông nội nó!"

Đổng Thiên Tâm: "..."

Tên này rốt cuộc học được thứ gì trên mạng vậy?!

"Những ánh sáng đỏ này là một trận pháp." Mang Trú nói: "Trừ khi tìm ra trận nhãn, nếu không thì không thể phá giải."

Đổng Thiên Tâm ngẩn người: "Anh nghĩ đây là phim tiên hiệp à?"

Chưa nói dứt câu, hàng trăm chiếc phi tiêu đã lao tới trận pháp bảo vệ, từng đốm sáng vỡ tung, bắn ra như pháo hoa. Mang Trú

lại bổ sung thêm một lớp trận pháp.

“Trận này khá rắc rối, ta giải không được.” Anh nhìn sang Đổng Thiên Tâm: “Cô thử xem.”

Đổng Thiên Tâm bật cười khan: “Tôi còn không biết là gì nữa đây này!”

“Ta từng thấy trên điện thoại, có một nhân loại giáo sư từng dạy cách phá giải trận này. Hơn nữa, vị giáo sư đó nói rằng đây là…”
Mang Trú hồi tưởng: “Một bài cho điểm miễn phí.”
Đổng Thiên Tâm: “…”

“Khoan đã, ý anh là…”

Mang Trú nhanh chóng kết ấn: “Nhìn cho kỹ!” Những vòng sáng lại lao ra đối kháng với trận phi tiêu. Ánh sáng vỡ vụn, rối loạn chói mắt. Đổng Thiên Tâm căng mắt nhìn, và đúng lúc đó, cô thấy một hình dạng thoáng hiện khi ánh sáng đỏ vỡ tan… một dòng phương trình: [2X+3=11]

“Phương trình bậc nhất một ẩn ư?!” Đổng Thiên Tâm hét lên.

Các con số xoay vòng, tổ hợp lại thành một con dao chặt thịt khổng lồ, bổ thẳng xuống. Lớp trận pháp bảo vệ bên ngoài tan vỡ, Mang Trú vội bổ sung thêm. Lớp trận bên trong chỉ vừa đủ ngăn lại, con dao mắc kẹt, phát ra những âm thanh rợn người.

Mang Trú hô: “Trận nhãn là gì? Mau nói!”

“Khoan đã! Chờ đã!” Đổng Thiên Tâm cuống quýt vẽ nguệch ngoạc lên lòng bàn tay:
“Phải viết Giải, không đúng, chuyển số qua! 11 trừ 3 bằng 8, 8 chia 2 bằng 4. Là 4!”

Mắt Mang Trú sáng quắc. Anh nhanh chóng kết ấn, phóng ra

một vòng sáng nhỏ, luồn qua khe trận pháp, đánh thẳng vào chuôi dao.

Con dao khổng lồ sụp đổ, ánh sáng đỏ tan biến, hoàn toàn biến mất.

Đổng Thiên Tâm thả lỏng chân, ngồi phịch xuống, chắp tay: "Cảm ơn giáo dục nghĩa vụ chín năm!"

"Đợt thứ hai tới rồi!" Mang Trú hét lên.

Một đám mây màu tím nhạt uyển chuyển bay đến, lượn lờ quanh quẩn, rồi biến thành hơn chục chiếc cung tên. Trong chớp mắt, mũi tên mang theo sát khí đáng sợ xé gió lao xuống.

Mang Trú lần này có kinh nghiệm, vừa củng cố hai lớp trận pháp bảo vệ, vừa ném vòng sáng ra tấn công. Đổng Thiên Tâm mở to mắt, vén mí mắt nhìn kỹ. Ngay khoảnh khắc ánh sáng tím bị phá vỡ, một chuỗi các con số và ký hiệu toán học hiện lên, tổ hợp thành một phương trình mới:
hàm(f(x)=∫1x1t2+1dt)tạix=2; hàm(f(x) = \int_{1}^{x} \frac{1}{t^2 + 1} dt) tại x = 2

Đổng Thiên Tâm há hốc mồm.

Mang Trú hét: "Nhanh tính trận nhãn đi!"

"Là vi phân tích phân!" Đổng Thiên Tâm vò đầu bứt tai: "Tôi không biết làm!"

Chân Mang Trú trượt một cái, lớp trận bảo vệ ngoài cùng vỡ nát. Ánh sáng tím tụ lại thành một vũ khí mới... một cây chùy gai khổng lồ, những mũi gai trên đó phát ra âm thanh xào xạc xào xạc, nghe như đang cười nhạo cô vậy.

Mang Trú gằn giọng: "Người trên điện thoại từng bảo, đây là bài

cơ bản!"

Đổng Thiên Tâm muốn khóc: "Tôi tốt nghiệp nhiều năm nên, quên sạch cả rồi!"

Cây chùy gai nện mạnh xuống, ầm! Lớp trận pháp thứ hai cũng vỡ tan. Máu rỉ ra nơi khóe miệng Mang Trú. Anh phóng ra sáu vòng sáng nghiền nát cây chùy, nhưng những điểm sáng tím vẫn tiếp tục cười khúc khích, lại bắt đầu tụ hợp.

Đổng Thiên Tâm không chần chừ, túm lấy Mang Trú kéo đi, điều khiển gió chạy trốn. Trận pháp bảo vệ phía sau kéo theo một vệt sáng dài, ánh sáng tím đuổi sát, vừa đuổi vừa biến đổi hình dạng... lúc thì thành dao, lúc thì thành kiếm, dường như vẫn đang phân vân không biết chọn vũ khí nào.

Đổng Thiên Tâm hét lên: "Đám ánh sáng này không phải thành tinh cả rồi chứ?!"

"Chúng là mảnh vỡ của nguyện lực, có ý thức độc lập cũng chẳng lạ gì." Mang Trú lau máu nơi khóe miệng, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Một mũi tên sượt qua trận pháp bảo vệ, rơi lại vài mảnh sáng. Đổng Thiên Tâm quay đầu nhìn, ánh sáng tím đã hóa thành một cây nỏ khổng lồ. Cô nghiến răng, lái gió uốn lượn ba đường cong hình chữ S, tạm thời cắt đuôi cây nỏ, tranh thủ một chút thời gian.

"Cứ thế này thì không ổn, phải nghĩ cách quay về thế giới ba chiều trước đã." Đổng Thiên Tâm nói.

"Tìm không ra lối ra." Mang Trú quan sát không gian xung quanh, trầm giọng: "Nơi này đầy rẫy trận pháp. Nếu liều lĩnh xông bừa, hậu quả vô cùng khó lường..." Anh đột nhiên sáng mắt, chỉ tay về phía bên trái bên dưới: "Kia!"

Anh chỉ vào một khoảng không gian tĩnh lặng. Các đám mây dường như cố tình né tránh khu vực đó. Trong bóng tối, một người đang đứng đó.

Đổng Thiên Tâm mừng rỡ, lao thẳng xuống trước mặt người kia.

Người đó dường như bị dọa giật mình, lùi lại hai bước. Anh mặc áo sơ mi đen, túi áo cài một cây bút máy, quần jeans, dép xỏ ngón, đeo kính gọng đen với tròng kính dày như đáy chai bia. Trên đỉnh đầu, vài cọng tóc dựng đứng đầy phóng khoáng.

Mang Trú nói: "Tôi nhớ người này, học trò của Giáo sư Lâm, giỏi tính toán, họ Tả..."

Đổng Thiên Tâm ngắt lời: "Tả Bách!"

Tả Bách đẩy gọng kính, ánh sáng phản chiếu từ tròng kính quét qua Đổng Thiên Tâm và Mang Trú, rồi hỏi: "Người phàm mà bay được sao? À, trong không gian này thì cũng chẳng lạ. Các người là ai?"

Tiếng vù vù của cây nỏ khổng lồ lại đuổi tới. Đổng Thiên Tâm không kịp giải thích, tóm lấy khuỷu tay Tả Bách kéo vào trận pháp bảo vệ. Ba người như cào cào trong cơn gió lớn, lao nhanh như chớp.

Đổng Thiên Tâm hét: "Mang Trú, Tả Bách là giáo sư toán, chắc chắn giải được!"

"Tốt lắm!" Mang Trú gật đầu: "Trở lại nào!"

Đổng Thiên Tâm lập tức quay đầu, lao thẳng về phía cây nỏ và cơn mưa tên. Mang Trú ném ra một loạt vòng sáng nghiền nát mũi tên. Những mảnh vụn ánh sáng rít gào lao tới, Đổng Thiên Tâm điều khiển gió lượn lách né tránh. Tả Bách giữ chặt gọng

kính, vẻ mặt bình tĩnh đến lạ lùng.

Trong cơn loạn sáng, một chuỗi công thức vi phân lóe lên rồi tan biến.

Mang Trú hét: “Trận nhãn!”

Đổng Thiên Tâm gào lên: “Tả Bách, thấy rõ chưa?! Đáp án là gì?!”

Tả Bách lập tức hiểu ý hai người, ánh sáng phản chiếu trên tròng kính lóe lên, anh lẩm bẩm một chuỗi ký hiệu phức tạp nghe không hiểu nổi.

Đổng Thiên Tâm: “…”

Mang Trú: “…”

Tuyệt vời, hai tên mù toán không hiểu nổi một dấu chấm câu.

Tả Bách bĩu môi, rút bút máy ra, viết đáp án lên lòng bàn tay, giơ ra cho họ xem. Đổng Thiên Tâm nhìn đáp án, hai mắt tối sầm, với trình độ toán học của cô thì có nhìn cũng vô ích.

Mang Trú liếc qua, mắt sáng rực: “Thì ra là vậy!”

Anh nhảy khỏi trận pháp bảo vệ, thân hình như gió lướt qua những ánh sáng tím, liên tục tung chưởng mạnh mẽ. Những nơi anh đi qua, ánh sáng lóe lên rực rỡ như những tia chớp vàng, đẹp đến choáng ngợp.

Đổng Thiên Tâm và Tả Bách trố mắt nhìn. Không lâu sau, ánh sáng tím biến mất, đám mây biến hóa không ngừng cũng mờ nhạt dần. Cả không gian lại trở về với sự tĩnh lặng chết chóc của bóng tối.

Đổng Thiên Tâm: “Anh ta thực sự hiểu được đáp án của vi tích

phân? Chẳng lẽ là thiên tài sao?"

Tả Bách: "Tốc độ và sức mạnh của anh ta vượt xa mọi sinh vật mà chúng ta biết đến. Anh ta thuộc… giống loài gì vậy?"

Mang Trú bước trên vòng sáng cuối cùng trở lại, Đổng Thiên Tâm giơ ngón tay cái: "Đỉnh chóp!"

"Chỉ là chút oán khí tầm thường thôi." Mang Trú đáp, ánh mắt nhìn sâu vào màn đen vô tận, đôi mày nhíu chặt.

Đổng Thiên Tâm quay sang nhìn Tả Bách: "Anh đúng là kỳ lạ."

Tả Bách đẩy gọng kính: "Các người mới là kỳ lạ."

"Người bình thường vào một nơi quái dị thế này chắc chắn sẽ hoảng sợ. Nhưng anh trông lại rất bình tĩnh." Đổng Thiên Tâm nheo mắt, nghi ngờ: "Trừ khi… anh đã biết nơi này là gì từ trước."

"Đây có lẽ là thế giới trò chơi trong không gian hai chiều." Đôi mắt Tả Bách sau lớp kính lấp lánh ánh sáng: "Tôi nghĩ, đây có thể là thế giới của anh ấy."

Khi nhắc đến "anh ấy" giọng điệu của Tả Bách rất đặc biệt, thoáng một chút hoài niệm.

"Anh quen người tóc xanh đó sao?" Đổng Thiên Tâm hỏi.

"Quen…" Tả Bách khựng lại, rồi lắc đầu: "Cũng không quen."

Đổng Thiên Tâm cố kìm nén ý muốn lườm anh ta: "Thưa giáo sư, trong tình huống này, nói tiếng người có được không?"

Đột nhiên, trong bóng tối vang lên một giai điệu. Âm nhạc trầm thấp, u ám, kết hợp với những hiệu ứng âm thanh rùng rợn và

nhịp trống đầy uy lực, khiến người nghe lạnh cả sống lưng.

Phản ứng đầu tiên của Đổng Thiên Tâm là túm chặt tay áo Mang Trú: “Có phải sắp biến, biến, biến… thành nhà ma không?”

Tả Bách: “Đây là BGM báo hiệu trùm cuối sắp xuất hiện.”

Mang Trú nheo mắt: “Có mùi tà khí.”

Tiểu kịch trường:

Cùng lúc đó, tại thế giới ba chiều, Lữ Ngọ xoay quanh như kiến bò trên chảo nóng. Anh gọi điện cho tất cả các trưởng lão họ Lữ, dù là quen hay không quen:

“Tam trưởng lão! Là tôi đây! Điện hạ Mang Trú bị hút vào máy tính rồi! Hả? Không phải nghiện game, cũng không phải chơi game, càng không phải xem video ngắn! Chỉ là vút một cái, bị hút vào! Này này này, đừng cúp máy!”

“Thất trưởng lão! Chuyện lớn rồi! Điện hạ Mang Trú và Đổng Thiên Tâm bị nguyện lực kéo vào thế giới mạng! Tôi rất tỉnh táo, không phải bị đau bụng, cũng không bị đá vào đầu! Tôi thấy tận mắt! Gì cơ? Ông vừa xuống máy bay, đang ở Mỹ, tín hiệu không tốt… Alo? Alo alo! Chết tiệt!”

“Thập bát trưởng lão! Nếu ông dám cúp máy, tôi sẽ đến nhà ông ăn chực! Không phải chuyện mạng mẽo gì cả, mà là vấn đề nguyện lực! Giờ không phải lúc làm văn vẻ! Ông nói gì mà ‘tổ tông tự có phúc tổ tông’? Alo! Ông nội nhà ông chứ!”

Lữ Ngọ giận tím mặt, cúp máy cái rụp. Anh xoay quanh chiếc máy tính vài vòng, xắn tay áo, nhấc ngược laptop lên, bốp bốp bốp đập loạn xạ: “Tôi không tin! Đập cũng phải đập các người ra cho bằng được!”

Chương 15: Mảnh vỡ nguyện lực

Khi giai điệu âm nhạc trở nên ngày càng mạnh mẽ, bóng tối bắt đầu gợn sóng, từ trung tâm của các gợn sóng, từng bong bóng lớn nhỏ trồi lên rồi nổ tung. Đột ngột, hơn chục con mãng xà khổng lồ màu xanh lam, xấu xí lao ra, mỗi con to bằng năm người ôm mới xuể, vừa gào thét vừa lao về phía trước.

Mang Trú hét lên: “Xéo đi cho nước nó trong!"

Cùng lúc, anh lao ra khỏi trận, vòng sáng lấp lánh phản chiếu tà áo trắng như tuyết của anh, cả người như một ngôi sao băng, trong chớp mắt đã quấn lấy lũ mãng xà mà giao chiến.

Đổng Thiên Tâm kéo theo Tả Bách trốn đi thật xa, vừa chạy vừa nín thở quan sát trận đấu.

Thân thủ của Mang Trú cực kỳ gọn gàng, dứt khoát, uy lực của vòng sáng cũng rất đáng gờm. Chỉ trong chốc lát, anh đã chém hạ được vài con mãng xà. Nhưng lần này, không có bất kỳ công thức hay con số nào xuất hiện. Hiển nhiên, trận chiến này khác hoàn toàn so với trước đó.

Rất nhanh, Đổng Thiên Tâm nhận ra có điều bất thường. Số lượng mãng xà không hề giảm đi, trái lại còn tăng lên. Cô thậm chí nghi ngờ liệu mình có hoa mắt không, bởi dường như tốc độ của Mang Trú ngày càng chậm lại.

Kính mắt của Tả Bách phản chiếu hình ảnh trận đấu, miệng lẩm

bẩm liên tục:"'Áo trắng' đã chém 13 cái đầu, nhưng mãng xà lại tăng thêm 16 con. Trận đấu kéo dài 156 giây, tốc độ tái sinh của mãng xà là 39,56%. Tốc độ của 'áo trắng' đã giảm 11%, độ chính xác khi tấn công giảm 23%. Nếu tiếp tục, trong 360 giây nữa, số lượng mãng xà sẽ tăng lên 50 con, và tốc độ của 'áo trắng' sẽ giảm 35%. Anh ta sắp không trụ nổi nữa rồi."

Một đống dữ liệu làm đầu óc Đổng Thiên Tâm quay cuồng. Mãi sau cô mới phản ứng lại được, nhận ra "áo trắng" mà Tả Bách nói đến chính là Mang Trú.

"Ý của anh là Mang Trú sắp thua?"

Tả Bách gật đầu:"Theo xu hướng hiện tại, đó là kết quả tất yếu."

Đổng Thiên Tâm:"…"Cô muốn quăng cái gã cuồng số liệu này ra làm mồi cho mãng xà quá! Ít nhất cũng khiến kẻ địch buồn nôn mà giảm sức chiến đấu.

"Giáo sư à! Thay vì phân tích một đống vô dụng như vậy, sao anh không nghĩ cách tăng cơ hội thắng cho chúng tôi đi?!"

"Trừ khi có biến số." Tả Bách đẩy kính lên, ánh mắt chăm chú: "Những con mãng xà mới xuất hiện có hoa văn trên vảy khác so với ban đầu. Có lẽ chúng đã hấp thu một loại năng lượng nào đó trong không gian này để tái sinh."

Đổng Thiên Tâm vội hỏi:"Năng lượng gì? Ở đâu?!"

Tả Bách vươn cổ, nheo mắt, vừa ngửi vừa cố căng tai nghe:"Theo xác suất mà nói, năng lượng đó hẳn nằm gần mãng xà. Nhưng tối quá, tôi không nhìn rõ."

Cái tên cận thị nặng này!

Đổng Thiên Tâm gần như sụp đổ, đầu óc quay cuồng suy

nghĩ:“Nếu mãng xà có thể hấp thu năng lượng này, liệu Mang Trú cũng có thể không?”

Tả Bách trầm ngâm:“Đây là thế giới hai chiều, chắc hẳn có một bộ quy tắc vận hành riêng. Có lẽ có thể thử.”

Ngay lúc đó, đồng tử của Đổng Thiên Tâm co rút mạnh. Cô thấy bóng dáng của Mang Trú bị lũ mãng xà nuốt chửng, hoàn toàn không còn nhìn thấy anh nữa.

Cứ chờ thế này thì không được!

“Anh có say xe hay say máy bay không?”

Đổng Thiên Tâm hỏi.

Tả Bách ngơ ngác:“Hả?”

Đổng Thiên Tâm túm lấy Tả Bách, rồi “vút” một cái lao vút đi. Tả Bách bị quăng quật theo quỹ đạo bay điên cuồng, cơ thể uốn lượn như sợi mì, tay phải theo bản năng giữ chặt kính, miệng la hét:“Aaaa!”

Một con mãng xà với cái miệng toang hoác đầy máu sượt qua họ. Tiếng hét của Tả Bách đột ngột ngừng lại, giọng khàn đặc. Xung quanh toàn là những chiếc vảy khổng lồ, xấu xí và bốc mùi kinh khủng.

Một cú vung đuôi của mãng xà đập mạnh vào lớp bảo vệ ánh sáng, khiến nó nứt toác, ánh sáng vụn vỡ rơi vãi đầy đường.

“Cô lái kiểu gì mà... Ôi trời...!” Tả Bách suýt nôn mửa. Không rõ là vì mùi hôi hay do đường bay hỗn loạn của Đổng Thiên Tâm.

Nhưng cô chẳng buồn quan tâm đến anh. Vừa né tránh lũ mãng xà với tốc độ cao, cô vừa căng mắt tìm bóng dáng của Mang Trú.

Kỳ lạ là, dù ở gần lũ mãng xà như vậy, họ không bị tấn công. Có lẽ vì ánh sáng bảo vệ đã che giấu khí tức của họ.

Phía trước, một vòng sáng nhỏ lóe lên... Mang Trú!

Đổng Thiên Tâm mừng rỡ, kéo theo Tả Bách lao qua khe giữa các vảy mãng xà, chui vào một khoảng trống nhỏ.

Mang Trú đang dùng hai tay chống đỡ một lớp ánh sáng bảo vệ nhỏ bé, tạo cho mình một chút không gian để thở. Xung quanh là thân thể khổng lồ của mãng xà, càng lúc càng siết chặt, như muốn ép anh nát vụn.

“Anh quả là mạng lớn!” Đổng Thiên Tâm lao đến bên cạnh Mang Trú. Hai lớp bảo vệ ánh sáng chồng lên nhau, không gian lập tức rộng hơn một chút.

Sắc mặt Mang Trú trắng bệch như sáp:“Cô đến đây làm gì?!”

“Đã đến rồi, tranh thủ làm việc đi!” Đổng Thiên Tâm kéo Tả Bách đến gần:“Anh ta nói thế giới này có một quy tắc vận hành đặc biệt và một loại năng lượng bí ẩn. Mãng xà nhờ hấp thụ năng lượng này mới có thể tái sinh liên tục. Có lẽ anh cũng có thể dùng nó...”

“Ý cô nói là thứ này sao?” Mang Trú mở lòng bàn tay, để lộ một quả cầu ánh sáng đen trôi nổi. Rìa ngoài của nó lóe lên những tia sáng đen nhánh, phát ra âm thanh “tí tách.” trông vô cùng bất an.

“Tôi nhìn thấy một con mãng xà nuốt vật này, sau đó từ miệng nó sinh ra một con mãng xà mới.” Mang Trú nói: “Hẳn là mảnh vỡ nguyện lực trôi nổi trong không gian này.”

Tả Bách đẩy gọng kính, ánh mắt lóe sáng: "Suy luận của tôi quả nhiên đúng! Đây chính là nguồn năng lượng của BOSS!”

Đổng Thiên Tâm vội nói: "Mang Trú, anh thử đi..."

“Thứ này thuộc tính âm u, xung khắc với sức mạnh của Long Thần, và còn rất hôi.” lời của Mang Trú dập tắt hoàn toàn hy vọng của hai người: “Tôi ngửi thấy thôi cũng buồn nôn!”

Quả đúng như lời Mang Trú, quả cầu ánh sáng đen chỉ có thể lơ lửng cách lòng bàn tay anh chừng hai, ba centimet. Dù Mang Trú cố gắng thế nào, cũng không thể chạm vào nó.

“Không sao! Đợi tôi phá vây đã...” Mang Trú trừng mắt, đồng tử dựng đứng, miệng lẩm bẩm chú ngữ, đầu ngón tay dần phát sáng: "Vạn vật giải, lôi vũ khởi, nhật vô..."

Bất ngờ, Mang Trú khuỵu một gối xuống, ánh sáng ở đầu ngón tay tắt lịm, lớp bảo vệ xung quanh rung lắc dữ dội, khung bảo vệ chỉ vừa đủ giữ được hình dạng, nhưng đã vô cùng mong manh.

Đổng Thiên Tâm hoảng hốt: “Anh làm được không đấy?!”

“Chỉ là chút tà khí...”

“Bụp, bụp.” hai làn khói hiện ra, đôi tai của Mang Trú biến thành tai mèo.

“Lúc này thì đừng có cứng đầu nữa!” Đổng Thiên Tâm sắp phát điên.

Tả Bách chăm chú nhìn đôi tai mèo, nhanh tay lau kính: “Tai mèo ư?”

Đổng Thiên Tâm mò mẫm khắp túi áo, túi quần, nhưng chẳng có gì để ăn: “Lẽ nào anh lại đói nữa? Nhưng ở nơi này thì làm sao nấu ăn được chứ!!”

“Ra là đói à.” Tả Bách chợt hiểu ra, móc từ túi ra một thanh sô-cô-la: “Cái này được không?”

“Anh ấy chỉ ăn được đồ tôi tự tay làm thôi...”

Nói đến đây, trong đầu Đổng Thiên Tâm vang lên một tiếng “đinh.” một ý tưởng lóe lên.

Tộc Chúc Long chỉ có thể ăn thức ăn và nước uống đã được người của gia tộc Hoán Long xử lý. Xét cho cùng, thức ăn và nước cũng chỉ là một dạng vật dẫn năng lượng. Vậy thì, theo lý thuyết, Mang Trú cũng có thể hấp thu năng lượng của thế giới này, miễn là năng lượng đó được cô trực tiếp chế biến...

“Chơi tới cùng thôi!” Đổng Thiên Tâm nghiến răng, chộp lấy quả cầu ánh sáng đen lơ lửng trước mặt.

Mang Trú hoảng hốt: "Cô làm gì vậy...”

Những lời phía sau Đổng Thiên Tâm không nghe thấy nữa. Cô cảm giác mình bị hút vào một vùng tối đen như mực, như rơi xuống một hồ sâu. Xung quanh đầy rẫy những tiếng động lạ kỳ, thì thào, rì rầm, giống như vô số con đỉa nhỏ bám lên da thịt, bò dọc theo sống lưng từng chút một, ngứa ngáy như bị kim châm.

Cô cố gãi lung tung, nhưng cơn ngứa không giảm, lại còn khó chịu hơn, thậm chí bắt đầu buồn nôn. Đổng Thiên Tâm cố nén cảm giác cuộn trào trong bụng, nhìn quanh. Phía trên đầu, có một tia sáng yếu ớt, nhỏ như hạt đậu, lấp ló tiếng của Mang Trú:

“Đổng Thiên Tâm, cô lại làm bừa!”

Đổng Thiên Tâm cúi đầu nhìn xuống, quả cầu ánh sáng đen trong tay đã biến mất.

“Xem ra đây mười phần chắc chín là không gian bên trong quả

cầu, nó đã hút ý thức của mình vào đây. Ánh sáng kia hẳn là lối ra. Chỉ cần bơi lên…”

Đột nhiên, không báo trước, một giọng nói khác vang lên từ đáy vực đen: “Thiên Tâm…”

Toàn thân Đổng Thiên Tâm cứng đờ. Cô nhận ra giọng nói ấy… dịu dàng, ấm áp, luôn mang theo nụ cười và hương hoa dành dành.

“Mẹ!”

Tiếng của Mang Trú không còn nghe được nữa. Đổng Thiên Tâm quay người, lao xuống đáy vực sâu, càng ngày càng chìm sâu vào bóng tối, xung quanh yên lặng đến đáng sợ. Cô nghe rõ cả tiếng tim mình đập, tiếng máu chảy qua động mạch ở cổ, và cả tiếng nước mắt tuôn rơi.

Dòng nước dần trở nên trong suốt, như một mặt gương. Đổng Thiên Tâm lơ lửng trong đó, nhìn thấy bóng mình phản chiếu.

Đó là cô, nhưng không hoàn toàn là cô. Một cô bé mặc chiếc váy hồng, tóc buộc nơ bướm, mang chiếc cặp dâu tây yêu thích nhất. Đó là Đổng Thiên Tâm năm năm tuổi.

Cô bé đứng trên một vách núi cao chót vót, bầu trời xanh ngắt trải dài, mặt đất vang vọng những tiếng rền vang. Một vực thẳm kinh hoàng xé toạc núi rừng, bên trong không phải là nước mà là dòng bùn đất cuồn cuộn, dữ dội.

Đổng Thiên Tâm nhỏ tuổi khóc nức nở, đi chân trần, đôi bàn chân nhỏ bé bị rách toạc, máu thịt lẫn lộn.

Cô bé gần như gào thét đến khàn cả giọng:

“Mẹ ơi! Ba ơi! Mẹ ơi! Ba ơi!!”

Đáp lại cô bé chỉ có tiếng gió thổi qua cánh đồng hoang.

Đổng Thiên Tâm nghẹn ngào, nuốt khan một cái, rồi mạnh mẽ nhắm mắt lại.

Không khó hiểu tại sao Mang Trú nói mảnh nguyện lực này "mang thuộc tính tối tăm." Hóa ra, nó có thể đánh thức những ký ức đen tối nhất trong lòng người.

Nguyện lực, chính là sức mạnh của tâm trí.

Ký ức bắt nguồn từ trái tim, tự nhiên cũng là một phần của nguyện lực.

Cô hiểu mình cần phải làm gì.

Đổng Thiên Tâm lau khô nước mắt, mở mắt ra, nói với giọng chắc nịch: "Mẹ, ba, con đã lớn lên an toàn, vào đại học, có công việc, ăn uống và ngủ nghỉ đúng giờ. Con sống trong một ngôi nhà lớn hướng ra biển, mỗi ngày đều được tắm nắng."

Cô bé Thiên Tâm trong gương nước quay lại, ngây ngốc nhìn cô. Nước mắt trong mắt cô bé như máu, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Đổng Thiên Tâm nhìn thẳng vào phiên bản nhỏ bé của mình, từng từ vang lên rõ ràng: "Con sẽ sống tốt! Dù chỉ có một mình, con cũng sẽ sống tốt!!"

Mặt nước trong gương dậy lên những gợn sóng dữ dội, hình ảnh ký ức dần tan biến, khuôn mặt mờ mờ của Mang Trú hiện lên.

Đổng Thiên Tâm hít sâu một hơi, bơi thẳng về phía đó. Nước sóng sánh, âm thanh xung quanh bỗng trở nên rõ ràng. Cô mở mắt ra, nhìn thấy Mang Trú đang đỡ lấy mình, đôi tai mèo căng

thẳng dựng thẳng như ăng-ten.

Tả Bách reo lên: “Ấy, tỉnh rồi!”

Đổng Thiên Tâm mở tay ra, một quả cầu ánh sáng trong suốt và ấm áp từ lòng bàn tay chậm rãi bay lên... cô đã thành công thanh tẩy quả cầu ánh sáng đen!

Mang Trú trợn tròn mắt. Đổng Thiên Tâm đảo tay, đẩy quả cầu ánh sáng vào ngực Mang Trú. Đôi tai mèo lập tức biến thành ánh sáng trắng rồi biến mất, đôi mắt đen trở thành con ngươi dọc màu vàng kim, toàn thân tỏa ra ánh sáng hổ phách lấp lánh.

Mang Trú đứng dậy, vung tay quét ngang. Hàng chục vòng sáng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, hợp thành một vòng sáng khổng lồ lóa mắt. Anh đảo tay, vòng sáng mang theo tia chớp kinh hoàng quét ra xung quanh, con mãng xà khổng lồ tan thành tro bụi.

Không gian biến mất, chỉ còn lại một khoảng trắng yên tĩnh.

Ba người nhìn nhau ngơ ngác.

Đổng Thiên Tâm: “Bug game rồi ư?”

Tả Bách: “Đánh bại BOSS, chắc phải có phần thưởng chứ.”

Mang Trú chỉ tay lên trên: “Ở kia!”

Trong không gian trắng, một chuỗi công thức hiện lên: an = 1 + (n - 1) ?? 2 = 570918

Đổng Thiên Tâm: “...!!!”

Mang Trú: “...!!!”

Tả Bách: “Cái này là...”

Bỗng nhiên, một cơn lốc xoáy khổng lồ từ trên trời lao xuống, cuốn phăng công thức và bao trùm cả ba người.

Mang Trú chụp lấy Đổng Thiên Tâm, Tả Bách bị thổi bay đi. Đổng Thiên Tâm chỉ cảm thấy mọi thứ quay cuồng, như mình bị ném vào một chiếc máy giặt đang quay loạn xạ. Mắt cô lúc tối lúc sáng, rồi bụp, cả người rơi xuống ghế sofa. Mang Trú vẫn nắm lấy cổ tay cô, cũng bụp một cái, ngồi xuống bên cạnh.

Lữ Ngọ đang cúi người đập đập vào màn hình máy tính, giật mình ngẩng đầu: “Ơ? Mọi người ra rồi hả?! Làm thế nào mà ra được vậy?!”

Mang Trú nheo mắt: “Trận nhãn cuối cùng...”

Đổng Thiên Tâm nghiến răng: “Tôi ghét toán!!”

Tiểu kịch trường:

Năm phút sau, Lữ Ngọ và Đổng Thiên Tâm chăm chú nhìn vào ứng dụng Long Đằng, đồng loạt nuốt nước bọt.

[Chỉ số tín nhiệm: Tăng 22,33%]

Lữ Ngọ: “Số liệu này đỉnh quá! Một bước đột phá lịch sử! Tiểu tổ tông, cô làm cái gì vậy?”

Đổng Thiên Tâm: “Chắc là vì... Mang Trú ăn ngon lần này...”

“Cô cho ngài Mang Trú ăn gì thế? Viên bổ mười phương à?”

“Có lẽ... cũng nên phong phú thêm thực đơn cho Mang Trú!”

Chương 16: Quá nổi bật

“Vậy hai người vào đó lâu như vậy, chỉ để giải vài bài toán học vớ vẩn thôi à?” Lữ Ngọ hỏi.

“Đó là trận pháp.” Mang Trú khăng khăng.

Lữ Ngọ xoa trán.

Đổng Thiên Tâm nhét một gói Oreo vào miệng, uống thêm một cốc cà phê nóng. Sáng nay, vừa giải toán vừa đấu boss, tinh thần và thể lực đều bị bào mòn, đói đến mức dạ dày réo rắt. Sau khi ăn uống no nê, đầu óc cuối cùng cũng hoạt động bình thường trở lại. Cô lau miệng, nói: Chúng tôi cần sắp xếp lại suy nghĩ. Nguyện vọng của anh chàng tóc xanh rốt cuộc là gì? Tại sao trong thế giới của anh ta lại liên tục xuất hiện các bài toán?”

Lữ Ngọ: “Tôi hiểu anh ta. Chắc chắn là vì kỳ thi toán cấp ba không làm tốt, ngày nào cũng gặp ác mộng, trở thành tâm ma. Chết đi rồi cũng không yên lòng, nên mới bắt chúng ta giải toán.”

Mặc dù Đổng Thiên Tâm rất đồng cảm với tâm ma của Lữ Ngọ, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, vẫn phủ nhận khả năng này: “Có lẽ anh ta chỉ muốn chúng tôi giải một câu đố. Những bài toán này chỉ là một cách thể hiện của câu đố mà thôi.”

Mang Trú: “Chàng trai tóc xanh đó nói, anh ta đã làm mất một

thứ gì đó."

"Thứ này chính là đáp án của câu đố, cũng là nguyện vọng thật sự của anh ta." Đổng Thiên Tâm chấm nước, vẽ vài nét trên bàn: "Tại sao lại ẩn giấu trong một câu đố? Có lý do đặc biệt gì không? Câu đố này có quy luật gì đặc biệt chăng?"

Lữ Ngọ bất lực: "Sao tôi thấy càng nhiều manh mối, mọi thứ càng rối thế này?"

Đổng Thiên Tâm trầm ngâm một lúc, xóa sạch những nét vẽ trên bàn, ngẩng lên: "Hay là bỏ qua mọi yếu tố gây nhiễu, bắt đầu từ nguồn gốc. Chỉ cần điều tra được thân phận thật của anh tóc xanh, thì những chuyện còn lại sẽ như mò mạch gỡ rối mà thôi."

Lữ Ngọ gật đầu: "Tóc xanh tám chín phần là chàng trai nghiện game đã đột tử trong tin tức. Muốn biết thông tin về thân phận anh ta, cách nhanh nhất là hỏi đồn công an Hương Châu."

"Không dễ đâu." Đổng Thiên Tâm nói: "Họ có quy tắc, những vụ tử vong đột ngột kiểu này, nếu không có yêu cầu đặc biệt, sẽ không tiết lộ thông tin người chết ra ngoài. Nếu nói cho chúng ta, họ sẽ bị kỷ luật."

Lữ Ngọ: "Tôi có vài mối quan hệ trong ngành, có thể thử hỏi dò qua đường khác."

Đổng Thiên Tâm: "Tôi nghĩ hỏi Tả Bách còn nhanh hơn. Anh ta chắc chắn quen biết tóc xanh."

Mang Trú: "Ngài Tả có thể tính ra trận nhãn cuối cùng, có lẽ đó cũng là một manh mối."

"Được, cứ quyết định vậy đi." Lữ Ngọ đứng dậy, vỗ tay: "Hai người đi tìm giáo sư Tả, tôi sẽ thử thăm dò cảnh sát!"

Đại học Bách Đảo, một trong mười học viện danh giá hàng đầu trong nước, vừa tổ chức lễ kỷ niệm 100 năm vào năm ngoái. Khuôn viên mới của trường chỉ cách bờ biển một con đường, với bầu trời xanh thẳm, biển biếc, hàng dừa rợp bóng, sở hữu đoạn bờ biển đẹp nhất thành phố Bách Đảo.

Khuôn viên mới được mở rộng từ trung tâm khuôn viên cũ. Dù không rộng lớn, nhưng khu cũ được quy hoạch tinh tế, trồng đầy những cây đa cổ thụ và vài khu vườn trúc cổ điển, nhiều công trình kiến trúc ở đây là di tích lịch sử được bảo vệ, với niên đại trải dài từ triều Minh, Thanh đến thời dân quốc. Đi dạo trong đó, có cảm giác như đang xuyên qua hàng trăm năm lịch sử vậy.

Đổng Thiên Tâm vốn nghĩ rằng, ở một khuôn viên lớn như vậy, tìm một giáo sư khoa toán là chuyện vô cùng khó khăn. Không ngờ may mắn bất ngờ đến, chỉ sau 10 phút bước qua cổng trường, cô đã thấy một thông báo trên màn hình LED tại quảng trường trung tâm.

[Để nâng cao trình độ giảng dạy môn toán, mở rộng tầm nhìn học thuật cho giảng viên và sinh viên, mỗi chiều thứ Ba từ 15:00 đến 17:00, tại giảng đường lớn (phòng 1011) của tòa nhà Dao Quang, sẽ tổ chức lớp học công khai môn Toán Cao cấp. Giảng viên: Giáo sư Tả Bách, khoa Toán.]

Hôm nay đúng là thứ Ba, lại vừa hay 16:30.
Trên con đường rợp bóng cây, còn có những biển chỉ dẫn rất thuận tiện. Đổng Thiên Tâm và Mang Trú dễ dàng tìm được lớp học công khai này và lặng lẽ ngồi vào góc cuối hàng ghế.

Giảng đường lớn có sức chứa 200 người, chỗ ngồi đã kín hết, bầu không khí đậm đặc sự hàn lâm. Tả Bách đứng trên bục giảng, đang đẩy nhanh việc suy diễn một công thức.

Giảng đài trước mắt có mười sáu tấm bảng trắng lớn (có thể di

chuyển lên xuống, trái phải), trên đó chi chít những con số và ký hiệu. Đổng Thiên Tâm chỉ liếc một cái đã thấy đầu óc quay cuồng. Thêm vào đó, giọng giảng bài của Tả Bách đều đều không chút lên xuống, trầm ổn đến mức như một câu thần chú ru ngủ. Chưa đầy năm phút, Đổng Thiên Tâm đã ngáp ngắn ngáp dài, mắt muốn sụp xuống.

Kỳ lạ nhất là Mang Trú, từ lúc vào lớp, anh ta ngoan ngoãn lạ thường, ngồi im lặng nghe giảng một cách chăm chú. Thậm chí, khi nghe xong một ví dụ, gương mặt anh ta còn thoáng vẻ khâm phục: "Không ngờ trận pháp của nhân tộc hiện nay lại tinh diệu đến vậy."

Đổng Thiên Tâm ngẩn người: "Trong thế giới 2D chẳng phải anh rất giỏi sao? Chỉ liếc qua đáp án của Tả Bách đã tìm được trận nhãn rồi."

Mang Trú hờ hững trả lời: "Chỉ là nhớ tạm thời hình dạng ký tự, lần lượt phá giải từng cái một. Đó chỉ là kỹ xảo nhỏ thôi."

Đổng Thiên Tâm câm nín: "..."

Cô cực kỳ ghét cái kiểu 'khoe ngầm' này.

Tả Bách trên giảng đài vừa hoàn thành một bước chứng minh công thức, hỏi: "Đến đây, mọi người đã hiểu chưa?"

Đám sinh viên phía dưới nhìn nhau, ánh mắt trong trẻo nhưng đầy mơ hồ: "Ờ...chắc là hiểu rồi..."

Đổng Thiên Tâm cũng vội vàng gật đầu lia lịa: "Hiểu, hiểu hết!"

Lần này đến lượt Mang Trú kinh ngạc: "Cô thực sự hiểu được chỗ huyền diệu trong đó?"

Đổng Thiên Tâm lắc đầu: "Hoàn toàn không hiểu."

"..."

"Nhớ kỹ, trong xã hội loài người có một nguyên tắc sống rất quan trọng." Đổng Thiên Tâm hạ giọng thì thầm: "Khi giáo viên đặt câu hỏi, dù hiểu hay không, nhất định phải trả lời là hiểu. Nếu dám nói không hiểu, giáo viên chắc chắn sẽ gọi anh lên trả lời, và thế là thảm cảnh xã hội diễn ra!"

Mang Trú nhíu mày: "Thảm cảnh xã hội?"

Tả Bách rất hài lòng: "Rất tốt." Anh lau sạch một phần bảng trắng, viết một bài toán mới: "Tiếp theo, mời một bạn lên giải bài này."

Chỉ trong nháy mắt, hai trăm sinh viên đồng loạt cúi gằm mặt, im bặt. Đổng Thiên Tâm nhanh chóng nằm úp xuống bàn, làm giảm sự hiện diện của mình xuống mức thấp nhất.

Trong cả lớp học rộng lớn, chỉ có Mang Trú là vẫn ngây thơ ngẩng đầu nhìn, nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Tả Bách đẩy gọng kính, quét mắt một vòng rồi dừng lại: "Nam sinh áo trắng ở hàng cuối cùng, mời em lên giải bài."

Mang Trú sững người, chỉ tay vào mũi mình: "Ta?"

Tả Bách gật đầu: "Đúng, chính em!"

Mang Trú chậm rãi đứng lên, ánh mắt bốn phía như những mũi tên sắc bén bắn thẳng vào anh ta. Mang Trú nhanh tay sờ mặt, may mắn là chiếc khẩu trang vẫn còn, hẳn là không quá thu hút sự chú ý...

Quá thu hút sự chú ý rồi!

Đổng Thiên Tâm ôm đầu, trong lòng gào thét thảm thiết.

Mặc dù Mang Trú đã che đi nửa khuôn mặt, nhưng đôi mắt đẹp như tranh vẽ, làn da trắng ngần như ngọc, dáng người cao ráo, vòng eo nhỏ gọn, đôi chân dài miên man, cộng thêm bộ trang phục cao cấp tinh tế kiểu Trung cổ do nhà họ Lữ cung cấp độc quyền, khiến anh ta trông giống hệt một siêu sao đang chụp ảnh ngoại cảnh.

Đám sinh viên trẻ mắt tinh, não nhanh, lập tức nhận ra đây là một mỹ nam cực phẩm. Họ liên tục hỏi nhau cậu bạn này thuộc khoa nào, ở ký túc xá nào, nhà có mấy người, đã có bạn gái chưa, chỉ mong trong vòng ba phút có thể điều tra ra tất cả thông tin về Mang Trú.

Tả Bách nhìn Mang Trú chằm chằm một lúc lâu, sắc mặt hơi thay đổi: “Em thuộc lớp nào? Tháo khẩu trang xuống trước đi.”

Mang Trú quay qua kéo Đổng Thiên Tâm: “Này!”

Đổng Thiên Tâm úp mặt xuống tay, hận không thể khắc lên trán mình dòng chữ lớn: “Chúng tôi không quen nhau!”

Đám sinh viên trong lớp bắt đầu ồn ào, cổ vũ nhiệt tình.

Mang Trú cảm thấy như có gai đâm vào lưng, cuối cùng cũng không chịu nổi, đành tháo khẩu trang xuống.

Chỗ ngồi mà Đổng Thiên Tâm chọn khá xa cửa sổ, ánh sáng hơi mờ. Nhưng khi Mang Trú gỡ khẩu trang ra, cả căn phòng như bừng sáng, rực rỡ như mặt trời mọc, tất cả mọi người không tự chủ mà nín thở.

Mang Trú cảm thấy hai tai nóng bừng, vội vàng đeo khẩu trang lại. anh ta cuối cùng cũng hiểu được cái gọi là “thảm cảnh xã hội” mà Đổng Thiên Tâm đã nói. Loại cảm giác này thực

sự...thực sự rất khó chịu!

Tả Bách đẩy gọng kính, từ trên bục giảng bước nhanh xuống, vừa đi vừa ngạc nhiên nói: “Cậu...” Đuôi mắt anh liếc qua Đổng Thiên Tâm, lập tức sửng sốt, đôi mắt sau kính trợn to: “Cô...”

Đổng Thiên Tâm ngượng ngùng vẫy tay: “Chào giáo sư, lại gặp nhau rồi.”

Mười lăm phút sau, quán cà phê khuôn viên cũ của Đại học Bách Đảo.

Đổng Thiên Tâm khuấy ly nước chanh, chăm chú quan sát Tả Bách, rồi lên tiếng: “Giáo sư Tả, có vẻ như khi gặp chúng tôi trong thế giới thực, thầy chẳng thấy ngạc nhiên gì nhỉ?”

“Không, tôi rất ngạc nhiên.” Trái với lời nói, gương mặt của Giáo sư Tả Bách vẫn vô cùng bình thản khi ôm tách trà trong tay.

Đồng Thiên Tâm nhìn anh ta chằm chằm: “...” Thế nhưng nhìn cái mặt cá chết của anh ta thì chẳng ai nhận ra cả.

Tả Bách uống một ngụm trà, đặt tách xuống, đan tay trước bàn, từ tốn nói: “Theo lẽ thường, những trải nghiệm trong thế giới 2D chỉ có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, đó là một giấc mơ, xác suất lên tới 99,99%. Khả năng thứ hai, đó là hiện thực, nhưng chỉ chiếm 0,001%. Nhưng xem ra, sự kiện xác suất thấp đã xảy ra.”

Đồng Thiên Tâm vừa cười vừa thở dài: “Hóa ra lúc đó anh bình tĩnh như vậy là vì nghĩ mình đang nằm mơ?”

Tả Bách lắc đầu: “Thứ nhất, con người trong mơ sẽ không nhận thức được rằng mình đang mơ, ngược lại còn nghĩ rằng đó là thực tại. Thứ hai, thật ra lúc đó tôi không đủ bình tĩnh. Khi viết đáp án vi phân, tôi đã mắc một lỗi nhỏ. Sau khi tỉnh lại, tôi mới

nhận ra. Tôi suy đoán chính vì đáp án sai đó mà tôi đã kích hoạt con boss."

Đồng Thiên Tâm cứng họng: "...Anh thậm chí còn phân tích cả giấc mơ sao?"

"Đó là sơ suất của tôi." Tả Bách cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Xin lỗi. Là tôi đã liên lụy các vị."

"Ừm...phải nói là chúng tôi liên lụy anh mới đúng." Đồng Thiên Tâm ái ngại đáp, sau đó quay sang nhìn Mang Trú.

Mang Trú ngồi im lặng, đeo khẩu trang kín mít, không nói một lời. Anh ta cứng người, cổ như bị đơ, hai tay siết chặt mép áo, ánh mắt chăm chăm nhìn xuống kẽ gạch dưới đất. Hình như đang định noi gương họ hàng xa là loài giun để đào tẩu vào lòng đất.

Cũng chẳng trách được, vì hiện tại quán cà phê chật ních sinh viên. Ánh mắt ai nấy đều sáng rực, như sói đói thấy mồi. Ngoài nhóm sinh viên từ giảng đường đi theo còn có cả những người bị "gọi hội" đến. Bọn họ lăm lăm điện thoại trong tay, chụp ảnh quay video lia lịa, chỉ thiếu mỗi phần livestream trực tiếp.

Đồng Thiên Tâm ho khan hai tiếng: "Giáo sư Tả, hay chúng ta đổi sang nơi ít người hơn?"

"Không cần." Tả Bách thẳng lưng, đẩy gọng kính tạo tiếng "cạch" vang lên giữa không trung, lạnh lùng quét mắt nhìn đám đông: "Luận văn, sáng mai trước 9 giờ nộp cho tôi!"

Toàn bộ đám sinh viên tái mặt, vội vàng thu dọn điện thoại rồi lao ra ngoài như bị đuổi. Chỉ chốc lát, quán cà phê lại yên tĩnh như cũ.

Mang Trú thở phào, tay buông lỏng, dáng vẻ thoải mái hơn hẳn.

Đồng Thiên Tâm thấy buồn cười, nhưng vẫn nghiêm túc giới thiệu: “Chào Giáo sư Tả, tôi là Đồng Thiên Tâm, còn anh ấy là...”

“Ta, Mang Trú.”

“Tôi là Tả Bách.” Giáo sư nhìn hai người, ánh mắt sắc bén: “Hình như các vị đã quen biết tôi từ trước?”

“Giáo sư Lâm Đại Xuân là bạn của chúng tôi. Lúc dự tang lễ của bà ấy, chúng tôi từng gặp qua anh.” Đồng Thiên Tâm giải thích.

Tả Bách khựng lại: “Giáo sư Lâm sao...”

“Khụ, về tình huống hiện tại, những gì tôi sắp nói có thể hơi...phi logic. Hy vọng Giáo sư có thể bình tĩnh nghe hết.” Đồng Thiên Tâm hít sâu, cẩn thận lựa lời.

Tả Bách gật đầu: “Cô cứ nói.”

“Đầu tiên, tôi cần giải thích một khái niệm: nguyện lực.”

Trong vòng mười phút tiếp theo, Đồng Thiên Tâm cố gắng dùng những thuật ngữ dễ hiểu nhất để diễn giải. Đến cả dấu chấm câu cô cũng không dám ngừng lại quá lâu, sợ Tả Bách không chịu nổi mà bỏ dở giữa chừng. Cuối cùng, để tăng độ thuyết phục, cô bổ sung thêm một câu: “Tôi xin thề, tôi tuyệt đối là công dân tuân thủ pháp luật, không mắc bệnh tâm thần, không có tiền án lừa đảo, lịch sử tín dụng cũng rất tốt. Nếu không tin, anh có thể điều tra!”

Tả Bách vẫn giữ dáng vẻ điềm tĩnh, chỉ nhẹ nhàng đẩy kính lên: “Tôi tin các vị.”

Mang Trú trợn tròn mắt, Đồng Thiên Tâm kinh ngạc: “Anh không thấy quá tùy tiện sao? Không nghi ngờ chút nào à?”

Tả Bách trả lời: “Những gì các vị nói thoạt nghe có vẻ khó tin, nhưng nếu phân tích kỹ, lại rất phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng.”

Đồng Thiên Tâm há hốc mồm: “Hả?”

Tả Bách chậm rãi giải thích: “Định luật bảo toàn năng lượng là một trong những nguyên lý cơ bản của tự nhiên. Nó chỉ ra rằng trong một hệ kín, năng lượng không thể tự nhiên sinh ra hay mất đi, mà chỉ có thể chuyển hóa từ dạng này sang dạng khác, hoặc truyền từ vật này sang vật kia. Trong quá trình chuyển đổi hoặc truyền dẫn, tổng năng lượng luôn được bảo toàn.”

“Năng lượng có nhiều dạng, bao gồm cơ năng, nhiệt năng, điện năng, hóa năng, năng lượng bức xạ, v.v. Khái niệm ‘nguyện lực’ mà vị vừa nói có lẽ cũng là một dạng năng lượng đặc biệt.”

“Các dạng năng lượng có thể chuyển hóa lẫn nhau. Ví dụ, khi nhiên liệu cháy, hóa năng chuyển thành nhiệt năng; tấm pin mặt trời biến quang năng thành điện năng. Tương tự, nguyện lực cũng có thể chuyển đổi thành các dạng năng lượng khác, chẳng hạn như tái cấu trúc một môi trường mạng giống với thế giới 2D.”

“Định luật bảo toàn năng lượng có ứng dụng rất rộng trong tự nhiên. Ví dụ, trong hệ sinh thái, năng lượng từ ánh sáng mặt trời được truyền tới thực vật, sau đó qua chuỗi thức ăn tới động vật, cuối cùng tỏa ra môi trường dưới dạng nhiệt năng.”

“Điều này liên quan đến việc cô nói rằng, khi bản thể của nguyện lực hoàn thành tâm nguyện, nguyện lực sẽ chuyển hóa sang hình thái khác... chẳng hạn trở về tự nhiên, biến thành gió, mưa, sấm chớp, v.v... quá trình này cũng tuân theo định luật.”

“Ý nghĩa của sự phát triển khoa học nằm ở chỗ giúp con người

ngày càng hiểu sâu hơn về thế giới xung quanh. Hàng nghìn năm qua, nhiều hiện tượng tự nhiên mà loài người từng không thể hiểu hoặc thần thánh hóa, nay đều có thể được giải thích bằng khoa học."

Tay đẩy nhẹ gọng kính, Tả Bách nói: "Tóm lại, mặc dù nghiên cứu về nguyện lực hiện vẫn còn là khoảng trống, nhưng tôi tin rằng, nếu chúng ta giữ vững thái độ tìm kiếm sự thật, học hỏi sâu sắc và áp dụng vào thực tế cuộc sống, chắc chắn có thể hướng dẫn con người sử dụng loại năng lượng này một cách hợp lý, góp phần vào sự phát triển bền vững của nhân loại."

Mang Trú ánh mắt lấp lánh: "Nghe lời ngài Tả nói, như thể được rót mật vào tai."

Đổng Thiên Tâm không kìm được vỗ tay: "Giáo sư Tả nói quá hay! Nếu chúng tôi viết lại trải nghiệm này thành tiểu thuyết hoặc dựng thành phim, có lời dẫn của anh làm nền, chắc chắn qua kiểm duyệt dễ như trở bàn tay."

Tả Bách nhíu mày: "Cô đang mỉa mai tôi sao?"

Đổng Thiên Tâm giơ ngón cái: "Không đâu, tôi đang hết lời khen ngợi anh đấy!"

Tả Bách thở dài, lấy điện thoại ra đặt lên bàn, màn hình hiển thị trang ghi chú với sáu chữ số: [285460]

Đổng Thiên Tâm ghé sát: "Đây là gì?"

"Khi rời khỏi thế giới 2D, cuối cùng xuất hiện một bài toán chuỗi số học, đây là đáp án." Tả Bách nói.

"Có ý nghĩa đặc biệt nào không?" Mang Trú hỏi.

Tả Bách: "Tạm thời chưa rõ."

Đổng Thiên Tâm: “Tôi xác nhận lần nữa, cái người tóc xanh, tức là bản thể của nguyện lực, anh có quen không?”

Tả Bách im lặng một lúc: “Tôi chỉ quen anh ta trong thế giới 2D.”

Nói xong, anh mở máy tính xách tay, đẩy về phía hai người.

Trong máy tính là một đoạn ghi hình phát trực tiếp trên mạng. Đổng Thiên Tâm chưa từng thấy nền tảng này, tông màu cam vàng, logo trông như tổ ong, nút “thích” không phải biểu tượng ngón tay cái thường gặp, mà là một bông hoa đỏ nhỏ.

Tên phòng livestream là “Tam Dương Khai Thái”, bối cảnh là một căn phòng ngủ dân dụng bình thường, ánh sáng hơi tối, có giường và tủ quần áo, diện tích không lớn. Rất nhanh, chủ nhân của buổi livestream xuất hiện trước ống kính.

Đó là một người đàn ông gầy gò, mặc đồng phục lao động, đội tóc giả màu xanh lam, không lộ mặt, đeo một chiếc mặt nạ giấy trắng.

Anh ta đeo tai nghe, điều chỉnh micro rồi nói: “Chào mọi người, chào mừng đến với phòng livestream của tôi. Hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi có tên Sudoku Mật Thất. Đây sẽ là vòng gay cấn nhất, đấu Sudoku đối kháng.”

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú nhìn nhau: “Chính là anh ta!”

“Anh ta tên là Cát Dương Chỉ Chỉ, là một streamer nhỏ lẻ về game, có 273 người hâm mộ trên toàn bộ nền tảng.” Tả Bách dừng lại một chút: “Anh ta là người bạn duy nhất của tôi.”

Tiểu kịch trường

Cùng lúc đó, Lữ Ngọ đang dùng điện thoại “công kích” Sở trưởng

Trương của đồn cảnh sát Hương Châu.

“Lão Trương, đã đến nước này rồi, ông không thể lộ chút tin tức nào cho tôi sao? Cứ kéo dài nữa, nhỡ Đổng Thiên Tâm và Mang Trú Điện Hạ xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không gánh nổi đâu! Gì cơ? Ông có kỷ luật? Này này này, hòa bình thế giới với kỷ luật, cái nào quan trọng hơn?!”

“Đi đi đi, đừng có lấy cái cớ đó! Nếu ông không nói, tôi sẽ đến văn phòng ông ăn vạ khóc lóc om sòm!”

“Hả? Vừa rồi ai đang nói chuyện với ông thế? Là ông Triệu phải không? Ông ta bảo cha mẹ của ai sẽ đến đồn cảnh sát các ông cơ? Đừng có đánh trống lảng! Tôi nghe thấy rồi đấy! Hừ hừ hừ!”

Sở trưởng Trương cúp điện thoại, thở dài một tiếng.

Ông Triệu đứng bên cạnh, vẻ mặt đầy lo lắng: “Chắc chắn luật sư Lữ đã nghe thấy rồi phải không?”

Hai hàng lông mày của Sở trưởng Trương dựng thẳng: “Nghe thấy gì? Chúng ta đâu có nói gì đâu!”

Ông Triệu gật đầu như giã tỏi: “Đúng đúng, ông không nói gì cả!”

Chương 17: Anh ấy là người bạn duy nhất của tôi

Mối quan hệ giữa Tả Bách và Cát Dương Chỉ Chỉ chẳng có gì đặc biệt. Cũng giống như vô số bạn bè trên mạng khác, họ quen nhau nhờ có chung một sở thích.

Cả hai đều thích một tựa game giải đố di động mang tên "Sudoku Mật Thất".

Trò chơi này đòi hỏi khả năng tính toán cao, mang lại sự hứng thú tột độ cho những người yêu thích toán học. Đây là sản phẩm ngẫu hứng của một nhà thiết kế game độc lập, giao diện đơn giản, không có bất kỳ hệ thống phần thưởng hay nâng cấp cầu kỳ nào, và vô cùng kén người chơi. Số người tải trò chơi này trên toàn cầu chưa đến 5.000.

Tả Bách là một fan trung thành của trò chơi. Sau mỗi giờ học tập, làm việc, anh đều dựa vào nó để thư giãn và hồi phục năng lượng.

Có lẽ do Tả Bách quá đam mê trò chơi này, thuật toán của nền tảng đã ghi nhớ thói quen của anh. Một năm trước, nền tảng bất ngờ gợi ý cho anh một streamer chuyên chơi trò này.

Streamer đó chính là Cát Dương Chỉ Chỉ, người chỉ phát sóng duy nhất một trò chơi: Sudoku Mật Thất.

Thời gian phát sóng của Cát Dương Chỉ Chỉ rất cố định, từ 8 giờ đến 10 giờ tối Chủ nhật. Livestream của anh ta không có ánh sáng, không có phông nền, thậm chí không lộ mặt. Anh ta luôn đeo một chiếc mặt nạ giấy và đội bộ tóc giả xanh dương rẻ tiền. Quần áo thì hầu như chỉ là đồng phục lao động. Giọng nói lúc nào cũng không rõ ràng, lại thêm chút lảm nhảm.

Với phong cách phát sóng nhàm chán như vậy, nên lượng người theo dõi dĩ nhiên rất ít.

Trong số 273 người theo dõi của anh, có tới 272 người là tài khoản ảo do nền tảng cung cấp. Lượt xem trong phòng phát sóng luôn giữ ở mức cố định: 1 người.

Người xem duy nhất đó chính là Tả Bách.

Ngày đầu tiên Cát Dương Chỉ Chỉ phát hiện có người theo dõi mình, anh ta đã rất xúc động. Thậm chí còn phá lệ, cảm ơn khán giả ngay trên sóng trực tiếp.

Tả Bách lập tức nhắn tin phản hồi: “Ván vừa rồi có một cách giải ngắn gọn hơn.”

Cát Dương Chỉ Chỉ gần như hét lên: “!!! Chi tiết hơn đi!!!”

Cứ thế, hai người trở thành bạn bè trên mạng, rồi dần dần trở thành bạn thực sự.

“Tôi và Cát Dương Chỉ Chỉ giống nhau, chúng tôi đều không có bạn.” Tả Bách khẽ nói: “Anh ấy là người bạn duy nhất của tôi.”

Đây là lần thứ hai Tả Bách nói câu này.

Ngoài cửa sổ quán cà phê, ánh mặt trời lịm tắt, bầu trời phủ một lớp màu tím nhạt như nước màu loang. Các sinh viên trẻ túm

tụm khoác vai nhau, vừa nhảy chân sáo vừa cười đùa bước qua.

Cặp kính dày cộm của Tả Bách hơi mờ sương. Anh vô thức gõ tay vào chiếc ly nước. Tiếng đá trong ly kêu "cách" một cái, kèm theo một chuỗi bong bóng nhỏ nổi lên.

Đổng Thiên Tâm há miệng định nói, rồi lại ngậm lại.

Cô không biết nên nói gì.

Không khí thoang thoảng hương cà phê, xen lẫn chút mùi chua của chanh và hơi lạnh của máy điều hòa. Nhưng vượt trên tất cả, là một mùi vị đặc biệt... đắng và xót. Đổng Thiên Tâm nhận ra ngay. Đó là "mùi cô đơn".

Không biết bao nhiêu lần, khi nằm trên ban công nhỏ trong căn phòng trọ, cô ngắm trăng và ngửi thấy chính mùi hương này trên người mình.

Mang Trú liếc nhìn cô thật nhanh, ánh mắt nhạy bén và sắc sảo:

"Cô..."

Đổng Thiên Tâm cắt ngang: "Còn manh mối nào khác không?"

Câu này là hỏi Tả Bách.

Tả Bách lấy điện thoại ra: "Tôi và Cát Dương Chỉ Chỉ từng vài lần trao đổi về cách giải Sudoku qua tin nhắn riêng. Vẫn còn lịch sử trò chuyện."

Tên tài khoản của Tả Bách là "Lâm Tú Lệ Phong", ảnh đại diện là một đám đen thui xen lẫn vài đốm trắng. Đổng Thiên Tâm nhìn một hồi lâu mới nhận ra đó là chiếc bảng đen đầy những công thức toán học.

Hai người họ trao đổi với nhau trong khung chat, phần lớn chỉ toàn những công thức và ký hiệu kỳ lạ, xen lẫn một vài ký tự Hán ngữ thưa thớt, tựa như một dạng mật mã kỳ bí, khiến người đọc không hiểu nổi.

Tay của Tả Bách vuốt màn hình, lục lọi suốt mười phút mới tìm ra được hai câu đối thoại hoàn chỉnh.

Cát Dương Chỉ Chỉ: Bố mẹ tôi gửi cho ít đặc sản quê nhà, anh có muốn nếm thử không?

Lâm Túy Phong: Cảm ơn.

Và thế là, toàn bộ cuộc trò chuyện kết thúc tại đây.

Đổng Thiên Tâm hỏi: Đặc sản đâu rồi?

Tả Bách trả lời: Sau đó chúng tôi lại bàn về vài mô hình tính toán Sudoku, quên béng chuyện đó mất.

"Hai người đã từng gặp mặt ngoài đời chưa?"

"Không cần thiết."

"Có kết bạn trên WeChat không

"Tôi không dùng WeChat."

"Vậy ít nhất cũng có số điện thoại chứ?"

"Chúng tôi đều thấy gọi điện thoại quá ngại ngùng."

Mang Trú thở dài:...Ngài Tả, quả là tình bạn quân tử nhạt như nước lã.

Đổng Thiên Tâm bóp trán: Đúng là hai kẻ mắc chứng sợ xã hội

điển hình.

Tả Bách từ tốn lướt qua những tin nhắn cũ, rồi kể: Tối Chủ nhật tuần trước đáng lẽ là lịch phát sóng của Cát Dương Chỉ Chỉ, nhưng hôm đó anh ấy không xuất hiện. Tôi gửi tin nhắn riêng, cũng không nhận được phản hồi nào. Đây là lần đầu tiên anh ấy không lên sóng đúng giờ.

Tôi đã liên lạc với nền tảng livestream, nhờ họ kiểm tra tình trạng của anh ấy. Họ trả lời rằng thỉnh thoảng thiếu buổi phát sóng cũng là chuyện thường, có thể do phát sinh việc đột xuất. Họ bảo tôi đừng lo lắng, cứ kiên nhẫn chờ đợi.

Hôm qua lại là Chủ nhật, tôi đã ngồi đợi trên kênh của anh ấy từ trước bảy giờ. Không biết vì sao, tôi lại thiếp đi. Sau đó...tôi tưởng mình đang mơ... Rồi gặp được hai người trong mơ.

Kể đến đây, Tả Bách hít sâu một hơi, tựa như gom góp dũng khí: "Anh ấy…vẫn ổn chứ?"

Mang Trú ngoảnh mặt đi, còn Đổng Thiên Tâm thì lặng lẽ lướt đến tin tức về vụ “nam thanh niên tử vong do nghiện game”. Cô muốn đưa cho Tả Bách xem, nhưng không sao dám đưa.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên. Hiển thị người gọi: Luật sư Lữ.

[Các vị đang ở đâu? Mau tới đồn cảnh sát Hương Châu! Phụ huynh của anh chàng tóc xanh đến nhận đồ đạc của anh ta. Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để tìm hiểu thêm về anh ấy! Mau đến ngay!]

Đổng Thiên Tâm bật dậy khỏi ghế. Đại học Bách Đảo nằm ở phía Bắc thành phố, còn đồn cảnh sát Hương Châu lại ở phía Nam. Hiện tại đã sáu giờ tối, đúng giờ cao điểm. Nếu đi taxi chắc chắn không kịp, còn đi tàu điện ngầm cũng mất ít nhất một tiếng.

Nếu đến trễ, có lẽ sẽ bỏ lỡ cơ hội này.

Bây giờ cách di chuyển nhanh nhất chỉ còn...

Đổng Thiên Tâm ngước nhìn bầu trời đã đen kịt: Giờ mà có nguyên nhóm siêu nhân bay qua chắc cũng chẳng ai phát hiện đâu nhỉ?

Mang Trú gật đầu: "Ngài Tả có thể cùng đi."

Tả Bách ngơ ngác: "Ý gì vậy?"

Đổng Thiên Tâm nhoẻn cười: "Giáo sư Tả, chúng tôi cần đến một nơi. Để tiết kiệm thời gian…gần đây có cái sân thượng nào vắng người không?"

Đại học Bách Đảo quả là trường danh tiếng trăm năm, những tòa nhà kỳ dị đủ mọi kiểu dáng cũng không thiếu.

Tả Bách dẫn Đổng Thiên Tâm và Mang Trú đến một tòa nhà nhỏ bốn tầng. Nhìn kiến trúc có lẽ từ thời cuối Thanh, đầu Dân Quốc. Dây leo tử đằng nở rộ, lan tràn khắp tường ngoài tựa như tấm lưới tím khổng lồ. Gió thổi qua, bóng hoa rung rinh, cả tòa nhà toát lên khí chất rờn rợn như cảnh trong phim kinh dị “Một chiếc hài thêu”.

Bên ngoài tòa nhà có cầu thang sắt xoắn ốc, dẫn lên tầng thượng. Trên đó, các loài cây dại mọc um tùm, gần như phủ kín cả sàn. Kỳ lạ là ở một góc khuất bóng, lại có người dọn dẹp được một khoảng trống nhỏ, căng dù che nắng. Trên dù in logo “Bách Đảo Beer” y như loại dù trong quán nhậu bình dân. Dưới dù đặt một chiếc ghế mây, một chiếc bàn gỗ nhỏ và một thùng rác rất sạch sẽ.

Tả Bách giải thích: "Đây là nơi tôi thường đọc sách, ít người lui tới."

Đổng Thiên Tâm rụt cổ: "Cho hỏi, lý do chỗ này ít người là vì...?"

"Nghe nói có ma."

Gió thổi qua, mấy khung cửa sổ ọp ẹp ở tầng dưới phát ra những tiếng kêu u u. Đổng Thiên Tâm rùng mình, lông tơ dựng đứng, vội túm lấy tay áo Mang Trú.

Mang Trú hừ một tiếng: "Nơi đây không có thứ gì khác, có gì đáng sợ?"

“Vấn đề không phải là nơi này có gì, mà là tôi nghĩ nơi này có gì.” Đồng Thiên Tâm thẳng thừng lên tiếng, tay phải thuận thế nắm lấy tay của Mang Trú, tay trái thì giữ chặt cổ tay của Tả Bách: “Nhanh lên đi, tôi nổi da gà đến mức có thể xây tường rồi đây!”

Tả Bách ngập ngừng: “Cái gì...”

Một cơn gió thổi qua.

Gió đêm đầu hạ vẫn còn mang hơi nóng ẩm, trong gió có hương tử đằng thoang thoảng xen lẫn mùi biển hờ hững. Mang Trú ngẩng đầu hít một hơi: “Đúng là gió thuận.”

Những lọn tóc rơi bên má của Đồng Thiên Tâm tung bay, đôi mắt sáng lấp lánh. Cơn gió cuốn lấy áo hai người, cả ba dần rời khỏi mặt đất.

Tả Bách tròn xoe mắt, kính suýt rơi ra: “Đây đâu phải thế giới 2D?! Làm sao có thể...”

Cơn gió mạnh dần, luồng khí từ bốn phương tám hướng cuốn lấy Tả Bách, nhấc anh bay lên không trung. Cơ thể anh không còn kiểm soát được, cứ lắc lư nghiêng ngả trong gió. Những dòng khí như những con vật nghịch ngợm tìm được món đồ

chơi mới, cứ lượn qua lượn lại xung quanh anh.

Nhìn mặt đất ngày càng xa, Tả Bách há miệng, nhưng không thể phát ra tiếng. Đồng Thiên Tâm cười hỏi: “Giáo sư Tả, anh có say xe hay say máy bay không?”

Những ký ức tồi tệ hiện về: “Lại nữa à?!”

Đồng Thiên Tâm phóng như một viên đạn nhỏ, gió rít bên tai, xuyên qua mây trời. Bên phải, Mang Trú vẫn giữ nét mặt lạnh tanh, một tay đút túi. Bên trái, Tả Bách một tay giữ khung kính mắt thật chặt, hai ống quần bay phất phới. Anh vừa bị kéo đi vừa điên cuồng nói: “Muốn con người bay được thì cấu trúc xương và hệ cơ bắp phải thay đổi cơ bản, chẳng hạn mọc thêm cánh như loài chim để tạo lực nâng và kiểm soát khi bay. Hệ hô hấp và chuyển hóa cũng phải tiến hóa để thích nghi, chưa kể hệ thần kinh và giác quan cần được nâng cấp. Tóm lại, cái kiểu bay lượn như thế này hoàn toàn phi khoa học!”

Mang Trú lạnh nhạt: “Chỉ là một thuật điều khiển gió, không phải bay lượn.”

Tả Bách: “Thuật điều khiển gió dựa trên nguyên lý gì? Cơ học hay hóa học?”

Đồng Thiên Tâm cười phá lên: “Huyền học!”

Tả Bách: “A a a a a...Oẹ!”

Chọn đường không quả thật là quyết định sáng suốt. Từ Bắc Thành phố đến Nam Thành phố phải băng qua Đại lộ ven biển, nơi đang tắc nghẽn bởi hàng dài xe cộ với ánh đèn lấp lánh như châu báu. Đường sá chật kín, không nhích nổi. Nhờ bay thẳng qua vịnh, Đồng Thiên Tâm đã tiết kiệm được hai phần ba thời gian. Chỉ có điều gió hơi mạnh, và Tả Bách còn bị một con chim biển đâm vào đầu. Sau 15 phút gian nan, cuối cùng cả ba cũng

đến được không phận Nam Thành phố.

Điểm hạ cánh là khu vui chơi ngoài trời bị bỏ hoang từ năm năm trước. Giờ này chẳng có ai qua lại, cây cối mọc um tùm, rất thích hợp để che giấu hành tung. Từ đây đi bộ qua ba ngã tư đèn đỏ là đến được đồn cảnh sát trên phố Hương Châu.

*

Lữ Ngọ đang đi qua đi lại trước cổng đồn cảnh sát, vừa thấy ba người họ thì lập tức chạy vội tới, gần như reo lên vì vui mừng. Nếu không phải bị ánh mắt lạnh lùng của Mang Trú cảnh cáo, anh ta chắc đã nhào tới ôm chầm lấy "Đại nhân Mang Trú vĩ đại." rồi.

"Ba người đi xe gì tới đây vậy? Sao nhanh thế! Đồng Thiên Tâm, tóc cô bị làm sao mà rối bù thế kia? Còn anh chàng đeo kính này, chắc là Giáo sư Tả đúng không?"

Đồng Thiên Tâm ngắt lời: "Tình hình bây giờ thế nào?"

"Tình hình rất phức tạp." Lữ Ngọ vừa nói vừa đưa điện thoại ra: "Đây là thông tin tôi vừa thu thập được."

*

Lữ Ngọ chuyển qua một bản lý lịch tìm việc điện tử. Lý lịch này được tải lên ba năm trước, người ứng tuyển tên Dương Hi, nam, 25 tuổi, con một. Anh tốt nghiệp một trường kỹ thuật nghề, chuyên ngành Tự động hóa điện. Nguyện vọng nghề nghiệp: Nhân viên môi giới bất động sản.

Phía trên góc phải lý lịch là một tấm ảnh thẻ 3x4, không đội mũ. Ảnh có độ phân giải thấp, chụp hơi nghiêng, rõ ràng là ảnh selfie được chỉnh sửa để làm ảnh thẻ. Trong ảnh, chàng trai tóc húi cua, gương mặt sáng sủa, cười mỉm đầy ngượng ngùng. Nước da

ngăm đen làm nổi bật hàm răng trắng sáng.

Tả Bách chăm chú nhìn bức ảnh, dường như đang cố tìm kiếm một điều gì đó quen thuộc.

“Lúc còn sống, anh ta là nhân viên môi giới bất động sản. Hôm nay, quản lý chi nhánh nơi anh ta làm việc cũng đã tới, mang theo một số đồ dùng cá nhân để lại ở văn phòng, và cả những món đồ từ nhà riêng của anh ấy.” Lữ Ngọ liếc nhìn Tả Bách: “Đợi cha mẹ anh ấy ký xác nhận xong, thủ tục hoàn tất, di vật có thể mang đi.”

Tả Bách ngẩng đầu lên đột ngột, giọng nói căng thẳng như một sợi dây đàn bị kéo chặt: “Di vật nào? Của ai?!”

Lữ Ngọ nhìn anh với ánh mắt không đành lòng: “Trong di vật của Dương Hi có một bộ tóc giả màu xanh lam, một xấp mặt nạ giấy, và trên máy tính của anh ấy có lịch sử đăng nhập nền tảng livestream. Tên tài khoản là 'Cát Dương Chỉ Chỉ'.”

Tả Bách đứng không vững, may mà Mang Trú nhanh tay đỡ lấy vai anh.

Đồng Thiên Tâm thở dài: “Cha mẹ của Dương Hi đâu rồi?”

Lữ Ngọ chỉ tay: “Ở trong phòng tiếp đón.”

Đột nhiên, từ trong phòng tiếp khách vang lên tiếng khóc xé lòng, âm thanh ấy không giống tiếng của con người, mà như thể có ai đó dùng móc kéo từ cổ họng ra, lôi cả tim gan phèo phổi ra ngoài, đầm đìa máu.

Đổng Thiên Tâm và Tả Bách đứng chôn chân tại chỗ, Mang Trú đột ngột dừng lại, sắc mặt trắng bệch.

Trong phòng tiếp khách, một giọng nữ già nua vang lên: “Cảnh

sát ơi, các anh nói thật cho tôi biết, rốt cuộc con trai tôi chết thế nào? Ai ai cũng nói nó lên thành phố rồi học hư, nghiện chơi game, nghiện như nghiện ma túy vậy, không ăn không uống không ngủ, cuối cùng tự hành hạ mình mà chết! Có đúng không?!"

Sở trưởng Trương trả lời: "Dương Hi tử vong do nhồi máu cơ tim cấp, có thể vì làm việc quá sức và chịu áp lực lớn. Nhưng việc cậu ấy nghiện game dẫn đến tử vong thì..."

"Ầm!" Tả Bách bất ngờ đẩy cửa bước vào, ông Triệu vội ngăn lại nhưng bị Đổng Thiên Tâm kéo sang một bên.

Trong phòng tiếp khách có năm người. Sở trưởng Trương, cảnh sát Tiểu Vương, và một người phụ nữ trung niên mặc bộ vest xanh lam đậm, chắc là quản lý của công ty môi giới bất động sản. Ba người ngồi cùng một bên bàn họp lớn. Trên bàn có hai thùng giấy lớn đã được niêm phong.

Ở phía bên kia bàn là một cặp vợ chồng già. Tóc họ bạc trắng, rối bời, mặc dù thời tiết nóng bức nhưng cả hai vẫn mặc áo khoác đen dày cộm. Người chồng khom lưng, run rẩy cầm một chiếc điện thoại thông minh cũ kỹ, lớp vỏ silicon đã ngả vàng do oxy hóa. Người vợ khóc đến run người, khuôn mặt đỏ bừng vì kích động. Họ chính là cha mẹ của Dương Hi.

Mọi người bị sự xuất hiện bất ngờ của Tả Bách làm giật mình.

Sở trưởng Trương phản ứng đầu tiên, quay sang hỏi Đổng Thiên Tâm: "Người này là ai?"

Đổng Thiên Tâm hạ giọng trả lời: "Tả Bách, giảng viên Đại học Bách Đảo, có quen biết Dương Hi."

Sở trưởng Trương liếc nhanh qua phía sau Đổng Thiên Tâm, nơi Mang Trú đang đứng lặng lẽ trong bóng tối ở cửa. Ánh đèn lờ

mờ chỉ soi rõ dáng người mảnh khảnh, nhưng ngay cả trong dáng vẻ khiêm tốn ấy, sức ép lạnh lùng và uy nghiêm tỏa ra từ chàng trai tóc đen áo trắng cũng khiến người ta khó mà bỏ qua.

“Dương Hi không nghiện game.” Tả Bách mở lời: “Mỗi tuần anh ấy chỉ chơi game hai tiếng, vào tối Chủ nhật từ tám giờ đến mười giờ, vô cùng có quy củ.”

“Tối Chủ nhật?” Quản lý bất động sản chợt hiểu ra: “Đúng rồi, đúng rồi! Vì công ty chúng tôi nghỉ thứ Hai, nên tối Chủ nhật là lúc thoải mái nhất.”

“Nhưng…” Cha của Dương Hi run rẩy đưa điện thoại lên, từng ngón tay gầy gò chậm chạp lướt qua màn hình. Đôi mắt ông đầy tia máu nhưng không hề rơi lệ. Khuôn mặt đen sạm, mệt mỏi ấy hiện rõ sự đờ đẫn của một người vừa trải qua biến cố lớn.

“Người trong làng đều nói, tin tức về con tôi có trên điện thoại, nói rằng nó nghiện game, thức đêm đến chết. Nghiện game là bệnh, phải chữa! Đây là tin tức chính thống mà, mọi người xem đi, chữ trắng trên giấy đen rõ ràng thế này cơ mà!”

Tiểu Vương dè dặt nói: “Về tin tức này, khi đó do hàng xóm báo án, người dân xung quanh kéo đến đông quá, hiện trường hơi hỗn loạn nên có thể có người để lộ thông tin cụ thể…”

Sở trưởng Trương đứng dậy, kéo Tiểu Vương cùng cúi đầu: “Đây là sơ sót trong công tác của chúng tôi, xin lỗi!”

“Tin tức này không phải từ cơ quan báo chí chính thống mà là từ một tài khoản câu view. Bọn chúng không hề điều tra, chỉ đăng lên để thu hút lượt xem và kiếm tiền.” Lữ Ngọ chen vào: “Nếu hai bác muốn kiện tài khoản này, văn phòng luật sư của chúng tôi sẽ hỗ trợ hết mình!”

Cha của Dương Hi nhìn anh với ánh mắt trống rỗng, dường như

không hiểu.

“Những tin tức trên điện thoại là bịa đặt, chỉ nhằm kiếm tiền, hoàn toàn sai sự thật. Chúng tôi có thể kiện bọn chúng.” Tả Bách đặt tay lên vai ông cụ, nhẹ nhàng nói: “Cháu là bạn của Dương Hi. Hãy tin cháu!”

Người cha sững người nhìn Tả Bách, nước mắt chảy dọc theo những nếp nhăn hằn sâu trên gương mặt: “Thật…thật vậy sao?”

Tả Bách gật đầu.

Người cha bật khóc, mẹ của Dương Hi òa lên nức nở: “Tôi đã bảo rồi, con tôi là đứa trẻ ngoan! Từ nhỏ đến lớn nó luôn là đứa con nghe lời nhất, làm gì có chuyện nó nghiện ngập mấy cái thứ độc hại đó chứ! Tất cả là bọn họ bịa đặt!”

Tiếng khóc của họ nghẹn ngào và đè nén, như thể có một hòn đá nặng nề đang đè lên ngực mọi người trong phòng. Cuối cùng, Sở trưởng Trương phải lên tiếng nhắc nhở hai vợ chồng tiếp tục hoàn tất thủ tục nhận lại di vật.

Hai chiếc thùng giấy chứa đầy đồ dùng sinh hoạt, nào là năm, sáu chiếc áo phông, một đôi giày da, một đôi giày thể thao, một đôi dép lê, vài đôi tất, dụng cụ nấu ăn, bát đũa, một chồng túi hút chân không, một chiếc bơm hút chân không cỡ nhỏ, sổ tay công việc, thẻ làm việc, bình giữ nhiệt tróc sơn, hộp cơm, quạt điện nhỏ. Điện thoại của Dương Hi giống hệt điện thoại của cha anh, cũng ngả vàng vì thời gian.

Thứ nhiều nhất trong thùng là những quyển sổ nháp mua sỉ trên mạng, chiếm đến nửa thùng giấy. Mỗi tờ đều kín đặc những con số và công thức. Ngoài ra, Đổng Thiên Tâm còn thấy bộ tóc giả màu xanh lam, mặt nạ giấy, một chiếc đồng phục xanh đậm cùng cà vạt đỏ - chính là trang phục của “Cát Dương Chỉ Chỉ” trong thế giới 2D.

Mẹ của Dương Hi lặng lẽ v.uốt ve tấm thẻ làm việc của con trai. Đôi tay thô ráp, từng ngón tay lớn to vì làm việc nặng nhọc. Bà khóc đến nghẹn cả hơi. Trên thẻ làm việc là ảnh Dương Hi, nụ cười của anh vẫn hiền lành và rụt rè như ngày nào, hàm răng trắng tinh khôi.

Quản lý bất động sản không kìm được nước mắt: "Dương Hi làm ở cửa hàng ba năm rồi, thành tích tốt nhất, khách hàng hài lòng nhất công ty. Đồng nghiệp ai cũng quý cậu ấy. Cậu đến cửa hàng sớm nhất, về muộn nhất. Tháng trước tôi vừa gửi báo cáo, định đề cử cậu ấy làm quản lý chi nhánh ở Bắc Thành vào nửa cuối năm, vậy mà giờ…ôi trời ơi!"

Tiểu Vương lấy ra một cuốn sổ bìa mềm màu đỏ thẫm, mép giấy ngả màu đen, trông như đã được dùng từ lâu.

Tiểu Vương nói: "Khi chúng tôi vào phòng của Dương Hi, anh ấy đang nằm gục trên cuốn sổ này, tư thế…như thể đang ngủ vậy."

Cha của Dương run rẩy nhận cuốn sổ từ tay, lật vài trang rồi đưa cho Tả Bách, nói: "Tôi mắt kém, cũng chẳng biết đọc nhiều chữ. Anh xem giúp tôi, trên này viết gì vậy?"

Tả Bách lặng lẽ lật từng trang, càng đọc lông mày càng nhíu chặt. Đổng Thiên Tâm rón rén vòng ra sau lưng Tả Bách, phát hiện đây là một cuốn sổ chi tiêu, ghi chép tỉ mỉ từng khoản chi tiêu hàng ngày của Dương Hi.

Tả Bách trầm giọng nói: "Anh ấy mỗi tháng chỉ tiêu 500 đồng cho ăn uống? Lương của anh ấy bao nhiêu?"

Quản lý suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Tiểu Dương là nhân viên giỏi nhất của chúng tôi. Mùa cao điểm, tính cả tiền thưởng thì một tháng khoảng hơn 6.000 tệ; mùa thấp điểm ít hơn, chỉ khoảng 3.000 tệ. Cậu ấy chưa bao giờ ra ngoài ăn, cũng không

gọi đồ mang về, càng không tụ tập. Đều tự mang cơm theo. Hình như cậu ấy cũng chẳng mua quần áo mới, chỉ mặc đồng phục do cửa hàng phát."

Đổng Thiên Tâm cúi đầu nhìn từng dòng chi tiêu, đột nhiên hít sâu một hơi: "Tiền thuê nhà 850, tiền điện nước chưa đến 80, tiền đi lại 400, chủ yếu là đi tàu điện và xe buýt. Ngoài giấy vệ sinh và đồ dùng thiết yếu, gần như không mua sắm gì khác."

Lật sang trang tiếp theo, cô không khỏi kinh ngạc: "Tan làm còn làm thêm: sửa ống nước, thiết bị điện, lắp bồn cầu, bán hàng giới thiệu bột mè ở siêu thị, làm hoa quả cắt sẵn ở tiệm trái cây, rồi chạy giao đồ ăn ban đêm..."

Tả Bách lật thêm một trang nữa, nói: "Cậu ấy mỗi tháng tiết kiệm được từ 1.000 đến 3.000 tệ. Ba năm qua, tổng cộng gần 100.000 tệ."

Đổng Thiên Tâm, cũng là một người đang cật lực mưu sinh, không khỏi bàng hoàng: "Hiệu suất tiết kiệm này đúng là kinh khủng. Anh ấy thật sự dùng cả mạng sống để tiết kiệm tiền!"

Tiểu Vương thắc mắc: "Nhưng trong số di vật không có tiền mặt, cũng không thấy sổ tiết kiệm hay giấy tờ gì cả. Tài khoản ngân hàng trong điện thoại chỉ liên kết với thẻ lương, mà số dư chỉ còn vài trăm đồng."

Tả Bách nhẹ nhàng vuốt bìa cuốn sổ, dùng móng tay gảy nhẹ một góc rồi bóc ra, lấy được một thẻ ngân hàng. Ở mặt sau thẻ, có ghi một cái tên: "Dương Quốc Trung."

"Đây là tên của tôi!" Cha Dương bật khóc, nghẹn ngào: "Sao lại có tên tôi ở đây?"

"Nếu cháu đoán không sai, chú năm nay 60 tuổi, còn dì năm nay 54 tuổi, đúng không?" Tả Bách hỏi.

Cha Dương sững sờ, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Đúng vậy...năm nay tôi vào đông là tròn sáu mươi...”

Tả Bách đặt chiếc thẻ ngân hàng vào tay cha Dương, trầm giọng nói: “Đây hẳn là số tiền Dương Hi gửi tiết kiệm dưới tên chú. Mật khẩu có lẽ là...”

Anh lấy một cây bút, viết sáu chữ số lên trang cuối cùng của cuốn sổ, ánh mắt dừng lại thật lâu, dường như đang xuyên qua những con số ấy để nhìn người bạn đã khuất ở một thế giới khác.

Những con số ấy khiến Đổng Thiên Tâm rùng mình: “285460.” Đây chính là đáp án của câu đố cuối cùng mà nhân vật hoạt hình Cát Dương Chỉ Chỉ đã để lại cho họ. Hai chữ số đầu là tuổi của cha, hai chữ số tiếp là tuổi của mẹ, còn hai chữ số cuối...đúng vậy, ba năm trước Dương Hi ghi trong sơ yếu lý lịch là 25 tuổi, thì ba năm sau anh ấy hẳn là 28 tuổi.

Hóa ra, đáp án cuối cùng của câu đố ấy chính là mật khẩu thẻ ngân hàng.

Hóa ra, đây chính là tâm nguyện cuối cùng của Dương Hi.

Cha mẹ Dương Hi òa khóc nức nở: “Đứa trẻ ngốc, đúng là đứa trẻ ngốc mà! Con dốc sức đến vậy để làm gì chứ! Bây giờ có tiền cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi!”

Đổng Thiên Tâm cảm thấy cay cay nơi khóe mắt, vội quay mặt đi.

Đột nhiên, đèn trong phòng tiếp khách nhấp nháy vài lần một cách bất thường. Chiếc TV treo tường phát ra tiếng “xoẹt xoẹt.” màn hình nhảy lên đầy tuyết trắng.

Chương 18: Thế giới hai chiều mới

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía chiếc TV. Trên màn hình, tuyết trắng ngày càng dày đặc, rồi tụ lại, xoáy tròn, méo mó, và cuối cùng hóa thành hình dáng một người.

Mái tóc giả xanh lam, mặt nạ giấy trắng, trang phục làm việc xanh đậm...Đó là Cát Dương Chỉ Chỉ!

Đổng Thiên Tâm giật mình: “Chuyện quái gì đang xảy ra thế?! Nguyện lực lẽ ra phải tan biến sau khi hoàn thành tâm nguyện, tại sao lại xuất hiện nữa?!”

Tả Bách bật dậy, làm đổ chiếc ghế phía sau. Mang Trú nhoáng lên một cái, đã đứng chắn trước mặt Đổng Thiên Tâm, đầu ngón tay ánh lên tia sáng mờ.

Quản lý và ông Triệu bên ngoài cũng sững sờ, trưởng đồn Trương thì gào lên: “Cái gì đây? Trò đùa quái quỷ à? Ai làm chuyện này?!”

Tiểu Vương chỉ vào màn hình, thét lên: “Lại...lại nữa rồi!”

Lữ Ngọ kỳ lạ nhất, anh ta lấy từ túi ra một gói hoa vàng phơi khô.

Trên TV, Cát Dương Chỉ Chỉ bắt đầu nói: [Ba, mẹ, con xin lỗi.]

Mẹ Dương hét lên thảm thiết, lao đến gần màn hình: “Đây là giọng của con tôi! Nó còn sống! Nó còn sống!”

Cha Dương vấp ngã vì cái ghế, nhưng lại lồm cồm bò dậy: “Con tôi chưa chết! Con tôi vẫn nói chuyện được kìa!”

Cát Dương Chỉ Chỉ thở dài: [Con ở thế giới kia đã không còn nữa. Nhưng ở thế giới này, con vẫn sống. Ba mẹ, sống ở thế giới kia thật quá đau khổ, hai người có muốn qua đây sống cùng con không?]

Mẹ Dương và cha Dương gần như quỵ xuống tường, nức nở: “Được! Được! Chúng ta đi! Con đã đi, chúng ta cũng không sống nổi nữa, bất kể đi đâu, chúng ta cũng sẽ theo con!”

[Vậy thì đi cùng nhau thôi.]

Cát Dương Chỉ Chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên, vài sợi dây mạng đen xấu xí từ màn hình lao ra, quấn lấy cha mẹ Dương.

Trong tích tắc, Mang Trú tung ra một luồng sáng chói lóa, cắt đứt dây mạng. Tay phải anh ta nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm bẩm: “Thượng đức tải vật, trung hòa tương ứng, Càn...đoạn!”

Một trận pháp rực rỡ từ trên trời giáng xuống, bao phủ tất cả mọi người. Gần như đồng thời, Lữ Ngọ tung ra nắm hoa vàng khô trong tay, những bông hoa khô cằn biến thành tươi mới ngay lập tức. Các cánh hoa vàng mềm mại kết thành từng cái kèn nhỏ, thổi lên giai điệu ru ngủ chói tai: “Ngủ đi~ ngủ đi~”

Đổng Thiên Tâm không tự chủ ngáp một cái, rồi giật mình, nhanh chóng véo mình một cái. Quay đầu nhìn, anh ta thấy mọi người trong trận pháp đều đã ngủ say, chỉ còn Mang Trú, Lữ Ngọ, và Tả Bách vẫn tỉnh. Tả Bách dùng một chiếc bút đâm vào mu bàn tay để giữ tỉnh táo.

Trên màn hình, Cát Dương Chỉ Chỉ vừa lùi vào màn hình vừa nói: [Tôi sẽ chờ các người ở thế giới này.]

“Yên tâm mà đi đi!” Lữ Ngọ lại tung thêm một nắm hoa vàng: “Bên này để tôi dọn dẹp, đảm bảo họ tỉnh lại sẽ chẳng nhớ gì.”

Mang Trú triệu hồi trận pháp, bao lấy đầu Đổng Thiên Tâm: “Lần này, đừng làm bậy!”

Đổng Thiên Tâm nhe răng cười: “Không thành vấn đề!”

Tả Bách nói ngắn gọn: “Đi thôi.”

Ba người bước lên phía trước, màn hình TV phun ra từng đám sương đen lớn, bao lấy cả ba và hút họ vào trong.

*

Lần thứ hai bước vào thế giới hai chiều, mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

Trong không gian vô tận, các dây mạng đen xoắn xuýt với nhau, tạo thành những mê cung khổng lồ lơ lửng giữa không trung. Bề mặt dây mạng được phủ một lớp màng sáng trơn tru và nhớp nháp, qua đó có thể thấy các dòng mã xanh lam đang chảy bên trong. Thoạt nhìn, những thứ này giống tổ của các loài động vật chân đốt, khiến người ta không khỏi thấy ghê tởm.

Cát Dương Chỉ Chỉ đứng dưới mê cung lớn nhất, hai tay khoanh sau lưng, ngẩng đầu lên. Nghe thấy tiếng bước chân ba người, mặt nạ giấy trên mặt anh ta lóe sáng, dần biến thành một gương mặt cười.

“Chào mừng đến với thế giới của tôi.”

Từ lời thoại, màu tóc giả, hình dạng mặt nạ, đến trang phục và

giọng nói, tất cả đều giống hệt trước đó. Nhưng Đổng Thiên Tâm vẫn cảm thấy kỳ lạ, như có điều gì không đúng. Một từ duy nhất bật lên trong đầu cô: “Khó ưa!”

“Người bạn thân mến của tôi, cảm ơn cậu.” Cát Dương Chỉ Chỉ dang tay đi về phía Tả Bách, tỏ ý muốn ôm lấy anh: “Cảm ơn anh đã giúp tôi hoàn thành tâm nguyện.”

Tả Bách không chút cảm xúc, buông một câu: “Vui lòng giải thích ứng dụng của định lý giá trị trung bình trong vi phân.”

Cát Dương Chỉ Chỉ rõ ràng khựng lại, sau một hồi mới nói: “Người bạn thân mến, chúng ta đang đối mặt với nhau, sao lại nói những lời làm hỏng không khí thế này?”

Mắt kính của Tả Bách ánh lên một tia sáng: “Anh không phải Cát Dương Chỉ Chỉ!”

Mang Trú lao lên, thân mình như sao băng, tay tựa cơn lốc, liên tiếp tung ra sáu chưởng về phía chiếc mặt nạ của Cát Dương Chỉ Chỉ. Cát Dương Chỉ Chỉ lùi lại, đầu anh ta như được gắn thêm bộ rung, lắc mạnh lên xuống, trái phải, để lại vô số tàn ảnh, và né tránh được tất cả.

Mang Trú hạ thân, xoay người, lòng bàn tay phải từ dưới hất mạnh lên trên, đánh thẳng vào cằm của Cát Dương Chỉ Chỉ: “Rắc!” Đầu Cát Dương Chỉ Chỉ bật ngửa ra sau, gáy dính chặt vào xương bả vai, cổ đã bị đánh gãy.

Thế nhưng điều kinh hoàng xảy ra: Đầu của Cát Dương Chỉ Chỉ “rắc, rắc, rắc” quay trở lại vị trí ban đầu. Chiếc mặt nạ vỡ tan, rơi xuống, để lộ một khuôn mặt - nhưng khuôn mặt này chẳng thể gọi là “mặt”. Không có da, cũng chẳng có ngũ quan, chỉ là một đám khí đen không định hình.

Toàn thân Đổng Thiên Tâm nổi da gà, Tả Bách tái mét. Mang Trú

nhanh tay kết ấn, sáu vòng ánh sáng chói lòa hiện ra, ánh sáng phản chiếu trên đôi mày lạnh lẽo sắc sảo của anh ta.

Kẻ không mặt bật cười khinh khỉnh, thân hình hóa thành một chiếc gai độc, lao thẳng về phía Mang Trú. Mang Trú lướt nhanh trong không trung cùng với vòng ánh sáng hộ thân, cả hai lao vào một trận chiến dữ dội trên không.

Đổng Thiên Tâm hoàn toàn không thể theo dõi động tác của cả hai. Chỉ thấy một bóng sáng, một bóng tối lao vun vút từ bên này sang bên kia, thỉnh thoảng phát ra những luồng sáng chói lòa, hoặc những cụm hắc khí mịt mù. Vòng chiến đấu càng lúc càng rời xa vị trí của Đổng Thiên Tâm và Tả Bách.

Bỗng nhiên, một luồng sáng mạnh bùng nổ. Kẻ không mặt bị đánh bay, phát ra tiếng "phập" lớn. Tóc giả và bộ đồ công nhân trên người anh ta tan chảy thành chất lỏng nhớp nháp.

Mang Trú đáp xuống đất, tám vòng ánh sáng chói bay vòng sau lưng: "Tên Cát Dương Chỉ Chỉ thật đang ở đâu?!"

Kẻ không mặt không trả lời. anh ta biến đổi, mơ hồ thành hình dáng người, phía sau là làn khói đen lắc lư, như một chiếc đuôi mờ ảo.

Không hiểu vì sao, lòng Đổng Thiên Tâm bỗng trào lên cảm giác bất an. Một luồng cảm xúc âm u như bóng ma lướt qua tâm trí cô, nhưng khi cố gắng nhớ lại, tất cả chỉ mơ hồ tan biến.

Tả Bách bất giác hít sâu một hơi. Những mê cung lơ lửng trên không trung phát ra tiếng động kỳ lạ "xào xạc". Những đường dây mạng bắt đầu xoắn chặt lại, va chạm, ma sát, làm rơi xuống vô số mảnh vụn đen - biến thành những bông hoa đen năm cánh.

Một bông hoa đen rơi xuống vai Mang Trú. anh khẽ run lên,

nhanh chóng phủi đi, nhưng vai đã bị ăn mòn để lại một lỗ nhỏ.

Mang Trú lập tức triệu hồi trận quang hộ thân, nhưng những cánh hoa đen vẫn có thể ăn mòn ánh sáng ấy. Mỗi lần một cánh hoa rơi xuống, trận quang lại xuất hiện một vết đen như vết mục nát.

Ngược lại, kẻ không mặt thì cơ thể đang tan chảy lại dần hồi phục. Thân thể, tứ chi, áo quần, giày dép đều mọc lại hoàn chỉnh. anh ta dang rộng đôi tay, đón nhận cơn mưa hoa đen, phát ra tiếng cười khanh khách: “Các người có nghe thấy không? Chúng đang ca ngợi tôi đấy! Trong thế giới đầy ô uế này, các người mãi mãi không thể thắng được tôi!”

Đôi mày của Mang Trú lạnh lùng siết lại, mang theo trận quang hộ thân, lao thẳng lên, tung ba vòng ánh sáng. Nhưng trước khi chúng kịp chạm vào kẻ không mặt, cơn mưa hoa đen đã nuốt chửng tất cả. Trận quang hộ thân bốc lên từng luồng khói đen. Mang Trú lướt qua màn mưa, tìm cơ hội phản công.

Trong khi đó, Đổng Thiên Tâm và Tả Bách nôn nóng phân tích tình hình.

Tả Bách: “Những bông hoa đen này tương tự như quả cầu năng lượng lần trước. Chúng tăng cường sức mạnh cho BOSS, nhưng lại cực kỳ nguy hiểm với Mang Trú!”

Đổng Thiên Tâm: “Sao tôi thấy hình dạng những bông hoa này quen quen, như đã thấy ở đâu rồi...”

Tả Bách đẩy gọng kính, ngẫm nghĩ hồi lâu: “Hình dáng bên ngoài rất giống nút thích trên nền tảng livestream của Cát Dương Chỉ Chỉ, chỉ khác màu thôi.”

Đổng Thiên Tâm nheo mắt: “Tại sao lại là màu đen?”

Cứ như để trả lời câu hỏi của họ, từ mê cung vọng ra một giọng nói vặn vẹo.

“Thật đáng buồn cười, toán học chỉ cần học đến cấp tiểu học là đủ. Học lên cao hơn chẳng qua chỉ phí thời gian, trong đời sống có bao giờ dùng đến đâu. Hay là các ngươi tính dùng vi phân khi đi mua rau à?”

“Tại sao dữ liệu lớn lại đề xuất thứ này cho tôi? Nhìn thấy toán học là tôi muốn nôn rồi!”

“Nhìn xem, anh ta làm trò gì kìa, ngu ngốc tính sai hết mấy câu Sudoku rồi! Thật thảm hại!”

“Tôi là học viên cao học, vừa nhìn đã biết kẻ này là dân ngoại đạo. Đúng là múa rìu qua mắt thợ, buồn cười không chịu được.”

...

Tả Bách thở dài: “Đây là những bình luận ác ý từng xuất hiện trên nền tảng livestream của Cát Dương Chỉ Chỉ. Tưởng rằng đã bị xóa từ lâu, không ngờ chúng vẫn còn tồn tại trong thế giới này. Thì ra, đây chính là nguồn gốc của những bông hoa đen, cung cấp năng lượng bất tận cho kẻ giả mạo Cát Dương Chỉ Chỉ.”

Đổng Thiên Tâm: “Không lẽ đây chính là ‘oán khí’ của mạng lưới? Nhưng...oán khí mà giỏi thế này sao?”

Hộ thân trận của Mang Trú đã xuất hiện những vết rạn lớn, vài cánh hoa đen trôi xuống, cháy xém trên bộ áo quần trắng như tuyết, để lại những vết cháy xấu xí. Mang Trú vừa tránh né, vừa gạt bỏ cánh hoa đen, ánh mắt phản chiếu ngọn lửa đen từ cánh hoa, nhưng ánh nhìn ấy còn sắc bén hơn cả lửa.

Kẻ không mặt cười lớn: “Anh chính là Mang Trú, Chúc Long thuần bạch duy nhất của tam giới, là tồn tại thuần khiết nhất

giữa trời đất. Nhưng trong thế giới này, sát khí đối với anh chẳng khác gì độc xương!"

Mang Trú hừ lạnh, chớp mắt lao vào mưa hoa đen. Vòng sáng chém bay nửa cái đầu của kẻ không mặt. anh ta thét lên thảm thiết, hóa thành một làn khói đen, chui vào sâu trong trận mưa hoa.

Mang Trú, với quang trậ hộ thân đã sứt mẻ vẫn không chùn bước, tiếp tục đuổi theo. Vai, lưng, cánh tay, tà áo của anh ta liên tục bốc lên những ngọn lửa đen cháy rực, thiêu rụi bộ áo quần khiến nó rách nát. Những vết cháy trên da để lộ ra các hoa văn mờ nhạt như vảy. Nhưng dù bị thương, Mang Trú càng đánh càng hung mãnh.

Kẻ không mặt vừa chạy trốn vừa hét lên: "Anh định đồng quy vu tận sao?!"

Mang Trú tung ba vòng sáng, nói gọn: "Đồ thúi hoắc!"

Kẻ không mặt suýt ngã nhào: "Gì cơ?!"

"Anh toàn thân đều thối." Mang Trú lạnh lùng nói: "giống như cái thứ đó vậy, khiến người ta buồn nôn!"

Kẻ không mặt tức điên, mặc kệ nửa cái đầu chưa mọc lại, xoay người lao về phía Mang Trú:
"Anh nói ai là thứ đó?!"

Mang Trú xoay chân, tung một cước đá văng kẻ không mặt: "Ý tôi là, anh và nó giống nhau, chẳng phải thứ gì ra hồn!"

Kẻ không mặt rơi mạnh xuống đất, thân thể vỡ tan tành. Mưa hoa đen rơi như trút nước, gần như che khuất hoàn toàn hình dáng của cả hai.

Đồng Thiên Tâm nhìn không nổi nữa, thốt lên: “Dựa theo kinh nghiệm lần trước, chỉ cần thanh tẩy những cánh hoa đen này, là có thể giúp Mang Trú đúng không?”

Tả Bách nhíu mày: “Thế giới lần này khác hẳn lần trước. Hình thái năng lượng âm tính khác biệt, cơ thể của BOSS cũng khác, biến số quá nhiều. Theo tính toán bảo thủ, xác suất thất bại trong việc thanh tẩy là 50%.”

Đồng Thiên Tâm trả lời: “Nói cách khác, xác suất thành công cũng là 50% đúng không?”

“Về lý thuyết là thế, nhưng...” Tả Bách nhìn Đồng Thiên Tâm đang cưỡi gió bay lên không trung, tóc đuôi ngựa tung bay trong ánh sáng của hộ thân trận. Gương mặt tròn trịa ánh lên vẻ quả quyết, nhưng tay chân thì đang run rẩy.

“Cô run gì thế?” Tả Bách hỏi.

“Tôi sợ chứ sao!” Đồng Thiên Tâm đáp.

“...Sợ thế mà còn dám lao lên?!”

“Đây không phải liều lĩnh, mà là dũng cảm!”

Đồng Thiên Tâm lao ra, cánh hoa đen đập vào quang trận hộ thân của cô, tạo nên mùi khét lẹt khó chịu. Cô bay lên bay xuống, vòng qua vòng lại mấy lượt, cuối cùng cũng vây được một cánh hoa đen.

Cánh hoa đen rung lên dữ dội trong gió, phát ra tiếng cười nhạo chói tai: “Livestream mà còn mặc đồ công nhân, đúng là giỏi làm màu!”

Đồng Thiên Tâm thẳng tay tát một phát: “Liên quan gì đến anh?!”

“Ầm!” Cánh hoa đen bị cô tát vỡ vụn, biến mất hoàn toàn.

Đồng Thiên Tâm ngẩn người. Thứ cánh hoa đáng sợ này sao lại dễ vỡ thế?

Cô vội vàng đuổi theo, lại bắt được một cánh khác. Lần này, cánh hoa đen châm chọc: “Chắc gì người này đã có học vấn cao, chỉ dựa vào cái livestream nhìn có vẻ cao cấp để duy trì chút tự trọng đáng thương thôi (cười khinh).”

Đồng Thiên Tâm tát thêm một cái: “Anh ở thế giới thực sống thảm thế nào mà phải làm hề ở đây để bị chửi hả?”

“Phụt!” Cánh hoa thứ hai cũng bị đánh nát.

Đồng Thiên Tâm ngẩn ra. Chẳng lẽ cách thanh tẩy của cô quá bạo lực? Cô tiếp tục vòng quanh, lần này tóm được một cánh hoa lớn hơn. Cẩn thận tiếp cận, cô nghiêng tai lắng nghe.

“Tôi là dân chuyên Toán. tôi đảm bảo, mọi phép tính của streamer này đều sai bét, chỉ đủ lừa mấy kẻ ngu ngốc thôi (cười lớn).”

Lần này, Đồng Thiên Tâm không vội động thủ. Cô suy nghĩ một chút, rồi đưa tay nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa, giọng điệu cũng dịu đi: “Đúng rồi, anh ta không phải đang lừa một kẻ ngu ngốc là anh sao?”

Cánh hoa đen run rẩy dữ dội, phát ra tiếng rít khó chịu, như đang phản bác điều gì đó. Đồng Thiên Tâm kiên nhẫn giữ ngón tay áp lên cánh hoa. Dần dần, nó ngừng rung, sắc đen nhạt dần.

Đồng Thiên Tâm chợt nghĩ ra: Nếu những cánh hoa này là hình thái của nút “thích” trên nền tảng livestream, vậy thì...Cô giơ ngón cái, chỉ thẳng vào tâm cánh hoa, giọng dõng dạc:

“Livestream rất thú vị, streamer cố lên nhé!”

Ngay lập tức, cánh hoa đen chuyển thành màu đỏ rực. Không, giờ đây, nó đã là một bông hoa nhỏ xinh màu đỏ, tỏa ra hương thơm ấm áp, nhẹ nhàng rơi vào tay Đồng Thiên Tâm.

Đồng Thiên Tâm ngỡ ngàng. Không ngờ rằng để thanh tẩy những “sát khí mạng” đáng sợ này, chỉ cần một lời khen đơn giản.

Chương 19: Tặng anh một đoá hoa nhỏ màu đỏ

Cơ hội chỉ đến một lần, không thể để lỡ! Đổng Thiên Tâm quyết đoán lao về phía Mang Trú.

Phía trước, mưa hoa đen càng lúc càng dày đặc, che kín trời đất, cuộn xoáy dữ dội. Đổng Thiên Tâm theo phản xạ nhắm chặt mắt, cắm đầu lao tới. Một lúc sau, không thấy động tĩnh gì, cô mở mắt ra... Chuyện quái quỷ gì đây? Những đóa hoa đen hung ác lại dừng hẳn tấn công, chỉ lơ lửng đập cánh nhỏ xung quanh cô.

Trong tay cô, đóa hoa đỏ nhỏ rung rinh những cánh hoa đỏ thắm, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, tựa như ngọn đèn duy nhất trong vực thẳm vô tận, thu hút mọi sinh vật giữa bóng tối đến mức không thể cưỡng lại. Tất cả những đóa hoa đen đều bị đóa hoa đỏ này khuất phục.

Mưa hoa đen tách ra, mở đường. Đổng Thiên Tâm nhìn thấy Mang Trú và kẻ không mặt đang chiến đấu kịch liệt. Cả hai đều nhận ra điều bất thường, lập tức ngừng tay, kinh ngạc nhìn cô.

Đổng Thiên Tâm chống tay vào hông bên trái, tay phải giơ cao đóa hoa đỏ, cười đắc ý: “Chào, tôi lại đến đây!”

Mưa hoa đen ngoan ngoãn xoay quanh cô, thậm chí còn tạo thành một vòng sáng bảo vệ mới.

Kẻ không mặt gầm lên như dã thú: “Không thể nào!”

Mang Trú lập tức bay đến, lông mày dựng thẳng: “Cô lại làm trò gì nữa đây?!”

“Tôi tặng anh cái này.” Đổng Thiên Tâm cài đóa hoa đỏ lên trước ngực Mang Trú, nhìn trái nhìn phải chỉnh lại, rất hài lòng: “Biểu hiện không tệ, tặng anh một đóa hoa nhỏ màu đỏ, cố lên nhé!”

Mang Trú ngây người. anh ta cảm nhận được một luồng năng lượng trong trẻo, ấm áp từ nơi đóa hoa đang đặt truyền vào cơ thể. Giống với luồng sức mạnh mà quả cầu ánh sáng lần trước đã mang lại. Không, lần này còn tinh khiết hơn, dịu dàng hơn nữa. Những vết thương cháy xém trên vảy bắt đầu khôi phục, làn da trơn láng dần hiện ra, những mảnh áo rách nát phát sáng rực rỡ. Một sức mạnh quen thuộc tụ lại trong lòng bàn tay anh ta, nóng lòng chờ bùng phát.

Đôi mắt vàng của Mang Trú bừng sáng, anh ta tung mình lên không trung, mái tóc đen và áo quần trắng phấp phới trong ánh sáng chói lòa.

“Hạo âm đăng thiên, tụ lôi dĩ chính...Minh Đao, hiện!”

Tiếng sấm nổ vang trời, một thanh trường đao bằng vàng ngưng tụ từ điện quang rực rỡ giáng xuống, rơi thẳng vào tay Mang Trú. anh ta siết chặt đao bằng cả hai tay, chém mạnh xuống!

Ầm!

Ánh sáng chói lòa bùng lên. Kẻ không mặt thậm chí không kịp kêu gào, bị nghiền nát thành tro bụi ngay tức khắc.

Ánh đao cuồn cuộn xuyên suốt không gian, xé tan mọi bóng tối.

Thanh trường đao hóa thành những mảnh ánh sáng lấp lánh, tan biến. Mang Trú hạ xuống bên cạnh Đổng Thiên Tâm. Đôi mắt cô lấp lánh ánh sáng: “Đó là đao gì vậy? Ngầu quá đi!”

Mang Trú ngẩng cao cằm: “Đó là Minh Đao, được tộc Chúc Long rèn từ đá Âm Sơn, là vũ khí định mệnh của ta.”

“Vậy vừa rồi cái thứ không mặt đó là gì thế?”
“Chỉ là một tà vật nhỏ bé, hấp thu một chút lệ khí. Một đám ô hợp mà thôi.”

Chưa nói hết câu, không gian trước mặt họ lại vặn vẹo, méo mó. Giữa hư không xuất hiện một cánh cửa.

Một cánh cửa sắt trắng, rỉ sét.

Mang Trú nắm lấy Đổng Thiên Tâm, kéo cô ra sau lưng mình.

Cánh cửa sắt chầm chậm rơi xuống trước mặt họ. Tả Bách đi tới, gõ gõ kính mắt, nhìn trái nhìn phải thật lâu, rồi giơ tay định gõ cửa.

Mang Trú kêu lớn: “Ngài Tả!”

Đổng Thiên Tâm vội vàng ngăn lại: “Phải cẩn thận đó!”

Nhưng Tả Bách hoàn toàn phớt lờ, thẳng tay gõ xuống.

Một lúc lâu sau, từ bên trong vang lên giọng nói: “Vào đi, cửa không khóa.”

Đó là giọng của Cát Dương Chỉ Chỉ.

Đẩy cửa ra, họ nhìn thấy một căn phòng nhỏ. Một chiếc giường được trải chăn gối gọn gàng, một tủ quần áo đơn sơ, một chiếc

ghế, một bàn học nhỏ. Trên tường cạnh bàn dán đầy công thức toán học.

Dưới bàn là một cây máy tính để bàn. Trên bàn, giấy nháp chất thành đống cao ngất. Năm, sáu cuốn sách toán cao cấp nhét trong giá sách. Chính giữa bàn, đặt phẳng phiu một cuốn sổ bìa da màu đỏ tươi.

Cát Dương Chỉ Chỉ đang ngồi xổm trước tủ quần áo, lục lọi gì đó. anh ta vẫn đội bộ tóc giả màu xanh dương rẻ tiền, mặc đồng phục công nhân và dép lê, miệng lẩm bẩm: "Chờ tôi chút, tôi sắp tìm thấy rồi... Cuối cùng nó rơi đâu nhỉ? Kỳ lạ thật."

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú đồng loạt quay sang nhìn Tả Bách: "Lần này, là Cát Dương Chỉ Chỉ thật sao?"

Kính của Tả Bách lóe sáng một tia: "Là anh ta."

Cát Dương Chỉ Chỉ lục lọi hết tủ quần áo, lại chuyển sang ngăn kéo bàn học: "Sao lại mất nhỉ? Rõ ràng là một thứ rất quan trọng. Tại sao lại mất chứ?!"

Tả Bách hít một hơi thật sâu: "Anh mất cái gì?"

Cát Dương Chỉ Chỉ khựng lại. anh ta ngoái đầu lại nhìn họ, khuôn mặt vẫn đeo chiếc mặt nạ giấy trắng trống rỗng: "Tôi quên mất rồi... Nhưng chắc chắn nó vẫn ở trong phòng này!"

Nói xong, anh ta lại cúi đầu tiếp tục tìm kiếm.

Đổng Thiên Tâm nghe mà đầu óc quay cuồng: "Chẳng lẽ thứ anh ta làm mất không phải thẻ ngân hàng, quên cũng không phải mật khẩu ngân hàng...rốt cuộc là cái gì? Mang Trú, đừng đứng đơ ra đó, mau lại đây tìm cùng tôi!"

Mang Trú khoanh tay, lùi lại một bước: "Tôi mệt rồi, cô cứ cố

gắng đi."

Đổng Thiên Tâm: "..."

Tả Bách đảo mắt nhìn quanh căn phòng, miệng lẩm bẩm rất nhanh điều gì đó. Đổng Thiên Tâm cứ tưởng anh ta đang lẩm nhẩm công thức toán học, cho đến khi nghe thấy vài từ quen thuộc như: "25 quyển nháp", "5 chiếc áo thun"... mới vỡ lẽ ra, Tả Bách đang đối chiếu danh sách đồ vật trong căn phòng.

Tài sản của Dương Hi ở thế giới thực đã được người ta kiểm kê kỹ lưỡng và có ghi lại danh mục chi tiết. Chỉ cần so sánh các món đồ giữa hai thế giới, dù có thêm hay bớt một món cũng sẽ nhận ra ngay, và món đồ ấy chính là thứ "rất quan trọng" mà Dương Hi đã đánh mất.

Trí nhớ của Tả Bách đáng kinh ngạc, chỉ trong vài chục giây đã đối chiếu xong. Vẻ mặt anh ta đầy khó tin, khẽ nói: "Tất cả mọi thứ đều khớp, thậm chí những món nhỏ như tất, bút, hay túi trà cũng không sai lệch chút nào."

"Vậy nghĩa là món đồ đó không nằm trong căn phòng này, mà ở bên ngoài?" Đổng Thiên Tâm hỏi.

"Không! Nó vẫn ở đây, tôi chắc chắn!" Cát Dương Chỉ Chỉ hét lớn. Mặt nạ của anh ta vẫn trắng trơn, nhưng Đổng Thiên Tâm lại thấy được sự bướng bỉnh trong khoảng trống đó.

Đổng Thiên Tâm cắn ngón tay, lòng cảm thấy bực bội. Từ lần đầu tiên bước vào thế giới này, Cát Dương Chỉ Chỉ đã đưa ra câu đố này, nhưng manh mối lại cứ rời rạc, chẳng ăn khớp gì với nhau...

Tả Bách chậm rãi đi vòng quanh phòng, miệng lẩm bẩm: "Không thiếu thứ gì, không thừa thứ gì, mọi thứ đều ở đây, rốt cuộc là cái gì..."

Mang Trú cuối cùng cũng đưa ra một ý kiến có ích: “Chẳng lẽ căn phòng này cũng là một pháp trận, cần một trận nhãn mới phá được?”

Mọi thứ đều có đủ...

Trận nhãn...

Trong đầu Đổng Thiên Tâm như vang lên một tiếng “tinh”, tựa như có một bóng đèn sáng bừng chiếu rọi tất cả những điều cô từng thấy, từng nghe: Câu đố ở thế giới hai chiều, cha mẹ của Dương Hi, lời kể của chủ tiệm, tin nhắn giữa Tả Bách và Cát Dương Chỉ Chỉ, cuốn sổ đỏ bìa mềm, bản ghi chép chi tiêu dày đặc, chiếc thẻ ngân hàng bị bỏ lại, phòng phát sóng trực tiếp của Cát Dương Chỉ Chỉ, và cả chiếc mặt nạ cùng bộ tóc giả mà anh ta chưa bao giờ tháo ra...

Thì ra là vậy...

Trong lòng Đổng Thiên Tâm hiện lên một đáp án, cảm thấy có chút đau lòng. Cô bước đến, vỗ vai Cát Dương Chỉ Chỉ.

Cơ thể Cát Dương Chỉ Chỉ khẽ run lên, xoay người lại, mặt nạ trống trơn đối diện với Đổng Thiên Tâm. Trên mặt nạ chỉ có hai hốc mắt đen ngòm, nhưng đứng gần thế này vẫn không thể nhìn thấy ánh mắt sau lớp mặt nạ.

Đổng Thiên Tâm đưa tay lên, nhẹ nhàng tháo chiếc mặt nạ của Cát Dương Chỉ Chỉ xuống. Phía sau lớp mặt nạ chỉ là một dải pixel mờ ảo, như một hình ảnh bị làm nhòe.

Cô đoán đúng rồi...

Cổ họng Đổng Thiên Tâm như nghẹn lại, hít sâu một hơi, cố gắng nở nụ cười: “Tìm thấy rồi, ở đây.”

Gương mặt Cát Dương Chỉ Chỉ lóe lên vài tia sáng lấp lánh, anh ta ngập ngừng: “Cái gì cơ?”

Ngón tay của Đổng Thiên Tâm chạm nhẹ vào trán của Cát Dương Chỉ Chỉ, khẽ nói: “Anh là đứa con hiếu thảo nhất, là nhân viên môi giới nhà đất chăm chỉ nhất, là người lao động mẫn cán nhất với công việc làm thêm sau giờ tan làm, là Cát Dương Chỉ Chỉ trên nền tảng phát sóng trực tiếp… Nhưng chỉ có một điều, anh đã quên chính bản thân mình, Dương Hi.”

Trán của Dương Hi lan tỏa những gợn sáng dịu dàng, từ ngón tay của Đổng Thiên Tâm, từng vòng từng vòng tỏa ra. Gương mặt của Dương Hi dần trở nên rõ ràng hơn, mái tóc ngắn, làn da hơi sạm, và đôi mắt sáng trong sạch sẽ được viền quanh bởi vài vết chân chim nhỏ.

Anh mỉm cười, nước mắt lăn dài: “Thì ra, tôi đã đánh mất chính mình.”

Cơ thể của Dương Hi bỗng chốc trở nên trong suốt như pha lê, tất cả đồ đạc trong căn phòng cũng hóa thành cát bụi, bị gió cuốn đi không chút lưu tình.

Đây là trạng thái “diệt” cuối cùng của nguyện lực. Đổng Thiên Tâm nghe thấy tiếng nức nở bị kìm nén của Tả Bách.

Mang Trú cụp mi xuống, mười ngón tay bấm quyết: “Càn Nguyên thống thiên, vạn vật tư thủy...Trạch!”

Ánh sáng thuần khiết và dịu dàng từ đầu ngón tay Mang Trú lan tỏa, ôm lấy cơ thể của Dương Hi, giúp anh ta không tan biến hoàn toàn, cơ thể anh ta tỏa ra ánh sáng vàng nhạt dịu dàng.

Dương Hi cúi mình thật sâu trước Đổng Thiên Tâm và Mang Trú, sau đó bước về phía Tả Bách.

Tả Bách lặng lẽ nhìn anh ta.

Dương Hi dừng lại, khoảng cách giữa hai người chỉ nửa bước chân.

Dương Hi gãi đầu, cười ngượng ngùng: “Chào anh, lần đầu gặp mặt.”

Tả Bách đẩy gọng kính, trả lời: “Chào anh, đã lâu không gặp.”

Hai người nhìn nhau, đồng thời bật cười.

Trong ánh mắt của Dương Hi, những tia sáng lấp lánh tựa như nước mắt trong cơn gió, nhẹ nhàng nói: “Bạn tôi, tạm biệt.”

Tả Bách khẽ gật đầu: “Tạm biệt, bạn của tôi!”

Ánh sáng cuối cùng của nguyện lực lặng lẽ tàn lụi. Dương Hi và thế giới của anh hóa thành vô số hạt sáng, tiêu tan vào hư vô.

Ba người lập tức trở lại thế giới thực. Không còn ở đồn cảnh sát nữa, mà là phòng khách trong căn hộ, trên bàn trà đặt chiếc máy tính xách tay của Đổng Thiên Tâm. Màn hình vừa kịp tắt, thời gian hiển thị đúng 3 giờ sáng.

Ngoài kia, đêm đen không trăng. Gió biển thổi lay động rèm cửa. Tất cả đều im lặng, ba người ngồi đó, chăm chú nhìn màn hình, chẳng ai lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng.

Điện thoại chợt hiện lên một tin nhắn, từ Lữ Ngọ: [Công tác hậu xử lý đã hoàn thành xuất sắc. Ba lớp cỏ vong ưu đã được thêm vào, tất cả mọi người sẽ không nhớ gì về nguyện lực. Nhanh khen ngợi tôi đi!]

Cuối cùng cũng có một tin vui. Đổng Thiên Tâm thở phào nhẹ

nhõm, khóe mắt thoáng thấy Tả Bách đang đứng quay lưng vào góc tường, lặng lẽ tháo kính để lau đi giọt nước mắt.

Cô liếc về phía Mang Trú, cố ra hiệu.

Mang Trú nhướng mày: “Nhìn gì?”

Cô hối hận vì đã hy vọng một chút vào con rồng ngốc này. Đổng Thiên Tâm hắng giọng: “Muộn rồi, hay là giáo sư Tả ở lại đây qua đêm nhé?”

Tả Bách đeo kính vào, nghiêm mặt: “Tôi gọi xe về.”

“Đừng khách sáo. Nhà tôi rộng mà, nhất là giường của Mang Trú, vừa lớn vừa êm. Hai người nằm chung chắc chắn không sao đâu!” Đổng Thiên Tâm hào hứng chào mời.

Tả Bách lắc đầu: “Tôi không quen ngủ chung với người khác.”

“Không sao, tôi ngủ sofa, Mang Trú ngủ giường tôi, còn anh ngủ giường của anh ấy...”

“Không cần.” Mang Trú ngắt lời, đứng dậy đi tới phòng kho, mang ra một chiếc ổ mèo màu hồng phấn, đặt ngay ngắn giữa phòng khách.

Đổng Thiên Tâm chết lặng: “...”

Tả Bách giật giật khóe miệng: “Đây là nơi dành cho người ngủ sao?!”

“Vì sao lại không được?” Mang Trú chắp hai tay lại, sau đó búng tay một cái. Toàn thân anh chợt bùng lên một làn khói trắng, biến thành một chú mèo trắng nhỏ nhắn. Anh lộn một vòng trên không trung rồi đáp xuống ổ mèo, ngẩng đầu lên với vẻ đầy tự hào: “Tôi ngủ được.”

Mặt Tả Bách tái xanh, thân người chao đảo, như một cây đậu cạn sắp đổ, miệng lắp bắp: “Con người và mèo có số lượng nhiễm sắc thể, trình tự gen, cấu trúc cơ thể, và chức năng sinh lý hoàn toàn khác biệt! Đây là hai loài hoàn toàn không liên quan...Ở thế giới này, điều này không thể giải thích được theo bất kỳ nguyên lý di truyền học, sinh học hay định luật bảo toàn năng lượng nào... Á!”

Bộ não của Tả Bách quá tải, anh lập tức gục xuống bất tỉnh.

Mang Trú trong hình dạng mèo nghiêng đầu nhìn, chớp mắt một cái rồi lộn mèo biến lại thành người. Nhìn Tả Bách nằm dài trên thảm, anh ngẩn người hỏi: “Tôi đã nhường giường rồi, sao Ngài Tả vẫn phản ứng như vậy?”

Đổng Thiên Tâm ôm trán, thở dài: “Mệt tim quá đi...” rồi lủi về phòng ngủ, đóng cửa cái rầm.

Mang Trú nhìn cánh cửa phòng với vẻ bất mãn, chau mày. Cuối cùng, anh xách ổ mèo bằng một tay, kéo cổ áo Tả Bách bằng tay kia, kéo lê cả hai về phòng ngủ của mình. Sau đó, anh đặt Tả Bách lên giường, đắp chăn cẩn thận.

Thấy Tả Bách vẫn toát mồ hôi, miệng lẩm bẩm điều gì đó, Mang Trú nhíu mày, giơ hai ngón tay lên, vẽ một đường tĩnh tâm chú trong không trung, rồi nhẹ nhàng áp vào trán anh ta.

Tả Bách dần bình tĩnh lại, hơi thở cũng đều đặn hơn.

Mang Trú đi quanh giường một vòng, xác nhận Tả Bách không có vấn đề gì. Sau đó, anh lại biến thành mèo, chui vào ổ của mình, kéo chiếc chăn nhỏ hình quả dâu lên, che kín bụng, rồi nhắm mắt ngủ ngon lành.

Khoảng mười lăm phút sau, Đổng Thiên Tâm trong bộ đồ ngủ,

chân trần lén lút ghé tới trước cửa phòng Mang Trú, hé mắt nhìn vào, thấy không có gì bất thường, cô mỉm cười mãn nguyện, rồi rón rén quay về phòng.

Ngoài khơi xa, trên đường chân trời, ánh sáng mờ nhạt của buổi bình minh bắt đầu ló dạng, ấp ủ một ngày mới tràn đầy hy vọng.

Tiểu kịch trường:

Lữ Ngọ cuộn mình trong chăn, đôi mắt gấu trúc nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại. Trong lòng như có hai mươi lăm con thỏ nhỏ đang nhảy loạn, bồn chồn không yên.

“Sao mãi không thấy trả lời?! Đừng nói là họ còn chưa ra khỏi thế giới 2D nhé?! Chẳng lẽ đã quên mất công thần là mình rồi sao?!”

Chương 20: [Phần 4: Cho Dù Xa Xôi, Nhưng Cũng Có Thể Đến Được] Sẵn sàng trở thành phú bà thôi, sen ơi!

Khi Đổng Thiên Tâm thức dậy, đồng hồ vừa điểm chín giờ sáng. Dù chỉ ngủ chưa đến năm tiếng, nhưng kỳ lạ thay, tinh thần cô vẫn rất tốt.

Hôm nay trời đẹp, đứng trên ban công nhìn ra, bầu trời trong xanh không một gợn mây, biển mây mênh mông bất tận. Trên lan can, hơn chục chậu cây sen đá bằng nhựa lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đổng Thiên Tâm xách một chiếc bình tưới nhỏ, cẩn thận tưới từng chậu một, thỉnh thoảng dùng cọ nhỏ quét lớp bụi bám trên bề mặt sen đá.

“Tiểu Tử à, bé đúng là lười vệ sinh nhất đấy. Nhìn xem Tiểu Hồng và Tiểu Lục kìa, ngày nào cũng sáng bóng như gương. Còn bé, ba ngày không quét bụi đã trông nhếch nhác thế này. Còn nữa, Tiểu Lam, bé gần đây phai màu hơi quá đáng rồi đấy. Khi xưa bé hứa là phơi nắng mười năm cũng không phai, thế mà giờ chưa được một năm đã gần biến thành Tiểu Lục rồi!”

“Chúng mình thật vất vả mới được sống trong căn biệt thự lớn như thế này, mặt hướng biển, xuân về hoa nở. Cuộc sống tươi đẹp chỉ vừa mới bắt đầu thôi. Dù các bé không phải cây thật, nhưng chúng mình cũng là kết tinh của công nghệ nhân loại,

phải tranh giành một chút tự hào cho chợ nhỏ Nghĩa Ô chứ!"

"Các bé phải học tập Mang Trú. Thân là một con rồng, không chỉ phải ấm ức co ro trong chiếc ổ mèo bé nhỏ, mà còn phải thích nghi với mọi khổ sở của sinh hoạt bình thường như ăn uống, vệ sinh, ngủ nghỉ. Khổ đến thế mà nó vẫn kiên cường nỗ lực thăng cấp…"

"Khoan đã!"

Đổng Thiên Tâm đột nhiên nhớ ra chuyện gì, bèn rút điện thoại, mở ứng dụng Thăng Long xem: [Dữ liệu tăng trưởng của Trận Ngũ Đức: Nhân: 29,45%, Nghĩa: 31,67%, Lễ: 30,02%, Trí: 29,99%, Tín: 35,88%]

Từng mục dữ liệu đều dao động quanh mức 30%.

Đổng Thiên Tâm nuốt nước bọt, vỗ vỗ ngực, không nhịn được cất tiếng cười lớn. Cô xách bình tưới nước xoay vòng vòng trong niềm vui sướng: "Vận may đến rồi ~ những ngày tốt đẹp ~ vận phân rồng ~ không đúng, vận may rồng đến rồi, cản cũng không cản được ~ lala~ tôi là sen của con rồng bỗng chốc trở nên giàu sụ …"

Điệu nhảy và bài hát của cô đột ngột dừng lại. Mang Trú không biết từ khi nào đã đứng trước cửa, tựa lưng vào khung cửa, nhìn cô với đôi mắt đen láy tựa ngọc thạch.

Đổng Thiên Tâm: "Chào…buổi sáng."
Mang Trú: "Chẳng còn sớm nữa đâu."

"…Anh đứng đây từ bao giờ vậy?"
"Từ khi tôi ấm ức co ro trong ổ mèo."
"……"

Đổng Thiên Tâm quay mặt đi chỗ khác: "Trời hôm nay đẹp nhỉ."

“Tôi chưa từng ấm ức.” Mang Trú nhấn mạnh: “Tộc Chúc Long, từ trước đến nay không biết rơi lệ.”

“Hiểu, hiểu!” Đổng Thiên Tâm gật đầu lia lịa, tiếp tục tưới nước cho đám sen đá, lầm bầm: “Cũng chẳng biết là ai từng nói tộc Chúc Long không thải phân, mà giờ đây mỗi ngày hết sạch một cuộn giấy vệ sinh…”

“Mau câm miệng, Đổng Thiên Tâm!”
“Ý tôi là, chúng tôi nên phát triển bền vững, bảo vệ môi trường, không lãng phí giấy nữa nha.”
“… Cô sắp tưới úng rễ của đám cây đó rồi đấy.”

Đổng Thiên Tâm cười méo mặt: “Mang Trú điện hạ, đây đều là sen đá giả, để trang trí mà thôi.”

Mang Trú chỉ vào chậu Tiểu Hồng: “Cái này cũng giả sao?”

Đổng Thiên Tâm cúi nhìn kỹ, sửng sốt.

Tiểu Hồng vốn là một chậu sen đá đỏ, hình dáng giống một chùm hoa đỏ. Chất liệu là nhựa cây, màu sắc trong suốt, giá cả cũng không rẻ. Nhưng giờ đây, bên rìa chậu Tiểu Hồng lại mọc ra một mầm cây non, trên mầm có năm chiếc lá nhỏ xíu, còn trên ngọn có một nụ hoa bé xinh.

Nụ hoa đọng một giọt sương, nhẹ nhàng lay động trong gió, yếu ớt nhưng tràn đầy sức sống.

Đổng Thiên Tâm kích động đến mức giọng nói cũng lệch đi: “Nó sống rồi! Tôi vừa tưới nước, thế mà nó sống rồi! Nó mọc lá, mọc nụ hoa, nó sắp nở hoa rồi!”

Mang Trú: “Chỉ là một bông hoa thôi… Cô vui đến vậy sao?”

“Nó là thứ duy nhất tôi nuôi sống được ngoài anh đấy!” Đổng Thiên Tâm nhảy cẫng lên: “Cuối cùng tôi cũng nuôi được một cái cây thật rồi! Hoa của tôi sắp nở rồi!”

Bấy giờ, đôi mày của Mang Trú khẽ nhíu lại, ánh mắt chằm chằm nhìn chồi hoa bé xíu. Anh ta không thể tin nổi, Đổng Thiên Tâm dám đem anh ta ra so sánh với một đóa hoa tầm thường!

Chồi hoa mỏng manh run rẩy, những giọt sương đọng trên lá rơi xuống chậu đất bên dưới.

“Đóa hoa này không ổn!” Mang Trú quả quyết.

“Không ổn thật!” Đổng Thiên Tâm gật gù đồng tình, rồi bắt đầu lẩm bẩm: “Nhìn chồi hoa nhỏ xíu, yếu ớt thế này chắc chắn là thiếu dinh dưỡng. Có nên bón phân không nhỉ? Hay lấy lòng đỏ trứng thối hay vỏ đậu nghiền nhuyễn tưới cho nó chút phân hữu cơ đây?”

Mang Trú nhìn cô im lặng, đôi mắt đen như mực ánh lên vẻ khó hiểu.

Đổng Thiên Tâm vòng qua vòng lại bên chậu hoa, muốn sờ nhưng không dám, lại reo lên phấn khích: “Nhìn xem! Hình như hoa này có năm hoặc sáu cánh, mà lại trông giống đóa hoa đỏ hay xuất hiện trong mấy bộ phim anime nữa. Thật sự rất đẹp!”

Mang Trú chăm chú nhìn chồi hoa một lúc, rồi cất lời, giọng điềm tĩnh: “Đóa hoa này trông giống như Đình Ninh.”

“Đình Ninh? Là thứ gì vậy?” Đổng Thiên Tâm nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Truyền thuyết kể rằng, trên dãy núi Chung Sơn có bảy ngọn núi, trong đó hai ngọn đứng đối xứng như đôi tai gấu. Tại núi

Hùng Nhĩ, vùng đất cháy suốt ngàn năm, chỉ có duy nhất một loài cây có thể sinh trưởng. Cây ấy tựa như một nhành rau dền đỏ, gọi là Đình Ninh. Hoa Đình Ninh hút tà khí, độc tố rất mạnh, tuyệt đối không thể ăn được."

"Gì cơ? Loài hoa này có thể hút tà khí ư?!" Đổng Thiên Tâm sửng sốt.

Mang Trú nhướng mày, nói giọng trầm ổn: "Một đóa hoa bình thường mà thôi, chỉ là có vẻ ngoài giống với Đình Ninh."

Nghe vậy, Đổng Thiên Tâm thở phào nhẹ nhõm, phẩy phẩy tay: "Vậy cũng chẳng sao cả! Trên đời này có hàng triệu loài cây cỏ, trông giống nhau chút cũng đâu có gì lạ." Mang Trú đột nhiên im lặng, ánh mắt sắc bén không rời khỏi cô. Cái nhìn ấy khiến Đổng Thiên Tâm rùng mình, nổi hết cả da gà. Cô sờ mặt, ngập ngừng: "Tôi vừa mới thức dậy, còn chưa rửa mặt…"

Mang Trú hờ hững cất giọng: "Cô năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Đổng Thiên Tâm: "Hỏi tuổi tác của con gái nhân loại là bất lịch sự lắm nhé!"

"Nhìn có vẻ không quá sáu mươi đâu!"

Đổng Thiên Câm điên cuồng vỗ ngực, suýt chút nữa là thở không nổi.

Con rồng ngốc này có biết ăn nói không đấy hả?!

Mang Trú nhìn chằm chằm Đổng Thiên Tâm, trong lòng đầy thắc mắc: Ở thế giới 2D, tà khí hung hãn, tàn bạo đến mức ngay cả vảy của Chúc Long cũng không thể chống đỡ. Dù Đổng Thiên Tâm là hậu nhân của gia tộc Hoạn Long, tâm cảnh thanh tịnh, nhưng cuối cùng cũng chỉ là người phàm. Làm sao cô ấy có thể liên tục thanh tẩy tà khí mà không bị ảnh hưởng chút nào?

Tương truyền trong nhân loại, những người có tâm lực mạnh mẽ có thể thanh tẩy tà khí trời đất, nhưng những người như vậy thường là bậc nhân sĩ trăm tuổi, trải qua đủ ấm lạnh thế gian, thăng trầm bi hoan ly hợp. Còn cô gái trẻ như cô, sức vóc yếu ớt, làm sao có thể đạt đến cảnh giới như thế?

Mang Trú càng nghĩ càng thấy mâu thuẫn, bèn hỏi: “Làm thế nào cô thanh tẩy được tà khí đó?”

Đổng Thiên Tâm: “Đơn giản thôi.”

Cô giơ tay, phất nhẹ: “Chúng không nghe lời thì đánh vào mông.”

“…Hả?”

Đổng Thiên Tâm: “Có lẽ là nhờ kinh nghiệm thanh tẩy lần đầu, nên sau đó quen tay thôi.”

Cô nói tiếp: “Nói trắng ra, dù là tà khí hay ác khí, chúng đều có cùng một chiêu trò: dụ dỗ lòng người, khiến chúng ta tự đánh bại chính mình.”

Mang Trú: “Ý cô là gì?”

Đổng Thiên Tâm: “Lần đầu thanh tẩy, chúng đã dùng cách để tôi nhìn lại một ký ức thời thơ ấu.”

Cô đặt ấm nước xuống, chậm rãi nói: “Tôi nhìn thấy ngày bố mẹ tôi rời đi. Họ đã chết để cứu tôi.”

Ánh mặt trời yên lặng rọi xuống ban công, những chậu cây giả rực rỡ, một giọt nước lăn khỏi lá nhỏ màu đỏ.

Mang Trú: “…Gì cơ…?”

Đổng Thiên Tâm: “Khi đó tôi chỉ mới năm tuổi, quá nhỏ để nhớ rõ chi tiết. Đại khái tôi nhớ được bố mẹ lái xe đưa tôi đi du lịch. Có động đất, đường sụp, cả nhà rơi xuống vách núi. Trời mưa to, gặp cả lũ bùn đất. Bố mẹ dùng tay nâng tôi lên. Rồi bất ngờ, một con chim lớn xuất hiện, túm lấy cánh tay tôi và bay lên.”

“Vậy là tôi được cứu.”

“Khi bay lên, tôi ngoảnh lại nhìn một lần, vẫn thấy gương mặt của bố mẹ. Họ cười, họ lớn tiếng gọi, bảo tôi: ‘Tiểu Thiên Tâm, hãy sống thật kiên cường!’”

Đổng Thiên Tâm vẫn giữ nụ cười trên môi, đôi mắt sáng long lanh: “Đám tà khí đó để tôi xem lại ký ức này, chắc hẳn muốn tôi sụp đổ tinh thần. Thật nực cười! Năm đó, lúc tìm được thi hài của bố mẹ, tôi không sụp đổ. Nhìn họ được đưa vào lò hỏa táng, tôi không sụp đổ. Đặt bình tro cốt xuống mộ phần, tôi cũng không sụp đổ. Chỉ là một đoạn ký ức, tôi sợ nó chắc?”

Mang Trú siết chặt nắm tay, không thốt nên lời.

Đổng Thiên Tâm cười càng tươi hơn: “Anh đừng làm vẻ mặt đó, tôi có thể sống tốt, và tôi sẽ sống tốt.”

Nói xong câu này, cô dựa vào lan can đài ngắm cảnh, đôi chân mang dép lê vàng khẽ đan vào nhau. Vốn dĩ cô không cao, lại khoác thêm một chiếc áo phông màu hồng rộng thùng thình, làm cánh tay và đôi chân gầy gò của cô trông càng nhỏ nhắn hơn. Ánh nắng buổi sớm nhẹ nhàng rọi lên khuôn mặt cô, phía sau là đại dương mênh mông trải dài vô tận. Hôm nay tuy có chút gió, nhưng thời tiết không lạnh. Mồ hôi lấm tấm bên tóc mai, gò má cô ửng hồng, cả người như đang phát sáng.

Mang Trú thoáng nhớ lại hình ảnh thời thơ ấu của tộc Hoạn Long mà mình từng gặp. Khi ấy, họ đều mang dáng vẻ tiên

phong đạo cốt, lạnh lùng cao ngạo, như không thuộc về thế gian này. Hoàn toàn khác với Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm ấm áp, kiên cường và chân thực. Cô đôi khi bốc đồng, thường làm bừa, tính khí không tốt, lại khá cố chấp. Nhưng phần lớn thời gian, cô như một mặt trời nhỏ tràn đầy sức sống.

Một người như vậy, lại từng có quá khứ như thế...

Tim Mang Trú vô cớ đập loạn hai nhịp, như thể bị bóp nghẹt, đau nhói.

Đổng Thiên Tâm nhíu mày, bật cười: "Này, này, nghe lén người khác là hành động không hay ho đâu."

Mang Trú giật mình, đúng lúc này anh ta mới nghe thấy tiếng thở đều đều của Tả Bách.

Tả Bách bước từ từ ra ban công, ho khan một tiếng, rõ ràng là không được tự nhiên: "Chào buổi sáng."

Đổng Thiên Tâm vẫy tay: "Giáo sư Tả tối qua ngủ thế nào rồi?"

"Cũng tạm ổn." Tả Bách đẩy gọng kính, không nhịn được lại liếc sang Mang Trú, biểu cảm vừa kỳ quái vừa khó xử: "Anh... ừm... hôm nay trông cũng khá giống con người đấy."

Mang Trú: "..."
Đổng Thiên Tâm: "Phụt!"

Tả Bách như thể không biết phải nói gì, lúng túng hồi lâu vẫn không tìm được chủ đề, đành quay người bước vào nhà. Vừa đi, anh ta vừa lấy tay ấn huyệt thái dương, lẩm bẩm liên tục: "Tôi chắc chắn là do áp lực quá độ dẫn đến rối loạn chức năng thần kinh tự chủ, căng thẳng hệ thần kinh trung ương, bất thường

chất dẫn truyền thần kinh, cơ chế tự vệ tâm lý phát động, gây ra ảo giác. Tất nhiên cũng không loại trừ khả năng tổn thương thực thể não, cần phải kiểm tra toàn diện... lảm nhảm lảm nhảm..."

"Xem ra tinh thần của Giáo sư Tả vẫn chưa ổn định lắm." Đổng Thiên Tâm chống tay chọc nhẹ vào Mang Trú: "Hay là anh thử biến thành mèo lần nữa đi?"

Mang Trú nhíu mày: "Cái gì?"

"Tối qua anh lo Tả Bách quá đau buồn, cố ý biến thành mèo dọa anh ta bất tỉnh, chẳng phải thế sao?" Đổng Thiên Tâm nháy mắt.

Mang Trú giật giật chân mày hai cái, xoay người bước thẳng về phòng khách.

Đổng Thiên Tâm ôm bụng, cố nhịn cười: cô phát hiện Mang Trú khi ở hình dạng con người còn thú vị hơn khi làm mèo.

Tiểu kịch trường:

Mang Trú ngồi trên bàn ăn, bực bội nhai ngấu nghiến đồ ăn dành cho mèo. Lần đầu tiên gặp Đổng Thiên Tâm, cô bị một đám oán khí bao vây, sợ hãi run rẩy, trông hệt như một con thỏ nhỏ bất lực. Bây giờ, Mang Trú cảm thấy ngày ấy mắt mình đúng là mù thật. Đổng Thiên Tâm không phải là thỏ, mà là một con hồ ly đội lốt thỏ, vừa láu cá vừa tinh quái!

Chương 21: 30 triệu tài sản thừa kế!

Ba giờ chiều, Đổng Thiên Tâm gặp cha mẹ của Dương Hi trong văn phòng của Lữ Ngọ. Điều bất ngờ là, cha mẹ của Dương Hi đang xem lại buổi phát sóng trực tiếp của Cát Dương Chỉ Chỉ.

Lữ Ngọ cầm một ly cà phê, ngồi bên cạnh cùng xem, thỉnh thoảng giải thích những thuật ngữ thường dùng trong các buổi phát sóng trực tiếp cho cha mẹ của Dương Hi.

Đổng Thiên Tâm đổ mồ hôi lạnh. Cảnh tượng cha mẹ Dương Hi suy sụp tinh thần khi gặp Cát Dương Chỉ Chỉ hai ngày trước vẫn còn in đậm trong tâm trí. Lữ Ngọ làm sao mà lại mạo hiểm như thế này?

Nhưng quan sát một lúc, Đổng Thiên Tâm phát hiện điều kỳ lạ. Cha mẹ Dương Hi dù rơi nước mắt nhưng tâm trạng đã ổn định hơn nhiều so với hôm trước. Thậm chí, đôi khi nghe thấy những câu nói thú vị của Cát Dương Chỉ Chỉ, họ còn bật cười, biểu hiện đầy tự hào.

Đổng Thiên Tâm rất quen thuộc với trạng thái này. Nhiều năm sau, khi cô xem lại ảnh chụp của cha mẹ mình, điều cô nhớ nhất không phải là nỗi đau ngày hôm ấy mà là những nụ cười rạng rỡ khi họ còn sống.

Nỗi đau mất người thân sẽ không bao giờ phai nhạt, nhưng nó có thể được bao bọc bởi những ký ức hạnh phúc. Nỗi buồn đâm

thấu tâm can ngày nào, qua dòng thời gian, dần trở nên mềm mại và trong suốt, như một viên kẹo pha lê sáng lấp lánh được cất giấu sâu trong trái tim.

Ngẩng đầu lên, sẽ thấy bầu trời từng ngắm cùng cha mẹ, vào mỗi mùa hè, làn gió mang theo hương hoa dành dành mà mẹ yêu thích, cửa hàng nước giải khát vẫn còn bán những que kem cha từng lén ăn, và từ góc phố vọng lại tiếng hát ru quen thuộc. Mỗi khoảnh khắc ấy, hương vị của viên kẹo trong cổ họng lại trào dâng, vừa đắng vừa ngọt, vừa tiếc nuối vừa hoài niệm... một viên kẹo sẽ chẳng bao giờ tan hết trong suốt cuộc đời.

Trạng thái của cha mẹ Dương Hi bây giờ giống như Dương Hi đã ra đi từ rất lâu vậy.

Mang Trú cũng nhận ra điều này, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lữ Ngọ rồi hỏi nhỏ: "Cậu dùng cây vong ưu à?"
Lữ Ngọ trả lời: "Tôi nghĩ Dương Hi cũng mong cha mẹ mình sống tốt."

Đổng Thiên Tâm lúc này mới nhớ đến đống cỏ khô Lữ Ngọ rải ở đồn cảnh sát hôm đó...

"Cây hoàng hoa thái, còn gọi là cây vong ưu." Tả Bách thì thầm: "Nó chứa nhiều lecithin, rất tốt cho việc cải thiện và tăng cường chức năng não, nên còn được gọi là 'món ăn bổ não'."

Đổng Thiên Tâm: "..."

Mặc dù Tả Bách giải thích hợp lý, nhưng hành động của Lữ Ngọ hôm đó lại quá phi khoa học.

Lữ Ngọ nói: "Cha mẹ Dương Hi đến đây là muốn hỏi cách kiện những tài khoản mạng từng bôi nhọ Dương Hi."
Đổng Thiên Tâm: "Có kiện được không?"
Lữ Ngọ: "Chứng cứ khó thu thập. Có thể kéo dài nhiều năm mà

chẳng có kết quả, chi phí luật sư cũng rất cao."
Tả Bách: "Cần bao nhiêu tôi có thể..."

Thư ký bước vào gõ cửa, đưa cho Lữ Ngọ một bảng chi tiết chi phí khởi kiện vụ án dân sự. Đổng Thiên Tâm liếc qua, không khỏi ngỡ ngàng.

Lữ Ngọ cười như chồn chúc Tết gà, tận tình giải thích từng khoản phí cho hai ông bà. Hai người nghe mà gật gù liên tục. Cha của Dương Hi lấy ra chiếc thẻ ngân hàng Dương Hi để lại, run run đưa cho Lữ Ngọ.

"Con à, chúng tôi tin cậu, cậu nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu! Trong thẻ này có 10 vạn đồng do con trai tôi để lại, thẻ đứng tên tôi, mật khẩu tôi biết, dùng hết luôn! Dù thế nào cũng phải đòi lại công bằng cho con tôi!"

"Không cần nhiều thế đâu." Lữ Ngọ lại trả thẻ cho ông: "Ông nhìn kỹ đi, chỗ này ghi rất rõ ràng, tổng cộng 65 tệ 7 hào 9 xu, tôi còn giảm giá nữa, đưa tôi 50 tệ là được rồi."

Cha mẹ Dương Hi ngạc nhiên: "Cái... cái công ty luật lớn như vậy, bao nhiêu người giúp chúng tôi kiện mà chỉ 50 tệ thôi sao?"

"Chúng tôi kiếm tiền từ khoản phạt của những tài khoản mạng đó, ít nhất cũng mấy trăm ngàn. Đây là một vụ lớn, công ty luật lớn như chúng tôi đâu thể làm ăn thua lỗ!"

Lữ Ngọ nói như rót mật vào tai, cha mẹ Dương Hi tin tưởng, lấy ra một tờ 50 tệ nhàu nhĩ. Lữ Ngọ nhận tiền, viết hóa đơn, làm thủ tục, lấy dấu vân tay, cuối cùng còn bảo thư ký mua hai vé tàu cao tốc hạng thương gia, thuê xe đưa hai ông bà ra ga, nói rằng đây là dịch vụ cho khách hàng.

Tả Bách nhìn bảng chi phí, hỏi: "Cậu bớt mất vài con số 0 à?"
Lữ Ngọ trả lời: "Vụ này có sức ảnh hưởng lớn, có thể nâng cao

danh tiếng của văn phòng luật Long Đằng, đáng giá hơn việc đổ hàng triệu vào quảng cáo. Đây đúng là một vụ lớn."
Tả Bách đẩy kính, nói: "Quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, tôi không ngờ cậu lại là người tốt."
Lữ Ngọ: "... Sao câu này nghe như đang chửi tôi vậy?"

Đổng Thiên Tâm bật cười.

Đúng lúc là giờ trà chiều, Lữ Ngọ bày cả một bàn tiệc: sandwich cá hồi xông khói, bánh scone giăm bông phô mai, bánh tart việt quất nóng hổi, bánh macaron hạnh nhân, bánh ngọt matcha đậu đỏ, trà trắng hương vanilla, trà ô long vị đào. Bộ ấm chén bằng sứ trắng tinh tế và thanh nhã, kết hợp với hoa hồng bày khắp nơi, mùi thơm ngọt ngào tràn ngập cả phòng. Một cái hắt hơi cũng có thể tỏa ra ba cân đường bột.

Biểu cảm của Tả Bách thật khó nói thành lời, còn Mang Trú thì mặt lạnh tanh ngồi xa tít, Đổng Thiên Tâm chọn một chiếc bánh tart, vừa cắn một miếng đã suýt nghẹn chết vì ngọt.

Lữ Ngọ lại ăn rất ngon lành: "Xét thấy gần đây sự phát triển của Mang Trú điện hạ... ừm, ý tôi là tiến bộ vượt bậc, sau khi gia tộc Lữ thị bàn bạc nhiều lần, quyết định chuyển kỳ đánh giá từ quý sang tháng. Mà hôm nay lại đúng dịp kiểm tra định kỳ!"

Nghe đến kiểm tra, Đổng Thiên Tâm ngay lập tức phấn chấn, ngồi thẳng lưng. Lữ Ngọ mời Mang Trú bước ra giữa văn phòng. Tả Bách vừa định hỏi bài kiểm tra này quan trọng đến mức nào thì thấy Lữ Ngọ rút một đóa hồng rực rỡ từ bình hoa, bắt đầu nhảy điệu tap dance vòng quanh Mang Trú.

Tả Bách: "... Bánh này có thêm thứ gia vị mờ ám nào không vậy?"
Đổng Thiên Tâm: "Gia truyền đấy, nhà họ chuyên nhảy đồng."
"..."

Đôi giày bóng loáng của Lữ Ngọ gõ lách cách, xoay tròn nhẹ

nhàng, cánh hoa hồng bay tán loạn. Một vòng sáng quen thuộc của Trận Ngũ Đức hiện lên. Ánh sao tụ thành hình một con mèo trắng (khiến Tả Bách giật mình hít sâu một hơi), sau đó hóa thành một con rồng trắng khổng lồ, thân hình lung linh, vảy rực rỡ, đầu ngẩng cao phun sáng, đuôi dài uyển chuyển, cực kỳ hùng vĩ.

Chỉ vài giây sau, con rồng tan biến.

Tả Bách há hốc mồm, từ từ quay sang nhìn Đổng Thiên Tâm, ai ngờ Đổng còn kinh ngạc hơn: “Wow, hóa ra tôi thực sự nuôi một con rồng à!”
Mang Trú liếc xéo: “Nhảm nhí.”

Trận Ngũ Đức hiển thị các giá trị kiểm tra: [Nhân: 30.66%, Nghĩa: 32.87%, Lễ: 33.02%, Trí: 30.33%, Tín: 38.09%]

Các chỉ số thậm chí còn cao hơn buổi sáng.

Lữ Ngọ cười đến nở cả hoa trên mặt, búng tay một cái, Trận Ngũ Đức biến thành một biểu ngữ lớn:

[Sau khi tính toán, tháng này Đổng Thiên Tâm có thể nhận được 30 triệu tài sản thừa kế! Thông báo này chính thức có hiệu lực. (Sẽ chuyển khoản trong 5 ngày làm việc)]

Cằm của Tả Bách rớt xuống, Đổng Thiên Tâm ngẩn ra như tượng.

Lữ Ngọ vung tay, hoa hồng bay lên cả phòng, tạo thành một cơn mưa hoa tuyệt đẹp.

“Ba mươi triệu! Ba mươi triệu!! Tôi có ba mươi triệu rồi! Hahahaha!” Đổng Thiên Tâm vui sướng hét lên, tay chân lóng ngóng, chạy lòng vòng mấy vòng, bất ngờ ôm chầm lấy Tả Bách một cái thật chặt.

Tả Bách: “Cô làm gì vậy…”

Đổng Thiên Tâm vỗ mạnh vào lưng Tả Bách, sau đó dang tay hò reo lao về phía Mang Trú. Mang Trú giật mình, lùi nửa bước nhưng lại không tránh kịp, bị Đổng ôm gọn vào lòng. Cả người cứng đờ, lông tơ dựng hết lên: “Buông ra!”

Sau đó, Đổng chạy tới chỗ Lữ Ngọ. Lữ Ngọ dang tay chờ đón, nhưng Đổng bất ngờ dừng lại, dưới cơn mưa hoa, cô bắt đầu bài phát biểu nhận giải thưởng: “Có được thành công hôm nay, đầu tiên tôi muốn cảm ơn cha mẹ mình, sau đó là cảm ơn các anh chị em thân thương ở đồn cảnh sát Hương Châu! Tôi cũng muốn cảm ơn giáo sư Tả Bách từ Đại học Bách Đảo!”

(Tả Bách: “Tôi từ chối nhận lời cảm ơn!”)

“Và cuối cùng…” Đổng quay sang Mang Trú giơ ngón cái: “Mang Trú, cậu là con rồng tuyệt vời nhất trên thế giới!”

Mang Trú sững người, mở miệng định nói nhưng không thốt nên lời, quay đầu đi, tai đỏ bừng.

Lữ Ngọ vẫn giữ tư thế dang tay: “Này!”

“Còn có luật sư Lữ nữa.” Đổng Thiên Tâm nhìn Lữ Ngọ, mắt sáng long lanh: “Tôi muốn nhờ anh một việc.”

Lữ Ngọ: “Hả?”

“Lấy 5 triệu từ tài sản thừa kế này quyên cho nền tảng phát trực tiếp, yêu cầu họ giữ lại tài khoản của Dương Hi.”

Câu nói vừa dứt, Mang Trú, Lữ Ngọ và Tả Bách đều sững sờ.

“Cát Dương Chỉ Chỉ đã từng tồn tại trên thế giới này. Đừng để

cậu ấy biến mất một cách cô đơn." Đổng Thiên Tâm ánh mắt sáng rực: "Cậu ấy không còn nữa, nhưng cậu ấy vẫn nên ở lại."

Cánh hoa hồng cuối cùng rơi xuống, gió ngoài cửa sổ thổi bay mái tóc của Đổng Thiên Tâm, ánh nắng vàng chiếu vào, làm cô trông như hòa làm một với mặt trời.

Tả Bách cảm thấy mắt mình cay cay, khẽ nói một câu chỉ mình nghe thấy: "Cảm ơn."

Lữ Ngọ bị nụ cười của Đổng làm hoa cả mắt, vội dụi mắt, quay sang thấy Mang Trú đang nhìn Đổng Thiên Tâm đăm đăm, ánh mắt lấp lánh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười. Nụ cười ấy chỉ thoáng qua, có lẽ chính Mang Trú cũng không nhận ra.

"Chậc, chỉ là chút vàng bạc ngoài thân, có gì mà làm quá." Giọng Mang Trú vẫn tỏ vẻ khó chịu, nhưng ánh mắt và bầu không khí lại rất...

Lữ Ngọ giật mình: Chết rồi, không ổn rồi?!

Tiểu kịch trường:

10 giờ tối, Lữ Ngọ nằm trong chăn, càng nghĩ càng thấy không đúng. Anh cân nhắc mãi, lập một nhóm chat, kéo tất cả 18 trưởng lão họ Lữ vào, đặt tên nhóm là "Tổ nghiên cứu vấn đề trọng đại của điện hạ Mang Trú".

Mười tám vị trưởng lão tuổi đã cao, giờ này người thì đang xông hương, người thì dưỡng sinh, người thì nhập định, người thì ngủ, chẳng ai trả lời tin nhắn của Lữ Ngọ.

[Lữ Ngọ (tộc trưởng tạm quyền)]: Xin hỏi các vị trưởng lão, trong lịch sử hàng vạn năm của tộc Chúc Long, có ghi chép nào về việc kết hôn với người ngoài tộc không?

Câu hỏi này vừa ném ra, những vị trưởng lão đang giả chết lập tức như nấm sau mưa, lần lượt xuất hiện.

[Trưởng lão 6]: Đếm không xuể!

[Trưởng lão 18]: Chuyện Chúc Long kết hôn với yêu tộc chỉ được đề cập sơ sài trong cổ thư, không rõ ràng, thực ra chẳng có bằng chứng.

[Trưởng lão 17]: Còn cần bằng chứng gì? Dòng máu của Chúc Long mạnh mẽ bất thường, từ xưa đến nay là đối tượng liên hôn mà các yêu tộc khao khát nhất, tranh giành đến sứt đầu mẻ trán!

[Trưởng lão 17]: Tộc Chúc Long quả thật đẹp mê hồn! Nhất là nguyên thân, đẹp đến mức trời đất cảm thán, quỷ thần cũng phải rơi lệ! Yêu tộc nào nhìn thấy mà không ngẩn ngơ chứ?

[Trưởng lão 4]: Các anh có từng nghe câu chuyện yêu hận tình thù giữa Chúc Long, Cửu Vĩ Hồ và Thao Thiết chưa? Tình tiết đầy bi thương, sâu sắc và ly kỳ, vượt xa mọi bộ phim thần tượng lâm li sướt mướt.

[Trưởng lão 15]: Đi đi đi, nghe là biết tin đồn bịa đặt rồi! Tộc Chúc Long là một đời một người, đến chết không đổi, lấy đâu ra chuyện tình tay ba chứ?

[Trưởng lão 8]: Haiz, nói tốt thì là si tình, nói không hay thì là cứng đầu. Tộc Chúc Long sống mấy nghìn năm, cả đời chỉ có một bạn đời, nhưng lại cực kỳ khó khăn trong việc sinh con. Tỷ lệ sinh sản gần như bằng không!

[Trưởng lão 10]: Đúng vậy, tỷ lệ sinh thấp kinh khủng. Chỉ sơ suất một chút thôi, đã khiến cho Điện hạ Mang Trú trở thành con cháu duy nhất, còn ngủ suốt cả ngàn năm. Nếu không nhờ tộc Hoạn Long kiên trì bảo vệ, tộc Chúc Long có khi đã tuyệt

chủng rồi!

[Trưởng lão 13]: Kết hôn với ngoại tộc cũng là vấn đề lớn. Chúc Long vốn mang thân thần, nhưng khi kết hôn với yêu tộc, huyết thống Chúc Long ngày càng pha tạp. Con cháu sinh ra thường là nửa thần nửa yêu, sức mạnh suy giảm nghiêm trọng, thậm chí còn mang trong mình những loại yêu lực kỳ lạ khó hiểu, loạn hết cả lên!

Cả một loạt tin tức ồ ạt đổ tới khiến Lữ Ngọ hoa cả mắt, tim đập loạn xạ. Hắn vất vả lắm mới chen vào được một câu: [Ý là, tộc Chúc Long có thể kết hôn với ngoại tộc sao?]

[Trưởng lão 18]: Tiểu Lữ, câu hỏi của anh thật cổ hủ! Hôn nhân tự do, yêu đương tự do, anh hiểu không? Thời đại nào rồi hả!

[Trưởng lão 4]: Ngay cả cách đây mấy nghìn năm cũng vậy thôi. Đối với tộc Chúc Long, chỉ cần hai bên thực lòng yêu thương nhau, thì chủng tộc không thành vấn đề, tuổi tác cũng chẳng phải trở ngại.

[Trưởng lão 1]: Nói nhảm! Đó là Chúc Long! Họ muốn ở bên ai thì ai dám quản? Ai có thể quản?

[Lữ Ngọ (tộc trưởng tạm quyền)]: Vậy với nhân tộc thì sao?

[Trưởng lão 5]: Trường hợp nhân tộc là đau đầu nhất. Tuổi thọ giữa nhân tộc và long tộc chênh lệch quá lớn. Thường thì nhân tộc sống hết đời, để lại long tộc chìm trong u sầu, cuối cùng đau buồn đến mức thành bệnh, trầm cảm rồi mất!

[Trưởng lão 5]: Tỷ lệ sinh lại càng thấp hơn!

[Lữ Ngọ (tộc trưởng tạm quyền)]: (Rùng mình)

[Trưởng lão 1]: Thật ra cũng không thể hoàn toàn trách tỷ lệ

sinh sản. Nói công bằng, vấn đề lớn nhất vẫn là tỷ lệ tổn thất chiến đấu của tộc Chúc Long quá cao.

Trong nhóm đột nhiên im lặng, chỉ còn lại một khoảng trống kỳ quái.

Rất lâu sau...

[Trưởng lão 18]: Cho dù tộc Chúc Long kết hôn với ai, kết cục cuối cùng đều là BE. Tộc Chúc Long có sứ mệnh riêng phải gánh vác. Ở điểm này, có lẽ không có bạn đời mới là lựa chọn tốt nhất.

[Lữ Ngọ (tộc trưởng tạm quyền)]: Ý là sao?!!!!

[Trưởng lão 18]: Ý là Điện hạ Mang Trú tỉnh lại vào thời điểm này, hẳn phải có lý do, nhưng chắc chắn lý do đó không phải vì "lụy vì tình".

[Trưởng lão 18]: Ngủ đây.
[Trưởng lão 1]: +1
[Trưởng lão 2]: +2
...
[Trưởng lão 17]: +N

Lữ Ngọ cuộn mình trong chăn nằm trên giường, hai mắt mở to tròn xoe, hoàn toàn không thể ngủ được.

Chương 22: Bà đây không làm nữa!

Tục ngữ nói rất hay: “Vui quá hóa buồn.”

Một sáng nọ, khi Đổng Thiên Tâm còn đang mơ giấc mơ đẹp đếm vàng thỏi, thì cuộc gọi của đồng nghiệp Tiểu Lưu kéo cô trở về thực tại phũ phàng.

“Chết rồi! chết rồi! Tin nội bộ vừa nhận được: 8 giờ 50 sáng nay, công ty họp đột xuất toàn thể nhân viên! Có một tổng giám đốc mới từ trên bổ nhiệm xuống, nghe nói là điều về để cắt giảm nhân sự! Cô mau mau tới công ty ngay, nhanh nhanh nhanh, cấp bách lắm!”

Tiểu Lưu nói nhanh như bắn súng rồi cúp máy cái rụp, để lại Đổng Thiên Tâm ngồi ngơ ngác trên giường. Cô dụi mắt, kéo tai, từ từ ngồi dậy, ngáp một cái, với lấy điện thoại liếc nhìn giờ:

8:08 sáng.

Xong đời rồi!

Đổng Thiên Tâm nhảy chân trần vào phòng tắm, vừa đánh răng vừa rửa mặt, đầu óc tính toán vèo vèo: từ nhà đến công ty, tàu điện ngầm tuyến 4 đi 5 trạm, chuyển sang tuyến 3 đi 2 trạm, rồi đổi tiếp tuyến 11 đi thêm 3 trạm nữa. Thời gian lý tưởng là 68 phút!

Nhưng tàu điện ngầm chắc chắn không kịp! Đi taxi ư? Quên đi! Giờ cao điểm, tắc đường đến chết mất!

Đổng Thiên Tâm vội mặc áo phông, chân trái chống lên mép giường mang tất. Được một nửa, cô nhận ra mình vẫn còn mặc quần ngủ. Ôi điên thật rồi!

Trong tình hình này, chỉ còn cách đi đường nhanh nhất, ngắn nhất và tránh được giờ cao điểm: tuyến đường… trên không.

Cô ló đầu ra cửa sổ nhìn: trời âm u, dự báo thời tiết có mưa, quá lý tưởng! Chỉ có một vấn đề là trời ban ngày, tầm nhìn quá rõ ràng. Nhưng may mắn thay, cô đã chuẩn bị sẵn sàng: chiếc mũ bảo hiểm đặt riêng từ tuần trước vừa mới giao đến hôm qua, phiên bản hợp tác với E.T, thiết kế khí động học, phủ sợi carbon toàn diện, che kín mặt. Dù có bị ai nhìn thấy, cũng có thể giả làm người ngoài hành tinh để đánh lừa.

Đội mũ bảo hiểm, đeo balo (loại có dây an toàn ở eo), Đổng Thiên Tâm phóng từ ban công phòng ngủ ra ngoài, lao vút lên trời. Mới bay được chưa đầy 300 mét, cô lại lao xuống, vòng về ban công phòng khách.

Mang Trú đang cầm bình tưới nước, chăm sóc cây hoa giả và mấy chậu xương rồng, quay đầu lại thì thấy một người ngoài hành tinh E.T lơ lửng giữa không trung, vừa vẫy tay vừa khoa chân múa tay với anh.

Mang Trú giật bắn mình, đồng tử co rút.

“Bánh mì sandwich trong tủ lạnh, cứ hâm nóng là ăn được! Có việc gì thì gọi điện cho tôi, nếu tôi không nghe máy thì nhắn tin nhé!” Đổng Thiên Tâm hét lên: “Công ty có việc gấp, tôi đi làm đây… đây… đây…!”

Âm cuối cùng vang vọng theo tiếng xé gió của cô bay đi, để lại những hồi âm ngắt quãng.

Tay Mang Trú run lên, suýt nữa làm rơi bình nước.

Đổng Thiên Tâm đã bay xa, chỉ để lại một làn gió tinh nghịch. Chậu hoa nhỏ lắc lư theo gió, những giọt nước rơi xuống, cánh hoa bung nở, lá cây sột soạt, nghe như tiếng cười khúc khích.

Mang Trú lườm một cái. Cây hoa nhỏ lập tức cụp cánh lại, không dám nhúc nhích.

*

Đổng Thiên Tâm cưỡi gió lướt mây, lao như lửa đốt tới công ty. Cuối cùng, cô hạ cánh bí mật trên tầng thượng lúc 8:30 sáng, rồi đi thang máy xuống, quẹt thẻ, điểm danh, và trượt nhanh vào văn phòng lúc 8:40.

Tiểu Lưu ôm sổ ghi chép, bồn chồn như kiến trên chảo nóng. Nhìn thấy Đổng Thiên Tâm xông vào, cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: "Cô nhanh thật đấy! Làm cách nào mà đến kịp? Ôi, cái mũ bảo hiểm này mua ở đâu thế?"

Đổng Thiên Tâm giật khăn ướt lau vết phân chim trên mũ, hất tóc mái: "Bay tới đấy!"

Tiểu Lưu cười dở khóc dở: "Lái xe bay của Harry Potter à?"

"Còn ngầu hơn nhiều. Có tham khảo cách ngự kiếm ấy."

"…"

Nhóm chat công việc nhảy lên một thông báo đỏ chót: "10 phút nữa, họp toàn bộ nhân viên ở phòng họp số 1. Không được đi muộn, không được xin nghỉ, tự chịu hậu quả!"

Phía dưới toàn là những "Đã nhận" uể oải, đồng đều đến lạ. Nhưng trong nhóm chat bí mật (phiên bản không có sếp), làn sóng ngôn ngữ nghệ thuật chửi bới tổ tiên mười tám đời của lãnh đạo cùng vô số meme nguyền rủa đang ào ào chiếm màn hình, vô cùng rôm rả.

Đổng Thiên Tâm nhanh tay lưu lại mấy biểu cảm trong nhóm chat, rồi cùng Tiểu Lưu đến phòng họp số 1. Nhìn lướt qua, ồ, trưởng phòng Lý – người mỗi tuần làm việc chưa đầy 4 tiếng – hôm nay lại ngồi ngay ngắn ở hàng ghế đầu tiên, thậm chí còn đeo kính, bày hẳn sổ ghi chép ra vẻ nghiêm túc. Thật đáng kinh ngạc.

“Xem ra trưởng phòng Lý còn nhạy tin hơn cả mình.” Tiểu Lưu thì thầm: “Đúng là không có tâm, cùng phòng mà không báo với bọn mình tiếng nào.”

Hai người chọn một góc kín đáo để ngồi. Đồng nghiệp lần lượt vào kín phòng họp. Đúng 8:50, cửa phòng mở, trưởng phòng hành chính dẫn một người đàn ông bước vào, ngồi ngay vị trí trung tâm.

Người đàn ông khoảng hơn 50 tuổi, thân hình mập mạp, bụng phệ, áo polo bó sát như lá dong quấn bánh chưng. Không có cổ, đầu tròn trịa, hai bên tóc cạo sát đến mức bóng lưỡng. Sau gáy còn in hằn ba ngấn mỡ. Ông ta ngồi trên ghế, nheo mắt cười, vặn nắp cốc giữ nhiệt, nhấp một ngụm trà, rồi phun bã trà ra. Đảo mắt nhìn bên trái, gật gật, liếc sang phải, lại ừ ừ như thể thân quen lâu ngày với tất cả mọi người vậy.

Tiểu Lưu tặc lưỡi: “Thì ra là Hùng Tứ Năng. Bảo sao trưởng phòng Lý đến còn sớm hơn cả tôi.”

Đổng Thiên Tâm hỏi: “Trưởng phòng Lý quen ông ta à?”

“Hai người đó nổi tiếng là sợ vợ. Nhưng Hùng Tứ Năng còn thảm hơn trưởng phòng Lý. Tuần trước, ông ấy bị vợ cầm dao bếp rượt khắp nhà, tiếng gào thét còn hơn cả lợn bị chọc tiết.”

“…”

“Cười thì tươi, nhưng lời nói cay độc. Ngoài việc bắt nạt nhân viên và giở trò, ông ta chẳng làm được gì cả.”

“Người như thế mà cũng làm lãnh đạo sao?”

Tiểu Lưu nhìn quanh, rồi lén gõ vài dòng vào ứng dụng ghi chú, đưa cho Đổng Thiên Tâm:

1. Vợ ông ta có thế lực, sống cái kiểu được lòng cao tầng.

2. Ông ta giỏi nịnh cấp trên

Đổng Thiên Tâm nhún vai: “Hiểu rồi.”

Trưởng phòng hành chính phát biểu mở màn, giới thiệu tiểu sử và thành tựu của Tổng giám đốc Hùng, đọc quyết định bổ nhiệm. Cả phòng vỗ tay chào mừng. Sau đó, Tổng giám đốc Hùng bắt đầu phát biểu:

“Các đồng chí, chúng ta phải tuân thủ quy định công ty, làm việc chăm chỉ, cố gắng tiến lên. Cái gì đáng được, tôi nhất định không để thiếu. Nhưng mà, tôi là người công tư phân minh, mọi người phải nghiêm túc. Có một số vấn đề, ví dụ như… giờ giấc, đây là nguyên tắc không thể vi phạm.”

Trong nhóm chat bí mật:

[Ông ta nói kiểu gì mà cứ “ờ, ờ, ờ” vậy? Bị cà lăm hả?]

[Đây gọi là phong thái lãnh đạo, kiểu mẫu đấy.]

[Ha ha, mở màn rồi. Chiêu đầu tiên của lãnh đạo vô dụng: siết chặt giờ giấc làm việc.]

[Đầu không có lông thì làm gì cũng không xong.]

Tổng giám đốc Hùng tiếp lời: “Tôi phát hiện hệ thống điểm danh công ty ta dùng nhận diện khuôn mặt, không an toàn, dễ bị rò rỉ thông tin. Có khả năng, một số đồng chí còn dùng ảnh để qua mặt hệ thống. Đây là điều rất không nên!”

Nhóm chat:

[Dùng ảnh điểm danh không phải là đặc quyền của mấy lãnh đạo có quan hệ sao? Giờ ông ta định chặt tay chính mình à?]

[Tỉnh lại đi, chắc chắn ông ta có chiêu trò mới.]

Tổng giám đốc Hùng tiếp tục: "Tôi đã báo với phòng hành chính, từ mai sẽ áp dụng nhận diện khuôn mặt kèm vân tay. À, tất nhiên, 9 giờ là thời gian bắt đầu làm việc, chứ không phải thời gian đến công ty. Mọi người cần đến sớm, dọn dẹp chỗ làm, chuẩn bị. Từ mai, điểm danh sẽ đổi thành 8:40, để mọi người có đủ thời gian lập kế hoạch ngày."

Nhóm chat:

[M nó chứ!]

[Đ!]

[Giờ làm bị kéo sớm 20 phút?!]

[Thằng ngu này không biết giờ cao điểm tắc đường đến mức nào à?!]

Không chỉ trong nhóm chat, cả phòng họp cũng bắt đầu rì rầm bàn tán.

Tổng giám đốc Hùng phớt lờ: "Tôi thấy kế hoạch và báo cáo của các phòng ban chưa đâu vào đâu. Tổng công ty làm rất tốt, chúng ta phải học hỏi. Từ mai, 8:50 sáng họp giao ban. Tôi hiểu buổi chiều tắc đường, để tiết kiệm thời gian, từ giờ mỗi ngày sau khi tan ca lúc 5 giờ, các phòng họp nhanh để tổng kết ngày. Sáng lập kế hoạch, chiều tổng kết. À, các báo cáo tuần, kế hoạch tháng, tổng kết tháng, kế hoạch quý… vẫn tiếp tục như cũ nhé."

Nhóm chat:

[Kéo dài giờ làm nữa à?!]

[Tính sơ qua tăng thêm 1 tiếng làm việc mỗi ngày, có tính phụ cấp không?]

[Mơ đi nhé!]

[Đ!]

[%…￥%￥￥%##%！！！]

[Sau đây là loạt biểu cảm không tiện công khai.]

Đổng Thiên Tâm và Tiểu Lưu nhìn nhau: Chiêu thứ hai của lãnh đạo bất tài: Tổ chức họp sáng, họp tổng kết, và lên kế hoạch chi tiết.

Tổng giám đốc Hùng tiếp lời: “Còn một cải cách nhân sự rất quan trọng. Từ quý sau, chi nhánh chúng tôi sẽ áp dụng chính sách loại bỏ nhân viên có thành tích kém nhất. Dựa trên điểm số đánh giá hiệu quả công việc của mọi người, nếu có lỗi, sẽ bị trừ điểm. Tôi hy vọng mọi người chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng tôi muốn nhấn mạnh, tôi là người rất dân chủ, có ý kiến gì thì cứ mạnh dạn nêu ra.”

Nhóm chat bí mật:

[Chiêu thứ ba của lãnh đạo bất tài: Loại bỏ cuối bảng.]

[Cách chấm điểm này thật kỳ lạ. Có lỗi thì bị trừ, nhưng nếu làm tốt thì có được thưởng không?]

[Chuyện đó rõ ràng rồi còn gì! Làm nhiều thì dễ mắc lỗi, không làm gì thì chẳng có lỗi. Cuối cùng, người làm nhiều sẽ bị loại trước.]

[Chiêu trò sa thải kinh điển đây mà. Bày ra đủ loại quy định ngớ ngẩn để ép chúng ta tự nghỉ việc, không cần phải bồi thường.]

[Những người thuộc biên chế thì không dễ bị sa thải, nhưng nhân viên hợp đồng như chúng ta, chuẩn bị cuốn gói thôi.]

Tiểu Lưu thở dài thườn thượt, ngồi gõ phím trên điện thoại, không rõ đang than thở với ai.

Đổng Thiên Tâm cũng cúi đầu nhìn tin nhắn ngân hàng của mình: Số dư đến hôm qua là 15.667,96 NDT.

Cái gia tài vĩ đại mà cô thừa kế vẫn chưa thấy đâu!

Không khí trong phòng họp ngày càng nặng nề, tiếng xì xào nhỏ dần thành những cái lắc đầu bất lực. Trong nhóm chat bí mật, các biểu cảm chửi bới lại dồn dập. Tổng giám đốc Hùng ngả người ra ghế, nhấp một ngụm trà, phun bã ra, vẫn giữ nụ cười nham hiểm, dường như rất hài lòng với bầu không khí u ám này.

“Có ai thắc mắc hay gặp khó khăn gì, cứ thoải mái đề xuất nhé.” Trưởng phòng hành chính cười giả lả.

Bỗng nhiên, điện thoại của Đổng Thiên Tâm rung lên, một tin nhắn mới hiện ra: [Tài khoản ngân hàng số đuôi 5677 của bạn đã nhận được khoản chuyển 30.000.000 NDT vào lúc 10:03 ngày 26/8.]

Ngay sau đó, Lữ Ngọ gửi thêm tin nhắn: “30 triệu tiền thừa kế đã chuyển khoản xong. 500.000 NDT dùng làm từ thiện tôi đã xin tài trợ giúp cô rồi, khỏi lo. Nhanh khen tôi đi!”

Trong đầu Đổng Thiên Tâm như có pháo hoa nổ tung. Cô lập tức đếm lại số chữ số không trong khoản tiền, không yên tâm, lại vào ứng dụng ngân hàng kiểm tra. Không phải mơ, cũng không phải nhìn nhầm – cô thực sự đã nhận được 30 triệu!

Ba mươi triệu!

Nếu gửi tiết kiệm kỳ hạn 3 năm với lãi suất 2,1%, cô sẽ có 630.000 NDT tiền lãi mỗi năm, trung bình 52.500 NDT mỗi tháng!

Cô chỉ cần ngồi không ăn lãi cũng được 50.000 mỗi tháng, thế thì cần gì đi làm nữa!

Bà đây không làm nữa!

Tổng giám đốc Hùng kéo dài giọng: “À, chị Từ phải đón con sao? Nhà chị không có ai giúp à?”

Chị Từ cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Tôi nuôi con một mình.”

“Ồ, mẹ đơn thân, đã ly hôn à?” Tổng giám đốc Hùng cười nhếch mép: “Thế còn cha mẹ chị? Họ vẫn khỏe chứ?”

Cả phòng họp lập tức im bặt. Trong nhóm chat, mọi người cũng ngừng gõ phím, nhìn Tổng giám đốc Hùng bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Đổng Thiên Tâm nheo mắt lại.

Trưởng phòng hành chính mồ hôi đầm đìa: “Tổng giám đốc Hùng, đây là chuyện riêng tư của chị Từ, không tiện nhắc tới.”

Tổng giám đốc Hùng vẫn cười, ánh mắt thu lại thành hai đường kẻ: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn tìm hiểu tình hình gia đình của nhân viên. Một người, nhất là phụ nữ, nếu đến một gia đình nhỏ cũng không thể chăm lo thì làm sao tôi yên tâm giao công việc quan trọng cho người đó được?

Chị hôm nay viện cớ con còn nhỏ mà đòi hỏi không hợp lý, tôi chiều chị. Ngày mai, liệu chị có đòi hỏi nhiều hơn không? Chị nên nhớ, đó là con của chị, không phải con của công ty. Công ty

chúng tôi là nơi kiếm tiền, không phải tổ chức từ thiện. Làm thế này, nhẹ thì phá vỡ quy tắc, nặng thì gọi là ăn hại!"

Khuôn mặt chị Từ tái nhợt, nước mắt lưng tròng, ngồi cứng đơ, cố gắng nén tiếng nức nở.

Mọi người trong phòng đều nghiến răng, nhưng không ai dám phản kháng. Tuổi tác, môi trường kinh tế bấp bênh, áp lực nhà cửa, học phí, chi phí sinh hoạt – tất cả đè nặng khiến họ chỉ biết ngồi im chịu trận.

Đổng Thiên Tâm nhìn thấy luồng khí xám u ám tỏa ra từ đầu mọi người, như màn sương ô nhiễm nặng mùi tanh hôi.

Cô nắm chặt đơn xin nghỉ việc.

Cô vốn định âm thầm nghỉ, không dây dưa thêm với cái công ty nát này. Nhưng… trước khi đi, có lẽ cô nên làm một điều gì đó.

"Có ai còn câu hỏi gì nữa không? Nếu không, chúng tôi chuẩn bị kết thúc cuộc họp nhé." Trưởng phòng tổng vụ ra thông báo cuối cùng.

"Tôi có!" Đổng Thiên Tâm giơ tay, đứng dậy, trên mặt là nụ cười vô hại: "Tôi muốn hỏi Tổng giám đốc Hùng, có phải cuộc sống gia đình của ông rất bất hạnh không?"

Cả phòng họp lặng như tờ, mọi ánh mắt đều đổ dồn về Đổng Thiên Tâm trong sự kinh ngạc, còn Tiểu Lưu thì trố mắt như muốn rơi ra ngoài.

Cái mặt mỡ của Hùng Tứ Năng run lên, giận dữ hét: "Cô, cô, cô nói cái gì hả?!"

Đổng Thiên Tâm nhoẻn miệng cười: "Nghe nói ông và phu nhân không hòa hợp lắm, thường xuyên gây ồn ào, làm náo loạn cả khu dân cư, làm phiền hàng xóm. Tổng giám đốc Hùng, tôi

khuyên ông một câu, thời buổi này rồi, bạo lực gia đình đã được quy định trong luật pháp. Nếu ông thực sự chịu thiệt thòi gì, nhất định phải báo cảnh sát, không thể vì sĩ diện đàn ông mà cố gắng chịu đựng đâu!"

Mặt Hùng Tứ Năng đỏ bừng như gan lợn, đập bàn đứng bật dậy: "Cô ta là ai?! Bộ phận nào?! Bảo vệ đâu! Kéo cô ta ra ngoài ngay!"

"Bốp!" Một tiếng động lớn vang lên, tất cả cửa sổ đồng loạt bật tung, rèm cửa bị gió thổi tung bay, toàn bộ sổ ghi chép trong phòng họp bị gió cuốn rào rào. Cuốn sổ ghi chép của Trưởng phòng tổng vụ chẳng hiểu sao lại bay lên, đập thẳng vào mặt Hùng Tứ Năng, khiến ông ta ngã phịch xuống ghế, mắt trợn ngược, hoàn toàn choáng váng.

Không chỉ ông ta, tất cả mọi người trong phòng họp đều ngỡ ngàng.

Đổng Thiên Tâm từng bước tiến lên phía trước. Gió thổi làm tóc đuôi ngựa của cô tung bay, cô ung dung khống chế tốc độ gió, giọng nói vang vọng rõ ràng với tiếng vọng uyển chuyển: "Một người, nhất là một người đàn ông, nếu ngay cả một gia đình nhỏ bé cũng không thể duy trì được, thì làm sao công ty có thể yên tâm giao cho ông trọng trách lớn như vậy chứ? Ông vì bị vợ đánh không muốn về nhà, lại bắt mọi người tăng ca cùng mình, thậm chí còn coi việc tan làm đúng giờ là một yêu cầu vô lý. Đây là lý lẽ gì vậy?! Cuộc sống gia đình của ông không hạnh phúc, đó là vấn đề của ông, liên quan gì đến chúng tôi? Công ty là của mọi người, không phải của một mình ông! Ông không thể vì lợi ích cá nhân mà làm bừa! Ông làm vậy, nhẹ thì là hại người không lợi mình, nặng thì chính là lạm quyền vụ lợi!"

Nói đến câu cuối cùng, Đổng Thiên Tâm vừa vặn đứng trước mặt Hùng Tứ Năng, mỉm cười nhẹ nhàng.

Gió ngừng.

Cả phòng họp vang lên những tiếng cười khe khẽ.

“Chả trách cứ ép chúng tôi tăng ca, hóa ra là ghen tị vì cuộc sống của chúng tôi tốt hơn ông ta.”

“Bụng thì to mà lòng dạ còn nhỏ hơn lỗ rốn.”

Mặt Hùng Tứ Năng lúc đen, lúc trắng, tay run run chỉ vào Đổng Thiên Tâm quát lớn: “Cô tên gì? Là người của bộ phận nào?! Cô không muốn làm nữa đúng không?!”

Đổng Thiên Tâm thu lại nụ cười, rút lá đơn từ chức ném mạnh lên bàn: “Tôi tên Đổng Thiên Tâm, đây là đơn từ chức của tôi. Tổng giám đốc Hùng, bình thường nói chuyện, làm việc nên chừa đường lui. Trong công ty này, ông là sếp, nhưng ra khỏi cửa công ty, ông chẳng là gì cả. Nhớ cẩn thận kẻo bị người ta trùm bao tải nhé ~~”

“Đuổi cô ta! Đuổi ngay lập tức!” Hùng Tứ Năng vừa hét vừa lao ra khỏi phòng, Trưởng phòng tổng vụ cũng vội vàng chạy theo sau. Trưởng phòng Lý ngỡ ngàng nhìn Đổng Thiên Tâm, rồi cũng lặng lẽ chuồn đi.

Những người còn lại vẫn chưa rời đi, họ ngơ ngác nhìn Đổng Thiên Tâm. Tiểu Lưu chạy tới, biểu cảm không rõ là muốn khóc hay cười: “Cô đúng là không động thì thôi, mà động một cái thì bùng nổ, nhịn lâu rồi phải không?!”

Đổng Thiên Tâm nhún vai: “Dù sao cũng không làm nữa, trước khi đi mắng lãnh đạo một trận, xả giận cho đã.”

“Mắng hay lắm!”

Không biết ai là người khởi đầu, cả phòng họp đồng loạt vỗ tay rầm rầm.

“Chiêu này của Tiểu Đổng cao tay thật, từ nay trở đi, nếu lão Hùng còn ép chúng tôi tăng ca, chẳng phải tự thừa nhận gia đình bất hạnh sao?”

“Đúng là rút củi đáy nồi, tuyệt chiêu!”

“Tiểu Đổng, trước khi đi còn tặng chúng tôi một món quà lớn!”

Đổng Thiên Tâm nhìn lên đầu mọi người… đám khí oán nghi ngút trên trần nhà đã nhạt đi một chút…

Đổng Thiên Tâm rất hài lòng: Cô vốn không phải anh hùng cứu thế gì, chỉ là giúp được chút chuyện nhỏ thế này thôi. Nhưng, vậy cũng không tệ nhỉ!

Tiểu kịch trường:

Một tiếng sau, Đổng Thiên Tâm ôm hộp đồ đạc, đứng trước cửa công ty, kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Lữ Ngọ mặc vest đen, giày da đen, tóc chải bóng loáng, đeo kính đen, găng tay trắng, đứng bên cạnh một chiếc limousine Lincoln mạ vàng lấp lánh.

Đúng lúc giờ nghỉ trưa, trước cửa công ty đông nghẹt người qua lại, tất cả đều tò mò hóng chuyện. Tổng giám đốc Hùng và Trưởng phòng tổng vụ cũng bị kẹt giữa đám đông, mặt đen như đáy nồi.

Đổng Thiên Tâm linh cảm có điều bất ổn, định quay đầu bỏ chạy, nhưng Lữ Ngọ đã phóng tới trước, cúi gập người chín mươi độ: “Chủ nhân, đã đến kỳ hạn ba năm, kính mời gia chủ về nhà!”

Đám đông xung quanh ồ lên: “Wow!!!”

Tiểu Lưu đứng bên cạnh, cằm như muốn rớt xuống: “Cái, cái, cái này… Cô, cô cô ấy… wow…”

“Đừng hiểu lầm, người này là…” Đổng Thiên Tâm nghiến răng nghiến lợi, nói: “Là bạn tôi, một diễn viên quần chúng ở Hoành Điếm. Xe và quần áo đều là đồ thuê cả, hahaha… Làm thế này chỉ để tạo bất ngờ cho tôi thôi, hahaha…”

Vừa nói, Đổng Thiên Tâm vừa thụi một cú vào người Lữ Ngọ, hạ giọng gắt: “Anh làm gì vậy hả?!”

Lữ Ngọ bày ra vẻ mặt rất vô tội: “Tôi chỉ làm theo chỉ thị của Điện hạ Mang Trú thôi.”

“Hả?!”

Cánh cửa xe Lincoln rầm một tiếng bật mở, một tấm thảm đỏ từ trong xe cuộn tròn lăn ra, lăn lông lốc, lăn lông lốc, và một cách kỳ diệu nào đó, dừng lại ngay dưới chân Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm giật giật khóe mắt, cô nhìn thấy Mang Trú, người đang mặc áo dài trắng như tuyết, bước từng bước trên tấm thảm đỏ, tiến thẳng về phía cô. Khuôn mặt tuấn tú của anh còn rực rỡ, mê hoặc hơn cả ánh sáng vàng chói lóa từ chiếc xe sang trọng.

Mang Trú thậm chí còn chắp tay làm lễ, cúi đầu với vẻ cung kính hiếm thấy, giọng nói đột nhiên trở nên trịnh trọng hơn hẳn: “Chủ nhân, tôi đến đón ngài về nhà.”

Đám đông xung quanh hét lên chói tai, Tiểu Lưu ôm mặt, suýt thì ngất xỉu.

Đổng Thiên Tâm phát điên: “Các người… rốt cuộc… đang làm cái quái gì vậy?!”

Mang Trú rút điện thoại ra lướt: “Trên mấy video mạng đều diễn thế này. Đây là quy trình bắt buộc sau khi nghỉ việc. Có vấn đề gì sao?”

Lữ Ngọ cười phá lên, tiếng cười to đến mức rung cả trời đất.

Đổng Thiên Tâm hoàn toàn cứng đờ, chết đứng, hóa đá, rồi tan vỡ.

Nhiều năm sau, công ty vẫn lưu truyền một truyền thuyết: Tiểu Đổng ở văn phòng hậu cần thực chất là chủ nhân của một vương quốc nào đó, và việc cô từ chức là để trở về nhà thừa kế ngai vàng.

Chương 23: Cuộc sống nghỉ hưu tuyệt vời

Vậy là, Đổng Thiên Tâm chính thức "nghỉ hưu non", bước vào một cuộc sống an nhàn chỉ cần ăn chờ chết một cách hạnh phúc.

Buổi sáng, cô ngủ đến khi tự tỉnh, gọi một phần bánh chiên áp chảo qua ứng dụng giao đồ ăn. Nằm dài trên ban công hướng biển, hứng gió biển thổi mát, vừa nhấm nháp bánh vừa uống trà sữa, lướt mấy video ngắn trên mạng… không gì thoải mái hơn thế.

Mang Trú lại đang chăm chỉ tưới nước cho chậu sen đá giả và một cây hoa đỏ nhỏ xinh. Đôi tay anh thon dài, các khớp xương nổi bật, móng tay được nước làm ướt nên lấp lánh, tựa như thủy tinh tinh xảo. Đúng là một tác phẩm hoàn mỹ từ bàn tay của Đấng Sáng Tạo.

Nhưng trong đầu Đổng Thiên Tâm lại hiện lên ý nghĩ: Móng tay của Chúc Long liệu có thể dùng làm thuốc không nhỉ? Vảy tê tê là dược liệu quý hiếm và đắt đỏ, thì móng của Chúc Long chắc hẳn càng có giá trị hơn.

Đáng tiếc là móng tay của Mang Trú lúc nào cũng được cắt gọn gàng, không để lại chút "nguyên liệu" nào.

Đổng Thiên Tâm cảm thấy con rồng ngốc này có lẽ mắc bệnh sạch sẽ.

Nhà cửa lúc nào cũng sạch bong không một hạt bụi. Cô hoàn toàn không biết Mang Trú dọn dẹp vào lúc nào, nhưng mọi món

đồ trong nhà… từ bàn chải đánh răng, khăn giấy, kem dưỡng da, giỏ quần áo bẩn, dép đi trong nhà, kéo, dụng cụ xỏ giày, giá đỡ điện thoại, cho đến đũa và ống hút dùng một lần từ đồ ăn giao đến… đều có chỗ của riêng nó và bắt buộc phải ở đúng vị trí đó.

Hôm qua, sau khi dùng kéo, Đổng Thiên Tâm tiện tay đặt nó lên bàn ăn (dù vị trí của kéo phải nằm ở ngăn thứ tư của hộc tủ bên trái tủ gỗ phòng khách). Kết quả là Mang Trú cầm chiếc kéo đi theo sau lưng cô suốt nửa tiếng, ánh mắt đầy sát khí, mây đen kéo kín trời. Mãi đến khi Đổng Thiên Tâm chịu nhét chiếc kéo về đúng chỗ, khuôn mặt anh mới dịu đi.

Ngoài ra, mỗi đêm vào đúng nửa đêm, sau khi tắm rửa thay quần áo, Mang Trú sẽ ngồi kiết già nhắm mắt thiền định trên ban công, bất kể mưa gió.

Lần đầu tiên trông thấy cảnh đó, Đổng Thiên Tâm suýt ngã ngửa vì sợ. Theo bản năng, cô nghĩ anh đang hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, nên không dám làm phiền, lặng lẽ rón rén quay đi. Nhưng đúng lúc đó, Mang Trú đột nhiên mở mắt, ánh mắt rực sáng như hai ngọn đèn pha, và hừ lạnh.

Đổng Thiên Tâm giật thót: “Anh luyện công bị tẩu hỏa nhập ma rồi sao?”

Mang Trú điềm tĩnh trả lời: “Ở căn hộ số 1309, tòa A, chung cư Tân Viên 24, chồng ngoại tình. Anh ta tự cho rằng mình làm rất kín kẽ, nhưng không biết vợ đã sớm phát hiện, âm thầm thu thập bằng chứng, thuê luật sư, và nộp đơn ly hôn. Đến nước này rồi mà anh ta vẫn giả vờ đau khổ rơi nước mắt. Đúng là một tên cặn bã.”

Đổng Thiên Tâm bật định vị tìm kiếm, phát hiện chung cư Tân Viên cách đây tận 30km.

“…Anh… rảnh quá hả?”

“Lắng nghe nguyện vọng nhân gian, quan sát ánh sáng từ muôn nhà, là bài học tu luyện hàng ngày của tộc Chúc Long. Sao lại gọi là rảnh rỗi?”

“…Tôi tôn trọng, và chúc anh thành công.”

Ngoài sở thích hóng chuyện, Mang Trú còn một thú vui khác.

Mỗi ngày, vào buổi sáng, trưa và tối, anh đều tưới nước cho cây hoa đỏ nhỏ. Loại nước anh dùng là nước tinh khiết từ máy lọc. Đôi khi anh còn thì thầm trò chuyện với nó. Nhưng hễ Đổng Thiên Tâm đến gần, anh lập tức ngừng lại và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Đổng Thiên Tâm đoán rằng thói quen này có lẽ do bị cô ảnh hưởng. Bởi cô cũng thường xuyên trò chuyện với mấy chậu sen đá giả để giảm stress. Mang Trú lúc nào cũng giữ vẻ mặt lạnh lùng, có lẽ là vì trong lòng chứa nhiều áp lực mà không biết giải tỏa.

Chạng vạng buông xuống, Mang Trú luôn đứng trên ban công ngắm cảnh, lặng lẽ nhìn bầu trời nơi đường chân trời khi ánh sáng ngày dần tàn nhường chỗ cho màn đêm, cho đến khi bóng tối hoàn toàn bao phủ đại dương mênh mông.

Đổng Thiên Tâm chưa bao giờ hỏi lý do, bởi cô có cảm giác, đó là một phần mà cô không thể chạm tới.

Mục tiêu hiện tại của cô thật đơn giản: sống yên bình qua ngày, nấu cơm đúng giờ cho Mang Trú, và nuôi vị “Điện hạ Chúc Long” này béo trắng mũm mĩm.

Mang Trú giờ đã có thể tự do chuyển đổi giữa hình dạng người và mèo, phát triển rất thuận lợi. Mỗi ngày tiến độ tăng đều đặn 1-2%. Khi tiến độ trưởng thành đạt 100%, cô sẽ nhận nốt 70 triệu tiền thừa kế. Gửi tiền vào ngân hàng lấy lãi, rồi lại gửi lãi chưa dùng hết… cứ thế tiền sinh tiền, lãi đẻ lãi. Ha ha…

Cô sẽ chu du khắp đất nước, rồi đi khắp thế giới, phơi nắng trên bãi cát Maldives, đọc sách trong ngôi nhà trắng bên bờ biển Aegean, đến Nam Cực chụp cực quang, ghé thăm thung lũng tách giãn Đông Phi, ngắm đỉnh Everest, cưỡi lạc đà ngắm hoàng hôn trên sa mạc… rồi thì…

Rồi thì… Mang Trú sẽ ra sao?

Đổng Thiên Tâm nhìn chằm chằm vào thanh tiến độ giao đồ ăn trên điện thoại… còn 3 phút nữa đồ ăn sẽ tới… Mang Trú ngồi đối diện bàn ăn, đang tập trung thưởng thức món bò bít tết cô cẩn thận làm, ăn đến mức mũi lấm tấm mồ hôi.

Cô chợt nghĩ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nuôi dưỡng, có nên "thả" Mang Trú về tự nhiên không nhỉ?

Hình ảnh đầu tiên khi cô đưa Mang Trú phi gió lên không trung hiện lên trong đầu… khi đó, cô đã nghĩ, Mang Trú nên thuộc về bầu trời và đại dương, tự do bay lượn giữa đất trời…

Tiếng chuông cửa vang lên. Mang Trú liếc nhìn Đổng Thiên Tâm, thấy cô lại đang chìm trong giấc mơ ban ngày, đành đứng dậy tự ra mở cửa. Vừa nhận bốn túi đồ ăn lớn từ ba anh chàng giao hàng chen chúc, thì Tả Bách đẩy hai chiếc vali lớn bước vào, quăng lên bàn một chiếc túi hồ sơ.

Đổng Thiên Tâm ngơ ngác rút tài liệu ra xem, chỉ đọc được tiêu đề mà đã sững sờ: "Hợp đồng thuê nhà? Bên cho thuê là tôi á?"

Tả Bách nói: "Ký túc xá trường tôi đang sửa chữa, cần vài tháng mới xong. Tạm thời tìm không ra chỗ ở phù hợp. Tôi thấy nhà cô còn một phòng lớn trống, ánh sáng cũng tốt."

Đổng Thiên Tâm kéo dài một tiếng "Ồ", tựa vào ghế, bày ra vẻ phong thái của một bà chủ nhà, ngón tay gõ lộp cộp lên bàn: "Đây là khu biệt thự đắt đỏ nhất nhì Bách Đảo đấy, không rẻ đâu!"

“Một phòng, ba nghìn tệ một tháng, cao hơn giá thị trường 15%.” Tả Bách lấy bút ra: “Ký đi.”

Vẻ mặt và giọng điệu của Tả Bách mang nét quyền uy đặc trưng của một giáo viên, khiến Đổng Thiên Tâm theo phản xạ cầm bút ký ngay một nét thảo. Chợt khựng lại, không đúng, cô mới là bên cho thuê mà!

“Khụ khụ, vấn đề không phải ở tiền!” Đổng Thiên Tâm đập bàn: “Tôi bây giờ là phú bà sở hữu 30 triệu đấy nhé! Chút tiền này không đủ tôi nhét kẽ răng đâu…”

“Bịch”, Mang Trú ném hộp đồ ăn sang bên, vài giọt dầu đỏ bắn lên hợp đồng thuê nhà. Món gà dầu đỏ trong hộp trông ảm đạm, đã quá thời gian ăn ngon nhất.

“Món gà này đúng là đủ để nhét kẽ răng.” Tả Bách lấy ra một hộp cơm kín, bên trong là món móng giò hầm đậu nành thơm lừng.

Bụng Đổng Thiên Tâm réo “ọc ọc”.

“Trong thời gian thuê, tôi sẽ lo chuyện nấu ăn.” Tả Bách lấy thêm thìa. Đổng Thiên Tâm thử một miếng, vị ngon khó tả. Cô lập tức ném thìa, chụp bút, ký xoành xoạch lên hợp đồng, bắt tay Tả Bách: “Giáo sư Tả, chào mừng anh dọn đến!”

Tả Bách mỉm cười, mở laptop, vào trang chủ kênh livestream của “Cát Dương Chỉ Chỉ”. Bên trên avatar của kênh có thêm một tấm bảng nhỏ ghi chữ “Kỷ niệm”.

Các video livestream hiếm hoi của Cát Dương Chỉ Chỉ vẫn còn nguyên, còn thêm nhiều người hâm mộ mới. Có lẽ hiểu được ý nghĩa của chữ “Kỷ niệm”, bình luận và tin nhắn đều tràn đầy lời chúc phúc và tưởng nhớ.

Đổng Thiên Tâm vui vẻ thử bấm một lượt thích. Một nhân vật hoạt hình mặc đồng phục lao động từ giữa màn hình nhảy ra,

chạy một vòng quanh video rồi giơ tay làm ký hiệu chiến thắng. Hình tượng hoạt hình này được thiết kế dựa trên avatar của Cát Dương Chỉ Chỉ, tóc xanh, đeo mặt nạ, trên mặt nạ có hai vệt đỏ đáng yêu.

Mang Trú vẫn nhai bò bít tết, má phồng lên một bên: "Giống cậu ấy thật."

Đổng Thiên Tâm mỉm cười: "Thật tốt, cậu ấy vẫn ở đây."

Tả Bách lấy thêm gà nướng, xá xíu, ngỗng quay ra: "Toàn là tôi tự làm đấy."

Đổng Thiên Tâm hiểu ra, Tả Bách không đến đây để thuê nhà, mà là để trả ơn bằng cách nấu ăn. Thế thì cần gì khách sáo, cứ ăn thả ga thôi.

Mang Trú vẫn vật lộn với miếng bò bít tết cứng ngắc. Tả Bách không chịu nổi, đẩy phần xá xíu tới: "Thử chút đi."

Mang Trú: "Không ăn được."

Đổng Thiên Tâm: "Dạ dày anh ấy đặc biệt, chỉ ăn được đồ tôi nấu."

Tả Bách: "Nhưng tôi nhớ bữa sáng lần trước của anh ấy là… đồ ăn cho mèo…"

"Đồ ăn cho mèo cũng phải do tôi tự tay xào mới được." Đổng Thiên Tâm đáp.

Tả Bách đẩy gọng kính: "Vậy có thể đưa ra một giả thuyết, rằng thực đơn của Mang Trú không thực sự cần cô nấu từ A tới Z, mà chỉ cần cô làm qua vài bước, như hâm nóng, đảo sơ, xông khói, hoặc chỉ đơn giản là bày biện thôi?"

Đổng Thiên Tâm: "…"

Mang Trú: "..."

Ba phút sau, Mang Trú đã gặm xong chiếc đùi ngỗng được Đổng Thiên Tâm "đích thân" cho vào lò vi sóng hâm nóng. Anh nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa trống, vẻ mặt tối sầm như mây đen cuộn trên đỉnh đầu, áp suất không khí đột ngột giảm sâu.

Đổng Thiên Tâm: "Sao rồi?"

Mang Trú: "Không có bất kỳ khó chịu gì."

Tả Bách: "Xem ra giả thuyết của tôi đã đúng."

Đổng Thiên Tâm phấn khích đến mức nhảy cẫng lên, reo mừng: "Tôi cuối cùng cũng không phải nấu ăn nữa rồi, ha ha ha ha ha!"

Trên trán Mang Trú, gân xanh mờ mờ hiện lên rồi lại biến mất. Anh nghiến răng, thốt lên: "Hóa ra là vậy! Thì ra là vậy! Nếu sớm biết thế này, tại sao tộc tôi phải chịu đựng nghệ thuật nấu nướng kinh hoàng của tộc Hoạn Long suốt mấy nghìn năm chứ! Thật là quá đáng mà!"

Tả Bách tỏ vẻ không tin nổi: "Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chưa từng có ai thử cách này sao?"

Đổng Thiên Tâm bật cười khúc khích: "Giáo sư Tả, anh không hiểu đâu, cả tộc rồng họ đều cố chấp lắm, căn bản chẳng biết linh hoạt là gì."

Gân xanh trên trán Mang Trú giật mạnh. Anh định phản bác, nhưng chẳng tìm được lời nào, đành cắn răng nhẫn nhịn.

Sau bữa tối, hội chứng ưa sạch sẽ của Mang Trú lại phát tác. Anh giúp Tả Bách dọn dẹp phòng ốc. Những việc vụn vặt như thế này, tất nhiên không cần đến tay bà chủ nhà. Đổng Thiên Tâm thoải mái cuộn tròn trên sofa, vừa nghe tiếng tivi vừa lướt qua

một loạt phim ngắn, trong lòng cảm thấy cuộc sống tương lai nhất định sẽ ngày một tốt đẹp.

Các bộ phim ngắn đều có công thức giống nhau: đầy kịch tính, lắm cú twist, cảm xúc mãnh liệt, hoàn toàn phi logic. Đổng Thiên Tâm lướt qua mười mấy bộ, chẳng có gì hứng thú, cho đến khi dừng lại ở một bộ phim có tên vô cùng sến súa: "Tình yêu đẹp như viên ngọc."

Tuy tên phim nghe cũ mèm, nhưng lượt xem, bình luận và đánh giá lại cao ngất. Phần mô tả tập đầu chỉ ngắn gọn một câu: "Đây là lần đầu tiên Trình Nam Phong và Nguyễn Nguyệt gặp nhau, yêu từ cái nhìn đầu tiên, lôi đình vạn quân."

"Có vẻ thú vị đây."

Đổng Thiên Tâm ngồi thẳng dậy. Cô muốn xem thử "lôi đình vạn quân" rốt cuộc là như thế nào.

Câu chuyện mở đầu với việc nữ chính Nguyễn Nguyệt vượt qua vô số vòng phỏng vấn để gia nhập một công ty thiết kế hàng đầu trong ngành, trở thành thực tập sinh thiết kế trang sức mà cô mơ ước.

Đột nhiên, một bụi hoa cỏ từ trong màn hình chồm ra, ướt đẫm và mềm oặt, đập thẳng vào mặt cô. Mùi hương nồng nặc và tiếng vo ve chói tai khiến đầu óc cô quay cuồng.

Đổng Thiên Tâm hoảng hồn, tay phải theo phản xạ quờ quạng loạn xạ. Một tiếng "keng" vang lên, chiếc thìa rơi khỏi tay. Mắt cô tối sầm lại, rồi hoàn toàn mất đi ý thức.

Tả Bách cầm máy hút bụi, nhìn phòng khách trống không. Anh đã thấy rất rõ: mười giây trước, Đổng Thiên Tâm giống như một sợi mì bị hút thẳng vào chiếc điện thoại.

Chính xác hơn là chiếc thìa trên tay cô… và Mang Trú cũng bị hút vào trong.

Điều này có khoa học không?

Tả Bách nghĩ: "Đúng là… gặp quỷ mà."

Chiếc điện thoại của Đổng Thiên Tâm nằm yên trên sofa, vẫn đang phát bộ phim ngắn. Tả Bách nhặt lên, xem một lát, đẩy gọng kính, sau đó gọi điện cho Lữ Ngọ: "Luật sư Lữ, tôi là Tả Bách đây. Đổng Thiên Tâm và Mang Trú vừa bị một loại lực lượng không rõ… có khả năng là cái 'nguyện lực' mà các anh nói… hút vào điện thoại. Không, anh không nghe nhầm đâu, nghĩa đen đấy…"

Tả Bách bình tĩnh kéo điện thoại ra xa tai, chờ Lữ Ngọ hét ầm lên suốt 30 giây. Sau đó anh bật loa ngoài, tiếp tục nói: "Bộ phim phát trong điện thoại là một phim ngắn sản xuất dây chuyền, tên là 'Tình yêu đẹp như viên ngọc.' Tôi không nghiên cứu phim thần tượng, cũng chẳng có số liệu gì làm cơ sở. Nếu anh thấy hứng thú, có thể qua đây cùng tôi thảo luận."

Chương 24: Thế Giới Trong Phim Thần Tượng

Đổng Thiên Tâm đập đầu vào bàn "Cộc" một tiếng đau điếng. Cô ôm trán ngẩng lên, phát hiện mình đang ngồi trong một ô làm việc nhỏ. Trước mặt là màn hình máy tính, bàn phím, chuột và một đống tài liệu lộn xộn. Góc trái bàn có một bình hoa lớn, góc phải có một chiếc gương nhỏ dựng đứng. Tay cô cầm một chiếc cốc sứ màu đỏ rực, bên trong là cà phê vừa pha vẫn còn nóng hổi.

Đổng Thiên Tâm nhìn vào gương nhỏ, thấy gương mặt mình hiện lên rõ ràng: nhợt nhạt, mệt mỏi, các đường nét uể oải hợp lại như đang viết thành chữ "Biến". Một dáng vẻ điển hình của dân công sở chịu áp lực.

Cô ngơ ngác: "Chẳng phải mình đang tận hưởng cuộc sống hưu trí sao? Sao bỗng dưng lại chui vào đây vậy?"

Bỗng trên đỉnh đầu cô xuất hiện ba chữ: [Nhân vật phụ D]. Font chữ Phỏng Tống Thể, màu trắng, viền đen nổi khối khoảng năm phân.

"Cái quái gì đây?"

Cô giơ tay định xua chúng đi, nhưng ba chữ đó chỉ tan ra như khí, sau đó lại tụ lại, luôn lơ lửng ngay trên đầu cô như một tấm biển quảng cáo.

Đổng Thiên Tâm nhìn quanh. Đây có vẻ là một văn phòng trong tòa nhà lớn, khoảng 40 ô làm việc. Trong mỗi ô, nhân viên đều đang bận rộn làm việc. Trên tường treo vài bức tranh nghệ thuật trừu tượng sặc sỡ, gần như mọi bàn làm việc đều được trang trí hoa tươi.

Cô cảm thấy lành lạnh sống lưng: "Văn phòng này…sao trông quen thế nhỉ?"

Một người đàn ông đầu trọc bước vào, khuôn mặt hồng hào với làn da đầu sáng bóng. Ông mặc áo sơ mi cổ tim màu tím, nhìn chỉ khoảng ba mươi. Vừa bước vào, ông nói với giọng đầy uy quyền: "Nguyễn Nguyệt đâu?"

"Là tôi." Một cô gái nhỏ nhắn, gầy gò đứng dậy. Vị trí của cô cách Đổng Thiên Tâm chừng bảy, tám bàn làm việc. Bàn của cô là bàn lớn nhất, hoa trên bàn cũng tươi đẹp nhất, còn máy tính và bàn phím đều thuộc hàng cao cấp. Nhìn qua cũng biết đây không phải bàn của nhân viên bình thường.

Đổng Thiên Tâm há hốc miệng.

Nguyễn Nguyệt chính là nữ chính trong phim "Tình yêu đẹp như viên ngọc". Bộ váy cô đang mặc chính là bộ mà nhân vật này diện ngay trong tập đầu, khi mới vào công ty. Vị trí của cô là thực tập sinh thiết kế trang sức.

Khuôn mặt của Nguyễn Nguyệt trang điểm kỹ lưỡng, làn da trắng mịn không tì vết. Điều đáng kinh ngạc là trên mặt cô còn có hiệu ứng làm mịn và bóp cằm giống hệt như trong phim truyền hình.

Đổng Thiên Tâm lần đầu tiên trong đời được chứng kiến hiện tượng này ngoài đời thực. Quá kinh dị!

"Vậy là mình lại xuyên vào một thế giới khác. Mà thế giới lần này là một bộ phim thần tượng…Là nhân vật phụ D…Thật

không biết nên nói gì.”

Cô nhỏ giọng gọi thử: “Mang Trú? Tả Bách? Hai người có ở đây không? Nghe được không? Alo? Alo?”

Không có hồi đáp.

Tim Đổng Thiên Tâm chùng xuống một nửa: “Chết rồi, lần này mình solo thật sao?”

Trong khi Đổng Thiên Tâm còn đang loay hoay suy nghĩ, cốt truyện chính bắt đầu diễn ra.

Người đàn ông đầu trọc – Trưởng phòng thiết kế – bắt đầu gây khó dễ cho thực tập sinh Nguyễn Nguyệt.

“Khách hàng lần này yêu cầu rất cao. Chúng tôi cần một số mẫu thiết kế kinh điển làm tham khảo. Nguyễn Nguyệt, cô xuống kho tìm cho tôi 20 bản thiết kế trang sức, yêu cầu phải từ 20 năm trước trở lên.”

Đôi mắt Nguyễn Nguyệt to tròn, long lanh như sắp khóc.

Các nhân viên xung quanh bắt đầu thì thầm, nhưng giọng nói “thì thầm” lại vang rất rõ:

“Chậc, trưởng phòng lại bắt nạt người mới rồi.”

“Đúng là không biết xấu hổ.”

“Cô ấy chỉ là thực tập sinh, sao phải ép đến vậy?”

Đổng Thiên Tâm nhìn Nguyễn Nguyệt, lại nhìn ông trưởng phòng, rồi thở dài: “Kịch bản phim thần tượng, đúng là quen thuộc đến nhàm chán.”

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên hơn cả là dòng chữ [Nhân vật phụ D] trên đầu mình chợt thay đổi thành [Nhân vật phụ C+],

như thể vừa tăng cấp.

Đổng Thiên Tâm sững người: “Đây là chuyện gì nữa đây?”

Không có hồi đáp. Đổng Thiên Tâm cảm thấy lạnh sống lưng: “Tiêu rồi, lần này phải solo à?”

Khi cô còn đang cố gắng tự trấn an, cốt truyện chính đã bắt đầu tiến triển theo mạch quen thuộc.

Cảnh đầu tiên: Trưởng phòng thiết kế (chính là ông đầu trọc) gây khó dễ cho thực tập sinh Nguyễn Nguyệt.

“Yêu cầu của đối tác rất cao. Chúng tôi cần một số bản thiết kế trang sức kinh điển để tham khảo. Nguyễn Nguyệt, cô đi xuống kho lưu trữ, tìm 20 bản thiết kế có thời gian sáng tạo từ 20 năm trở lên.”

Nguyễn Nguyệt mở to đôi mắt long lanh, dường như bị dọa sợ đến ngẩn người.

Các nhân viên xung quanh bắt đầu thì thầm to nhỏ. Điều đáng nói là âm lượng “thì thầm” này thật sự rất lớn.

“Lại nữa rồi. Trưởng phòng lại kiếm chuyện với người mới.”

“Ai bảo Nguyễn Nguyệt xinh đẹp quá làm gì? Chọc đúng chỗ đau của đại sư thiết kế chính Chu Khanh Khanh rồi!”

Đổng Thiên Tâm hoàn toàn không hiểu gì. Cô mới chỉ xem được phần mở đầu, chưa rõ chút nào về mối quan hệ nhân vật và tình tiết: “Chu Khanh Khanh là ai đây?”

May mà không cần đoán lâu. Chu Khanh Khanh lập tức xuất hiện. Cô là một nhân viên nữ dáng người bốc lửa, trang điểm đậm, bước đi uốn éo như rắn nước. Cô dựa sát vào người trưởng

phòng đầu trọc, hừ lạnh: “Còn đứng đó làm gì? Mau đi đi! Một thực tập sinh mà cũng dám cãi lời trưởng phòng à?!”

Đổng Thiên Tâm lập tức đi đến kết luận: “Chu Khanh Khanh chắc chắn là nữ phụ.”

Lý do rất đơn giản: Mặt cô ta không có hiệu ứng làm mịn, thậm chí còn thấy rõ cả lớp phấn bị mốc.

Nguyễn Nguyệt cắn môi, đôi mắt ngấn lệ, biểu cảm tủi thân kiểu kiểu ngốc bạch ngọt: “Nhưng… Nhưng tôi là nhà thiết kế mà…”

“Nhà thiết kế cái gì? Một trường đại học quèn trong nước tốt nghiệp ra, may mắn lắm mới được vào công ty trang sức hàng đầu này. Cô có biết tất cả nhân viên ở đây đều là du học sinh xuất sắc không? Với cái bằng của cô, đi dọn vệ sinh còn hợp hơn!” Chu Khanh Khanh khoác tay trưởng phòng đầu trọc, giọng đầy mỉa mai: “Tôi nói đúng không, trưởng phòng?”

Trưởng phòng cười đến mặt đỏ bừng, như một quả trứng luộc. Ông ta vỗ tay Chu Khanh Khanh, tiếp lời: “Nói đúng lắm!” Rồi quay qua Nguyễn Nguyệt, hét lớn: “Còn không mau đi đi?!”

Nguyễn Nguyệt mím môi, ôm điện thoại chạy về phía kho lưu trữ. Váy cô tung bay theo từng bước chạy, và thậm chí có cả hiệu ứng nước mắt long lanh bay theo gió.

Đổng Thiên Tâm: “…”

Bỗng không gian xung quanh biến đổi. Đổng Thiên Tâm đột ngột ngã nhào xuống đất, cả không gian nghiêng 45 độ, tốc độ dòng chảy thời gian chậm lại.

Nam nữ chính yêu kiều và tao nhã bất chấp trọng lực trái đất, bay lên không trung, ôm nhau, xoay tròn… vòng qua một lần, lại thêm một vòng, rồi vòng thứ ba, vòng thứ tư…

Chỉ riêng Đổng Thiên Tâm là một kẻ dị biệt, vừa bò dậy đã trượt ngã, vừa trượt ngã lại bị hất văng ra. Cô cố bám lấy một chiếc bàn làm việc nhưng bi kịch nhận ra gió trong thế giới này hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của cô.

Nam chính Trình Nam Phong hơi biến sắc, phá vỡ quy tắc vật lý, xoay người một cú ngoạn mục giữa không trung để làm "đệm thịt" bảo vệ Nguyễn Nguyệt.

Chính cú lộn người này khiến không gian đảo ngược 180 độ. Đổng Thiên Tâm bị hất văng đi, rồi dán chặt lên đèn tường như một con thạch sùng ngơ ngác.

Khi không gian trở lại bình thường, Đổng Thiên Tâm từ từ rơi xuống. Cô vừa định hét lên thì bất ngờ cảm giác lưng và chân được ai đó đỡ lấy.

Cô choáng váng đưa tay ôm đầu, ngước mắt lên thì thấy một chiếc yết hầu trắng trẻo trước mặt cô khẽ chuyển động.

Chiếc yết hầu này… quen thuộc quá!

Đổng Thiên Tâm mừng rỡ: "Mang Trú!"

Người đỡ cô cúi đầu, nhìn cô. Gương mặt lạnh lùng quen thuộc với hàng lông mày cau chặt, trên đầu nổi ba chữ đậm nét: [Vệ Sĩ A].

Mang Trú mặc vest đen thẳng thớm. Đây là lần đầu cô thấy anh mặc màu đen, càng làm nổi bật làn da trắng tái và đôi mắt sâu thẳm. Hai người nhìn nhau, ánh mắt quấn quýt, xung quanh xuất hiện những bong bóng trái tim hồng phấn.

Tả Bách ở bên ngoài, đẩy gọng kính, gương mặt như "ông già xem điện thoại trên tàu điện ngầm, nhìn chằm chằm điện thoại", "Bộ phim này vô lý. Hoàn toàn bất chấp logic và quy tắc vật lý."

Lữ Ngọ: “Đây là phim thần tượng.”

“Thần tượng thì không cần logic à?” Tả Bách nhíu mày: “Còn mấy bong bóng hồng kia, chúng có tác dụng gì thế hả?”

Lữ Ngọ đỡ trán: “Cậu xứng đáng FA cả đời!”

Tả Bách không quan tâm, chỉ thẳng vào màn hình: “Nhạc nền tim đập này tiết tấu nhanh như vậy là có ngụ ý gì? Nam chính mắc bệnh tim à?”

Lữ Ngọ vò đầu: “Đây là phim thần tượng không não, yêu đương thì cần cảm giác! Bong bóng hồng và nhạc nền là để tạo không khí lãng mạn như vừa gặp đã yêu!”

Chương 25: Lạc vào vòng lặp?

Đổng Thiên Tâm dùng tay phải ấn chặt ngực mình: “Thịch, thịch, thịch.” Nhịp tim hơi nhanh, nhưng rõ ràng không cùng tần số với âm thanh nhịp đập quanh đây.

Cô lại áp tay lên ngực của Mang Trú.

Mang Trú giật bắn người: “Cô làm gì đó?!”

Anh gạt tay cô ra, hất cô va nhẹ vào bàn làm việc, đồng thời lùi lại hai bước.

Đổng Thiên Tâm gãi đầu ngượng ngùng. Tim Mang Trú đập rất đều, không hề hoảng loạn. Vậy nên… âm thanh tim đập vang vọng này là gì?

“Hiệu ứng âm thanh để tăng cảm xúc ư?” Đổng Thiên Tâm buột miệng đoán.

Nơi này là thế giới của phim thần tượng, mọi sự kiện, góc quay, hiệu ứng ánh sáng, thậm chí cả nhạc nền và âm thanh đều là một phần của thế giới này. Tất cả những yếu tố đó đều tác động đến họ như những biến số. Ví dụ như, giờ đây, những bong bóng trái tim màu hồng đang lơ lửng trước mắt cô.

Đổng Thiên Tâm tiện tay bắt lấy một bong bóng. Nó lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay cô, lớp màng bong bóng lấp lánh ánh sáng hồng nhạt. Qua bong bóng, khuôn mặt của Mang Trú thoáng trở nên mơ mộng, đầy vẻ quyến rũ, làn da trắng nõn, dung mạo thật sự khiến người ta động lòng.

Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng Đổng Thiên Tâm. Bong bóng vỡ tan.

Không còn filter, khuôn mặt Mang Trú trở về vẻ lạnh lùng, khó chịu như thường lệ: “Hù chết tôi! Phim thần tượng quả nhiên có nhiều chiêu trò hiểm độc thật.”

Mang Trú híp mắt: “Nơi này không bình thường.”

Đổng Thiên Tâm thở dài: “Thế giới phim thần tượng chẳng bao giờ bình thường cả.”

“Ý tôi là những ký tự kia.” Mang Trú chỉ vào các hàng chữ lơ lửng trên không: “Toàn mùi oán khí.”

“Lần này không có nguyện lực sao?”

“Oán khí ở đây quá nặng, quá ghê tởm. Tôi chẳng ngửi thấy chút nguyện lực nào.”

“…”

Quả nhiên, dù là rồng, Mang Trú vẫn chẳng thể sánh với chó nghiệp vụ. Đổng Thiên Tâm thầm nghĩ.

Lúc này, nam nữ chính – Trình Nam Phong và Nguyễn Nguyệt – cũng đã gặp nhau. Ánh mắt hai người giao nhau, tràn đầy cảm xúc. Nhạc nền ngọt ngào xen lẫn nhịp trống mô phỏng tiếng tim đập khiến người nghe đau cả tai.

Cùng lúc đó, lượng chữ bình luận xuất hiện trên không tăng lên đột biến, như một làn sóng đen ùn ùn kéo tới.

[Bình luận:]

“Tôi không chịu nổi nữa! Cái góc quay quái quỷ gì thế này, muốn ói thật!”

“Góc quay thì tạm, nhưng kịch bản máu chó này đúng là làm người ta nghẹt thở!”

“Có chút sáng tạo nào không? Lại quay vòng vòng, lại quay chậm, lại nhìn nhau đắm đuối. Khán giả chúng tôi chỉ đáng ăn rác thôi sao?”

“Hiệu ứng thật rẻ mạt, chỉ đáng giá hai xu.”

Đổng Thiên Tâm chột dạ. Số lượng bình luận quá nhiều, xuất hiện với tốc độ ngày càng nhanh, cỡ chữ càng lúc càng lớn, phủ kín không gian như một đám mây đen.

Mang Trú đưa tay cản Đổng Thiên Tâm lùi về sau, rồi bật nhảy lên. Trong tay anh, ánh sáng lưu chuyển, những dòng bình luận bị anh đánh mạnh, phát ra âm thanh “rắc rắc” như thể đang kêu la thảm thiết. Ký tự vỡ vụn, hóa thành bụi đen. Nhưng không giống như trước, bụi đen không biến mất mà lơ lửng trong không trung, xoay tròn, như muốn tụ lại lần nữa.

Mang Trú đáp xuống đất, cau mày: “Rắc rối.”

Lúc này, Đổng Thiên Tâm mới để ý, thứ Mang Trú dùng để tấn công không phải là pháp thuật hay vũ khí gì cả. Đó là… một cái muỗng?

Cái muỗng trông quen mắt, hình như là chiếc muỗng cô vừa dùng để ăn dưa hấu.

Đổng Thiên Tâm ngẩn người: “Anh… cái này… sao lại…?”

“Vào không gian này, pháp thuật của tôi không thể thi triển. Dùng tạm thứ này.” Mang Trú liếc cô: “Chỉ là cái muỗng thôi, cô tiếc à?”

“Cũng khá hợp với anh đấy.” Đổng Thiên Tâm cười gượng: “Chúng ta có thể dùng cái muỗng này… để đào đường về

không?”

“Đương nhiên là không.”

“…”

“Haiz.”

Bất chợt, một tiếng thở dài khẽ khàng vang lên trong không gian. Lần này, Đổng Thiên Tâm nghe rõ. Đó là giọng của một cô gái trẻ.

“…Không nên như thế này…”

[Cạch!]

Đột nhiên, một âm thanh vang lên.

Trước mắt Đổng Thiên Tâm tối sầm rồi sáng bừng. Cô lại ngồi trong căn phòng làm việc, trước mặt là máy tính, bàn phím, chuột, tài liệu, một bó hoa tươi, một chiếc gương nhỏ, và tách cà phê nóng trên tay. Trên đầu cô là dòng chữ: [Người qua đường D].

Đổng Thiên Tâm ngơ ngác: “Hả?!”

“Nguyễn Nguyệt đâu?” Một người quản lý hói đầu bước vào, lớn tiếng hỏi.

“Là tôi.” Nguyễn Nguyệt đứng dậy trả lời.

“Ôi trời, kịch bản lặp lại! Mắc kẹt trong vòng lặp rồi?!”

Đầu óc Đổng Thiên Tâm ù đi một tiếng, vội vã đảo mắt nhìn xung quanh. Không thấy Mang Trú đâu. Anh ấy bị kịch bản kéo đi mất rồi ư!

“Không ổn chút nào!”

Đúng lúc này, chiếc cốc sứ trong tay cô rung lên hai lần. Từ trong cà phê nóng, một nhân vật chibi nhỏ nhảy phốc lên, tóc xanh ngắt, mặt nạ trắng với hai má đỏ, và tay vẫy lia lịa: "Đổng Thiên Tâm, ở đây! Ở đây nè!"

Đổng Thiên Tâm há hốc mồm, lắp bắp: "Cát Dương Chỉ Chỉ?!"

"Là tôi đây!"

Đổng Thiên Tâm sững người vài giây, rồi phá lên cười: "Lâu rồi không gặp, cậu dễ thương hơn trước rồi đó."

"Cảm ơn, cảm ơn!" Cát Dương Chỉ Chỉ xấu hổ, che má quay một vòng, rồi nghiêm túc lại: "Khụ, tôi tới đây làm nhiệm vụ chính đấy! Tả Bách bảo tôi truyền tin cho các cậu, nhớ nghe cho kỹ nhé!"

Lữ Ngọ đứng chết trân nhìn Tả Bách.

Tả Bách ngồi dựa trên ghế sô pha, trên đùi đặt một chiếc laptop. Màn hình chi chít các nhân vật chibi "Cát Dương Chỉ Chỉ" trong đồng phục giao hàng. Một số đang kéo xe ba gác, số khác đẩy xe đẩy. Tất cả dán nhãn của các nền tảng: "Điện ảnh đương đại", "Truyền hình Trung Quốc", "Nghiên cứu truyền hình", và các nền tảng xem phim nổi tiếng.

Những chiếc xe nối thành hàng dài trước phần mềm phân tích dữ liệu, từng nhân vật Cát Dương Chỉ Chỉ làm đổ ụp các tập hồ sơ xuống, tạo thành cột số liệu, biểu đồ hình tròn, báo cáo và bảng biểu, tràn ngập màn hình như băng giấy tung bay.

Lữ Ngọ nhướn mày, hỏi thẳng: "Cho tôi hỏi là anh đang làm gì thế?"

"Một số phân tích cơ bản về bối cảnh." Tả Bách trả lời, tay không ngừng gõ bàn phím. "Hiện tại chỉ có một kết luận sơ bộ."

“Tuyệt, là gì thế?”

“Mâu thuẫn chính của ngành giải trí hiện nay là nhu cầu thẩm mỹ ngày càng tăng của khán giả và sự đi xuống trong chất lượng sản xuất của các đơn vị nội dung.”

Lữ Ngọ suýt nghẹn: “Vậy thì liên quan gì đến chúng ta?”

“Liên quan mật thiết ấy chứ.” Tả Bách xoay màn hình, lôi ra một bảng số liệu phức tạp: “Bộ phim ‘Tình yêu đẹp như ngọc’ này bị ém kho suốt 5 năm. Tuần trước bất ngờ được chiếu, 40 tập phim bị cắt nhỏ thành 120 tập ngắn. Tính đến hôm nay, tổng lượt xem đã đạt 3 tỷ, số người xem đồng thời cao nhất là 30 triệu, số lượng bình luận vượt quá 1 triệu, và ý kiến đánh giá lên đến 2,4 triệu.”

Lữ Ngọ mắt trợn tròn: “Kinh khủng vậy sao?!”

“Nhưng đồng thời, điểm đánh giá của phim trên nền tảng XX đã giảm từ 3.8 xuống còn 2.5, danh tiếng tuột dốc không phanh. Các bình luận tiêu cực tràn ngập.”

Lữ Ngọ nuốt nước bọt, thấp giọng: “Tôi có linh cảm xấu.”

“Ý tôi là…” Tả Bách đẩy gọng kính, kết luận: “Ý tôi là, lý do các cậu bị cuốn vào thế giới này có đến 49,999% khả năng là do oán khí của khán giả.”

Cát Dương Chỉ Chỉ bắt chước động tác đẩy kính của Tả Bách.

Đổng Thiên Tâm trợn mắt há mồm: “Chỉ xem một bộ phim thôi, có cần oán khí mạnh đến vậy không?”

“Tả Bách nói, điều này liên quan đến tình hình toàn cầu, kinh tế khó khăn, văn hóa cạnh tranh khốc liệt trong xã hội, thay đổi nhu cầu tâm lý của khán giả, và cả các cuộc tranh cãi giữa các fan nữa…”

Đổng Thiên Tâm nghiêng đầu: “Tranh cãi giữa fan là sao?”

“Diễn viên vai nam phụ Chu Lang Thần được đóng bởi Thẩm Ước, người vừa nhận giải Thị Đế Hoa Mẫu Đơn. Khi phim bất ngờ nổi tiếng, fan của Thẩm Ước ra sức quảng bá. Nhưng nội dung phim quá tệ, khán giả không chịu nổi, bắt đầu chỉ trích. Fan không chịu thua, vào tranh cãi, khiến nhiệt độ ngày càng tăng, thu hút thêm nhiều người xem.”

Cát Dương Chỉ Chỉ than thở: “Hiện giờ fan đã thất bại hoàn toàn, khán giả thắng lớn. Nền tảng thấy lượng truy cập cao thì càng đẩy quảng bá. Người xem càng đông, càng nhiều người mắng chửi, và oán khí của khán giả cứ thế tăng lên.”

Đổng Thiên Tâm xoa trán, cảm thấy không ổn: “Nhưng tôi thấy phần lớn bình luận chỉ trích nội dung kịch bản thôi mà, đâu có nhắm vào nam phụ?”

“Đó là vì Chu Lang Thần xuất hiện ở tập 2. Hiện tại, các bình luận đã bước vào giai đoạn 3: mắng nội dung, biên kịch, và đạo diễn.”

Cát Dương Chỉ Chỉ rút ra một bảng số liệu khác:“Các lời chỉ trích tập trung vào các điểm kịch tính chủ chốt sau đây…”

Cảnh đầu tiên “điểm nút then chốt” chính là tình tiết “nam nữ chính yêu từ cái nhìn đầu tiên”. Trong phần bình luận, người xem lần lượt thể hiện sự chê bai: “Cẩu huyết”, “Cũ rích”, “Lại là ánh mắt quay vòng”, “Newton chắc chắn đang giãy nãy trong mộ”.

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Đổng Thiên Tâm: “Vậy chẳng phải chỉ cần thay đổi tình tiết này, làm cho nó hợp lý hơn thì chúng tôi có thể thoát ra rồi sao?”

Cát Dương Chỉ Chỉ nghiêng đầu: “Tả Bách bảo là có khoảng 70% khả năng thực hiện được.”

“Nhưng tình tiết này vốn là một kiểu yêu từ cái nhìn đầu tiên rất cẩu huyết.” Đổng Thiên Tâm vò đầu bứt tai: “Làm sao sửa được đây?”

Cát Dương Chỉ Chỉ gãi đầu, rồi móc ra một bảng biểu: “Có lẽ cái này sẽ giúp ích được.”

Bảng biểu phóng lớn trước mắt Đổng Thiên Tâm. Đó là một bản đăng ký kiểm duyệt của bộ phim. Mục tiểu sử nhân vật đã được cố ý đánh dấu:

[Nữ chính: Nguyễn Nguyệt.]

Tính cách kiên cường, làm việc chăm chỉ. Vì có năng khiếu thiết kế xuất sắc, cô được nam chính Trình Nam Phong chú ý và phát hiện, hai người trong quá trình làm việc dần nảy sinh tình cảm và cuối cùng thành đôi.

Đổng Thiên Tâm há hốc miệng: “Chắc chắn đây không phải nhân vật của bộ phim này?”

Cát Dương Chỉ Chỉ trả lời: “Khi đăng ký kiểm duyệt thì đúng là viết như vậy. Còn sau đó trải qua những gì mà biến thành kiểu phim điên loạn thế này thì tôi không rõ.”

Đổng Thiên Tâm tổng kết: “Nếu muốn thay đổi tình tiết này, thì thứ nhất, cần thay đổi hoàn cảnh gặp gỡ ban đầu của nam nữ chính. Thứ hai, phải tìm cách thể hiện năng lực thiết kế của nữ chính. Ý là vậy đúng không?”

Cát Dương Chỉ Chỉ đẩy chiếc kính không tồn tại trên mặt, giọng điệu rất giống Tả Bách: “Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.”

Nguyễn Nguyệt đã vừa rơi nước mắt vừa rời khỏi kho hàng. Bản nhạc nền dành riêng cho Trình Nam Phong bắt đầu vang lên.

Quần chúng diễn viên lần lượt đổ dồn về phía cửa lớn. Cảnh kinh điển "lần đầu gặp gỡ" giữa nam nữ chính đang đến gần.

Cơ hội đây rồi!

Đổng Thiên Tâm cúi người né qua đám đông, lần mò đến bàn làm việc của Nguyễn Nguyệt, lục lọi khắp nơi. Cuối cùng cũng tìm được một chồng bản thảo thiết kế, ở góc phải mỗi tờ đều có chữ ký tay của Nguyễn Nguyệt. Tất nhiên, với trình độ nghệ thuật của Đổng Thiên Tâm, cô không thể đánh giá được chất lượng của chúng, nhưng chẳng sao, đây là thế giới phim thần tượng, có filter mà!

Mỗi bản thảo đều lấp lánh hiệu ứng ánh sao, bản nào sao thưa thì bình thường, bản nào sao dày thì xuất sắc. Còn có một bản phát sáng cả cầu vồng, chắc chắn là siêu phẩm.

Đổng Thiên Tâm mừng rỡ, chọn ra ba bản có hiệu ứng rực rỡ nhất, nhét vào tập hồ sơ.

Bản nhạc bắt đầu ca ngợi ánh hào quang của nam chính. Đám diễn viên quần chúng vỗ tay vang dội.

Đổng Thiên Tâm tận dụng vóc dáng nhỏ nhắn, luồn lách qua đám đông, chen đến cửa kho hàng. Đây là nơi đông người nhất. Cô chỉ tìm được một khe hở nhỏ, cố nhét mình vào, kiên nhẫn phục kích.

Đám vệ sĩ mặc đồ đen lần lượt tiến vào, và Đổng Thiên Tâm lập tức nhận ra Mang Trú. Khuôn mặt anh u ám, ánh mắt đang tìm kiếm Đổng Thiên Tâm trên bàn làm việc. Không thấy cô đâu, anh tối sầm mặt lại.

Đổng Thiên Tâm vội vã vẫy tay: "Mang Trú, ở đây! Tôi ở đây!"

Tai Mang Trú giật giật, anh quay đầu lại, ánh mắt lóe sáng, sải bước nhanh tới: "Cô ở đây làm gì?!"

“Ngăn Nguyễn Nguyệt và Trình Nam Phong ngã vào nhau!”

“Hả?”

“Đừng để họ ôm nhau rồi xoay vòng!”

“Gì cơ?”

Trình Nam Phong xuất hiện, vạt áo gió tung bay. Cửa kho mở toang. Nguyễn Nguyệt ôm tập tài liệu cao ngất đi xiên qua, dù hai người rõ ràng cách nhau khá xa nhưng cứ như bị gắn nam châm, lao thẳng về cùng một hướng.

“Mang Trú, mau lên!” Đổng Thiên Tâm hét lớn.

Trong thời khắc nguy cấp, Mang Trú còn liếc xéo Đổng Thiên Tâm một cái, sau đó lao tới, một tay túm Nguyễn Nguyệt, một tay chặn Trình Nam Phong. Cuối cùng hai người cũng không đụng nhau. Đổng Thiên Tâm vừa kịp thở phào, thì bất ngờ, tập tài liệu trên tay Nguyễn Nguyệt như hoa tuyết bay tán loạn.

Bản nhạc dừng phắt lại. Những tờ giấy lơ lửng trong không trung vài giây, rồi đồng loạt quay đầu lao về phía Mang Trú.

Sắc mặt Mang Trú sa sầm, hai tay đẩy Nguyễn Nguyệt và Trình Nam Phong ra xa, xoay cổ tay, rút từ trong tay áo ra một chiếc muỗng sắt. Anh dùng muỗng như dao, lia ngang chém dọc, với tốc độ thần sầu xử lý toàn bộ giấy tờ rơi xuống đất.

Đổng Thiên Tâm trợn mắt há hốc miệng: “Chuyện gì đang xảy ra thế?!”

Cát Dương Chỉ Chỉ ngồi trên vai cô, thò đầu ra nhìn: “Chẳng lẽ đây là…phản lực của cốt truyện vì thay đổi quá mạnh?!”

Trình Nam Phong nhìn sang, Nguyễn Nguyệt cũng quay lại đối diện. Ánh mắt hai người chạm nhau, một lần nữa, BGM ngọt

ngào vang lên. Nhưng lần này, nhịp tim dồn dập bỗng biến mất, chỉ còn sót lại vài chiếc bong bóng hồng yếu ớt, như sắp tan biến. Mang Trú lùi lại hòa vào khung nền phía sau. Trên bầu trời, những dòng bình luận tràn ngập, không khí lần này nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

[Bình luận:]

“Cuối cùng cũng không phải kiểu va vào nhau xoay vòng nữa, thật nhẹ nhõm.”

“Thì ra nữ chính có năng khiếu thiết kế, ít ra không phải kiểu ngây ngô ngốc nghếch nữa.”

“Không ai thấy anh vệ sĩ kia rất đẹp trai sao?”

Một dòng bình luận chẳng liên quan lướt qua nhanh như chớp, nhưng ngay lập tức bị những dòng khác lấp đầy.

Trình Nam Phong gập tập hồ sơ lại: “Nguyễn Nguyệt phải không? Đi theo tôi đến văn phòng.”

Đi được hai bước, anh ta quay lại, hạ giọng ra lệnh: “Trong vòng một tiếng, tôi muốn tất cả thông tin về nhà thiết kế Nguyễn Nguyệt này.”

Câu này lại đi nói với Mang Trú.

Mang Trú trừng mắt: “Tôi ư?!”

Trình Nam Phong: “Đúng, anh.”

Sắc mặt Mang Trú càng thêm khó chịu, trừng mắt dữ dội về phía Đổng Thiên Tâm. Đáng tiếc, Đổng Thiên Tâm chẳng hề để ý, cô đang mải mê quan sát các dòng bình luận trôi lơ lửng trên đầu.

“Màu sắc tươi sáng, giọng điệu vui vẻ, nhịp điệu cũng rất nhẹ nhàng.” Đổng Thiên Tâm quay sang hỏi Cát Dương Chỉ Chỉ: “Oán khí tan chưa?”

“Hình như…tan rồi…thì phải…” Cát Dương Chỉ Chỉ trả lời một cách không chắc chắn.

[Hừm, cũng được rồi.]

Đổng Thiên Tâm lại nghe thấy giọng nữ lúc trước. Lần này, giọng nói ấy dường như đầy sức sống hơn: [Dù không hoàn hảo, nhưng đã cố hết sức rồi.]

[Cạch!]

Một luồng ánh sáng trắng lóe lên trước mắt Đổng Thiên Tâm. Khi cô hoàn hồn, phát hiện mình đang ngồi trên một chiếc ghế, tay cầm một cây cọ vẽ, trước mặt là một tấm giấy trống.

Phía trước trôi qua dòng chữ lớn: [‘Tình yêu đẹp như viên ngọc quý’ – Tập 2.]

Tiểu kịch trường: Góc nhìn của Mang Trú

Mang Trú nhìn chằm chằm vào bàn tay của Đổng Thiên Tâm đang đặt trên ngực anh ta, da đầu tê rần, hét lên: “Cô làm cái gì vậy?!”

Hoảng hốt muốn ném cô đi…nhưng không thể. Cô quá yếu ớt, nếu bị ngã mà xảy ra chuyện gì thì càng phiền phức. Liếc nhanh sang bên, thấy có cái bàn, anh ta vội vàng đặt cô lên đó.

Bàn tay của Đổng Thiên Tâm rời đi. Mang Trú lùi lại hai bước, tim đập “thình thịch, thình thịch, thình thịch” như mất kiểm soát…

May thay, tiếng nhịp trống kỳ lạ xung quanh đã át đi, nếu không…Anh, đường đường là một người như anh…quả thực mất mặt không chịu nổi!

Chương 26: Và thế là, tập hai bắt đầu

Có vẻ như những điểm mấu chốt trong tập trước đã được vượt qua suôn sẻ. Đổng Thiên Tâm vội đảo mắt nhìn quanh, đánh giá tình huống hiện tại của mình.

Cô đang ở trong một phòng vẽ tranh. Phía trước là bục giảng và bảng đen, bên trái có một chiếc bàn học lớn cũ kỹ với lớp sơn bong tróc, xung quanh chất đầy các tượng thạch cao đủ hình dáng. Bên phải là một hàng cửa sổ lớn, ngoài cửa sổ là những hàng cây đa cao lớn, phía xa thấp thoáng một tòa nhà bốn tầng phủ kín dây leo. Ở sân thể dục, những sinh viên ôm bóng rổ, mồ hôi thanh xuân tuôn rơi dưới ánh mặt trời.

Đổng Thiên Tâm nhận ra nơi này – đây là Đại học Bách Đảo. Xem ra bộ phim này đã chọn trường đại học này làm bối cảnh quay.

Trong phòng vẽ còn có hơn mười sinh viên khác, phần lớn là nữ, số nam rất ít. Không thấy Mang Trú, cũng chẳng thấy Cát Dương Chỉ Chỉ đâu cả.

Họ lại bị cốt truyện "tách" ra rồi.

May mắn thay, bên cạnh giá vẽ có một chiếc điện thoại. Đổng Thiên Tâm lập tức bật chế độ selfie, khuôn mặt phản chiếu trên màn hình vẫn là cô, nhưng làn da mịn màng trẻ trung đầy sức sống, đôi mắt trong veo, hơi ngơ ngác, khiến người ta có cảm giác ngây thơ. Trên đầu còn hiện dòng chữ tên nhân vật NPC: [Diễn viên quần chúng số 16].

Ồ, cô đã bị "thay vai" mất rồi.

Xung quanh, các nữ sinh viên đang rì rầm:

“Cậu nghe chưa? Phó giáo sư mới tới là cựu sinh viên xuất sắc của Đại học Plus đó! Nghe nói, có đến mấy tác phẩm của thầy ấy được triển lãm ở Whinnis, mà còn có một bức đoạt giải vàng nữa cơ!”

“Cái gì?! Ý cậu là Whinnis – giải thưởng cao nhất thế giới về hội họa sao? Chẳng phải đã mười năm rồi không có ai đạt giải vàng à?”

“Đúng thế! Thầy ấy là người đầu tiên giành giải vàng trong mười năm qua! Các giám khảo bị tài năng nghệ thuật của thầy chinh phục, thậm chí còn ca ngợi thầy là thiên tài hội họa duy nhất của thế kỷ mới.”

“Trời ơi! Một người tài giỏi như thế mà lại trở thành giảng viên của chúng ta sao?”

“Nghe nói thầy ấy còn rất đẹp trai, hơn nữa, vẫn độc thân!”

“Ái chà, mong chờ quá đi thôi!”

Những câu thoại này có thể làm lố thêm chút nữa không chứ?

Đổng Thiên Tâm đảo mắt một vòng, đúng lúc thấy năm, sáu hàng bình luận màu hồng phấn xuất hiện, diễu hành đều đặn như đang quân sự hóa, miệng hét khẩu hiệu đồng loạt:

[Châu Lang Thần – nhan sắc tuyệt thế, từng cử chỉ đều mê hoặc lòng người!]

[Châu Lang Thần – nhan sắc tuyệt thế, từng cử chỉ đều mê hoặc lòng người!]

Đổng Thiên Tâm ngơ ngác: “Châu Lang Thần là…ai cơ?”

“Nam hai của phim này đấy. Diễn viên tên là Thẩm Ước.” Cát Dương Chỉ Chỉ đột ngột xuất hiện từ phía sau tấm giấy vẽ, nhảy lên bảng màu: “Vai của cô lần này mờ nhạt đến mức suýt nữa tôi không tìm ra.”

Đổng Thiên Tâm lập tức hiểu ra: “Hóa ra là mấy dòng bình luận cổ vũ.”

Cát Dương Chỉ Chỉ nghiêm trọng trả lời: “Đây là sự yên lặng trước cơn bão lớn!”

“Hả?”

Bên ngoài phòng vẽ, tiếng bước chân vang lên, mọi người trong phòng nín thở, ngóng cổ chờ đợi.

Một người “vút” xuất hiện ở cửa, “vèo” một cái lao lên bục giảng, “bịch” một tiếng vén mái tóc, rồi nói: “Chào các em!”

Dàn diễn viên quần chúng đồng thanh: “Eo ôi~ Là giám thị của trường mà~”

Hiệu trưởng dường như chẳng bận tâm đến những tiếng xì xào từ các sinh viên, vẫn giữ nụ cười tươi rói: “Chào buổi sáng, các em! Hôm nay, thầy đến đây để giới thiệu giảng viên mới của khoa chúng ta!” Ông rút một xấp giấy lớn từ túi quần ra: “Giảng viên này có lai lịch vô cùng xuất sắc, để thầy kể từ từ cho các em nghe!”

Sinh viên bên dưới đồng loạt hô vang những tiếng “hừ” đầy chán nản.

Đổng Thiên Tâm lén quan sát vị “hiệu trưởng” này, hơi ngờ ngợ: “Sao mình thấy ông này trông quen thế nhỉ?”

Cát Dương Chỉ Chỉ liền rút ra một chiếc kính lúp, quét từ đầu đến chân vị hiệu trưởng, rồi kết luận: “Khuôn mặt của nhân vật

này giống với quản lý đầu trọc ở tập trước đến 89,93%."

Đổng Thiên Tâm sực nhớ ra: "Đúng rồi! Chính là tên đầu trọc chuyên gây khó dễ cho Nguyễn Nguyệt! Đừng tưởng đội tóc giả lên thì tôi không nhận ra ông nhé!"

Hiệu trưởng chịu không nổi, đành cao giọng: "Vì các em mong đợi như vậy, chúng tôi sẽ bỏ qua phần giới thiệu dài dòng. Nào, hãy cùng chào đón…giảng viên mới của khoa nghệ thuật: Châu Lang Thần!"

Một đám cánh hoa màu hồng "bụp" từ trên cao rơi xuống. Đợt sóng bình luận màu hồng điên cuồng ào tới như cơn lũ, tràn ngập cả căn phòng. Hai chữ "Đẹp trai" khổng lồ, lấp lánh ánh vàng, quay vòng vòng trên đầu cô.

Bên tai, tiếng nhạc nền vang lên, giọng nam ca sĩ cất cao như muốn chạm tới mây xanh: "Trong những tháng ngày dịu dàng, nụ cười của anh như ngọc ấm áp, ánh mắt anh chứa chan bao tình cảm…"

Đổng Thiên Tâm gào thầm trong lòng: Trời đất ơi! Đây là giọng hát hay là tiếng kêu cứu của vũ trụ vậy?!

Tiếng hát này giống như có ai ép chặt cằm cô, bắt cô phải nhai một miếng da heo nửa sống nửa chín, lông lợn còn chưa nhổ sạch, mấy sợi lông cứng rạp cứa vào họng rồi trượt xuống dạ dày, khiến cả ngũ tạng đều co thắt lại.

Cát Dương Chỉ Chỉ biến thành một đám mờ nhòe, bị tiếng hát kinh khủng đó "đánh bay" mất dạng.

Đổng Thiên Tâm vội bịt tai, thét lên: "Ca sĩ này là ai vậy?! Thật đáng sợ!"

Ở bên ngoài màn hình, Lữ Ngọ đang gõ nhanh trên điện thoại, gọi lớn: "Tiểu Cát, Tiểu Cát, tỉnh dậy mau! Đến nước này rồi mà

còn ngủ sao?!"

Ở góc trái màn hình, Cát Dương Chỉ Chỉ đang nằm thẳng cẳng, bụng phập phồng yếu ớt, hai má đỏ bừng giờ tái nhợt. Nó thì thào: "Dở…quá…"

Cát Dương Chỉ Chỉ rên rỉ một câu: "OST…"

Tả Bách gõ bàn phím như bay: "Ca khúc đang phát là 'Khung cảnh không dấu vết của gió', bài nhạc chủ đề của nhân vật 'Châu Lang Thần'. Ca sĩ chính là Thẩm Ước, diễn viên thủ vai nhân vật đó. Bài còn lại là 'Trong gió, tôi gọi tên em'."

Lữ Ngọ tăng âm lượng, lắng nghe vài câu, rồi thắc mắc: "Bài hát này cũng chỉ ở mức bình thường, đâu đến mức dở đến vậy?"

Cát Dương Chỉ Chỉ cố sức bò dậy, kéo một chuỗi nốt nhạc từ trong tai ra, vo tròn lại rồi nhét vào máy phân tích. Sau vài giây, ứng dụng phun ra một tờ báo cáo.

Lữ Ngọ nhìn chằm chằm vào tờ giấy, ngạc nhiên hét lên: "Giọng hát…đã được chỉnh sửa ư?!"

Tả Bách nhấp chuột, nói thêm: "Có người trong ngành giấu tên tiết lộ rằng Thẩm Ước vốn là một 'thiên tài lệch tông' – tức là không bao giờ hát đúng nốt."

Lữ Ngọ giật mình: "Vậy có nghĩa là, bên ngoài màn hình chúng tôi nghe bản đã chỉnh sửa, còn trong đó các người phải nghe bản…nguyên gốc sao?"

Tả Bách đẩy gọng kính: "Rất có thể. Tiểu Cát, anh có quay lại được không?"

Cát Dương Chỉ Chỉ cuống cuồng chạy lung tung trong màn hình: "Không được! Bài nhạc này như mang theo kết giới, nhạc chưa dừng, tôi không vào nổi!"

Lữ Ngọ thở dài: “Đây đâu phải bài hát, rõ ràng là vũ khí sóng âm mà!”

Cát Dương Chỉ Chỉ ủ rũ ngồi xuống, ôm bụng rên rỉ.

Tả Bách nhìn đồng hồ: “Ca khúc còn khoảng 2 phút 28 giây nữa. Trong lúc đó, hai người trong đó có phát hiện gì thêm không?”

Cát Dương Chỉ Chỉ nghiêm túc trả lời: “Có một điều, không biết có phải manh mối không. Hiệu trưởng trong tập này và quản lý đầu trọc ở tập trước đều do cùng một diễn viên đóng.”

Tả Bách tra cứu danh sách diễn viên: “Đúng là cùng một người. Tên diễn viên là…‘Bạng Đại Hải’. Hẳn là nghệ danh. Ông ta tham gia bộ phim này với tổng cộng…bốn vai?”

Lữ Ngọ xoa cằm: “Tiểu Cát, điều tra thêm về người này đi.”

Cát Dương Chỉ Chỉ búng tay, biến thành năm bản phân thân nhỏ, mỗi bản cầm một chiếc xẻng rồi nhảy vào màn hình. Chỉ sau hai phút, cả năm quay về hợp nhất thành một, lắc đầu báo cáo: “Diễn viên này dùng nghệ danh, và chỉ đóng khách mời trong bộ phim này. Trên mạng hầu như không có thông tin gì về ông ta.”

Ánh sáng trên mắt kính của Tả Bách lóe lên, quét ngang mặt Lữ Ngọ khiến anh rùng mình: “Sao thế?!”

“Trong vòng nửa tiếng, tôi muốn toàn bộ thông tin về gã mập ‘Đại Hải’ này!”

“Tôi…tôi sao?”

“Ở đây còn ai khác nữa à?”

“…Giáo sư Tả, anh ra yêu cầu này còn bá đạo hơn cả tổng tài Trình Nam Phong nữa!”

“Anh làm được hay không?”

“Được! Đương nhiên là được!”

Trong phim, bài OST vừa kết thúc, Cát Dương Chỉ Chỉ nhảy dựng lên cao ba tấc, reo lớn: “Tôi đi đây!”

Đổng Thiên Tâm trốn dưới chiếc bàn học lớn, tim đập thình thịch, cả người mướt mồ hôi. Quần áo ướt nhẹp dính chặt vào lưng, giống như một lớp da đậu hũ lạnh tanh không sao gỡ ra được.

Tiếng hát cuối cùng cũng dừng lại. Đổng Thiên Tâm thở phào nhẹ nhõm: Coi như đã giữ lại được cái mạng này!

Từ đầu đến cuối, cô hoàn toàn không nhìn thấy mặt của nam chính Chu Lang Thần vì màn hình liên tục bị bình luận bay ngang che kín.

Một đôi giày thể thao trắng thong thả bước vòng quanh phòng học, rồi dừng lại ngay trước bàn cô. Giọng nói nửa cười nửa không vang lên từ trên cao: “Bạn học này trốn dưới bàn làm gì thế?”

Đổng Thiên Tâm giật thót mình. Cô nhận ra ngay, đây chính là giọng của “kẻ tra tấn thính giác” vừa nãy! Vội vàng bịt tai, cô không muốn nghe thêm giây nào nữa.

Chủ nhân của đôi giày cúi người xuống. Bộ quần áo anh ta mặc đều thuộc tông sáng màu. Nhưng khuôn mặt…ôi trời, vẫn không nhìn thấy được gì, bởi nó bị hai chữ “Đẹp Trai” khổng lồ lấp lánh ánh vàng che mất.

Đổng Thiên Tâm: “…”

“Biểu cảm này của bạn học thật thú vị, là bẩm sinh à?” Người kia cười khẽ.

Ngay khoảnh khắc anh ta bật cười, toàn bộ bình luận bay ngang bỗng tan biến thành những tia sáng lấp lánh, để lộ ra một khuôn mặt…đẹp hoàn mỹ. Làn da trắng như sứ, tỷ lệ ngũ quan chuẩn mực, đường nét khuôn mặt thanh thoát, độ dày đôi môi vừa đủ. Mái tóc cũng được chăm chút tỉ mỉ với kiểu mái đậm chất idol. Trên đầu còn lơ lửng một cái bảng tên "Chu Lang Thần".

Đây không phải filter. Không, có lẽ chỉ có từng khung hình được chỉnh sửa kỹ càng mới đạt đến mức "giả mà như thật" thế này.

"Bạn học, sao không nói gì?" Chu Lang Thần mỉm cười hỏi.

Đổng Thiên Tâm không dám lên tiếng. Là một vai quần chúng hạng mười sáu, cô lại được diễn cùng nam hai? Thật vô lý!

"Biểu cảm của cô như thể tôi là một con mãnh thú vậy." Chu Lang Thần chìa tay ra: "Ra ngoài nào."

Đổng Thiên Tâm bỗng chột dạ: Còn có cả cảnh chạm vào tay sao? Lại càng vô lý hơn!

Đột nhiên, chiếc bàn cũ kỹ trên đầu cô bị nhấc bổng lên. Đổng Thiên Tâm ngẩng đầu nhìn, thấy Mang Trú đang dùng một tay nâng bàn, vẫn bộ vest đen ấy, và sắc mặt thì lạnh lẽo như chính bộ đồ anh mặc.

"Anh đang làm gì thế?!"

"Mang Trú!" Đổng Thiên Tâm gần như mừng muốn khóc: "Cuối cùng anh cũng đến rồi!"

Ánh mắt lạnh như băng của Mang Trú chuyển sang Chu Lang Thần: "Có ai dám bắt nạt cô sao?"

Chu Lang Thần trợn tròn mắt, ánh sáng trên mặt lấp lánh, lộ ra một mảng da người thật trong chớp mắt, rồi nhanh chóng khôi

phục lại vẻ hoàn mỹ.

Anh ta từ từ đứng lên, đánh giá Mang Trú từ đầu đến chân: "Chà…một vị anh hùng ư, thật tuyệt vời!"

"Ha ha ha, người của Trình Nam Phong thì tất nhiên không thể yếu rồi." Nam chính Trình Nam Phong bước vào với dáng vẻ dũng mãnh: "Tiểu Lang, anh cũng thật khách sáo, trở về nước dạy học mà chẳng báo tôi một tiếng."

Chu Lang Thần cười, tiến lên ôm chầm lấy Trình Nam Phong, bắt đầu màn đối thoại xã giao dài dòng.

Mang Trú tiện tay đặt bàn học xuống. Đổng Thiên Tâm kéo anh qua một góc: "Anh bị làm sao thế?"

Mang Trú: "Nhắm mắt mở mắt một cái, đã đến Học viện Nghệ thuật Bách Đảo."

"Rồi sao nữa?"

"Rồi… phát hiện ra cô."

"Anh không nghe thấy OST à?"

"OST gì?"

"Là…"

Đổng Thiên Tâm bỗng dưng im bặt. Cô nghe thấy đoạn dạo đầu của bài nhạc nền, quay sang nhìn, thấy Trình Nam Phong đang giới thiệu Nguyễn Nguyệt phía sau cho Chu Lang Thần. Chu Lang Thần nhìn Nguyễn Nguyệt chằm chằm, ánh mắt dại đi, hoa và ánh sao tung bay khắp nơi.

Đổng Thiên Tâm hoảng hốt: "Mang Trú, mau bịt tai lại…"

Nhưng đã muộn!

Giai điệu méo mó vang lên như tiếng hí của một con lừa hoang, khắp nơi đầy phân lừa bốc khói nghi ngút, mùi hôi thối lan tỏa.

Mang Trú tái mặt, đôi tai mèo phốc một cái nhú ra. Đổng Thiên Tâm luống cuống bịt tai anh lại: “Anh cũng khoa trương quá rồi đó!”

Mang Trú cứng đờ người, nói cộc lốc: “Thả tay ra!”

Đổng Thiên Tâm sững sờ, cảm giác bàn tay mình chạm vào đôi tai mềm mại, lông xù như đang động đậy điên cuồng, khiến lòng bàn tay như bị nhồn nhột, vừa tê vừa ngứa. Cô lập tức rụt tay lại.

Mang Trú che đôi tai mèo đỏ ửng của mình, lùi lại hai bước, vừa muốn nói gì đó, lại nghiến răng, nhắm mắt quay đi, cố gắng giữ im lặng.

Khúc nhạc OST đáng sợ vẫn tiếp tục vang lên. Đổng Thiên Tâm vội bịt tai lại, nhưng cảm giác mềm mại còn vương lại trong tay tựa như lan vào lòng, khiến cô không khỏi bối rối.

“May quá! Lần này tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!” Cát Dương Chỉ Chỉ khó khăn trèo lên bức tượng thạch cao gần đó, trên đầu đội một chiếc tai nghe chống ồn khổng lồ, còn có cả nhãn giá 3.999 tệ lủng lẳng – chắc chắn là hàng “tiện tay” lấy từ một trang mua sắm trực tuyến nào đó.

Mang Trú tròn mắt nhìn: “Cát Dương… Chỉ Chỉ?”

Cát Dương Chỉ Chỉ lấy ra hai chiếc tai nghe chống ồn nữa, ném cho Đổng Thiên Tâm và Mang Trú. Hai người vội đeo vào, và trong nháy mắt, thế giới bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Cát Dương Chỉ Chỉ vung tay, tạo ra dòng chữ bay lơ lửng trong không trung: [Bài này là khúc tình ca CP của Chu Lang Thần và Nguyễn Nguyệt, dài 4 phút 16 giây]

Đổng Thiên Tâm hai mắt tối sầm: Bốn phút mười sáu giây dài đằng đẵng!

Mang Trú nghiêng đầu nhìn Cát Dương Chỉ Chỉ phiên bản chibi, sau đó đưa ngón tay chọc vào cái bụng tròn vo của cậu ta. Cát Dương Chỉ Chỉ giật mình, ôm bụng lùi lại hai bước. Thấy thế, khóe miệng Mang Trú khẽ nhếch lên, ngón tay lại nhẹ nhàng v.uốt ve lớp lông xanh trên đầu Cát Dương Chỉ Chỉ.

Đổng Thiên Tâm nhíu mày nghĩ bụng: "Con rồng ngốc này định coi Chỉ Chỉ như thú cưng thật sao?"

Đám mây bình luận cổ vũ của fan tiếp tục ùa tới như sóng lớn:

[Thẩm Ước, giọng ca trời ban!]

[Thẩm Ước, tiếng hát ngân vang!]

[Thẩm Ước, giọng hát văng vẳng!]

Phối hợp với giọng hát như giết người của bài OST, nhìn kiểu gì cũng thấy có cảm giác trào phúng lạ lùng.

Mang Trú cuối cùng cũng chuyển sự chú ý từ Chỉ Chỉ sang mấy dòng bình luận, vẻ mặt đầy nghi hoặc. Anh chỉ Cát Dương Chỉ Chỉ, ra hiệu: [Khúc tình ca tức là nhạc tỏ tình?]

Cát Dương Chỉ Chỉ gật đầu viết lại: [Coi là vậy đi.]

Mang Trú nghiêm túc phản bác: [Nam giới muốn thu hút bạn đời phải phô diễn hình dáng mạnh mẽ, cơ thể cường tráng. Tệ nhất thì cũng phải xây tổ, đào hang, tha vài cọng cỏ về. Với chất giọng như thế này, lại dám ra ngoài tỏ tình, không sợ bị đám cái đánh hội đồng rồi ném xuống biển à?!]

Cát Dương Chỉ Chỉ: "…"

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên, nhanh tay viết: [Anh từng đi tỏ tình? Hay tận mắt chứng kiến rồi?]

Mang Trú giật mình, lập tức quay mặt đi, tránh ánh mắt cô.

Cát Dương Chỉ Chỉ bật cười đến ngả nghiêng.

Thời gian kinh hoàng kéo dài hơn bốn phút đã trôi qua một nửa, cả ba tranh thủ tận dụng cơ hội so sánh những manh mối thu thập được giữa thế giới hiện thực và thế giới ảo.

Cát Dương Chỉ Chỉ mở ghi chú ra ghi chép lại:

Diễn viên quần chúng "Bạng Đại Hải" đáng nghi (phỏng đoán từ Tả Bách).

Giọng hát của Chu Lang Thần kỳ quái, không giống người thường, mang tính sát thương mạnh (cảm giác thứ sáu của Mang Trú).

Chuyển cảnh xuất hiện tiếng thở dài kỳ lạ (Đổng Thiên Tâm bổ sung).

Tóm lại, manh mối rời rạc, chưa có kết nối rõ ràng.

Khi bài OST kết thúc, ba người thở phào nhẹ nhõm, chui vào góc phòng vẽ tháo tai nghe xuống (ơn trời, đôi tai của Mang Trú đã trở lại bình thường).

Phía trước, mạch truyện tiếp tục ổn định: Chu Lang Thần yêu Nguyễn Nguyệt ngay từ cái nhìn đầu tiên (vâng, lại là mô-típ yêu sét đánh nhàm chán). Ngoại trừ những lời cổ vũ của fan, chưa thấy có ai lên tiếng phê bình.

Đổng Thiên Tâm lẩm bẩm: "Tự dưng tôi có linh cảm không lành… Không lẽ ý nguyện của fan chính là nguyên nhân chúng tôi xuyên không ư?"

Cát Dương Chỉ Chỉ sợ hãi hét lên: “Đừng đoán mò đáng sợ như thế chứ!”

Mang Trú ngửi thử không khí, chợt nói: “Có mùi lạ.”

BGM lại vang lên, cả ba hoảng hốt, vội vàng đeo tai nghe.

Hiệu ứng ánh sáng thay đổi, không trung xuất hiện từng đóa hoa bách hợp, hương thơm lập tức tràn ngập khắp xưởng vẽ.

Một cô gái xuất hiện, váy trắng tinh khiết như hoa bách hợp, mái tóc dài đến thắt lưng, ngũ quan thanh tú, nụ cười ngọt ngào. Cô dịu dàng nói: “Anh Trình, anh Chu, hai người đến trường em mà không ghé qua thăm em sao?”

Phía trên đầu cô xuất hiện bảng tên nhân vật: [Nữ hai: Thượng Quan Hoán Nhiên]

Đổng Thiên Tâm nhìn rõ mồn một: vừa dứt lời, một khung hình chữ nhật cao hai mét màu đen rơi thẳng xuống, nhốt chặt cả người Thượng Quan Hoán Nhiên vào trong.

Khung đen có bốn cạnh, mỗi cạnh to bằng cánh tay, trông chẳng khác gì một nhà tù kín mít.

Chương 27: Lồng Giam của Nữ Phụ

Đổng Thiên Tâm chỉ vào khung đen: “Đó là cái gì vậy?”

Mang Trú nhăn mũi: “Thối quá!”

Cát Dương Chỉ Chỉ mở bảng thông tin nhân vật: “Thượng Quan Hoán Nhiên, nữ, 20 tuổi, sinh viên tài năng của khoa Nghệ thuật. Là thanh mai trúc mã với Trình Nam Phong và Chu Lang Thần, gia đình giàu có, dung mạo thanh tú. Bề ngoài như hoa nhài, bên trong như trà xanh. Đã thầm yêu Trình Nam Phong suốt mười năm, nhưng vì sự xuất hiện của Nguyễn Nguyệt mà sinh lòng đố kỵ. Cuối cùng bị hắc hóa, mất kiểm soát, gây ra những chuyện không thể cứu vãn, bị mọi người xa lánh và chết trong đau khổ.”

Đổng Thiên Tâm: “…Đây chẳng phải kiểu thiết lập nhân vật nữ phụ máu chó từ ba mươi năm trước hay sao?”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Bạn nhầm rồi. Ba mươi năm trước, các nhân vật nữ còn được xây dựng phức tạp và sâu sắc hơn. Kiểu nhân vật mặt dán nhãn thế này là sản phẩm dây chuyền của những bộ phim thần tượng đại trà.”

Mang Trú: “Ồn chết đi được!”

Cát Dương Chỉ Chỉ giật mình, nhảy phốc lên vai Đổng Thiên Tâm. Đổng Thiên Tâm cau mày: “Làm gì thế?”

“Anh không nghe thấy à?” Mang Trú nhíu mày chặt đến mức trông như một chiếc bánh bao: “Có người đang cãi nhau liên

tục.”

Đổng Thiên Tâm ngẩn người, vểnh tai lắng nghe, nhưng chẳng nghe thấy tiếng cãi vã nào. Chỉ nghe thấy Thượng Quan Hoán Nhiên đang thao thao bất tuyệt, dùng giọng điệu trà xanh khoe khoang về thanh mai trúc mã của mình với hai nam chính, gia cảnh môn đăng hộ đối, tình cảm thâm sâu, v.v.

Trên không trung, các bình luận hỗ trợ Chu Lang Thần dần thưa thớt, thay vào đó là những bình luận chế nhạo chiếm ưu thế: [Nữ thứ cũng là bạch phú mỹ, nhưng sao nói năng thiếu giáo dưỡng thế này?]

[Nữ thứ và nữ chính mới gặp nhau lần đầu, mà nữ chính giờ chỉ là cấp dưới của nam chính thôi, có cần phải căng thẳng như thế không?]

[Không thể chịu nổi kịch bản thế này nữa. Biên kịch nghĩ phụ nữ ngoài ganh đua thì chẳng còn việc gì làm sao?]

[Phim từ năm năm trước, quan niệm lỗi thời cũng là điều dễ hiểu. Ráng xem vậy.]

[Ganh đua vì ganh đua, thật sự muốn ói.]

[Không phải không thể viết ganh đua, nhưng ít nhất cũng phải có chút não. Lời thoại và thiết lập nhân vật này đã gần đến mức ngu ngốc rồi.]

…

Mật độ các bình luận chế nhạo ngày càng dày đặc, màu sắc càng u ám, và số lượng ngày càng tăng khiến không khí bị nén xuống từng chút một. Một cảnh tượng quen thuộc.

Mang Trú lập tức lao tới chắn trước mặt Đổng Thiên Tâm, nhưng Đổng Thiên Tâm nhanh chóng đưa tay nắm lấy áo anh

ta.

Bắt hụt!

Cạch!

Đổng Thiên Tâm nhận ra mình đang đứng giữa một không gian tối đen rộng lớn. Cát Dương Chỉ Chỉ trên vai cũng biến mất.

Từ trên cao, vọng xuống âm thanh bàn phím vang dồn dập: Tạch tạch tạch, xen lẫn một giọng nữ đang lẩm bẩm: "Thượng Quan Hoán Nhiên và Nguyễn Nguyệt đều có tài năng nghệ thuật xuất chúng. Hai người cùng chung chí hướng, vừa gặp đã thân, trở thành tri kỷ."

"Thượng Quan Hoán Nhiên có tình cảm với Trình Nam Phong, nhưng khi phát hiện anh ấy và Nguyễn Nguyệt có tình cảm sâu đậm, cô ấy nhanh chóng buông bỏ, dứt khoát chấm dứt mối tình không kết quả này, tập trung vào sự nghiệp nghệ thuật."

"Chu Lang Thần luôn thầm yêu Thượng Quan Hoán Nhiên. Anh nắm bắt cơ hội để tỏ tình, và hai người cuối cùng cũng thấu hiểu lòng nhau. Cả hai cặp đôi đều đạt được kết thúc HE."

Đổng Thiên Tâm: "Ơ? Nghe kịch bản này bình thường hơn hẳn nhỉ."

"CUT!"

Một giọng nam gầm lên giận dữ: "Biên kịch Ôn, viết thế này hoàn toàn sai rồi! Chúng tôi cần những mối quan hệ nhân vật giật gân, cần xung đột, cần tam giác tình yêu, cần những màn drama xé nhau lên hot search! Kịch bản và nhân vật thế này hoàn toàn không đạt được yêu cầu cảm xúc cần thiết của nhà sản xuất!"

Giọng nữ đáp lại: “Đạo diễn Lưu, giữa các nhân vật nữ cũng có thể tồn tại những mối quan hệ bạn bè đẹp đẽ. Tôi muốn thể hiện sự trân trọng, độc lập và trưởng thành của họ trong bộ phim này…”

“Cô tỉnh lại đi chưa?! Đây là một bộ phim thần tượng! Hiểu không? Khán giả của phim thần tượng là muốn xem đàn ông! Cô nên tập trung vào nhân vật nam nhiều hơn! Nhân vật nữ không quan trọng!”

“Khán giả của bộ phim này là những cô gái trẻ. Viết thế này, khán giả sẽ rất phản cảm! Họ muốn xem những nhân vật nữ có linh hồn, có chiều sâu và sức sống!”

“Cô mới vào nghề được mấy năm? Cô thì biết cái quái gì chứ! Tôi làm phim thần tượng nhiều năm như vậy, tôi còn hiểu phụ nữ hơn cả phụ nữ! Phụ nữ thích gì? Là được cưng chiều độc nhất vô nhị, là làm vợ hiền, là có tổng tài bá đạo, là mọi đàn ông đều vây quanh cô ta, là mọi phụ nữ khác đều không bằng cô ta!”

“Thẩm mỹ và gu thưởng thức của khán giả đang ngày càng nâng cao. Những điều anh nói sớm đã…”

“Cô có muốn viết nữa không? Không muốn thì có cả đống người khác muốn! Muốn nhận tiền thù lao và ký tên lên kịch bản thì phải viết theo ý tôi!”

Không gian rơi vào im lặng kéo dài.

Trong bóng tối, tiếng gõ bàn phím lại vang lên, nhưng lần này, nhịp điệu rời rạc, đầy ngập ngừng.

Một giọt nước lạnh ngắt rơi xuống trán Đổng Thiên Tâm. Cô ngước lên, trong màn đêm mịt mù lóe lên một tia sáng nhỏ bé: một giọt nước mắt hình pha lê đang chầm chậm rơi xuống trước mắt.

Bề mặt viên pha lê xám xịt, như bị phủ đầy bụi, bên trong hiện lên hình ảnh mờ mờ. Đổng Thiên Tâm ghé sát lại nhìn, đó là một chiếc bàn nhỏ với một chiếc đèn bàn sáng lên, trên bàn là một chiếc laptop. Một đôi tay nhỏ nhắn, mảnh mai đang gõ bàn phím liên tục, tốc độ và lực gõ ngày càng nhanh, tần suất nhấn phím xóa cũng càng lúc càng nhiều.

Trên màn hình lờ mờ hiện lên tiêu đề tài liệu: "Tình yêu đẹp như viên ngọc quý" – Tập 2 (bản sửa lần thứ 16), Biên kịch: Ôn Thuần.

Đôi tay đang gõ bỗng dừng lại vài giây, rồi đưa lên lau mặt. Khi bắt đầu gõ lại, mu bàn tay đã ướt đẫm nước mắt.

Tạch, tạch, tạch tạch tạch…

"Nói tôi không hiểu tâm lý khán giả nữ ư? Khốn nạn!"

Tạch, tạch, tạch, tạch!

"Nếu không vì tiền thù lao, anh là cái thá gì cơ chứ!"

Tạch tạch tạch! Tạch tạch tạch tạch!

"Mấy cái tư tưởng phong kiến rác rưởi, cả ngày chỉ xoay quanh đàn ông! Viết ra có mà bị khán giả phun nước bọt đến chết ngạt!"

Tạch! Tạch! Tạch! Tạch!

"Đúng là điên hết cả rồi!"

Đổng Thiên Tâm chớp mắt, bỗng bật cười khúc khích.

"Cạch!"

Ánh sáng lóe lên trước mắt, Đổng Thiên Tâm nhận ra mình đã quay lại phòng vẽ, đang ngồi chồm hổm dưới một chiếc bàn học

lớn.

Cô có hơi ngẩn ngơ: Lần diễn thứ hai bắt đầu từ thời điểm này, nghĩa là nút thắt quan trọng là lúc Chu Lang Thần và Nguyễn Nguyệt lần đầu gặp mặt…Không đúng! Phải là lần đầu Nguyễn Nguyệt gặp Thượng Quan Hoán Nhiên mới đúng!

Đôi giày thể thao lại một lần nữa dừng trước bàn, Chu Lang Thần cúi xuống, nghiêng đầu nhìn Đổng Thiên Tâm cười: "Bạn học này, lại chui xuống bàn nữa à?"

Lời thoại vừa thốt ra, cả Đổng Thiên Tâm và Chu Lang Thần đều ngây người.

Chu Lang Thần: "Hả? Tại sao tôi lại nói 'lại'?"

Đổng Thiên Tâm: Cái quái gì vậy???"

Chiếc bàn lớn trên đầu "vù" một tiếng bị nhấc bổng lên, Mang Trú chỉ dùng một tay nâng bàn lên, mặt đầy khó chịu: "Lại chỗ này nữa hả?"

Chu Lang Thần buột miệng: "Wow, anh hùng này, lại đến sao? Không mệt à? Ủa?" Anh đưa tay che miệng: "Sao tôi lại nói từ 'lại'?"

Cơ hội tốt!

Đổng Thiên Tâm chui ra khỏi gầm bàn, hét lớn: "Mang Trú, chặn Chu Lang Thần lại!"

Mang Trú phản ứng nhanh như chớp, lấy chiếc bàn lớn "Rầm" một cái úp thẳng lên Chu Lang Thần.

Trình Nam Phong vừa bước vào phòng, theo sau là Nguyễn Nguyệt. Đổng Thiên Tâm lao thẳng về phía Trình Nam Phong, khiến anh ta giật mình, thò tay muốn bắt lấy cô, hét lớn: "Vệ sĩ!"

Quả nhiên, vệ sĩ xuất hiện, nhưng lại chính là Mang Trú đang đeo thẻ tên "Vệ sĩ A". anh ta túm lấy Trình Nam Phong. Đổng Thiên Tâm nhanh chóng lách qua, tiện tay giật lấy một tờ giấy vẽ, đứng thẳng người, cúi chào rồi giơ tờ giấy lên cao: "Nhà thiết kế Nguyễn, tôi là fan của cô! Cho tôi xin chữ ký nhé!"

Nguyễn Nguyệt ngẩn người mất ba giây: "Tôi?"

Đổng Thiên Tâm điên cuồng gật đầu, ánh mắt sáng rực đầy chân thành.

"Tại sao?" Nguyễn Nguyệt ngơ ngác: "Chúng ta…đã gặp nhau chưa?"

Đổng Thiên Tâm: "Tôi tuy chưa gặp cô ngoài đời, nhưng tôi đã từng xem bản thiết kế của cô! Khoảnh khắc ấy, tôi như nhìn thấy bầu trời rộng lớn vô tận, vũ trụ mênh mông. Thiết kế của cô thật bao la, thật vĩ đại, đúng là đỉnh cao mà tôi luôn khao khát!"

Những lời khen ngợi này Đổng Thiên Tâm nói với tất cả sự chân thành…bởi lẽ lúc đó, bản thiết kế của Nguyễn Nguyệt quả thật mang một lớp filter giấc mơ như bầu trời sao.

Nguyễn Nguyệt: "Thật…thật sao?"

Đổng Thiên Tâm kiên định gật đầu.

Những bản thiết kế bị niêm phong trong ngăn kéo, vốn không có cơ hội xuất hiện trong lần diễn giải đầu tiên, chỉ được phát hiện khi Cát Dương Chỉ Chỉ mang đến bản mô tả nhân vật gốc. Khi ấy, Đổng Thiên Tâm mới nhận ra sự tồn tại của chúng. Đó là những bản phác họa về thiết kế ban đầu của biên kịch dành cho nhân vật Nguyễn Nguyệt.

"Con người trong những bản thiết kế đó mới chính là con người thật của cô." Đổng Thiên Tâm cất tiếng khẳng định.

Nguyễn Nguyệt mỉm cười rạng rỡ, ánh mắt lấp lánh, tựa như những vì sao trong bầu trời đêm. Hoa bách hợp xung quanh cũng đồng loạt bung nở, nữ phụ Thượng Quan Hoán Nhiên chính thức xuất hiện.

Lần này, Thượng Quan Hoán Nhiên không đeo kính đen và ánh mắt dường như cũng không dừng trên Trình Nam Phong. Mà có vẻ tò mò nhìn Nguyễn Nguyệt, cất giọng: "Tôi nghe nói công ty của anh Trình vừa có một nhà thiết kế trẻ tuổi rất có tài năng, tuổi tác chắc tầm ngang tôi. Là cô phải không? Cô tên là… Nguyễn…Nguyệt…"

Những chữ cuối cùng bỗng dưng trở thành âm thanh méo mó lạ kỳ, giống như tiếng rè rè chói tai. Một khung đen lớn từ từ rơi xuống từ trên không, bên trong là những gợn sóng màu đen quái gở. Đổng Thiên Tâm nhìn kỹ, kinh hoàng nhận ra những gợn sóng đó được tạo thành bởi vô số ký tự nhỏ li ti như bầy ruồi muỗi: ["Trà xanh"…"giành đàn ông"…"bạch liên hoa"…"cạnh tranh nữ giới"…"cãi vã"…"hắc hóa"…"điên rồ"…]

Ánh mắt của Thượng Quan Hoán Nhiên đột nhiên trở nên sắc lạnh, giọng điệu cũng thay đổi: "Chỉ là một kẻ tốt nghiệp từ cái đại học hạng xoàng mà cũng xứng đáng vào công ty của anh Trình? Đúng là kẻ lừa đảo!"

Không ổn rồi!

Đổng Thiên Tâm kinh hoàng kêu lên: "Mang Trú! Mau…"

Một cơn gió mạnh lướt qua tai. Mang Trú lao tới, tung cú đá xoay người điêu luyện, bốp, khung đen bay văng ra xa. Mang Trú quay lại, ánh mắt kiêu ngạo: "Cô muốn làm gì?"

Đổng Thiên Tâm nuốt lại câu "ném khung đen đó đi" vừa định thốt ra, còn chưa kịp giơ ngón cái khen ngợi, thì Mang Trú đã chộp lấy cổ tay cô, hạ giọng: "Không ổn! Cẩn thận!"

Lúc này, Đổng Thiên Tâm mới nhận ra kể từ khi Mang Trú đá văng khung đen, cả thế giới bỗng dưng ngừng lại. Ngoại trừ cô và Mang Trú, tất cả các nhân vật khác…Nguyễn Nguyệt, Thượng Quan Hoán Nhiên, Trình Nam Phong…đều nhạt màu đi, đứng bất động tại chỗ, giữ nguyên tư thế và biểu cảm từ giây phút trước, giống như những nhân vật giấy thật sự.

Khung đen vỡ vụn, những ký tự kỳ dị bên trong trào ra, xoay tròn trên không, rồi cố gắng áp sát Thượng Quan Hoán Nhiên.

Mang Trú vung tay, rút ra chiếc muỗng sắt từ trong tay áo, cơ thể xoay chuyển như cơn gió lốc. Ánh sáng lóe lên từ muỗng sắt, từng ký tự kỳ dị bị nghiền nát thành các nét bút bay tán loạn khắp nơi, tạo nên một cảnh tượng đầy huyên náo.

Trong khi đó, Đổng Thiên Tâm cũng không ngồi yên. Cô lập tức vác Thượng Quan Hoán Nhiên lên vai…ơn trời, nhân vật lúc này không chỉ trông như giấy, mà còn nhẹ như giấy, vác lên dễ như bỡn…nhìn quanh tìm chỗ ẩn náu. Đảo mắt một vòng, cô nhìn thấy Chu Lang Thần vẫn đang ngồi nép dưới chiếc bàn gỗ lớn.

Tốt rồi!

Cô lao tới, định đá văng Chu Lang Thần ra để dành chỗ, nhưng…

“Uầy!” Chu Lang Thần ngẩng đầu lên, vẻ mặt bất mãn: “Này bạn học, sao cô chơi xấu vậy?”

Đổng Thiên Tâm sững lại: “Anh vẫn còn ý thức sao?!”

Chu Lang Thần liếc nhìn Thượng Quan Hoán Nhiên đã hóa giấy, cười khổ: “Tôi cũng muốn không có đây…”

Đổng Thiên Tâm mừng rỡ, nhét Thượng Quan Hoán Nhiên vào gầm bàn, sau đó chui vào theo. Bên trong, cô và Chu Lang Thần ngồi chật chội, đầu gối chạm đầu gối, tuy hơi bí bách nhưng tạm ổn.

“Anh tỉnh lại từ khi nào vậy?” Cô hỏi.

Chu Lang Thần thở dài: “Đại khái là từ khi lần đầu thấy cô.”

“…Câu thoại này nghe hơi sến sẩm đấy.”

Chu Lang Thần cười khổ: “Tôi nói thật mà…Ôi trời!”

Một tia sáng bạc xẹt qua suýt trúng đầu anh ta, cắm sâu vào chân bàn. Là chiếc muỗng sắt của Mang Trú, trong lòng muỗng còn dính nửa ký tự, trông như chữ “trà”, nửa còn lại đã vỡ vụn rơi đầy đất.

Chu Lang Thần tròn mắt, cổ họng nuốt khan một cái.

Chiếc bàn gỗ lại bị nâng lên, lần này là do Mang Trú dùng một tay đẩy bay. Y lạnh lùng nhìn hai người, mặt không biểu cảm: “Các anh tìm được chỗ trốn thoải mái nhỉ.”

Đổng Thiên Tâm thò đầu ra, thấy những ký tự quỷ dị đã biến mất, mừng rỡ: “Thắng rồi sao?”

Mang Trú nhướng mày: “Mấy thứ tà linh cỏn con này, tất nhiên chỉ là chuyện nhỏ đối với ta.”

“Tôi nghĩ anh nên bớt lướt mạng đi, hệ thống ngôn ngữ của anh đã rối tung cả rồi.”

Đổng Thiên Tâm kéo Thượng Quan Hoán Nhiên ra, đặt cô ngay ngắn, nhưng cô vẫn chưa hồi phục. Phía Trình Nam Phong và Nguyễn Nguyệt cũng như vậy. Toàn bộ thế giới vẫn đang đóng băng trong thời gian.

“Tại sao chứ?!” Đổng Thiên Tâm nắm vai Thượng Quan Hoán Nhiên, lay mạnh, trông y hệt một nhân vật nữ chính sắp sụp đổ trong phim tình cảm: “Tại sao không mở mắt nhìn tôi một lần chứ?!”

Mang Trú cảnh giác nhìn xung quanh. Đột nhiên, anh giật mạnh Đổng Thiên Tâm về phía mình.

Ở chỗ Thượng Quan Hoán Nhiên, cô bất ngờ động đậy, ánh mắt dần dần sáng lên, tia sáng ấy lan rộng ra khắp cơ thể. Toàn thân cô chìm trong quầng sáng ấm áp, váy tung bay, tóc dài lượn sóng, trông như một nữ thần sắp cất cánh bay đi.

Đổng Thiên Tâm nhìn ngẩn ngơ. Khuôn mặt của Thượng Quan Hoán Nhiên trong ánh sáng dần thay đổi, như đang lột bỏ đi lớp vỏ hào nhoáng, để lộ chân dung thật sự. Tuy nhiên, Đổng Thiên Tâm vẫn không nhìn rõ. Cô chỉ cảm thấy đôi mắt trước mặt thật đẹp, thật rực rỡ.

Thượng Quan Hoán Nhiên khẽ mỉm cười, thân hình nhẹ nhàng lướt tới, rồi cúi chào Mang Trú.

Mang Trú thoáng biến sắc, buông tay khỏi Đổng Thiên Tâm.

Đến thời khắc này, Đổng Thiên Tâm đã sớm đoán ra lý do thực sự cho lần xuyên qua này. Không phải do oán khí của khán giả, cũng chẳng phải cuộc chiến của fan hâm mộ, mà chính là "nguyện lực" của kẻ đã tạo nên thế giới này…biên kịch Ôn Thuần.

Còn "Thượng Quan Hoán Nhiên" trước mắt, hẳn chính là hóa thân của Ôn Thuần.

"Nguyện vọng của cô là gì?" Đổng Thiên Tâm cất lời hỏi.

"Thượng Quan Hoán Nhiên" chỉ lắc đầu, rồi nhẹ nhàng ôm lấy Đổng Thiên Tâm. Giọng cô dịu dàng như ngọn gió thanh khiết: "Phần sau, giao lại cho cô rồi."

Đổng Thiên Tâm ngớ người: "Hả?"

Thân thể "Thượng Quan Hoán Nhiên" dần hóa thành ánh sao lấp lánh, tan biến trong gió.

[CUT!!]

Một giọng nam nghiêm khắc lại vang lên như tiếng sấm.

Chân Đổng Thiên Tâm mềm nhũn, trước mắt tối đen rồi bừng sáng. Một tiếng "cạch" vang lên, cô đứng trong một căn kho cũ kỹ.

Không gian chỉ có hai ô cửa sổ nhỏ hẹp, bên ngoài là màn đêm đen kịt.

Trong không khí tràn ngập bụi bặm và mùi hăng hắc của dầu máy. Dưới đất ngổn ngang mảnh vỡ thủy tinh, tàn thuốc lá, vỏ hạt dưa, túi rác, cùng những viên gạch vỡ.

Ở giữa phòng, Nguyễn Nguyệt bị trói chặt vào một chiếc ghế gãy, tóc tai rối bù. Trán và gò má chi chít vết trầy xước, khóe miệng rớm máu, đôi mắt đỏ rực còn hơn máu, gào thét khản giọng: "Vì sao?! Vì sao cô lại đối xử với tôi như vậy, Thượng Quan Hoán Nhiên?!"

Hả hả hả?!

Đổng Thiên Tâm bàng hoàng tột độ, vội quay đầu lại, trông thấy bóng mình phản chiếu trong khung cửa kính.

Gương mặt vẫn là cô, nhưng diện mạo đã thay đổi.

Tóc dài buông xõa đến thắt lưng, váy đen dài chấm gót với đôi bốt Martin đế dày. Gấu váy thêu ren tinh xảo, phức tạp.

Trên đỉnh đầu xuất hiện một bảng tên nhân vật mới tinh: [Thượng Quan Hoán Nhiên (Phiên bản Hắc Hóa)]

Chương 28: Nữ phụ cũng không phải dạng vừa

Tả Bách và Lữ Ngọ, hai cặp mắt đăm đăm dán chặt vào màn hình điện thoại.

Đã năm phút trôi qua, màn hình vẫn tối đen. Từ khi nữ phụ Thượng Quan Hoán Nhiên xuất hiện, màn hình chỉ hiển thị một vòng tròn trắng đang xoay tròn giữa trung tâm, báo hiệu trạng thái đang tải dữ liệu.

Lữ Ngọ sốt ruột đến mức đi vòng quanh, không dám khởi động lại, càng không dám tắt máy, sợ rằng sẽ mất kết nối với thế giới bên trong. Còn Tả Bách bình thản đến mức bóp vỡ luôn một phím Enter.

Bỗng, một mái đầu xanh dương nhô ra từ mép dưới màn hình điện thoại. Cát bụi bám đầy người, Cát Dương Chỉ Chỉ lồm cồm bò ra. Nếu không phải cách biệt giữa các chiều không gian, chắc Lữ Ngọ đã lao vào màn hình túm cổ cậu rồi.

“Bên trong đã xảy ra chuyện gì thế?!”

Cát Dương Chỉ Chỉ thở dài: “Tôi bị luồng oán khí từ bình luận trực tuyến đẩy văng ra. Chỉ kịp thấy Thượng Quan Hoán Nhiên xuất hiện. Cô mang theo một khung đen kỳ lạ, có vẻ như là một loại thiết lập hào quang phản diện.”

Tả Bách: “Manh mối điều tra thế nào rồi?”

Cát Dương Chỉ Chỉ rút từ túi ra một quyển sổ tay nhỏ: “Ngoài oán khí từ bình luận trực tuyến, tổng cộng có ba manh mối. Manh mối thứ nhất: diễn viên quần chúng Bạng Đại Hải. Trong các phân cảnh của anh ta, không có dấu hiệu bất thường.”

Ánh mắt sắc lẻm sau gọng kính của Tả Bách vụt qua, quét về phía Lữ Ngọ.

Lữ Ngọ cuống cuồng lôi điện thoại ra: “Người này tên thật là Bạng Khải Cường, chỉ đóng vai khách mời trong bộ phim này. Hiện tại đã giải nghệ, chuyển sang làm đạo diễn tuyển vai. Trong ngành, anh ta cũng coi như có chút tiếng tăm.”

Tả Bách đẩy gọng kính: “Còn gì nữa?”

Lữ Ngọ: “Bạng Khải Cường hiện đang chuẩn bị một bộ phim mới ở thành phố Bách Đảo trong tháng này, tôi vừa lấy được số liên lạc của anh ta.”

Tả Bách gật đầu hài lòng: “Tốt, hãy giữ liên lạc.”

Cát Dương Chỉ Chỉ tiếp lời: “Mang Trú nói rằng, diễn viên đóng vai nam phụ, tức ca sĩ Thẩm Ước có điều bất thường.”

Tả Bách ra lệnh: “Trong vòng nửa tiếng…”

“Được rồi, được rồi, được rồi!” Lữ Ngọ hét lên: “Anh ta là ngôi sao lớn đấy! Tôi chỉ là một luật sư nhỏ bé, làm sao dám trèo cao!”

Tả Bách khẽ “Ồ…” một tiếng, ánh mắt thản nhiên nhưng đầy khinh thường.

Lữ Ngọ giật giật khóe miệng: “Được rồi! tôi thề bằng danh dự đàn ông của mình, nhất định sẽ liên lạc được với Thẩm Ước!”

“Rất tốt.”

Cát Dương Chỉ Chỉ lên tiếng: “Manh mối thứ ba là do Đổng Thiên Tâm cung cấp. Cô nói rằng mỗi khi chuyển cảnh, đều nghe thấy một giọng nữ.”

Lữ Ngọ hỏi: “Là giọng của Nguyễn Nguyệt hay Thượng Quan Hoán Nhiên?”

Cát Dương Chỉ Chỉ lắc đầu: “Không phải hai người đó. Khi tôi bị đẩy ra ngoài, tôi cũng nghe thấy giọng nói này, và còn nhìn thấy…có vẻ như là trang đầu của kịch bản. Trên đó có ghi tên biên kịch: Ôn Thuần.”

“Ôn Thuần?” Tả Bách nhíu mày, nhanh chóng kiểm tra danh sách ê-kíp trong phần mở đầu: “Bộ phim này có sáu biên kịch. Biên kịch chính là Lưu Khôn, cũng là đạo diễn. Biên kịch thứ hai và thứ ba là nhà sản xuất. Biên kịch thứ tư, thứ năm và thứ sáu…không có ai tên Ôn Thuần.”

Lữ Ngọ nhận xét: “Chuyện đoàn phim thay biên kịch giữa chừng rất phổ biến.”

Tả Bách lật bản ghi chép kịch bản ban đầu: “Bản thảo đầu tiên chỉ có một biên kịch, tên là Ôn Thuần.”

Lữ Ngọ kết luận: “Vậy có nghĩa là…”

“Có nghĩa là.” Tả Bách nói: “Đơn vị sản xuất đã gạt biên kịch chính thức đầu tiên ra khỏi dự án.”

“Chẳng lẽ Ôn Thuần không cam lòng khi đứa con tinh thần của mình bị cướp, nên muốn giành lại, từ đó tạo ra nguồn nguyện lực khổng lồ?” Lữ Ngọ thốt lên đầy kinh ngạc.

“Rất có khả năng.” Tả Bách gật đầu.

Lữ Ngọ đập bàn đứng dậy, nhanh chóng gọi điện: “Giúp tôi điều tra một biên kịch tên là Ôn Thuần. Trong vòng nửa tiếng, tôi

muốn tất cả thông tin về người này!”

Màn hình điện thoại bỗng “xoẹt xoẹt” vài lần, rồi một hình ảnh mới hiện lên.

Lữ Ngọ ngạc nhiên: “Đây…là một nhà kho sao?”

Tả Bách nhìn kỹ: “Nguyễn Nguyệt sao lại bị trói thế kia?”

Cát Dương Chỉ Chỉ thốt lên: “Thượng Quan Hoán Nhiên? Không đúng, đó là Thượng Quan Hoán Nhiên, nhưng là khuôn mặt của Đổng Thiên Tâm!”

“Cái gì?!”

Lữ Ngọ và Tả Bách sững sờ, cả hai lập tức dí sát mặt vào màn hình điện thoại. Mái tóc mái của Lữ Ngọ che khuất mắt kính của Tả Bách, khiến Tả Bách khó chịu mà gạt ra. Lữ Ngọ thì gần như dán trán vào màn hình: “Nhìn thế nào cũng là Thượng Quan Hoán Nhiên mà!”

Tả Bách đẩy lại gọng kính: “Cũng có khả năng chúng tôi chỉ nhìn thấy thế giới bên ngoài, còn Cát Dương Chỉ Chỉ lại thấy thế giới bên trong.”

Lữ Ngọ kêu trời: “Trời đất ơi! Sao Đổng Thiên Tâm lại biến thành nữ phụ? Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

“Đừng vội kêu trời kêu đất.” Tả Bách ra hiệu cho Lữ Ngọ nhìn vào phần bình luận trực tuyến.

Phần bình luận ủng hộ Thẩm Ước lại tiếp tục “thi công”. Lần này, dẫn đầu là các nhóm “Tóm tắt nội dung” và “Spoil tình tiết”:

[Thượng Quan Hoán Nhiên vì yêu mà hóa hận, phát điên, thuê một đám côn đồ bắt cóc Nguyễn Nguyệt, muốn hủy hoại khuôn

mặt của cô, chia rẽ cô và Trình Nam Phong.]

[Nhưng Thượng Quan Hoán Nhiên không biết rằng, đám côn đồ cô thuê lại có thù oán với Trình Nam Phong.]

[Đám côn đồ này định dùng Nguyễn Nguyệt và cả Thượng Quan Hoán Nhiên làm con tin để uy hiếp Trình Nam Phong.]

[Thứ họ thực sự muốn phá hủy là Trình Nam Phong.]

[Cảnh cao trào! Cảnh cao trào!]

[Châu Lang Thần sắp cùng Trình Nam Phong đến làm anh hùng cứu mỹ nhân!]

[Chúng tôi sắp được chứng kiến những pha hành động đẹp mắt của Châu Lang Thần!]

[Chú ý, đây không phải diễn tập! Đây không phải diễn tập!]

[Cảnh đánh nhau hiếm có của Châu Lang Thần, mọi người đừng bỏ lỡ!]

Lữ Ngọ vừa dán mắt vào màn hình vừa lẩm bẩm: “Mang…”

Tả Bách gõ nhẹ lên phím cách, nhưng lực mạnh đến nỗi làm phím bật ra: “Có 80% khả năng là bị ép buộc mắc kẹt trong tình tiết này.”

“Không thể chờ nữa!” Cát Dương Chỉ Chỉ đội mũ bảo hiểm lên: “Tôi sẽ đi điều tra tình hình!”

Lữ Ngọ điên cuồng bấm điện thoại, gửi tin nhắn thoại liên tục: “Trong vòng một tiếng phải liên lạc được với Thẩm Ước! Trong vòng nửa tiếng phải đưa Bạng Khải Cường đến đây cho tôi! Bằng cách nào cũng được! Bắt cóc cũng được! Đánh ngất cũng được! Phải nhanh! Thế giới tương lai đang nằm trong tay chúng ta!”

Đổng Thiên Tâm cũng nhìn thấy phần bình luận spoil nội dung, lập tức thầm chửi trong lòng: “Cha nó chứ!”

Hóa ra cô đã cố gắng suốt bốn vòng lặp, cuối cùng vẫn không thoát khỏi kịch bản đầy máu chó này. Chẳng trách cảnh trước lại bị đẩy cho cô.

Đổng Thiên Tâm thở dài, bước vòng quanh Nguyễn Nguyệt một lượt. Dây thừng trói Nguyễn Nguyệt vừa thô vừa chặt, cô cố gỡ mà không được, bèn cúi xuống nhặt một mảnh kính vỡ.

Nguyễn Nguyệt mặt mày tái mét, hoảng loạn giãy giụa: “Thượng Quan Hoán Nhiên! Cô định… cô định làm gì?!”

Đổng Thiên Tâm “xoẹt xoẹt” hai nhát, cắt đứt dây trói của Nguyễn Nguyệt, rồi nói:“Chuyện này nói một hai câu không rõ được. Tóm lại, tôi cũng chỉ bị ép buộc thôi. Hiện tại tình hình nguy cấp, nếu muốn sống, chúng ta phải hợp sức chiến đấu.”

Nói xong, cô xắn tay áo, nhấc chiếc ghế bên cạnh , dùng hết sức vung lên: Ầm…Ầm…Ầm…”

Cô bắt đầu đập cửa sổ.

Nguyễn Nguyệt đứng bên cạnh sững sờ, không thể tin vào mắt mình.

Thượng Quan Hoán Nhiên từ khi nào lại mạnh mẽ như vậy?

Cả cách nói chuyện cũng khác, giống như đã biến thành người khác vậy.

Đổng Thiên Tâm đập mạnh bảy tám cái, bụi bặm và mạng nhện rơi lả tả, nhưng khung cửa và kính vẫn không bị gì. Chiếc ghế trên tay cô thì lại tan tành, giống như bị xé vụn, để lại từng mảnh vụn văng khắp nơi.

Cô ngẩn ra, nghiến răng chửi thầm: “Quỷ quái gì thế này? Cửa sổ gì mà chắc chắn thế?”

Bên ngoài, một gã côn đồ cầm gậy bóng chày bước vào, vẻ mặt tự đắc: “Ha ha ha, đừng phí công vô ích nữa! Đây là kính chống đạn và khung nhôm hợp kim, tôi bỏ ra cả đống tiền để thay đấy. Dù là mưa bom bão đạn hay động đất cấp tám cũng không lay nổi đâu!”

Theo sau anh ta là bảy tám tên đồng bọn, trên nền nhạc BGM “thình thịch thình thịch”, chúng nhịp nhàng lắc lư, khiến cảnh tượng càng thêm nực cười.

Đổng Thiên Tâm vừa nhìn thấy kẻ cầm đầu đã nhận ra ngay. Anh ta là “Hải Đại”, một diễn viên phụ quen mặt, hôm nay lại hóa trang với mái tóc vàng giả và tạo kiểu kỹ lưỡng. Dưới ánh đèn, anh ta trông chẳng khác gì con nhím biển cháy khét.

Hải Đại ngửa đầu cười lớn: “Cửa chính cũng đã được thay bằng cửa cuốn chống bão. Để bắt được các cô, tôi đúng là đã bỏ ra không ít máu mặt đâu! Ha ha ha!”

Nguyễn Nguyệt kinh hãi hỏi Đổng Thiên Tâm: “Chúng là do cô thuê sao?”

Đổng Thiên Tâm vừa định giải thích, Hải Đại đã cướp lời: “Cô ta là một thiên kim tiểu thư, làm sao mà khống chế được bọn ta?! Bọn ta chẳng qua chỉ lợi dụng tình thế thôi, mục tiêu là bắt sống các cô. Một người là bạn gái của Trình Nam Phong, một người là thanh mai trúc mã của anh ta. Chỉ cần khống chế được các anh, Trình Nam Phong sẽ ngoan ngoãn chịu trận, để bọn tôi muốn làm gì thì làm!”

Đổng Thiên Tâm nhún vai: “Như anh nói, đúng là như vậy.”

Nguyễn Nguyệt: “…”

Hải Đại nhìn cô, cười khẩy: “Thượng Quan tiểu thư, bị lừa cảm giác thế nào? Có tức đến mức muốn khóc không? Mà khoan, cô đang làm gì vậy?!”

Đổng Thiên Tâm đang xé rách váy của mình. Lớp ren ở vạt váy không chỉ đẹp mà còn khá dài, cô xé được một đoạn gần ba mét. Chia một nửa cho Nguyễn Nguyệt, cô nhặt một chân ghế lên, dùng đoạn ren buộc chặt vào tay mình, thử vung vài lần, phát ra âm thanh vun vút, rất hài lòng.

“Bảo vệ mình cho tốt!” Đổng Thiên Tâm quay sang dặn Nguyễn Nguyệt.

Nguyễn Nguyệt ngẩn người, hiểu ra ý cô, vội bắt chước buộc chân ghế giống hệt.

Hải Đại cùng đồng bọn nhìn nhau, phá lên cười: “Ha ha ha, cô ta muốn đánh nhau với chúng tôi kìa! Một thiên kim yếu đuối, muốn chống lại bọn tôi ư? Ha ha ha!”

Đổng Thiên Tâm cười khẩy: “Mấy thứ oán khí, lệ khí hay xác chết kỳ quái gì đó tôi còn đánh thắng, chẳng lẽ vài tên nhân vật giấy như các anh lại dám làm càn trước mặt tôi, kẻ được mệnh danh là ‘Tiểu bá vương Nam Thành’ này?”

Hải Đại rống lên: “Anh em, dạy dỗ tiểu thư này một bài học đi!”

Bọn côn đồ cười cợt, lắc lư tiến lại gần Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm mặt mày lạnh tanh, bất ngờ lao lên phía trước. Tay cô vung ghế, tạo ra tiếng “vù” trong không khí, đập trúng mắt cá chân của một tên. Tên này hét lên đau đớn rồi ngã gục.

Những tên còn lại chưa kịp hiểu chuyện gì, cô đã lách qua bên phải, vung một cú nữa. Lần này, một tên bị trúng vào ống chân, gào lên thảm thiết rồi ngất lịm.

Lúc này, lũ côn đồ mới sực tỉnh, chúng đồng loạt xông lên, gậy bóng chày vung vãi khắp nơi. Đổng Thiên Tâm linh hoạt né tránh, phản đòn bằng một cú thúc vào bụng của một tên. Tên đó nôn oẹ ra một bãi, khiến đồng bọn kinh hãi né tránh.

Thừa cơ hội, Đổng Thiên Tâm điên cuồng vung gậy, miệng hét to: "Giết người! Có côn đồ! tôi chỉ tự vệ! Tự vệ chính đáng! Tự vệ chính đáng!"

Đây chính là chiêu "bí thuật sinh tồn" của cô: khi đánh nhau, nhất định phải đứng ở thế đạo đức cao hơn.

Nguyễn Nguyệt và Hải Đại hoàn toàn sững sờ.

Trong mắt Nguyễn Nguyệt, "Thượng Quan Hoán Nhiên" lúc này là một nữ chiến thần mặc váy đen, tóc dài tung bay, mỗi chiêu đều mạnh mẽ, dứt khoát, vừa mang vẻ đẹp kiêu sa, vừa toát lên khí chất anh dũng.

Mắt của Bạng Đại Hải: Người phụ nữ này mặc váy đen, tóc tai bù xù như điên loạn, biểu cảm hung hãn, ánh mắt dữ tợn như ma quỷ, ra tay thì đúng kiểu muốn giết người thật!

Hai phút sau, trận chiến kết thúc, đám côn đồ nằm la liệt trên mặt đất.

Đổng Thiên Tâm đứng thẳng dậy, hất tóc một cái, giơ chân ghế chỉ thẳng vào Bạng Đại Hải: "Còn đánh nữa không?"

Hai chân Bạng Đại Hải run lẩy bẩy, muốn chạy trốn, nhưng cả người như bị thứ sức mạnh thần bí nào đó đóng đinh tại chỗ, không thể nhúc nhích nổi.

Cái quái gì thế này, cô ta đâu phải tiểu thư khuê các, rõ ràng là nữ sát thủ ngàn năm đội lốt mà!

Hắn muốn hét lên: Tôi chịu thua! Tôi đầu hàng!

Nhưng thứ thốt ra khỏi miệng lại là: “Đánh thì đánh, ai sợ ai!”

Dưới sự điều khiển bất lực, anh ta lao lên, vừa la hét vừa vung tay vung chân như thể muốn tấn công. Đổng Thiên Tâm nhướng mày, giơ tay quất một gậy…rắc! Bạng Đại Hải đổ sập xuống đất.

Đổng Thiên Tâm thở phào, cúi xuống lục túi của anh ta để tìm chìa khóa.

Nguyễn Nguyệt do dự bước tới, định giúp nhưng lại không dám, xoay qua xoay lại, đột nhiên cảm thấy trên đầu có gì đó lạ thường. Cô ngẩng lên, lập tức kinh hãi hét lớn: “Cái…cái đó là gì thế?”

Trên không trung xuất hiện vài dòng chữ nổi: [Sao màn hình lại đen thui nữa rồi?]

[Có phải vấn đề bản quyền không, nên hình ảnh bị chặn sao?]

[Chỉ toàn tạp âm! Đúng là nền tảng rác rưởi!]

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên: “Cô nhìn thấy mấy dòng chữ đó sao?”

Nguyễn Nguyệt trố mắt: “Cô cũng nhìn thấy à?”

Đổng Thiên Tâm không trả lời ngay mà nhìn dòng chữ, cảm thấy nội dung có gì đó kỳ quặc.

“Lại”?

“Màn hình đen”?

Điều này có nghĩa là bên ngoài không thể xem được những gì đang diễn ra trong hiện tại. Vậy là những pha đánh nhau anh dũng vừa rồi của cô đã không ai nhìn thấy sao…khụ khụ, không

phải trọng điểm. Trọng điểm là, tại sao màn hình lại đen, hơn nữa không chỉ một lần…

Có điều bất thường ắt có yêu ma!

“Cái màn hình đen này thật phiền phức, làm tôi lạc đường rồi!” Một chiếc mũ bảo hiểm nhỏ nhắn đột ngột chui lên từ dưới đất. Một nhân vật nhỏ bé với mái tóc xanh, dáng vóc tí hon, thở hồng hộc đứng thẳng: “Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!”

Đổng Thiên Tâm vui mừng: “Cát Dương Chỉ Chỉ! Cậu trở lại rồi!”

Nguyễn Nguyệt mắt tròn mắt dẹt: “Đây là…mô hình nhân vật? Mô hình sống dậy ư? Dễ thương quá!”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Ô, cô ấy nhìn thấy tôi! Sao lại thế nhỉ?”

“Có lẽ giống như Chu Lang Thần, tự nhiên tỉnh ngộ bất ngờ thôi.” Đổng Thiên Tâm lại lục soát túi áo Bạng Đại Hải thêm lần nữa nhưng vẫn không thấy chìa khóa.

Cát Dương Chỉ Chỉ lúc này mới nhận ra tình hình xung quanh, hoảng hốt: “Đám côn đồ này sao lại nằm bẹp hết thế? Đừng nói là…cô đánh họ nhé?”

Đổng Thiên Tâm: “Tôi chỉ tự vệ chính đáng thôi!”

“Thảo nào màn hình đen suốt! Theo cốt truyện, lẽ ra phải là Trình Nam Phong và Chu Lang Thần đến làm anh hùng cứu mỹ nhân.” Cát Dương Chỉ Chỉ gãi đầu: “Bây giờ cô đánh ngất hết người ta, cốt truyện kẹt cứng rồi, làm sao bây giờ?!”

Đổng Thiên Tâm sững người: “Nhưng trước đây chỉnh sửa cốt truyện đều không sao mà…”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Trước giờ cô chỉ sửa nhánh phụ và mạch tình cảm thôi. Còn lần này là mạch chính…”

Cả hai nhìn nhau đầy khó xử.

Đổng Thiên Tâm: “Có thể khởi động lại không?”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Làm sao mà tôi biết được!”

Hai người nhìn nhau thêm ba giây, rồi đồng loạt quay sang nhìn Bạng Đại Hải.

Đổng Thiên Tâm kéo anh ta lật úp lại, nhấn mạnh nhân trung: “Dậy đi! Làm lại nào! Lần này tôi hứa không đánh anh nữa!”

Cát Dương Chỉ Chỉ lắc lắc cái mũ bảo hiểm, cố sức quạt gió: “Lão Béo, tỉnh lại đi! Thế giới này cần anh đó!”

Cả hai người bận rộn hối hả, thì bên kia, Nguyễn Nguyệt đột nhiên hét lên kinh hoàng rồi ngồi bệt xuống đất.

Một tên côn đồ vùng vẫy bò dậy, tay trái lủng lẳng như cán chổi gãy, lưng gù hẳn xuống, chân lê lết, đầu lắc lư hai bên. Từ miệng anh ta, dòng máu đen chảy ra loang lổ…

Tiểu kịch trường:

Lúc này, Mang Trú (đang lạc lối trong bóng đen): Rốt cuộc đây là nơi quái quỷ gì vậy?

Chương 29: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Phiên Bản Nữ Phụ

“Người này sao tự dưng biến thành xác sống thế này?!” Cát Dương Chỉ Chỉ hét lớn: “Hoàn toàn phi logic!”

“Nghĩ theo hướng tích cực đi, bây giờ phản diện đã hồi sinh thành công, chúng ta chỉ cần đợi hai nam chính xuất hiện anh hùng cứu mỹ nhân, là phân đoạn này có thể qua cửa.” Đổng Thiên Tâm xách chân ghế đứng dậy: “Tiền đề là chúng ta phải cầm cự được đến lúc họ xuất hiện.”

Xác sống vươn bàn tay, móng đen dài sắc nhọn, nhảy vọt tới. Đổng Thiên Tâm cảm giác da đầu tê dại, nghiến răng chống trả: đập từ trước – hụt, quăng sang trái – hụt, vung qua phải – hụt nốt.

Xác sống nhanh đến mức cô, một người bình thường, hoàn toàn không theo kịp. Đột nhiên, một cú tấn công bay thẳng tới mặt, Đổng Thiên Tâm giật mình, vội giơ chân ghế lên đỡ: “Rắc!” Chân ghế gãy, cô lùi liền mấy bước, móng vuốt của xác sống xé gió lao đến…

Cát Dương Chỉ Chỉ nhào lên, bám lấy mặt xác sống, tay chân bé nhỏ khua loạn xạ. Xác sống bị che tầm nhìn, loạng choạng lùi lại. Ngay khi đó, một chân ghế giáng mạnh từ trên xuống, đập thẳng vào đầu nó. Xác sống ngã úp mặt xuống đất, để lộ người phía sau…Nguyễn Nguyệt.

Nguyễn Nguyệt cầm chân ghế, cả người run rẩy dữ dội, nước mắt tuôn rơi không ngừng: “Kinh quá, đây là thứ gì vậy?”

“Cẩn thận!” Đồng tử của Đổng Thiên Tâm co rút mạnh. Lại một con xác sống khác lao tới, mục tiêu chính là Nguyễn Nguyệt. Không kịp nữa rồi!

Ngay lập tức, Đổng Thiên Tâm chợt ngửi thấy một luồng gió – là gió của cô! Lập tức cô tập trung tinh thần, dùng gió bao lấy Nguyễn Nguyệt, kéo cô né sang một bên. Còn mình thì mượn lực đạp đất, bay lên không trung, tung một cú lên gối: “Bốp!” Mặt xác sống nát vụn, phun ra một làn khí đen.

Chưa kịp làm dáng chiến thắng, thì gió đột nhiên tan biến. Đổng Thiên Tâm suýt ngã dập mông. Xung quanh chỉ còn những luồng gió yếu ớt, không thể tụ lại lần nữa.

Thần thuật điều khiển gió đã khôi phục, nhưng chưa hoàn toàn.

Hửm?

Nguyễn Nguyệt bế Cát Dương Chỉ Chỉ, hớt hải chạy tới: “Thượng Quan Hoán Nhiên, cô không sao chứ?”

Đổng Thiên Tâm trừng lớn mắt: Lớp filter đẹp đẽ trên mặt Nguyễn Nguyệt đã biến mất, lộ ra làn da thật, gương mặt cũng không còn thon gọn mà có chút bầu bĩnh của trẻ con. Tuy không tinh xảo, nhưng rất sống động. Quan trọng nhất là đôi mắt cô, trong veo như vừa được rửa sạch.

Đổng Thiên Tâm bỗng hiểu ra.

Dù nam chính có bao nhiêu ánh hào quang và filter, dù nam phụ có đông fan ủng hộ đến mức nào, họ cũng không phải nhân vật chính của thế giới này.

Thế giới này được tạo ra xoay quanh Nguyễn Nguyệt. Chỉ khi cô tỉnh ngộ, ngón tay vàng của cô mới khôi phục. Nhưng giờ dường như chỉ khôi phục một phần. Nghĩa là, cô chỉ mới tỉnh ngộ một chút?

“A a a a a a a!” Bạng Đại Hải không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, chỉ tay ra sau lưng mọi người, hét thất thanh.

Những tên du côn lần lượt đứng dậy, tư thế méo mó kỳ lạ: vai nghiêng, hông lệch, gập trước vẹo sau. Trong hốc mắt đen ngòm tràn ra từng đám sương đen, càng lúc càng dày, tỏa ra mùi hôi kỳ quái. Lũ xác sống ngửa đầu, hít lấy sương đen, phát ra tiếng cười khò khè, trông vô cùng khoái chí.

Mái tóc xanh của Cát Dương Chỉ Chỉ chớp nháy như một chiếc đèn báo động: “Phát hiện nồng độ khí độc vượt chuẩn! 80% là oán khí, 20% là các hạt chất lạ, dự đoán sát thương cực lớn!”

“Đây không phải kịch bản ngôn tình thần tượng sao? Sao lại biến thành phim huyền huyễn rồi?” Bạng Đại Hải hét lớn, rồi tự ngẩn người: “Vừa nãy tôi nói cái gì vậy?”

Đổng Thiên Tâm siết chặt nắm tay, cảm giác gió trong lòng bàn tay mạnh thêm chút xíu: Thật kỳ diệu, chẳng lẽ Bạng Đại Hải tỉnh ngộ cũng giúp khôi phục ngón tay vàng? Anh ta cũng là nhân vật quan trọng sao?

Nhưng không còn thời gian để suy nghĩ sâu xa. Lũ xác sống đã hút đầy sương đen: “rắc rắc” quay đầu lại, những hốc mắt đen ngòm đồng loạt nhìn về phía mọi người.

Tóc gáy của Đổng Thiên Tâm dựng đứng, lùi lại – không lùi được, vì Nguyễn Nguyệt đã trốn ra sau lưng cô. Bạng Đại Hải lăn tròn nép phía sau Nguyễn Nguyệt. Cát Dương Chỉ Chỉ trốn hẳn trong tóc Đổng Thiên Tâm, chỉ ló mỗi cái đầu xanh đang run lẩy bẩy.

Lũ xác sống ngập tràn oán khí gầm lên rung trời, giơ cao những móng vuốt đen dài, lao thẳng tới. Đổng Thiên Tâm chịu không nổi nữa, hét lớn tuyệt chiêu: “Mang Trú!!!”

“Vút!” Một vòng sáng xoay tròn, tốc độ cao lao xé gió, chém bay đầu một con xác sống. Khói đen từ cổ nó phun ra cuồn cuộn, rồi nó ngã thẳng xuống đất.

Ánh sáng dịu dàng như nước từ trời đáp xuống. Mái nhà bê tông, xi măng, cột thép, dầm gỗ đều tan biến trong ánh sáng, để lộ bầu trời đầy sao. Một thanh niên tóc đen áo đen, tay cầm chiếc muôi sắt bước xuống từ những vì tinh tú. Xung quanh anh là vô số vòng sáng, vạn ánh hào quang chói mắt, chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng tựa băng sương.

Mang Trú tiện tay vung muôi, những vòng sáng tựa liềm cắt lúa, quét qua một vòng, chém lũ xác sống tan tác, tứ chi vương vãi, oán khí cuồn cuộn như sóng lớn.

Anh lại xoay tay, gộp hơn mười vòng sáng nhỏ thành một pháp trận có đường kính hơn ba mét. Trận pháp ánh sáng xoay tròn, gào rít, lăn qua toàn bộ nhà kho, nghiền nát mọi xác sống và oán khí, chẳng sót chút gì.

Tất cả mọi người đều ngây người, Đổng Thiên Tâm giơ ngón tay cái: “Ngầu ghê…Ây chà?!”

Mang Trú thoắt cái xuất hiện ngay trước mặt, đôi mắt lạnh lẽo sâu thẳm nhìn cô chằm chằm, lông mày nhíu chặt, trông như muốn gây sự.

Nguyễn Nguyệt và Bạng Đại Hải đồng loạt lùi lại phía sau, còn Cát Dương Chỉ Chỉ thì nhảy lên vai Nguyễn Nguyệt trốn.

Đổng Thiên Tâm: “Này… anh làm gì thế?”

Mang Trú chỉ tay vào bàn tay của Đổng Thiên Tâm. Lúc này, cô mới phát hiện lòng bàn tay mình có một vết rách sâu, da thịt lật ra, nhưng vì trận chiến trước đó quá căng thẳng nên cô không nhận ra.

Mang Trú: “Chỉ vài tên yêu tà nhỏ mà cũng bị thương?”

Đổng Thiên Tâm: “Này, tôi chỉ là người bình thường thôi, cầm cự được đến giờ đã giỏi lắm rồi!”

Mang Trú: “Vậy tại sao không gọi tôi sớm hơn?”

Đổng Thiên Tâm chớp mắt ngạc nhiên: “Ý anh là, nếu tôi gọi thì anh sẽ xuất hiện thật sao?”

Mang Trú giữ vẻ mặt lạnh lùng, không trả lời câu hỏi. Anh nhét chiếc thìa vào túi áo, rồi nhẹ nhàng lướt tay qua lòng bàn tay của Đổng Thiên Tâm.

Đầu ngón tay của anh phát ra ánh sáng dịu nhẹ, vừa ấm áp vừa mềm mại, như một chiếc đuôi mèo vuốt qua. Đổng Thiên Tâm giật mình, định rút tay lại, nhưng Mang Trú đã giữ chặt cổ tay cô.

Tim Đổng Thiên Tâm bất giác đập nhanh hơn. Cô lén nhìn Mang Trú một cái.

Mang Trú cúi đầu, vẻ mặt chăm chú, dường như không nhận ra điều gì bất thường.

Lòng bàn tay cô bắt đầu ngứa, vết thương từ từ liền lại, thậm chí còn nghe được tiếng da thịt tự tái tạo.

Đổng Thiên Tâm cố giữ bình tĩnh, hỏi: “Anh biết chữa lành vết thương à?”

Mang Trú: “Đây không phải pháp thuật.”

“Thế là gì?”

“Chỉ là khả năng bẩm sinh của tôi… “

Anh nói được nửa câu thì đột ngột dừng lại, buông tay Đổng Thiên Tâm, lùi lại vài bước, quay lưng đi, không nói thêm lời nào.

Đổng Thiên Tâm: “Hả?!”

Tiếng nhạc nền vang lên, dòng bình luận dày đặc hiện trên màn hình:

[Cuối cùng cũng tới cảnh chính rồi!]

[Chu Lang Thần sắp ra tay!]

[Đỉnh cao hành động đây!]

Một chiếc xe địa hình phá cửa lao vào, phanh gấp với tiếng rít chói tai.

Trình Nam Phong mặc áo khoác đen dài, nhảy xuống xe, hét lớn: “A Nguyệt, anh đến cứu em đây!”

Chu Lang Thần mặc lễ phục trắng tinh, cầm gậy golf, tạo dáng đầy phong cách: “Nguyễn Nguyệt, anh cũng tới rồi đây!”

Cảnh đánh nhau tiếp tục với những pha quay chậm, hiệu ứng gió thổi tung tóc, và các dáng “ngầu lòi” được chăm chút kỹ lưỡng.

Đổng Thiên Tâm: “Cái gọi là cao trào anh hùng cứu mỹ nhân… là như này sao?”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Tổ chỉ đạo hành động làm ăn kiểu gì thế không biết!”

Mang Trú quay lưng đi, không dám nhìn tiếp.

Nguyễn Nguyệt vừa xem vừa bật cười: “Ha ha ha, cái này là cái quái gì vậy trời, ha ha ha!”

Cười, cười mãi, khóe mắt ứa ra cả nước mắt.

Cảnh chiến đấu chậm rãi nhưng lố bịch kéo dài đúng một bài nhạc nền, cuối cùng cũng kết thúc. Trình Nam Phong lao tới, ôm chầm lấy Nguyễn Nguyệt trong một cái ôm đầy cảm xúc: “A Nguyệt, em không sao chứ! Tất cả đều là lỗi của anh, lỗi tại anh, là anh đến muộn!”

Nguyễn Nguyệt tựa cằm lên vai Trình Nam Phong, ngẩng đầu lên, nụ cười trên môi dần tan biến, ánh mắt trở nên xa xăm.

Chu Lang Thần ngước nhìn Trình Nam Phong và Nguyễn Nguyệt, đôi mắt chứa đầy ai oán. Rồi anh ta quay đầu sang Đổng Thiên Tâm: “Thượng Quan, cô không sao chứ…ơ? Bạn học, lại là cô à?” Lại nhìn thấy Mang Trú: “Wow, anh hùng, anh cũng ở đây à! Ấy? Không đúng, cô đáng ra phải là Thượng Quan, nhưng lại không phải…Ê ê ê, sao lạ vậy?”

Sau khi Trình Nam Phong nói xong lời đâu khổ, cuối cùng anh ta cũng nhớ ra lý do mình đến đây. Anh ta buông Nguyễn Nguyệt ra, chỉ thẳng Đổng Thiên Tâm mà tức giận quát lớn: “Thượng Quan Hoán Nhiên, tình nghĩa hai mươi mấy năm của chúng ta, cô lại dám khiến Nguyễn Nguyệt chịu khổ đến mức này! Chỉ vì tôi không thích cô? Tôi nói cho cô biết, dù trên đời này chỉ còn lại mỗi cô là phụ nữ, tôi cũng không bao giờ liếc mắt nhìn cô! Trái tim tôi, mãi mãi thuộc về Nguyễn Nguyệt, cô là đồ điên, hoàn toàn không xứng…”

“Khoan!” Mang Trú nắm chặt ngón tay Trình Nam Phong, làm như sắp bẻ gãy nó. Đổng Thiên Tâm hoảng hốt hét lên: “Đừng! Chúng ta sắp qua màn rồi, nhịn chút đi!”

Trình Nam Phong càng giận dữ hơn: “Một tên vệ sĩ nhỏ nhoi mà dám phản kháng sao?”

“Chính Thượng Quan Hoán Nhiên đã cứu tôi!” Nguyễn Nguyệt đứng chắn trước mặt Đổng Thiên Tâm.

Mang Trú kinh ngạc. Đổng Thiên Tâm vội kéo tay áo anh ta, anh ta lập tức hiểu ý, cùng cô lùi sang một bên, nhường sân khấu cho đôi nam nữ chính.

Trình Nam Phong nghi ngờ: “A Nguyệt, em nói gì vậy?”

Nguyễn Nguyệt điềm nhiên đáp: “Đám lưu manh này bắt cóc tôi và Thượng Quan Hoán Nhiên, là vì có thù với anh. Trước khi anh đến, chính Thượng Quan Hoán Nhiên đã bảo vệ tôi.”

Trình Nam Phong khó tin nhìn cô: “A Nguyệt, tại sao em lại bênh vực cho đồ điên này?”

Nguyễn Nguyệt nhìn lại với ánh mắt kiên định: “Trình Nam Phong, chúng ta chia tay đi!”

Câu nói ấy vừa thốt ra, tất cả đều sững sờ. Không chỉ con người, mà cả thời gian và không gian cũng chết lặng…cả thế giới một lần nữa rơi vào trạng thái tĩnh lặng. Trình Nam Phong hóa thành một người giấy mờ nhạt.

Chu Lang Thần há hốc miệng. Bạng Đại Hải vốn nằm xỉu trên mặt đất cũng ngóc đầu dậy liếc nhìn, rồi lại ngã quỵ xuống.

Mang Trú biến sắc, Cát Dương Chỉ Chỉ ôm mặt thốt lên: “Xong rồi, xong rồi, cốt truyện chính hoàn toàn bị lệch rồi! Chúng ta sẽ kẹt mãi trong bộ phim này mất!”

Nguyễn Nguyệt lặng lẽ đứng đó, nhìn Trình Nam Phong, rồi nở một nụ cười.

“Nguyễn…Nguyễn Nguyệt?” Đổng Thiên Tâm thận trọng hỏi: “Cô biết mình vừa nói gì không?”

Nguyễn Nguyệt quay đầu lại: “Tôi không phải một con người thật, đúng chứ?”

Đổng Thiên Tâm: !!

Nguyễn Nguyệt ngẩng đầu, quan sát xung quanh: “Nơi này cũng không phải là thế giới thực.”

Cùng với lời nói của Nguyễn Nguyệt, không gian xung quanh bắt đầu sụp đổ. Nhà kho, chiếc xe jeep, đám lưu manh nằm trên đất đều hóa thành tro bụi. Chỉ còn lại người giấy Nguyễn Nguyệt, Trình Nam Phong, Chu Lang Thần và Bạng Đại Hải.

Lớp lọc màu lấp lánh trên mặt Nguyễn Nguyệt và Chu Lang Thần cũng biến mất. Bộ tóc giả và vết thương của Bạng Đại Hải cũng biến mất, mọi người đứng trong một không gian trắng toát sạch sẽ, bốn bề yên lặng đến rợn người.

Nguyễn Nguyệt khẽ thở dài: “Quả nhiên là như vậy.”

Chu Lang Thần lẩm bẩm: “Chắc chắn là tôi điên rồi!”

Bạng Đại Hải rên rỉ: “Chắc chắn tôi đang mơ!”

Đổng Thiên Tâm thở dài: “Nơi này là một bộ phim thần tượng lãng mạn, các ngươi chính là nhân vật trong phim.”

Nguyễn Nguyệt: “Còn các cô?”

Đổng Thiên Tâm cười gượng: “Những kẻ xui xẻo bị kéo vào thế giới này.”

“Vì sao?”

“Hả?”

“Vì sao phải khiến chúng tôi tỉnh lại?” Nguyễn Nguyệt hỏi: “Để chúng tôi mãi mãi sống trong thế giới hồng phấn lãng mạn kia, không phải tốt hơn sao?”

“Ơ…” Đổng Thiên Tâm nhìn về phía Mang Trú, Mang Trú liếc trái liếc phải, lại nhìn sang Cát Dương Chỉ Chỉ, Cát Dương Chỉ Chỉ bắt đầu lau mũ bảo hiểm của mình.

“Khụ.” Đổng Thiên Tâm gãi đầu: “Thật ra, nghĩ kỹ lại, là các người tự tỉnh dậy mà.”

Nguyễn Nguyệt, Chu Lang Thần và Bạng Đại Hải đều ngớ người.

Đổng Thiên Tâm nói: “Các người thử nhớ lại xem, mình tỉnh dậy khi nào, và tại sao lại tỉnh?”

Chu Lang Thần: “…Tôi phát hiện dưới bàn trong phòng vẽ có một bạn học trốn ở đó, tò mò nên muốn đến xem thử…”

Bạng Đại Hải: “Tôi sợ bị cô đánh chết…nên muốn trốn…”

Nguyễn Nguyệt: “…Tôi muốn tự cứu mình, cũng muốn cứu cô…”

Đổng Thiên Tâm nhún vai, ra vẻ bất lực: “Đúng vậy, là chính các người muốn, rồi làm. Nên đó là lựa chọn của chính các người.”

Ba nhân vật nhìn nhau không nói nên lời.

Chu Lang Thần: “Chúng tôi…”

Bạng Đại Hải: “Lựa chọn của…”

Nguyễn Nguyệt: “…chính mình?”

Từ phía trên truyền đến tiếng gõ phím “tạch tạch tạch.” một con trỏ chuột khổng lồ nhảy ra, nhấp nháy, sau đó hiện lên một chuỗi ký tự: [Tập 20, Kết thúc].

Con trỏ đứng im, không xuất hiện thêm chữ nào khác.

Cảnh tượng bắt đầu tụ hợp, xoay chuyển, tái tổ hợp thành một sân bay đông đúc, dòng người qua lại tấp nập, những chiếc vali đủ màu sắc lăn trên mặt sàn.

Đổng Thiên Tâm phát hiện mình lại trở thành diễn viên quần chúng, số hiệu 32, đứng giữa đám đông, Mang Trú ngay bên cạnh (số hiệu 33), Cát Dương Chỉ Chỉ ngồi trên vai (số hiệu: mô hình), cạnh đó là Bạng Đại Hải, diễn viên quần chúng số 34.

Giữa đám đông, Nguyễn Nguyệt và Trình Nam Phong đứng đối diện nhau, Chu Lang Thần đứng cách đó vài bước, mắt Trình Nam Phong đỏ hoe, còn Nguyễn Nguyệt và Chu Lang Thần đều mang vẻ mặt ngơ ngác.

Bên trên hiện lên dòng bình luận cổ vũ của fan Chu Lang Thần: [Cuối cùng cũng đến tập cuối rồi, vì Chu Lang Thần, tôi đã chịu đựng tình tiết này bao lâu nay.]

[Tóm tắt trước đó: Trình Nam Phong bị thương khi cứu người, mất trí nhớ, quên hết mọi kỷ niệm về Nguyễn Nguyệt và những người khác. Nguyễn Nguyệt đau lòng quyết định ra nước ngoài du học, Chu Lang Thần cũng quyết định theo Nguyễn Nguyệt ra nước ngoài, kiên trì chờ đợi. Đến phút cuối, Trình Nam Phong khôi phục trí nhớ, bắt đầu cuộc hành trình truy thê đầy nước mắt.]

[Lại mất trí nhớ, lại truy thê, thêm một vụ tai nạn xe hơi với bệnh máu trắng nữa là hoàn chỉnh!]

[Chị em ơi, cố lên, sắp xong rồi!]

[Chúng ta phải có đầu có cuối!]

Đúng lúc này, Cát Dương Chỉ Chỉ mở miệng, giọng lại là của Tả Bách: [Chúng tôi đã tìm được trợ lý của Ôn Thuần, lấy được bản

thảo đầu tiên của kịch bản.]

Cát Dương Chỉ Chỉ mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một màn chiếu hologram, là trang bìa scan của kịch bản "Tình yêu đẹp như viên ngọc quý". Hai chữ "Tình yêu" bị gạch ngang.

Dưới chữ ký của Ôn Thuần có hai đoạn chữ viết tay.

Đoạn đầu: [Có thể nhân vật là hư cấu, nhưng nhân vật hư cấu của bạn cuối cùng sẽ trở nên thật trong thế giới này. Chúng sẽ sống lại dưới ngòi bút của bạn, trở thành những sinh mệnh thực sự.]

Đoạn thứ hai: [Giấc mơ không tàn, sự sống không dừng.]

Cát Dương Chỉ Chỉ dùng giọng của Tả Bách đọc đoạn thứ hai: [Tin tức mới nhận được, Ôn Thuần đã qua đời vì tai nạn xe hơi cách đây năm năm. Kịch bản này là tác phẩm cuối cùng, cũng là tác phẩm duy nhất của cô ấy.]

Chương 30: Nguyện Vọng Thật Sự Của Cô Ấy

Tả Bách và Lữ Ngọ ghé đầu vào nhau, dán mắt vào màn hình điện thoại.

Lữ Ngọ hỏi: “Bản scan kịch bản vừa rồi đã gửi vào chưa?”

Tả Bách trả lời: “Chắc là rồi.”

Hiện trên màn hình đang chiếu cảnh chuyển đoạn trước khi kết thúc, với đủ loại ngoại cảnh, OST và hồi tưởng ký ức, tất cả chỉ để kéo dài thời gian. Trong sân bay, nhóm diễn viên quần chúng đông đúc, lại chỉ toàn cảnh xa, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Đổng Thiên Tâm và Mang Trú. Lữ Ngọ không cam tâm, dí sát mũi vào màn hình, đến mức mùi nước hoa hồng quá đậm của anh làm Tả Bách khó chịu, phải lùi lại, đẩy gọng kính và hỏi: “Trừ kịch bản ra, còn di vật nào khác của Ôn Thuần không?”

Người phụ nữ trước mặt Tả Bách khoảng ngoài ba mươi, tóc ngắn, không trang điểm, mang theo một túi tài liệu lớn, vẻ mặt có chút e dè.

Cô ta lắc đầu: “Tôi chỉ có kịch bản này.”

Tả Bách cau mày, lật lại tập hồ sơ mà Lữ Ngọ đưa tới: “Cô tên là Trác Linh, từng dùng bút danh Trác Việt. Năm năm trước, cô là trợ lý của Ôn Thuần, đã theo học viết kịch bản với cô ấy tám tháng. Nhưng giờ cô chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường…”

Bên cạnh Trác Linh, một người đàn ông đầu trọc to béo cắt ngang: “Tiểu Linh, tại sao cô không làm biên kịch nữa?”

Người đàn ông này chính là Bạng Khải Cường, hay còn gọi là Bạng Đại Hải trong phim. Ông ta có khuôn mặt bóng dầu, mặc một chiếc áo gi-lê câu cá với bảy tám chiếc túi nhồi căng, trông càng làm vóc dáng thêm phần ục ịch.

Trác Linh cười gượng: “Tôi không có tài năng nên bỏ cuộc rồi.”

Bạng Khải Cường sững người một lát rồi cũng cười theo: “Tôi cũng vậy, không có tài năng diễn xuất. Giờ tôi chuyển sang làm đạo diễn tuyển vai. Bộ phim này chắc là tác phẩm duy nhất để đời của tôi. Sau này chết đi, tôi định khắc luôn tên mình trên bảng phân vai vào bia mộ, haha.”

Tiếng cười gượng gạo nhanh chóng lan ra xung quanh, rồi chuyển thành những tiếng thở dài. Tất cả cùng nhìn về phía tập kịch bản trong tay Tả Bách.

Tả Bách lật nhanh các trang, hàng chữ Hán chạy qua kính mắt của anh như dòng chảy: “Nhân vật Trình Nam Phong trong bản thảo gốc và trong phim khác nhau hoàn toàn. Từ tính cách quả quyết, kiên định đã trở thành cố chấp và cứng nhắc. Điều này đi ngược lại hoàn toàn với thiết kế ban đầu của Ôn Thuần. Sự thay đổi này có lý do đặc biệt nào không?”

Trác Linh trả lời: “Người đóng vai Trình Nam Phong là Khâu Tề, khi đó là một thần tượng mới nổi. Nhà sản xuất dựng cả bộ phim chỉ để nâng đỡ cậu ta. Khâu Tề không hài lòng với thiết kế nhân vật trong bản thảo gốc, nên đã yêu cầu sửa đổi. Các nhân vật khác chỉ bị thay đổi đôi chút, nhưng riêng Trình Nam Phong thì từ đầu đến chân không còn liên quan gì đến bản gốc của cô Ôn nữa.”

Bạng Khải Cường thở dài: “Phim vừa quay xong chưa đầy một tháng thì Khâu Tề gặp scandal, khiến phim bị đóng băng năm

năm. Nếu không nhờ Thẩm Ước nổi tiếng bất ngờ thì…Haiz, dù bị cắt thành phim ngắn, nhưng ít nhất cũng được phát sóng rồi."

Trác Linh nói nhỏ: "Cô Ôn chắc sẽ rất vui."

"Đương nhiên là vui rồi! Kịch bản này là tâm huyết cả đời của cô ấy!" Bạng Khải Cường cười lớn, rồi nói tiếp: "Lúc mới lập đoàn làm phim, cô Ôn cứ ngày đêm ở trong căn phòng nhỏ của mình viết kịch bản. Mỗi ngày cô ấy chỉ ăn một cái bánh bao, ăn xong là ngủ, ngủ đến tối thì lại dậy viết tiếp. Mỗi lần gặp cô ấy đều thấy hai mắt thâm quầng, nhìn chẳng khác gì gấu trúc."

Trác Linh mỉm cười, nhớ lại: "Quán bánh bao chiên đối diện nhà trọ ấy mà, chúng ta ngày nào cũng tới đó ăn. Ông chủ quán còn nhận ra chúng tôi. Anh Bạng thích uống rượu nếp của quán nhất, mỗi lần uống xong lại hô lớn: 'Sau này tôi sẽ thành Ảnh Đế!'"

Bạng Khải Cường gãi đầu, cười ngượng: "Hồi đó còn trẻ không biết trời cao đất dày, chỉ nói bừa thôi. À, cô còn nhớ cô xin nghỉ nửa tháng để về trường viết luận văn tốt nghiệp không?"

Trác Linh gật đầu: "Nhớ chứ, sao thế?"

"Trong thời gian đó, đoàn làm phim đang thử vai. Thẩm Ước cũng thử vai lúc ấy. Khi đó cậu ta không có tiền, cũng chẳng có danh tiếng, nhưng lại ăn sáng ở quán bánh bao ấy. Tiếc là không xin được số WeChat, nếu không bây giờ chúng ta cũng có quan hệ với Ảnh Đế rồi."

Ánh mắt Trác Linh trầm xuống: "Khi đó, cô Ôn và tôi đã bị đuổi khỏi đoàn làm phim, không có cơ hội gặp Thẩm Ước. Nhưng cô Ôn từng nói, Thẩm Ước rất có tài."

"Cô hiểu lầm rồi, cô Ôn nói Thẩm Ước có tài, không phải chỉ về diễn xuất mà là…" Bạng Khải Cường hạ thấp giọng, tiếp: "Thẩm

Ước ăn xong bữa sáng thường ra vườn hoa sau quán bánh bao để luyện hát. Chúng tôi tình cờ nghe thấy."

Trác Linh trợn tròn mắt: "Nhưng tôi nghe nói Thẩm Ước không phân biệt được âm chuẩn cơ mà."

"Không chỉ không phân biệt được âm chuẩn, mà hát còn giống như quạ kêu. Nhưng lạ ở chỗ…" Bạng Khải Cường vỗ đùi: "Giọng hát của cậu ta thật sự có sức mạnh chấn động lòng người."

Trác Linh ngỡ ngàng chớp mắt: "Vì quá khó nghe nên mới gây chấn động à?"

Cả hai phá lên cười.

Tả Bách lật đến trang cuối cùng của kịch bản, dưới dòng chữ "Kết thúc" chỉ còn lại khoảng trắng trống rỗng. Anh ngạc nhiên hỏi: "Không có đoạn kết à?"

"Cô Ôn không kịp viết cảnh cuối cùng." Trác Linh đáp: "Đoạn kết là do đạo diễn và các biên kịch sau này thêm vào."

"Diễn viên quần chúng, đây là một cái kết đoàn tụ gia đình đầy khuôn sáo, không có gì đặc biệt cả."

"Ý anh là, kết cục hiện tại không phải do Ôn Thuần viết?" Tả Bách nhìn về phía Trác Linh: "Có đúng không?"

Trác Linh có vẻ hơi lúng túng: "Ngày rời khỏi đoàn phim, cô Ôn đã đưa cho tôi kịch bản này. Cô ấy nói, mặc dù câu chuyện này chưa hoàn thành, nhưng cô ấy tin rằng tất cả mọi người trong câu chuyện chắc chắn sẽ tìm được một cái kết tốt đẹp."

Tả Bách lật lại trang bìa, nhẹ nhàng đọc lên: "'Có thể nhân vật là do bạn tưởng tượng ra, nhưng nhân vật hư cấu của bạn sẽ sống lại dưới ngòi bút của bạn, trở thành những sinh mệnh thực sự…'"

Trác Linh nói: “Giáo sư Tả, vậy chuyện anh nói trước đây là…?”

Bàng Mạnh Cường thắc mắc: “Chúng tôi thực sự có thể thấy được điều đó trong bộ phim này sao?”

“Được rồi, được rồi, được rồi!” Lữ Ngọ hét lên, đầu ngón tay nâng mí mắt: “Tôi đã tìm thấy Đổng Thiên Tâm và Điện hạ Mang Trú, mau lại đây, phim sắp bắt đầu rồi!”

Mắt kính của Tả Bách lóe lên ánh sáng: “Chúng ta hãy cùng chờ xem.”

—

Tại khu vực kiểm tra an ninh sân bay, Trình Nam Phong túm chặt vai của Nguyễn Nguyệt, mắt đỏ hoe, khóc nức nở: “A Nguyệt, là anh sai, anh không nên quên em! Em đừng rời xa anh, em không thể rời xa anh, anh yêu nhất chỉ có em thôi! Em là tất cả của anh!”

Nguyễn Nguyệt thở dài, định nói gì đó, nhưng Trình Nam Phong đột nhiên đổi mục tiêu hét lên: “Chu Lang Thần, tại sao cậu phản bội tôi?! Tôi coi cậu là anh em, thế mà cậu lại cướp A Nguyệt của tôi! Sao cậu có thể làm vậy?!”

Chu Lang Thần mở to mắt như quả nho, liên tục xua tay: “Tôi không phải, tôi không có, đừng vu oan, tôi xin rút lui, tôi đi đây, hai người cứ tiếp tục đi!”

Nói xong, anh luồn vào đám đông, chuẩn xác tìm thấy Đổng Thiên Tâm, chen vào đứng cạnh, rồi thở phào một hơi.

Đổng Thiên Tâm, Mang Trú, Cát Dương Chỉ Chỉ và Bạng Đại Hải đồng loạt nhìn anh, vẻ mặt đầy bất lực.

Đổng Thiên Tâm: “Cậu dù sao cũng là nam phụ, rút lui như vậy có phải là quá vội vàng không?”

Bạng Đại Hải: “Lời thoại ít quá nhỉ.”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Mất mặt.”

Mang Trú: “Nhát gan.”

Chu Lang Thần: “Tôi gọi đó là ‘thành toàn cho người khác’, một đức tính cao đẹp biết bao.”

Bình luận ủng hộ hiện lên như hùa theo: [Chu Lang Thần có tấm lòng nhân hậu, thành toàn cho người khác.]

[Chu Lang Thần hy sinh bản thân, thành toàn cho cặp nam nữ chính, đó là tình yêu cao thượng biết bao!]

[Chu Lang Thần cười ngoài mặt, nhưng đôi mắt lại khóc, trái tim tôi đau quá.]

“Này!” Chu Lang Thần hét lên về phía dòng bình luận: “Tôi không khóc nhé!”

Mọi người đồng loạt ôm trán.

Chu Lang Thần với màn “thành toàn cho người khác” của mình khiến Trình Nam Phong cứng họng, môi mấp máy vài cái, không biết phải nói gì tiếp.

Nguyễn Nguyệt bật cười: “Đúng như anh thấy, tôi và Chu Lang Thần chỉ là bạn bè.”

Trình Nam Phong gào lên: “Nếu không phải vì cậu ta, sao em lại rời xa tôi?!”

Nguyễn Nguyệt: “Vì tương lai của tôi.”

Trình Nam Phong sững sờ.

Nguyễn Nguyệt thở ra một hơi dài, khuôn mặt không vui không buồn: “Tại sao tôi thích anh? Thích anh ở điểm nào? Bắt đầu thích anh từ khi nào? Giờ nghĩ lại, tôi không hề biết.”

Trình Nam Phong càng thêm bối rối.

“Anh thì sao?” Nguyễn Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Trình Nam Phong: “Anh thích tôi vì điều gì? Thích tôi ở đâu? Và thích tôi từ bao giờ?”

“Anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên, không, là vì anh bị tài năng và thiên phú của em cuốn hút…không, vì anh yêu em nhất, em là người anh yêu nhất, chỉ có em…chỉ có em…” Trình Nam Phong càng nói càng rối, vẻ ngoài long lanh của anh ta méo mó, hiện lên đầy lỗi và vỡ vụn như mảnh ghép lỗi.

Đổng Thiên Tâm kinh ngạc: “Trình Nam Phong bị lỗi hệ thống à?”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Kịch bản lộn xộn, nhân vật này mất đi ý nghĩa rồi.”

Mang Trú: “Nhân vật hỏng rồi.”

Chu Lang Thần và Bạng Đại Hải hoảng sợ kiểm tra bản thân một lượt, không phát hiện gì bất thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Nguyệt nhìn Trình Nam Phong, ánh mắt đầy phức tạp: “Trình Nam Phong, ý nghĩa của sự tồn tại của anh là gì?”

Trình Nam Phong lắp bắp trong trạng thái méo mó: “Tất nhiên là em!”

Nguyễn Nguyệt: “Trước đây, tôi cũng nghĩ như vậy. Thế giới của tôi chỉ có anh, anh là tất cả của tôi. Nhưng bây giờ, tpop lại không biết nữa.”

Trình Nam Phong: “Ý em…là sao?”

“Những gì tôi từng nghĩ là chính mình, thật ra không phải là tôi. Những gì tôi từng nghĩ là thế giới, cũng không phải là thế giới thực sự. Ngay cả ý nghĩa sự tồn tại của tôi, cũng chỉ là hư vô.”

Bóng dáng Trình Nam Phong dần bị che lấp bởi lớp nhiễu mờ ngày càng dày đặc, trở thành một hình dáng mơ hồ, chỉ biết lặp đi lặp lại: “Ýem …là sao?”

Nguyễn Nguyệt đưa tay lên, muốn chạm vào gương mặt Trình Nam Phong, nhưng lại dừng lại giữa chừng và thu tay về: “Thật ra, tôi vẫn chưa biết ý nghĩa sự tồn tại của mình là gì. Nhưng tôi muốn thử nghĩ thêm, thử tìm kiếm…”

Nguyễn Nguyệt quay đầu, nhìn về phía Đổng Thiên Tâm từ xa: “Nếu tôi lựa chọn như vậy, thế giới này có phải sẽ kết thúc không?”

Đổng Thiên Tâm: “Nếu là như vậy, cô vẫn sẽ lựa chọn chứ?”

Nguyễn Nguyệt trầm mặc hồi lâu, rồi trả lời: “Sẽ!”

Đổng Thiên Tâm mỉm cười: “Yên tâm đi, cô mới là trung tâm của thế giới này. Chỉ cần là sự lựa chọn của cô, cả thế giới sẽ ủng hộ cô…”

Lời nói chưa dứt, từ trên bầu trời xa xăm vang lên một tiếng “rắc”, như thể có điều gì đó vừa sụp đổ, vừa kiên quyết lại vừa mong manh.

Đổng Thiên Tâm: “Ê ê ê, đừng bảo là thật sự sụp rồi đấy nhé?!”

“Một tâm ý tĩnh lặng, tựa như băng ngàn năm.” Mang Trú kết ấn, niệm chú, rồi xoay tay đẩy mạnh lên trời: “Nguyên! Trì! Định!”

Một trận pháp sáng rực rỡ, đẹp đẽ hiện lên giữa không trung, hóa thành vô số sợi ánh sáng trong suốt, bay về bốn phương tám hướng, hàn gắn lại toàn bộ thế giới.

Bạng Đại Hải và Chu Lang Trần ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn cảnh tượng ấy.

Đổng Thiên Tâm ngơ ngẩn nhìn Mang Trú: “Anh còn giỏi vá trời nữa à?!”

“Nếu thế giới này sụp đổ, chúng ta cũng gặp rắc rối.” Mang Trú thản nhiên phủi tay áo: “Cô cứ tiếp tục đi.”

Đổng Thiên Tâm đôi mắt cong cong: “Cảm ơn nhé!”

Nguyễn Nguyệt thu hồi ánh mắt đang ngước nhìn, nét mặt thoáng chút u buồn: :Quyết định này của tôi liệu có quá muộn không?”

Đổng Thiên Tâm lắc đầu: “Chỉ cần cô cho rằng nó đúng, thì quyết định vào lúc nào cũng không muộn.”

Nói đến đây, Đổng Thiên Tâm đột nhiên nghĩ đến dòng chữ trên trang bìa kịch bản, bèn buột miệng thốt lên: “Mơ ước không tàn, sự sống không dừng.”

Nguyễn Nguyệt nở nụ cười rạng rỡ, nước mắt lăn dài trên má, rồi một lần nữa nhìn về phía Trình Nam Phong: “Thế giới của anh không nên chỉ có tôi, thế giới của tôi cũng không nên chỉ có anh. Trình Nam Phong, hãy đi khám phá một thế giới rộng lớn hơn đi.”

Cả hình dáng Trình Nam Phong hóa thành một đám nhiễu loạn đầy sắc màu, không còn lời nào để nói nữa.

“Tạm biệt.”

Nguyễn Nguyệt lau đi nước mắt, quay sang vẫy tay với Đổng Thiên Tâm và những người khác, rồi bước qua cổng kiểm tra an ninh, hòa vào ánh sáng rực rỡ bao la.

Trình Nam Phong tan thành từng mảnh giấy vụn, bị ánh sáng thổi bay đi.

Các diễn viên quần chúng lần lượt hoạt động trở lại, sân bay khôi phục sự ồn ào và trật tự thường ngày. Đổng Thiên Tâm nhìn trái, nhìn phải, đầy nghi hoặc: "Qua màn rồi à? Sao chúng ta vẫn còn ở đây?"

Mang Trú ngẩng đầu: "Bình luận trực tuyến và oán khí đều biến mất rồi."

Cát Dương Chỉ Chỉ: "Chẳng lẽ còn diễn nữa sao?"

Chu Lang Trần và Bạng Đại Hải đột nhiên đồng loạt hét lên, chỉ về phía trước.

Đổng Thiên Tâm cũng nhìn thấy. Đối diện là một cô gái trẻ, mặc chiếc quần bò mềm mại đã hơi sờn, áo phông đơn giản, kẹp một chiếc máy tính xách tay cũ, bước tới đầy tự nhiên và thoải mái. Mái tóc cô buộc hờ bằng một cây bút chì, nụ cười rạng rỡ như ánh sáng.

"Cảm ơn mọi người, đã giúp Nguyễn Nguyệt lựa chọn kết cục của cô ấy."

Đổng Thiên Tâm chớp chớp mắt: "Cô là…Ôn Thuần à?"

"Đúng vậy, là tôi." Ôn Thuần mỉm cười.

"Kết cục này có phải là tâm nguyện của cô không?" Mang Trú hỏi.

Ôn Thuần nhìn về phía Chu Lang Trần và Bạng Đại Hải, mỉm cười rạng rỡ: “Các nhân vật trong câu chuyện của tôi đều là bạn của tôi. Nguyện vọng của tôi chính là các bạn của tôi có thể kiên định, dũng cảm, không thay đổi ý chí mà theo đuổi ước mơ của mình, tiến lên không ngừng, không bao giờ từ bỏ!”

Chu Lang Trần và Bạng Đại Hải mắt đỏ hoe.

Ôn Thuần cúi đầu thật sâu về phía Mang Trú: “Cảm ơn anhi! Sức mạnh của tôi không đủ để duy trì thế giới này, cảm ơn anh đã giúp giữ cho thế giới này được tồn tại, cảm ơn anh rất nhiều!”

Mang Trú: “Chỉ là một kỹ thuật vá sửa không gian mà thôi, không cần làm quá lên thế.”

Ôn Thuần ngẩn người, chớp mắt rồi hỏi Đổng Thiên Tâm: “Anh ấy lúc nào cũng kiêu ngạo như vậy sao?”

Đổng Thiên Tâm nhún vai: “Có lẽ là thiết lập mặc định từ lúc xuất xưởng, hết thuốc chữa rồi.”

Cát Dương Chỉ Chỉ bật cười: “Phụt!”

Mang Trú: “Này!”

Ôn Thuần bật cười, lấy ra một trái tim màu hồng phấn đưa cho Đổng Thiên Tâm: “Cái này là quà cảm ơn của tôi dành cho cô.”

Đổng Thiên Tâm nghi hoặc nhận lấy. Trái tim mềm mềm, giống như một viên kẹo dẻo. Cô bóp nhẹ một cái, “bùm” một tiếng, nó phát nổ, không khí ngập tràn hương thơm ngọt ngào màu hồng phấn. Mang Trú và Cát Dương Chỉ Chỉ hắt xì mạnh.

Đổng Thiên Tâm: “Đây là cái gì vậy?”

Ôn Thuần đưa một ngón tay lên môi ra hiệu: “Ở cuối câu chuyện, luôn phải để lại một chút bí ẩn để hấp dẫn chứ.”

Cùng với lời cô nói, không gian sân bay dần rời xa họ, biến thành một màn hình phim rộng lớn. Chỉ còn Chu Lang Thần và Bạng Đại Hải ở lại trong màn hình, trong khi Đổng Thiên Tâm, Mang Trú và Cát Dương Chỉ Chỉ đã đứng bên ngoài màn hình.

Ôn Thuần đứng chắp tay sau lưng, nghiêng đầu, mỉm cười: "Ở cuối cùng của cuối cùng, thêm một đoạn ngoại truyện nho nhỏ nhé."

Trên màn hình phim, một người đàn ông cao gầy nhanh chóng bước tới trước mặt Bạng Đại Hải và Chu Lang Thần. Trên đầu ông ta lơ lửng một loạt danh hiệu: "Đạo diễn + Nhà săn tài năng + Đại gia đầu tư."

Người đàn ông nói với Bạng Đại Hải: "Cậu có hứng thú tham gia bộ phim của tôi không?"

Bạng Đại Hải sững sờ: "Tôi…tôi ư?"

Người đàn ông gật đầu: "Cậu có tiềm năng trở thành Ảnh đế đấy!"

Bạng Đại Hải nhảy cẫng lên: "Ông ấy nói tôi có thể làm Ảnh đế này!"

Người đàn ông lại quay sang Chu Lang Thần: "Cậu có muốn làm ca sĩ không?"

Chu Lang Thần: "Tôi? Làm ca sĩ?"

"Giọng hát của cậu có sức lay động lòng người."

Chu Lang Thần thốt lên một tiếng "Wow".

Những người đứng ngoài màn hình: "…"

Ôn Thuần: "Mọi người có hài lòng với đoạn ngoại truyện này không?"

Đổng Thiên Tâm: “Tôi phải nói rõ, tôi không phải kẻ kỳ thị người hát dở, nhưng mà…giọng hát của cậu ấy thì…ừm…”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Kinh khủng quá!”

Mang Trú: “Không cần thiết đâu!”

Ôn Thuần cười lớn, vẫy tay thật mạnh rồi tan biến trong ánh sáng rực rỡ.

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú quay lại phòng khách thực tế. Đổng Thiên Tâm vẫn mặc bộ đồ ngủ như lúc rời đi, còn Mang Trú cầm trên tay chiếc muỗng sắt đang dùng để ăn dưa hấu.

Tả Bách và Lữ Ngọ ngồi trên ghế sô pha đối diện, nhìn chằm chằm vào họ. Trên đầu gối Tả Bách đặt một chiếc laptop, phím Enter và phím Space đều bị nứt. Trong màn hình, Cát Dương Chỉ Chỉ thở dài một hơi, nằm bẹp ra.

Đổng Thiên Tâm nhìn điện thoại trên bàn, bài hát kết thúc phim “Tình yêu đẹp như viên ngọc” đang phát, các dòng bình luận vui vẻ chạy liên tục: [Không ngờ kết cục là nữ chính ra nước ngoài làm sự nghiệp, hơi bất ngờ.]

[Thật là một cú twist!]

[Ngoại truyện cuối cùng khá thú vị đấy.]

[Mọi người có để ý không, diễn viên quần chúng đầu trọc ấy đóng mấy vai liền.]

[Người săn tài năng đó có mắt nhìn ghê, lại phát hiện ra Chu Lang Thần để làm ca sĩ.]

[Mong chờ Chu Lang Thần làm ca sĩ.]

[Viết huyết thư yêu cầu làm mùa 2!]

Đổng Thiên Tâm nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen.

Tả Bách tháo kính, xoa xoa thái dương: “Hai người đã ở trong đó 16 tiếng rồi.”

Lữ Ngọ ôm ngực: “Hai người có biết tôi đã trải qua 16 tiếng đó thế nào không? Như một năm dài đằng đẵng vậy!”

Nói xong, hai người đồng loạt lăn ra ghế, ngất ngư.

Mang Trú nhặt bản sao kịch bản nháp trên bàn trà, lật xem: “Bản gốc đâu?”

Lữ Ngọ yếu ớt vẫy tay: “Bị…người khóc lóc như chó…mang về rồi…”

Đổng Thiên Tâm: “Ai vậy?”

Lữ Ngọ: “Huuuuuu…”

Tả Bách: “Huuu…huuu…”

Hai người tựa đầu vào nhau ngủ ngon lành.

Đổng Thiên Tâm bật cười: “Cảm ơn hai người đã hỗ trợ bên ngoài, vất vả rồi.”

Mang Trú cầm chiếc chăn dâu tây nhỏ của mình đến, đắp lên bụng hai người. Trong màn hình, Cát Dương Chỉ Chỉ cũng kéo một tập tài liệu làm gối và ngủ say.

Đổng Thiên Tâm ngáp dài, nói câu “chúc ngủ ngon” rồi lạch bạch quay lại phòng ngủ.

Mang Trú rũ mắt trầm tư một lát, cầm lấy bản sao kịch bản bước ra ban công. Ngồi xếp bằng, nhắm mắt, chậm rãi lắng đọng tâm thần, bắt đầu ngày tu hành của tộc Chúc Long.

Cách đó mười cây số, trong một khách sạn bình dân, Bạng Khải Cường ngồi trên giường, không ngừng đọc đi đọc lại phần ngoại truyện của "Tình Yêu Tựa Như Bảo Thạch", không ngừng lau nước mắt trên mặt.

Đột nhiên, anh nhảy khỏi giường, rút từ balo ra một bản sơ yếu lý lịch đã ố vàng và nhàu nhĩ. Trong ảnh là một Bạng Khải Cường của năm năm trước, ngông cuồng chẳng biết trời cao đất dày, nhưng tràn ngập ánh sáng.

Anh thay thế ảnh cũ bằng một bức ảnh mới chụp, mở hộp thư điện tử, cẩn thận viết một bức thư giới thiệu: "Chào đạo diễn Lý, tôi đã thấy thông báo casting phim mới của ông. Tôi rất hứng thú với một vai trong đó, mong ông có thể cho tôi một cơ hội thử vai. Dưới đây là sơ yếu lý lịch và phần giới thiệu về tôi…"

Cách đó mười sáu cây số, trong một căn phòng thuê, Trác Linh ngồi trước bàn học, chăm chú nhìn bản gốc kịch bản trong tay.

Trên bàn, tài liệu ôn thi công chức chất thành đống, cùng với những tập đề thi mẫu. Trên tường dán một tờ lịch đếm ngược ngày thi.

Cô nhớ lại ngày mình bị buộc rời khỏi đoàn phim năm năm trước, khi cô và Ôn Thuần kéo vali đi trên con đường vắng lặng lúc rạng sáng, ánh đèn đường lạnh lẽo như sương phủ trên mặt đất.

Trác Linh: "Mình không muốn làm biên kịch nữa."

Ôn Thuần bước khựng lại: "Ồ."

"Vì mình không phải là dân chuyên ngành, tuổi cũng không còn trẻ, mình chỉ muốn tìm một công việc ổn định."

"Ừ."

“Nhưng mà, mình lại thấy sợ.”

Ôn Thuần dừng chân, quay đầu nhìn cô.

“Mình sợ rằng nếu một ngày nào đó, khi mình bảy tám mươi tuổi, mình sẽ hối hận, tại sao lúc trẻ lại không chọn làm biên kịch.”

Ôn Thuần lặng lẽ một lúc, rút kịch bản từ trong balo, đưa cho cô, nói: “Bất kỳ lúc nào, làm điều mình muốn đều không bao giờ là muộn.”

Liệu Trác Linh của năm năm trước có đọc được dòng chữ trong kịch bản không?

Chính cô cũng không chắc, có thể cô đã thấy, hoặc cũng có thể tự lừa mình rằng bản thân không thấy gì.

Ngón tay cô khẽ vuốt qua bìa kịch bản, hít sâu một hơi, xé toạc tờ lịch đếm ngược trên tường, để lộ ra tấm poster phía sau. Trên đó là dòng chữ: “Giải Thưởng Tác Phẩm Kịch Bản Mới”. Hạn nộp bài: 30/12.

Trác Linh đặt kịch bản ngay ngắn bên cạnh, mở laptop, đóng toàn bộ ghi chú ôn thi công chức, mở lại tệp tài liệu bị phủ bụi từ lâu. Từng chữ cô gõ vang lên mạnh mẽ: “Đề cương kịch bản: “Giấc Mơ Quý Hơn Ngọc Quý”.”

Trên ban công, Mang Trú khẽ mỉm cười.

Tận bên kia đại dương, nước Mỹ, vừa tham dự xong tuần lễ thời trang, Thẩm Ước tỉnh dậy từ giấc mơ, ngơ ngác nhìn trần nhà một lúc lâu. Lau nước mắt ở khóe mắt, anh nhấc điện thoại gọi cho quản lý của mình.

“Chị Nguyệt, tôi muốn chuyển hướng làm ca sĩ, ra album.”

Đầu dây bên kia im lặng đúng mười giây, rồi tiếng hét của người phụ nữ chợt bùng nổ: “Cậu điên rồi à?! Cậu không biết mình có giọng hát ra sao à? Cái bài OST lần trước phải chỉnh sửa đến mức nào cậu biết không? Cậu có biết tên của cậu đã trở thành cái tên ác mộng mà bất cứ dân chỉnh âm nào cũng phải tránh xa không? Chỉ cần nghe đến tên cậu, giá phải tăng gấp mười lần mà còn không ai chịu nhận không?!”

Thẩm Ước bật cười: “Tôi biết mà, nhưng ca hát là giấc mơ của tôi.”

“Giấc mơ? Giấc mơ bán được mấy đồng một ký hả? Có đủ cho cậu mua nổi một hot search không?!”

Thẩm Ước dần thu lại nụ cười, trả lời: “Tôi chỉ muốn kiên định, dũng cảm, bất chấp mọi thứ theo đuổi giấc mơ của mình. Bước tới không ngừng, không bao giờ từ bỏ!”

“Cậu đang nói nhảm cái gì vậy, đừng có…”

Thẩm Ước nhẹ nhàng cúp máy, trên mặt lộ ra nụ cười quyết tâm.

Mang Trú bất chợt mở mắt, khóe môi hơi méo đi, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Thật sự không cần thiết mà!”

Chương 31: [Phần 5. “Ngắm Nhìn Bầu Trời Các Bạn Đã Thấy”] Sáng Tối Của Thế Giới

Một ngày tươi đẹp bắt đầu từ bữa sáng của Tả Bách.

Sáng sớm, Đổng Thiên Tâm lơ mơ bị mùi thơm của món súp cuốn lấy, như được gió đưa đi, chân không chạm đất, trôi thẳng vào phòng ăn.

Giáo sư Tả đảm đang mặc bộ đồ ngủ kẻ xám, đeo chiếc tạp dề hình dâu tây, bày đầy những món ngon lên bàn ăn.

Tôm hấp trong veo, xíu mại bốc khói nghi ngút, bánh bao xá xíu mềm thơm, phở cuốn thịt tươi, cải xanh trắng ngần, chân gà hấp, gà nếp lá sen, bánh củ năng, cháo rau xanh, đậu nành mặn, còn có một ấm trà phổ nhĩ thơm lừng.

“Wow, Tả Bách, anh đi làm giáo sư toán đúng là sự tổn thất lớn của nền ẩm thực Trung Hoa!” Đổng Thiên Tâm trôi vào ghế, xắn tay áo chuẩn bị thưởng thức thì bị Tả Bách đưa cho một khay nhựa chia ngăn, kiểu khay dùng trong nhà ăn, màu hồng phấn, bốn góc in hình dâu tây đáng yêu, kèm thêm một chiếc thìa hình quả dâu.

Điện thoại kêu “ting” một tiếng, nhận được sơ đồ phân chia đồ ăn, đánh dấu từng ngăn sẽ chứa bao nhiêu tôm hấp, mấy viên xíu mại, mấy khúc phở cuốn, bao nhiêu gram bánh củ năng, v.v. Bên dưới sơ đồ còn có ghi chú đặc biệt: “Cân bằng đạm và rau, đảm bảo dinh dưỡng. Sau khi bày xong, quay lò vi sóng 55 giây để an toàn.”

Đổng Thiên Tâm: “Đây là gì đây…”

Tả Bách đưa ánh mắt ra hiệu.

Mang Trú không biết từ khi nào đã ngồi bên bàn, lưng thẳng tắp, hai tay đặt ngay ngắn trên bàn, đôi đũa đặt chỉnh tề trên giá đũa, mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Chết rồi, cô quên mất việc chăm sóc “Điện hạ Chúc Long” của mình rồi.

Đổng Thiên Tâm lặng lẽ vào bếp, bày đồ ăn vào khay theo sơ đồ, quay lò vi sóng xong, mang đến đặt trước mặt Mang Trú.

Mang Trú gật đầu: “Đa tạ.”

Lời cảm ơn này, tất nhiên là dành cho…Tả Bách.

Vì Tả Bách nắm toàn quyền trong bếp, Đổng Thiên Tâm không dám hó hé, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn. Nhưng khi vừa chạm đũa vào miếng phở cuốn, một đôi đũa khác đã nhanh như chớp cướp mất miếng ăn.

Lữ Ngọ một tay cầm bánh bao xá xíu, tay kia dùng đũa cướp món, còn giành luôn một bát cháo rau xanh. Vừa ăn, anh ta vừa gật gù: “Tay nghề của giáo sư Tả tuyệt đỉnh!”

“Bữa sáng 50 tệ, quét mã WeChat thanh toán.” Tả Bách chụp ảnh bàn ăn gửi lên điện thoại. Trước mặt Cát Dương Chỉ Chỉ cũng xuất hiện một phần ăn sáng y hệt, cậu vui vẻ ăn ngấu nghiến.

Lữ Ngọ định cướp món gà nếp, nhưng Đổng Thiên Tâm nhanh tay giành mất.

Lữ Ngọ liếc mắt, Đổng Thiên Tâm nhướng mày, ánh mắt hai người đấu nhau kịch liệt, tia lửa bắn tung tóe.

Đổng Thiên Tâm ra tay như điện chớp nhắm vào viên tôm hấp cuối cùng. Đũa của Lữ Ngọ như mũi tên rời cung chọc ngang. Hai đôi đũa va chạm trên không, tiếng "cạch cạch" vang lên không ngừng. Đổng Thiên Tâm không chịu thua, tay trái cầm thìa bổ sung. Ai ngờ Lữ Ngọ là cao thủ cả hai tay, đũa trái đũa phải cùng lúc xuất chiêu. Đổng Thiên Tâm bắt đầu yếu thế, viên tôm hấp to béo gần như rơi vào tay Lữ Ngọ. Đúng lúc ấy, một đôi đũa thứ ba xuất hiện từ hư không, kẹp chặt đôi đũa của Lữ Ngọ, rồi hất chúng ra, gắp viên tôm hấp đặt vào bát của Đổng Thiên Tâm.

Thì ra là Mang Trú.

Lữ Ngọ đũa run run: "Điện hạ Mang Trú, ngài thiên vị quá rồi đấy!"

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên: "Cảm…ơn…hả?"

Mang Trú đẩy chiếc đĩa trống không ra trước mặt: "Ta chưa no."

Đổng Thiên Tâm: "……"

Từ ngày Tả Bách làm bếp, con rồng ngốc này ngày càng phàm ăn. Cứ thế này, e rằng "Chúc Long" sẽ thành "Trư Long" mất thôi.

Đổng Thiên Tâm đành vào bếp làm thêm một suất "thức ăn cho rồng" quay lò vi sóng đúng 55 giây, rồi quay lại bàn. Nhìn vào bát mình, cô thấy có thêm một miếng gà nếp, một miếng bánh củ năng, nửa bát phở cuốn và hai chiếc chân gà hấp. Mang Trú đang múc cháo cho cô.

Lữ Ngọ cắn đũa, mặt mày cực kỳ tủi thân.

Đổng Thiên Tâm nhai bánh củ năng Mang Trú gắp cho, nhìn anh chậm rãi ăn bánh bao xá xíu cô hâm nóng, cảm thấy có gì đó không đúng…cô ăn đồ anh gắp, anh ăn đồ cô gắp, chẳng phải

giống như đang đút cho nhau ăn sao…phì phì phì! Không giống chút nào!

Lữ Ngọ không thắng nổi Mang Trú, chỉ đành buồn bã gặm vài cọng rau xanh: “Hai người… có phải đã xảy ra gì đó trong bộ phim thần tượng… không?”

Đổng Thiên Tâm khựng tay cầm đũa, Mang Trú ngừng nhai.

Cát Dương Chỉ Chỉ dỏng tai sát màn hình.

Mang Trú liếc nhanh về phía Đổng Thiên Tâm: “Hoàn toàn không có…”

“Ôi trời, bị phát hiện rồi!” Đổng Thiên Tâm kêu lên: “Trải qua chuyện này, tình cảm của tôi và Mang Trú ngày càng thăng hoa, vượt bậc, tăng vọt, phi mã, sóng gió dâng trào…”

Mang Trú mở to mắt nhìn, má bên trái phồng lên tròn vo bởi chiếc bánh bao xá xíu.

Đổng Thiên Tâm nói: “Chúng ta đã thiết lập một tình bạn cách mạng bền chặt như thép!”

Mang Trú: “Khụ khụ khụ khụ khụ!”

Lữ Ngọ đảo mắt nhìn Mang Trú hai vòng, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Tả Bách đặt bát xuống, tuyên bố: “Sau bữa ăn, chúng ta họp nhóm.”

—

Biệt thự của Đổng Thiên Tâm bị Tả Bách chiếm lĩnh.

Trên chiếc TV 70 inch ở phòng khách, hiện lên một dòng biểu ngữ đỏ rực: “Cuộc họp đầu tiên của Dự án Phát triển Tộc Chúc

Long”.

Cát Dương Chỉ Chỉ giơ bảng “Giữ yên lặng”, nghiêm túc tuần tra qua màn hình TV. Tả Bách, với chỏm tóc trên đầu dựng thẳng, cầm cây bút trình chiếu điện tử, dáng vẻ như đang dẫn một buổi thuyết giảng công khai, mặc dù chỉ mặc đồ ngủ và đi dép lê.

“Thời gian gấp gáp, chúng ta bắt đầu luôn nhé.” Tả Bách dùng cây bút chỉ vào màn hình TV, mở ra một file thuyết trình: “Chủ đề cuộc họp hôm nay là: Mối liên hệ giữa năng lượng nguyện lực và lan truyền mạng – Phân tích tình huống xuyên qua thế giới phim thần tượng.”

Đổng Thiên Tâm kinh ngạc: “Thậm chí đã chuẩn bị cả slide thuyết trình rồi sao?!”

Tả Bách lật sang trang tiếp theo: “Có ba mục thảo luận chính.”

Đổng Thiên Tâm: “Lại còn có mục thảo luận?”

Tả Bách: “Đổng Thiên Tâm, giữ yên lặng.”

Đổng Thiên Tâm lập tức im bặt, quay đầu nhìn thì thấy Mang Trú ngồi thẳng lưng, chuẩn bị cả một cuốn sổ nhỏ có hình dâu tây, chăm chú ghi chép tiêu đề. Lữ Ngọ thậm chí còn nghiêm túc chụp ảnh và ghi chú.

Không thể thua được!

Đổng Thiên Tâm chạy “lóc cóc” về phòng, lấy máy tính bảng ra, mở chế độ ghi chép và ghi âm cuộc họp, ngồi nghiêm chỉnh, hất cằm lên, sẵn sàng chiến đấu.

Tả Bách hài lòng: “Mục thảo luận thứ nhất: Nguồn gốc và ảnh hưởng của oán khí và sát khí trong thế giới 2D.”

Đổng Thiên Tâm giơ tay: “Là oán khí từ bình luận của khán giả! Khán giả đã khổ sở vì những bộ phim dở lắm rồi!”

Mang Trú: “Oán khí trong phần bình luận nặng nề hơn so với thế giới thực.”

Lữ Ngọ: “Lượng người xem của bộ phim ngắn này quá lớn, oán khí tích tụ càng nhiều. Cộng thêm những cuộc chiến trong các fandom nên vấn đề càng nghiêm trọng.”

Tả Bách: “Tôi đã tìm hiểu một số tài liệu và bài nghiên cứu. Rõ ràng là, hiện nay các nền tảng mạng xã hội vì lưu lượng và lợi nhuận tối đa, đã sử dụng ý thức tập thể của con người để hình thành hiệu ứng “buồng vang”* trong các nhóm thông tin kín.

Thế giới mạng không bị giới hạn bởi thời gian và không gian, những phát ngôn cực đoan cách nhau hàng nghìn dặm hay cách nhiều năm vẫn có thể gặp nhau. Những hành vi cực đoan này sẽ được lặp lại, củng cố và xác nhận, từ đó loại bỏ những quan điểm khác biệt, hình thành bè phái đối nghịch.”

*Buồng vang thông tin (echo chamber) là một thuật ngữ ẩn dụ cho một môi trường nơi người bên trong chỉ tiếp nhận những thông tin, quan điểm giúp phản ánh củng cố quan điểm sẵn có của họ (theo gg)

“Nói cách khác, một lời oán thán nhỏ bé ban đầu, dưới hiệu ứng “buồng vang” của thông tin, sẽ thu hút ngày càng nhiều người tham gia, mỗi người lại thêm vào một phần cảm xúc cá nhân. Cường độ cảm xúc càng mạnh, oán khí cũng theo đó lan rộng và phát triển theo cấp số nhân. Thêm vào đó, mạng ảo mang tính ẩn danh và không ràng buộc, khiến oán khí có không gian phát triển lớn hơn.”

Đổng Thiên Tâm gật gù: “Vậy nên oán khí và sát khí trong thế giới 2D có sức tấn công mạnh hơn.”

“Không chỉ trong thế giới 2D.” Lữ Ngọ nói với vẻ nặng nề: “Báo cáo giám sát của nhà họ Lữ trong những năm qua cho thấy số lượng oán khí hình thành trong thế giới thực đang gia tăng. Tuy hiện tại chưa ảnh hưởng trực tiếp đến người thường, nhưng nếu để mặc tình trạng này, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.”

Đổng Thiên Tâm: “Nhưng cãi nhau trên mạng cũng không phải chuyện mới, làm sao đột nhiên oán khí lại bùng phát dữ dội như vậy?”

Lữ Ngọ thở dài: “Đó là vì trước đây huyết mạch Hoạn Long của cô chưa thức tỉnh, nên cô không cảm nhận được. Lữ tộc chúng tôi đã thanh tẩy oán khí suốt nhiều năm, thật sự là tận tâm tận lực đến chết mới thôi…”

Nói đến đây, Lữ Ngọ nhìn sang Mang Trú một cách đầy ẩn ý.

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên: “Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Có thể còn một nguyên nhân khác.” Tả Bách trình chiếu một bảng dữ liệu đầy các con số chi chít và đường đồ thị nhiều màu sắc. Đổng Thiên Tâm chỉ hiểu được tiêu đề: Báo cáo phân tích các hạt vật chất có hại trong thế giới phim thần tượng.

Cát Dương Chỉ Chỉ nhảy ra: “Đây là tôi nhờ một người bạn ở Học Viện Khoa Học giúp đỡ phân tích đó.”

Đổng Thiên Tâm: “Ở đâu? Ai?”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Là Tiểu Thiên Thiên, đẹp trai, tốc độ tính toán siêu nhanh, giúp tôi nhiều lắm, nhưng nói hơi nhiều.”

Đổng Thiên Tâm sợ không dám hỏi thêm, lo rằng sẽ không qua được kiểm duyệt.

Tả Bách: “Theo báo cáo phân tích, chúng ta có thể thấy rõ ràng (Đổng Thiên Tâm: ‘Hoàn toàn không hiểu’), (Lữ Ngọ: ‘Tôi chóng

mặt rồi'), rằng đỉnh cao oán khí xuất hiện tại cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, tức là khi nhân vật bị oán khí nhập thành xác sống."

Lữ Ngọ thở dài: "Đây là hình thái nguyên thủy nhất của oán khí hóa hình: ghê tởm, hôi thối, trí tuệ thấp, nhưng rất dai sức, không dễ xử lý."

"Lúc đó, 82,33% các hạt vật chất có hại là oán khí, còn 17,67% là vật chất chưa xác định. Sau khi đối chiếu, nó rất giống với thành phần của con mãng xà khổng lồ và Cát Dương Chỉ Chỉ giả trong thế giới của cậu ấy. Mang Trú từng nói loại hạt vật chất này có tên là…"

Mang Trú, người từ đầu đến giờ vẫn im lặng, ngẩng đầu lên và nói chắc nịch: "Là tà khí."

Đổng Thiên Tâm: "Tà khí là thứ gì? Nó giống oán khí hay sát khí không?"

Câu hỏi vừa thốt ra, Mang Trú và Lữ Ngọ đều im lặng.

Lữ Ngọ liếc nhìn Mang Trú, do dự muốn nói lại thôi.

Mang Trú cụp mắt xuống, cằm căng cứng, lưng thẳng như cây cột điện không gục ngã.

Lữ Ngọ ho khan: "Nói thế này đi, oán khí và sát khí thường xuất phát từ nội tâm của nhân tộc hoặc yêu tộc. Lòng đầy oán giận sinh ra oán khí; lòng mang thù hận sinh ra sát khí. Oán khí và sát khí thường đan xen vào nhau. Nếu phải phân biệt, sát khí có sức tấn công mạnh hơn một chút. Còn tà khí cũng xuất phát từ nội tâm, nhưng không phải của nhân tộc hay yêu tộc, mà là…"

Lữ Ngọ nuốt khan: "Của tiên, thần, hoặc ma."

Đổng Thiên Tâm có cảm giác mình đang nghe một câu chuyện thần thoại: "Ý anh là, tà khí là oán khí hoặc sát khí sinh ra từ nội tâm của tiên, thần hoặc ma sao?"

Lữ Ngọ dựng bàn tay lên, xoay trước xoay sau, nói: "Thiên địa vạn vật phân chia thành âm dương, ngày có sáng tối, lòng người có tỏ mờ, sức mạnh có tà chính. Âm dương là hai cực đối lập nhưng lại nương tựa vào nhau, tương sinh tương khắc và có thể chuyển hóa lẫn nhau. Khi dương lấn át âm, thì đó là chính; khi âm lấn át dương, đó là tà. Sức mạnh của tiên thần lấy chính làm chủ, còn sức mạnh của ma lại đến từ tà âm."

Đổng Thiên Tâm: "…Ngữ khí của anh khiến tôi cảm thấy có điềm chẳng lành."

Lữ Ngọ: "Lực tà âm cũng chính là cội nguồn tồn tại của thế giới, không bao giờ có thể hoàn toàn tiêu diệt, chỉ có thể tìm cách để lực chính tà đạt đến một trạng thái cân bằng động. Nói cách khác, ma không thể bị tiêu diệt, chỉ có thể thanh tẩy hoặc phong ấn. Nhưng nếu oán khí và lệ khí trong thế gian quá cao, nó sẽ làm nhiễm bẩn tà khí đã được thanh tẩy và phong ấn. Nếu một ngày nào đó, nồng độ vượt quá ngưỡng, chính chuyển thành tà, tà phá chính…"

Tả Bách: "Chẳng lẽ tiếp theo sẽ là mấy tình tiết 'phong ấn thất bại, tà ma sống lại' cũ rích kia sao?"

Lữ Ngọ cười khổ: "Theo xu hướng này mà phát triển, tình tiết cũ rích đó đúng là đang đếm ngược rồi."

"…"

Đổng Thiên Tâm rùng mình, liếc nhìn Mang Trú: "Không phải là…anh hùng đã phong ấn tà ma trước kia…đang ở trong căn phòng này chứ?"

“Làm sao có thể.” Lữ Ngọ buột miệng: “Tộc Chúc Long đã phong ấn tà ma đều đã chết…” Nhận ra điều gì không đúng, anh vội đưa tay bịt miệng.

Mọi ánh mắt dần dần chuyển về phía Mang Trú.

Mang Trú ngẩng đầu lên, nét mặt không cảm xúc: “Đúng vậy, đều chết cả rồi.”

Không khí lập tức chết lặng.

Mang Trú: “Không cần hoảng hốt, ta vẫn còn sống. Một tà ma tàn tạ, ta phong ấn lại chỉ là chuyện nhỏ.”

Lúc nói những lời này, Mang Trú hơi ngẩng cằm lên, giọng điệu kiêu ngạo, ánh mắt kiên nghị, mái tóc dài bay nhẹ trong gió sớm. Gương mặt đẹp như tuyết phát ra ánh sáng trong trẻo, giống một vị thần.

Làn gió mỏng lướt qua tai Đổng Thiên Tâm, cô nghe thấy một tiếng than yếu ớt, khó nhận ra… làn gió này xuất phát từ bên cạnh Mang Trú.

Lữ Ngọ méo miệng vài lần, cố gắng nặn ra một nụ cười khô khan, rồi vỗ tay nhiệt liệt: “Điện hạ Mang Trú uy vũ!”

Mang Trú gật đầu.

Tả Bách ho khan một tiếng, nói: “Khụ, tiếp theo là vấn đề thứ hai.” Anh chỉnh lại kính mắt: “Về chỉ số trưởng thành của Mang Trú, nhờ trải nghiệm trong thế giới phim thần tượng, mức tăng trưởng rất khả quan.”

Nói xong, anh đưa ánh mắt ra hiệu cho Lữ Ngọ.

Lữ Ngọ bật dậy như lò xo, rút từ trong áo ra một bông hồng đỏ, rồi nhảy một điệu tap sôi động, đầy màu sắc quanh Mang Trú.

Một trận đồ ngũ đức khổng lồ hiện lên giữa không trung, năm chỉ số "Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín" phát sáng lấp lánh: Nhân: 55,69% , Nghĩa: 52,13% , Lễ: 50,06% , Trí: 54,98% , Tín: 54,99% , Tổng điểm: 53,57%.

Lữ Ngọ xoay một vòng, tạo dáng, cánh hoa hồng tung lên trời, kèm theo một biểu ngữ: [Sau khi tính toán, Đổng Thiên Tâm trong tháng này có thể quy đổi thêm 20 triệu tệ tài sản thừa kế! Xin thông báo. (Sẽ giải ngân trong năm ngày làm việc.)]

"20 triệu! Tôi có 20 triệu rồi!" Đổng Thiên Tâm reo lên, bật khỏi ghế, dang tay lao đến Tả Bách. Anh ta bèn điềm tĩnh đẩy cô ra.

Lữ Ngọ đã sẵn sàng tạo dáng chờ ôm, nhưng Đổng Thiên Tâm lướt thẳng qua, nhào tới Mang Trú.

Mang Trú lập tức nhảy lên định tránh, nhưng Đổng Thiên Tâm đã đoán trước đường rút của anh, cưỡi gió lao đến, ôm chặt lấy Mang Trú.

Mang Trú cứng đờ cả người, đuôi tóc cũng dựng cả lên: "Thả ta ra!"

Đổng Thiên Tâm không những không buông, mà còn siết chặt hơn, bàn tay nhẹ vỗ lên lưng Mang Trú, thì thầm bên tai anh: "Mang Trú, cảm ơn."

Ánh mắt Mang Trú hơi dao động, lí nhí: "Mau thả ra…"

Lúc này, Đổng Thiên Tâm mới chịu buông tay, tiếp tục nói: "Tôi có được thành công hôm nay, trước tiên phải cảm ơn cha mẹ tôi, cảm ơn các chú bác ở đồn công an Hương Châu, và quan trọng nhất, tôi muốn cảm ơn…"

Cô mỉm cười nhìn bốn người trong phòng: "Gia đình của tôi! Cảm ơn mọi người!"

Mọi người sững sờ.

Lữ Ngọ là người cười trước, Tả Bách thì chỉnh kính, lúng túng ho một tiếng, còn Cát Dương Chỉ Chỉ trong màn hình thì quay một vòng.

Mang Trú đờ đẫn nhìn Đổng Thiên Tâm, khóe môi khẽ nhếch lên ba milimet, rồi nhanh chóng hạ xuống.

Đổng Thiên Tâm cười rạng rỡ hơn: "Để ăn mừng 20 triệu, hôm nay tôi mời mọi người ra ngoài mua sắm thoải mái!"

Tả Bách quay đầu đi ngay: "Tôi phải tham gia một sự kiện ở bảo tàng, không rảnh."

Lữ Ngọ cầm điện thoại: "Alo, Tổng giám đốc Vương, vâng vâng, tôi biết, lễ cắt băng hôm nay, tôi sẽ đến ngay."

Mang Trú bước thẳng ra ban công, xách bình tưới nước cho đám sen đá giả và bông hoa nhỏ.

Đổng Thiên Tâm: "..."

Nói là gia đình mà làm vậy đó hả!

—

Tiểu kịch trường:

Mang Trú lặng lẽ tưới nước, gãi cổ và cánh tay, muốn gãi lưng nhưng không với tới.

Những vùng da bị Đổng Thiên Tâm ôm, vỗ và chạm vào...cảm giác hơi tê tê, ngứa ngứa.

Chẳng lẽ...bị dị ứng?

Chương 32: Lại xuyên không nữa sao?

Cuối cùng, chỉ có chú cừu dễ thương và hiền lành là Cát Dương Chỉ Chỉ chịu đồng hành cùng Đổng Thiên Tâm ra ngoài dạo phố. Tất nhiên, lý do chính là vì chú không cần phải đi bộ, chỉ cần nằm thoải mái trong chiếc điện thoại là được.

Đổng Thiên Tâm khi ra cửa thì đầy khí thế, nghĩ rằng mình cũng thuộc dạng "nữ đại gia" nhỏ, nên nhất định phải tận hưởng cảm giác "mua hết chỗ này cho bà" một lần. Thế nhưng, vừa bước vào trung tâm thương mại, cô mới nhận ra mình đã đánh giá thấp bản chất nghèo khó của mình.

Một chiếc váy? Hả? Thiết kế kỳ cục như thế mà tận hơn mười nghìn tệ?!
Cát Dương Chỉ Chỉ báo cáo: "Hàng tương tự trên Taobao chỉ 300 tệ thôi" (Đổng Thiên Tâm: "Cái gì?!").

Một đôi dép lê? Ôi trời, xấu thế mà tới bảy nghìn tệ?!
Cát Dương Chỉ Chỉ nhắc nhở: "Hàng giống trên Pinduoduo chỉ 29.9 tệ" (Đổng Thiên Tâm: "Trời đất!").

Khăn lụa họa tiết kỳ quặc, hai vạn tệ? Nón hình thù kỳ lạ, ba nghìn tệ?
Một đôi tất bình thường, sáu trăm tệ? Túi xách nặng trịch, xấu xí, không đựng được gì, năm vạn tệ?!

Rõ ràng túi đựng trà sữa vừa nhẹ, đựng được nhiều, lại có nắp kín, thêm vào đó còn có "buff an toàn" khiến kẻ trộm cũng chê, làm sao mà mấy cái logo thương hiệu kia sánh được?

Thế là Đổng Thiên Tâm đổi hướng, đi mua trà sữa. Có điểm tích lũy đổi được voucher, mua ly thứ hai được giảm nửa giá, lại còn tặng túi xách phiên bản đặc biệt. Quá hời! Nhấp một ngụm trà sữa ngọt mịn, cả thế giới như thuộc về cô ngay lập tức.

Cát Dương Chỉ Chỉ nằm bẹp trong điện thoại, tìm kiếm thông tin giảm giá từ các ứng dụng và công cụ khác nhau, mệt không để đâu cho hết: "Đổng Thiên Tâm, về nhà đi, tôi giúp cô tìm đồ tốt nhất trên mạng, đừng lượn nữa."

Đổng Thiên Tâm trả lời: "Cậu không hiểu rồi, câu nói 'câu cá thú vị hơn bắt cá' là gì? Tinh túy của việc đi dạo phố không nằm ở việc tiêu tiền. Đi năm tiếng, ghé ba trăm cửa hàng mà không tiêu một đồng mới là sự hưởng thụ đỉnh cao."

Cát Dương Chỉ Chỉ đưa đôi tay mũm mĩm lên trán, thở dài một hơi rồi tra cứu tiếp: "Trung tâm thương mại Vạn Mỹ kỷ niệm hai năm, hôm nay toàn bộ mỹ phẩm giảm 70%…"

Đổng Thiên Tâm: "Lập tức chỉ đường nhanh và ngắn nhất!"
"…"

Trung tâm thương mại Vạn Mỹ nằm trong khu vực sầm uất nhất của thành phố Bách Đảo, là ngôi sao mới nổi giữa các thương hiệu lâu đời. Thường xuyên tổ chức các sự kiện văn hóa như kịch nói, hài kịch, nhạc kịch, flash mob, nghệ thuật thị giác, bảo tàng và thư viện, nơi đây đã thu hút đông đảo người trẻ tuổi, tạo nên một lối đi riêng giữa thời kỳ khó khăn của các trung tâm thương mại truyền thống.

Quầy mỹ phẩm tập trung tại tầng một, cách quảng trường nhỏ bên trong trung tâm chỉ khoảng năm mét. Giữa quảng trường dựng một bức tượng linh vật của thành phố Bách Đảo cao vài mét: chú cá heo trắng mắt to và lông mi dài.

Khu mỹ phẩm đông nghẹt người, nhất là quầy của một thương hiệu nội địa nổi tiếng. Các cô gái xếp hàng dài thành mấy vòng.

Đổng Thiên Tâm nhìn thấy cảnh đó thì vui mừng khôn xiết, đông thế này chắc chắn là rẻ, dù lý do gì cũng phải xếp hàng trước đã.

Cát Dương Chỉ Chỉ đã từ bỏ việc thuyết phục cô về nhà, dốc hết sức tổng hợp các thông tin giảm giá lên màn hình điện thoại, chỉ mong có thể giải quyết nhanh gọn.

Đổng Thiên Tâm nhấp ngụm trà sữa, ngón tay gõ nhanh trên màn hình, lọc các thông tin giảm giá. Xung quanh toàn những cô gái thơm phức, ríu rít chuyện trò, vừa rôm rả vừa ấm áp.

“Wow, đẹp quá!”
“Giống như một bức tranh vậy!”
“Như một giấc mơ vậy!”
“Thật tuyệt vời!”

Những tiếng thở dài vụn vặt vang lên không ngừng, Đổng Thiên Tâm dựng tai lắng nghe, nhìn theo hướng lời khen của các cô gái, len lỏi qua đám đông, vòng qua quầy hàng, dưới tấm áp phích đỏ rực cỡ lớn, cô nhìn thấy Mang Trú trong một bộ áo quần trắng muốt.

Một viên trân châu chợt mắc nghẹn ở cổ họng, Đổng Thiên Tâm suýt chút nữa phun ra: “Ấy ấy ấy?!?”

Mang Trú ngẩng đầu, chăm chú nhìn tấm áp phích quảng cáo phía trên…một ngôi sao thần tượng lưu lượng đang nổi như cồn, sở hữu vẻ đẹp hoàn mỹ…Thẩm Ước?!

Ánh đèn khu mỹ phẩm được thiết kế hết sức chuyên nghiệp, từ nhiệt độ màu, độ sáng, đến góc khúc xạ đều phối hợp tinh tế, tạo nên từng tầng ánh sáng hài hòa. Mang Trú đứng giữa ánh sáng ấy, tóc đen như mực, da trắng tựa tuyết, toàn thân như được phủ một lớp ánh sáng mờ ảo, trông chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Các cô gái trầm trồ, xôn xao kéo nhau đến khu thử mỹ phẩm, không ngừng đặt câu hỏi:

“Đó có phải là người mẫu đại diện mới mời đến không?”
“Da đẹp tự nhiên thế này thì dùng phấn nền nào? Số mấy vậy?”
“Màu son đỏ kia là gì? Hay là kết hợp hai màu lại với nhau?”
“Hoàn toàn không bị trôi phấn hay đổ dầu! Phấn phủ là loại nào thế?”
“Chì kẻ mày thì sao?”
“Còn phấn bắt sáng?”
“Cho tôi nguyên bộ trang điểm giống người mẫu kia luôn!”
Phải nói rằng, chỗ đứng của Mang Trú có phần hơi cản trở lối đi, nhưng nhân viên bán hàng không những không ngăn cản, mà thỉnh thoảng còn mang nước suối, bánh kẹo, trái cây đến cho anh, chỉ hận không thể lập bàn thờ mà thờ phụng ngay thôi.

Khu vực bán hàng nhộn nhịp hẳn lên, Đổng Thiên Tâm vừa đứng xếp hàng vừa quan sát mà chỉ biết cười khổ.

Biểu cảm của Mang Trú vô cùng phức tạp, anh ngẩng đầu, mắt nhìn chằm chằm vào tấm áp phích của Thẩm Ước. Đôi chân khẽ di chuyển qua lại, điều chỉnh vị trí góc nhìn, nghiêng đầu, quan sát trước sau, thần thái đầy tập trung. Đột nhiên, anh nhíu mày, khẽ thở dài một tiếng.

Đổng Thiên Tâm xem đến mức nổi da gà: “Muốn làm gì đây?”

“Trang điểm?”
“Ngoài mặt tỏ vẻ kiêu căng, bên trong lại bất an?”
“Sao lại nhìn tấm áp phích của Thẩm Ước một cách u sầu… chẳng lẽ nghĩ mình không đẹp bằng Thẩm Ước?”
“Bị lo lắng về ngoại hình sao?”

Dễ thôi!

Đổng Thiên Tâm bỗng nhớ ra: “Rồng như Mang Trú, khi thể hiện vẻ đẹp ngoại hình lẫn sức mạnh phi thường…”

“Ôi chao!”

Đổng Thiên Tâm gõ cửa màn hình của Cát Dương Chỉ Chỉ: “Trong tự nhiên, ngoại hình của con đực rất quan trọng, đúng không?”

Cát Dương Chỉ Chỉ tìm được một định nghĩa:

Thuyết chọn lọc giới tính của Darwin cho rằng, trong quá trình sinh sản, con cái thường nắm quyền ưu tiên chọn bạn đời, và chúng sẽ chọn những con đực có gien vượt trội và khả năng sinh tồn tốt. Con đực phải thể hiện ưu thế qua kích thước cơ thể, sức mạnh, và màu sắc sặc sỡ để tăng thứ hạng giới tính, từ đó chiếm ưu thế trong cạnh tranh và nâng cao cơ hội sinh sản.

Đổng Thiên Tâm tổng kết: “Mang Trú là rồng, liệu có phải trong quan niệm của tộc Chúc Long, ngoại hình và sức mạnh gắn liền với nhau, kiểu như càng đẹp thì càng mạnh không?”
Cát Dương Chỉ Chỉ: “Rất phù hợp với quy luật sinh tồn trong tự nhiên.”

“Vậy nên…” Đổng Thiên Tâm càng nghĩ càng thấy hợp lý: “Mang Trú cho rằng mình không đẹp bằng Thẩm Ước, tức là không mạnh bằng Thẩm Ước? Hay nói cách khác, nếu anh ấy cảm thấy mình không đủ đẹp, thì sức mạnh cũng không đủ?”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Nhưng Mang Trú rõ ràng đẹp hơn Thẩm Ước mà.”
Đổng Thiên Tâm: “Nhỡ thẩm mỹ của tộc Chúc Long khác chúng ta thì sao?”
“…Cũng không phải không có khả năng đó.”

Hai người nhìn nhau qua màn hình.

Đổng Thiên Tâm: “Mang Trú là chủ lực của chúng ta, chuyện này không thể xem thường được!”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Hay là mua bộ mỹ phẩm tặng anh ấy nhỉ?”
“Ý hay đấy!”

Đúng lúc đến lượt, Đổng Thiên Tâm hào phóng: “Cho tôi toàn bộ các sản phẩm trang điểm bán chạy nhất ở đây, phấn nền trắng nhất, son môi lấy cả bộ màu!”

Thế là, Đổng Thiên Tâm xách hai túi lớn, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái, bước đến trước mặt Mang Trú, khí thế đưa ra: “Này!”

Mang Trú ngạc nhiên: “Sao cô lại ở đây? Đây là gì?!”

Đổng Thiên Tâm hắng giọng: “Mặc dù anh mặt lạnh, xấu tính, nói chuyện chẳng dễ chịu, cũng chẳng biết gì, lại còn kiêu ngạo…”
Thấy mặt Mang Trú sắp sa sầm, cô vội chuyển tông: “Nhưng mà, bản chất anh lương thiện, ngoài cứng trong mềm, khi biến thành mèo còn đáng yêu nữa.”

Mang Trú cảnh giác: “Gì vậy?”
Đổng Thiên Tâm nở nụ cười rạng rỡ, giơ ngón cái lên: “Trong lòng tôi, anh tuyệt đối là con rồng đẹp trai và quyến rũ nhất Tam Giới!”
Mang Trú mở to mắt, gương mặt lập tức đỏ bừng giống như vừa bị phủ kín ba cân phấn hồng từ đầu đến chân. Trong lòng Ban đầu cô còn cảm thấy lời nói của mình hơi quá đà, nhưng nhìn dáng vẻ của Mang Trú lúc này, cô lại cảm thấy anh ta hoàn toàn xứng đáng.

Ngay lúc đó, một bong bóng hình trái tim màu hồng “bụp” hiện ra, nửa trong suốt, nhỏ như hạt óc chó, đong đưa qua lại giữa hai người.

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú đều kinh ngạc đến sững sờ. Rõ ràng đây là hiệu ứng đặc biệt trong phim thần tượng, với filter

trái tim mộng mơ. Mang Trú vội kéo Đổng Thiên Tâm lại gần, mắt nhìn xung quanh đầy cảnh giác.

Mọi âm thanh bỗng dưng biến mất. Các nhân viên bán hàng, khách mua sắm, người đi đường và cả màn hình quảng cáo đều như bị nhấn nút "tạm dừng." Một cô gái thử đồ, tay giơ cọ phấn, những hạt phấn lơ lửng giữa không trung, rõ ràng đến từng chi tiết.

Thời gian ngừng lại, giống như một cảnh quay đóng băng trong phim thần tượng… ngoại trừ Đổng Thiên Tâm và Mang Trú. Hai người nhìn nhau, sự kinh ngạc không giấu nổi trên gương mặt.

Bong bóng trái tim màu hồng càng lúc càng bay lên cao, rồi "bụp" một tiếng vỡ tan. Thời gian khôi phục, tất cả trở lại trạng thái bình thường.

Mang Trú: "Vừa rồi thời gian đã dừng lại ba giây."
Đổng Thiên Tâm chớp mắt, bừng tỉnh ngộ: "Là món quà của Ôn Thuần tặng tôi… hiệu ứng bộ lọc thần tượng có thể tạm dừng thời gian."
Trời đất, đây là "ngón tay vàng" tạm dừng thời gian!
Nghe thì có vẻ giỏi, nhưng lại có chút…kỳ quặc.
Mà chỉ được ba giây thôi, thì dùng làm gì?

Mang Trú buông tay Đổng Thiên Tâm, ánh mắt nghi ngờ: "Tại sao đột nhiên cô lại tạo ra bong bóng đối với ta? Cô đang nghĩ gì vậy?"
Giờ phút này, Đổng Thiên Tâm chỉ muốn tìm một cái cống thoát nước để chui xuống. Dựa trên màu sắc và hình dáng của bong bóng, nguyên lý kích hoạt bàn tay vàng đã rõ ràng. Trời ạ, tại sao cô lại phát ra một trái tim hồng về phía Mang Trú? Lẽ nào cô có suy nghĩ không đứng đắn với con rồng ngốc nghếch này sao? Phì phì phì! Cô chỉ là một con người bình thường, bị vẻ đẹp của sinh vật trước mắt mê hoặc trong chốc lát thôi, điều này không

có gì lạ. Đây là phản ứng sinh lý rất đỗi bình thường, hợp lý, phổ biến.

Đổng Thiên Tâm chỉnh lại vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi chỉ cảm thấy hôm nay thời tiết đẹp, phong cảnh hữu tình, bỗng muốn thử chức năng ngón tay vàng thôi. Có vấn đề gì sao?”
Mang Trú nheo mắt nhìn cô.

“Thực tế đã chứng minh, bàn tay vàng này thật…thú vị.”
“Hừ.”
Nhân viên bán hàng: “Xin lỗi vì làm phiền hai vị.”

Cô gái mỉm cười, đưa ra hai tấm vé.

“Nửa tiếng nữa, ở quảng trường trên tầng tám sẽ diễn ra lễ khai mạc tuần lễ văn hóa do trung tâm thương mại và bảo tàng hợp tác tổ chức. Đây là hai vé VIP, nếu hứng thú, hai vị có thể ghé qua.”
Mang Trú: “Không cần…”
Đổng Thiên Tâm nhanh tay giật vé: “Đã đến đây rồi thì ghé xem cho vui!”
Đổng Thiên Tâm ngồi ở tầng tám của khu vực ngoài trời, gió mát thổi nhè nhẹ. Cô uống ly nước nhỏ mà ban tổ chức tặng, cố nén cười.

Ở giữa quảng trường, một sân khấu nhỏ được dựng lên, cùng một màn hình LED lớn. Phông nền khá trang trọng, trên màn hình là dòng chữ: “Lễ kỷ niệm 2 năm trung tâm thương mại Vạn Mỹ… Cùng Giản Độc vượt ngàn năm thời gian (Hoạt động đặc biệt của triển lãm bảo tàng Giản Độc tỉnh Cam Mỗ tại thành phố Bách Đảo).”

Tuy nhiên, đây không phải trọng điểm. Trọng điểm nằm ở những khách mời tham gia lễ khai mạc. Ngoài một loạt lãnh đạo với danh hiệu dài dằng dặc, còn có các chuyên gia học thuật, tinh anh xã hội đến tạo không khí.

Ví dụ như các giáo sư lịch sử, văn học của Đại học Bách Đảo… và một giáo sư toán học khá lạc quẻ. Hoặc là luật sư vàng từ văn phòng luật Long Đằng, vốn hợp tác lâu năm với trung tâm thương mại.

Trên sân khấu, Tả Bách và Lữ Ngọ giống như hai vị thần cửa đặt nhầm chỗ. Dù đứng sát nhau, cả hai lại tạo dáng kiểu "không đội trời chung."

Đổng Thiên Tâm huých Mang Trú bên cạnh: "Thì ra hai người họ cùng tham dự một sự kiện."
Mang Trú bận hút trân châu trong ly trà sữa, không trả lời.
Một bé gái ở bàn bên cạnh nhìn chằm chằm vào Mang Trú, kéo tay mẹ mình: "Mẹ ơi, anh trai này trắng hơn cả búp bê của con!"
Mang Trú buông ống hút, nghiêm túc nói: "Là ông."
Bé gái lè lưỡi: "Xạo quá!"
"Nếu tính kỹ, ta phải là cụ."
"Đừng tưởng con là trẻ con mà lừa con!"
Đổng Thiên Tâm và mẹ bé gái liếc nhau, rồi lập tức quay đi để né tránh ánh mắt ngượng ngùng.

Lễ khởi động vẫn theo trình tự quen thuộc: lãnh đạo lớn phát biểu, lãnh đạo thứ hai bổ sung, lãnh đạo thứ ba nói thêm vài câu. Một loạt các lời lẽ hoa mỹ được nói ra, sau đó đến màn lễ nghi quen thuộc: một quả cầu được đưa ra, các vị khách mời đặt tay chồng lên nhau trên quả cầu, quả cầu phát sáng, tung hoa, bắn pháo…khởi động thành công!

Rồi đến phần chính: giới thiệu các hiện vật quý báu trong buổi triển lãm lưu động của bảo tàng.

Tất cả hiện vật đều được bảo quản trong môi trường chân không, vì chúng đều có tuổi đời hàng ngàn năm. Chúng từng được chôn vùi trong vùng sa mạc khô ráo nên mới được bảo tồn đến ngày nay, nhưng chỉ cần một chút hơi ẩm từ biển cũng đủ làm tan rã những bộ xương già cỗi này.

Hiện vật đầu tiên, báu vật trấn giữ bảo tàng, là "Tứ thời nguyệt lệnh chiếu điều"*. Hiện vật trưng bày thực chất là bản sao, vì bản gốc quá mong manh và khó di chuyển.
*"Tứ thời nguyệt lệnh chiếu điều" bản gốc được lưu trữ tại Bảo tàng Giản Độc tỉnh Cam Túc.

Nhìn qua, nó giống như một bức tường đất sét, trên đó được viết một chiếu thư bằng lối chữ Lệ, với tiêu đề đầy đủ là "Chiếu thư Tứ thời Nguyệt lệnh năm điều của Sử Đồ và Hòa Trung". Nội dung của chiếu thư khá thú vị, chẳng hạn như:

Mùa xuân cấm chặt cây, săn bắt động vật non;
Mùa hè cấm đốt rừng;
Mùa thu cấm khai thác mỏ vàng, bạc, đá quý;
Mùa đông cấm đào bới sâu quá ba thước để làm đất.
Người dẫn chương trình tóm gọn: "Đây được coi là chính sách bảo vệ môi trường cổ xưa nhất trong lịch sử."

Đổng Thiên Tâm cảm thán: "Wow, người xưa có ý thức bảo vệ môi trường tốt thật!"

Mang Trú đặt cốc trà sữa rỗng vào túi, buộc chặt lại, ngồi thẳng lưng: "Xuân trồng, hạ trưởng, thu hoạch, đông tích trữ. Tứ thời tuần hoàn, vạn vật sinh linh, đều là báu vật. Đó gọi là: Thiên nhân hợp nhất."

Đổng Thiên Tâm cảm thán: "Wow, bài thơ hay quá!"

Hiện vật thứ hai, là "Sổ ghi chép xuất nhập gà năm Nguyên Khang thứ tư"*.
*"Năm thứ tư Nguyên Khang, sổ sách gà xuất nhập" bản gốc được lưu trữ tại Bảo tàng Giản Độc tỉnh Cam Túc.

Đây là chín mảnh thẻ tre dài và mảnh, lớn hơn chiếc đũa một chút, hình dạng cong queo, nhưng chữ viết trên đó vẫn rõ ràng và thanh thoát. Nội dung là sổ ghi chép gà nhập và gà ăn của một người đầu bếp tên "Thời" làm việc ở Trạm Huyền Tuyền.

Ví dụ:
Ngày nào đó, tháng nào đó, mua hai con gà;
Ngày nào đó, sử trưởng nào đó đến, bốn người ăn hết hai con gà;
Ngày khác, một vị quan lưu trú qua đêm, ăn một con gà, hôm sau ở lại thêm một đêm, lại ăn thêm một con gà.
Đổng Thiên Tâm cuối cùng cũng hiểu vì sao mời Tả Bách đến… là để tính toán chi phí ăn gà và nhập gà trong một năm. Người dẫn chương trình nhiệt tình mời Tả Bách tính toán, khiến bầu không khí trở nên sôi động hơn hẳn.

Người dẫn chương trình nhân cơ hội nâng tầm bài học: "Những mảnh thẻ tre nhỏ bé này không chỉ ghi lại những cơn sóng lớn của lịch sử, mà còn phản ánh những chuyện vụn vặt của những con người bình thường. Nhìn vào chúng, đọc chúng, ta như được thấy cuộc sống của các binh sĩ biên giới từ ngàn năm trước, cảm nhận được tâm hồn phong phú và mềm mại của người xưa*."
*Trích dẫn phần giới thiệu về giản độc từ Bảo tàng tỉnh Cam Túc.

Hiện vật thứ ba được đưa ra là một bức "Thư nhà"* từ ngàn năm trước.
*Bản gốc được lưu trữ tại Bảo tàng Giản Độc tỉnh Cam Túc.

Đó là một mảnh gỗ thông màu nâu sẫm, dài khoảng 20 cm, rộng 50 mm. Đầu và đuôi đã bị hư hỏng, phần đuôi còn có dấu cháy xém. Dòng mực trên bề mặt vẫn còn nhận ra, từng chữ nhỏ như nửa móng tay, nét chữ không đẹp nhưng dễ đọc. Hiển nhiên, đây là thư do một binh sĩ bình thường viết.

Phóng to lên, nội dung trở nên rõ ràng: "Chết…sống…e rằng không…gặp lại được…"

Xung quanh, tiếng ngựa hí vang lên khe khẽ, mùi cát khô thoảng trong không khí. Đổng Thiên Tâm kinh ngạc không thốt lên lời. Quả nhiên, trung tâm thương mại Vạn Mỹ chịu chi lớn,

hiệu ứng tại chỗ thật quá chân thực, không chỉ tác động đến thị giác mà còn đánh thức cả khứu giác…

Bỗng nhiên, một ánh sáng lạnh lóe lên trước mắt, một thanh đao chém thẳng xuống sống mũi!

Đổng Thiên Tâm hốt hoảng: “Không cần nhập vai đến mức này chứ?!”
Cô theo phản xạ lùi về sau, nhưng ngay lập tức mất thăng bằng và ngã nhào xuống đất. Thanh đao lại chém tới, cô vội lăn một vòng, nhưng vẫn đầy miệng cát. Trước khi kịp đứng dậy, thanh đao thứ ba đã ập đến.

Đúng lúc đó, một luồng gió lạnh xẹt qua đỉnh đầu. Mang Trú xuất hiện, tung một cú đá bay thanh đao, rồi xoay người kéo Đổng Thiên Tâm dậy, đẩy cô ra sau lưng.

Đổng Thiên Tâm bị chấn động đến quay cuồng. Bên tai chỉ còn nghe tiếng gió rít, tiếng ngựa hí, và tiếng chân dồn dập. Đỡ lấy đầu, cô cố mở mắt và…đầu óc ong ong.

Trước mắt, là sa mạc mênh mông. Cát vàng phủ kín đất trời. Trong ánh sáng lấp lánh của dao kiếm và tiếng vó ngựa, mùi cát và máu hòa quyện vào nhau.

Đổng Thiên Tâm bứt tóc: “Lại…xuyên không nữa sao?!”

Chương 33: Người đưa thư giữa cát vàng

Đầu óc Đổng Thiên Tâm mờ mịt. Cô đã xem không biết bao nhiêu cảnh chiến tranh trên tivi, nhưng khi thực sự bước vào giữa chiến trường, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt.

Trước mắt cô là một thế giới hỗn loạn đầy những mảng màu ám đục: bầu trời vàng nhạt, cát bụi xám ngắt, máu đỏ tươi. Ban đầu, cô còn có thể ngửi thấy mùi tanh của máu trong không khí, nhưng chẳng bao lâu sau, cơn gió mang theo cát đã lấp đầy mũi và họng, khiến cổ họng cô như bốc cháy. Gió lớn quất qua, làm da cô khô khốc, gần như có thể nghe thấy tiếng da nứt nẻ.

Đột nhiên, một cánh tay đứt lìa bay về phía cô. Mang Trú vung tay chặn lại, cánh tay đứt rơi xa, máu văng tung tóe, một phần bắn lên mặt cô, nóng rát.

Đổng Thiên Tâm chỉ cảm thấy cổ mình như một thanh thép cứng ngắc, cử động nhẹ là phát ra những tiếng kêu rít rợn người, hòa lẫn vào âm thanh chém giết xung quanh.

“Đổng Thiên Tâm!” Mang Trú hét thấp: “Bám sát ta!”

Cô giật mình, tự tát mạnh vào mặt mình để lấy lại tinh thần, cố gắng vận dụng sức mạnh khống chế gió…nhưng thất bại.

Mang Trú nhanh tay kết ấn, niệm chú…vẫn thất bại.

Hai người nhìn nhau, trong ánh mắt đối phương đều hiện lên ba chữ: “Chết tiệt thật!”

Giữa cơn gió cát, tiếng hét quen thuộc vang lên: “Đây là chỗ quái quỷ nào vậy? Cái gì đang xảy ra thế này?! Aaa! Tôi đá chết anh! Đừng chết trước mặt tôi! Này này, Giáo sư Tả, anh đừng ngất! Đợi chút rồi hãy ngất!”

Trong cơn hỗn loạn, Lữ Ngọ mặt mày lấm lem, vừa lăn vừa bò, tay phải nắm một thanh đao gãy chém loạn xạ, tay trái kéo lê một gói dài… nhìn kỹ thì không phải gói đồ mà là Tả Bách mềm oặt như cọng mì.

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú đồng thanh kêu lên: “Chết tiệt!”

Mang Trú đá mũi chân hất lên một thanh đao, chụp lấy, rồi đưa tay quàng lấy Đổng Thiên Tâm. Cánh tay của anh ta cứng như dây cáp thép, siết chặt khiến cô muốn nôn hết cả bữa ăn hôm qua.

Gió mạnh táp vào mặt, Đổng Thiên Tâm chẳng nhìn rõ gì, chỉ cảm nhận gió cát tát vào mặt đau rát. Một lưỡi đao sượt qua trán, Mang Trú vung đao phản công. Lưỡi đao trên đầu gãy làm đôi, cả người cô bị kéo lôi sang phải, văng đi. Một dòng máu bắn tung tóe dưới chân.

Cơn gió quét mạnh từ bên trái, cả người cô bị quay tròn 360 độ. Cổ cô suýt nữa gãy rời. Mang Trú xoay đao chém ngược, cắt đứt một chân ngựa. Một dòng máu nóng hổi, tanh tưởi phun ra khắp nơi, nhưng chưa kịp rơi lên người Đổng Thiên Tâm thì Mang Trú đã lao đi như cơn gió.

Cơn cuồng phong từ những nhát đao của Mang Trú tạo thành một cơn lốc xoáy đầy cát bụi. Ánh đao xoay tít như dòng xoáy. Máu văng qua sống mũi, tai, tóc mai. Tiếng hét thảm thiết vang lên dưới chân, bên cạnh, sau lưng.

Đổng Thiên Tâm bám dính lấy người Mang Trú như một miếng nam châm, chỉ thấy chiếc cằm nhợt nhạt của anh ta lắc lư trước

mắt. Nhịp tim cô hòa cùng nhịp tim anh ta, dồn dập như muốn nổ tung, vang lên như tiếng trống trận.

Trong đầu cô chỉ lặp đi lặp lại một câu: Chết rồi chết rồi chết rồi chết rồi chết rồi!

Không rõ đã bao lâu trôi qua, có thể chỉ vài giây, cũng có thể dài như cả thế kỷ, họ xông vào giữa vòng chiến, lại lao ra ngoài. Đổng Thiên Tâm dường như nghe thấy một tiếng cảm thán: "Trời đất ơi, người huynh đệ này là ai thế này?" Tiếng hét thảm thiết của Lữ Ngọ ngày càng gần. Cuối cùng, qua những khe hở trong cơn bão cát, Đổng Thiên Tâm đã nhìn thấy Lữ Ngọ, cách đó khoảng trăm mét, bị một con ngựa đen đuổi sát, ngã sóng soài trên mặt đất. Trên lưng ngựa, một binh sĩ mặc giáp da, nét mặt dữ tợn, giơ cao thanh đao cong, chuẩn bị chém xuống cổ của Lữ Ngọ.

Tim của Đổng Thiên Tâm và Mang Trú như ngừng đập một nhịp. Ngay lúc đó, giữa hai người bỗng xuất hiện một bong bóng hình trái tim màu hồng kèm tiếng "biu", và thời gian dừng lại.

Đổng Thiên Tâm, Mang Trú: "!!"

Chỉ có ba giây!

Đổng Thiên Tâm lập tức chụp hai tay ôm chặt lấy cổ Mang Trú. Mang Trú như một mũi tên lao vút đi, xé toạc cả cơn bão cát đang ngưng đọng, chỉ trong nháy mắt đã đến trước con ngựa đen. Hai người cùng nhảy lên, Mang Trú tung chân trái, Đổng Thiên Tâm tung chân phải, cả hai đồng thời đá thẳng vào mặt binh sĩ mặc mặc giáp da. Tên lính lăn ra đất như khúc gỗ đổ, máu bắn tung tóe.

Mang Trú xoay người giữa không trung, đưa Đổng Thiên Tâm ngồi vững trên lưng ngựa. Ba giây đếm ngược kết thúc, binh sĩ mặc giáp nằm sấp phun máu. Mang Trú siết dây cương dừng ngựa, cúi nhìn Lữ Ngọ nằm dưới đất, thở dài.

Lữ Ngọ vẫn đang giơ tay giữ tư thế phòng thủ, vẻ mặt ngơ ngác: "Hả? Vừa rồi rõ ràng…mà sao…hả?!"

Đổng Thiên Tâm hỏi: "Giáo sư Tả đâu rồi?"

Lữ Ngọ chỉ tay về phía một cồn cát xa xa: "Tôi giấu anh ấy ở bên đó rồi."

Mang Trú kéo dây cương quay ngựa lại, tay phải cầm dao, một tay vòng qua giữ chặt Đổng Thiên Tâm: "Bám chắc!"

Chưa dứt lời, ngựa đã phóng như bay. Đổng Thiên Tâm vội cúi người, hai tay nắm chặt bờm ngựa. Lần này, ngồi trên cao nên tầm nhìn của cô rõ ràng hơn nhiều.

Hai nhóm người đang chiến đấu kịch liệt. Một bên mặc giáp da, cưỡi ngựa cao lớn, vẻ mặt hung dữ. Ngoài ba bốn người vừa bị Mang Trú hạ gục, vẫn còn năm sáu kẻ nữa. Phía đối diện chỉ có bốn người, không có ngựa, mặc áo giáp mây, áo vải thô, đi giày cỏ, mỗi chiêu đều là sống chết.

Hai bên vừa đánh vừa hô. Nhóm giáp da hét những tiếng lạ lùng, nghe không hiểu được. Bốn người mặc giáp mây dù ít người nhưng khí thế không hề nhỏ: "Hung Nô man di! Kẻ nào xâm phạm biên giới, gi.ết!"

Mang Trú không chút do dự, lao thẳng vào nhóm giáp da. Có ngựa, anh ta như hổ thêm cánh, đấu với những binh lính Hung Nô kia chẳng khác gì thái rau chặt củi, nhanh gọn và dứt khoát. Chỉ trong chớp mắt, chỉ còn lại một tên lính bị thương, mặt mày tái xanh, quay ngựa bỏ chạy thục mạng.

Bốn người mặc giáp mây sống sót ngây ra như phỗng.

Chỉ thấy giữa biển cát vàng mênh mông, một người đàn ông áo trắng cưỡi ngựa đen, tay cầm thanh đao nhuốm máu, ngẩng đầu

nhìn về đường chân trời xa xăm. Dáng người cao ráo như núi, mái tóc đen ánh vàng, giống như thần linh hạ thế.

Đột nhiên, người đàn ông áo trắng nhìn sang, ánh mắt vẫn còn tàn dư sát ý cuồn cuộn như sóng.

Bốn người mặc giáp mây lập tức cảnh giác, đồng loạt siết chặt cán dao.

Đúng lúc này, một cô gái chậm rãi leo từ lưng ngựa dậy, mềm mại tựa vào lòng người đàn ông. Cô thở hắt ra một hơi dài, thần linh uy nghiêm kia ngay lập tức giật mình. Anh nhảy xuống ngựa, tay vẫn miễn cưỡng giữ dây cương, nhưng thân người đã né xa cô một đoạn.

Bốn người mặc giáp mây dụi mắt: "…"

Đổng Thiên Tâm hơi nghi ngờ liếc nhìn Mang Trú, rồi quay sang bốn người mặc giáp mây. Họ có vẻ ngoài rất đặc biệt: một cao, một lùn, một béo, một gầy, mắt tròn xoe, miệng há hốc, trông như những nhân vật trong vở hài kịch.

Đổng Thiên Tâm mỉm cười vẫy tay: "Xin chào, cho hỏi đây là năm nào, tháng nào, và ở đâu vậy?"

Bốn người mặc giáp mây ngơ ngác vài giây, sau đó đồng loạt cười mỉm đầy vẻ thân thiện: "Đây là Tây Cảnh, Hoàng Sa Bảo*."

*bảo ở đây là pháo đài, lô cốt, thành trì (theo từ điển hán nôm)

Hoàng Sa Bảo… nghe tên là thành, nhưng thực ra chỉ là một tiền đồn nhỏ nơi biên giới. Địa thế phía Nam cao, phía Bắc thấp, tường thành được xây từ đá và bùn đất trộn lẫn, các khe hở còn nhét cỏ lau, sậy và liễu đỏ. Tường thành cao chừng hai người, cổng bảo nhỏ, chỉ đủ cho hai con ngựa đi song song.

Các binh sĩ giữ thành nhìn thấy nhóm Đổng Thiên Tâm thì đầy cảnh giác. Bốn người mặc giáp mây bước lên giải thích vài câu, các binh sĩ liền cười toe toét cho họ đi qua.

Đổng Thiên Tâm vô cùng kinh ngạc. Trong ấn tượng của cô, ít nhất cũng phải có giấy thông hành hoặc bị thẩm vấn vài lần mới được vào. Cô lập tức kính nể bốn người mặc giáp mây, chắc chắn họ có thân phận không hề tầm thường.

“Hahaha, bọn tôi không phải binh lính biên cương, mà là bưu tốt của Hoàng Sa Bảo. Mọi người gọi bọn tôi là ‘tốt đồng,’ tức là ‘người đưa thư.’ Nếu thấy phiền, cứ gọi bọn tôi là ‘này’ cũng được.” Người thấp bé nhất trong nhóm cười nói.

Tất nhiên không thể gọi người ta là “này” (quá bất lịch sự rồi còn gì!). Lữ Ngọ phát huy tài năng giao tiếp mặt dày, sau vài câu xã giao đã thu thập được một mớ thông tin.

Người thấp bé tên là Bì Bì Vinh, vốn là thợ mộc. Người cao nhất, da ngăm đen, tên là A Xương, từng làm lính hai năm, được xem là cao thủ số một số hai trong Hoàng Sa Bảo. Người gầy gò, mặt vàng vọt, tên Nhị Nam. Còn người mập mạp tên Thạch Cửu, trước đây từng làm “dưỡng tốt” (lo hậu cần và nấu ăn), nay là đầu bếp của Hoàng Sa Bảo.

Cái gọi là “bảo” thực chất là trạm trung chuyển văn thư. Hoàng Sa Bảo vốn là trạm công vụ, ban đầu chỉ chuyển công văn của quan phủ. Nhưng mấy năm gần đây, quân Hung Nô xâm phạm ngày càng nhiều, các trạm trong vòng trăm dặm đều bị bỏ hoang, chỉ còn lại mỗi Hoàng Sa Bảo. Vì trách nhiệm nặng nề, họ bắt đầu chuyển cả thư từ dân gian: “Quan dân đều lo, bên nào cũng phải làm tốt.”

Hoàng Sa Bảo chỉ có một con phố chính, đứng đầu đường đã thấy cuối đường. Doanh trại lính biên cương và những căn nhà cỏ của dân cư xây dựng dọc theo con phố, rồi lan dần ra ngoài. Những mái nhà nhỏ nằm sát bên nhau như những khối xếp

hình lắp ghép. Trước mỗi cánh cửa đều treo bảng tên, kèm theo số nhà và mã phân khu, ví dụ như: “Ngõ Đinh Thỏ Mão, số 4”, “Ngõ Giáp Rồng Thìn, số 16”, v.v.

Trên đường đi, đâu đâu cũng thấy binh lính gác trạm vác cuốc trên vai, dân thường xách làn rau, ai nấy gặp nhau đều nhiệt tình chào hỏi, bầu không khí vô cùng hòa hợp. Đám người Bì Bì Vinh xem ra có quan hệ rất tốt, chưa đến mười phút đi đường đã gặp không ít người quen.

Một bà lão vác theo bó ngô: “Khi nào các cậu đi gửi thư ở Trạm Huyền Tuyền? Tiện thể mang về giúp tôi hai hũ rượu Huyền Tuyền nhé.”

Bì Bì Vinh trả lời: “Ngày kia bọn cháu đi, rượu nhất định sẽ mang về.”

Một lính canh vội vã chạy tới: “Em gái tôi sinh chưa? Con trai hay con gái?”

A Xương nói: “Sinh rồi, là con gái. Anh được làm cậu rồi đấy!”

Một chú lính nhỏ khoảng mười tuổi: “Mẹ cháu đã gửi thư trả lời chưa?”

Nhị Nam trả lời: “Chưa, để mai tôi hỏi thử xem.”

Một ông lão run rẩy: “Lá thư này nhất định phải gửi đến tay em trai tôi.”

Thạch Cửu cam đoan: “Được rồi! Cụ Từ yên tâm.”

Người dân nhìn chằm chằm vào Mang Trú, hoặc đúng hơn là con ngựa do Mang Trú dắt theo.

Đây là chiến mã mà Mang Trú đoạt được từ quân Hung Nô. Thân hình to lớn, lông đen bóng loáng, vừa nhìn đã biết là ngựa

quý. Đáng tiếc thay, giờ nó chỉ có thể thảm hại cõng theo Tả Bách đang yếu đến mức không tự đi nổi.

Từ lúc tỉnh lại, Tả Bách cứ lẩm bẩm những lý thuyết kiểu "thuyết tương đối, thời gian, du hành vũ trụ, hố đen"… sắp tự làm mình rối loạn, cộng thêm cú sốc tâm lý và chứng say ngựa, khiến anh ta nôn suốt cả quãng đường, mặt mày tái nhợt.

Trong ánh mắt tò mò của mọi người, cả nhóm đi qua phố chính, rẽ vào con hẻm nhỏ, chẳng mấy chốc đã đến trạm Hoàng Sa. Đó là một nơi được bao quanh bởi những bức tường đất, góc tường có vài bụi cỏ khô, bốn gian nhà đất nện, một chuồng ngựa (ngạc nhiên là còn chuồng ngựa), một bếp lộ thiên, và một nhà chứa củi.

Những chiến lợi phẩm họ mang về (ba bao thịt ngựa, bốn bộ giáp da, hai thanh đao cong, một con ngựa chiến còn sống) gần như chiếm trọn cả sân.

"Lão Phác, bọn tôi về rồi đây!" Bì Bì Vinh vừa bước qua cổng vừa hét lớn. "Tiểu Tụ, ra xem chúng tôi mang về cái gì nào!"

Một cậu bé chừng năm, sáu tuổi chạy ùa ra trước tiên, tay áo và gấu quần cuộn lên mấy lớp, đôi giày cỏ hơi rộng khiến cậu suýt ngã. Trông thấy bốn người lạ, cậu bé ngẩn ra, rồi lập tức chui tọt vào trong, chỉ để bị một ông già tóc bạc kéo trở ra.

Ông lão cũng có vẻ ngạc nhiên, liếc nhanh Thạch Cửu rồi hỏi: Những vị này là ai vậy?

Bì Bì Vinh không chờ được, kể một mạch chuyện họ đi giao thư về thành Hoàng Sa, giữa đường bị quân Hung Nô phục kích, suýt mất mạng, may nhờ thần binh (ám chỉ Mang Trú) kịp thời xuất hiện cứu nguy, giết bốn lính Hung Nô, thu được chiến lợi phẩm… Câu chuyện được anh ta kể sinh động đến nỗi nước bọt phun ra như mưa rơi.

Lữ Ngọ nhân cơ hội bày ra câu chuyện đã chuẩn bị sẵn: Theo lời anh ta, cả nhóm là người Kiến Khang, đều là cô nhi, từ nhỏ phiêu bạt giang hồ nên học được chút võ nghệ. Trong lúc du ngoạn, nghe danh rượu Huyền Tuyền nổi tiếng thơm ngon như rượu thần, họ quyết định đi nếm thử (rõ ràng vừa mới nghe dân làng nhắc đến nên bịa ra ngay). Không ngờ gặp phải bão cát, lạc đường, vô tình đến gần Hoàng Sa thành, bắt gặp đồng bào bị quân Hung Nô truy sát, họ bèn ra tay tương trợ.

Lão Phác nghe xong câu chuyện, đầu tiên là nghiêm trang hành lễ cảm tạ, rồi hỏi:

Tôi sống ở Thành Hoàng Sa đã lâu, từng thấy các thương nhân đến từ Kiến Khang. Nhưng trang phục của các vị thực sự rất khác biệt…

Ý ông rõ ràng: “Mấy người ăn mặc kỳ quặc quá.”

Ba người Đồng Thiên Tâm, Mang Trú và Tả Bách đồng loạt nhìn về phía Lữ Ngọ.

Áo quần chúng tôi là… Lữ Ngọ đảo mắt. Là kiểu thời trang mới nhất ở Kiến Khang!

Anh ta còn làm thêm mấy động tác: kiễng chân, ngẩng đầu, lắc hông, hai tay xoay vòng trên đầu như múa, rồi chớp mắt đầy duyên dáng: Đẹp không?

Mọi người: …

Đồng Thiên Tâm ôm trán: Càng lố bịch hơn!

“Lão Phác, họ là ân nhân cứu mạng của chúng ta, tuyệt đối không phải gian tế Hung Nô.” A Xương thẳng thừng lên tiếng.

Thạch Cửu cười lớn: “Chắc mọi người đói rồi nhỉ? Tối nay ăn thịt ngựa nướng, ai muốn giúp nào?”

Cuối cùng, Tả Bách cũng tỉnh khỏi “thế giới của Einstein.” nhảy xuống khỏi ngựa, cùng Lữ Ngọ và Thạch Cửu mang thịt ngựa vào bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa ăn thịnh soạn.

Lão Phác lại cúi người cảm ơn Mang Trú, sau đó chỉ đạo Bì Bì Vinh thu dọn giáp da, Nhị Nam làm sạch ngựa mới, A Xương kiểm tra đao cong. Trong sân chỉ còn lại Đồng Thiên Tâm và Mang Trú, cả hai không có việc gì làm nên bầu không khí khá ngượng ngùng.

Đồng Thiên Tâm nhìn quanh, tìm được một gốc cây ở góc sân, ngồi xuống, quen tay lôi điện thoại ra. Đương nhiên, máy đã hết pin từ lâu. Cát Dương Chỉ Chỉ tự động vào chế độ ngủ, cô chỉ đành cất máy đi.

Mang Trú đứng gần đó, khoanh tay, nhíu mày, lại bắt đầu ngẩn ngơ nhìn xa xăm, gương mặt đầy vẻ u sầu.

“Lần này là nguyện lực của ai thế?” Đồng Thiên Tâm hỏi.

“Thẻ gỗ.” Mang Trú trả lời.

“Thẻ gỗ của ai?”

Mùi của họ hòa lẫn vào nhau, khó mà phân biệt được.

Tôi đoán là một trong bốn người A Xương, Nhị Nam, Bì Bì Vinh, và Thạch Cửu.

Dựa vào đâu chứ?

“Sau khi tiếp xúc đặc biệt với nguyện lực gốc, năng lực đặc biệt của tôi dần khôi phục.” Đồng Thiên Tâm nói: “Anh lao vào trận địa cứu bốn người đó xong thì năng lực “bong bóng hồng” của tôi khởi động rồi.”

Yết hầu Mang Trú chuyển động mấy lần: “Cái…cái thứ bong bóng màu hồng kia…nguyên lý hoạt động là gì?”

“Tôi không rõ lắm, đại khái có lẽ hoặc có thể liên quan đến…trái tim của tôi…”

Mang Trú đột nhiên trừng mắt nhìn Đổng Thiên Tâm.

“Liên quan đến nhịp tim của tôi…hả?” Đổng Thiên Tâm gãi đầu.

Mang Trú tiếp tục nhìn về xa xăm.

Bên cạnh vang lên tiếng bước chân khe khẽ, một cậu bé tên Tiểu Tấu đứng cách đó hai bước, chân trái cọ chân phải, chân phải cọ chân trái, thỉnh thoảng dùng mu bàn tay lau mũi, làm thành hai vệt nhỏ như ria mép.

Đổng Thiên Tâm nhịn cười: “Chào em.”

Tiểu Tấu: “Em có thể ngồi cạnh anh chị không?”

Đổng Thiên Tâm nhường nửa khúc gốc cây.

Tiểu Tấu cẩn thận ngồi xuống, chỉ chiếm một góc nhỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm sờ mặt: “Chị đẹp đến vậy sao?”

Tiểu Tấu: “Mẹ em đẹp hơn.”

“…”

“Nhưng mẹ em bị Hung Nô giết rồi.”

“!”

Tiểu Tấu chống tay lên mặt đất, duỗi thẳng đôi chân nhỏ, những ngón chân đen nhẻm thò ra khỏi lỗ thủng trên đôi giày

cỏ, vẽ vòng tròn trên mặt đất. Một vòng tròn bên trái: “Em gái em lớn lên chắc chắn sẽ đẹp hơn chị, nhưng em gái em bị Hung Nô ném chết rồi.” Hai vòng tròn bên phải: “Trước khi chết, cha em nói em có một anh trai bị Hung Nô dùng làm vật thử kiếm mà chết, em nghĩ, chắc cũng rất đẹp.”

Đổng Thiên Tâm cảm thấy khó thở.

Đôi mắt của Tiểu Tấu trong veo như một hồ nước, không có chút bi thương nào, tựa như đã quen với chuyện sinh tử từ lâu.

Một bàn tay thon dài, trắng bệch nhẹ nhàng đặt lên đầu Tiểu Tấu, xoa xoa những sợi tóc vàng khô.

Mang Trú đứng sau lưng Tiểu Tấu, hàng mi rủ xuống, phía sau là ánh chiều tà đỏ như máu.

Tiểu Tấu ngẩng đầu, nở nụ cười với cả hai người.

Đổng Thiên Tâm luống cuống tìm khắp người, lấy ra một viên kẹo bạc hà được tặng kèm từ tiệm trà sữa, nhét vào miệng Tiểu Tấu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé sáng bừng lên.

“Đây là đường mạch nha, A Cửu đã cho em ăn một lần, rất ngọt.”

Đổng Thiên Tâm gật đầu: “Đúng vậy, rất ngọt.”

Tiểu Tấu mút hai lần, rồi nhả ra, cẩn thận gói lại bằng giấy bọc kẹo, nhét vào tay áo. Suy nghĩ một chút, lại lấy ra, nhét vào ngực áo, kéo Đổng Thiên Tâm và Mang Trú tới góc nhà, chỉ vào một chiếc lồng gỗ nhỏ: “Nhìn xem, đây là đồ A Xương bắt được đó.”

Trong lồng có một con thỏ xám nhỏ, gầy trơ xương. Trên lồng thỏ treo một mảnh gỗ nhỏ, trên đó vẽ một con thỏ gầy gò.

“Đây là do em vẽ.” Tiểu Tấu tự hào nói: “Mọi người đều khen em vẽ giống.”

Đổng Thiên Tâm: "…Rất có năng khiếu."

Tiểu Tấu rất vui, đưa tay vào lồng, cẩn thận vuốt ve đôi tai mềm mại của con thỏ: "Thỏ con, thỏ con, mau mau lớn lên nhé, lớn thật mập mạp, anh sẽ làm canh thỏ cho Nhị Nam, sức khỏe của Nhị Nam không tốt, ăn xong rồi sẽ khỏi."

Đổng Thiên Tâm lặng lẽ nhìn Mang Trú.

Mang Trú: "Nhìn gì?"

"Ở đây anh tuyệt đối đừng biến thành mèo." Đổng Thiên Tâm hạ giọng: "Nếu không lỡ bị bắt làm canh mèo thì nguy to."

"Đó không phải mèo! Mà là thần thú thượng cổ phi phi…"

"Ta biết, rất đáng yêu." Đổng Thiên Tâm vỗ vai Mang Trú: "Không cần nhấn mạnh."

Mắt Mang Trú tức đến tròn xoe.

Tiểu Tấu khoe xong thỏ vẫn chưa thỏa mãn, lại kéo hai người đến chuồng ngựa.

Chuồng có năm con ngựa, bốn con ngựa thấp cũ và một con ngựa chiến Hung Nô mới thu được. Ngựa chiến Hung Nô cao hơn hẳn một đoạn, không ngừng phì phò và đập móng, vừa nhìn thấy Mang Trú thì lập tức ngoan ngoãn, còn hiền hơn cả con thỏ lúc nãy.

Nhị Nam đang chải lông ngựa, thỉnh thoảng che miệng ho vài tiếng, có lẽ do dị ứng với lông: "Con ngựa này vóc dáng tốt, nhưng tính khí rất hung dữ, cần phải huấn luyện thêm."

Mang Trú: "Tặng các người đấy."

Nhị Nam khá ngạc nhiên, nhìn Mang Trú một cái: "Thật chứ?"

“Ừm.”

Nhị Nam chậm rãi vuốt vuốt cổ con ngựa hai lần, rồi đề nghị: “Hay là, ngài đặt cho nó một cái tên?”

“Ta không giỏi đặt tên.”

Tiểu Tấu kéo tay áo của Đổng Thiên Tâm, thì thầm: “Nhị Nam thích nhất là đặt tên cho ngựa.” Rồi chỉ vào những bảng tên bằng gỗ treo trên tường chuồng ngựa:

[Bảy tuổi, hai tháng, cao sáu thước, tên là Ngạo Kiến]

[Tám tuổi, cao sáu thước, tên là Dương Hoè]

[Sáu tuổi, cao năm thước tám tấc, tên là Khinh Thích]

[Tám tuổi, cao năm thước năm tấc, nhỏ gầy, tên gọi Xích Thố]

Đổng Thiên Tâm: “…Những cái tên rất ý nghĩa.”

Nhị Nam vỗ nhẹ cổ con ngựa: “Bộ lông đen bóng, cao sáu thước ba, móng lớn, đuôi dài tựa như tia chớp. Mày sẽ được gọi là ‘Kinh’.”

Mang Trú gật đầu: “Tên hay lắm.”

Con ngựa đen cúi đầu, tỏ ý chấp nhận.

Khuôn mặt ốm yếu của Nhị Nam lần đầu tiên lộ ra nụ cười.

Tiểu Tấu lại kéo hai người đi tham quan kho vũ khí của Bì Bì Vinh. Bên trong toàn là cung tên, thậm chí có cả nỏ, nhưng chưa hoàn thiện lắm, độ chính xác chưa cao.

A Xương vốn đang mài dao trước cửa, thấy Mang Trú, mắt liếc một cái, rồi bật dậy. Anh ta chỉ ba bước hai bước cởi phăng nửa thân trên, để lộ cơ bắp đen bóng vạm vỡ.

Đổng Thiên Tâm còn chưa kịp kêu “Chao ôi”, đã bị Mang Trú kéo ra sau lưng. Tất nhiên, cô không chịu, kiễng chân, rướn cổ nhìn A Xương đổ mồ hôi múa một bài đao kín kẽ không lộ kẽ hở nào. Kết thúc, anh ta ôm đao đứng thẳng, ánh mắt rực sáng.

Tiểu Tấu thì thầm: “A Xương muốn tỉ thí đao pháp với ngài.”

Đổng Thiên Tâm phấn khích: “Đã là đàn ông thì không được nhát, Mang Trú, anh cũng cởi hết …Ưm ưm ưm!”

Mang Trú lập tức bịt chặt miệng Đổng Thiên Tâm, bàn tay nổi gân xanh, nghiến răng nói: “Ta không giỏi đao pháp.”

A Xương thất vọng bỏ đi.

Mang Trú nhìn chằm chằm Đổng Thiên Tâm, ánh mắt không cần nói cũng đủ rõ ràng.

Đổng Thiên Tâm tỏ vẻ vô tội: “Anh còn trắng hơn búp bê bông, cởi ra chắc chắn đẹp hơn A Xương mà.”

“…”

Tiểu Tấu cười khúc khích.

Lữ Ngọ thò đầu ra từ nhà bếp, lớn tiếng gọi: “Mọi người ơi, ăn cơm nào…!”

Chương 34: Có Quân Địch Tiến Gần

Đây là lần đầu tiên Đổng Thiên Tâm ăn thịt ngựa. Lúc đầu, mùi thơm khiến cô tràn đầy kỳ vọng, nhưng vừa cắn một miếng, kỳ vọng lập tức hóa thành hối hận. Thịt vừa dai vừa thô, mang theo vị tanh lạ lùng, khiến cô phải ngửa cổ cố nuốt xuống.

Chắc vì biểu cảm của cô quá kỳ dị, nên mọi người xung quanh đều cười ầm lên, nhất là Tiểu Tấu, cậu bé cười đến mức không thở nổi.

Tả Bách tổng kết kinh nghiệm thất bại: "Gia vị không đủ, nướng ra chẳng có vị gì ngon cả."

Thạch Cửu gật đầu: "Ngày mai thử dùng rượu ủ từ Kiến Thủy Kim Quan xem, đảm bảo sẽ ngon hơn nhiều."

Mang Trú đưa tay ra, Đổng Thiên Tâm lập tức hiểu ý, đưa miếng thịt của mình cho anh ta, coi như qua tay người khác rồi chuyển. Đổi lại, Mang Trú đưa cho cô túi bánh khô của mình.

Hai người trao đổi đồ ăn một cách thuần thục và tự nhiên đến mức khiến mọi người trong thành Hoàng Sa ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Mang Trú nhấm nháp vài miếng thịt ngựa, rồi ngừng lại. Sau một hồi im lặng, anh ta gật đầu và nói: "Thì ra là vậy, chính là trận pháp Huyền Không Phi Tinh."

Mọi người: "…"

Đổng Thiên Tâm: “Có thể nói tiếng người không?”

Mang Trú: “Phố xá và nhà cửa của thành Hoàng Sa được xây dựng theo bố cục Cửu Cung của Lạc Thư, con đường chính giữa chính là Trung Cung. Tám sao vây quanh, trung tâm trống rỗng, chính là trận Huyền Không Phi Tinh.”

Lão Phác kinh ngạc: “Mang thiếu hiệp quả nhiên là người tinh tường!”

Mọi người đều sửng sốt.

Bì Bì Vinh bực bội: “Thành của chúng ta còn có trận pháp ư? Sao tôi chưa từng nghe ông nói tới?”

Thạch Cửu: “Trận pháp gì? Làm gì?”c

A Xương: “Nghe không hiểu.”

Nhị Nam: “Có ảnh hưởng đến việc ngựa ăn cỏ hay không?”

Tiểu Tấu: “Trận pháp có ăn được không? Có ngọt không?”

“Ta cũng chỉ nghe lão trạm trưởng đời trước kể lại.” Lão Phác tỏ vẻ bí hiểm: “Nghe nói, ngàn năm trước, nơi này từng xảy ra một trận chiến kinh hoàng giữa thần và ma. Oán linh phiêu đãng khắp nơi. Trăm năm trước, có một cao tăng đi ngang qua, đã thiết lập một trận pháp để an ủi những linh hồn oan khuất. Thành Hoàng Sa của chúng ta được xây dựng trên nền của trận pháp đó.”

Đổng Thiên Tâm lập tức thấy điềm chẳng lành: “Đại chiến thần ma gì cơ?”

Lão Phác trả lời: “Nghe nói là… Chiến tranh giữa Thái Tuế và Chúc Long.”

Không khí lập tức tĩnh lặng như tờ.

Đổng Thiên Tâm bật thốt: “Chúc Long ư?!” Rồi vội vàng lấy tay bịt miệng lại.

Tả Bách và Lữ Ngọ đều kinh ngạc, Mang Trú hơi nheo mắt, không nói gì.

Tiểu Tấu giơ tay: “Chúc Long là gì?”

Lão Phác giải thích: “Đại khái là một loại rồng thôi.”

Lữ Ngọ anh ta giọng: “Chúc Long là thần núi của núi Chung, cai quản sự thay đổi ngày đêm và bốn mùa. Hình dạng là đầu người thân rắn, dài ngàn dặm, toàn thân đỏ rực như lửa…”

“Hả?” Tiểu Tấu nhíu mày: “Tại sao lại màu đỏ? Nhìn như máu, xấu xí quá.”

Lữ Ngọ: “Khụ khụ khụ khụ khụ!”

Đổng Thiên Tâm vội vàng chữa cháy: “Cũng có con màu trắng mà.”

Tiểu Tấu phấn khích: “Màu trắng có đẹp không?”

Đổng Thiên Tâm liếc nhìn Mang Trú: “Chắc… khá là… đẹp đó…”

“Thái Tuế là gì?” Tiểu Tấu lại hỏi.

Lão Phác: “Thái Tuế thì là Thái Tuế thôi, đụng phải Thái Tuế thì rất xui xẻo!”

Tiểu Tấu: “Tại sao lại xui xẻo?”

Lữ Ngọ: “Thái Tuế lưu niên là vị thần cai quản chuyện lành dữ, họa phúc trong nhân gian một năm. Đụng phải Thái Tuế thì sẽ gặp vận rủi.”

Tả Bách đẩy gọng kính: “Trong Sơn Hải Kinh có ghi chép về một sinh vật gọi là ‘Nhục Viên’, đó chính là nguyên hình của Thái Tuế. Trông nó như một khối thịt, lại giống gan bò, có hai con mắt. Ăn một miếng thì nó sẽ mọc lại như cũ, dường như ăn mãi không hết. Thực ra, Thái Tuế là một loại vi sinh vật khổng lồ, thuộc dạng tồn tại nằm giữa ranh giới động vật và thực vật.”

Tiểu Tấu: “Nếu thật sự có một Thái Tuế, chẳng phải chúng ta sẽ có thịt ăn mãi không hết sao?”

“Món đó không ăn được.” Mang Trú lạnh lùng đáp: “Rất hôi thối, còn chảy dịch mủ đen nữa.”

Tiểu Tấu nhăn mặt ghê tởm.

“Thái Tuế không có hình dạng cố định, không để lại dấu vết, nhưng ở khắp mọi nơi.” Mang Trú nhìn ra phía cửa: “Oán hận, thù ghét, ác niệm, sát khí trong nhân gian đều là dưỡng chất của nó. Tụ oán thành tà, tụ tà thành quỷ, quỷ sinh ma, ma sinh Thái Tuế. Thái Tuế là tồn tại bất diệt, không thể tiêu diệt, chỉ có thể thanh lọc và phong ấn.”

Ánh mắt mọi người dõi theo Mang Trú nhìn ra cửa. Gió gào rít qua màn đêm, tất cả rùng mình một cái, rồi quay lại nhìn, chỉ thấy kẻ gây nên bầu không khí căng thẳng ấy – Mang Trú – đang ngồi vững như bàn thạch, nhai thịt ngựa một cách thong thả, âm thanh nhai kêu rôm rốp.

Không khí nặng nề lập tức tan biến.

Thạch Cửu: “Trời đất rộng lớn, ăn cơm là quan trọng nhất!”

A Xương: “Nếu nói thật, Thái Tuế này chưa chắc đã tàn bạo hơn người Hung Nô.”

Nhị Nam: “Không tin được, không tin được.”

Bì Bì Vinh: “Ngày mai ta phải đến Huyền Tuyền gửi thư. Có ai muốn viết gì thì mau viết đi.”

Mọi người lập tức tỉnh táo, lôi ra những thẻ tre đã gọt sẵn, vây quanh lão Phác, đồng loạt đưa yêu cầu.

Bì Bì Vinh: “Lão Phác, anh thân với lão Hóa ở Huyền Tuyền, nhờ anh ta cho tôi mượn một cái quần nữa. Tháng sau tôi trả cùng lúc.”

Thạch Cửu: “Lão Phác, viết giùm tôi. Hoàng Sa đang rất cần công thức làm tương rượu, rất gấp!”

Nhị Nam: “Viết cho em trai tôi một bức thư, nói rằng bệnh đã khá hơn rồi, không cần gửi thêm thuốc nữa.”

A Xương: “Thiếu tiền.”

Lão Phác bận túi bụi. Lữ Ngọ và Tả Bách cũng xúm vào tranh giành “nguyện lực thẻ tre” thuộc về ai.

Chỉ có Tiểu Tấu yên lặng ngồi một góc, cúi đầu vẽ gì đó.

Mái tóc vàng mảnh khảnh của Tiểu Tấu lay động nhẹ nhàng, như một cụm bồ công anh mềm mại: “Tôi không có ai để gửi thư cả.”

“Vậy viết cho tôi đi. Tôi chưa từng nhận được thư của người nhà.” Đổng Thiên Tâm cười nói.

Tiểu Tấu ngạc nhiên, rồi lại bối rối: “Tôi không biết chữ…”

“Nhưng cậu vẽ rất đẹp mà!”

Tiểu Tấu cười, gật đầu thật nhanh.

Đổng Thiên Tâm cảm động, xòe bàn tay. Làn gió mỏng luồn qua kẽ tay – gió đã bắt đầu dịu lại!

Mang Trú bất chợt ngẩng lên từ miếng thịt ngựa: “Cách đây ba mươi dặm, có quân địch áp sát!”

Bảo trưởng Hoàng Sa Bảo là một người đàn ông mặt đen, họ Lục. Nghe lão Phác báo cáo, ông thất sắc: “Quân Hung Nô còn cách đây ba mươi dặm, chuyện này có thật không?”

Lão Phác liếc nhanh qua Mang Trú.

Mang Trú: “Còn hai mươi lăm dặm.”

Lão Phác: “Hả?”

Mang Trú: “Hai mươi bốn dặm.”

Bảo trưởng Lục: “Hả hả hả?!”

A Xương: “Lão Lục, đừng lắm lời. Mang thiếu hiệu võ nghệ cao cường, từng cứu chúng ta, lời cậu ấy đáng tin!”

Bảo trưởng Lục nhìn A Xương, rồi lập tức đứng dậy ra lệnh: “Huy động toàn bảo, lên tường thành chuẩn bị nghênh chiến!”

Cả Hoàng Sa Bảo náo động. Quân lính cầm đuốc leo lên tường thành, ánh lửa sáng như ban ngày. Dân thường trong bảo phối hợp thuần thục vận chuyển tên, giáo dài, đá tảng, dao lớn, gậy gộc, khiên giáp…

Bì Bì Vinh và Thạch Cửu vận chuyển nỏ tự chế mới lên tường. Loại nỏ này thiết kế thô sơ, nặng nề, mỗi người chỉ mang được sáu chiếc. Đổng Thiên Tâm vác hai chiếc trên mỗi vai đã là cực hạn. Lữ Ngọ thở hổn hển nâng ba chiếc. Nhị Nam và Tiểu Tấu mỗi người gánh hai chiếc. Tả Bách run rẩy kéo theo một chiếc.

Trên đường, họ gặp vài bà lão vác bao đá lớn đi nhanh thoăn thoắt. Những cụ bà sáu mươi tuổi vẫn mạnh mẽ vung gậy gỗ khởi động. Các thiếu phụ – phần lớn là vợ lính biên phòng – tay

lăm lăm dao phay, uy phong lẫm liệt. Bọn trẻ trạc tuổi Tiểu Tấu khoác áo giáp mây, cầm trường kiếm, đồng lòng sẵn sàng chiến đấu.

Mọi người nhanh chóng leo lên tường thành, tìm vị trí của mình một cách thuần thục. Không một ai than phiền, không một ai sợ hãi. Tất cả đều trật tự chuẩn bị, bầu không khí trang nghiêm, đầy sát khí tràn ngập trong làn gió đêm.

Lục Bảo Trưởng đứng ở vị trí trung tâm trên tường thành, nét mặt nghiêm trọng. A Xương cầm sẵn đao đứng bên cạnh, cách đó vài bước là Lão Phác và Mang Trú. Đổng Thiên Tâm tiến lại gần Mang Trú, cảm giác an tâm hơn chút ít. Quay đầu nhìn lại, Lữ Ngọ và Tả Bách đang ngồi xổm bên cạnh, có vẻ như họ còn yên tâm hơn.

Một trinh sát chạy như bay tới: “Phát hiện quân Hung Nô cách đây mười dặm đang áp sát!”

Lục Bảo Trưởng hỏi: “Bao nhiêu người?”

“Hơn năm trăm!”

Mang Trú nói: “Năm trăm sáu mươi chín.”

Lục Bảo Trưởng kinh ngạc: “Chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.”

Trong bóng đêm, chiếc áo trắng của Mang Trú bay phấp phới, khuôn mặt nghiêm nghị, giống như một pho tượng điêu khắc từ tuyết.

Tả Bách hạ giọng: “Tôi tính sơ qua rồi, cả thành Hoàng Sa này, kể cả người già, phụ nữ và trẻ em, chưa đầy trăm người.”

Đổng Thiên Tâm nói: “Có nghĩa là, trung bình mỗi người phải đối đầu với năm tên lính Hung Nô sao?!”

Tả Bách gật đầu.

Lữ Ngọ tiếp lời: “Tệ hơn nữa, vẫn chưa tìm thấy khối gỗ Nguyện Lực đó.”

Đổng Thiên Tâm dang rộng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, gió luồn qua kẽ tay như đang rối loạn quấn lấy. Sức mạnh của cô chỉ hồi phục chưa đầy ba phần.

Mang Trú lẩm nhẩm pháp quyết, đầu ngón tay khẽ lóe lên ánh sáng như đom đóm, nhưng nhanh chóng vụt tắt.

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú đồng thời thở dài. Khuôn mặt Tả Bách và Lữ Ngọ xanh mét.

Lục Bảo Trưởng cất cao giọng: “Đêm nay sẽ là trận chiến ác liệt, không được để thua!”

A Xương hét lớn: “Thành Hoàng Sa tất thắng!”

Binh sĩ và dân chúng đồng thanh hô vang: “Tất thắng…! Tất thắng…! Tất thắng…!”

Đổng Thiên Tâm nhặt một thanh đao lên, vung thử, cảm thấy quá nặng, bèn đổi sang cây gậy gỗ. Mang Trú nhặt lấy một cây cung, Lữ Ngọ không biết rút từ đâu ra hai cọng cỏ khô, cầm hai tay giơ ngang tai. Tả Bách cầm một viên đá, nhanh chóng viết hàng loạt công thức trên tường thành, không rõ là đang tính toán khả năng chiến thắng hay chỉ để giảm bớt căng thẳng.

Đột nhiên, tường thành rung nhẹ, nét viết của Tả Bách bị lệch.

Mặt đất rung chuyển, giống như tiếng sấm vang rền không dứt, âm thanh ngày càng lớn, dần dần rõ ràng hơn. Đó là tiếng vó

ngựa. Một mảng đen dày đặc như châu chấu đang lao về phía thành Hoàng Sa.

Ngựa đen, áo giáp đen, lưỡi đao sáng loáng tạo thành những tia sáng lạnh lẽo.

Đổng Thiên Tâm lần đầu tiên nhận ra, năm trăm kỵ binh lại có sức ép đáng sợ đến thế. Tim cậu đập từng nhịp nặng trĩu, như thể ngũ tạng lục phủ chỉ còn mỗi trái tim, khiến tay chân cậu run rẩy.

Lục Bảo Trưởng giơ cánh tay lên, binh sĩ hàng đầu giương cung lắp tên, dân chúng nín thở cầm chắc đao kiếm. Quân Hung Nô tung bụi cát ngày càng gần… ngày càng gần…! Lục Bảo Trưởng mạnh tay vung xuống, mũi tên đồng loạt bay lên xé toạc màn đêm. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, những kỵ binh hàng đầu ngã ngựa.

Lục Bảo Trưởng kêu lớn: “Đổi!”

Hàng đầu lùi lại lắp tên, hàng sau tiến lên bắn tiếp.

Bỗng nhiên, trong đội hình Hung Nô vang lên tiếng hét to, quân địch lập tức quay đầu ngựa, rút ra ngoài phạm vi bắn. Tám phần mũi tên đều bắn trượt.

Lục Bảo Trưởng quát “Dừng!”, ánh mắt khóa chặt vào kỵ binh Hung Nô.

Một tướng lĩnh Hung Nô lực lưỡng cưỡi ngựa tiến lên. Gã hất cao cằm, ngạo nghễ giơ roi ngựa đánh vào không trung. Sáu tên lính Hung Nô dắt theo một sợi dây xích dài, kéo tới sáu mươi người dân quần áo rách rưới. Họ chủ yếu là phụ nữ, trẻ em và một vài ông lão tóc bạc.

Người trên tường thành thốt lên: “Là xú lão đầu của Nguyên Hải Bảo! Tháng trước tôi còn gặp ông ấy!”

Những tiếng kinh ngạc nối tiếp vang lên. Không ít người trên tường nhận ra đó chính là dân chúng của Nguyên Hải Bảo, cách đây bốn mươi dặm. Sự xuất hiện của họ đồng nghĩa với việc Nguyên Hải Bảo đã bị quân Hung Nô chiếm đóng.

Một sự tĩnh lặng chết chóc bao trùm.

Người Hán đứng đầu giục ngựa cười lớn, đoàn kỵ binh phía sau xua lùa dân chúng của Nguyên Hải Bảo như xua đàn gia súc. Roi ngựa vun vút quất mạnh lên lưng họ, buộc họ lê từng bước chân về phía trước. Máu thịt bị roi quất rách rơi xuống cát, thấm sâu vào mặt đất, để lại những vũng đen đỏ loang lổ.

Tên chỉ huy người Hán đứng ở vị trí an toàn giữa trung tâm đội hình, cười càng lúc càng lớn, cực kỳ ngạo mạn.

Đám kỵ binh đang dùng những thường dân này làm lá chắn sống!

Đổng Thiên Tâm nghiến chặt răng, cả người run rẩy không cách nào kiểm soát. Bên trên tường thành, mắt của những người trong Hoàng Sa Bảo đỏ hoe, một vài người không kiềm chế được đã bật khóc nức nở.

Những binh sĩ của Hoàng Sa Bảo sớm đã giương cung lắp tên, kẻ địch trong tầm bắn, chỉ chờ một mệnh lệnh của Lục Bảo Trưởng. Nhưng cánh tay giơ lên của ông cứ run run, không thể nào dứt khoát ra lệnh bắn.

“Lũ cầm thú!” Lữ Ngọ nghiến răng mắng: “Nếu bây giờ có thể dùng Vũ Khúc Trừ Ma, bọn khốn kiếp này… bọn chúng làm sao dám kiêu ngạo như thế chứ!”

Đột nhiên, tiếng khóc của đám người dân phía trước vang lên, hỗn loạn và rời rạc, nhưng dần dà trở nên rõ ràng hơn.

“Đừng lo cho chúng tôi!”

“Hãy giết lũ Hung Nô man rợ!”

“Trả thù cho chúng tôi!”

“Giết sạch bọn chúng! Đừng lo cho chúng tôi!”

Các binh sĩ rơi nước mắt, dân chúng khóc đến không thành tiếng, Lục Bảo Trưởng mắt đỏ ngầu đầy máu, đột nhiên giơ tay lên, định ra lệnh, thì “phụp”, Mang Trú nắm chặt khuỷu tay ông.

“Đổng Thiên Tâm.” Mang Trú thì thầm: “Thuật Phong Vân của anh hồi phục được bao nhiêu phần rồi?”

Đổng Thiên Tâm siết chặt nắm đấm, nhắm mắt trong giây lát: “Ba phần.”

“Mới đủ rồi.”

Mang Trú vung tay, ngón tay chạm vào mũi tên, kéo cung lên, căng dây cung như trăng tròn, mũi tên ánh lên sắc lạnh lẽo: “Giúp ta với lực của gió!”

Đổng Thiên Tâm hiểu ý, đứng cạnh Mang Trú, tập trung sức lực, gió nổi lên, mái tóc và áo của họ bay phấp phới. Những luồng gió mảnh như tơ cuốn quanh mũi tên phát sáng, Mang Trú buông tay, mũi tên vút qua không gian như sấm sét, chỉ nghe tiếng vù vù, xuyên thẳng vào trán tướng quân Hung Nô, kéo theo một dòng máu dài đỏ rực, bay xa một trượng rồi rơi xuống đất.

Tướng quân Hung Nô không kịp phản ứng, thậm chí còn cười mấy tiếng với vết thương trên trán, nụ cười dữ tợn trên mặt, rồi rơi thẳng xuống ngựa: “Phịch”, đầu vỡ nát, máu não văng tung tóe.

Cơn gió gào thét thổi qua đội quân kỵ binh Hung Nô, phải mất hơn mười giây, binh sĩ Hung Nô mới hoàn hồn, họ hoảng loạn, một số người chạy lại kéo thi thể tướng quân, một số thì quay

ngựa bỏ chạy, có người la hét tìm cách tổ chức lại đội hình, tình hình hỗn loạn như nồi cháo.

Lục Bảo Trưởng mắt như sắp rơi ra ngoài, toàn bộ Hoàng Sa Bảo đứng sững sờ, không ai dám tin vào mắt mình.

Mang Trú lại rút sáu mũi tên, căng cung, Đổng Thiên Tâm đẩy hai tay về phía trước, sáu luồng gió quấn quanh mũi tên, lại bay vút đi…

Sáu mũi tên như thể có hệ thống dẫn đường, vẽ ra sáu vệt sáng khác nhau trên không. “Phụp phụp phụp phụp phụp”, xuyên qua lồng ngực của những tên binh sĩ Hung Nô đang khống chế dân chúng của Nguyên Hải Bảo.

Lục Bảo Trưởng mừng rỡ, quát lớn: “A Xương, dẫn đội một ra khỏi thành cứu người! Cung thủ hỗ trợ!”

Nhờ vài mũi tên như liều thuốc k.ích thích của Mang Trú, tinh thần binh sĩ Hoàng Sa Bảo phấn chấn hẳn lên, tên bay như mưa, dân chúng vui mừng reo hò, ném đá tấn công binh sĩ Hung Nô, Bì Bì Vinh đưa nỏ cho Tả Bách và Lữ Ngọ, mặc dù bắn không chính xác, nhưng ít ra cũng đủ để che chắn.

Lục Bảo Trưởng, A Xương và những người khác xông lên như vũ bão, đứt dây xích, bảo vệ dân chúng Nguyên Hải Bảo lui về Hoàng Sa Bảo, thỉnh thoảng lại có vài kỵ binh Hung Nô xông lên, nhưng ngay lập tức bị “tên gió” của Mang Trú và Đổng Thiên Tâm bắn nổ đầu.

Tình hình đã dần ổn định, nhưng Đổng Thiên Tâm lại cảm thấy tình trạng của mình không ổn chút nào.

Mỗi lần sử dụng thuật điều khiển gió, nhịp tim của cô lại tăng lên, hai đầu lông mày, sống mũi và môi dần dần tê liệt, ngón tay lạnh buốt run rẩy, cô nghĩ không ổn, liệu có phải do việc cố gắng sử dụng “ngón tay vàng” quá sức dẫn đến phản tác dụng không?

“Cô còn chịu đựng được không?” Mang Trú hỏi. Mặt anh ta trắng bệch, hai mắt đã hóa thành đồng tử dọc.

Đổng Thiên Tâm trả lời: “Anh lo cho bản thân đi, trong tình huống cấp bách này mà để lộ ra đôi tai mèo thì cũng xấu hổ lắm đấy.”

Mang Trú hừ lạnh: “Lũ man di, tay cầm nắm đấm mà thôi!”

Mũi tên vút qua như sao băng, cuồng phong xé không khí, một mũi tên xuyên qua muôn người, không gì có thể cản nổi.

Dân chúng của Nguyên Hải Bảo đã về lại quá nửa, Lục Bảo Trưởng và A Xương lo việc thu đội, Tiểu Tấu và Bì Bì Vinh đã cất tiếng reo hò chiến thắng, đúng lúc đó, Lữ Ngọ đột ngột hét lớn: “Mang Trú điện hạ, Đổng Thiên Tâm, chỗ đó có vấn đề!”

Tả Bách lao lên tường thành: “Lộ trình rút lui của binh sĩ Hung Nô có vấn đề!”

Đổng Thiên Tâm nhìn sang, những binh sĩ Hung Nô rút lui không chạy xa mà lại tập trung quanh thi thể của tướng quân, một nửa người nhảy xuống ngựa, dưới sự bảo vệ của nửa còn lại, họ bắt đầu nhảy múa quanh xác chết, vừa nhảy vừa hét, một tay cắt cổ tay mình, máu rơi trên cát vàng.

Đổng Thiên Tâm: “Bọn họ điên rồi sao?”

Lữ Ngọ nheo mắt nhìn, không chắc chắn: “Đây là… lễ mời thần?”

Đổng Thiên Tâm: “Là cái gì vậy?”

Mang Trú ánh mắt lóe lên, sắc mặt thay đổi lớn: “Không ổn!” anh ta nhảy lên tường thành, hét to về phía Lục Bảo Trưởng và A Chương: “Nhanh quay lại…”

“Rầm!” một tiếng vang lớn, đất rung trời chuyển.

Lực đẩy khủng khiếp tràn đến như sóng vỗ, Đổng Thiên Tâm thấy trước mắt tối sầm, cả người bị hất văng ra ngoài.

Chương 35: Thứ đó là... Thái Tuế?

Chuyện gì đang xảy ra?

Cái gì vừa nổ vậy?

Đau quá!

Đổng Thiên Tâm cố gắng bò dậy, tay ôm đầu. Cả đầu như thể bị vỡ ra làm mười bảy, mười tám mảnh, chỉ cần hơi động đậy đã nghe thấy tiếng răng rắc vang lên.

Đôi mắt bị thứ gì đó nhớp nháp che kín. Đổng Thiên Tâm vội dùng tay áo lau mạnh, cố gắng mở mắt. Một bóng lưng trắng toát đập thẳng vào tầm nhìn.

Mang Trú đứng cao trên tường thành, hai tay chống đỡ một trận pháp bảo vệ bán kính hơn hai mươi mét. Trận pháp đã tan tành, những câu chú khắc trên đó mờ tỏ, từng mảnh rơi rụng như tiếng thủy tinh vỡ.

Trên cánh tay, cổ và đùi của Mang Trú đều đầy những vết thương sâu, máu thấm đẫm áo quần, màu đỏ ghê người. Đôi tai mèo mỏng manh, trắng đến trong suốt, run rẩy trong gió.

Đổng Thiên Tâm kinh hãi kêu lên: “Mang Trú!”

Mang Trú không quay đầu lại, chỉ ra lệnh ngắn gọn: “Cứu người!”

Tất cả đuốc lửa đều đã tắt. Trong ánh sáng le lói của trận pháp, có thể thấy bức tường thành bị phá hủy gần như toàn bộ. Trong đống đất gạch đổ nát, tiếng r.ên rỉ vang lên khắp nơi. May mắn thay, một đoạn tường thành được trận pháp bảo vệ vẫn còn nguyên vẹn.

Các binh sĩ bị thương kéo những thường dân bị vùi lấp ra ngoài. Một bà lão bị bầm dập khắp người dìu ông cụ què chân thoát thân. Lão Phác lớn tiếng chỉ huy mọi người cứu người. Lữ Ngọ và Tả Bách khiêng những mảng gạch tường lớn ra ngoài. Nhị Nam đẩy Tiểu Tấu bò ra từ trong đống đổ nát. Đổng Thiên Tâm cũng kéo được Bì Bì Vinh và Thạch Cửu ra ngoài.

Thật may, tất cả mọi người đều không sao.

Đổng Thiên Tâm vừa thở phào nhẹ nhõm thì thấy sắc mặt Nhị Nam biến đổi, lao tới bờ tường, kiễng chân ngóng nhìn: “Lục Bảo trưởng và A Xương đâu? Vừa rồi họ rõ ràng gần vào đến cổng thành rồi mà…”

Cổng thành cách đây một đoạn khá xa, ánh sáng yếu ớt, không thể nhìn rõ. Chỗ đó dường như sụp đổ nghiêm trọng hơn.

Đột nhiên, Lữ Ngọ hét lên, kéo Nhị Nam lại từ bờ tường.

Đổng Thiên Tâm dụi dụi mắt, ánh nhìn xuyên qua khe hở của trận pháp, xa xa lướt tới bờ cát vàng. Nơi đó… không còn bóng dáng quân Hung Nô nữa.

Thay vào đó, là một ngọn núi xác người. Tay chân đứt lìa, đầu người, chân ngựa, ruột ngựa trộn lẫn thành một đống cao. Dưới chân núi xác là một biển máu đỏ thẫm.

Giữa đống xác chết, một thi thể không đầu từ từ đứng dậy, đứng trên đỉnh núi xác. Trên người khoác áo giáp, tay cầm roi dài. Ở cổ, nửa tấm da đầu còn dính chặt, một lọn tóc rủ xuống.

Đó chính là vị tướng Hung Nô vừa bị bắn vỡ đầu khi nãy.

Trong biển máu và núi xác, một luồng khí đen dày đặc bốc lên, tạo thành một lốc xoáy đen kinh hoàng sau lưng thi thể không đầu, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ trên đời.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho cứng đờ.

Mang Trú vội bấm niệm quyết. Đầu ngón tay của anh ta máu chảy thành dòng, trận pháp sáng rực hòa lẫn sắc đỏ từ máu của anh ta.

Lữ Ngọ gần như bật khóc: "Vẽ chú bằng máu rồng để khởi trận… Là lấy mạng đổi mạng!"

Mũi chân Mang Trú hất một cây cung lên, anh ta đưa tay tìm mũi tên, nhưng tất cả đều đã hết. Anh ta dứt khoát dùng máu ngưng tụ thành tên, kéo cung. Vầng cung tròn như trăng rằm, nhưng lần này đôi tay anh ta run rẩy dữ dội, máu nhỏ giọt theo ống tay áo rách nát.

Hắn nhỏ giọng nói một câu, không ai nghe rõ, nhưng Đổng Thiên Tâm nghe thấy. Cô lao tới vài bước, hai tay vuốt qua mũi tên máu, điều khiển gió để bảo vệ tên.

Trong gió ngập tràn mùi tanh thối mục rữa. Cơn gió dường như không muốn nghe theo sự triệu hồi của cô, giống như hàng ngàn lưỡi dao sắc bén cắt nát da thịt trên tay cô, khiến lòng bàn tay và mu bàn tay rách toạc, để lộ những vết thương sâu hoắm.

Đổng Thiên Tâm nghiến chặt răng, mùi máu sắt xộc vào miệng. Máu từ vết thương hòa lẫn vào gió, cuối cùng bám chặt lấy mũi tên máu.

Ánh mắt Mang Trú lóe lên, anh ta buông cung. Mũi tên máu lao vút đi, tạo ra một tiếng nổ vang dội, xuyên qua ngực của thi thể không đầu, để lại một lỗ thủng to bằng nắm tay. Thi thể hơi

lung lay, nhưng không đổ. Khí đen dày đặc như dòng nước cuồn cuộn tràn vào lỗ thủng, khiến da thịt thi thể quằn quại, hồi phục như cũ.

Đổng Thiên Tâm lạnh toát sống lưng: “Chết tiệt?!”

Mặt Mang Trú lạnh tanh, lật tay cắt cổ tay mình bằng dây cung, tiếp tục ngưng máu thành ba mũi tên. Đổng Thiên Tâm nghiến răng tiến lên, đôi tay rách toạc hoàn toàn, máu hòa lẫn trong gió dữ.

Ba mũi tên cùng lúc lao đi, trúng vào ba điểm trên dưới của thi thể không đầu. Thi thể nổ tung, thành từng mảnh rơi xuống núi xác.

Nhưng khí đen lại ập đến lần nữa, bao trùm mọi mảnh xác, chúng quằn quại, xâu xé, hòa lẫn vào nhau, lại bắt đầu ngưng tụ để hình thành thân xác mới.

“Thứ quái quỷ này rốt cuộc là cái gì thế?!” Có người bật khóc.

Lữ Ngọ thở dài: “Quân Hung Nô trước khi chết đã nhảy một điệu tế thần, lấy mạng để hiến tế, lấy máu để dẫn đường. Nhưng triệu hồi ra thứ gì… Chết tiệt, đây là thần ma từ đâu vậy?!”

Tả Bách nói: “Thứ này sau khi bị thương vẫn có thể hút khí đen tái tạo cơ thể, thậm chí phục sinh. Nó giống hệt con mãng xà trong thế giới 2D trước đó…”

Tiểu Tấu ôm chặt chân lão Phác: “Cắn mất một miếng lại mọc ra một miếng, thứ đó là, là… Thái Tuế!”

Không gian lặng ngắt như tờ.

Nỗi sợ vô biên như virus lan khắp đám người.

Mang Trú quay lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đổng Thiên Tâm.

Khóe miệng anh ta chảy máu, đồng tử dựng thành hai đường thẳng, đôi tai mèo dựng đứng, cổ và đường quai hàm lấm tấm những vảy trắng lớn, thoắt ẩn thoắt hiện.

Anh ta không nói gì. Nhưng Đổng Thiên Tâm lập tức hiểu.

Cô lục tung khắp người, tìm được nửa chiếc bánh nướng. Cô đưa ra trước mặt anh ta, kiên quyết nói: “Mau ăn đi…”

Mang Trú bất ngờ nắm chặt cổ tay của Đổng Thiên Tâm, ánh mắt ngập nước đỏ rực, đột ngột quỳ một gối xuống đất. Trước khi Thiên Tâm kịp phản ứng, bàn tay của cô đã bị Mang Trú kéo về phía mình.

Hắn cúi đầu, hàng mi run rẩy dữ dội. Đôi môi lạnh như băng chạm nhẹ lên mu bàn tay Thiên Tâm, mút một cái.

Trong chớp mắt, nửa thân người Thiên Tâm tê dại, cơ thể lảo đảo. Mang Trú lập tức ôm lấy cô, bàn tay anh ta lạnh như băng giá. Giọng nói của anh ta vang lên, như băng sông tan vỡ từng tấc một:

“Xin lỗi…”

Ánh ta lại gọi lớn tên Lữ Ngọ. Lữ Ngọ lao tới đỡ lấy Thiên Tâm. Mang Trú nhảy vọt lên bầu trời đêm, thân thể rực sáng ánh hào quang. Đôi tai mèo và những vết thương trên người anh ta dần dần lành lại trong ánh sáng rực rỡ. Đôi tay anh kết ấn, lời chú ngữ ngân vang khắp đất trời:

“Âm thanh vang vọng trời cao, gom sấm chớp làm chính nghĩa… Minh Đao, hiện thân!”

Muôn ngàn tia sét xé toạc bầu trời đêm, tầng mây cuồn cuộn hạ xuống. Một luồng ánh sáng vàng rực phá tan mây đen, hội tụ thành một thanh trường đao chói lọi, sắc bén. Mang Trú nắm lấy chuôi đao, tung người chém mạnh. Ánh đao cuốn theo sấm sét, nghiền nát núi xác trong chớp mắt, tạo thành một luồng sáng rực rỡ vạn trượng.

Ánh sáng quá chói mắt khiến mọi người không thể mở mắt. Không biết bao lâu sau, ánh sáng dần nhạt đi. Đổng Thiên Tâm hé mắt nhìn trộm, núi xác đã biến mất, thi thể không đầu cũng không còn, thậm chí không để lại một giọt máu nào.

Sa mạc mênh mông, tĩnh lặng, ánh sáng xanh nhạt dần ló rạng ở chân trời.

Mang Trú lơ lửng giữa đất trời, ánh sáng bao quanh anh ta tan biến từng chút một. Minh Đao tan thành hư vô, cơn gió thổi tung mái tóc dài đen nhánh của anh ta. Đầu ngón tay anh ta khẽ động đậy, rồi cả cơ thể gục xuống, rơi thẳng xuống mặt đất.

“Mang Trú!” Đổng Thiên Tâm gào lên, không biết lấy sức mạnh từ đâu, lao mình xuống khỏi tường thành. Lữ Ngọ không kịp kéo cô lại. Những luồng gió còn sót lại cuốn lấy đôi chân Đổng Thiên Tâm, giúp cô tiếp đất an toàn. Cô điên cuồng chạy về phía trước.

Lữ Ngọ trèo lên tường thành, nhìn độ cao thì chóng mặt muốn ngất, bèn quay lại leo xuống. Tả Bách đã phóng xuống cầu thang, Lữ Ngọ vội vàng đuổi theo.

Trên tường thành, mọi người như bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Lão Phác lập tức chỉ huy chia binh làm hai ngả: một đội đến chỗ cổng thành bị sập để cứu người, một đội khác hỗ trợ Đổng Thiên Tâm và những người khác.

Đổng Thiên Tâm chưa bao giờ chạy nhanh đến vậy. Vừa chạy, cô vừa cuống cuồng tìm kiếm giữa sa mạc mênh mông. Rõ ràng là quanh đây, phải ở quanh đây…

Một bóng trắng hiện lên trên đường chân trời. Đổng Thiên Tâm bò lăn chạy tới, là một đống vải trắng nhuốm máu, chính là áo quần của Mang Trú, nhưng không thấy anh ta đâu!

Cô lật tung áo quần, cào cát, đào bới từng hố nhỏ, cuối cùng cũng tìm thấy anh ta.

Một con mèo trắng nhỏ nhắn, co quắp cơ thể, bộ lông trắng vấy máu và phủ đầy cát, hai tai cụp xuống đầu, đôi mắt nhắm nghiền.

Đổng Thiên Tâm nhẹ nhàng đặt tay lên bụng con mèo, cảm nhận được hơi ấm và nhịp thở yếu ớt. Anh ta vẫn còn sống!

Cô ôm lấy con mèo trắng, ghì chặt trong lòng như đang ôm cả thế giới.

Lữ Ngọ và Tả Bách đuổi kịp tới nơi. Tả Bách nhìn thấy Mang Trú trong vòng tay Đổng Thiên Tâm, thì thở phào nhẹ nhõm. Lữ Ngọ bắt mạch cho anh ta: “Kiệt sức quá độ, rơi vào trạng thái hôn mê, chắc không nguy hiểm gì.”

Từ phía cổng thành vang lên những tiếng hò hét náo loạn. Ba người lập tức chạy tới. Các binh sĩ hợp sức nâng cánh cổng nặng nề lên, di chuyển từng viên gạch đá. Có người hét lên: “Ở đây, tìm thấy rồi!”

Họ cẩn thận dỡ viên đá cuối cùng ra.

…

Cả đoàn người cúi đầu, trong tiếng khóc nghẹn ngào và niềm hy vọng le lói, trận chiến tàn khốc để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng mọi người. Đổng Thiên Tâm ngồi bên giường, đôi mắt chăm chú nhìn Mang Trú đang ngủ mê, trong lòng không khỏi nghĩ về những tháng ngày trước.

Ba ngày rồi, thân hình của Mang Trú ngày càng tiều tụy. Chiếc bụng tròn trịa trước đây giờ đã xẹp xuống, thậm chí khi thở còn nhìn rõ từng chiếc xương sườn.

Đổng Thiên Tâm thở dài: "Anh sắp gầy trơ xương như con thỏ của Tiểu Tấu rồi đấy."

Tiểu Tấu chạy nhanh vào phòng, tay ôm một chiếc mâm lớn bằng gốm. Trên mâm được phủ bởi một chiếc khăn, cậu bé cẩn thận đặt nó xuống đầu giường:

"Đây là đồ cúng mà mọi người chuẩn bị cho thần mèo, thần mèo hãy dậy ăn một chút đi."

Đổng Thiên Tâm vén khăn ra xem, thì ra là vài xiên chuột đồng nướng, còn được rắc thêm muối và tiêu. Nhìn màu sắc và cách nướng, chắc hẳn là tác phẩm của Thạch Cửu.

"…"

Đổng Thiên Tâm lặng lẽ đậy chiếc khăn lại.

Tiểu Tấu đứng lóng ngóng, hai tay xoắn lấy gấu áo, dè dặt hỏi: "Ta có thể chạm vào thần mèo được không?"

"…Chắc là…được." Đổng Thiên Tâm trả lời với vẻ không chắc chắn.

Tiểu Tấu rụt rè chìa ngón tay ra, chậm rãi tiến đến, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua lớp lông mềm mại trên đầu Mang Trú, rồi nhanh chóng rụt tay lại, giấu kín trong tay áo, đôi mắt sáng lên: "Ấm lắm, mềm nữa."

Đổng Thiên Tâm gật đầu: "Đúng vậy, anh ta rất ấm."

Tiểu Tấu ngồi xuống bên cạnh Đổng Thiên Tâm, bắt đầu báo cáo hàng ngày như thường lệ: "Thần mèo, mọi người nhờ ta cảm ơn

ngài. Nếu không có ngài, Hoàng Sa Bảo đã trở thành một Nguyên Hải Bảo khác rồi. Ông lão từ Nguyên Hải Bảo kể rằng, quân Hung Nô đã giết rất nhiều người, còn thiêu rụi nhà cửa của họ, trói họ vào sau ngựa rồi kéo đi hàng chục dặm… Họ là những người cuối cùng sống sót của Nguyên Hải Bảo."

"Dù mọi người ở Hoàng Sa Bảo đều bị thương, nhưng không sao cả, chúng ta vẫn còn sống. Hiện tại, mọi người đã gần sửa xong tường thành, cửa thành cũng đã được dựng lại. Tường thành lần này chắc chắn hơn nhiều, ông Lữ đã giúp chúng ta thiết kế một loại nỏ mới, Bì Bì Vinh rất vui, nói rằng nó mạnh hơn cả cung tên. Thầy Tả cũng dạy chúng ta thuật Cửu Cửu, rất giỏi."

"Tiểu Hỷ đã húp được cháo rồi. Tiểu Hỷ là em gái mới của tôi, rất xinh đẹp, giống hệt mẹ. Lão Phác nói rằng, Tiểu Hỷ là người mà Bảo trưởng và A Xương dùng mạng mình để đổi lấy, sau này chắc chắn sẽ sống lâu trăm tuổi."

Tiểu Tấu cúi đầu, những giọt nước mắt lớn rơi xuống không ngừng.

Đổng Thiên Tâm để ý hôm nay Tiểu Tấu đang mặc một bộ áo quần đen không vừa người, cả giày cũng màu đen.

"Áo quần của cậu…"

Tiểu Tấu vội lau nước mắt, ngẩng đầu lên, giọng run run: "Hôm nay là lễ tang của A Xương và Bảo trưởng. Lão Phác nói phải tiễn đưa họ thật chu đáo. Tôi còn phải đi giúp một tay, chị Đổng, gặp lại sau nhé."

Đổng Thiên Tâm đưa mắt tiễn Tiểu Tấu rời đi, sau đó thở hắt ra một hơi nặng nề. Quay đầu lại…

Mang Trú không biết từ khi nào đã trở lại hình dạng con người, ngồi thẳng trên giường. Đôi mắt đen như mực, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

*

Lễ tang ở Hoàng Sa Bảo rất đơn giản.

Thời gian được chọn vào lúc hoàng hôn, khi ngày và đêm giao nhau, cũng là thời điểm ranh giới giữa sự sống và cái chết. Tại quảng trường nhỏ ở trung tâm con đường chính, một giàn củi lớn đã được dựng sẵn, thi thể của Bảo trưởng và A Xương được đặt trên đó, tẩm dầu hỏa. Sau khi nghi lễ tưởng niệm kết thúc, họ sẽ được hỏa táng, tro cốt sẽ được rải vào sa mạc mênh mông, để hai người hòa làm một với mảnh đất này mãi mãi.

Nghi thức tưởng niệm cũng rất đơn sơ, không có hương, không có hoa tươi, không có tiền giấy. Mỗi người tiến lên rải một nắm cát vàng, cúi mình, rồi kết thúc.

Hôm nay, toàn bộ Hoàng Sa Bảo đều im lặng. Có thể nghe rõ tiếng gió lướt qua những lá cờ phấp phới, tiếng vỏ đao cạ vào áo giáp tre rách nát, và tiếng cát vàng rơi nhẹ xuống mặt đất.

Lão Phác bế Tiểu Hỷ, rải nắm cát đầu tiên, sau đó là Bì Bì Vinh, Nhị Nam, Thạch Cửu, rồi đến Tiểu Tấu…

Tiểu Tấu đặt một gốc cây đã được mài gọt thô sơ thành hình cánh tay bên cạnh A Xương.

“Đao pháp của A Xương giỏi nhất. A Xương không thể thiếu tay, cánh tay này là ta và Thạch Cửu cùng làm, sau này A Xương hãy dùng nó cầm đao, chắc chắn vẫn sẽ giỏi như trước.”

Một người bật khóc thành tiếng, rồi nhiều người khác cũng khóc òa theo.

Mọi người nhường ra một lối đi.

Mang Trú mặc một bộ đồ đen dài, từng bước đi tới.

Mái tóc dài của anh ta buông xõa, nơi đuôi tóc ánh lên thứ ánh sáng trắng lấp lánh. Dáng lưng anh ta thẳng tắp, bước chân vững chãi. Rõ ràng chẳng hề phát ra âm thanh, nhưng mỗi bước chân của anh ta nặng nề tựa ngàn cân.

Anh ta bước lên giàn củi, quỳ một gối xuống, lòng bàn tay phát ra ánh sáng trong trẻo, nhẹ nhàng lướt qua cơ thể của A Xương. Những vết thương trên mặt A Xương biến mất, cánh tay mọc trở lại. Sau đó, anh ta lại làm tương tự với Bảo trưởng, đầu của Bảo trưởng được phục hồi, ngay cả nét mặt của hai người cũng trở nên bình yên.

Tiếng khóc vang vọng khắp màn đêm.

Mang Trú nhảy xuống giàn củi, hai tay đan lại, đặt lên trán, thực hiện một nghi lễ nghiêm trang và tĩnh lặng. Lữ Ngọ và Tả Bách ngoảnh mặt đi, cố nén tiếng nấc.

Đổng Thiên Tâm rải một nắm cát vàng, gió thổi tung cát, làm đôi mắt cô cay xè.

Lão Phác ném bó đuốc vào giàn củi, kêu lớn: “Cát trở về cát… Đất trở về đất… Vạn vật đều có mệnh… Mây tan trăng hiện… Hồn về cõi xa… Hồn về cõi xa…”

Thi thể của Bảo trưởng và A Xương dần bị lửa thiêu đốt, hóa thành làn khói bụi cuộn lên bầu trời.

Bóng đêm buông xuống, mây đen tràn ngập.

Người dân Hoàng Sa Bảo quây quanh đống lửa, cất lên những khúc ca bi tráng và xa xăm. Đó là khúc chiến ca, cũng là bài hát tiễn đưa linh hồn.

Đổng Thiên Tâm để nước mắt bị ánh lửa hong khô. Phía sau cô là cơn gió lạnh lẽo, nhưng trước ngực cô là một ngọn lửa nóng rực.

Mang Trú nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô, lặng lẽ quay lưng bước ra khỏi đám đông.

Chương 36: Tiếng lòng của mọi người

Hai người bước qua con phố chật hẹp, giẫm lên những bậc thang nghiêng ngả, dưới ánh trăng mờ ảo bị che khuất bởi mây. Họ len lỏi qua những ngọn đuốc rực cháy, những viên gạch mới xây của tường thành còn thoang thoảng mùi bùn đất. Các binh lính giữ thành lặng lẽ né tránh, để lại con đường trống trải trên tường thành.

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú ngồi sát cạnh nhau trên tường thành, lưng tựa vào biển cát mênh mông phía sau. Toàn bộ Hoàng Sa Bảo đang chìm đắm trong tiếng hát vang vọng. Trời đất rộng lớn, không gian mênh mông.

Đổng Thiên Tâm không rõ vì sao Mang Trú lại đưa cô đến đây. Nhưng cô có một linh cảm rằng, Mang Trú sắp nói điều gì đó quan trọng.

Mang Trú nhìn về phía Hoàng Sa Bảo, im lặng rất lâu.

Đổng Thiên Tâm cũng không vội, lặng lẽ chờ đợi.

Gió luồn qua sống lưng, Mang Trú tháo băng vết thương trên tay Đổng Thiên Tâm. Lòng bàn tay lạnh giá của anh ta khẽ tỏa ra ánh sáng ấm áp, nhẹ nhàng lướt qua những vết thương nhỏ trên lưng cô.

Những vết thương hóa thành ánh sáng lấp lánh và dần lành lại.

Cảm giác này thật quen thuộc, giống như lần Mang Trú chữa trị cho cô trong thế giới của những bộ phim thần tượng vậy.

“Anh…” Đổng Thiên Tâm mở miệng.

“Đây không phải pháp thuật chữa thương.” Mang Trú đáp: “Mà là khả năng hồi phục thiên bẩm của ta với tư cách là một yêu thú.”

Đổng Thiên Tâm suýt nghẹn thở: “Yêu…yêu thú?!”

Mang Trú ngẩng lên, đôi mắt như mặt nước tĩnh lặng. Trên đỉnh đầu, hai chiếc tai mèo nhỏ lộ ra, mượt mà sáng bóng.

“Mẫu thân ta là hậu duệ chính thống của tộc Chúc Long. Phụ thân ta, là một trong những thần thú thượng cổ, Phi Phi. Chúc Long mạnh mẽ, mang trong mình sức mạnh bán thần, nhưng Phi Phi lại yếu đuối, chỉ có khả năng hồi phục yếu ớt của loài yêu thú.”

Đổng Thiên Tâm há hốc miệng: “Vậy nên, anh…khi cạn kiệt sức lực và chìm vào giấc ngủ sâu sẽ biến thành một con mèo nhỏ… không, không phải mèo, mà là Phi Phi, tức là anh là một… huyết thú bán yêu?”

“Tôi chỉ là một Chúc Long nửa vời.” Mang Trú đáp. Lần này, anh ta dùng từ “tôi” chứ không phải “ta” như thường lệ.

Có lẽ bởi hôm nay anh ta mặc một bộ đồ đen, khuôn mặt của Mang Trú dường như mang theo vẻ cô liêu và tàn lụi. Đôi lông mày và hàng mi như được phủ một lớp sương mỏng, hoàn toàn khác với Mang Trú thường ngày kiêu ngạo, lạnh lùng và luôn đối đầu với cô.

Lúc này, anh ta trông như một mảnh sứ mỏng manh trong suốt.

“Tôi ghét phải mặc màu đen. Trong tộc Chúc Long, đen là màu của tang tóc. Khi còn nhỏ, tôi luôn phải mặc màu đen, đứng từ xa nhìn từng người trong tộc lần lượt hóa thành bụi trong gió.

Điều tôi căm ghét nhất là…tại sao bọn họ lại để lại một kẻ nửa vời như tôi sống sót."

Mang Trú ngẩng đầu, nhìn thẳng lên bầu trời: "Bất kỳ ai trong số họ sống sót cũng đều mạnh mẽ hơn tôi. Nếu là họ, sẽ không đến mức bệ rạc như thế này. Nếu là họ, sẽ không bị một con rối Thái Tuế tàn phế do con người triệu hồi đẩy vào bước đường cùng. Nếu là họ, họ sẽ không bất lực đến mức không bảo vệ được mọi người…và cũng sẽ không phải nhục nhã dùng đến cấm thuật… quyết chiến đến cùng…"

Mang Trú bỗng hít sau một hơi, đôi mắt trợn to.

Đổng Thiên Tâm đột ngột ôm chầm lấy anh ta.

"Cô làm gì vậy?!"

Đổng Thiên Tâm siết chặt hơn: "Giúp anh chữa lành vết thương."

Mang Trú cứng đờ như một tấm ván gỗ: "Tôi đã tự chữa lành từ lâu rồi…thả ra!"

"Không phải vết thương nào cũng có thể tự lành được." Đổng Thiên Tâm nhẹ nhàng vỗ về lưng anh ta. Một cái, hai cái, ba cái…Ánh mắt của Mang Trú dần dịu đi, cơ thể cứng ngắc cũng từ từ thả lỏng. Anh ta khẽ tựa vào Đổng Thiên Tâm, dáng vẻ như đang dè dặt, cẩn thận.

Đổng Thiên Tâm nghe thấy tiếng tim Mang Trú đập mạnh mẽ. Mỗi nhịp đập đều vang dội, tựa như gió thổi qua đại ngàn, sóng vỗ vào ánh trăng.

Bỗng, một âm thanh nhỏ bé len lỏi vào tai cô.

"Tôi hy vọng A Hỉ có thể lớn lên bình an."

Là giọng nói khe khẽ, như từ xa vọng lại.

Đổng Thiên Tâm giật mình, bất giác buông lỏng tay khỏi Mang Trú. Lúc này, cô mới nhận ra xung quanh hai người có rất nhiều đốm sáng nhỏ lấp lánh, giống như đom đóm nhưng không phải đom đóm. Những đốm sáng ấy phát ra ánh sáng yếu ớt, tròn trịa, lúc ẩn lúc hiện, lúc lên lúc xuống. Một vài đốm còn bay lên đậu trên đầu tai mèo của Mang Trú, nhảy nhót một lúc rồi ngượng ngùng trốn sau vành tai.

Đổng Thiên Tâm kinh ngạc: "Những thứ này là gì vậy?"

Mang Trú khẽ nâng tay, một đốm sáng đậu trên đầu ngón tay anh ta. Từ đó, Đổng Thiên Tâm nghe thấy giọng của lão Phác vang lên: "Hy vọng Tiểu Tấu và Tiểu Hỷ sẽ không bao giờ mất đi người thân nữa."

Nhiều đốm sáng khác tiếp tục bay đến, mang theo những âm thanh khác nhau:

"Hy vọng sẽ không còn ai phải chết nữa." (giọng của Bì Bì Vinh)

"Hy vọng lũ trẻ sẽ không phải chịu đói nữa." (giọng của Thạch Cửu)

"Hy vọng con tôi có thể đến một nơi tốt đẹp hơn để sinh sống."

"Hy vọng quân Hung Nô sẽ không bao giờ trở lại."

"Hy vọng linh hồn của Lục Bảo Trưởng có thể phù hồ Hoàng Sa Bảo ngày càng tốt đẹp hơn."

Đổng Thiên Tâm dần hiểu ra. Đây chính là "tu hành hàng ngày" mà Mang Trú từng nhắc đến: "Lắng nghe ước vọng của thế gian, nhìn thấu ánh sáng vạn nhà." Hóa ra, trong mắt và tai anh ta, những lời tâm nguyện của mọi người là dáng vẻ thế này.

“Lúc nhỏ, ta ghét nhất bài học tu hành này, bởi vì ồn ào, náo loạn, rất phiền phức. Nhưng sư phụ lại bảo ta rằng, lắng nghe nguyện vọng của thế gian chính là căn nguyên của sứ mệnh tộc Chúc Long.” Mang Trú nhìn những đốm sáng, đôi mắt thoáng nét dịu dàng: “Sau này nghe nhiều, ta lại cảm thấy, dù ồn ào nhưng đôi khi chúng cũng khá thú vị.”

Đổng Thiên Tâm chăm chú nhìn những đốm sáng, chúng nhỏ bé, yếu ớt, nhưng lại mang một vẻ ấm áp, thuần khiết, tựa như dòng chảy bất tận của thời gian.

Cô nhớ đến lời nói trước kia của Mang Trú: “Nguyện vọng của những người yếu đuối, dù mỏng manh như sương mai, như giọt sương buổi sớm, cũng có thể vượt qua sấm sét dữ dội, lay động đất trời, cảm hóa thần linh.”

Đột nhiên, sắc mặt của Mang Trú thay đổi. Anh ta lật tay, nắm lấy một đốm sáng, ánh sáng trên đó lạnh lẽo, mang chút sắc đen u ám.

*

Lữ Ngọ nghe xong suy đoán của Đổng Thiên Tâm, toàn thân chấn động, thốt lên: “Ý cô là, trong Hoàng Sa Bảo có thể đang có nội gián của quân Hung Nô, và tên nội gián ấy có thể đang dùng một cách nào đó mà chúng ta không biết để triệu hồi Thái Tuế sao?!”

Mang Trú bình thản: “Giọng nói có thể giả mạo, nhưng tâm nguyện thì không thể.”

Lữ Ngọ tuyệt vọng: “Vậy là giọng của ai?!”

Mang Trú buông tay. Đốm sáng nguyện vọng trôi nổi lên, phát ra âm thanh:

“Cầu nguyện cho tà thần Thái Tuế tái hiện nơi trần thế…”

Âm thanh này vô cùng kỳ lạ, vừa giống một người, lại vừa như rất nhiều người, dường như bị lồng thêm hiệu ứng đặc biệt. Tuy có thể nghe rõ nội dung, nhưng không thể phân biệt được giọng nam hay nữ.

Tả Bách nhướn mày: "Auto-tune?"

Đổng Thiên Tâm bực bội: "Nếu Cát Dương Chi Chỉ ở đây thì tốt rồi, ít nhất cậu ấy còn có thể phân tích sóng âm."

Cả bốn người không hẹn mà cùng móc điện thoại ra. Nhưng điện thoại của họ đều hết pin và màn hình đen ngòm. Đồng loạt, cả bốn người đều thở dài.

Lữ Ngọ than thở: "Cảm giác như Hoàng Sa Bảo có một quả bom hẹn giờ vậy. Không biết đến lúc nào thì 'bùm' một tiếng, chúng ta sẽ đi tong hết cả mất thôi."

Tả Bách đẩy nhẹ gọng kính, bình tĩnh nói: "Muốn giải quyết vấn đề, trước hết phải làm rõ mâu thuẫn chính và thứ yếu. Tôi nghĩ hiện tại chúng ta đã quá lúng túng mà bỏ qua trọng tâm rồi."

Mang Trú: "Ý kiến của ngài Tả thế nào?"

Tả Bách trả lời: "Mâu thuẫn chính của chúng ta là phải làm rõ trúc giản kéo chúng ta vào không-thời gian này rốt cuộc thuộc về ai, tìm ra nguồn gốc của nguyện vọng, xác định thể chủ đạo của nó, và điều kiện để hoàn thành nguyện vọng ấy, từ đó trở lại thời không ban đầu."

Lữ Ngọ phản đối: "Vậy chẳng lẽ bỏ mặc mọi người trong Hoàng Sa Bảo sao?!"

Tả Bách khẽ dừng lại một chút, trả lời: "Nếu tất cả những điều này đều là thật, thì đây cũng chính là thời không nơi trúc giản thuộc về, và mọi sự kiện trong không-thời gian này đều đã xảy ra từ hàng ngàn năm trước. Theo lý thuyết về du hành thời gian,

có một nghịch lý nổi tiếng gọi là 'Nghịch lý Bà Ngoại'. Nếu thay đổi quá khứ sẽ dẫn đến hỗn loạn nhân quả, phá vỡ logic và khiến chúng ta tan biến. Nhưng chúng ta vẫn còn ở đây, điều này chứng minh rằng chúng ta không thể thay đổi bất kỳ sự kiện nào trong thời gian quá khứ. Những người ở đây, từ góc nhìn của dòng thời gian của chúng ta, thì đã chết từ lâu rồi."

Lữ Ngọ đập bàn đứng dậy: "Anh…"

"Lữ Ngọ!" Mang Trú trầm giọng: "Ngài Tả nói đúng!"

Lữ Ngọ nghiến răng ken két, đôi mắt đỏ lên, cuối cùng đành ngồi xuống.

Căn phòng chìm vào im lặng kéo dài.

Đổng Thiên Tâm thở dài: "Tôi đoán được người trên trúc giản đó là ai rồi."

Ba người sững sờ.

Đổng Thiên Tâm tiếp lời: "Khi gặp được nhân vật có liên hệ với bản thể của nguyện vọng, hoặc hoàn thành một phần tâm nguyện của họ, năng lực 'ngón tay vàng' của tôi sẽ khôi phục một phần. Lần đầu tiên phục hồi, là khi cứu người trong sa mạc, lúc đó có bốn người: A Xương, Nhị Nam, Bì Bì Vinh và Thạch Cửu. Lần phục hồi kỹ năng phi hành, là lúc cùng mọi người viết trúc giản tại trung tâm Hoàng Sa, bốn người họ cũng có mặt. Điều đó trùng khớp với giả thuyết của tôi. Nhưng bây giờ, A Xương đã…"

Đổng Thiên Tâm hít sâu một hơi, rồi nói tiếp: "Như vậy, chỉ còn lại ba người."

Lữ Ngọ hỏi: "Vậy cần phải kiểm tra lại một lần nữa sao?"

“Không cần thiết.” Đổng Thiên Tâm quay sang nhìn Mang Trú: “Vừa nãy, anh nghe được tiếng lòng của hầu hết mọi người trong Hoàng Sa Bảo, chỉ có một người là ngài không nghe được.”

Mang Trú thoáng sững sờ: “Nhị Nam ư?”

Đổng Thiên Tâm gật đầu: “Anh không nghe thấy tiếng lòng của cậu ấy, bởi vì chúng ta hiện đang ở trong nguyện vọng của cậu ấy.”

Lữ Ngọ trố mắt nhìn.

Tả Bách gật đầu: “Logic rõ ràng, có lý có tình.”

Mang Trú đứng dậy: “Vậy thì, chúng ta…”

Chưa kịp nói hết câu, Tiểu Tấu đã lao vào, khóc lóc: “Thần mèo, chị Đổng, mau cứu Nhị Nam, Nhị Nam sắp chết rồi!”

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên: “Hả?!”

Khi đến phòng của Nhị Nam, cậu ta đang nằm trên giường, tiếng ho vang vọng cả căn phòng.

Lão Phác đang ôm Tiểu Hỷ, Bì Bì Vinh và Thạch Cửu vây quanh giường, mặt mày lo lắng.

Vị đại phu bắt mạch xong, thở dài một hơi: “Nhị Nam vốn đã mắc bệnh lao, sức khỏe yếu ớt, lại làm việc quá sức. Nay thêm gió máy, vừa đau lòng vừa lao lực quá độ…cái này…”

Thạch Cửu mắt đỏ hoe: “Hoàng đại phu, ngài là đại phu nổi danh nhất vùng này, ngài nhất định phải cứu Nhị Nam! Cậu ấy mới có mười chín tuổi!”

“Bệnh này, không phải sức người có thể cứu được…” Đại phu liếc nhìn Mang Trú một cái: “Trừ khi là thần tiên…”

“Thần mèo, ngài là thần tiên! Ngài cứu Nhị Nam đi!” Tiểu Tấu vừa khóc vừa định quỳ xuống, nhưng bị Mang Trú xách lên như xách một con mèo con.

Mang Trú không nói gì, đặt Tiểu Tấu đứng yên tại chỗ, bước đến cạnh giường. Bàn tay anh tỏa ra ánh sáng dịu dàng, nhẹ nhàng lướt qua đầu, cổ và ngực của Nhị Nam. Khi đến ngực, ánh sáng dừng lại hẳn một phút rồi tan biến. Nhị Nam thần kỳ ngừng ho, sắc mặt dần hồng hào trở lại.

Mọi người vui mừng khôn xiết.

Chỉ có trong lòng Đổng Thiên Tâm bỗng nặng trĩu.

Mang Trú dường như không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng ánh mắt lại càng sâu thẳm. Anh liếc nhìn Lão Phác một cái.

Lão Phác nói: “Mang thiếu hiệp có gì xin cứ nói thẳng.”

Mang Trú trả lời: “Ổ bệnh đã ăn sâu vào tim phổi cậu ấy, hiện tại tim phổi đã suy kiệt, không còn cách nào xoay chuyển được nữa. Pháp thuật của ta chỉ có thể tạm thời ức chế ổ bệnh, chữa phần ngọn chứ không trị được gốc. Sớm muộn gì…”

Đại phu lắc đầu thở dài rời đi. Bì Bì Vinh và Thạch Cửu ôm Tiểu Tấu khóc nức nở, Lão Phác cũng lặng lẽ lau nước mắt, còn Tiểu Hỷ thì vùi đầu vào vai Lão Phác.

Chỉ có Nhị Nam lại mỉm cười: “Mọi người đừng buồn. Tôi sống đến ngần này tuổi đã là lời rồi. Hơn nữa, bây giờ tôi cảm thấy khỏe hơn nhiều, ngày mai chắc có thể ra ngoài đưa thư rồi, ha ha ha…”

Mọi người khóc càng lớn hơn.

Nụ cười gượng gạo trên mặt Nhị Nam dần biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm trọng. Cậu nói: “Lão Phác, tôi muốn ở riêng với

Mang thiếu hiệp và Đổng nữ hiệp một lát."

Lão Phác gật đầu, kéo mọi người rời khỏi phòng, cả Lữ Ngọ và Tả Bách cũng lặng lẽ bước ra.

Nhị Nam cố gắng ngồi thẳng dậy, cúi mình thật sâu trước hai người, nói: "Không giấu gì hai vị, ngay lần đầu tiên gặp, tôi đã cảm thấy hai vị rất thân quen. Cảm giác ấy thật kỳ lạ, như thể… chúng ta đã từng gặp nhau ở kiếp trước. Chỉ là những lời như vậy, thật khó nói ra, tôi luôn không dám mở lời."

Đổng Thiên Tâm sững sờ: "Chẳng lẽ chính anh cũng quên rằng anh là…"

Mang Trú kéo tay Đổng Thiên Tâm lại, khẽ nói: "Anh ta đã lún sâu vào, khó mà rút ra được, ngay cả bản thân cũng không nhận ra."

Đổng Thiên Tâm nuốt nửa câu nói còn lại.

Nhị Nam lục lọi dưới gối, lấy ra một gói vải thô, cẩn thận mở từng lớp, bên trong là một miếng thẻ gỗ rộng hai ngón tay, dài nửa thước, được anh ta nâng bằng cả hai tay, đưa cho Đổng Thiên Tâm.

"Hiện giờ Hoàng Sa Bảo trong cảnh nội ưu ngoại hoạn. Thạch Cửu và bọn họ e rằng một thời gian dài không thể ra ngoài đưa thư. Nếu tôi gặp bất trắc, xin hai vị hãy thay tôi chuyển bức thư này đến em trai tôi. Nó đang làm lính trấn biên cách Huyền Tuyền Trạm cách đây trăm dặm, tên là Đại Khôn."

Thẻ gỗ mới được bào, vẫn còn thoảng mùi hương gỗ liễu đỏ, nét mực đen, chỉ bằng móng tay, chữ viết không mấy chỉnh tề hay đẹp mắt:

"Khôn đệ, ngu huynh bệnh nặng khó chữa ở Hoàng Sa Trạm, sinh tử e khó gặp lại."

Đổng Thiên Tâm cảm thấy tìm mình như bị một cú đập mạnh, cơn gió đã lâu không thấy như những chú chó đang chờ đợi từ lâu, hân hoan lao tới, thổi, lượn, vờn, khiến mọi thứ xung quanh nhảy múa trong niềm vui khó tả.

Áo của Mang Trú tung bay dữ dội, trên đỉnh đầu anh ta hiện lên một trận pháp Ngũ Đức khổng lồ, các vòng sáng xoay tròn đan xen, năm chữ lớn "Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín" rực sáng phá vỡ mái nhà, thắp sáng nửa bầu trời đêm.

"Chuyện gì xảy ra vậy?!" Lữ Ngọ phá cửa xông vào, kinh ngạc đến ngây người.

Ngay sau đó, Tả Bách, Lão Phác, Bì Bì Vinh và Thạch Cửu cũng lao vào, ai nấy đều đứng ngây như tượng.

Lữ Ngọ nhìn thấy hai nhánh cây khô trong túi áo mình, vốn dĩ không có lấy một chiếc lá, giờ đây đã nở rộ những bông hoa vàng rực rỡ, trông như từng chiếc đèn lồng nhỏ.

Lữ Ngọ hớn hở kêu lên: "Kỹ thuật nở hoa của tôi đã hồi phục rồi, cỏ ngải trăm hoa cũng nở hoa rồi!"

Đổng Thiên Tâm cuối cùng cũng trấn an được cơn gió cuồng loạn. Tả Bách liếc nhìn thẻ gỗ trong tay Đổng Thiên Tâm, rồi lại nhìn Nhị Nam, nói: "Là anh ta sao?"

Đổng Thiên Tâm gật đầu: "Là anh ta."

"Tâm nguyện của anh ta là gì?"

"Đưa bức thư nhà này… đến cho em trai anh ta… ư?" Đổng Thiên Tâm nói đến cuối, chính cô cũng thấy không chắc chắn.

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên những tiếng kêu kinh hoàng, tiếp theo là tiếng thét chói tai của trẻ nhỏ. Mọi người vội lao ra cửa, chỉ thấy bầu trời đêm xanh đen giáng xuống vô số luồng

khói đen. Tựa như bầu trời bị thứ gì đó đâm thủng, một chất lỏng đặc quánh như dầu tràn xuống, gần như bao phủ toàn bộ Hoàng Sa Bảo.

Ai nấy đều biến sắc kinh hãi.

Mang Trú lao mình lên trước, các ngón tay phát sáng, nhanh chóng bấm niệm chú: "Nguyên thủy thừa thiên, Khôn hậu tải vật. Hộ!"

Hàng trăm trận pháp bảo hộ bừng sáng bay lên không trung như hàng trăm chiếc ô chồng lên nhau, che phủ bầu trời Hoàng Sa Bảo. Khói đen đặc quánh nhỏ xuống chạm vào trận pháp, tạo nên từng đợt sấm chớp.

Trên đỉnh đầu Mang Trú, trận pháp Ngũ Đức mờ tỏ hiện lên. Dữ liệu hiện ra lờ mờ:

Nhân: 82.33%

Nghĩa: 78.45%

Lễ: 77.31%

Trí: 80.08%

Tín: 79.99%

Đổng Thiên Tâm cảm thấy lòng yên ổn hơn một chút: Trận Ngũ Đức đã được cải thiện rõ rệt, có nghĩa là Mang Trú đã thăng cấp. Vấn đề chắc không lớn…

"Rắc!" Một trận pháp bảo vệ nứt vỡ.

Chương 37: Trận Pháp Huyền Không Phi Tinh

Đổng Thiên Tâm suýt nữa thì ngừng thở, may mà Mang Trú phản ứng nhanh, lập tức bổ sung một trận pháp hộ thân.

“Lữ Ngọ, bên trong trận có dị thường, kiểm tra ngay!” Mang Trú lớn tiếng ra lệnh.

“Rõ!” Lữ Ngọ hai tay cầm nhành hoa nhỏ, tay chân nhảy múa một điệu tap kỳ quái, vừa nhảy vừa như đang hòa mình trong nguy cơ sinh tử. Nhìn anh ta nhảy múa trong tình thế căng thẳng này, Đổng Thiên Tâm chỉ biết ôm đầu sắp phát điên.

Lữ Ngọ xoay tròn 360 độ trên đầu ngón chân, tiếp đó là một động tác “gà một chân”. Từ nhành hoa trong tay anh ta, những cánh hoa vàng nhạt bay tán loạn, tạo thành những tia sáng mảnh mai màu vàng xuyên qua không trung.

Tuy mảnh mai, nhưng ánh sáng ấy vô cùng rực rỡ, khiến toàn bộ kiến trúc, đường phố của Hoàng Sa Bảo trở nên rõ ràng hơn. Đột nhiên, Đổng Thiên Tâm trông thấy vài sợi khói đen mỏng, không, là hàng chục sợi khói đen đang len lỏi qua những tia sáng đó, chầm chậm bay lên trời như bị một thế lực nào đó triệu hồi. Nếu không nhờ có trận pháp hộ thân của Mang Trú, chúng đã hòa vào dòng khói đen chảy bên ngoài rồi.

Đổng Thiên Tâm lên tiếng: “Đó là gì vậy?”

Lữ Ngọ trả lời: “Oán khí? Không, nó còn nặng hơn cả oán khí, là sát khí đã ngủ yên hàng trăm năm!”

Tả Bách trầm ngâm: “Có vẻ như xuất phát từ bên trong Hoàng Sa Bảo…”

Cả ba người cùng hít sâu một hơi, đồng thời nghĩ ngay đến giọng nói trước đó: “Cầu khẩn tà thần Thái Tuế tái lâm nhân gian.”

Lữ Ngọ lẩm bẩm: “Đúng là một quả bom hẹn giờ!”

Đổng Thiên Tâm hỏi dồn: “Có tìm được ai gây ra chuyện này không?”

“Cô nghĩ tôi có khả năng đó sao?!” Lữ Ngọ hét lên.

“Tránh ra!” Tả Bách gạt Lữ Ngọ sang một bên, cầm điện thoại ném về phía trận pháp hộ thân, lớn tiếng: “Mang Trú, cho tôi chút điện lực!”

Mang Trú tay trái giữ trận pháp, tay phải búng một tia sét nhỏ đánh trúng chiếc điện thoại. Màn hình lập tức sáng lên, điện thoại rơi xuống được Tả Bách khéo léo chụp lấy. Hình ảnh Cát Dương Chỉ Chỉ xuất hiện, vừa ngáp vừa hỏi: “Tả Bách, chào buổi sáng… Đây là đâu vậy?!”

Cả nhóm lập tức hiểu dụng ý của Tả Bách.

Mang Trú thả quả cầu ánh sáng chứa giọng nói khả nghi ra. Tả Bách cố bắt lấy nhưng không được, Lữ Ngọ đụng vào cũng chẳng xong, Đổng Thiên Tâm đành vận dụng khinh công, đưa quả cầu lại gần điện thoại. Cát Dương Chỉ Chỉ dán tai vào màn hình nghe ngóng, rồi lấy một chuỗi nốt nhạc từ tai nhét vào phần mềm phân tích âm thanh. Sau vài thao tác nhanh gọn, phần mềm trả ra báo cáo phân tích.

Cát Dương Chỉ Chỉ nghiêm túc: “Âm thanh này cực kỳ phức tạp, là hợp thể của giọng nói của 69 người. Trong đó, nam giới trưởng thành chiếm 43,47%, độ tuổi từ 55 đến 65; nữ giới trưởng thành cũng chiếm 43,47%, độ tuổi từ 20 đến 30; trẻ em chiếm 13,04%. Giọng nói gần như không có cảm xúc, mang đậm sắc thái cơ học. Tôi đoán có 50,23% khả năng đây là hiệu ứng âm thanh do AI tổng hợp.”

Lữ Ngọ nhíu mày: “Ý cậu là sao?”

Đổng Thiên Tâm trầm tư: “Có nghĩa là…những giọng nói này không giống như của con người thật.”

Tả Bách đẩy gọng kính, giọng trầm xuống: “Có tổng cộng 69 người – 30 người già, 30 phụ nữ, 9 trẻ em. Phân bố này…hoàn toàn trùng khớp với số người dân được cứu khỏi Nguyên Hải Bảo.”

Cả ba biến sắc, đồng loạt quay sang nhìn Tiểu Hỷ đang co rúc trong góc.

Từ lúc nãy, Tiểu Hỷ đã nằm trong vòng tay Tiểu Tấu, im lặng đến lạ thường, trông như đang ngủ. Tiểu Tấu còn cẩn thận vỗ lưng dỗ dành bé.

Lữ Ngọ lao tới giật lấy Tiểu Hỷ, trong khi Tả Bách giữ chặt Tiểu Tấu kéo về phía sau vài bước. Đám người già, Nam Nhị, và những người khác đều kinh hoàng, Nam Nhị vừa chống cửa vừa run rẩy kêu lên: “Tiểu Hỷ làm sao vậy?!”

Tiểu Hỷ nằm im không cử động.

Lữ Ngọ đặt bé xuống đất, mắt bé mở to nhưng tròng mắt biến thành hai đám khói đen cuộn tròn, hoàn toàn không nhìn thấy nhãn cầu.

Đổng Thiên Tâm kinh hãi, hít sâu một hơi.

Lữ Ngọ rút ra nhành hoa thứ hai, lấy một cánh hoa nhỏ đặt lên đầu Tiểu Hỷ. Cánh hoa sáng lên, một sợi khói đen mỏng manh hiện ra, mơ hồ nối từ Tiểu Hỷ đến tận bầu trời.

Đổng Thiên Tâm nghẹn ngào: "Một đứa bé như vậy cũng có oán khí sao?"

Lữ Ngọ lắc đầu: "Không phải oán khí của bé, mà là có người cố ý bơm vào cơ thể bé. Hiện giờ Tiểu Hỷ chỉ là một…con rối sống chứa đầy oán khí."

"Còn cứu được không?!" Đổng Thiên Tâm, Mang Trú và Tả Bách gần như đồng thanh hỏi.

Lữ Ngọ tự tin cười: "Vừa hay, đây là sở trường gia truyền của nhà họ Lữ chúng tôi!"

Anh ta cầm nhành hoa đứng dậy, bắt đầu múa điệu trừ tà. Lần này, những động tác uốn éo lố lăng thường ngày không còn nữa, thay vào đó là những bước nhảy nghiêm trang, đầy uy nghiêm.

Theo từng điệu múa, nhành hoa nhỏ phát ra ánh sáng rực rỡ, cánh hoa lấp lánh phủ lên người Tiểu Hỷ. Đột nhiên, một tiếng phịch vang lên, cánh hoa nổ tung, bay tản mát khắp nơi. Sợi oán khí trên đầu Tiểu Hỷ biến mất, đôi mắt bé khôi phục lại như bình thường, đảo qua đảo lại, rồi bất ngờ òa khóc nức nở.

Lữ Ngọ thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Tấu lao đến ôm chặt Tiểu Hỷ, vừa khóc vừa an ủi Tiểu Hỷ trong lòng. Lão Phác, Bì Bì Vinh và Thạch Cửu cũng ùa vào ôm lấy Tiểu Tấu, cả nhóm vừa khóc vừa cười.

Nhị Nam ngồi bệt xuống bậu cửa, nước mắt trào ra vì vui mừng.

Tả Bách lẩm bẩm: Nếu Tiểu Hỷ là một con rối sống, thì rất có thể những người khác trong Nguyên Hải Bảo cũng thế. Sáu mươi

chín người, phải tìm từng người một, rồi thanh lọc từng người một. Tính cả thời gian Lữ Ngọ nhảy múa nữa…mất quá nhiều thời gian!

Đổng Thiên Tâm đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Hai luồng oán khí bên trong và bên ngoài trận pháp ánh sáng không ngừng tìm cách hòa làm một, tấn công từ hai phía. Trận hộ thân dần bị hủy hoại nghiêm trọng, khiến trong lòng cô càng thêm bất an. Cô lấy ra từ trong ngực một thẻ gỗ, đọc lại hàng chữ khắc trên đó.

“Sinh tử chẳng thể gặp lại…”

Nhị Nam, nguyện vọng thực sự của cậu là gì? Đổng Thiên Tâm hỏi.

Nhị Nam ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa, nhìn cô ngây dại.

Cô gái với gương mặt tròn trịa đứng trước mặt cậu, gió xoáy quanh người, mái tóc tung bay, đôi mắt sáng rực. Ánh sáng từ trận pháp khổng lồ phía sau phủ lên cô một lớp vàng rực, tựa như mặt trời chói lọi.

Nhị Nam bật khóc: “Sống! Tôi muốn sống! Tôi muốn mọi người đều được sống!”

Trận pháp Ngũ Đức trên đỉnh đầu Mang Trú phát ra tiếng “rắc rắc”, các chỉ số bắt đầu tăng lên.

Đổng Thiên Tâm mỉm cười: Chúng tôi đã nhận được nguyện vọng của cậu.

Cô quay đầu hét lớn: Mang Trú!

“Ta không điếc!” Mang Trú đáp lại với giọng đầy khí thế: “Ta nghe rồi!”

Nói đoạn, anh kết ấn một tay, đẩy thêm mười mấy mặt trận ánh sáng để vá những phần bị hỏng. Anh lớn tiếng: “Lữ Ngọ, Hoàng Sa Bảo chính là một đại trận Huyền Không Phi Tinh, trận này có thể vừa thủ vừa công!”

Lữ Ngọ vò đầu bứt tóc: “Đúng đúng đúng! Trận Huyền Không Phi Tinh, có chín cung, mỗi cung có một trận nhãn. Chỉ cần khởi động lại chín trận nhãn, trận pháp sẽ được kích hoạt để thanh lọc oán khí! Nhưng vấn đề là…qua bao nhiêu năm rồi, vị trí trận nhãn đã không còn rõ nữa, chỉ có thể suy đoán dựa vào địa hình…”

Lữ Ngọ quay sang hét lớn với lão Phác và những người khác: “Có bản đồ địa hình không?”

Bì Bì Vinh mang tới một thẻ gỗ nhỏ bằng lòng bàn tay: Đây là bản đồ của chúng tôi.

Bản đồ chỉ có vài đường nét mảnh và vài chữ nhỏ ghi chú địa điểm.

Lữ Ngọ suýt nữa thì ngất: Bản đồ này sơ sài quá!

Tả Bách nói: Tôi từng học vẽ bản đồ khi làm nghiên cứu sinh.

Cát Dương Chỉ Chỉ xen vào: Tôi có phần mềm đo đạc địa hình sẵn đây.

Đổng Thiên Tâm gật đầu: Tốt, vậy vẽ lại đi!

Lữ Ngọ chỉ kịp thốt lên một tiếng “Ơ?”, chưa kịp phản ứng thì một cơn lốc đã cuốn cả anh, Tả Bách và Đổng Thiên Tâm lên không trung, dừng lại ngay bên dưới trận hộ thân. Cả ba cùng lơ lửng, nhìn xuống toàn cảnh .

Tả Bách giơ cao điện thoại, Cát Dương Chỉ Chỉ lôi ra một ống nhòm cỡ lớn. Lữ Ngọ vẫn vò đầu cố nhớ lại chi tiết của trận

pháp.

Bỗng nhiên, Mang Trú hét lớn: “Cẩn thận!”

Đổng Thiên Tâm cảm thấy sau lưng lạnh toát. Khóe mắt cô thoáng thấy một luồng gió đen lao tới. Giật mình, cô xoay người tránh trong gang tấc. Mang Trú tung ra một vòng sáng rực rỡ chém nát luồng gió dữ, khuôn mặt anh tái nhợt đi.

Tả Bách một tay nắm chặt điện thoại, tay kia ghì chặt kính mắt, khuôn mặt đầy vẻ bàng hoàng. Lữ Ngọ thì thê thảm hơn, đầu chổng ngược xuống, hai chân đạp lung tung như ếch, phải cố gắng lắm mới lộn ngược về tư thế bình thường.

Đổng Thiên Tâm hét lên: “Chuyện gì thế này?!”

Mang Trú trả lời, giọng nghiêm trọng: “Là oán khí tụ lại, sinh ra gió sát khí, khắc chế với loại gió tự nhiên của cô!”

Chưa kịp định thần, hai luồng gió sát khí khác ập đến với khí thế hùng hổ. Đổng Thiên Tâm kinh hãi, vội ôm trái, kéo phải – à không, tóm lấy Tả Bách và Lữ Ngọ, lập tức chạy tháo thân.

“Mang Trú! Phát chiêu ánh sáng… Thôi bỏ đi!”

Mang Trú bận tối tăm mặt mũi vá lại trận pháp, không rảnh tay giúp đỡ. May thay, những cơn gió sát khí này tuy bất ngờ và nguy hiểm, nhưng tốc độ không bằng Đổng Thiên Tâm, sức sát thương cũng chẳng đáng kể.

Không đánh lại thì trốn!

Đổng Thiên Tâm điều khiển gió, lao vun vút khắp nơi, vừa chạy vừa hét: “Hai người nhanh lên nào!”

Tả Bách thở không ra hơi: “Lưới đo bản đồ…thu thập dữ liệu… ọe…”

Lữ Ngọ thì gào lên trong cơn hoảng loạn: “Cửu vận Hạ Nguyên, Ly cung Cửu Tử Hỏa…Trung Nguyên Tứ vận, Tứ Tốn cung Tứ Lục Mộc…A a a a a!!!”

Nhóm của Lão Phác đứng dưới đất, mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh tượng hỗn loạn trên trời: Đổng Thiên Tâm và hai người kia hết lao lên, rồi lại lộn xuống, chao qua chao lại đông tây nam bắc, cuồng loạn bay như vũ bão. Trên đường, một chuỗi âm thanh chói tai gồm tiếng Tả Bách nôn khan và tiếng thét của Lữ Ngọ vang vọng.

Mãi đến một khắc sau, Đổng Thiên Tâm mới đáp xuống đất, mồ hôi nhễ nhại. Tả Bách quỳ xuống, nôn ra chút nước chua, còn Lữ Ngọ vội chỉnh lại tóc tai, nhanh tay giật lấy điện thoại. Anh ta đưa cho Cát Dương Chỉ Chỉ, người đang cầm bản đồ địa hình của Hoàng Sa Bảo. Các điểm trận pháp Huyền Không Phi Tinh đã được đánh dấu đầy đủ.

Lữ Ngọ quay sang Lão Phác, hỏi gấp: “Sao rồi, nhớ hết chưa? Có tìm được các vị trí không?”

Lão Phác, ôm theo Tiểu Hỷ, Bì Bì Vinh, Thạch Cửu, Tiểu Tấu, và cả Nhị Nam, đồng thanh trả lời: “Không thành vấn đề! Chúng tôi là bưu tá mà, nắm rõ từng góc đường ngõ ngách!”

Lữ Ngọ rút từ trong áo ra một nắm cành cây khô, chỉ trong chớp mắt, trên đó đã nở ra những bông hoa vàng rực rỡ. Anh chia đều các cành hoa cho mọi người: “Đến từng điểm trận pháp, cắm cành này xuống!”

“Rõ!”

Cả nhóm vội vã lao ra khỏi cổng lớn của Hoàng Sa Bảo, tản ra hành động. Nhưng Mang Trú lại gọi giật Đổng Thiên Tâm lại.

Đổng Thiên Tâm ngơ ngác: “Gì thế?”

Ánh mắt Mang Trú rũ xuống: “Trận pháp Huyền Không Phi Tinh chỉ thanh lọc được oán khí bên trong trận, không xua tan được cơn lốc oán khí bên ngoài.”

“Hả?!!”

Mang Trú ngẩng lên: “Ta phải ra ngoài để phong ấn oán khí.”

Tim Đổng Thiên Tâm như ngừng đập trong thoáng chốc.

“Trận pháp khởi động xong, cô sẽ phải thay ta làm tâm trận, bảo vệ toàn bộ Hoàng Sa Bảo.” Mang Trú nhìn cô chăm chú: “Chỉ khí thuần khiết nhất của tộc Hoạn Long mới có thể duy trì trận pháp Huyền Không Phi Tinh. Người duy nhất ta có thể tin tưởng, chỉ có cô!”

Mắt Đổng Thiên Tâm đỏ hoe, cô vỗ mạnh lên ngực mình: “Được!”

Chẳng bao lâu, từng luồng ánh sáng rực rỡ bay vút lên trời. Trong ánh sáng, thấp thoáng sắc vàng óng ánh, màu của trăm hoa. Hiệu suất của nhóm Lữ Ngọ quả không tồi.

Một lớp màng bán trong suốt dần tràn ra từ luồng sáng vàng, từ từ lan rộng, ngưng tụ lại, hợp nhất với trận pháp bảo vệ của Mang Trú. Ánh sáng trận pháp và oán khí bên trong xoắn lấy nhau, tranh đấu kịch liệt, dường như muốn nuốt chửng đối phương.

Đổng Thiên Tâm lại cảm thấy một sự tĩnh lặng chưa từng có, thậm chí còn bắt đầu thấy thú vị với hình dạng của vòng xoáy oán khí Thái Tuế.

Đổng Thiên Tâm: “Thái Tuế thật sự rất xấu sao?”

Mang Trú: “Còn rất hôi.”

“Còn hôi hơn cả mặt của anh sao?”

Mang Trú trừng mắt nhìn Thiên Tâm đầy giận dữ.

Thiên Tâm bật cười, nụ cười tựa như những tia nắng lấp lánh trên mặt biển: “Khi nào về, cùng đi ăn lẩu bò nhé.”

Con ngươi của Mang Trú khẽ run lên.

Tia sáng thứ chín bay vút lên trời, ánh sáng kết hợp với trận pháp hộ thân gần như hoàn toàn dung hòa.

Đổng Thiên Tâm hơi căng thẳng: “Tôi có cần phải tạo dáng oai phong ngầu lòi hay tìm một vị trí phong thủy đắc địa không?”

Mang Trú khẽ nhếch môi: “Không cần. Chỉ cần là cô thì đã đủ rồi.”

Nói xong, anh ta kéo tay ĐổngThiên Tâm, nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay cô, như hai đồng đội trao đổi trên sân vận động.

ĐổngThiên Tâm chỉ cảm thấy một dòng ấm áp từ đỉnh đầu đổ xuống, mặt đất dưới chân phát sáng, những trận văn rực rỡ phức tạp xoay tròn quanh cô, ngay lập tức biến thành một trận pháp hộ thành khổng lồ rộng hàng chục dặm. Trận pháp tựa một chiếc lồng khổng lồ bao trùm toàn bộ Hoàng Sa Bảo, quét sạch oán khí thành tro bụi trong nháy mắt.

Huyền Không Phi Tinh Trận…Thành!

Mang Trú: “Ta đi đây!”

Thiên Tâm: “Đi sớm về sớm.”

Mang Trú hóa thành một vì sao băng, vun vút lao khỏi trận pháp.

Chương 38: Không phải chứ, lại nữa à

Khoảnh khắc Mang Trú rời đi, Đổng Thiên Tâm cảm nhận được một áp lực không thể diễn tả thành lời.

Không gian xung quanh bỗng như đặc lại, chặt chẽ và tinh tế ép sát lên từng tấc da thịt. Lỗ chân lông bị nén đến mức không thể thở, những sợi lông mịn ép chặt lên da, trong khi da gà lại nổi lên giống như một cuộc khởi nghĩa yếu ớt chống lại áp lực.

Phổi co lại, hơi thở ngày càng cạn, nhưng trái tim dường như lại lớn hơn, tiếng đập mạnh đến mức khiến toàn thân vang lên ù ù. Đổng Thiên Tâm ngửi thấy hương thơm thanh mảnh của trăm loại hoa, đồng thời nhìn thấy Lữ Ngọ, Tả Bách, Tiểu Thấu, Nhị Nam và Lão Phác vội vã chạy qua các con ngõ. Cô thậm chí còn nhận ra trên kính của Tả Bách có một vết nứt nhỏ.

Cô có thể nhìn xa tít tắp, cũng có thể quan sát đến từng chi tiết nhỏ nhặt, trận pháp bảo vệ thành dường như trở thành tai mắt của cô. Lẽ nào đây chính là "thần thức xuất khiếu" trong truyền thuyết? Đúng là một cảm giác thật kỳ diệu!

Đổng Thiên Tâm hít sâu một hơi, tầm nhìn như xoay chuyển vút lên cao, cô như hóa thành một chiếc máy bay không người lái, nhanh nhẹn xuyên qua từng lớp bùa chú phát sáng, dừng lại phía trên trận pháp Huyền Không Phi Tinh.

Trong đó, xoáy khí oán hận gào thét, gió dữ rít lên chói tai. Bộ áo đen tuyền của Mang Trú bị ánh sáng trắng nhuộm loang lổ, so với xoáy khí khổng lồ đầy kinh hoàng, thì hắn trông chỉ như

một ngọn lửa nhỏ bé giữa đêm tối. Tà áo hắn tung bay dữ dội trong làn khí oán, cánh tay bất ngờ giơ cao, thanh Minh Đao chém xuống, mang theo luồng sấm sét xé toạc xoáy khí hận thù. Nhưng chỉ trong tích tắc, xoáy khí đó đã liền lại như chưa từng bị tổn hại.

Mang Trú tay phải cầm đao, lòng bàn tay trái xuất hiện từng trận pháp ánh sáng nhỏ, thân mình như sao băng xuyên qua dòng khí oán cuồn cuộn, nhanh đến mức chỉ để lại tàn ảnh của ánh sáng. Tay phải hắn chém vào từng luồng khí đang dâng trào, tay trái lập tức giơ lên khắc trận pháp phong ấn, ngay sau đó là đổi vị trí ẩn thân. Chém, phong ấn, đổi vị trí – từng trận pháp ánh sáng nhỏ liên tiếp phát sáng, nhanh chóng nối lại thành một hệ thống tựa như chòm sao trên bầu trời đêm, đồng điệu mà rực rỡ.

Xoáy khí oán hận càng lúc càng vặn vẹo và giãy giụa, Đổng Thiên Tâm thậm chí nghe thấy tiếng thét kỳ quái, vừa giống người vừa giống thú, âm vang vọng về từ nơi xa xôi.

Phong ấn của Mang Trú ngày càng khít, trận pháp dần hoàn thiện. Chỉ còn một góc nhỏ bên trái nữa là hoàn thành, bỗng nhiên, một đoạn tường thành chưa xây xong của Hoàng Sa Bảo sụp đổ, mặt đất rung chuyển dữ dội. Một trận nhãn hỗ trợ trận pháp Phi Tinh lơ lửng bị nứt, cả trận pháp hộ thành ầm ầm đè xuống người Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm phun ra một ngụm máu, Mang Trú liếc mắt nhìn thấy, sắc mặt tái nhợt, thất thanh: “Đổng…”

Chỉ trong tích tắc lơ là, oán khí lập tức xâm nhập, nhấn chìm cả hai.

Đổng Thiên Tâm một lần nữa đứng trên một vách đá cheo leo.

Vẫn là vách đá đó, nơi cô từng tới hồi nhỏ.

Đổng Thiên Tâm xoa trán: “Chết tiệt, lại nữa sao?”

Không ai trả lời. Xung quanh yên tĩnh đến rợn người, không có cả tiếng chim hót.

Cô từ từ buông tay, cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Trong ký ức, từ khe núi phải có dòng bùn đất ầm ầm tuôn ra, âm thanh vang dội, nhưng giờ đây…

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy một chiếc ô tô, đang chạy dọc theo con đường đèo uốn lượn. Thân xe màu bạc, đầu xe còn cắm một lá cờ nhỏ.

Đồng tử Đổng Thiên Tâm co lại dữ dội. Những ký ức đã lãng quên lần lượt ùa về, chồng khớp với cảnh tượng trước mắt.

Đó là chiếc xe của gia đình cô. Lá cờ nhỏ đó là thứ cô đã cắm lên đầu xe. Trong xe có mẹ, bố, và chính cô năm năm tuổi.

Trời bỗng tối sầm, gió trở nên tanh tưởi. Một xoáy đen khổng lồ từ khe núi bốc lên, trong chớp mắt cuốn lấy chiếc xe, đập mạnh vào vách núi. Chiếc xe nát vụn thành từng mảnh.

Lúc ấy, một luồng sáng từ đống xác xe bay ra. Trong luồng sáng, bố cô ôm chặt Đổng Thiên Tâm, mẹ cô nâng một quả cầu ánh sáng, bảo vệ gia đình mình. Oán khí điên cuồng tấn công quả cầu, ánh sáng gần như không chống đỡ nổi, bị áp lực ép xuống khe núi.

Đổng Thiên Tâm nghe thấy tiếng hét lớn của mẹ. Quả cầu ánh sáng bùng phát ánh sáng chói lòa, phá tan xoáy oán khí. Oán khí gào thét, va vào vách núi, tạo thành một khe nứt khổng lồ. Từ đó, dòng bùn đất cuồn cuộn mang theo oán khí đen kịt phun trào.

Ánh sáng quanh mẹ dần lụi tắt. Bà quay người ôm chặt Đổng Thiên Tâm, cả gia đình chìm vào dòng bùn đất.

Sau đó, giống như trong ký ức của Đổng Thiên Tâm, bố mẹ cô dùng hết sức lực nâng cô lên cao. Một con chim lớn bay tới, chộp lấy cánh tay nhỏ bé của Đổng Thiên Tâm.

Bố nói: “Sống tiếp! Con nhất định phải sống tiếp!”

Mẹ dặn: “Nhớ kỹ, con họ Đổng. Rồng bay muôn trượng, sơn hà mãi yên bình!”

Bùn đất nuốt chửng bố mẹ. Nhưng oán khí trong dòng bùn lại bị ánh sáng từ từ thanh tẩy, đông lại, chìm xuống, biến thành lớp đất ẩm mềm.

Trời cao rộng, đất đai trở lại yên bình.

Đổng Thiên Tâm nước mắt giàn giụa, từ từ ngồi xổm xuống, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, đầu vùi vào lồng ngực.

Thì ra, thảm họa này không phải là thiên tai, mà là do oán khí gây ra. Là mẹ đã dùng sức mạnh cuối cùng để thanh tẩy oán khí, để lại hy vọng sống cho cô.

Cô thậm chí còn quên mẹ đã nói câu gì cuối cùng…

Đổng Thiên Tâm lau nước mắt, đứng dậy, ngẩng mặt lên trời, nở nụ cười đầy chế nhạo: “Nhờ ơn các ngươi, ta nhớ lại một chuyện động trời đấy!”

Cô giơ ngón giữa: “Cái trò cũ rích này ta xem chán rồi. Có gì mới mẻ không? Mang hết ra đây!”

Một con mắt khổng lồ mở ra, bên trong không có đồng tử, chỉ có một luồng oán khí méo mó, điểm xuyết một tia sáng mờ mịt.

Đổng Thiên Tâm nheo mắt, cưỡi gió bay lên, lao thẳng về phía trước.

Trước mắt bỗng tối sầm rồi lại sáng bừng. Cô rơi xuống một đỉnh núi, trước mặt là những dãy núi trùng điệp, thác nước trắng như dải lụa chảy từ trời xuống. Dưới chân cô, cỏ mềm mượt như nhung, điểm xuyết những bông hoa nhỏ rực rỡ đủ màu sắc. Ánh nắng xuyên qua tán lá, rọi xuống mặt đất thành những đốm sáng loang lổ.

Đổng Thiên Tâm kinh ngạc. Từ một trận đấu sinh tử, sao cô lại rơi vào… nơi này là đâu? Máy tính cài hình nền à?

Từ xa vang lên tiếng xào xạc của lá cỏ. Một chú mèo con lông trắng như tuyết nhảy nhót chạy tới, đuổi theo một chú bướm trắng bay giữa những bông hoa. Có lẽ chân mèo quá ngắn, nó nhảy lên thì ngã nhào, lại nhảy lên rồi lại ngã. Toàn thân lấm lem cỏ vụn và cánh hoa. Mũi hồng phấn khẽ giật, rồi hắt hơi một cái.

Đổng Thiên Tâm há hốc miệng: “Mang… Mang Trú?!”

Chắc chắn là Mang Trú! Không thể nhầm được!

Cô đưa tay định ôm lấy chú mèo. Mang Trú nhảy phốc một cái, xuyên qua người cô rồi trốn sau gốc cây lớn, dựng đứng đôi tai nhỏ lên, lén lút nhìn ra.

Năm thiếu niên từ xa chạy đến, trông chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Họ mặc áo dài xưa thướt tha, ngũ quan thanh tú, trên đầu mỗi người đều có một đôi sừng hươu ánh lên ánh sáng mờ nhạt… đó là sừng rồng.

“Tiểu Mang Trú, tiểu Mang Trú, trốn ở đâu rồi?”

“Anh chị về rồi, mau ra đây ôm một cái nào!”

Mang Trú giật mình, quay đầu bỏ chạy. Nhưng tốc độ của mấy thiếu niên nhanh hơn nhiều, chỉ một thoáng đã đuổi tới. Một người nhấc bổng Mang Trú lên, vui mừng đến nỗi vừa nâng cao cao, vừa xoay vòng vòng, mặt áp sát vào mặt mèo, cọ qua cọ lại.

“Em trai Mang Trú, anh nhớ em quá!”

Một thiếu niên khác giành lấy Mang Trú, cũng lặp lại quy trình y hệt: nâng cao cao, xoay vòng vòng, cọ mặt lên mặt mèo.

Lông đuôi của Mang Trú xù hết cả lên, gào lên: “Mấy người làm gì vậy?! Thả ta ra!”

Giọng nói vẫn là giọng trẻ con chưa vỡ tiếng.

Không hét còn đỡ, càng hét thì mọi người càng phấn khích. Người thì lấy ra cả đống kẹo, người thì biến ra những bộ quần áo đẹp, nào là trống bỏi, búp bê gỗ, bánh nếp, tranh thêu mèo, chó, rồng… Một núi quà chất đầy lên, suýt nữa chôn vùi cả Mang Trú.

Mang Trú vùng vẫy, ló đầu ra, nghiến răng nghiến lợi: “Ta đã lớn rồi! Sắp hóa thành hình người rồi! Không được trêu ta như trêu mèo nữa!”

Các cậu chàng kinh ngạc kêu lên:

“A! Trở lại hình người thì không đáng yêu nữa mất!”

“Nhanh nhanh, tranh thủ ôm thêm một cái!”

“Tiểu Mang Trú, nửa thân của cậu không phải mèo đâu, mà là Phi Phi, Phi Phi dễ thương nhất!”

Tiểu Mang Trú bị mọi người ôm qua ôm lại, bốn chân luống cuống cào lung tung, vành tai mỏng đỏ như mã não.

Đổng Thiên Tâm đứng nhìn: "…Tiểu Mang Trú…cũng không dễ dàng gì…"

Ánh sáng và bóng tối không ngừng biến đổi, gió thổi bầu trời trở nên trong trẻo mà lạnh lẽo, lá xanh chuyển vàng, thác nước cạn khô.

Một thanh niên da trắng như tuyết, áo choàng trắng, đang ôm chặt một chú mèo trắng nhỏ, lê từng bước loạng choạng trong tuyết. Phía sau anh, mái tóc đen dài kéo lê trên mặt đất, để lại một vệt máu đỏ dài.

Bỗng nhiên, anh ngẩng đầu gọi to điều gì đó.

Một cô gái mặc áo dài tay áo rộng từ trên không đáp xuống, kinh ngạc nhìn anh: "Đây là…"

Thanh niên nói: "Tộc Chúc Long đã tử chiến toàn bộ, con ta, Mang Trú đang thoi thóp. Xin hãy giúp nó!"

Cô gái nhẹ nhàng vuốt ve chú mèo nhỏ: "Lạ thật, đáng ra nó đã chết rồi, nhưng trong cơ thể lại có một nguồn lực chữa lành kỳ diệu, giữ lại một tia hy vọng…đúng rồi, anh là Phi Phi, nó nhất định cũng thừa kế một nửa yêu lực của anh. Đúng là ông trời còn có mắt! Nhưng thương thế của nó quá nặng, e rằng sẽ phải ngủ say rất lâu mới có thể tỉnh lại."

"Nó là Chúc Long duy nhất còn lại trong trời đất, cũng là Chúc Long cuối cùng của tam giới." Thanh niên nhẹ nhàng xoa đầu chú mèo trắng, rồi trao nó cho cô gái, cúi mình thật sâu: "Hy vọng tộc Hoạn Long các người có thể bảo vệ đứa bé Chúc Long này, bảo vệ tia hy vọng cuối cùng."

Cô gái nghiêm nghị, cúi đầu: "Tộc Hoạn Long của họ Đổng xin thề, đời đời kiếp kiếp bảo vệ cô nhi Chúc Long, cho đến ngày nó tỉnh lại!"

Thanh niên mỉm cười dịu dàng, hóa thành những bông tuyết, tan biến trong cơn gió lạnh buốt.

Hình ảnh dần tắt lịm, thay vào đó là bóng tối vô tận.

Đổng Thiên Tâm đã hiểu ra phần nào. Thứ cô vừa nhìn thấy, có lẽ chính là ký ức của Mang Trú. Với tính cách của Thái Tuế, những ký ức này có khả năng chính là những phần đau buồn và không muốn chạm tới nhất trong lòng Mang Trú.

Cô đã tự mình bước ra, nhưng Mang Trú… liệu anh ấy có thể không?

Đổng Thiên Tâm không chắc lắm. Nhìn tình trạng hiện tại, có lẽ anh ấy chưa làm được.

“Lúc quan trọng vẫn phải nhờ tôi cứu vớt tình thế!” Đổng Thiên Tâm lẩm bẩm, chậm rãi bước về phía trước. Cô không biết mình nên đi đâu, chỉ đơn thuần cảm thấy nếu cơ thể di chuyển, đầu óc cũng sẽ thông suốt hơn.

Nếu bây giờ cô đang ở trong ký ức của Mang Trú, thì về lý thuyết, cô đang ở trong… não của Mang Trú?

Không, không đúng, nên nói là thứ gì đó huyền ảo hơn, ví dụ như cô đang ở trong trái tim của Mang Trú? Ừm… nghe có vẻ hơi mờ ám… hay là cô đang ở trong ý thức của anh ta… dùng thuật ngữ chuyên ngành, có lẽ là ở trong thần thức của Mang Trú.

Đổng Thiên Tâm dừng bước. Nói cách khác, cô đang ở nơi xa nhất cũng gần nhất với Mang Trú. Vậy thì, Mang Trú có thể nghe thấy tiếng lòng của cô không?

Thử một lần thì đâu có mất tiền!

Cô hít sâu một hơi, nắm chặt hai tay, trong lòng thầm gọi tên Mang Trú. Từ trái tim cô, một ánh sáng nhỏ như một ngôi sao mini bật ra, lơ lửng giữa không trung, chiếu sáng con đường phía trước.

Đổng Thiên Tâm bước nhanh theo quả cầu ánh sáng. Bóng tối dần bị thu nhỏ, ánh sáng ngày càng lan rộng. Ánh sáng vàng rực rỡ tỏa xuống, chiếu lên một Mang Trú đang lơ lửng trong không trung.

Cô suýt reo lên sung sướng, cưỡi gió bay tới gần. Nhưng khi tới nơi, cô phát hiện mắt Mang Trú nhắm chặt, tay chân lạnh buốt. Lòng cô cũng lạnh theo.

Cô bay vòng qua bên trái, gãi gãi mặt Mang Trú, rồi lại vòng qua bên phải, kéo tóc anh ta. Thậm chí, cô còn búng hai cái vào trán anh, nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

Đổng Thiên Tâm bắt đầu rối bời. Cô chau mày, bay quanh anh một vòng. Đột nhiên, cô nhớ lại trong trận chiến bảo vệ thành trước đây, Mang Trú từng nói đã dùng một loại cấm thuật để ép khôi phục sức mạnh của Thần Long. Nếu cô đoán không sai, cái gọi là cấm thuật đó chính là… anh đã hôn lên mu bàn tay cô?

Không đúng! Không phải hôn mà là… hút máu?

Càng nghĩ càng không đúng. Mang Trú đâu phải ma cà rồng hạng bét!

Cần bình tĩnh! Phải suy luận lại từ đầu!

Tộc Chúc Long có thể ăn những thứ từ tộc Hoạn Long, không cần chế biến, thậm chí còn hấp thụ được oán khí đã được tộc Hoạn Long thanh lọc. Điều này nghĩa là, thứ mà tộc Chúc Long có thể hấp thụ phải là một đặc điểm gì đó độc nhất từ cơ thể tộc Hoạn Long…

“Tộc Hoạn Long, khí chất thanh thuần, hòa hợp tự nhiên.”

Cô tự sờ nắn khắp cơ thể mình: Chẳng lẽ là…khí?

Được rồi, liều thì liều! Thử cũng không mất gì!

Cô chu môi, từ từ ghé sát. Đến khi chỉ còn cách một chút, cô rụt lại, chớp mắt thật nhanh.

Mang Trú vẫn bất động.

Cô ngửa mặt hét lên: “Không hợp lý chút nào! Theo kịch bản, lẽ ra anh ta phải mở mắt ngay trước khi tôi chạm vào chứ! Sao lại không theo quy tắc vậy?!”

“Hừm, thú vị đấy.”

Một giọng nói vang lên, vừa xa vừa gần, không rõ nam hay nữ. Nó giống như hàng ngàn người đồng thanh gào thét, nhưng cũng như vô số sinh vật nhỏ đang thì thầm bên tai.

Đổng Thiên Tâm nhanh chóng chắn trước mặt Mang Trú: “Cái quái gì đang hú hét ở đây đó?!”

“Một con người mà có thể phá vỡ Ký ức Đại pháp của bổn tôn, đã là kỳ tích. Vậy mà giờ còn định đánh thức Chúc Long trong ký ức của anh ta? Đúng là mơ giữa ban ngày.”

Cô nhướn mày: “Mi là Thái Tuế?”

“Bổn tôn không thích cái tên đó. Cô có thể gọi bổn tôn là Hắc Ám Tà Thần.”

Trời ơi, cái tên nghe “trẻ trâu” dễ sợ…

Cô nói: “Xem ra Mang Trú nói đúng, Thái Tuế vừa xấu vừa chẳng có tí thẩm mỹ nào.”

“…”

“Hóa ra cô là người của tộc Hoạn Long. Thảo nào ở trong Ký ức lâu như vậy mà vẫn giữ được ý thức. Nhưng với cô bây giờ, việc giữ ý thức chỉ thêm đau khổ thôi. Chắc cô đã nhớ ra rồi, cha mẹ cô rốt cuộc chết thế nào.”

“Nhờ phúc của mi, tôi nhớ rõ ràng lắm.”

[Chứng kiến cha mẹ chết ngay trước mặt mình là cảm giác gì? Có phải đau đớn không muốn sống, tim đau như dao cắt? Nếu không phải vì cứu cô, bọn họ đã có thể sống sót. Họ chết là tại anh!]

Đổng Thiên Tâm siết chặt nắm tay: “Cút đi cho tôi, cái đồ nấm độc nhà mi! Giết cha mẹ ta là mày, còn dám ở đây đổi trắng thay đen, dùng mánh khóe để thao túng tâm trí tôi! Cha mẹ tôi trước khi chết đã dồn toàn bộ sức lực để phong ấn xoáy oán khí, họ đã hoàn thành sứ mệnh của mình. Tiếp theo, đến lượt tôi!”

[Cô ư?]

“Mi giết cha mẹ tôi là vì mày sợ! Mày sợ Chúc Long, sợ dòng họ Hoạn Long sẽ đánh thức Chúc Long!”

[Ha ha ha ha ha! Chỉ là một con rồng nửa vời yếu ớt, bản tôn chẳng thèm để vào mắt đâu!]

Đổng Thiên Tâm cười khẩy: “Ha ha ha ha ha! Không ngờ, thật không ngờ, Thái Tuế mi lại là kẻ thành thật như vậy! Còn tự nhận mình yếu ớt!”

[Cô nói ai yếu ớt?!!]

“Chứ còn ai vào đây nữa! Một kẻ bị ‘nửa vời’ đánh cho sống dở chết dở, sợ hãi đến mức chui lủi không dám ló mặt. À, quên mất, mi đâu có mặt, mà ngay cả đuôi cũng chẳng có. Chỉ có thể trốn

trong bóng tối, dùng mánh khóe rẻ tiền mê hoặc lòng người. À quên, theo như Tả Bách nói, Thái Tuế vốn chỉ là một loại nấm, thế nên mi không phải là đồ vật, mi chỉ là…một cây nấm hương!"

[CÂM MIỆNG CHO TA!!!]

"Mi mới phải câm miệng!" Đổng Thiên Tâm xắn tay áo: "Bà đây đường đường là một con người, vất vả trăm triệu năm để leo lên đỉnh chuỗi thức ăn. Chẳng lẽ lại để một cây nấm hương cưỡi trên đầu làm mưa làm gió? Có bản lĩnh thì ra đây đấu tay đôi đi!"

"Phụt!"

Phía sau vang lên tiếng cười.

Đổng Thiên Tâm quay phắt lại.

Mang Trú đã mở mắt, nhìn cô, mỉm cười.

Chương 39: Long Đằng Vạn Lý

“Mang Trú!” Đổng Thiên Tâm suýt bật khóc: “Cuối cùng anh cũng tỉnh, tôi mắng đến cạn cả lời rồi đây!”

“Ta thấy cô mắng khá hăng đấy chứ!” Mang Trú giơ tay lên, Đổng Thiên Tâm cười: “Bốp” một tiếng vỗ tay đáp lại.

“Đổi người!”

Trong mắt Mang Trú hiện lên đôi đồng tử màu vàng kim. Đổng Thiên Tâm chỉ cảm thấy tầm nhìn vụt thấp xuống, cơ thể rời khỏi vòng xoáy oán khí, rơi thẳng vào trận pháp giữ thành. “Rầm” một tiếng trở về với thân xác mình.

Vừa mở mắt ra, cô đã nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Tả Bách. Bên phải là Lão Phác, Nhị Nam và những người khác, ai nấy lo lắng đến mức gần như bật khóc. Tiểu Tấu đã khóc sướt mướt, trong khi trong sân và bên ngoài đều đầy ắp những người dân với ánh mắt âu lo. Còn bên trái lại trống trơn…à, vì Lữ Ngọ đang cầm một cây cỏ tươi nhảy múa, vừa nhảy vừa hét: “Sao vẫn chưa tỉnh? Điều này không khoa học!”

Tả Bách: “Đừng nhảy nữa, tỉnh rồi!”

Đổng Thiên Tâm chớp mắt: “Tôi bất tỉnh à? Bao lâu rồi?”

Tả Bách: “Tính từ khi chúng ta quay lại, chưa tới nửa phút.”

Cát Dương bổ sung: “Chính xác là 28 giây 31.”

Lữ Ngọ hét lên: “Mang Trú điện hạ bị cuốn vào xoáy oán khí rồi!”

“Yên tâm đi!” Đổng Thiên Tâm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm: “Anh ấy sắp ra rồi!”

Từ trong xoáy oán khí, ánh sáng lấp lánh tựa sao trời rọi ra, các phong ấn xung quanh lại một lần nữa bừng sáng, nối thành những chòm sao rực rỡ. Ngàn vạn ánh sáng vàng chói phá tan oán khí, xông thẳng lên trời, chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Xoáy oán khí gào thét trong đau đớn, sấm sét rền vang, mặt đất rung chuyển. Một con rồng khổng lồ như tuyết trắng phá ánh sáng xuất hiện, vảy rồng trên người như được tạc từ ngọc trắng, mình phủ ánh sao, chân vây sương mù, mỗi hơi thở đều khiến gió nổi mây vần. Khi đôi mắt vàng kim của nó mở ra, đất trời như ngừng trong khoảnh khắc.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Nhị Nam: “Là rồng! Thật sự là rồng!”

Bì Bì Vinh: “Là giao long!”

Lữ Ngọ: “Là Chúc Long đấy!”

Tiểu Tấu: “Wow, thật sự có một con Chúc Long trắng, đẹp quá!”

Oán khí điên cuồng tràn về phía Chúc Long. Mắt rồng sáng rực, tiếng gầm vang trời, thân rồng trắng muốt xuyên qua dòng oán khí bẩn thỉu. Ánh sáng phong ấn ngày càng xiết chặt, từng luồng oán khí bị ánh sáng đánh tan. Dần dần, oán khí bị xua tan hết, để lại một làn sương mù tanh nồng khó chịu.

Chúc Long gầm lên giận dữ, hàng trăm tia sét giáng xuống, hòa vào sương mù và oán khí, tạo thành một đám mây hình nấm màu đen khổng lồ. Đám mây phát nổ, ánh sáng trắng xóa bừng lên, rồi tất cả tan biến.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Đổng Thiên Tâm: "…Đúng là một cây nấm khổng lồ thật."

Phía chân trời, ánh bình minh mỏng manh bắt đầu ló dạng. Đêm qua đi, trời rạng sáng.

Ánh nắng đầu ngày phủ lên lớp vảy trắng tinh khiết của Chúc Long, phản chiếu thứ ánh sáng trong trẻo và uy nghiêm.

Lữ Ngọ: "Thắng rồi! Chúng ta thắng rồi! Ha ha ha ha! Thắng rồi!"

Mọi người reo hò vui mừng. Cát Dương Chỉ Chỉ nhảy múa trong chiếc điện thoại, Tả Bách đẩy gọng kính, cười rạng rỡ. Đổng Thiên Tâm quay lại, cười lớn: "Nhị Nam, tâm nguyện của anh…"

Nụ cười đông cứng trên mặt cô, tiếng hò reo của Lữ Ngọ cũng đột ngột dừng lại.

Người dân thành Hoàng Sa hóa thành những ánh sáng nhỏ lấp lánh, từng người một tan biến vào làn gió sớm. Cả Tiểu Hỷ cũng biến mất. Nhị Nam, Tiểu Tấu, Lão Phác, Bì Bì Dung, và Thạch Cửu đứng yên lặng. Phía sau họ, A Xương vác đao bước tới. Sáu người đứng thành hàng, mỉm cười nhìn Đổng Thiên Tâm.

Cơ thể họ dần trở nên trong suốt như cánh ve, bước vào giai đoạn cuối cùng trước khi hoàn toàn tan biến.

Đổng Thiên Tâm cảm thấy lồng ngực nóng ran. Cô bất giác lấy ra mảnh gỗ nhỏ từ trong ngực áo. Mảnh gỗ nóng hổi, dần dần trở thành hình dáng của hàng ngàn năm sau, với đầu và đuôi bị cháy sém, chữ viết mờ nhòe. Mảnh gỗ khẽ run rẩy, như muốn thốt lên điều gì chưa nói hết.

Nhị Nam giơ tay chỉ: "Mặt sau, có lời chúng tôi cùng viết."

Đổng Thiên Tâm lật mảnh gỗ lại, thấy tám chữ nguệch ngoạc, xấu hơn cả chữ của Nhị Nam. Rõ ràng là "tác phẩm" của Tiểu Tấu: "Đừng đánh nhau, quốc thái dân an."

Chữ "quốc" vì quá nhiều nét nên gần như biến thành một đám đen sì.

Đổng Thiên Tâm rưng rưng nước mắt: "Đây là tâm nguyện cuối cùng của các anh sao?"

Sáu người đồng loạt gật đầu.

Đổng Thiên Tâm mỉm cười, ngẩng đầu gọi lớn: "Mang Trú, được không?"

Con Chúc Long khổng lồ trắng muốt cuộn mình giữa trời đất. Dù uy nghiêm là thế, nó lại phát ra âm thanh như… một cú xì hơi: "Nguyện vọng nhỏ bé, có gì mà không được?"

Đổng Thiên Tâm cưỡi gió cuốn mọi người bay lên. Thân rồng của Mang Trú giãn ra, vững vàng như núi. Mọi người ngồi trên lưng rồng, Đổng Thiên Tâm ngồi ở vị trí đầu tiên, tay nắm chặt cặp sừng trắng như ngọc trai, dõng dạc hô lên: "Xuất phát!"

Con rồng khổng lồ bay lên trời, xuyên mây vượt gió. Dưới chân họ, biển mây vô tận cuộn trào. Phía trên, bầu trời sáng trong lộng lẫy. Dưới mặt đất, hoa nở rực rỡ, khói bếp vờn bay, những thửa ruộng bậc thang xanh mướt trên triền núi, trẻ em chạy nhảy dưới ánh mặt trời.

Gió xuân mang theo hương hoa, mây hạ ẩn chứa lãng mạn của mưa, ánh trăng thu trong trẻo, tuyết đông rơi lặng lẽ. Bốn mùa thay phiên, ngày đêm luân chuyển.

Chúc Long trắng muốt đưa mọi người vượt qua thời gian, bay về phía bình minh, lướt qua biển cả mênh mông. Những con sóng lấp lánh vỗ vào chân họ.

Ở phía xa, là đường bờ biển dài đầy sức sống.

Một đô thị hiện đại sầm uất, nhà cao tầng san sát, xe cộ qua lại nhộn nhịp, người đông như mắc cửi.

Những người từ thành Hoàng Sa nhìn quanh, tràn đầy phấn khích, liên tục đặt câu hỏi:

“Wow wow wow, cái đó là gì vậy?”

“Xe hơi. Một loại phương tiện giao thông.”

“Còn những người đàn ông với những người phụ nữ đó đang làm gì?”

“Họ đang nhảy. Có vẻ họ nhảy đẹp hơn tôi rồi.”

“Nhìn kìa! Có người luyện võ!”

“Những đứa trẻ mang cặp chạy hối hả kia đi đâu thế?”

“Đi học.”

“Con gái cũng vậy à?”

“Dĩ nhiên.”

“Thơm quá, là đồ ăn hả?”

“Đúng rồi, có cháo thuyền, hàu nướng, gà luộc, gà quay, ngỗng quay, gà hấp muối, bánh củ năng, bánh cuốn, há cảo tôm, tôm luộc, cua hấp, lạp xưởng, các loại thịt khô, muốn ăn gì cũng có!”

Con rồng khổng lồ lượn một vòng trên bầu trời thành phố Bách Đảo, sau đó hóa thành một luồng sáng rơi xuống sân thượng trung tâm thương mại Vạn Mỹ. Thời gian tại đây như ngừng trôi, mọi thứ vẫn giữ nguyên trạng thái khi họ rời đi.

Những người dân đều ngạc nhiên, một số người bắt đầu quay lại, chỉ trông ngạc nhiên và bối rối.

Người dẫn chương trình há hốc miệng, cầm micro, chỉ tay vào miếng gỗ từ ngàn năm trước, dáng vẻ không hề thay đổi.

Mang Trú hóa thành hình người, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Đổng Thiên Tâm. Đổng Thiên Tâm cười hỏi sáu người: "Hài lòng chưa? Thỏa mãn chưa?"

Nhị Nam, Lão Phác, A Xương, Thạch Cửu và Bì Bì Vinh nhìn nhau, rồi đồng loạt bật cười.

Ánh nắng rực rỡ, quốc thái dân an.

Tiểu kịch trường:

Ngôi sao điện ảnh mới nổi, Thẩm Ước, hiện đang được quản lý bởi Nguyệt Hạ – người nổi tiếng trong ngành với danh hiệu "Cô quản lý tính tốt nhất". Vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang, tất cả các nghệ sĩ cô từng quản lý đều nhận được lời khen từ mọi phía.

Thế nhưng hiện tại, "Cô Nguyệt" ấy lại đang mặc chiếc váy dài thanh lịch, ngồi co chân trên sofa, tay không bóp hạt óc chó một cách bực tức. Cô bóp vỡ hạt này, cho vào miệng, rồi nhổ vỏ ra và tiếp tục bóp hạt khác.

Trợ lý nhỏ lo lắng: "Chị Nguyệt, anh Thẩm thật sự muốn lấn sân sang ca hát à?"

Nguyệt Hạ: "Không biết là anh ta điên, thế giới điên, hay là tôi điên nữa!"

Trợ lý: "Việc này xảy ra từ bao giờ thế?"

Nguyệt Hạ: "Chính hôm diễn ra Tuần lễ Thời trang! Lúc đi thảm đỏ thì còn bình thường, ngủ một giấc dậy đột nhiên nói muốn

ca hát!”

Trợ lý nuốt nước bọt: “Em nhớ hôm đó là ngày 3 tháng 9, đúng không?”

Nguyệt Hạ: “Rồi sao?”

Trợ lý: “Thật ra…ngày đó có chuyện kỳ lạ. Có mấy nghệ sĩ trong ngành liên lạc với em, nói rằng có người rất gấp muốn tìm gặp anh Thẩm, nhờ em làm cầu nối. Sau đó, mọi chuyện rơi vào im lặng. Em hỏi thêm, thì họ nói không phải họ muốn tìm, mà là nhận ủy thác từ người khác.”

Nguyệt Hạ đặt hạt óc chó xuống, hỏi: “Rồi sao nữa?”

Trợ lý: “Em cảm thấy kỳ lạ nên đã tìm hiểu. Phát hiện tất cả những người đó đều được thuê bởi một người.”

Nguyệt Hạ ném hạt óc chó qua một bên, vỗ tay phủi bụi, ngồi lại một cách thanh lịch trên sofa. Cô nhấc điện thoại lên: “Là ai?”

Trợ lý vội vàng đưa qua một tấm danh thiếp.

Nguyệt Hạ híp mắt lại: “Văn phòng luật sư Đằng Long, luật sư hàng đầu, Lữ Ngọ?”

Chương 40: [Phần 5. “Cỏ Bồng Xa Xa, Sương Sớm Trắng Xóa”] Lữ Ngọ Nở Hoa Rồi

Buổi sáng sớm, tâm trạng của Lữ Ngọ, vị luật sư chủ chốt tại Văn phòng Luật sư Đằng Long, không được tốt đẹp cho lắm.

Từ khi áp dụng quy định thời gian hòa giải trước khi ly hôn, số lượng vụ ly hôn của văn phòng tăng vọt. Tuy rằng điều này giúp chỉ tiêu KPI của văn phòng tăng cao, nhưng ai từng xử lý vụ ly hôn đều hiểu rõ nỗi đau của nó.

Sáng nay, Lữ Ngọ giải quyết hai vụ hòa giải ly hôn. Một bên là cặp đôi mắng chửi nhau hai tiếng đồng hồ, từ chuyện vặt vãnh đến cả tổ tiên đời thứ mười chín. Bên kia thì xô xát hỗn loạn, đánh nhau tưng bừng. Cuối cùng, người chồng còn xông qua vòng vây, để lại trên mặt Lữ Ngọ ba vết cào, còn tuyên bố: “Không phải đàn ông thì không xứng làm luật sư!”

Lữ Ngọ ngồi trên ghế, cầm gương nhỏ, cẩn thận thoa thuốc sát trùng lên vết thương. Anh càng nghĩ càng thấy bất an, lo lắng người chồng đó có thể mang bệnh gì đó. Tốt hơn là lúc tan làm nên đến bệnh viện kiểm tra, tiêm phòng dại và uốn ván cho chắc.

Thực tập sinh mới đến là một cô gái trẻ vừa tốt nghiệp, vẫn mang trong mình những ước mơ đẹp đẽ về tình yêu. Những gì cô chứng kiến sáng nay để lại một cú sốc tâm lý lớn. Vừa dọn dẹp văn phòng, cô vừa lẩm bẩm: “Vì sao lại thế này? Không phải ai cũng kết hôn vì tình yêu sao? Chẳng lẽ hôn nhân thực sự là mồ chôn của tình yêu?”

Lữ Ngọ nhẹ nhàng đạp mũi chân, chiếc ghế xoay tròn một vòng. Anh đổi góc ánh sáng để nhìn gương: "Làm nghề này lâu rồi, cô sẽ tự hiểu thôi. Cái gọi là tình yêu chẳng đáng là gì, nhà cửa, tài sản, quyền nuôi con… đó mới là thứ thật sự quan trọng."

"Tôi vẫn tin vào tình yêu và hòa bình!" Cô thư ký nhỏ lầm bầm, ôm tập tài liệu phồng má bước ra ngoài.

Lữ Ngọ lắc đầu: "Còn trẻ quá, trải đời chưa đủ!"

Chưa dứt lời, cô thư ký đã chạy quay lại, mắt sáng rực: "Luật sư Lữ, bên ngoài có một mỹ nữ siêu cấp muốn gặp anh!"

Lữ Ngọ đổi góc ánh sáng lần thứ ba: "Có hẹn trước không?"

"Cô ấy nói mình là quản lý của Thẩm Ước, có việc quan trọng cần trao đổi trực tiếp và sẵn sàng trả gấp ba lần phí tư vấn!"

"Thẩm Ước ư?" Lữ Ngọ đặt chiếc gương nhỏ xuống. Anh nhớ ra rồi, Thẩm Ước chính là diễn viên đóng vai nam phụ Châu Lang Thần trong thế giới phim thần tượng.

Cô thư ký hạ giọng thì thầm: "Cô ấy có vẻ mặt đầy sát khí. Anh có muốn gặp không?"

Ánh mắt Lữ Ngọ lóe sáng: "Mời cô ấy vào."

Quản lý của Thẩm Ước lại tìm đến tận đây? Muốn làm gì? Có chuyện gì? Chẳng lẽ ảnh hưởng từ nguyện lực đã gây ra hậu quả nào đó, giờ họ đến tính sổ? Mười phần thì tám, chín phần không phải người lương thiện.

Lữ Ngọ quyết định phải đề cao cảnh giác. Anh chải tóc, xịt keo, lục trong ngăn kéo lấy ra chiếc kính viền vàng (sau lần đầu tiên thấy Đổng Thiên Tâm đeo, anh không bao giờ thiếu món này), pha một tách cà phê đen, món đồ không thể thiếu của giới tinh

anh. Sau khi mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy, Lữ Ngọ ngồi ngay ngắn giữa làn hơi nước của cà phê, nheo mắt với vẻ cao ngạo.

Cửa kêu một tiếng, có người bước vào.

Lữ Ngọ ngẩng đầu lên, rồi… chiếc kính viền vàng trượt xuống sống mũi.

Trước mắt anh là một người phụ nữ khí chất ngời ngời, áo sơ mi trắng, quần âu đen, tóc nâu xoăn búi lỏng, khuôn mặt thon gọn, đôi mắt sáng màu, trang điểm tinh tế.

Lữ Ngọ nuốt khan một ngụm, không biết vì sao, người phụ nữ trước mặt lại mang đến một loại khí chất kỳ lạ, ép tim anh đập loạn nhịp. Cảm giác này giống như lần đầu anh nhìn thấy điện hạ Mang Trú… thậm chí còn mãnh liệt hơn.

“Chào luật sư Lữ.” Người phụ nữ đưa danh thiếp: “Tôi là Nguyệt Hạ, quản lý của Thẩm Ước.”

Lữ Ngọ lập tức đứng phắt dậy, đặt tách cà phê xuống, đưa hai tay đón lấy danh thiếp: “Tôi là Lữ Ngọ, luật sư của công ty Long Đằng. Mời ngồi.”

Nguyệt Hạ: “Cảm ơn. Tôi…”

“Cô muốn uống gì không?” Lữ Ngọ lao đến bàn pha trà, luống cuống hỏi: “Cà phê? Trà? Hay là tôi?”

“Hả?”

“Khụ, tôi nói là ME… ý tôi là trà hương thảo, đặc sản ở đây. Ha ha ha ha.” Lữ Ngọ chỉ muốn tát mình một cái.

“Nước lọc thôi, cảm ơn.”

Lữ Ngọ bưng hai cốc nước lọc quay lại, trái tim nhỏ đập càng lúc càng rộn ràng.

Nguyệt Hạ: “Luật sư Lữ, tôi xin vào thẳng vấn đề. Ngày 3 tháng 9, anh đã ủy thác cho năm vị tiền bối trong ngành liên hệ với Thẩm Ước, có chuyện này không?”

Ngày 3 tháng 9? Đó chính là lúc Đổng Thiên Tâm và điện hạ Mang Trú bước vào thế giới phim thần tượng.

Lữ Ngọ nghiêm sắc mặt: “Đúng.”

“Có tiện tiết lộ lý do không? Tại sao hôm đó anh lại gấp gáp tìm Thẩm Ước như vậy?”

Lữ Ngọ cúi đầu nhấp một ngụm cà phê. Trực giác mách bảo anh rằng Nguyệt Hạ trước mặt không phải người đơn giản. Nếu cô dám ngồi đây, chắc chắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng, thậm chí có khi đã điều tra thông tin. Lời nói dối thông thường chắc chắn không qua mắt được cô. Trong trường hợp này, nguyên tắc tốt nhất là “chín thật, một giả.”

“Văn phòng luật của chúng tôi nhận một vụ án liên quan đến quyền thừa kế. Trong khối di sản có một cuốn kịch bản, và kịch bản này có liên quan đến Thẩm Ước. Chúng tôi cần anh ấy cung cấp một số manh mối. Khi đó tình hình vụ án khá cấp bách, tôi buộc phải nhờ vài mối quan hệ. Nếu điều đó gây phiền phức cho Thẩm Ước, tôi xin lỗi.”

Nguyệt Hạ gật đầu: “Thì ra là vậy. Vậy vụ án tiến triển suôn sẻ chứ?”

Lữ Ngọ hơi sững sờ.

“Wow, cô ấy thật tốt bụng, còn lo lắng cho vụ án của mình nữa.”

“Khụ.” Lữ Ngọ điều chỉnh biểu cảm: “Đã giải quyết thuận lợi rồi.”

“Đây có phải là chuyện liên quan đến kịch bản “Tình yêu đẹp như viên ngọc quý” không?” Nguyệt Hạ hỏi tiếp.

Lữ Ngọ: “Đúng thế.”

“Hừ hừ, cô ấy rõ ràng đã điều tra trước. Mình đúng là thông minh thật.”

“Xin hỏi, có thể tiết lộ chút về việc Ôn Thuần qua đời như thế nào không?”

Câu hỏi của Nguyệt Hạ khiến Lữ Ngọ nhận ra một luồng khí lạ, suy nghĩ một lúc rồi quyết định trả lời thật: “Năm năm trước, tai nạn giao thông.”

Nguyệt Hạ nhíu mày.

“Có gì không ổn sao?”

“Nói thật lòng, trước khi đến đây, tôi cũng đã điều tra qua về luật sư Lữ. Nghe nói anh rất có danh tiếng trong ngành.”

Lữ Ngọ ưỡn ngực, đứng dậy, chỉnh lại cà vạt, hào hứng giới thiệu hàng loạt bằng khen và cúp trên kệ sách phía sau: “Lữ mỗ đây chỉ đạt được chút thành tích nho nhỏ, chẳng hạn như: Luật sư nổi bật trong Chambers khu vực Đại Trung Hoa, Ngôi sao trẻ ALB Trung Quốc, Luật sư được khách hàng yêu thích năm của asialaw Awards, danh hiệu Luật sư xuất sắc toàn quốc của Bộ Tư pháp, và giải thưởng cống hiến cấp quốc gia…”

“Luật sư Lữ, tôi đang nói về một ngành khác cơ.” Nguyệt Hạ ngắt lời. “Tộc trưởng nhà họ Lữ – Lữ Ngọ.”

Ánh mắt Lữ Ngọ lóe sáng, mỉm cười: “Cô Nguyệt, cô điều tra được không ít thứ nhỉ.”

Nguyệt Hạ im lặng một lát rồi tiếp: “Tôi nói vậy có thể hơi đường đột. Rạng sáng ngày 4 tháng 9, Thẩm Ước đột nhiên gọi điện cho tôi, nói… anh ta muốn đổi nghề, làm ca sĩ.”

“À – hả?”

“Thẩm Ước trời sinh không có khiếu âm nhạc, hoàn toàn không hợp với việc ca hát. Nhưng anh ta như bị ma ám, nhất quyết không từ bỏ. Tôi gặng hỏi mãi, cuối cùng anh ta bảo rằng đã mơ một giấc mơ đầy cảm động. Trong mơ, có người nói với anh ta rằng phải dũng cảm theo đuổi ước mơ của mình, không bao giờ bỏ cuộc.”

“…”

Nguyệt Hạ thở dài, xoa trán: “Ban lãnh đạo công ty nghĩ rằng Thẩm Ước bị ma nhập. Ban đầu tôi cũng thấy ý nghĩ đó thật buồn cười, nhưng sau khi nghe luật sư Lữ nhắc đến Ôn Thuần… giờ tôi cũng không chắc nữa.”

Ngừng một lúc, cô nói thêm: “Thẩm Ước bảo người trong mơ là một cô gái trẻ, tuy không nhìn rõ mặt nhưng lại cảm giác rất quen thuộc. Và giấc mơ đó rất giống với một cảnh trong Tình yêu đẹp như viên ngọc quý.”

Lữ Ngọ cũng xoa trán: Chết tiệt, đây chắc chắn là hậu quả của nguyện lực.

“Xét đến tính chất đặc biệt của công việc nhà họ Lữ, tôi nghĩ khả năng Thẩm Ước bị ma nhập không phải là không có cơ sở.” Nguyệt Hạ nhìn thẳng vào Lữ Ngọ: “Tộc trưởng Lữ, anh có gợi ý gì không?”

Lữ Ngọ nở nụ cười chuyên nghiệp, nhẹ vỗ tay lên kệ sách. Kệ sách dịch sang một bên, lộ ra một tủ bí mật bên trong. Ở trung tâm của tủ, một chứng chỉ khung vàng sáng chói đề dòng chữ:

Người thừa kế văn hóa phi vật thể: “Linh vũ”

“Nguyệt tiểu thư, cho phép tôi tự giới thiệu lại. Tôi là Lữ Ngọ, đã làm công việc trừ tà cầu phúc 14 năm, được nhà nước chứng

nhận, kinh nghiệm phong phú, đánh giá cao, luôn tận tâm phục vụ cô."

Cô thư ký nhìn Nguyệt Hạ, người khi đến thì sát khí ngút trời, nhưng khi ra khỏi cửa lại bình tĩnh hòa nhã, trong lòng vô cùng tò mò. Cô cầm hai tập hồ sơ bước đến gõ cửa: "Luật sư Lữ, anh…"

Cửa lớn hé mở ra một khe nhỏ.

"Hả?!!"

Những bông hồng đỏ rực rỡ từ ngăn kéo, từ dây kéo của gối sofa, từ ống nước của máy pha cà phê, từ hộp bút, từ khe bàn phím liên tục tuôn ra như suối… Chúng tràn đầy sức sống, đổ ào ra ngoài cửa lớn, nhanh chóng lan tỏa khắp văn phòng.

Lữ Ngọ soi mình trong gương, vừa ngân nga một bài hát:

"Bông hồng, bông hồng xinh đẹp nhất ~

Bông hồng, bông hồng rực rỡ nhất ~

Nở rộ giữa mùa hè ~

Bông hồng, bông hồng, tôi yêu em ~~"

Cô thư ký: …

Xong rồi, tộc trưởng "nở hoa" thật rồi.

*

Lúc Đổng Thiên Tâm thức dậy, Tả Bách đang nấu canh, cả căn nhà tràn ngập hương thơm. Đổng Thiên Tâm hài lòng hít hà vài hơi, bước ra ban công ngắm cảnh và phơi nắng.

Mang Trú lại xách một bình nước nhỏ, tưới cho chậu sen đá giả và hoa đỏ nhỏ. Dưới ánh mặt trời, góc nghiêng của Mang Trú

trắng gần như trong suốt, sống mũi cao thanh tú, hàng lông mi khẽ động, yết hầu gọn gàng. Đổng Thiên Tâm tựa người vào khung cửa, nhìn một phút, hoặc có lẽ hai phút, cảm thấy từng sợi tóc của Mang Trú cũng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, vô cùng tự hào.

Không hổ là rồng của cô nuôi, khỏe mạnh thật đấy!

Mang Trú đặt bình nước xuống, thở dài, mặt đầy khó chịu nhìn qua: "Cô định làm gì đấy?"

Đổng Thiên Tâm thong thả bước tới: "Tôi đến xem hoa nhỏ của tôi. Wow, lớn lên rồi này."

Hoa nhỏ trong chậu sen đá đã cao thêm ba tấc, mọc ra hơn mười chiếc lá xanh mướt đẫm sương, bông hoa cũng to hơn, từ kích thước nắp chai giờ đã đường kính hơn năm centimet. Những cánh hoa mềm mại bung nở, để lộ nhị hoa trắng muốt.

Đổng Thiên Tâm hài lòng: "Không uổng công tôi ngày đêm chăm sóc!"

Mang Trú lầm bầm: "Rõ ràng là tôi chăm mà…"

Đổng Thiên Tâm cúi đầu xuống ngửi, vui mừng reo lên: "Wow, có mùi thơm rồi! Đây là lần đầu tiên tôi ngửi thấy hoa nhỏ có mùi thơm đấy. Mang Trú, anh thử xem, có giống mùi hoa quế không?"

Nói rồi, cô kéo Mang Trú lại. Mang Trú không kịp đề phòng, suýt đập mặt vào má cô, vội vàng lùi lại, suýt nữa làm trật cổ.

Khoảng cách giữa hai người rất gần. Má Đổng Thiên Tâm hơi ửng đỏ dưới ánh nắng. Do mới thức dậy, lông mi cô cong vút, mũi khẽ động đậy, miệng lẩm bẩm: "Hoa nhỏ thơm quá, nhìn ngon ghê…" Môi cô đỏ mọng.

Mang Trú đột nhiên dâng lên cảm giác đói cồn cào khó tả. Ánh mắt anh như dính vào môi cô, không thể nào rời ra được.

Tim Đổng Thiên Tâm bỗng đập mạnh hai nhịp, nhanh chóng quay đầu lại, đối diện ánh mắt của Mang Trú.

Yết hầu của Mang Trú lại trượt lên xuống một lần.

Đổng Thiên Tâm: "Tại sao anh nhìn tôi mà nuốt nước bọt?"

Mang Trú: "… Không, không có…"

Hai chữ cuối nhỏ như tiếng muỗi.

Đổng Thiên Tâm nheo mắt: "Có phải anh muốn uống máu tôi không?!"

Mang Trú ngẩn người ba giây mới phản ứng: "Cái… cái gì?!"

Đổng Thiên Tâm ép sát: "Ở Hoàng Sa Bảo, anh bất ngờ nắm tay tôi, hút một hơi, sau đó đột nhiên sức mạnh bộc phát, lại còn nói đã dùng cấm thuật gì đó. Tôi về nghĩ kỹ lại, thực ra cấm thuật của tộc Chúc Long các anh chính là uống máu tôi để hồi phục sức mạnh Long Thần, đúng không?!"

Mặt Mang Trú tái mét, lùi nhanh hai bước, mím chặt môi, ánh mắt dao động, quai hàm siết chặt, như thể quyết tâm rất lớn, hít sâu một hơi, nói: "Đối với tộc Chúc Long, nếu trực tiếp hấp thu khí của người trong tộc Hoạn Long, tuy có thể tạm thời gia tăng sức mạnh Long Thần rất nhiều, nhưng sau đó sẽ rơi vào trạng thái suy yếu trong nhiều ngày, thậm chí còn nguy hiểm hơn. Thêm nữa, việc này cực kỳ dễ nghiện. Nếu cơ thể hình thành sự phụ thuộc, hậu quả sau đó sẽ không thể tưởng tượng nổi. Vì thế, hấp thu khí của người trong tộc Hoạn Long là phương pháp cực đoan, được liệt vào cấm thuật."

Đổng Thiên Tâm: …

Sao nghe mô tả này kỳ kỳ, giống như cô là loại… chất k.ích thích bất hợp pháp nào đó thế?

“Hậu quả không thể tưởng tượng nổi là gì?” Đổng Thiên Tâm nhìn Mang Trú chằm chằm, cực kỳ đề phòng.

“Chẳng lẽ… anh sẽ không kiềm chế được mà ăn tôi?!”

Mang Trú hốt hoảng: “Cô nói linh tinh gì đấy?! Tôi làm sao mà ăn… ăn cô được…”

Nói vậy nhưng ánh mắt anh không tự chủ được dán vào mặt cô. Cảm giác đói khát không thể diễn tả càng mãnh liệt, mà dường như lại không phải đói theo nghĩa thông thường. Nó cũng chẳng liên quan đến “khí” của người trong tộc Hoạn Long, chỉ đơn giản là… “đói” chính con người cô…

Đổng Thiên Tâm cảm thấy ớn lạnh, toàn thân nổi hết da gà, nhìn chằm chằm Mang Trú.

Biểu cảm của Mang Trú rất kỳ lạ. Ban đầu anh ngẩn người, ánh mắt chậm rãi lướt qua người cô. Rồi đột nhiên, trong một thoáng, ánh mắt ấy trở nên đầy tính xâm lược, nhưng rất nhanh lại dịu dàng, hóa thành một sự mềm mại đáng sợ, như muốn nuốt chửng cô trong một miếng. Nhưng đồng thời, anh lại kìm chế, không nỡ, giống như muốn từ từ nếm từng chút, từng chút một. Sau đó ánh mắt anh đột ngột tỉnh táo, vẻ hoảng loạn thoáng qua, mặt và cổ đỏ bừng.

Đổng Thiên Tâm lùi ba bước lớn, chỉ vào anh: “Anh, anh, anh, anh đỏ mặt làm gì?!”

Mang Trú: “Tôi, tôi, tôi không có!”

“Rõ ràng anh muốn ăn tôi! Bị tôi nói trúng, nên chột dạ rồi phải không!”

“Hoàn, hoàn toàn không có chuyện đó!”

“Thế sao anh lắp bắp?!”

“Tôi không, không lắp bắp!”

“Rõ ràng có!”

“Không có!”

“Khụ khụ khụ!” Tả Bách đứng ở khung cửa, gõ muôi vào cửa.

“Nhà chúng ta chưa đến mức đói kém đến mức phải hầm thịt người chứ?”

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú im bặt.

Tả Bách thở dài: “Thịt người không ngon đâu, đi ăn cơm đi.”

Chương 41: Đời Sau của Lữ Ngọ Nhờ Hết Vào Mọi Người

Đổng Thiên Tâm ăn liền tù tì ba miếng há cảo tôm để trấn tĩnh.

Mang Trú ngồi bên chiếc đĩa trống của mình, dùng ánh mắt oán trách nhìn cô.

Đổng Thiên Tâm gắp miếng há cảo tôm thứ tư, lượn một vòng quanh đĩa của Mang Trú, rồi đút vào miệng mình.

Sắc mặt của Mang Trú đen lại, bụng kêu ục ục.

“Muốn ăn không? Nếu muốn thì phải thề!” Đổng Thiên Tâm dọa: “Thề là tuyệt đối không ăn khí của tôi nữa; thề là sẽ không uống máu của tôi – à không đúng, là sẽ không ăn khí của tôi nữa!”

Tả Bách nhanh tay gõ trên bàn phím: “Lời thề này không chặt chẽ. Chính xác mà nói, mỗi lần Đổng Thiên Tâm chuẩn bị đồ ăn cho Mang Trú, đó đều là gián tiếp dùng ‘khí’ của mình để nuôi dưỡng cậu ta.”

Đổng Thiên Tâm: “Vậy thì thề là từ giờ trở đi tuyệt đối không được ‘trực tiếp’ ăn khí của tôi!”

Mang Trú thở dài, ánh mắt sâu thẳm nhìn Đổng Thiên Tâm: “Ta, Mang Trú, ở đây lập lời thề: Cả đời này tuyệt đối không khởi động cấm thuật nữa!”

Vừa dứt lời, tóc và da của Mang Trú thoáng phát sáng nhẹ rồi tắt ngay.

Đổng Thiên Tâm cảnh giác: “Sao tự dưng anh lại phát sáng?”

Mang Trú lảng tránh ánh mắt, đưa đĩa qua: “Ta đói rồi.”

Đổng Thiên Tâm bực bội gắp đầy đồ ăn vào đĩa của Mang Trú, vừa làm vừa lẩm bẩm: “Tốt nhất là đừng lừa tôi, nếu anh lừa tôi, tôi sẽ không bao giờ nấu gì cho anh nữa, để anh chết đói luôn, hứ!”

Mang Trú lườm cô: “Trẻ con quá.”

Tả Bách – người đã quan sát toàn bộ cảnh tượng – âm thầm lắc đầu. Một tay anh cầm há cảo, tay kia điều khiển chuột, trên màn hình máy tính, Cát Dương Chỉ Chỉ đang chạy tới chạy lui trên chiếc bánh xe nhỏ, bận rộn không ngừng.

Đổng Thiên Tâm: “Tuần sau là Quốc Khánh rồi, Giáo sư Tả không nghỉ lễ sao?”

Cát Dương Chỉ Chỉ đổ ra một đống sách từ bánh xe nhỏ: Hà đồ Lạc thư, Nghi Long Kinh, Hám Long Kinh, Dương Trạch Toát Yếu, Địa lý Biện Chứng, Ngũ Quyết Địa Lý, Phong Thủy Thực Dụng…

Thêm một chồng luận văn: Ứng dụng và nghiên cứu thực tiễn phong thủy trong quy hoạch đô thị hiện đại, Trí tuệ sinh thái phong thủy cổ đại và gợi ý cho quy hoạch đô thị hiện đại, Ứng dụng và phân tích phong thủy trong bố cục kiến trúc cổ, Phong thủy trận pháp và hệ thống phòng thủ đô thị cổ đại…

Mang Trú kinh ngạc: “Đây là gì thế?”

“Tôi vừa tạo ra dạo trước, khi đánh giá lại trường hợp Hoàng Sa Bảo, tôi phát hiện phong thủy trận pháp có liên quan mật thiết với toán học, nên quyết định nghiên cứu sơ qua. Nếu như lần sau…” Anh ngừng lại: “Nếu chẳng may có lần sau, chỉ dựa vào lời của Lữ Ngọ, tôi vẫn thấy không yên tâm.”

Đổng Thiên Tâm gật đầu tán đồng: “Giáo sư Tả nói chí phải.”

Mang Trú xem kỹ tài liệu Tả Bách đưa ra, sau đó ngồi lại, vừa ăn sáng vừa trầm tư suy nghĩ.

Đổng Thiên Tâm: “Giáo sư Tả, Quốc Khánh có kế hoạch gì không? Hay chúng ta lập nhóm đi du lịch đi?”

Tả Bách không nói gì, chỉ nhấp chuột hai lần. Cát Dương Chỉ Chỉ lại đổ ra thêm hai xe tin tức:

“Dòng người đông đúc dịp Quốc Khánh, giao thông tắc nghẽn trở thành ‘ngày lễ bình thường’.”

“Nhiệt độ du lịch Quốc Khánh tăng cao, nhiều nơi dồn sức đảm bảo thông suốt giao thông.”

[Du lịch văn hóa nhân văn trở thành xu hướng mới dịp Quốc Khánh, dòng người đông đúc, áp lực giao thông làm sao giảm bớt được?]

…

“Đừng lo, chúng ta có thể bay bằng phép thuật, mỗi người một chiếc mũ bảo hiểm trùm kín đầu, tôi đã chọn kiểu dáng xong hết rồi.” Đổng Thiên Tâm tự tin khoe giỏ hàng của mình: “Mẫu hợp tác với thương hiệu Alien Star, thêm cả bộ đồ liền thân phối hợp, hóa trang người ngoài hành tinh, đảm bảo an toàn tuyệt đối.”

Tả Bách liếc qua: “Tôi từ chối!”

Mang Trú chê bai: “Phép thuật bay của cô quá chậm, độ cao lại thấp, không bằng tôi cưỡi mây lướt gió.”

Đổng Thiên Tâm và Tả Bách ngỡ ngàng, Mang Trú tự hào hất cằm.

Lúc này Đổng Thiên Tâm mới nhớ ra Mang Trú có thể hóa rồng. Cô mở ngay ứng dụng Long Đằng trên điện thoại xem thử, ôi chao, chỉ số ngũ đức trận đạt 88.66%, thật là quá may mắn!

“80 triệu! Tôi sắp có 80 triệu rồi! Ha ha ha ha ha!” Đổng Thiên Tâm nhảy múa gọi điện cho Lữ Ngọ: “Lại thêm 30 triệu nữa! Lữ Ngọ, mau chuyển khoản qua đây!”

Điện thoại vừa nối máy, chuông cửa đã vang lên.

Mang Trú đứng dậy mở cửa, vừa hé ra một khe hở, Lữ Ngọ đã “vút” chui vào, “Xoẹt” một phát trượt tới chân Đổng Thiên Tâm, hai tay nắm lấy tay cô: “Đổng Thiên Tâm, nửa đời sau của tôi trông cậy cả vào cô đó!”

Tả Bách phun một ngụm súp, Cát Dương Chỉ Chỉ bị vấp ngã vì tiêu đề tin tức trên màn hình.

Mang Trú nắm cổ áo Lữ Ngọ định ném ra ngoài, nhưng không nhấc nổi, vì tay chân Lữ Ngọ đã bám chặt vào ghế của Đổng Thiên Tâm, nước mắt lưng tròng.

Đổng Thiên Tâm: “Ờ… dù tôi giờ là phú bà 80 triệu, bao nuôi một hai anh đẹp trai không phải vấn đề gì lớn (Mang Trú: Đổng Thiên Tâm!), nhưng mà Lữ Ngọ, anh không hợp gu thẩm mỹ của tôi (Tả Bách: Khụ khụ khụ!).”

Lữ Ngọ chẳng nghe lời Đổng Thiên Tâm nói, tự biện bạch: “Tôi đã yêu Nguyệt Hạ từ cái nhìn đầu tiên!”

Đổng Thiên Tâm: “Nguyệt Hạ?”

Mang Trú: “Ai cơ?”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Là con người sao?”

Mặt Lữ Ngọ đỏ bừng, đôi mắt biến thành hình trái tim, giọng thì mang chất kịch Shakespeare: “Nguyệt Hạ là ánh sáng của tôi, là dòng điện của tôi, là bông hồng của tôi. Chỉ cần một cái liếc đầu tiên, tôi đã đổ gục. Ánh mắt cô ấy, giọng nói cô ấy, mỗi nụ cười, mỗi cái nhíu mày đều làm tim tôi rung động. A, bầu trời của tôi, trái đất của tôi, giấc mơ của tôi, hạnh phúc của tôi…”

Một màn bày tỏ dài lê thê, xen lẫn đủ loại giọng điệu trữ tình, cuối cùng cũng làm rõ được câu chuyện: Nguyệt Hạ đến văn phòng luật sư nhờ trợ giúp. Mọi người nhìn lại đũa trên tay mình đã nảy mầm, mọc lá, và nở ra một bông hồng đỏ thắm, ai cũng cạn lời.

Lữ Ngọ: “Tôi đã hứa với Nguyệt Hạ rằng kỳ nghỉ Quốc Khánh này sẽ đến Hoành Điếm giúp Thẩm Ước trừ tà, các bạn nhất định sẽ giúp tôi, đúng không? Đúng không?!”

Lữ Ngọ lý lẽ đanh thép: “Nói cho cùng, vấn đề của Thẩm Ước là di chứng từ lần trước, những nguyện lực đó cũng là từ cô mà ra. Giờ xảy ra chuyện, cô phải có trách nhiệm chứ.”

Đổng Thiên Tâm: “Ờ…”

Hình như…cũng có lý.

Lữ Ngọ thì thầm: “Nếu cô đồng ý giúp tôi, khoản thừa kế 30 triệu sẽ được chuyển vào tài khoản trong hai ngày tới!”

“Bạn tốt! Tôi nhất định không từ chối!” Đổng Thiên Tâm vỗ ngực cam đoan.

Lữ Ngọ vui mừng khôn xiết, lại quay sang nhìn Mang Trú.

Mang Trú lặng lẽ quay mặt đi.

Lữ Ngọ giả bộ đau khổ, nước mắt chực rơi: “Ngày trước để giúp Điện hạ Mang Trú nghiên cứu trận ngũ đức cả Lữ tộc nhà tôi đã

hy sinh hết mình, không có công lao cũng có khổ lao. Tộc tôi chín đời đơn truyền, ngài nỡ lòng nào lại để tuyệt hậu chứ?"

Mang Trú không chịu nổi nữa: "Biết rồi! Đừng khóc nữa! Xấu chết đi được!"

Lữ Ngọ nhanh chóng chuyển mục tiêu sang Tả Bách.

Tả Bách: "Không liên quan gì đến tôi cả!"

Lữ Ngọ ôm chầm lấy vai Tả Bách: "Giáo sư Tả, đây là lần đầu tiên trong đời tôi yêu, tôi cần một người thầy dẫn đường!"

"Anh là giáo sư, là chuyên gia hàng đầu, nhưng chưa từng nghiên cứu về tình yêu, đúng không?"

"Tôi từ chối!"

"Tôi từ chối!"

"Chúng ta phải nói thực tế, ngoài anh ra thì tôi biết trông cậy vào ai? Chẳng lẽ lại mong chờ hai người kia…" Lữ Ngọ lén lút liếc mắt về phía Đổng Thiên Tâm và Mang Trú: "Hai đứa ngây thơ chưa hiểu tình cảm là gì? Không thực tế chút nào!"

Không thể phủ nhận, màn tâng bốc này của Lữ Ngọ khiến giáo sư Tả Bách rất hài lòng.

Tả Bách đẩy gọng kính: "Nghe nói du lịch văn hóa ở Hoành Điếm đang làm khá tốt, có lẽ chúng ta có thể kết hợp làm một chuyến nghiên cứu."

Lữ Ngọ khoái chí chống nạnh: "Quyết định vậy đi, ngày mai chúng ta lên đường!"

Cuối cùng, mọi người quyết định chọn phương tiện công cộng là tàu cao tốc. Dù sao, việc treo bốn vali hành lý trên sừng rồng của

một loài sinh vật quý hiếm như Chúc Long mà đi nghênh ngang ngoài đường cũng hơi kỳ quặc.

Vì là nhiệm vụ Lữ Ngọ ủy thác, chi phí ăn ở đều do văn phòng luật chi trả. Suốt hành trình, mọi người ngồi ghế hạng thương gia, di chuyển bằng xe sang rất thoải mái.

Trên tàu cao tốc, Lữ Ngọ bắt đầu tận hưởng và chăm sóc bản thân: đắp mặt nạ, đeo bao tay dưỡng da, lột bao tay, bôi kem dưỡng, chăm sóc da, sửa móng tay, tỉa lông mày, thoa kem nền không màu… Nếu dựng một chiếc máy quay, có thể làm ngay một vlog bán hàng.

Đổng Thiên Tâm quan sát một hồi, hơi lo lắng hỏi Mang Trú: "Anh không cần chuẩn bị gì sao?"

Mang Trú: "Chuẩn bị cái gì?"

"Chúng ta sắp gặp Thẩm Ước đó."

"Thì sao?"

Đổng Thiên Tâm định nói nhưng lại ngừng, nghĩ tới mấy cách giải thích khác nhưng đều nuốt lại. Sau cùng, cô chuyển sang ngồi cạnh Tả Bách, cùng với Cát Dương Chỉ Chỉ kể hết những điều quan sát được ở quầy mỹ phẩm, nhờ giáo sư phân tích và đưa ra lời khuyên.

Tả Bách nghe xong, vẻ mặt rất nghiêm trọng: "Những suy đoán của các cô rất hợp lý! Chúng ta đã bỏ qua sự cạnh tranh khốc liệt trong thứ bậc của giống loài Chúc Long. Đây đúng là một lĩnh vực đáng nghiên cứu! Mang Trú có mang theo mỹ phẩm hay đồ trang điểm gì không?"

Đổng Thiên Tâm thở dài tiếc nuối: "Quên mất rồi."

Tả Bách: "Thật là sơ suất!"

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Hây da…”

Lữ Ngọ lúc này đã sửa soạn lộng lẫy, hào hứng bước tới bên Mang Trú, lấy ra một chiếc khẩu trang, tha thiết đề nghị Mang Trú đeo trong suốt chuyến đi.

Đổng Thiên Tâm vỗ tay: “Cao kiến đó!”

Tả Bách: “Như vậy sẽ giải quyết tận gốc vấn đề nhan sắc của Mang Trú.”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Lữ Ngọ đôi lúc cũng có đầu óc ra phết!”

Mang Trú nhíu mày: “Ý anh là gì?”

Lữ Ngọ: “Điện hạ Mang Trú, ngài đẹp trai đến mức người người mê đắm. Nhỡ đâu Nguyệt Hạ vừa gặp đã yêu ngài, vậy thì hạnh phúc cả đời tôi coi như xong luôn!”

Đổng Thiên Tâm, Tả Bách, Cát Dương Chỉ Chỉ: “…”

Chậc, suy nghĩ nhiều quá rồi.

Mang Trú cầm lấy chiếc khẩu trang, xé bao, đeo lên, rồi liếc nhìn Tả Bách: “Anh Tả không cần sao?”

“Khụ khụ.” Lữ Ngọ hất mái tóc: “Về trí tuệ, tôi không dám so với giáo sư Tả, nhưng nhan sắc thì tôi cũng có vài phần tự tin!”

Mọi người: …Ọe…

Sau chuyến hành trình kéo dài 6 tiếng, cả nhóm cuối cùng cũng đến Hoành Điếm.

Vừa ra khỏi ga, trong khi Đổng Thiên Tâm còn đang loay hoay xác định phương hướng, Lữ Ngọ đã chạy phăm phăm đến gặp “hạnh phúc cả đời” của mình.

Khi gặp Nguyệt Hạ, Đổng Thiên Tâm rất bất ngờ.

Trước đó nghe Lữ Ngọ mô tả, cô cứ tưởng Nguyệt Hạ là kiểu mỹ nhân rực rỡ. Không ngờ thực tế lại hoàn toàn khác.

Nguyệt Hạ không sở hữu vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng khí chất lại vô cùng đặc biệt, mang một áp lực khiến người khác không dám chống đối. Mỗi lời cô nói đều khiến người nghe không thể không tuân theo. Hoàn toàn là kiểu chị đại chuẩn mực. Đổng Thiên Tâm bỗng có cái nhìn khác về gu của Lữ Ngọ.

Lữ Ngọ dâng tặng 99 bông hồng đỏ tươi: Suốt quá trình, anh đã dùng bí thuật "tỉnh hoa" của nhà họ Lữ để giữ hoa tươi mơn mởn. Không rõ nếu các bậc tổ tiên của nhà họ Lữ biết bí thuật gia truyền được dùng vào việc này sẽ nghĩ gì nhỉ.

Nguyệt Hạ nhận hoa với một biểu cảm nhẹ nhàng, không có gì bất ngờ, toàn bộ thái độ của cô đều thể hiện sự chuyên nghiệp, chỉ làm những việc cần làm, giới thiệu bản thân một cách bình tĩnh và hỏi Lữ Ngọ, về thân phận của Đổng Thiên Tâm và những người kia.

Lữ Ngọ quay lại, nở một nụ cười tươi, ám chỉ họ.

Mọi người nhớ lại lời dặn dò trước khi khởi hành của Lữ Ngọ: "Các bạn, lần này, nhất định phải để Nguyệt Hạ tỏa sáng! Mặc dù chúng ta chỉ làm trợ lý trên danh nghĩa, nhưng làm ơn nhé! Nếu lần này thành công, trong đám cưới, nhất định phải mời các bạn ngồi ở bàn chủ vị!"

Nhớ lại những lời này, ba người đều có vẻ mặt không vui.

Tả Bách: "Tôi là Tả Bách."

Mang Trú: "Tôi họ Mang."

Đổng Thiên Tâm: “Gọi tôi là Tiểu Đổng được rồi.”

Lữ Ngọ: “Họ là những trợ lý đắc lực nhất của tôi!”

Nguyệt Hạ gật đầu, ánh mắt lướt qua Mang Trú và Tả Bách, rồi dừng lại trên khuôn mặt Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm không hiểu gì, theo phản xạ nở một nụ cười tươi như thường lệ.

Mắt Nguyệt Hạ sáng lên, rút một bông hoa hồng: “Tặng cô.”

Đổng Thiên Tâm ngớ người nhận lấy: “Cảm…ơn.”

Nguyệt Hạ lần đầu tiên nở nụ cười chân thành, rất tự nhiên khoác tay Đổng Thiên Tâm lên xe thương gia, để lại một người đàn ông và một con thú cưng điện thoại nhìn nhau ngớ ngẩn.

Lữ Ngọ vô cùng hối hận: “Làm đủ mọi cách để phòng thủ, không ngờ, Đổng Thiên Tâm mới là đối thủ đáng gờm nhất!”

Mang Trú, Tả Bách, Cát Dương Chỉ Chỉ: “Đủ rồi đấy!”

Chặng đường đến phim trường Hoành Điếm mất khoảng nửa giờ, đủ để Nguyệt Hạ giới thiệu thông tin cơ bản về Thẩm Ước.

Hiện tại, Thẩm Ước đang quay bộ phim cổ trang võ hiệp tên là “Thanh Thanh Hựu Khinh Khinh”, một bộ phim do nền tảng đặt hàng, cấp độ S+, đầu tư và sản xuất lớn. Thẩm Ước là nam chính, và hôm nay chính là lễ khai máy.

Yêu cầu của Thẩm Ước đối với bộ phim là: hát một bài OST bằng giọng thật (không chỉnh sửa âm thanh).

Sau khi nghe tin này, tất cả mọi người trên xe đều im lặng.

Cát Dương Chỉ Chỉ thì trên màn hình điện thoại của mình chỉ hiện lên một từ: “Không!!!”

Lễ khai máy được tổ chức tại quảng trường trong khu phim trường Thanh Minh Thượng Hà Đồ, đường phố đông kín các fan đến ủng hộ, những người hâm mộ cầm các băng rôn cổ vũ, lộng lẫy. Nhóm cổ vũ của Thẩm Ước đông đảo nhất, âm thanh cũng to nhất, họ đã chuẩn bị các bộ quà tặng đặc biệt cho fan.

Nguyệt Hạ dẫn mọi người xuyên qua đám người, qua các trạm kiểm soát an ninh, cuối cùng vào được khu vực tổ chức.

Quảng trường rộng lớn đầy ắp nhân viên đoàn phim, ngay phía trước là bức tường vẽ khổng lồ đặc biệt cho lễ khai máy, được phủ một tấm vải đỏ. Các máy quay đứng thành hàng, mỗi máy quay đều có một quay phim, tất cả mặc áo thun đỏ, như thể sắp mở nắp vỏ xe.

Trước bức tường vẽ có một sân khấu tạm được dựng lên, trải thảm đỏ, với đầy đủ âm thanh, ánh sáng, và hai bên là những lẵng hoa chúc mừng từ các khách mời. Chính giữa sân khấu là một chiếc bàn cúng lớn, rộng khoảng 5 mét, phủ vải nhung đỏ.

Trên bàn cúng có nến, lư hương, nhang, heo sữa quay, hoa tươi, trái cây, bánh ngọt, và một bức tượng thần.

Đổng Thiên Tâm lần đầu thấy cảnh tượng này, tò mò hỏi: “Cái tượng thần kia là ai vậy?”

Lữ Ngọ: “Là Tổ sư của nghệ thuật kịch, Tống Hiển Tổ.”

“Ôi, thật chuyên nghiệp!” Đổng Thiên Tâm khen.

Tả Bách lắc đầu: “Mê tín phong kiến.”

Mang Trú cau mày, nhìn quanh một lượt: “Hỗn loạn quá.”

“Nguyệt tổng, sao giờ cô mới đến?”

Đột nhiên, một giọng nói nam vang lên từ phía sau… cái giọng như ma quái này!!!

Đổng Thiên Tâm lập tức cảm thấy tóc gáy dựng đứng, và trong giây lát, Mang Trú đã chắn trước mặt cô, Đổng Thiên Tâm thậm chí thấy những tĩnh mạch nổi lên trên cổ Mang Trú.

Một người đàn ông bước đi vững vàng, mặc áo dài xanh thêu rộng tay, tóc dài buộc dây, mặt mày như tranh vẽ, môi đỏ, răng trắng.

Đổng Thiên Tâm tròn mắt nhìn: Đây là Thẩm Ước?! Cổ trang còn đẹp hơn cả hiện đại nhiều!

Thẩm Ước dừng bước, chào lễ phép, dùng ánh mắt hỏi Nguyệt Hạ. Nguyệt Hạ đơn giản giới thiệu về thân phận của Lữ Ngọ và Tả Bách, Thẩm Ước lần lượt chào hỏi lịch sự, nhưng khi nhìn thấy Mang Trú và Đổng Thiên Tâm, anh rõ ràng có hơi ngây người.

Đổng Thiên Tâm cảm nhận được cơ thể Mang Trú đang căng thẳng, rõ ràng đã vào trạng thái phòng vệ khẩn cấp. Đổng Thiên Tâm cũng không khá hơn là mấy… dù sao thì trong thế giới của những bộ phim thần tượng, OST đã để lại cho cô một vết thương lòng không thể hồi phục.

Nguyệt Hạ nhìn thấy phản ứng kỳ lạ của Mang Trú và Đổng Thiên Tâm, nhưng với tư cách là một người quản lý chuyên nghiệp, cô chỉ giữ vẻ mặt không thay đổi và tiếp tục giới thiệu hai người.

“Tiểu Đổng…” Thẩm Ước nhìn Đổng Thiên Tâm một cách ngây ngất, ánh mắt sáng lên, vẻ mặt ngơ ngác: “Các bạn…có phải là tôi…đã gặp ở đâu đó trước đây không?”

Người quen, biểu cảm quen thuộc, lời thoại quen thuộc, Đổng Thiên Tâm căng thẳng, theo phản xạ đáp lại một câu: “Lại cái

câu thoại sến sẩm này à?”

Thẩm Ước đột nhiên ôm lấy ngực: “Sao cô lại nói tôi sến sẩm nữa?”

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn ra.

Thẩm Ước lại vội vàng bịt miệng: “Sao tôi lại nói ‘lại’ nữa?!”

Đổng Thiên Tâm: “Cái quái gì vậy???”

Mang Trú mặt mày đã chuyển sang màu xanh.

Chương 42: Thẩm Ước Của Thế Giới 3D

Đổng Thiên Tâm cảm thấy hơi tê tái.

Thẩm Ước đã nhìn cô suốt gần mười phút, ánh mắt tò mò, vẻ mặt chăm chú, như thể cô là một loài sinh vật quý hiếm sắp tuyệt chủng vậy.

Trong khi đó, một con vật đang bực bội chen vào giữa cô và Thẩm Ước, đầu phủ đầy mây đen, đôi mắt rồng trên mặt khẩu trang giận dữ phát ra sóng ánh sáng "Lùi lại, lùi lại, lùi lại" vào Thẩm Ước.

Không biết là do bản tính vô tâm hay cố tình giả vờ ngốc nghếch, Thẩm Ước vẫn hoàn toàn không để ý đến Mang Trú, vươn cổ, nghiêng đầu: "Tiểu Đổng à…"

Đổng Thiên Tâm nghiến răng: "Tôi nói lại lần cuối, chúng ta… chưa từng gặp nhau!"

Thẩm Ước cười: "Mọi cuộc gặp gỡ trên đời này đều là gặp lại sau thời gian dài xa cách."

Đổng Thiên Tâm: "…"

Mang Trú nổi gân xanh trên trán: "Miệng mồm dẻo quẹo!"

Thẩm Ước như thể không hề nghe thấy, lại hỏi: "Chắc là luật sư Lữ của các bạn không mấy ấn tượng với Nguyệt tổng chúng tôi đúng không?"

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú đồng thời nhìn về phía trước, rồi đồng thời không thể chịu nổi, nhìn sang hướng khác.

Lữ Ngọ đã trở thành cái đuôi của Nguyệt Hạ, chạy theo cô ấy như cái bóng, luôn luôn ở bên cạnh hỗ trợ… Nguyệt Hạ phụ trách giao tiếp với các lãnh đạo cấp cao, Lữ Ngọ phụ trách giúp đỡ cô, đồng thời thể hiện sự ân cần.

Đổng Thiên Tâm cười gượng: "Có… rõ ràng vậy sao?"

"Nguyệt tổng là người nổi tiếng trong giới không thích giao tiếp, mà luật sư Lữ dám liều lĩnh như vậy, chúc anh ta thành công!" Thẩm Ước tặc tắc khen ngợi, rồi chỉ về hướng khác: "Còn vị giáo sư Tả của các bạn đang làm gì vậy?"

Tả Bách đang dẫn theo Cát Dương Chỉ Chỉ trong điện thoại, lang thang xung quanh, cố gắng khảo sát quy tắc bày trí đồ cúng trên bàn của đoàn phim, tiếc là lại bị nhân viên chặn lại, chỉ có thể đứng từ xa dùng điện thoại chụp ảnh và quét mã, thỉnh thoảng thì thì thầm cùng Cát Dương Chỉ Chỉ, có lẽ đang làm một số phân tích học thuật.

Đổng Thiên Tâm chỉ có thể bịa ra: "Giáo sư Tả…ừm…đang nghiên cứu về các chủ đề phong tục, có lẽ đang làm khảo sát thực địa."

Thẩm Ước: "Khảo sát về giới giải trí à?"

"…Khảo sát về… lễ nghi cúng tế…"

Thẩm Ước bỗng hiểu ra, vội vàng gọi Tả Bách lại, nắm chặt tay: "Giáo sư Tả, nếu có bất kỳ câu hỏi nào về quy trình cúng tế khai máy của đoàn phim, đừng ngần ngại hỏi tôi, tôi biết rõ hết nè."

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên, Mang Trú liếc xéo: "Cậu ta ư?"

Tả Bách đẩy kính mắt: "Nói nghe thử xem."

Thẩm Ước bày ra vẻ mặt rất đắc ý, vội vàng mở miệng kể: “Các bạn là người ngoài nên không biết, trong giới chúng tôi có vài thứ rất kỳ lạ, thà tin có còn hơn không. Ví dụ, mỗi lần đoàn phim khai máy đều có những kiêng ky, ngày giờ tốt để khai máy, cách bố trí sân khấu, màu sắc chủ đạo, vị trí và cách bày trí bàn cúng, tất cả đều đã được tính toán kỹ lưỡng!”

Nói đến đây, Thẩm Ước đột ngột lùi lại hai bước, ngẩng đầu lên 45 độ, lộ ra đường viền hàm rõ ràng và yết hầu, đứng im trong ba giây.

Đổng, Mang, Tả: ?

Thẩm Ước bước lại gần, tiếp tục: “Nói thẳng ra, yêu cầu của lễ cúng khai máy cũng chỉ có vài điều: khai máy thuận lợi, hoàn thành quay phim bình an, an toàn phát sóng, quan trọng nhất là, cầu xin trước khi phát sóng, các diễn viên chính tuyệt đối không được gặp phải scandal.”

Tả Bách: “Tôi nghe nói các đội ngũ chọn lựa diễn viên hiện nay đều thuê các công ty điều tra chuyên nghiệp để kiểm tra lý lịch của diễn viên, loại bỏ những nghệ sĩ có rủi ro.”

“Đây chỉ là những thao tác cơ bản thôi…” Thẩm Ước đột nhiên xoay người một vòng, tà áo bay bay, cúi đầu, làm kiểu mặt nghiêng 75 độ đầy u sầu.

Đổng, Mang, Tả: ??

Ngay lập tức, Thẩm Ước dáng vẻ kia lại, hạ thấp giọng: “Điều quan trọng nhất là, phải mời những người có khả năng tính toán số mệnh, xem xét mệnh cách của các diễn viên chính xem ai có thể nổi tiếng hay không.”

Đổng Thiên Tâm: “Người có khả năng là ai?”

Thẩm Ước bí ẩn chỉ về bên trái phía trước, Đổng Thiên Tâm nhìn theo, thấy trước và sau bàn cúng có bốn người đàn ông đứng xung quanh. Nhân viên đoàn phim đều mặc áo phông thiết kế đặc biệt của đoàn, đeo thẻ công tác, dễ dàng nhận ra, còn bốn người này đều mặc áo tứ thân cùng kiểu, chỉ là màu sắc khác nhau.

Người đứng đầu mặc áo đen, ba người còn lại mặc áo xám, nhìn xa xa, họ có vẻ đều là người lớn tuổi.

Thẩm Ước: "Người mặc áo đen là cao nhân nổi tiếng trong giới phong thủy, tên là Cao Sĩ. Nghe nói ông ấy rất giỏi về xem bói, cầu an, trừ tà, mời linh hồn, là một người rất đặc biệt. Ba người phía sau là đệ tử của ông ấy, người cao nhất là đệ tử lớn Cao Độc Lập, người thấp nhất là đệ tử Cao Song Chính, còn người trẻ nhất là Cao Tam Nguyên. Lễ khai máy lần này hoàn toàn do bốn thầy trò này phụ trách."

Đổng Thiên Tâm: "……"

Một ông thầy phong thủy mà đặt tên cho đệ tử nghe sến thế này à?

Bên cạnh Cao Sĩ còn có một người đàn ông trung niên mặc vest, đang hút thuốc và trò chuyện rôm rả với ông, thắt lưng căng phồng tạo thành đường gân trên bụng.

"Anh chàng mập này là Tổng Giám Đốc của công ty chúng tôi, rất tin vào những thứ này, chính anh ấy đã giới thiệu Cao Sĩ cho đoàn phim." Thẩm Ước nói xong, rồi vung tay hai lần, xòe rộng tay áo, đi qua đi lại một vài bước, làm động tác vẫy tay quay lại vị trí.

…

Mang Trú: "Xì!"

Mang Trú ngẩng đầu lên, mỉm cười rồi vẫy tay chào một cách rất tự nhiên.

Ngọn đồi cách khu vực khai máy ít nhất hai dặm, trên đồi cây cối xanh tươi, lá cây phản chiếu ánh sáng, lấp lánh.

Mang Trú liếc mắt nhìn qua, mắt tròn xoe.

Đổng Thiên Tâm: "Anh thấy gì vậy?"

"Có hơn mười cô gái trèo lên cây, cầm máy ảnh." Mang Trú dừng một lát: "Tư thế rất nguy hiểm."

Đổng Thiên Tâm: "…Hả?"

"Là người chụp lén." Tả Bách mở Weibo và cho mọi người xem.

Trên bảng tìm kiếm đã xuất hiện từ khóa "nhan sắc thần thánh của Thẩm Ước", nhấp vào là những bức ảnh rò rỉ từ các tài khoản marketing, và thậm chí còn sắp xếp thành một bảng 9 ô, nhìn kỹ thì chính là ba kiểu tạo hình của Thẩm Ước mà chúng ta vừa thấy: một kiểu là góc nghiêng 45 độ nhìn lên, một kiểu là xoay người áo bay bay, một kiểu là sải bước vung tay áo.

Điều đáng sợ hơn nữa là tất cả ảnh trong bảng 9 ô đều đã qua chỉnh sửa kỹ lưỡng, trong ảnh Thẩm Ước không có lỗ chân lông, mặt trắng sáng, tựa như phát ra ánh sáng, và tiêu đề lại viết rõ ràng "Ảnh gốc không qua chỉnh sửa".

Đổng Thiên Tâm so sánh bức ảnh rò rỉ với Thẩm Ước trước mắt, ừm, không thể nói là giống nhau mà phải nói là như hai người khác nhau.

Chỉ trong vài phút từ lúc chụp ảnh đến lúc đăng tải, có thể hoàn thành một công việc chỉnh chu như vậy, hiệu suất công việc và độ nhiệt huyết này thật khiến người ta phải thán phục.

Ngoài sân vang lên những tiếng vỗ tay rầm rộ, có lẽ là các fan ngoài trời cũng thấy được những bức ảnh rò rỉ, trong phần bình luận tràn ngập những lời khen ngợi, Tả Bách vội làm mới lại, vài từ hotsearch mới xuất hiện, thậm chí có từ khóa "Thẩm Ước nhìn già" "Thẩm Ước ăn khoai mài" "Diễn viên nam phù hợp nhất với vai cổ trang trong giới giải trí" "Thẩm Ước xấu, hãy rời khỏi thị trường phim thần thoại cổ trang" …nhanh chóng đẩy những bức ảnh rò rỉ của Thẩm Ước xuống, theo sau là một từ khóa mới về nam chính, đánh bại Thẩm Ước.

Các bình luận dưới bài marketing nổ tung, các fan tranh cãi, mắng chửi nhau, tình hình ngoài sân cũng ồn ào hơn, có vẻ như còn có cả tiếng cãi vã, sắc mặt Thẩm Ước chùng xuống, vội vàng gọi vài nhân viên đến và dặn dò vài câu. Các nhân viên vội vàng chạy ra ngoài, có lẽ là để duy trì trật tự của nhóm fan.

Đổng Thiên Tâm lần đầu tiên trải nghiệm sự kết nối giữa các tìm kiếm trên mạng và thế giới thực qua một buổi livestream, đúng là khiến cô phải trầm trồ.

Thẩm Ước hoàn toàn không để tâm, còn an ủi Đổng Thiên Tâm: "Không sao đâu, những trò đen tối kiểu ăn theo lưu lượng này chẳng có gì mới, đội của chúng tôi xử lý những chuyện này rất có kinh nghiệm… Cô Đổng, cô đang làm gì vậy?" Sờ lên mặt: "Có phải lớp trang điểm của tôi bị lem rồi không?"

Đổng Thiên Tâm nhìn thấy rất rõ ràng, từ khi những fan kiểm soát bình luận và bắt đầu cãi nhau, trên đầu Thẩm Ước xuất hiện một đám mây oán khí cuồn cuộn, như một chiếc con quay đen treo lơ lửng trên đầu, từ từ quay vòng.

Trong điện thoại của Đổng Thiên Tâm, ứng dụng Cát Dương Chỉ Chỉ phát ra cảnh báo chói tai, Tả Bách vội vàng chuyển sang chế độ im lặng.

Đổng Thiên Tâm chọc vào tay Mang Trú.

Mang Trú không thèm quan tâm: “Cũng chỉ là oán khí của đám đông mà thôi, Lữ Ngọ đủ rồi.”

Nhưng Lữ Ngọ và Nguyệt Hạ đã không còn xuất hiện nữa, Tả Bách gọi điện cho Lữ Ngọ, nhưng không có ai trả lời.

Chỉ trong vài giây, oán khí trên đầu Thẩm Ước nhanh chóng mở rộng, tạo thành một cơn xoáy oán khí, những sợi oán khí mỏng manh xung quanh bị hút vào, nhanh chóng hội tụ vào trung tâm xoáy, đường kính oán khí tăng gấp đôi.

Những oán khí này dường như muốn xâm nhập vào đầu Thẩm Ước, nhưng không hiểu vì sao, mỗi lần sắp thành công lại bị bật ngược lại, như thể Thẩm Ước bị bao phủ bởi một lớp kết giới vô hình, có thể bảo vệ anh khỏi sự xâm nhập của oán khí.

Đổng Thiên Tâm cuống quýt kéo tay Mang Trú: “Này, này, này!”

Mang Trú khoanh tay, nghiêng đầu, nhướng mày: “Ồ? Thú vị đấy.”

Cơn xoáy oán khí lại mở rộng thêm một vòng, và ứng dụng “Cát Dương Chỉ Chỉ” trong điện thoại điên cuồng nhấp nháy cảnh báo oán khí màu vàng. Đổng Thiên Tâm và Tả Bách cùng lúc lùi lại.

Thẩm Ước có vẻ hơi hoảng, kiểm tra khắp người mình: “Tóc giả của tôi có bị rớt không? Trang phục có bẩn không?”

“Haiz, phiền phức.” Mang Trú lầm bầm, một bước tiến lại gần Thẩm Ước, đưa tay ra bắt ấn, ngón tay sáng rực “Bốp” một cái, chạm vào trán Thẩm Ước.

Dưới chân Mang Trú, một cơn gió sáng rực cuộn lên, cuốn oán khí bay sạch sẽ.

Khẩu trang của Mang Trú bị gió thổi bay, lộ ra khuôn mặt như tuyết, như trăng.

Chiếc áo dài của Thẩm Ước bay phấp phới, tóc giả bay trong gió, nhìn vào mắt Mang Trú, mắt anh ta trợn tròn như hai chiếc chuông đồng.

Mang Trú hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi.

Đổng Thiên Tâm vội vàng đuổi theo, đưa cho Mang Trú một chiếc khẩu trang mới và đeo lại.

Thẩm Ước cứ đứng nhìn bóng lưng Mang Trú cho đến khi có nhân viên đến thông báo anh tham gia lễ khai máy thì mới bừng tỉnh lại, ôm ngực: "Quái lạ, hôm nay sao tôi cứ cảm thấy nhìn ai cũng thấy quen, nhịp tim đập nhanh hơn? Hay là tôi… thực ra là một tên đàn ông vô tâm, đa tình?!"

"Thẩm Ước là một người có lúc rất thẳng thắn, lúc lại rất nhạy cảm, có khả năng đồng cảm tuyệt vời, là một diễn viên bẩm sinh." Nguyệt Hạ thở dài nói: "Vì vậy, về chuyện trừ tà, tôi hy vọng chúng ta có thể giúp cậu ấy xây dựng tâm lý một cách khéo léo."

Lữ Ngọ đưa cho Nguyệt Hạ một tập tài liệu, còn cẩn thận mở ra giúp cô: "Yên tâm, đội ngũ của Lữ Thị của chúng tôi rất là chuyên nghiệp. Đối với dự án của Thẩm tiên sinh, chúng tôi đã chuẩn bị ba phương án: bao gồm hướng dẫn tâm lý trước khi trừ tà, và cả trị liệu tâm lý sau khi trừ tà, hoàn toàn giải quyết nỗi lo của cô."

Nguyệt Hạ lướt qua tài liệu một lượt, hơi ngạc nhiên: "Trị liệu tâm lý sau khi trừ tà cần nửa năm, mỗi tháng hai lần?"

Lữ Ngọ: "Đây chỉ là liệu trình cơ bản, nếu Thẩm tiên sinh cần, có thể nâng cấp lên liệu trình cao cấp, kéo dài một năm, hiệu quả sẽ tốt hơn."

Nguyệt Hạ rất hài lòng: “Quả nhiên là Lữ Thị, đúng là chuyên nghiệp.”

Lữ Ngọ gật đầu đầy tự hào.

Những người ngồi ở hàng ghế sau của xe: “……”

Đổng Thiên Tâm: “Tên Lữ này định dùng mồi câu cá lớn à!”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Ý đồ của anh ta chỉ có một, là cua gái.”

Tả Bách: “Tâm địa của anh ta, người qua đường cũng biết.”

Mang Trú tựa lưng vào ghế xe, đeo lại khẩu trang, ánh mắt cực kỳ thất vọng và khinh bỉ: “Thôi, dù sao Lữ Thị cũng phải có tương lai, để anh ta đi đi.”

Đổng Thiên Tâm, Tả Bách và Cát Dương Chỉ Chỉ liếc nhau, nhanh chóng nhắn tin trong nhóm mới thành lập:

[Đổng Thiên Tâm]: Có phải tôi bị ảo giác không, cứ cảm thấy Mang Trú hôm nay nói chuyện có vẻ chua ngoa.

[Cát Dương Chỉ Chỉ]: Có thể là ảo giác. Tôi cũng cảm thấy vậy.

[Tả Bách]: Mang Trú bao nhiêu tuổi rồi?

[Đổng Thiên Tâm]: Khoảng hơn 1500 tuổi.

[Tả Bách]: Con chó độc thân hơn 1000 tuổi (xoá đi), con rồng độc thân nhìn thấy người khác thể hiện tình cảm trước mắt, tung thức ăn cho chó, đúng là dễ bị kí.ch thích, tâm trạng không ổn cũng có thể hiểu được.

[Cát Dương Chỉ Chỉ]: Tôi đột nhiên nghĩ ra một câu hỏi, Mang Trú là người cuối cùng của tộc Chúc Long, sau này sẽ sinh con đẻ cái như thế nào?

[Tả Bách]: Về mặt sinh học mà nói, tộc Chúc Long có lẽ gần giống với yêu quái.

[Cát Dương Chỉ Chỉ]: Nếu Mang Trú kết hợp với yêu tộc, liệu có vấn đề về cách ly sinh sản không?

Tả Bách và Cát Dương Chỉ Chỉ nhìn nhau qua màn hình, mắt to mắt nhỏ.

Đổng Thiên Tâm thầm thấy buồn cười, nhanh chóng gõ bảy chữ "Mang Trú thực ra là bán yêu", dừng tay một chút, rồi vội vàng xoá đi:

Mang Trú chỉ nói với cô về việc mình là bán yêu, nếu chưa được sự đồng ý của anh ấy, cô không nên công khai rộng rãi.

Nghĩ đến đây, Đổng Thiên Tâm không khỏi lén liếc nhìn Mang Trú.

Mang Trú đang nhắm mắt dưỡng thần, ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu lên vầng trán trắng như tuyết của anh, mí mắt anh hơi khép lại, vẫn chưa mở ra: "Cô lại muốn làm gì?"

"Không có gì đâu, anh tiếp tục ngủ đi." Đổng Thiên Tâm ngượng ngùng rụt mắt lại, hai tay vò tóc:

Mang Trú một nửa là Phi Phi, một nửa là Chúc Long, vừa có thể biến thành hình mèo, lại có thể hóa thành hình rồng, không biết sau này tìm bạn gái cho anh ấy thì nên chọn yêu mèo hay yêu rồng nhỉ?!

Người duy nhất làm quản gia cho Chúc Long trên thế giới này rơi vào một cơn lo lắng chưa từng có.

Dù danh tiếng của Hoành Điếm rất lớn nhưng thực tế lại khá nhỏ.

Từ quán trọ nơi Đổng Thiên Tâm và những người khác nghỉ lại đến khách sạn của Thẩm Ước, lái xe chỉ mất khoảng mười phút.

Vì phải đợi Thẩm Ước xong công việc, tẩy trang và ăn tối, Nguyệt Hạ cố ý lùi lại thời gian gặp mặt, lần nữa mọi người gặp lại Thẩm Ước đã là mười giờ tối.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Thẩm Ước mặc áo phông đơn giản và quần thể thao, đi dép khách sạn, tóc ướt nhẹp, có lẽ vừa tắm xong, cực kỳ nhiệt tình mời mọi người vào phòng.

Thẩm Ước là một nghệ sĩ cấp cao, ở trong phòng suite lớn, có phòng khách bên ngoài, phòng ngủ bên trong và một quầy trà đặc biệt. Trên bàn trà trong phòng khách có đầy đủ trái cây và đồ ăn vặt, còn chuẩn bị nước giải khát và trà.

Thẩm Ước mời Nguyệt Hạ ngồi vào vị trí trung tâm của ghế sofa, Đổng Thiên Tâm và các khách khác ngồi ở các ghế bên cạnh, còn anh thì ngồi trên thảm, ôm một chiếc gối với tư thế vô cùng thoải mái.

So với vẻ thư giãn của Thẩm Ước, Nguyệt Hạ lại có hơi lo lắng, cô ho khan một tiếng rồi bắt đầu phát biểu mở đầu: “Thẩm Ước, về đề nghị cậu muốn chuyển hướng thành ca sĩ, tôi đã suy nghĩ rồi, kết luận tổng hợp là, ý tưởng này quá ngây thơ, gần như không có khả năng thực hiện. Nhất là sau khi đánh giá tình trạng tinh thần gần đây của cậu, tôi với tư cách là quản lý của cậu, muốn đưa ra một đề nghị…”

“Giám đốc Nguyệt, cô không cần nói nữa, tôi hiểu lo lắng của các cô.” Thẩm Ước cắt lời Nguyệt Hạ.

Biểu cảm của anh rất nghiêm túc, ánh mắt kiên định, nói từng chữ từng câu: “Tôi muốn hát, vì ca hát là ước mơ của tôi! Tuyệt đối không phải vì tôi bị ma quái ám, bị mất hồn!”

Mọi người đồng loạt sững sờ, nhìn về phía Nguyệt Hạ.

Nguyệt Hạ: “Hả?”

Thẩm Ước thở dài: “Nhưng dù tôi giải thích thế nào, các người vẫn không tin tôi! Được rồi, nếu vậy, tôi sẽ cho các cậu thấy tôi thực sự điên rồi, bị ám rồi, hay là mắc bệnh thần kinh! Tôi nhất định phải cho các người thấy quyết tâm theo đuổi ước mơ của tôi kiên định đến mức nào! Tối nay, tôi sẽ dũng cảm thử một lần! Cứ để các người được trừ tà đi!”

Nguyệt Hạ há miệng: “Cậu… đồng ý rồi…?”

Thẩm Ước ngồi thẳng lại: “Cậu và Tổng giám đốc Thôi đã nói một tràng như vậy, tôi có thể không đồng ý sao?”

“Lão Thôi ư?” Nguyệt Hạ nghi hoặc: “Anh ấy có liên quan gì ư?”

Ngoài cửa vang lên tiếng chuông, Thẩm Ước đứng dậy đi mở cửa.

Một người đàn ông trung niên mập mạp dẫn theo bốn người mặc trang phục thời nhà Đường bước vào, người mập chính là Tổng giám đốc Thôi mà trước đó Thẩm Ước đã giới thiệu.

Nguyệt Hạ ngạc nhiên, Tổng giám đốc Thôi cũng rất bất ngờ: “Tiểu Nguyệt, cô cũng ở đây sao?” Nhìn qua Thẩm Ước, rồi chợt hiểu: “Cũng đúng, chuyện lớn như trừ tà, quản lý của cậu hẳn phải có mặt.”

Nguyệt Hạ từ từ đứng dậy, nheo mắt: “Trừ tà ư?”

Tổng giám đốc Thôi nghiêng người, nhường chỗ cho chàng trai trẻ mặc đồ nhà Đường màu đen phía sau: “Đây là Cao Thiên Sư, hôm nay các người đã gặp rồi.”

Ban ngày cách xa, Đổng Thiên Tâm không nhìn rõ, lúc này nhìn kỹ hơn thì thấy “Cao Thiên Sư” này đã ngoài ba mươi, diện mạo

cũng khá phong độ, hai cổ tay đeo hơn mười chuỗi hạt, gần như tạo thành màu cầu vồng.

“Giám đốc Nguyệt, tôi nghe danh đã lâu. Tôi là Cao Sĩ, là gia chủ đời thứ 45 của Cao tộc.” Khi Cao Thiên Sư nhìn thấy Nguyệt Hạ thì mắt sáng lên, chìa tay ra bắt tay Nguyệt Hạ: “Chịu trách nhiệm cho nghi lễ trừ tà lần này…”

Nói chưa dứt câu, Lữ Ngọ đã bước nhanh tới, nắm lấy tay của Cao Sĩ.

Cao Sĩ nheo mắt: “Anh là ai?”

Lữ Ngọ cười khẩy: “Tôi họ Lữ. Lữ Ngọ.”

Ánh mắt của hai người giao chiến trong không khí, phát ra những tiếng “tách tách”.

Đổng Thiên Tâm, Tả Bách và Cát Dương Chỉ Chỉ đang tranh thủ ăn dưa và bình luận trong nhóm chat nhỏ:

[Tả Bách]: Mới gặp mà đã nhìn nhau như kẻ thù vậy sao?

[Đổng Thiên Tâm]: Tôi nghi ngờ là kiểu “kẻ thù gặp nhau đỏ mắt” đấy (mặt chó).

[Cát Dương Chỉ Chỉ]: Không biết tại sao, tôi lại thấy hơi kích động (vỗ tay).

Mang Trú lướt tới gần, khuỷu tay chạm vào Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm: “?”

Mang Trú nhướn lông mày ra về phía Cao Sĩ: “Người này có khí tức yêu quái.”

“Á?”

Mang Trú lại chỉ về ba đệ tử của Cao Thiên Sư: “Ba người này cũng có vấn đề.”

Đổng Thiên Tâm nhớ lại lời Thẩm Ước nói, đệ tử lớn tuổi cao ráo nhất tên Cao Độc Lập, đệ tử thấp bé tên Cao Song Chính, đều khoảng mười mấy tuổi, vẻ ngoài bình thường, còn đệ tử thứ ba tên là Cao Tam Nguyên, hình như chỉ tầm mười bảy, mười tám tuổi, so với hai người anh lớn thì rõ ràng thanh tú hơn, có hơi gù lưng, cúi gằm mặt rụt rè đứng sau Cao Độc Lập, không dám nhìn thẳng.

“Trên người Cao Độc Lập và Cao Song Chính đều có mùi hôi của oán khí.” Mang Trú kéo khẩu trang xuống ngửi thử: “Còn cậu nhóc này, có mùi xác chết.”

Chương 43: Bốn Sư Đồ Kỳ Lạ

Đổng Thiên Tâm: “Vậy ý anh là, bốn thầy trò này, một là yêu quái, hai là oán khí, người còn lại là… xác chết?”

Mang Trú quan sát thêm một lúc, lắc đầu: “Cả bốn đều là nhân tộc, chỉ là bị nhiễm những mùi khác nhau thôi.”

“Chẳng lẽ vì đi chung với Lữ Ngọ nên đã tiếp xúc với yêu quái, oán khí và xác chết sao?”

Mang Trú kéo khẩu trang lên: “Việc Lữ Ngọ nhận làm, quả nhiên thú vị.”

Việc Lữ Ngọ nhận, quả nhiên khiến người khác đau đầu. Đổng Thiên Tâm thầm nghĩ.

Không khí trong phòng có phần căng thẳng.

Cao Sĩ lẩm bẩm tên Lữ Ngọ hai lần, rồi đột nhiên tỉnh ngộ: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Lữ Ngọ nở nụ cười đắc ý, ra vẻ như nói: “Coi như cậu cũng biết điều.”

Không ngờ câu tiếp theo của Cao Sĩ lại là: “Luật sư vàng của Văn phòng Luật Long Đằng Thiên Hạ, Lữ Ngọ, tôi đã từng nghe danh anh.”

Lữ Ngọ suýt trượt chân: “Này, nghe rõ chưa? Tôi họ Lữ! họ Lữ!!”

Cao Sĩ mỉm cười lịch sự, lùi lại nửa bước, ra vẻ kiêu ngạo: “Tổng giám đốc Thôi, việc trừ tà cần được xử lý nghiêm túc, xin mời những người không liên quan và không chuyên nghiệp tránh xa ba bước!”

Lữ Ngọ nổi giận: “Ông nói ai là người không chuyên nghiệp? Ai là người không liên quan? Tôi đường đường là…”

Mang Trú kéo Lữ Ngọ lại bằng tay trái, còn tay phải thì đẩy Đổng Thiên Tâm lên phía trước.

Đổng Thiên Tâm: “???”

Mang Trú mấp máy môi, trong đầu Đổng Thiên Tâm tự động xuất hiện giọng của anh ta: [Bốn người này có điều bất thường, tạm thời đừng để lộ thân phận của Lữ Ngọ, cứ xem thử họ định làm gì.]

Đổng Thiên Tâm: “… Ta nhỏ! Con rồng ngốc này đúng là thích hóng hớt, không sợ chuyện càng thêm rắc rối.”

Cao Sĩ dùng ánh mắt dò xét Đổng Thiên Tâm, cười mỉa: “Cô bé này có điều gì muốn nói sao?”

Đổng Thiên Tâm đảo mắt, rồi đẩy Tả Bách lên phía trước: “Đây là giáo sư toán học Tả Bách của Đại học Bách Đảo!”

Tả Bách: “???”

“Chúng tôi đều là nghiên cứu sinh của giáo sư Tả. Gần đây giáo sư Tả đang thực hiện một đề tài về dân tục học, cũng là người chuyên môn.” Đổng Thiên Tâm mỉm cười nói.

Thẩm Ước gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, giáo sư Tả đến đây để làm khảo sát thực địa.”

Cao Sĩ cười như không cười: “Giáo sư toán học? Nghiên cứu dân tục học?”

Tả Bách liếc mắt, ánh sáng phản chiếu từ kính của hắn khiến người ta lạnh gáy.

Đổng Thiên Tâm chắp tay vái lạy.

Tả Bách bất đắc dĩ: “Tôi đang thực hiện một đề tài nghiên cứu quốc gia: Mối liên hệ giữa Âm Dương Nhị Hào và Toán Học Nhị Phân. Lần này đến Hoành Điếm, cũng là nghe nói Cao Thiên Sư ở đoàn phim có một dự án, nên đến để học hỏi.”

Đổng Thiên Tâm: “Không hổ danh người học thức, bịa chuyện mà nghe cũng lý lẽ, hợp lý hợp tình.”

Nguyệt Hạ cực kỳ khó hiểu, vội trao đổi ánh mắt với Lữ Ngọ. Lúc này, Lữ Ngọ cũng đã hiểu ra, làm động tác ra hiệu “bình tĩnh” với Nguyệt Hạ.

Cao Sĩ nhướng mày: “Giáo sư Tả có thể giới thiệu đơn giản về đề tài này không?”

“Tất nhiên rồi.” Tả Bách đẩy gọng kính: “Như mọi người đều biết, nhị phân là một hệ thống số trong toán học, chỉ bao gồm hai ký số: 0 và 1. Hào Âm có thể tương ứng với số 0 trong nhị phân, và Hào Dương có thể tương ứng với số 1. Âm Dương Nhị Hào có thể được xem như một cách mã hóa nhị phân.”

“Trên cơ sở này, Âm Dương Nhị Hào có thể được dùng để xây dựng các mô hình toán học khác nhau. Trong các lĩnh vực như phân tích quyết định, quản lý rủi ro, v.v., nó có thể cung cấp hỗ trợ toán học để giải quyết các vấn đề thực tiễn. Ví dụ: phân tích và dự đoán xác suất trong thống kê, biểu thị các trạng thái logic như đúng và sai, có và không trong logic học.”

“Xa hơn nữa, chúng ta có thể thông qua nghiên cứu sâu hơn mối quan hệ giữa Âm Dương Nhị Hào và toán học, để hiểu rõ hơn triết lý và nguyên lý toán học trong ‘Chu Dịch’ mở ra những ý tưởng và phương pháp mới cho sự phát triển của toán học và triết học.”

Tả Bách tuôn ra một tràng như suối, khiến mọi người nghe mà ngơ ngác.

Đổng Thiên Tâm: “Hình như từng chữ tôi đều hiểu, nhưng ghép lại thì như chẳng hiểu gì cả.”

Cao Sĩ sững người vài giây, rồi ho nhẹ: “Tam Nguyên!”

Đệ tử nhỏ Cao Tam Nguyên cúi người bước lên, đưa một chiếc iPad, nói nhỏ: “Sư phụ, đây là trang web chính thức của Đại học Bách Đảo, vị Tả Bách này đúng là giáo sư toán học, hướng dẫn nghiên cứu sinh tiến sĩ.”

Lướt thêm một chút: “Con còn tra trên trang CNKI, tháng này giáo sư Tả đã đăng ba bài luận, tất cả đều liên quan đến học thuyết Chu Dịch và mô hình toán học.”

Lướt thêm một chút: “Đây là trang web chính thức của Trung tâm Nghiên cứu Di sản Phi vật thể Quốc gia, thực sự đã tìm thấy đề tài mà giáo sư Tả đã đăng ký.”

Cả căn phòng sững sờ.

Đổng Thiên Tâm quay sang Cát Dương Chỉ Chỉ: “Cậu làm đấy à?”

Cát Dương Chỉ Chỉ bày ra vẻ mặt rất oan ức: “Tất cả đều là sự thật mà!”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tả Bách, lúc này, vị giáo sư gầy gò, đeo kính với mái tóc dựng lên trông như đang phát sáng.

Tả Bách: “Tôi đến đây là để quan sát trực tiếp nghi thức trừ tà và ghi chép một số dữ liệu đơn giản. Nếu Cao Thiên Sư có hứng thú, tôi muốn mời ông cùng tham gia đăng ký đề tài này.”

Cao Sĩ: “Khụ, mặc dù… nhưng mà, nghi thức trừ tà này cũng có khá nhiều rủi ro…”

Tả Bách, mắt kính lóe sáng: “Đây là dự án cấp quốc gia. Nếu được phê duyệt, quốc gia sẽ cấp kinh phí 3 triệu tệ, người đồng đăng ký sẽ nhận 50%, tức 1,5 triệu.”

Cao Sĩ lập tức nở nụ cười rạng rỡ: “Cao tộc chúng tôi đã làm nghề này hơn ba trăm năm, rất có kinh nghiệm, chắc chắn sẽ đảm bảo an toàn cho giáo sư Tả và các học trò!”

Ban đầu, do Cao Sĩ không biết đến danh tiếng cao quý của Lữ Ngọ, Đổng Thiên Tâm nghĩ rằng bốn thầy trò này chỉ là nhóm lừa đảo giang hồ. Không ngờ, nhìn cách họ bày trận, hóa ra cũng có chút tài nghệ.

Theo lời Cao Sĩ, trận trừ tà là trận pháp tinh vi nhất của Cao tộc, hiệu quả hàng đầu, chưa từng thất bại. Tuy nhiên, các bước chuẩn bị khá phức tạp và tốn thời gian:

Bước đầu tiên: Chọn địa điểm, bày trận.

Tìm một địa điểm phù hợp, dùng bút sạch và mực sạch để vẽ phác thảo trận trừ tà trên mặt đất.

Bước thứ hai: Vẽ chi tiết, chuẩn bị pháp khí.

Dùng chu sa hảo hạng để thêm chi tiết cho phác thảo, đồng thời đặt các pháp khí phù hợp vào các vị trí Ngũ hành.

Bước thứ ba: Thanh tẩy và dán bùa.

“Thanh tẩy” có nghĩa là người được trừ tà (tức Thẩm Ước) cần tắm rửa, uống một chai nước sạch (tốt nhất là nước tinh khiết Wahaha), thay quần áo sạch và ngồi yên chờ.

“Dán bùa” có nghĩa là người chuyên trách sẽ vẽ 49 lá bùa bằng chu sa và dán chúng lên người được trừ tà. Mỗi lá bùa có cách vẽ và vị trí dán khác nhau, đòi hỏi sự kiên nhẫn và cẩn thận cao độ.

Cao Thiên Sư giao công việc chuẩn bị cho ba đồ đệ đảm trách:

– Đại đồ đệ Cao Độc Lập chịu trách nhiệm chọn địa điểm và bày trận.

– Nhị đồ đệ Cao Song Chính lo vẽ chi tiết và chuẩn bị pháp khí.

– Tiểu đồ đệ Cao Tam Nguyên phụ trách thanh tẩy và dán bùa.

Do diện tích cần thiết cho trận trừ tà ít nhất là 500m², nên họ đã thuê tầng hội trường của một khách sạn, dọn dẹp vệ sinh và di chuyển toàn bộ đồ nội thất từ trước.

Cao Độc Lập cầm một cây bút lông to như cây lau nhà (loại mà các ông cụ dùng để viết chữ trong công viên), đi quanh hội trường vẽ trận.

Cao Song Chính lấy các pháp khí từ vali ra, bao gồm: khánh, hốt, như ý, chuông đồng, gương bát quái, v.v., rồi dùng khăn nhung đỏ lau sạch và sắp xếp gọn gàng.

Phong cách làm việc của hai đồ đệ này hoàn toàn trái ngược nhau.

Cao Độc Lập vừa vẽ trận vừa lẩm bẩm, ban đầu Đổng Thiên Tâm tưởng là đọc chú, nghe kỹ mới biết toàn là càu nhàu và chửi thề. Tay trái cầm một chai nước khoáng không nhãn, vẽ vài nét lại uống một hớp, cách tám trượng cũng ngửi thấy mùi rượu trên người anh ta.

Cao Song Chính thì không nói không rằng, cẩn thận như một cái máy. Sau khi lau xong pháp khí, anh ta lấy một cái đồng hồ báo thức, đặt giờ 01:00.

Lữ Ngọ mỉa mai: “Quả nhiên là bọn tay mơ, chọn giờ âm khí nặng nhất để trừ tà, không biết là trừ tà hay mời tà đến nữa.”

Mang Trú: “Trận pháp này có điều bất thường, dường như là sự kết hợp của nhiều loại trận pháp khác nhau.”

Tả Bách đứng trên ghế, giơ cao điện thoại đang phát trực tiếp hình ảnh của Cát Dương Chỉ Chỉ, trong khi Cát Dương Chỉ Chỉ đang gánh một cái camera khổng lồ để chụp ảnh, quét và phân tích.

Đổng Thiên Tâm ngáp một cái: “Nhìn tốc độ này, chắc phải sẽ vẽ mất hai tiếng. Buồn ngủ quá…”

Lữ Ngọ xoay vài vòng tại chỗ, càng xoay càng bực: “Nguyệt Hạ nói đi mua cà phê, nửa tiếng rồi mà chưa quay lại. Hay để tôi…”

Mang Trú: “Ồn ào quá, muốn đi thì đi đi!”

Lữ Ngọ vui vẻ chạy đi ngay.

Đổng Thiên Tâm vươn vai một cái: “Hay là hai người ở đây canh chừng, để tôi qua phòng nghỉ bên cạnh xem thử Thẩm Ước và Cao Tam Nguyên thế nào?”

Nếu cô không nhớ nhầm, trong phòng nghỉ có một cái ghế dài khá rộng, có thể thoải mái nằm nghỉ một lúc.

Mang Trú: “Chờ đã.”

Anh búng tay một cái, một trận pháp thu nhỏ sáng lên, dán lên trán Đổng Thiên Tâm như một cái bánh quy.

Đổng Thiên Tâm: “Có cần thiết không? Chỉ ở phòng bên cạnh thôi, đi vài bước chân là tới rồi.”

Mang Trú: “Chủ yếu là để giám sát cô, tránh cho cô gây chuyện.”

“…” Đổng Thiên Tâm cảm thấy mối quan hệ “chủ-tớ” giữa cô và Mang Trú gần đây có phần đảo ngược.

Trận pháp ánh sáng dán trên trán khiến cô ngứa ngáy, Đổng Thiên Tâm vừa gãi đầu vừa bước vào phòng nghỉ. Lập tức cô nhìn thấy chiếc ghế dài mềm mại thoải mái và cả Thẩm Ước đang nằm ngủ trên đó, đắp một chiếc chăn lông mịn.

Mọi người đang bận tối mặt vì anh ta, vậy mà “nhân vật chính” lại đi ngủ. Thật quá đáng!

Đổng Thiên Tâm đi vòng quanh ghế hai lần, định đá Thẩm Ước xuống đất, nhưng cuối cùng vẫn nhịn vì nghĩ đến hạnh phúc nửa đời sau của Lữ Ngọ.

Ở phía bên kia của phòng nghỉ, Cao Tam Nguyên đang quỳ trên đệm, cầm bút lông nhúng chu sa, chăm chú vẽ bùa. Bên tay phải của cậu là những lá bùa đã vẽ xong, mỗi lá được đặt riêng rẽ, còn bên tay trái là những tờ giấy vàng đã được cắt sẵn thành ba chồng trên-dưới-giữa, không rõ có quy tắc gì đặc biệt.

Đổng Thiên Tâm từ từ bước lại gần bên cạnh quan sát. Tay của Cao Tam Nguyên rất vững, nét vẽ lưu loát, uyển chuyển, khiến người ta không khỏi cảm thấy thích thú.

Đổng Thiên Tâm: “Wow, cậu đúng là máy in hình người.”

Cao Tam Nguyên giật mình, tay run lên, vẽ hỏng một lá bùa.

Đổng Thiên Tâm vội bịt miệng: “… Xin lỗi.”

“Không, không sao.” Cao Tam Nguyên gấp lá bùa hỏng lại, bỏ vào tay áo rồi tiếp tục vẽ lá khác.

Đổng Thiên Tâm bèn kéo một chiếc đệm ngồi xuống bên cạnh, chống cằm tiếp tục quan sát.

Cao Tam Nguyên bắt đầu đổ mồ hôi trán, lại vẽ lệch một lá bùa, nhanh chóng thu lại, mặt đỏ bừng.

Đổng Thiên Tâm giả vờ không thấy, hỏi giọng trêu chọc: “Đây là bùa gì vậy?”

Cao Tam Nguyên: “Bùa… thanh tẩy.”

“Còn cái kia?”

Cao Tam Nguyên: “… Bùa thanh minh.”

“Thế còn cái đó?”

Cao Tam Nguyên: “Bùa… trừ tà…”

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Cao Tam Nguyên: “Mười bảy.”

“Gọi chị đi.”

Cao Tam Nguyên: “!”

Cao Tam Nguyên giật mình, tay run lên làm nét bút vẽ lệch lên bàn. Cậu luống cuống dùng tay áo lau, khiến Đổng Thiên Tâm suýt bật cười thành tiếng.

Mặt Cao Tam Nguyên càng đỏ hơn, đặt bút xuống, hít một hơi sâu: “Đổng thí chủ, nghi thức trừ tà là chuyện rất nghiêm túc!”

Đổng Thiên Tâm cười tít mắt: “Sư phụ của cậu thực sự biết trừ tà à?”

“Tất nhiên rồi! Sư phụ là gia chủ đời thứ 45 của Cao tộc, gia tộc chuyên trừ tà qua bao đời. Rất giỏi đấy!”

Đổng Thiên Tâm kéo dài một tiếng “Ồ~”, tay gõ nhẹ lên bàn, từ từ quan sát Cao Tam Nguyên.

Thật lòng mà nói, Cao Tam Nguyên chỉ có thể gọi là dễ nhìn, thêm vào đó là biểu hiện hơi sợ sệt. Mang Trú nói trên người cậu có “mùi xác chết” nhưng không hiểu sao Đổng Thiên Tâm lại có cảm giác rất thân thiết với cậu… cảm giác này thật khó giải thích, nhưng giác quan thứ sáu của người nuôi rồng thì chắc chắn luôn có lý.

“Những lá bùa này trông rất phức tạp.” Đổng Thiên Tâm hỏi: “Cậu học bao lâu rồi?”

Cao Tam Nguyên cúi đầu: “Ba năm.”

“Wow, lâu thế! Nếu là người không biết gì, như tôi chẳng hạn, liệu có học được không?”

Cao Tam Nguyên ngẩng phắt đầu lên: “Hả?”

Đổng Thiên Tâm thở dài: “Dạo này tôi đen đủi lắm, uống nước lạnh cũng bị nghẹn. Nếu học được chút bản lĩnh trừ tà cầu phúc thì tốt biết mấy. Cậu vẽ bùa giỏi như vậy, hay là dạy tôi đi.”

Cao Tam Nguyên sững sờ: “Dạy… cô ư?!”

“Cao Tam Nguyên, bùa còn chưa vẽ xong sao?!” Cao Độc Lập đã vác cây bút lông to như cây lau nhà, sải bước vào phòng, trừng mắt nhìn Cao Tam Nguyên, cả người nồng nặc mùi rượu.

Cao Tam Nguyên mặt cứng đờ, vội vàng đứng dậy cúi chào.

Đổng Thiên Tâm cũng miễn cưỡng đứng lên, gật đầu như chào hỏi qua loa.

Cao Độc Lập thu dọn bút lông và mực, ánh mắt vô tình lướt qua Đổng Thiên Tâm bỗng trở nên vô cùng sâu xa. Từng bước một, anh ta tiến lại gần, ánh mắt mỗi lúc một trắng trợn, như có một chiếc lưỡi dài thè ra từ trong mắt, muốn liếm cô từ đầu đến chân.

Đổng Thiên Tâm nhướng mày: "Ồ, hay nhỉ?!"

"Sư huynh!" Cao Tam Nguyên vội chắn trước mặt Đổng Thiên Tâm. Dù cậu cao hơn cô một cái đầu, nhưng vai và giọng đều đang run rẩy: "Nghi thức trừ tà rất quan trọng, tốt nhất không nên gây chuyện ngoài lề."

"Cút!" Cao Độc Lập vung tay tát Cao Tam Nguyên ngã lăn ra đất, nửa bên mặt của cậu ta lập tức sưng vù.

"Cô Đổng này tư chất rất cao." Cao Độc Lập cười nham nhở tiến lại gần, mùi rượu nồng nặc khiến Đổng Thiên Tâm suýt buồn nôn: "Sư phụ tôi từng nói, tôi đã học thành tài, có thể nhận đồ đệ. Nếu cô Đổng có hứng thú, thì làm đệ tử của tôi đi?"

"Nghe có vẻ cũng hay đấy." Đổng Thiên Tâm cười tươi, nhưng lại nắm chặt bàn tay, đã lâu rồi cô không được đánh nhau với người thường, thật sự nhớ cảm giác đó.

Nụ cười của Cao Độc Lập ngày càng d.âm đ.ãng, dần dần đưa gần đến mặt Đổng Thiên Tâm. Ánh mắt cô lóe lên, tung cú đấm mang theo sức mạnh của gió nhắm thẳng vào sống mũi của Cao Độc Lập… nhưng, phạch!… hụt rồi.

Trước khi Đổng Thiên Tâm kịp ra tay, Cao Độc Lập đã bay ra ngoài như một tấm giẻ rách, xoay hình chữ "Z" trên không, đầu, cổ, và mông lần lượt đập vào cửa sổ, tường, và trần nhà, tạo nên

tiếng động “bình bình bốp bốp.” Cuối cùng, hắn rơi phịch xuống bên cạnh ghế dài, bất động.

Thẩm Ước bị tiếng động làm tỉnh giấc, ngồi dậy nhìn quanh: “Chuyện gì vậy?” Nhìn thấy Cao Độc Lập nằm đó, máu mũi chảy đầy đất, tứ chi vặn vẹo như hiện trường một vụ án mạng, hai mắt anh ta trợn lên rồi ngất xỉu lại.

Đổng Thiên Tâm vẫn giơ nắm đấm chưa kịp hạ, bất lực nói: “Này! Sao anh giành mất phần của tôi rồi?!”

Mang Trú khoanh tay, dựa vào khung cửa: “Cú đấm của cô mà hạ xuống, anh ta không chết cũng mất nửa cái mạng. Ta chỉ sợ cô để lại nỗi hối hận muôn đời thôi.”

Đổng Thiên Tâm liếc mắt: “Anh ra tay còn tàn nhẫn hơn tôi, lấy tư cách gì mà nói tôi hả?!”

Mang Trú chớp mắt: “Ta thậm chí còn chưa bước vào phòng, cũng không chạm vào anh ta.” chỉ tay lên camera trên trần nhà: “Thiên nhãn có thể làm chứng, là anh ta tự đứng không vững mà ngã, đúng không, nhóc con?”

Cao Tam Nguyên đang nằm bệt dưới đất, ánh mắt run rẩy nhìn quanh giữa Đổng Thiên Tâm, Mang Trú, và Cao Độc Lập. Cậu ta lập tức bật dậy, đứng nghiêm, chắp tay: “Đúng, đúng, đúng là sư huynh tự ngã!”

“Thằng nhóc này vẫn dạy được.” Mang Trú lắc lư mái tóc đuôi ngựa cột cao, quay người bỏ đi.

Đổng Thiên Tâm giận dữ bước qua, đá thêm hai phát vào mông Cao Độc Lập.

Cao Tam Nguyên còn tuyệt hơn, kéo Cao Độc Lập ra sau rèm cửa sổ, che chắn kỹ càng, sau đó lau sạch máu trên sàn nhà, dọn dẹp gọn gàng như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đổng Thiên Tâm nhìn Cao Tam Nguyên với ánh mắt khác hẳn: Quả là người có kinh nghiệm thực tế phong phú!

Cao Tam Nguyên vẫn giữ vẻ mặt rụt rè, cúi người chắp tay: "Sư huynh vốn không phải người xấu, chỉ là vì nhập môn quá lâu… khụ, có chút chấp niệm với người khác giới… tôi thay sư huynh xin lỗi."

Đổng Thiên Tâm cảm thấy lời nói này của Cao Tam Nguyên có gì đó là lạ, nhưng nghĩ mãi cũng không rõ, đành thuận miệng nói tiếp: "Vừa rồi cảm ơn cậu đã giúp tôi."

Cao Tam Nguyên đỏ bừng mặt, lắc đầu nguầy nguậy.

Thẩm Ước chống đầu ngồi dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh: "Ơ? Vừa nãy rõ ràng… Tôi đang mơ à?"

Nhanh như chớp, Cao Tam Nguyên rút ra một lá bùa, dán thẳng lên trán Thẩm Ước. Anh ta lập tức ngã thẳng ra, ngủ mê man.

Đổng Thiên Tâm: "…"

Cao Tam Nguyên kéo chăn đắp lại cho Thẩm Ước: "Tôi dùng bùa ngủ, có thể giúp Thẩm thí chủ nghỉ ngơi hồi sức."

Cậu ta lại rút từ tay áo ra một thanh kiếm gỗ đào nhỏ, cung kính đưa cho Đổng Thiên Tâm: "Đây là tôi tự tay khắc, nếu Đổng thí chủ mang theo bên mình, chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành, trừ tà, mang lại nhiều phúc lành."

Nói xong, Cao Tam Nguyên quay lại chỗ ngồi, tiếp tục lặng lẽ vẽ bùa.

Đổng Thiên Tâm cầm thanh kiếm gỗ trong tay, ngắm nghía. Đường nét khắc tinh tế, các cạnh trơn nhẵn, cảm giác cầm vào rất mượt mà, rõ ràng là vật được chăm chút nhiều năm.

Khi nãy, lúc Cao Tam Nguyên đắp chăn cho Thẩm Ước, ánh mắt cậu ta lóe lên một tia cảm xúc khác lạ… dù chỉ trong chớp mắt… nhưng Đổng Thiên Tâm chắc chắn mình không nhìn nhầm.

Đó là… tình cảm?

Chương 44: Giọng Hát của Thẩm Ước

00:45, còn 15 phút đếm ngược là đến nghi thức trừ tà.

Trên sàn hội trường, một trận pháp hình ngôi sao sáu cánh khổng lồ được vẽ bằng mực đen và chu sa, đường kính hơn 20 mét. Các đỉnh của ngôi sao được đặt sáu pháp khí: khánh, hốt, như ý, chuông đồng, gương bát quái. Giữa các đường chính của trận pháp còn được lấp đầy bằng hàng trăm dòng chú văn ngoằn ngoèo nhỏ xíu bằng chu sa.

Đổng Thiên Tâm, vì quá buồn ngủ, cảm giác những dòng chú văn kia như đang uốn éo giống giun đất, khiến cô cảm thấy ghê tởm một cách kỳ lạ.

Thẩm Ước ngồi xếp bằng ở trung tâm trận pháp, khắp người dán đầy bùa chú. Trên đầu, hai bên má, và cằm đều dán bốn lá bùa, khi anh thở, các lá bùa trên mũi phập phồng theo nhịp, hòa cùng ánh sáng lờ mờ trong phòng hội trường, tạo ra bầu không khí rùng rợn đậm chất kinh dị Trung Hoa.

Cao Sĩ đang thực hiện kiểm tra an toàn lần cuối.

Ông ta khoác lên mình bộ pháp y lụa màu tím, áo dài tay rộng thùng thình kéo lê trên đất, thắt lưng đeo ngọc bội buộc bằng dây lụa trắng, dáng vẻ khá thoát tục khi di chuyển. Tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, có vẻ là tự chế, kiểu dáng gần như giống hệt với phiên bản nhỏ mà Cao Tam Nguyên đã tặng cho Đổng Thiên Tâm, khiến cô đoán đây có thể là nghề thủ công gia truyền của sư môn họ Cao.

Tuy nhiên, Cao Sĩ trông không vui, bởi vì đại đệ tử Cao Độc Lập biến mất. Đổng Thiên Tâm vốn lo Cao Tam Nguyên sẽ lỡ lời, nhưng hóa ra Cao Thiên Sư lại hiểu rõ tính lười nhác của đồ đệ mình, hỏi qua loa vài câu rồi kết luận rằng Cao Độc Lập chắc chắn đã trốn đi uống rượu rồi.

Còn nhị đồ đệ Cao Song Chính thì vẫn giữ nguyên phong thái của một cái máy ngoan ngoãn, hoàn toàn nghe lệnh sư phụ, không bao giờ cãi lại.

Kết quả phân tích trận pháp của Cát Dương Chỉ Chỉ đã có những phát hiện đầu tiên, và ngay lập tức được đăng tải vào nhóm dự án với tựa đề: "Báo cáo kiểm tra phân tích trận pháp trừ tà", kèm theo lời giải thích từ Tả Bách.

[Tả Bách]:

"Trận pháp trừ tà của Cao Sĩ có thành phần rất phức tạp. Tổng thể sử dụng khung chính của trận 'Thập Phương Đô Thiên Môn' chi tiết lấy 22% từ trận 'Bát Dương' 18% từ trận 'Tứ Tượng' 25% từ trận 'Vạn Tiên' và 35% từ trận 'Tịnh Chú'. Tóm lại, đây là một trận pháp… lai tạp."

[Mọi người]: "…Ọe…"

[Đổng Thiên Tâm]: "Dù nói đúng, nhưng giáo sư Tả, ngài cũng thô quá rồi đấy (icon chó)."

[Mang Trú]: "Trận pháp này đúng là vô dụng."

[Lữ Ngọ]: "Hừ, ngay cả tên tôi, Lữ Ngọ, mà cũng không biết, người này rõ ràng là đồ lừa đảo!"

Viết xong câu này, Lữ Ngọ ngẩng cổ nhìn về phía Nguyệt Hạ.

Lạ thật, từ khi Nguyệt Hạ đi mua cà phê về nửa tiếng trước, cô ấy cứ như đang suy nghĩ gì đó. Lữ Ngọ mấy lần cố gắng nịnh nọt

nhưng đều bị phớt lờ một cách tàn nhẫn, khiến anh trông như một con gà trống rũ lông vì thất bại.

Đổng Thiên Tâm đang thấy buồn cười, thì đột nhiên ánh mắt của Nguyệt Hạ chuyển về phía cô.

Chỉ thấy đôi mắt Nguyệt Hạ sáng lên, bước nhanh đến cạnh Đổng Thiên Tâm, ghé sát tai cô thì thầm: "Cô Đổng, cô quen thân với Lữ tộc trưởng lắm hả?"

Đổng Thiên Tâm suýt nghẹn thở, trong đầu tưởng tượng đủ loại kịch bản tam giác tình yêu drama, vội vàng thanh minh: "Tôi và Lữ luật sư chỉ có quan hệ công việc trong sáng!"

Nguyệt Hạ bật cười vì biểu cảm đề phòng của Đổng Thiên Tâm: "Khụ, ý tôi là, cô làm việc cùng Lữ tộc trưởng, chắc thường gặp nhiều chuyện kỳ lạ lắm nhỉ?"

"… Ờ… Cũng thỉnh thoảng."

"Thế cô đã từng gặp trường hợp nào mà vì đạo đức quá tệ nên bị tuyệt tự tuyệt tôn chưa?"

"Hả?"

"Để tôi nói cách khác. Chẳng hạn…" Nguyệt Hạ nháy mắt nhanh như chớp: "Vì một khiếm khuyết nào đó mà không thể sinh con, chạy chữa mãi không được, cuối cùng cuống quá nên phải tìm đến mấy kẻ giang hồ xin phương pháp kỳ quặc ấy?"

Đổng Thiên Tâm cảm giác trên đầu mình như bật sáng một chiếc đèn pha tám hướng. Cô hạ giọng: "Ai thế?!"

Nguyệt Hạ ghé sát hơn, mắt, mũi, miệng đều ra hiệu, chiếc đèn pha rõ ràng chiếu thẳng vào tổng giám đốc Thôi.

Đổng Thiên Tâm nhướng mày: "Thôi béo ư?"

Nguyệt Hạ nháy mắt liên tục: “Đúng, đúng!”

Đổng Thiên Tâm: “Sao cô biết?”

Nguyệt Hạ duyên dáng giơ tay che nửa bên má, hạ giọng nói: “Lão Thôi luôn muốn có con trai. Nhưng kết hôn nhiều năm mà không sinh được, ông ta cứ đổ lỗi cho vợ, ép bà phải ly hôn, rồi cưới một cô trẻ đẹp hơn. Ai ngờ, vợ mới cũng không sinh được. Trong khi đó, vợ cũ vừa tái hôn, được một năm đã sinh đôi. Mọi người lúc đó mới nhận ra, hóa ra vấn đề nằm ở chính lão Thôi.”

“Wow~~”

“Tôi vừa rồi đi mua cà phê, thấy Cao Sĩ lén đưa cho lão Thôi một hộp gỗ. Hộp trông rất sang, bên hông khắc tám chữ lớn: ‘Nhất Dương Xung Thiên, Tử Tôn Mãn Đường.’”

“Quá lộ liễu rồi?!”

“Còn gì nữa?” Nguyệt Hạ nhún vai: “Mấy câu quảng cáo thế này, chiếu trên phim truyền hình còn bị kiểm duyệt.”

Hai người bốn con mắt đầy khinh miệt nhìn về phía Tổng giám đốc Thôi, vừa nhìn vừa lắc đầu tặc lưỡi.

Chuông báo thức vang lên, nghi thức trừ tà chính thức bắt đầu.

Đổng Thiên Tâm và Nguyệt Hạ đành tiếc nuối kết thúc thời gian tám chuyện vui vẻ, tập trung vào tình hình hiện tại.

Cao Sĩ bắt đầu lẩm bẩm những câu chú khó hiểu, tay múa kiếm gỗ đào, vừa đi dọc theo viền của trận pháp vừa… nhảy múa.

Ông ta vừa xoay người vừa nhảy với đôi mắt nhắm nghiền, bước chân gõ mạnh xuống đất không ngừng nghỉ, tay trái làm động tác như Quách Phú Thành, tay phải như con pháo thăng thiên bắn thẳng lên trời.

Mọi người: "…"

Trong nhóm trò chuyện:

[Tả Bách]: "Tôi không phải chuyên gia, nhưng xét về mặt thẩm mỹ thì màn múa của Cao Sĩ rõ ràng rất có hồn. Ông ta chuyển nghề từ ngành múa qua đây phải không?"

[Cát Dương Chỉ Chỉ]: (kèm ảnh) "Danh sách hội viên Hiệp hội Múa tỉnh nào đó… Cao Sĩ (được tô đỏ) nằm chình ình ở đó."

[Mang Trú]: "Lữ tộc các ngươi vài trăm năm nay thật sự quá buông lỏng rồi."

[Đổng Thiên Tâm]: "Lữ Ngọ, anh nhìn người ta mà học tập đi!"

[Lữ Ngọ]: "Các người hiểu gì chứ! Linh vũ là một nghệ thuật cao cấp kết hợp âm dương ngũ hành, Chu Dịch bát quái, võ thuật, múa và biểu diễn. Các động tác như xoay, bước, bay, đập, ngâm đều có quy tắc nghiêm ngặt, nếu làm bừa hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!"

Lữ Ngọ tức giận đến mức mặt xanh mét, hai mắt bốc lửa. Cả người Lữ Ngọ trở nên xanh lè.

Mọi người cố gắng nhịn cười điên cuồng.

Cao Sĩ nhảy hai vòng lớn, bắt đầu vòng thứ ba, dù đã thở dốc nhưng các động tác vẫn không một chút lơ là.

Thẩm Ước không chịu nổi nữa, lật lá bùa trên trán: "Còn bao lâu nữa?"

Tổng giám đốc Thôi giận dữ: "Không được làm loạn, thành tâm thì sẽ linh nghiệm!"

Thẩm Ước miễn cưỡng dán bùa lại.

Đổng Thiên Tâm dụi mắt vì buồn ngủ, đột nhiên, khóe mắt cô bắt gặp một tia sáng mảnh mai lóe lên. Cô dụi mắt lần nữa, không phải ảo giác. Một sợi ánh sáng mỏng manh như tơ đang lượn lờ trong trận pháp, một đầu nối với ngọc bội như ý trên thắt lưng Cao Sĩ, đầu kia dần dần kéo dài, tiến về phía Thẩm Ước.

Đổng Thiên Tâm thúc cùi chỏ vào Mang Trú: "Anh thấy không?!"

Mang Trú đáp: "Là yêu tơ."

"Yêu tơ ư?!" Lữ Ngọ liếc nhìn xung quanh: "Ở đâu?"

Tả Bách và Cát Dương Chỉ Chỉ hoàn toàn mù mờ.

Đổng Thiên Tâm: Chẳng lẽ chỉ cô và Mang Trú mới thấy được?

Mang Trú giải thích: "Yêu tơ là một dạng ngưng tụ của yêu khí cực kỳ yếu ớt, năng lượng thấp, dễ vỡ, không có tính công kích."

Anh ta búng tay, ngón tay phát ra một bánh xe ánh sáng nhỏ: "Để an toàn, tốt nhất nên dừng nghi thức lại."

Bánh xe ánh sáng lao thẳng về phía ngọc bội của Cao Sĩ, nhưng đúng lúc đó, không ai ngờ rằng Thẩm Ước đột nhiên bật dậy, bắt đầu… cất cao giọng hát!

Trời ơi!

Giọng hát biến âm như một tiếng xì gas tích tụ hàng trăm năm trong bình gas, nổ tung với âm lượng kinh khủng! Áp lực âm thanh khủng khiếp càn quét bốn phía, làm mọi người bị hất văng ra.

Đổng Thiên Tâm lăn ngược hai vòng, suýt trẹo cổ, cố gắng ngẩng đầu lên. Chỉ thấy Mang Trú quỳ một chân trên sàn, hai

tay chống một trận pháp bảo vệ, dù lần này anh ta không bị thổi ra đến mức mọc tai mèo, nhưng trong tai đã rỉ máu.

Mang Trú là Chúc Long, ngũ quan nhạy cảm hơn nhân tộc cả trăm lần. Giọng hát của Thẩm Ước với anh ta cũng khủng khiếp gấp bội.

Nhưng dù thế, Mang Trú vẫn kịp thời bảo vệ mọi người, ngay cả Nguyệt Hạ, Tổng giám đốc Thôi, Cao Tam Nguyên, và Cao Song Chính cũng đều nằm trong trận pháp bảo vệ. Tổng giám đốc Thôi đã tè ra quần.

Cao Sĩ nằm bẹp trên viền trận pháp, tay ôm ngực, miệng đầy máu, liên tục r.ên rỉ, có vẻ như đã gãy xương sườn.

Yêu tơ trên ngọc bội như ý lượn lờ không mục đích, không biết từ lúc nào đã nối liền với đỉnh đầu Thẩm Ước. Cả trận pháp trừ tà phát ra một ánh sáng đỏ kỳ lạ, như thể đang hòa theo giọng hát của anh ta.

Đổng Thiên Tâm bịt tai hét lớn: “Thẩm Ước, câm miệng ngay cho tôi!”

Nhưng chẳng có tác dụng gì. Thẩm Ước dường như đã biến thành một con rối biết hát, càng hát càng sung. Mỗi khi anh ta phát ra một âm thanh, trận pháp bảo vệ của Mang Trú lại rụng một lá bùa sáng.

Nguyệt Hạ nhìn thế giới quan của mình sụp đổ: “Thẩm Ước chỉ hát sai nhạc thôi, đâu đến mức này?!”

Lữ Ngọ chắn trước mặt Nguyệt Hạ, ánh mắt nhanh chóng quét qua trận pháp trừ tà, rồi kêu lên: “Không xong rồi, là cộng hưởng yêu lực!”

Đổng Thiên Tâm: “Cái gì cơ?!”

Mang Trú: “Cộng hưởng yêu lực bị trận pháp khuếch đại!”

Đổng Thiên Tâm: “Mấy người có thể nói tiếng người được không?!”

“Đây có phải là nguyên lý cộng hưởng trong vật lý không?” Tả Bách hét lớn: “Ở tần số, bước sóng hoặc điều kiện đặc biệt nào đó, năng lượng yêu khí trong một vùng có thể đạt đến biên độ tối đa, gây ra sức mạnh tấn công cực kỳ phức tạp và mạnh mẽ.”

Lữ Ngọ: “Chính xác là như vậy!”

Tả Bách: “Vậy tức là trận pháp trừ tà này chính là môi trường trung gian cho cộng hưởng, và bên trong trận có hai luồng yêu khí có tần số hoặc bước sóng tương tự hoặc bằng nhau đang tác động lẫn nhau?!”

Đổng Thiên Tâm cuối cùng cũng hiểu ra: “Trên người Thẩm Ước cũng có yêu khí sao?!”

“Phải nhanh chóng cắt đứt mối liên hệ giữa hai luồng yêu khí và phá hủy môi trường trung gian trận pháp. Nếu không, cộng hưởng yêu khí mất kiểm soát, tất cả chúng ta sẽ bị Thẩm Ước hát đến chết!” Lữ Ngọ hét lớn.

“Đổng Thiên Tâm, giúp tôi giữ vững trận bảo vệ!” Mang Trú hét lên. “Lữ Ngọ, theo ta…”

Ngay lúc đó, Cao Sĩ bất ngờ lồm cồm ngồi dậy, đôi mắt đỏ ngầu, gương mặt đầy vẻ dữ tợn: “Ta là truyền nhân đời thứ 45 của Cao tộc, chẳng qua chỉ là chút tà khí, hôm nay ta sẽ thanh tẩy các ngươi!”

Nói xong, ông ta dùng bàn tay nhuốm máu vỗ mạnh xuống trận pháp trừ tà.

Mang Trú, Đổng Thiên Tâm, Lữ Ngọ đồng thanh: “Tổ cha nhà ông!”

Khí huyết bùng lên như sóng triều, trận gió mạnh thổi làm bùa chú trên người Thẩm Ước kêu lách tách, các dòng phù chú sáng rực lên màu đỏ chói mắt. Giọng hát của Thẩm Ước lại thay đổi…

Âm cao sắc như lưỡi dao, âm trầm u ám như tiếng ma quỷ, giữa các nốt nhạc còn chen vào những âm thanh vỡ vụn khó chịu, tựa như tiếng cào bảng từ bộ móng tay đẫm máu.

Tồi tệ hơn, cùng với sóng âm khuếch tán, vô số oán khí bị hấp dẫn, ùn ùn kéo vào trận pháp. Các đường trận chuyển từ màu đỏ sang màu đen, không khí ngập tràn mùi hôi tanh của oán khí, như cả tấn cá ươn đang phân hủy cùng lúc.

Đổng Thiên Tâm cảm thấy huyết khí trong ngực mình dâng trào, mặt Mang Trú xanh lét, Tả Bách, Lữ Ngọ, Nguyệt Hạ và Tổng giám đốc Thôi đều nôn mửa.

Cao Sĩ lăn lộn trong trận pháp, hét thảm thiết, Cao Song Chính và Cao Tam Nguyên không màng nguy hiểm lao vào trận bảo vệ, cố kéo Cao Sĩ ra ngoài.

Oán khí trong trận pháp giống như xúc tu bạch tuộc, bám chặt lấy chân Cao Sĩ. Ông ta đột nhiên hét lớn, đẩy mạnh Cao Song Chính vào trận pháp, còn mình lao ra ngoài. Trong tích tắc, vị trí của hai người đã đổi chỗ, oán khí lập tức bám lấy Cao Song Chính. Cao Tam Nguyên vội ôm Cao Sĩ lăn trở lại khu vực an toàn của trận bảo vệ.

Mọi người đều sững sờ trước thao tác này của Cao Sĩ.

Đôi mắt Cao Song Chính bị nhuốm đầy oán khí, biến thành hai viên ngọc đen tuyền. Da của anh ta nứt nẻ, nổi đầy vân máu, móng tay dài nhọn hoắt.

Đổng Thiên Tâm: “Anh ta biến thành xác sống oán khí rồi!”

Lữ Ngọ: “Không, trông giống con rối hơn!”

“Cái gì cơ?!”

Cao Song Chính ngẩng đầu hú dài, bật nhảy lên cao, lao về phía mọi người. Những móng vuốt đen điên cuồng tấn công trận bảo vệ, tạo ra tia lửa và làm mặt đất rung chuyển.

“Tiếp tục thế này thì không ổn!” Mang Trú hét lớn: “Đổng Thiên Tâm!”

Đổng Thiên Tâm lao lên, chạm tay với Mang Trú để đổi vị trí. Mang Trú bay ra ngoài đối đầu với Cao Song Chính, còn Đổng Thiên Tâm giữ vững trận bảo vệ.

Dù Cao Sĩ đã rời trận pháp, cộng hưởng yêu lực đã giảm đi đáng kể, nhưng với Mang Trú, chỉ cần Thẩm Ước còn hát thì vẫn là một nguồn cản trở khủng khiếp.

Mỗi khi Thẩm Ước hát đến đoạn cao hoặc vỡ nốt, tốc độ của Mang Trú chậm đi rõ rệt, suýt chút nữa đã bị Cao Song Chính đánh trúng vài lần.

Mang Trú càng đánh càng tức giận, mắt như muốn bốc lửa: “Thẩm Ước, câm miệng ngay!”

Mọi người trong trận pháp cũng nhảy dựng lên, hét lớn: “Ngừng hát đi! Ngừng hát đi!” Nhưng Thẩm Ước hoàn toàn không có phản ứng.

Đổng Thiên Tâm quan sát trận chiến của Mang Trú, mà lòng như lửa đốt.

Phải khiến Thẩm Ước ngừng hát, dù chỉ một khoảnh khắc cũng được!

Khoan đã! Khoảnh khắc!

Một ý tưởng lóe lên trong đầu Đổng Thiên Tâm. Cô lập tức nhìn về phía Mang Trú, như có thần giao cách cảm, Mang Trú cũng quay sang nhìn cô. Khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, một trái tim hồng nhỏ "biu" nhảy ra giữa họ, thời gian như ngừng lại…

Chỉ trong ba giây!

Mang Trú liên tiếp tung ra loạt cước như vũ bão, đấm đá lên mặt, ngực, bụng và lưng Cao Song Chính. Oán khí phun ra từ thật khiếu của anh ta, nhưng vì hiệu ứng dừng thời gian, chúng không tan biến mà treo lơ lửng thành từng cụm, trông như những đám bông kẹo đen trên không.

Đổng Thiên Tâm vận dụng gió lao vào trận pháp trừ tà, một cước đạp ngã Thẩm Ước, ngồi đè lên người anh ta. Cô xé toạc mấy lá bùa chú trên người anh, ném qua một bên, sau đó giật lấy ống tay áo của anh, vo tròn rồi nhét vào miệng anh, hai tay chồng lên nhau giữ chặt.

Ba giây đếm ngược kết thúc.

Cao Song Chính ngã phịch xuống đất, trở lại hình người.

Thẩm Ước lăn đầu sang một bên, mắt trắng dã.

Thời gian trở lại bình thường, mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt mà há hốc mồm.

"Lữ Ngọ!" Mang Trú vừa hét vừa lao về phía trận pháp trừ tà.

Lữ Ngọ giật mình tỉnh lại, rút bông hồng trong áo ra, rồi lao đến với những bước nhảy xoay vòng, cánh hoa tung bay khắp nơi, quét tan các cụm oán khí quanh người Cao Song Chính.

Mang Trú nhảy lên không trung, hai tay kết ấn, lớn tiếng hô: "Càn Khôn thanh tịnh, vạn tà tan biến – Phá!"

Một trận pháp ánh sáng sáu cánh từ trên trời giáng xuống, trấn áp ánh sáng đen của trận pháp trừ tà giả mạo. "Bùm!" Một tiếng lớn vang lên, ánh sáng đen vỡ tan, ánh sáng rực rỡ bùng lên, các mảnh sáng lấp lánh rơi xuống, tựa như những cánh lông chim rực rỡ trải khắp bầu trời.

Cơn gió mạnh thổi bay khẩu trang của Mang Trú, lộ ra khuôn mặt trắng nõn, lạnh lùng. Mọi người đứng ngây ra nhìn anh trong bộ áo trắng, bước xuống từ ánh sáng như một vị thần.

Đột nhiên, khuôn mặt "vị thần" thoáng qua chút khó chịu. Anh túm lấy Đổng Thiên Tâm, kéo qua một bên: "Cô còn định ngồi trên đó bao lâu nữa?"

Đổng Thiên Tâm tựa vào vai Mang Trú, bất lực nói: "Chân tôi mềm nhũn rồi!"

"Thật là hết cách." Mang Trú khinh miệt nhìn cô, rồi trừng mắt giận dữ với Thẩm Ước.

Thẩm Ước nằm xoạc chân tay trên đất, miệng bị nhét đầy giấy, trông chẳng khác nào một con chuột hamster. Ít nhất thì giờ anh cũng đã im lặng.

Cao Sĩ ngồi bệt trên đất, chân run lẩy bẩy nhưng vẫn còn tỉnh táo. Gương mặt tái nhợt của ông ta đầy sợ hãi, chỉ tay vào mọi người và hét lên: "Các ngươi… rốt cuộc là thứ gì?!"

"Ông mới không phải thứ gì á!" Lữ Ngọ trở tay, dùng thuật thức tỉnh hoa tạo ra một chậu xương rồng đầy gai.

Mang Trú lạnh lùng như thần thánh nổi giận; Tả Bách, lý trí cầm một cây gậy; Đổng Thiên Tâm nắm chặt đấm đến kêu răng rắc; cả bốn người dùng vẻ mặt đầy hung ác, từng bước từng

bước tiến đến Cao Sĩ. Cát Dương Chỉ Chỉ còn bật nhạc nền "Ngôi sao loạn thế" vang lên.

Khuôn mặt Cao Sĩ chuyển sang xanh mét.

"Đừng làm hại sư phụ tôi!" Cao Tam Nguyên lao ra chắn trước Cao Sĩ, đầu đập xuống đất liên tục, vừa khóc vừa van xin: "Tôi cầu xin mọi người, tha cho sư phụ tôi đi!"

Cao Sĩ vừa kinh ngạc vừa cảm động: "Tam Nguyên… con đúng là đồ đệ tốt của ta…"

"Cao Tam Nguyên, loại cặn bã này không đáng để…"

Đổng Thiên Tâm chưa nói hết câu, Cao Tam Nguyên đột nhiên tung ra một lá bùa dài hơn hai mét, cuốn lấy cả mình và Cao Sĩ. Mặt đất dưới chân họ như bị một hiệu ứng đặc biệt, sụp xuống thành hình phễu, hút cả hai vào trong rồi lập tức khép lại như chưa từng có gì xảy ra.

Mọi người: "…"

Đổng Thiên Tâm: "Vừa rồi là cái quái gì vậy?!"

Lữ Ngọ há hốc miệng: "Độn thổ Chú?! Pháp thuật này chẳng phải đã thất truyền từ thời nhà Minh rồi sao?!"

Mang Trú cúi xuống, dùng tay chạm vào mặt đất nơi Cao Tam Nguyên và Cao Sĩ vừa biến mất, chậc một tiếng: "Thằng nhóc này cũng có chút tài cán, không để lại chút khí tức nào."

Tả Bách đá nhẹ vào người Cao Song Chính: "Tên này cũng bị phế rồi."

Lữ Ngọ khó chịu ra mặt: "Chẳng lẽ cứ để bọn chúng chạy thoát thế sao?! Không để lại chút manh mối nào à?!"

“À!” Đổng Thiên Tâm giơ tay: “Vẫn còn một manh mối, nằm ở sau rèm cửa trong phòng nghỉ kế bên!”

Chương 45: Trận Pháp Đổi Mệnh

4 giờ sáng, tại phòng khách của phòng suite sang trọng của Thẩm Ước.

Đổng Thiên Tâm, Mang Trú và Tả Bách ngồi thành hàng, ăn trái cây, quan sát Lữ Ngọ tra khảo đại đệ tử của Cao Sĩ – Cao Độc Lập.

Câu hỏi đầu tiên của Lữ Ngọ: "Trận pháp trừ tà rởm này rốt cuộc là loại 'sản phẩm' gì?"

Cao Độc Lập vừa mới tỉnh rượu, đầu bị Mang Trú đập sưng một cục to, cả người vẫn còn ngơ ngác. Nghe câu hỏi của Lữ Ngọ, hắn đơ mất một lúc mới tỉnh táo lại, liên tục lắc đầu: "Tôi… tôi không hiểu ý anh. Trận pháp trừ tà tất nhiên là để trừ tà rồi."

Lữ Ngọ lật tay, xuất hiện một cây xương rồng xanh mướt, bốp một cái, đập thẳng vào mặt Cao Độc Lập. Hắn hét lên thảm thiết, trên mặt xuất hiện một lỗ máu rỉ máu không ngừng.

Lữ Ngọ mỉm cười: "Cân nhắc kỹ trước khi trả lời nhé."

Cao Độc Lập ôm mặt khóc rống: "Trận pháp trừ tà nhìn bề ngoài là để trừ tà, thực chất là một trận pháp đổi mệnh… Hu hu hu, đau quá!"

Đổng Thiên Tâm: "Cái gì cơ?"

"Tôi… đó… đó là chiêu trò thường thấy trong giới giải trí. Mượn vận khí của người khác để thay đổi mệnh cách… Hu hu, đau đau

đau! Kiểu như nổi từ nhỏ chuyển thành nổi lớn, nổi lớn chuyển thành siêu sao. Sư phụ tôi dựa vào cách này để kiếm tiền."

Tả Bách: "Cụ thể thì nguyên lý hoạt động thế nào? Mượn vận khí của ai?"

"Tôi thật sự không biết, nhưng… Trận pháp này dựa trên việc mượn vận khí của người khác, không nhất thiết phải là người cụ thể nào. Điều quan trọng là lượng vận khí đủ lớn để thay đổi mệnh của người được trừ tà."

Cao Độc Lập rụt rè ngẩng đầu nhìn mọi người một cái: "Như các người vừa thấy đấy, dùng trận đổi mệnh để hút lượng lớn vận khí lẻ tẻ, rồi dẫn qua bùa chú truyền vào cơ thể Thẩm Ước. Như vậy, Thẩm Ước có thể trở thành ngôi sao trường tồn trong làng giải trí…"

Lữ Ngọ: "Người ủy thác là Thẩm Ước ư?"

"Không, không, không! Là Tổng giám đốc Thôi!" Cao Độc Lập vội sửa lời.

Đổng Thiên Tâm: "Nhưng trận pháp vừa rồi đó rõ ràng chỉ hút…"

Mang Trú: "Hút vận khí của người khác là hành động nghịch thiên. Làm sao mà mấy kẻ phàm nhân có thể thực hiện được? Thứ cuối cùng tụ lại, chỉ có thể là oán khí của fan mà thôi."

Cao Độc Lập ngẩn ra: "Oán… oán khí?! Làm sao có thể?! Bao năm nay, sư phụ tôi chưa từng thất bại!"

Tả Bách: "Oán khí tuy là tiêu cực, nhưng vẫn là một dạng năng lượng. Nhất là oán khí có nồng độ cao, năng lượng đó chắc chắn rất mạnh. Nhưng do bản chất âm u của nó, theo định luật bảo toàn năng lượng, loại năng lượng tối tăm khổng lồ này có thể

hữu dụng trong thời gian ngắn, nhưng hậu quả của việc phản phệ năng lượng về sau e rằng sẽ rất khủng khiếp."

Cao Độc Lập cứng đờ, không biết vừa nghĩ tới điều gì mà mặt trắng bệch.

Trong đầu Đổng Thiên Tâm lướt qua một danh sách dài các ngôi sao tai tiếng bị sụp đổ sự nghiệp, khiến cô nổi da gà.

"Những ngôi sao càng nhiều tranh cãi, lưu lượng càng lớn, thì fan của họ đấu đá càng khốc liệt. Quá trình tranh cãi này chắc chắn sẽ sản sinh lượng lớn oán khí. Tệ hơn nữa, với tính lan truyền của mạng xã hội, tốc độ và phạm vi ảnh hưởng của oán khí sẽ tăng theo cấp số nhân. Nếu có người dẫn dắt, thêm thắt mâu thuẫn, và hiệu ứng phòng vọng thông tin…" Lữ Ngọ ôm đầu: "Quá nhức đầu!"

Mang Trú nhíu chặt mày: "Trận pháp rác rưởi này từ đâu mà ra?"

Cao Độc Lập: "Sư phụ nói… là tổ truyền của Cao tộc…"

Đổng Thiên Tâm: "Trận pháp này chỉ mình Cao Sĩ biết làm thôi sao?"

Cao Độc Lập nuốt nước bọt: "Trước kia là vậy. Nhưng về sau kinh tế khó khăn, các đơn đặt hàng trong giới giải trí ngày càng ít, sư phụ vì kiếm sống nên đã mở vài khóa đào tạo trực tuyến, bán phiên bản rút gọn của trận đổi mệnh cho học viên…"

Mọi người kinh hãi thay đổi sắc mặt.

Lữ Ngọ túm cổ áo Cao Độc Lập: "Bán cho ai?!"

Cao Độc Lập bị siết đến tím tái mặt mày: "Nhiều… nhiều người lắm…"

“Danh sách đâu?!”

“Khóa học này… tất nhiên đều ẩn danh trên mạng…”

“Cụ thể bao nhiêu người?!”

“Ít nhất vài trăm…”

Mặt mày Lữ Ngọ xanh lè, biểu cảm như muốn nhai sống Cao Độc Lập.

Cao Độc Lập sợ đến run rẩy: “Nhưng… nhưng sư phụ nói… bọn họ chỉ học được chút da lông, không làm gì được!”

Lữ Ngọ vứt mạnh Cao Độc Lập ra, ôm đầu r.ên rỉ. Mặt Mang Trú thì đen lại, gân xanh trên thái dương giật liên tục.

Đổng Thiên Tâm cảm thấy cực kỳ mệt mỏi: dù chỉ là một trận pháp không hoàn chỉnh, dù chỉ hút được một lượng nhỏ oán khí, nhưng tích tiểu thành đại, lượng biến tất dẫn đến chất biến, chắc chắn sẽ đẩy nhanh quá trình oán khí hóa thành tà khí. Nếu chẳng may trong không gian thời gian này đánh thức lại cây nấm khổng lồ hôi thối kia… thì tiêu đời thật rồi!

Bây giờ, phải nhanh chóng tìm ra Cao Sĩ để chặt đứt nguồn gốc lan truyền của “trận đổi mệnh”!

Tả Bách: “Cao Sĩ đang ở đâu?!”

Cao Độc Lập hoảng loạn lắc đầu: “Tôi không biết!”

Lữ Ngọ triệu hồi một cây xương rồng to bằng cái chậu rửa mặt, giơ cao như muốn đập xuống. Cao Độc Lập lập tức bò lùi nhanh, hét lên: “Sư… sư phụ có một trụ sở bí mật, mỗi lần xong việc đều về đó nghỉ ngơi. Tôi đoán lần này ông ấy cũng về đó, nhưng sư phụ chưa bao giờ dẫn chúng tôi đến. Không ai biết trụ sở đó ở đâu cả!”

Mọi người: "…Ơ…"

Trong điện thoại, Cát Dương Chỉ Chỉ giơ tay: "Trong nghi thức trừ tà, giữa Cao Sĩ và Thẩm Ước đã xảy ra hiện tượng cộng hưởng yêu lực. Theo phân tích, yêu khí của hai người họ giống nhau đến 99.99%."

Trong phòng ngủ của Thẩm Ước có ba người.

Một là Tổng giám đốc Thôi đã sợ đến mức ngã quỵ, toàn thân run rẩy như bị Parkinson.

Một là Nguyệt Hạ, bên ngoài trông có vẻ bình tĩnh nhưng đã uống đến ly trà sữa thứ tư.

Và một là Thẩm Ước, đang nằm ngủ ngon lành trong chăn lông vũ, phát ra tiếng ngáy nhỏ.

Đổng Thiên Tâm cực kỳ bực bội: tại sao anh ta gây ra một mớ hỗn độn như vậy mà vẫn ngủ ngon như thế?! Đạp anh ta tỉnh dậy đi!

Tất nhiên, Đổng Thiên Tâm chỉ dám nghĩ thầm, không đủ can đảm động tay. Dù sao Thẩm Ước cũng là một ngôi sao. Nhưng Mang Trú thì không có chút kiêng nể nào, anh đá thẳng một cú vào mông Thẩm Ước. Thẩm Ước chỉ trở mình, chép miệng, rồi ngủ càng sâu hơn.

Mọi người: "…Ơ…"

Nguyệt Hạ ho khẽ hai tiếng, lúng túng nói: "Anh ta vừa nói mơ… đang… ngâm nga hát…"

Lữ Ngọ tức giận đến mức mũi cong vẹo: "Trời, còn hát nữa à?"

Mang Trú khó chịu, kết một ấn chú, búng mạnh vào trán Thẩm Ước. Một luồng ánh sáng trắng phản chiếu từ trán anh ta,

nhưng vẫn không tỉnh.

Mang Trú nghiến răng: “Anh ta không phải đang ngủ, mà bị giam trong ký ức.”

Anh lại kết ấn, bốp một cái, đập mạnh vào má Thẩm Ước.

Thẩm Ước kêu lên vài tiếng, trở mình, miệng hơi mở ra. Một quả bóng ánh sáng từ miệng anh ta bật ra, bay lên không trung, ngày càng lớn, biến thành một màn hình chiếu phim dạng hình cầu.

Trên màn hình, ký ức của Thẩm Ước từ góc nhìn thứ nhất đang được chiếu lại, như thể có một chiếc camera gắn trên trán anh, ghi lại mọi thứ anh từng thấy và trải qua một cách tỉ mỉ.

Dựa vào chiều cao góc nhìn, thời điểm này Thẩm Ước có lẽ vẫn còn là một đứa trẻ.

Mở đầu, cậu bé đang chạy trong một khu rừng núi tối đen. Hai bên, những cây cổ thụ cong lại, tạo thành một đường hầm u ám. Thỉnh thoảng ngước lên, chỉ thấy một vài mảng trời đầy sao, còn muỗi mòng như những đám khói đen đang cuồn cuộn. Đường hầm không có điểm kết thúc.

Thẩm Ước thở hổn hển, ngã xuống đất, đầu đập xuống. Màn hình rung ba lần, cậu khóc òa lên, vừa khóc vừa cố bò dậy, lảo đảo chạy tiếp. Bịch, cậu lại ngã, lần này nằm dài trên đất, tiếng khóc lớn đến mức muỗi mòng cũng phải tản ra xa.

Mọi người: “…Ơ…”

Đứa trẻ này đúng là đã to mồm từ nhỏ.

Đúng lúc đó, phía trước vang lên một tiếng hát mơ hồ.

Đó là một âm thanh khó có thể dùng lời để miêu tả, như lông mi mềm mại của trẻ sơ sinh, ánh trăng được lưu giữ trong giọt sương, như mái tóc mềm mại đầy u sầu của thiếu nữ chạm vào dòng suối trong. Mỗi âm tiết tựa như tiếng vọng của thời gian và vũ trụ.

Khu rừng âm u dường như cũng bị âm thanh này làm lay động. Lá cây xào xạc như đang hòa ca, ánh sáng len lỏi chiếu qua hai bên, để lộ một con đường nhỏ quanh co. Thẩm Ước ngừng khóc, ngơ ngác đi về phía trước, bước chân trên thảm lá dày phát ra ánh sáng óng ánh như ngọc.

Con đường dẫn cậu ra khỏi khu rừng, phía trước là một ngọn đồi bằng phẳng. Ở phía xa, những dãy núi trập trùng ẩn hiện trong làn sương, một vầng trăng tròn treo cao trên bầu trời không chút gợn mây.

Cánh đồng cỏ trên đồi tràn ngập những bông hoa nhỏ màu trắng, cánh hoa lấp lánh ánh trăng, như một biển sao trải dài trên mặt đất.

Ở cuối biển sao, một người phụ nữ ngồi đó, ngẩng đầu hát nhẹ nhàng.

Cô mặc chiếc váy dài màu trắng, mái tóc dài như tuyết với đuôi tóc đỏ rực như lửa. Những sợi tóc mảnh mai đong đưa trong gió, như âm thanh của ánh trăng ngưng đọng.

Thẩm Ước dừng bước. Những người quan sát bên ngoài cũng nín thở.

Giọng hát ngừng lại, người phụ nữ quay đầu, mỉm cười vẫy tay về phía cậu.

Thẩm Ước như bị mê hoặc, bước tới loạng choạng rồi ngồi xuống trước mặt người phụ nữ, ngước đầu nhìn, không nhúc nhích.

Khuôn mặt của cô sáng trong và tinh khiết, ánh mắt dịu dàng với đôi đồng tử trắng đẹp nhất thế gian.

Thẩm Ước: “Chị ơi, chị hát hay quá!”

Người phụ nữ mỉm cười: “Em có muốn học hát không?”

Giọng nói của cô cũng ngọt ngào, trong trẻo như tiếng đàn trời, khiến tim người nghe đập thình thịch.

Thẩm Ước gật đầu liên tục: “Em muốn học!”

Người phụ nữ mỉm cười, đôi đồng tử trắng ánh lên gợn sóng thuần khiết: “Chị sẽ dạy em bài hát này, nhưng chị có một điều kiện.”

“Điều kiện gì em cũng đồng ý!”

“Hãy mang bài hát của chị ra ngoài, hát cho thật nhiều người nghe.”

“Được!”

Người phụ nữ hái một bông hoa trắng nhỏ, cài lên tai của Thẩm Ước, rồi bắt đầu đoạn hát thứ hai. Không có lời bài hát, nhưng giai điệu chạm đến sâu thẳm trái tim hơn bất kỳ ngôn ngữ nào trên thế gian… nó tựa như mũi kim nhỏ nhấn lên chiếc đĩa cổ xưa, khắc nên những đường nét huyền thoại.

Mọi người lặng lẽ say mê lắng nghe, quên cả thời gian. Không biết từ lúc nào, người phụ nữ đã hát đến câu cuối cùng. Giai điệu nhẹ nhàng trôi về phía mặt trăng yên tĩnh. Đổng Thiên Tâm nghe được một giọng nói cực kỳ yếu ớt ẩn trong bài hát: “Tìm… để… tự do…”

Ký ức quay ngược kết thúc, Thẩm Ước mở mắt ra, vẻ mặt mơ hồ, nước mắt chảy xuống không ngừng, giàn giụa khắp mặt: “Em

nhớ ra rồi… Em đã hứa với chị thần nữ rằng sẽ mang bài hát của chị ấy hát cho cả thế giới nghe, hát cho tất cả mọi người nghe. Vậy mà… tại sao… tại sao em lại quên mất?! Tại sao em lại quên chứ!!"

"Cô ấy không phải thần nữ, mà là một yêu quái." Mang Trú thở dài:

"Sơn Hải Kinh có viết: 'Trên núi Trụ Dương có một loài thú, hình dạng như ngựa, đầu trắng. Hoa văn như hổ, đuôi đỏ. Tiếng kêu như tiếng ca. Tên là Lộc Thục. Nếu mang theo lông của nó bên người sẽ tốt cho con cháu.'"

"Khoan đã, anh vừa nói lông của nó tốt cho con cháu là ý gì?" Đổng Thiên Tâm hỏi.

Lữ Ngọ: "Tôi từng đọc trong cổ thư của nhà họ Lữ rằng đeo lông hoặc da của Lộc Thục sẽ giúp có nhiều con nhiều cháu. Vì thế, vào thời Minh Thanh, Lộc Thục bị các thợ săn yêu quái săn lùng đến mức tuyệt chủng."

Đổng Thiên Tâm giật mình, quay sang nhìn Nguyệt Hạ. Cả hai cùng kêu lên: "Á!!!"

Họ lao về phía Tổng giám đốc Thôi. Vì ông ta đã mất hết khả năng tự chủ, nên chẳng cần khách sáo, hai người lật ngược ông ta lại, lục tung một hồi, và quả nhiên tìm ra chiếc "hộp gỗ" mà Nguyệt Hạ nhắc đến.

Trên nắp hộp khắc tám chữ lớn: "Nhất Dương Xung Thiên, Tử Tôn Mãn Đường."

"Đây là thứ lão Thôi lén mua từ Cao Sĩ." Nguyệt Hạ nói: "Chắc chắn có vấn đề!"

Trên hộp có phong ấn bùa chú. Lữ Ngọ rút ra một nhánh hoa bách hợp, đập tan bùa chú, nắp hộp bật mở. Bên trong là một

miếng ngọc như ý giống hệt loại mà Cao Sĩ dùng, kèm theo một dải lụa trắng dài.

Cát Dương Chỉ Chỉ: "Tìm thấy sản phẩm y hệt trên Pinduoduo, bán sỉ 98 đồng một cái."

Mang Trú nhấc miếng ngọc lên, lắc nhẹ, rồi đưa lên ngửi. Anh cẩn thận gạt dải lụa sang một bên, nhặt ra một sợi lông trắng, đầu lông có vệt đỏ mờ.

"Đây là lông của Lộc Thục." Mang Trú nói.

"Thế thì dễ rồi! Chúng ta có lông của Lộc Thục, có thể dùng yêu lực để truy tung xác định vị trí của nó. Tôi đoán trụ sở bí mật của Cao Sĩ chắc chắn có liên quan đến Lộc Thục." Lữ Ngọ lấy ra hai nắm hoa tulip: "Mọi người tránh ra, để tôi lập trận tìm kiếm!"

Mang Trú ném sợi lông của Lộc Thục lên không trung, Lữ Ngọ bắt đầu thực hiện vũ điệu linh hồn chính thống… hoặc là múa máy đá chân điệu nhảy tap dance, nói đúng hơn.

Cánh hoa tulip bay lên xoay quanh sợi lông, hợp lại thành một mũi tên lớn. Mũi tên bắn lên không trung, đứng yên trong một giây, rồi bùm, tan thành mảnh vụn. Những cánh hoa rơi lả tả xuống đất.

Mọi người: "…Ơ…"

Lữ Ngọ: "Hả?!"

Mang Trú đẩy mạnh Lữ Ngọ ra: "Vô dụng quá!"

Anh kết ấn, một trận pháp ánh sáng tuyệt đẹp bừng lên, xoay quanh sợi lông, rồi bùm, nổ tan thành từng mảnh vụn.

Không gian chìm trong sự im lặng bối rối và lòng tự trọng vỡ vụn của một con rồng nào đó.

Đổng Thiên Tâm chống nạnh, gõ đôi giày nhỏ xuống đất: “Hai người có làm được gì không vậy?!”

“Có lẽ chúng ta cần thêm yêu lực để dẫn đường…” Lữ Ngọ liếc nhìn Thẩm Ước.

Thẩm Ước lau nước mắt, hít mũi: “Không vấn đề gì, tôi đã nhớ bài hát của chị thần nữ, có thể hát ngay tại đây…”

“Câm miệng!” Mang Trú hét lên, mặt tái mét.

Đổng Thiên Tâm vò đầu, xoay người hai vòng, rồi đột nhiên lóe sáng ý tưởng: “Cao Tam Nguyên đang ở cùng Cao Sĩ, hay chúng ta thử truy tìm Cao Tam Nguyên đi?”

Lữ Ngọ: “Cô nương, chúng ta đâu có vật gì của Cao Tam Nguyên để dẫn đường không?”

“Trùng hợp thật, tôi có đây.” Đổng Thiên Tâm mỉm cười rút từ túi ra móc chìa khóa hình kiếm gỗ đào.

Mang Trú lướt tay trên vật đó, mặt biến sắc: “Đây là vật tùy thân của cậu ta, sao cô lại có?”

“Cao Tam Nguyên tặng tôi.” Đổng Thiên Tâm phấn khởi: “Dù sao cũng thử xem sao.”

Mang Trú trừng mắt nhìn Đổng Thiên Tâm, rồi ném trận pháp tìm kiếm ra. Ánh sáng trận pháp xoay quanh thanh kiếm hai vòng, lóe lên hai lần, cuối cùng hiển thị một dãy ký tự:

“Đông 300 dặm, Đoài Tỵ Dậu, Đinh Ngọ.”

Tả Bách giơ điện thoại chụp lại: “Cát Dương Chỉ Chỉ, định vị!”

Cát Dương Chỉ Chỉ mở bản đồ, tìm ra tọa độ chính xác:

Đảo Nam Kỳ, núi Nghiêu Quang.

Chương 46: Tôi Ghen Tị Với Anh?

Đổng Thiên Tâm ngồi đếm số dư 80 triệu trong tài khoản ngân hàng của mình mà lòng vừa vui vừa buồn.

Vui vì cô ngày càng gần đạt được mục tiêu nhỏ 100 triệu.

Buồn vì so với những người thực sự giàu, cô chỉ là kẻ tép riu.

Hiện tại, mọi người đang đi trên du thuyền sang trọng của tập đoàn Thẩm Thị để đến đảo Nam Kỳ.

Đúng vậy, chính là Thẩm Thị, gia tộc khổng lồ sở hữu nhiều cảng biển và nhà máy đóng tàu. Thẩm Ước, chính là cháu trai út được cưng chiều nhất của gia tộc này... một cậu ấm thế hệ thứ ba.

Chiếc du thuyền này có giá 30 triệu.

Khi biết điều này, Đổng Thiên Tâm hơi khinh bỉ: “Đúng là một câu chuyện tổng tài giàu có cổ điển, và cô lại thật sự gặp được nó.”

Đảo Nam Kỳ là một hòn đảo giữa biển, trên đảo có núi Nghiêu Quang, dưới núi có suối nước nóng.

Thẩm Thị từng dẫn đầu dự án phát triển đảo Nam Kỳ, xây dựng một khu nghỉ dưỡng suối nước nóng dưới chân núi Nghiêu Quang.

Năm năm trước, khu nghỉ dưỡng vừa hoàn thành, Thẩm Ước lúc đó mới tám tuổi cùng gia đình đến nghỉ dưỡng. Không biết vì lý do gì, cậu bị lạc trong núi Nghiêu Quang. Gia đình đã tìm kiếm suốt đêm và cuối cùng phát hiện cậu ở mép vực thẳm.

Thẩm Ước bị kinh hãi, sốt cao ba ngày. Khi tỉnh dậy, cậu đã mất hết ký ức về đêm hôm đó.

Từ đó, nhà họ Thẩm giữ kín chuyện này. Đảo Nam Kỳ trở thành cấm địa, khu nghỉ dưỡng dưới núi Nghiêu Quang bị bỏ hoang.

Hôm nay, quay lại chốn cũ, Thẩm Ước rõ ràng rất phấn khích. Cậu ngồi không yên trên ghế, dán mặt vào cửa sổ du thuyền như một đứa trẻ lần đầu đi dã ngoại.

Tất nhiên, về việc tại sao Thẩm Ước lại mất trí nhớ, hai "chuyên gia" đưa ra những lý giải khác nhau:

Lữ Ngọ cho rằng: Họ không thể truy tìm yêu lực của Lộc Thục vì có một loại phong ấn nào đó ngăn cách. Thẩm Ước đã vô tình bước vào phong ấn, Lộc Thục đã truyền yêu lực vào giọng hát của cậu ta. Mặc dù Thẩm Ước trông có vẻ bình thường, nhưng chắc chắn đã bị phong ấn ảnh hưởng, dẫn đến việc mất trí nhớ.

Nhận định của Mang Trú là: Một người thường mà bị một đại yêu như Lộc Thục truyền yêu lực mà không bị ngốc thì đã là phúc đức tổ tiên.

Rõ ràng, Mang Trú vẫn rất ghét Thẩm Ước.

Điều này khiến Đổng Thiên Tâm khá lo lắng. Cô nghĩ ngợi một hồi rồi quyết định nói chuyện với Mang Trú. Cô vỗ vai anh, nói với vẻ chân thành: "Dù sao đi nữa thì theo gu thẩm mỹ của tôi, anh đẹp hơn Thẩm Ước nhiều!"

Đổng Thiên Tâm vốn muốn giúp Mang Trú bớt đi nỗi lo về ngoại hình. Ai ngờ, con rồng nào đó lập tức nổi đóa: "Cô dám so sánh

ta với cái tên mù âm nhạc đó?!"

Đổng Thiên Tâm im bặt. Bằng giác quan thứ sáu, cô biết bất kỳ câu nào cô nói tiếp theo cũng đều là câu hỏi dẫn đến cái chết.

Mang Trú trừng mắt nhìn cô, rồi đứng dậy bỏ đi một khoảng xa, để lại cho cô một cái gáy đầy tức giận.

Đổng Thiên Tâm: "..."

Người đời bảo lòng dạ đàn ông sâu như đáy biển, cô thấy lòng dạ của con rồng nào đó còn nhỏ hơn cả đầu cây kim.

Cô thở dài một hơi nặng nề: "Haizz..."

Nguyệt Hạ ngồi bên cạnh cũng thở dài: "Haizz..."

Nguyệt Hạ đang nhìn chằm chằm vào gáy của Mang Trú, ánh mắt cực kỳ tâm trạng, tiếc nuối, cả người toát lên sự u uất.

Lữ Ngọ thì mặt đã xanh lè, biểu cảm thay đổi liên tục theo từng tiếng thở dài của Nguyệt Hạ.

Đổng Thiên Tâm chợt nhớ ra, từ lúc Mang Trú bị thổi bay khẩu trang, Nguyệt Hạ cứ như bị mất hồn... Không lẽ Lữ Ngọ nói trúng rồi, Nguyệt Hạ thật sự phải lòng Mang Trú ngay từ cái nhìn đầu tiên sao?

Cô hắng giọng hỏi: "Nguyệt Tổng có tâm sự gì sao?"

Nguyệt Hạ thu ánh mắt lại: "Thật đáng tiếc, một người đẹp như anh Mang Trú lại không làm diễn viên. Đúng là của trời."

Câu trả lời này rõ ràng vượt ngoài dự đoán của Đổng Thiên Tâm và Lữ Ngọ. Cả hai ngây ra ba giây rồi cùng kêu lên: "Hả?"

Nguyệt Hạ nhướng mày: "Các người nghĩ chỉ cần có gương mặt đẹp là làm được diễn viên à?"

Đổng Thiên Tâm: “Không phải sao?”

“Để trở thành một diễn viên giỏi, cần có kỹ năng diễn xuất chuyên nghiệp, năng khiếu bộc lộ cảm xúc và khả năng truyền tải, sự luyện tập, quan sát, mô phỏng hàng ngày, cũng như khả năng làm việc nhóm và giao tiếp xuất sắc.” Nguyệt Hạ lắc đầu: “Nhưng tôi nhìn anh Mang Trú, rõ ràng là không có tinh thần hợp tác tốt.”

Đổng Thiên Tâm: “…”

Đúng thật. Với tính khí của Mang Trú, đừng nói hợp tác, không đánh người đã là may mắn rồi.

Nguyệt Hạ lại thở dài: “Bây giờ làm người quản lý thật khó, muốn tìm một diễn viên vừa chuyên nghiệp vừa nghiêm túc lại có chí tiến thủ thì đúng là hiếm như lá mùa thu. Người như Thẩm Ước, giữ được sự chuyên tâm, lại càng hiếm hơn.”

Đổng Thiên Tâm: “Ai cơ?!”

Lữ Ngọ: “Thẩm Ước? Chuyên tâm?!”

Nguyệt Hạ: “Thẩm Ước từ nhỏ đã quen với cảnh xa hoa tráng lệ, mọi cám dỗ trong giới giải trí với cậu ấy chỉ như trò trẻ con.”

Đổng Thiên Tâm: “…”

Cô không biết phải đáp lại thế nào.

Thẩm Ước hắt hơi hai cái, lò dò ngồi xuống cạnh Nguyệt Hạ: “Mọi người vừa nói xấu sau lưng tôi đúng không?”

Nguyệt Hạ: “Đúng rồi, tôi vừa gói gọn hết tiểu sử đen tối của cậu gửi cho Tiểu Đổng đây.”

Thẩm Ước cực kỳ tự tin: “Tôi thì làm gì có tiểu sử đen tối?!”

Anh đảo mắt: “Nghe nói Tiểu Đổng bất chấp nguy hiểm, xông vào trận pháp để xé mấy lá bùa trên người tôi…” Nói đến đây, mặt anh hơi ngượng.

Chưa dứt lời, Thẩm Ước đột nhiên bị hất tung lên, xoay 180 độ trên không, rồi bịch một tiếng, đáp xuống cạnh Lữ Ngọ. Đổng Thiên Tâm chỉ thấy một bóng trắng vụt qua, bên cạnh mình đã xuất hiện Mang Trú, khoanh tay, mặt lạnh lùng nhìn Thẩm Ước.

Thẩm Ước xoa đầu, cố định ánh mắt đang xoay tít, nghiến răng nghiến lợi: “Anh Mang Trú, tôi đã đắc tội gì với anh sao?!”

Mang Trú: “Đồ ngốc.”

Thẩm Ước suýt nghẹn chết, vỗ ngực, ánh mắt quét lên quét xuống khắp người Mang Trú. Đột nhiên, vẻ mặt anh sáng lên như vừa phát hiện chân lý: “Tôi hiểu rồi, anh ghen tị với tôi!”

Mang Trú thoáng giật mình, liếc nhanh về phía Đổng Thiên Tâm: “Ta…”

Thẩm Ước: “Anh ghen tị với chất giọng thiên phú trời ban của tôi!”

Đổng Thiên Tâm: “…”

Nguyệt Hạ: “…”

Lữ Ngọ: “…”

Gân xanh trên trán Mang Trú giật giật.

Thẩm Ước: “Tất nhiên rồi! Gương mặt của tôi được mệnh danh là có thể quyến rũ trái tim người khác chỉ trong ba giây mà!”

Nguyệt Hạ: “Im ngay!” Cô nghiến răng: “Chẳng phải toàn là mấy hot search mua về sao? Có gì mà tự hào chứ!”

Thẩm Ước: “Thì sao chứ? Hot search mua vẫn là hot search mà!”

Đổng Thiên Tâm và Lữ Ngọ nhìn nhau, ánh mắt đầy chế giễu:

Đổng Thiên Tâm: “Về độ dày mặt, Lữ Ngọ, anh thua rồi.”

Lữ Ngọ: “Một núi cao còn có núi cao hơn, tôi chịu thua tâm phục khẩu phục.”

Tả Bách ôm máy tính xách tay, bước tới: “Xin lỗi vì đã làm phiền, tôi có một vấn đề học thuật cần thảo luận.”

Anh mở laptop, bấm phát video lên.

Đổng Thiên Tâm tò mò nhìn vào màn hình, rồi lập tức sững sờ.

Video là đoạn trích từ camera giám sát tại khách sạn, ghi lại cảnh chiến đấu trong trận pháp trừ tà. Trước đó, để đảm bảo an toàn, Cát Dương Chỉ Chỉ đã xóa hết dữ liệu trong ổ cứng của khách sạn, chỉ giữ lại một bản trong máy tính của Tả Bách để làm tư liệu phân tích.

Đoạn video này đã được xử lý làm chậm 10.000 lần. Trong khi tất cả mọi người đều bị “đóng băng” thì Mang Trú và Đổng Thiên Tâm vẫn chuyển động ở tốc độ bình thường: Mang Trú đang điên cuồng đánh Cao Song Chính trong trạng thái xác sống, còn Đổng Thiên Tâm thì đá bay Thẩm Ước với đầy những lá bùa trên người.

Mọi người xung quanh sững sờ há hốc mồm.

Tả Bách nhấn nút tạm dừng: “Dựa trên so sánh tốc độ thời gian và các phép tính, đoạn này có hiệu ứng tạm ngừng thời gian kéo dài ba giây. Nói cách khác, các bạn có khả năng tạm dừng thời gian.”

Lữ Ngọ: “À! Giờ tôi mới hiểu! Ở Hoàng Sa Bảo, một giây trước hai người còn cách cả trăm mét, giây sau đã xuất hiện ngay trước mặt tôi. Lúc đó tôi còn tưởng mình bị hù đến mờ mắt chứ. Thì ra là vì điều này!”

Tả Bách: “Hiện tượng này đã xuất hiện ở Hoàng Sa Bảo sao?”

Anh gật đầu: “Vậy chắc là năng lực mới mà hai người nhận được sau khi thoát khỏi thế giới phim thần tượng, đúng không?”

Mang Trú lập tức phủi sạch quan hệ: “Không phải ta, là Đổng Thiên Tâm.”

Đổng Thiên Tâm: “À… đúng vậy.”

Mắt Tả Bách sáng lên, lập tức nói thao thao bất tuyệt: “Ta nghe nói Einstein đã đề xuất rằng thời gian và không gian không tồn tại độc lập, mà cùng cấu thành một cấu trúc không gian thời gian bốn chiều. Phân bố và chuyển động của vật chất và năng lượng sẽ làm cong cấu trúc này, từ đó thay đổi tốc độ trôi qua của thời gian. Nếu đạt đến một điểm giới hạn, thời gian có thể tạm dừng hoàn toàn.”

“Đối với người quan sát bên trong khu vực thời gian dừng lại, thế giới bên ngoài sẽ trôi qua cực nhanh, như thể họ bị đóng băng trong một khoảnh khắc vĩnh cửu. Điều này có nghĩa là họ có thể quan sát sự thay đổi của vũ trụ mà không bị ảnh hưởng bởi thời gian, thậm chí chứng kiến từ sự hình thành của các thiên hà cho đến sự hưng suy của các nền văn minh.”

Đổng Thiên Tâm: “Không phức tạp đến thế đâu, chỉ có ba giây thôi!”

Tả Bách tiếp tục, mặc kệ sự bối rối của mọi người: “Từ góc độ triết học và đạo đức học, khả năng tạm dừng thời gian sẽ dẫn đến hàng loạt câu hỏi sâu sắc về ý chí tự do, số phận, sự sống và cái chết. Nếu thời gian có thể dừng lại, ý nghĩa của cuộc sống và

giá trị của thời gian sẽ phải được định nghĩa lại. Cách con người cảm nhận và trải nghiệm thời gian sẽ thay đổi tận gốc, kéo theo sự đảo lộn trong hiểu biết của chúng ta về quá khứ, hiện tại và tương lai."

Anh dừng lại để thở sâu một hơi, rồi hỏi: "Đây là một năng lực đặc biệt như vậy, tại sao không chia sẻ thông tin trong đội nhóm?"

Đổng Thiên Tâm mở miệng, nhưng chỉ ấp úng: "Bởi vì… ờ… nguyên lý kích hoạt năng lực này vẫn chưa xác định được…"

Tả Bách: "Chính vì lý do đó, chúng ta càng nên chia sẻ thông tin để cùng nghiên cứu và thảo luận, nhằm sử dụng hiệu quả hơn trong các dự án sau này."

Anh lập tức mở tài liệu, bật máy ghi âm: "Cụ thể năng lực tạm dừng thời gian này hoạt động như thế nào?"

Đổng Thiên Tâm từ từ quay đầu nhìn Mang Trú, ánh mắt đầy ám chỉ: "Nói ra thì mất mặt chết đi được!"

Mang Trú cau mày suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu: "Lời của thầy Tả rất có lý."

Đổng Thiên Tâm muốn phát điên. Cô cảm thấy như nồi nước xấu hổ trong lòng đã sôi trào. Không còn cách nào khác, cô đành cắn răng: Cứ nói ra đi, dù gì cũng chết một lần!

Cô hít sâu, nhắm mắt lại, giải thích: "Khụ! Năng lực này xuất hiện dưới dạng một hiệu ứng filter màu hồng với bong bóng trái tim kiểu phim thần tượng. Mỗi khi gặp một kí.ch thích đặc biệt, bong bóng trái tim sẽ biu~~ bật ra, tạo hiệu ứng dừng thời gian trong ba giây."

Tả Bách đẩy gọng kính: "Kí.ch thích đặc biệt đó là gì?"

Đổng Thiên Tâm chậm rãi quay sang nhìn Mang Trú.

Mang Trú: “Nhìn ta làm gì?”

Đổng Thiên Tâm đầu hàng, siết chặt môi, lầm bầm như một chuỗi âm thanh không rõ: “Ư… ư… ư… ư…”

Mọi người: “Gì cơ?”

Cát Dương Chỉ Chỉ dùng công cụ phân tích âm thanh, đưa ra kết quả: “Đổng Thiên Tâm nói, mỗi khi cô ấy nhìn thấy Mang Trú thì sẽ biu…”

Không gian chìm vào sự im lặng chết chóc.

Ánh mắt mọi người đổ dồn lên Đổng Thiên Tâm và Mang Trú: Hiệu ứng phim thần tượng… bong bóng trái tim màu hồng… kích hoạt khi nhìn Mang Trú… A~~

Mang Trú sững người, chớp mắt mấy lần, rồi khuôn mặt bỗng đỏ bừng: “Cô… cô cô cô…”

Tình huống đã đến nước này, Đổng Thiên Tâm quyết định không còn gì để mất. Cô ưỡn thẳng lưng, đầy lý lẽ: “Anh đẹp trai mà! Tôi nhìn thấy anh thì cảm thấy rất dễ chịu, tim đập nhanh hơn. Đây là phản ứng bình thường của con người, có gì sai đâu?!”

Mặt Mang Trú đỏ lan đến tai, rồi lan xuống tận cổ. Con rồng Chúc Long trắng tinh duy nhất trong Tam giới giờ đây trông như một con tôm luộc chín. Anh không biết phải nói gì, đứng dậy, quay người bước đi với dáng vẻ lóng ngóng.

Mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm: “Nhìn cái gì mà nhìn?! Không được à?!”

Nguyệt Hạ quay mặt đi, cố nín cười. Thẩm Ước thì gãi đầu gãi tai: “Bong bóng trái tim màu hồng… sao nghe quen quen thế nhỉ?”

Tả Bách và Cát Dương Chỉ Chỉ lại đắm chìm trong suy nghĩ.

Tả Bách: “Liệu có phải kích hoạt dựa trên sự thay đổi nhịp tim không?”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Nếu là kích hoạt dựa trên tình yêu thì sao?”

Tả Bách: “Tình yêu là một biến số quá khó kiểm soát. Tôi nghiêng về việc giám sát các hormone như dopamine, norepinephrine và phenylethylamine.”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “… Tả Bách, nói thế thì anh ế cả đời đấy!”

Lữ Ngọ lục lại các tin nhắn trong nhóm trưởng lão nhà họ Lữ:

[Trưởng lão 1]: “Ghép đôi cho Chúc Long với con người là chuyện đau đầu nhất…”

[Trưởng lão 2]: “Tuổi thọ con người quá ngắn…”

[Trưởng lão 3]: “Chúc Long mất bạn đời thì sầu muộn đến sinh bệnh, rồi qua đời luôn!”

Lữ Ngọ ôm đầu kêu gào: “Dòng họ Chúc Long đúng là sinh sản chẳng được bao nhiêu!!”

Chương 47: Đảo Nam Kỳ

Đảo Nam Kỳ cách thành phố Bách Đảo 200 hải lý, diện tích nhỏ chỉ vừa đủ cho một ngọn núi… chính là núi Nghiêu Quang.

Dù trước đây tập đoàn Thẩm Thị từng phát triển tài nguyên suối nước nóng trên đảo, nhưng sau sự cố của Thẩm Ước, nơi này bị đồn là có phong thủy không tốt, dự án núi Nghiêu Quang cũng bị đình chỉ.

Hiện tại, đảo Nam Kỳ là một hòn đảo hoang vắng, không bóng người.

Từ xa nhìn lại, cây cối rậm rạp phủ kín đảo, bên trên là tầng mây dày đen như một tấm khăn bao phủ, ngăn không cho ánh sáng lọt qua.

Trước khi lên đảo, Tả Bách đề nghị để Nguyệt Hạ và Thẩm Ước ở lại trên du thuyền để hỗ trợ từ xa. Nhưng Thẩm Ước nhất quyết không đồng ý, nằng nặc đòi theo, thậm chí đe dọa sẽ… hát nếu không được đáp ứng. Cuối cùng, mọi người đành nhượng bộ, chỉ để Nguyệt Hạ ở lại thuyền.

Ngay khi đặt chân lên đảo, Đổng Thiên Tâm chợt cảm thấy toàn thân không ổn.

Gió trên đảo rất kỳ lạ, như thể chứa hàng ngàn con sâu lông nhỏ li ti không thể nhìn thấy. Chúng chui vào cổ áo, ống tay, bò dọc theo da thịt, khiến người ta ngứa ngáy, tê rần và mỏi mệt.

Càng tiến sâu vào núi Nghiêu Quang, mây càng thấp, gần như ép cong những thân cây to lớn. Ánh sáng quá yếu, độ ẩm cao, lá cây bị phủ một lớp bóng dầu, phản chiếu những ánh sáng kỳ quái.

Không có bất kỳ âm thanh nào… không tiếng chim hót, không tiếng côn trùng, chỉ có tiếng gió thoảng qua và tiếng bước chân trên mặt đất.

Rừng trên núi gần như hoàn toàn nguyên sinh, không có lối đi. Mỗi bước đều là bước vào vùng tối mịt, dưới chân toàn rêu, lá mục, cây dương xỉ, vỏ cây, dây leo… mùi ẩm mốc, mục nát quyện vào nhau như thể đang bị hút chìm vào một đầm lầy vậy.

Mang Trú đi đầu, nhẹ nhàng chặt đứt những dây leo chắn đường. Nhưng bước chân của anh ngày càng nặng nề, để lại những dấu chân sâu nửa tấc. Xung quanh dấu chân ấy tỏa ra một luồng sáng nhẹ, giống như những chiếc đèn ngủ nhỏ xếp nối nhau.

Mọi người lặng lẽ đi theo dấu chân anh, cảm giác như bước đi của mình đã nhẹ nhàng hơn một chút.

Sau hai tiếng đồng hồ leo núi, cuối cùng họ cũng đến được đỉnh. Trước mắt là một vách đá, mây mù bao phủ, chẳng thấy gì khác ngoài địa hình giống như nơi Thẩm Ước đã gặp Lộc Thục trong ký ức.

Lữ Ngọ rút một cọng cỏ, quật hai cái, cỏ xanh sẫm lập tức khô héo.

“Ở đây có một trận pháp chắn cực lớn, uy lực không tầm thường.” anh nói.

Mang Trú lật bàn tay, một vòng sáng hiện lên. Trên vòng sáng có ba tầng… tầng đầu là Thiên Trì, tầng hai là Bát Quái, tầng ba là Bát Cung Hoàng Tuyền, trông như một cái la bàn tinh xảo.

Thanh kiếm gỗ đào của Cao Tam Nguyên lơ lửng trên la bàn, quay vài vòng rồi chỉ thẳng về phía trước vách đá.

“Ngay tại đây.” Mang Trú ném một vòng sáng rực rỡ ra.

Vòng sáng cắt ngang không khí, xé toạc một lớp màn, để lộ khung cảnh thật phía sau… đó là một khu nhà cổ khổng lồ.

Tòa nhà đen kịt từ đầu đến chân. Trên mái cong là những chiếc chuông đồng màu vàng xanh loang lổ. Gạch đen thô ráp xếp lên nhau, những khung cửa sổ nhỏ dày đặc như những con mắt tối om.

Gió thổi qua, cửa sổ phát ra âm thanh rì rầm như hàng ngàn hồn ma đang than khóc.

Đổng Thiên Tâm cảm giác da đầu tê rần. Cô bám lấy tay áo Mang Trú, run rẩy hỏi: “Chúng ta… chúng ta phải vào trong sao?”

Mang Trú giơ cao la bàn, không thèm quay đầu: “Nói thừa!”

Đổng Thiên Tâm cảm thấy mình sắp không chịu nổi. Không chỉ cô, những người khác cũng không ổn.

Tả Bách co rúm sau lưng Đổng Thiên Tâm, một tay bám chặt vai cô, tay kia giữ chặt điện thoại, trong khi Cát Dương Chỉ Chỉ trên màn hình thì ôm đầu run rẩy. Lữ Ngọ túm lấy áo Tả Bách, mặt mày tái nhợt. Thẩm Ước là người đi cuối cùng, quay đầu nhìn, phía sau chỉ là khoảng không đen ngòm, làm anh ta sợ đến mức suýt khóc.

Mang Trú bước vào tòa nhà cổ mà không hề sợ hãi. Phía sau là bốn cái bóng co rúm, lấm lét nhìn quanh, bước đi lạch cạch, trông còn giống chuột cống hơn cả chuột cống thật.

Tòa nhà cổ có kiến trúc rất kỳ lạ. Thường thì sau cổng chính sẽ là sân, tiếp đến là sảnh chính, sảnh phụ, hậu viện và vườn hoa.

Nhưng khi bước vào đây, họ lại thấy mình đứng trong một hành lang dài, tối tăm và chật chội.

Hai bên là những bức tường cao hơn ba mét, phủ kín dây leo. Những bức tranh tường lốm đốm hé ra từ những cành khô, ánh sáng mờ nhạt lay động, tạo nên vẻ kỳ quái. Những cây xà ngang phủ đầy mạng nhện chằng chịt trên đầu, kéo dài đến vô tận.

Mỗi bước đi, hành lang lại vang lên tiếng vọng yếu ớt như tiếng thì thầm, nghe mà rợn cả người.

Mới đi chưa đầy 20 bước, chân Đổng Thiên Tâm đã bị chuột rút ba lần. Cô gần như bấu chặt tay áo Mang Trú đến mức rỉ nước. Sự trống trải và tối tăm xung quanh bị giác quan phóng đại đến mức cô thậm chí ngửi thấy mùi côn trùng chết trong mạng nhện.

Sự nặng nề tê cứng từ chân mày lan dần xuống xương trán, gò má, hai má và cằm…

Phía sau, Tả Bách gần như nín thở, Lữ Ngọ thở phì phò như trâu, còn Thẩm Ước run rẩy đề nghị: “Hay để tôi… hát một bài cho mọi người thêm can đảm nhé?”

“Im miệng!” Tất cả mọi người đồng thanh hét lên. Không khí lập tức rơi vào sự tĩnh lặng chết chóc.

Mang Trú thở dài, như thể có chút bất lực, nâng cao chiếc la bàn trong tay. Ánh sáng từ la bàn trở thành ngọn đèn dẫn đường, xua tan phần nào nỗi sợ hãi.

“Đã đến đây rồi, không thể quay đầu nữa!”

Trong khi mọi người còn đang cố gắng lấy lại bình tĩnh, Cát Dương Chỉ Chỉ bỗng kêu lên: “Nghe thấy gì không?!”

Đổng Thiên Tâm không nghe rõ tiếng gì, nhưng cảm giác một luồng gió lạnh lướt qua đỉnh đầu, làm gáy cô tê cứng. Cô chậm rãi ngước mắt lên…

Ở trên cao, một đôi mắt mở to nhìn chằm chằm, miệng nở nụ cười quái dị, bật ra tiếng cười "khi khì khì".

"Aaaaaaaaaaa!"

Tiếng hét của Đổng Thiên Tâm, tiếng la của Tả Bách, tiếng gào rú của Lữ Ngọ, và tiếng khóc thút thít của Thẩm Ước hòa thành một bản giao hưởng đầy kinh dị, vang vọng khắp hành lang. Đổng Thiên Tâm ngồi thụp xuống, cuộn người như một cái bánh bao, trong khi ba người đàn ông lớn tuổi hơn đang rúc lại phía sau cô, run rẩy bám chặt lấy nhau.

"Ồn ào quá…"

Tiếng nghiến răng ken két của Mang Trú vang lên từ phía xa. Đổng Thiên Tâm gom hết can đảm tích lũy hơn 20 năm để ngẩng đầu lên, chỉ kịp thấy Mang Trú lao đi như một ngôi sao băng, đuổi theo một bóng dáng nhỏ bé đang di chuyển cực nhanh. Đó chính là cái bóng của đứa trẻ vừa nhìn họ.

"Anh làm gì thế…"

Mang Trú, lúc này đã cách xa trăm mét, lạnh lùng nói: "Đi theo!"

Đổng Thiên Tâm hết sợ, vội vàng triệu tập sức mạnh để điều khiển gió, cuốn cả mình và ba người phía sau đuổi theo.

Trong hành lang tối tăm, cảnh tượng thật quái dị: bóng ma đứa trẻ dẫn đầu, Mang Trú kiên cường đuổi theo, Đổng Thiên Tâm gào thét phóng như bay, phía sau là Tả Bách, Thẩm Ước và Lữ Ngọ xoay như chong chóng trong cơn gió hỗn loạn, vừa khóc vừa la.

Hành lang uốn lượn như một mê cung. Sau khi rẽ qua vô số khúc quanh, cuối cùng họ đối mặt với hai cánh cửa lớn màu đỏ sẫm, cao hơn 5 mét, trên đó gắn các vòng tay nắm hình đầu thú bằng đồng cũ kỹ đã gỉ sét.

Cái bóng nhỏ bé của đứa trẻ lách qua khe cửa hẹp.

Mang Trú không chút do dự, tung một cú đá mạnh mở toang cánh cửa. Anh đứng lại ngay lập tức.

Đổng Thiên Tâm lao đến với tốc độ quá nhanh, không kịp phanh, cô vội vàng xoay người, lăn nhào xuống sàn. Tả Bách, Thẩm Ước và Lữ Ngọ bị cuốn theo, ngã sóng soài xung quanh.

Sau khi chắc chắn mình không bị mất tay chân nào, Đổng Thiên Tâm ngẩng lên nhìn và sững sờ.

Trước mắt là một đại sảnh rộng lớn, trần cao hơn 10 mét, được thắp sáng bởi đèn chùm pha lê lộng lẫy. Phía nam là hàng cửa sổ dài kiểu cổ, trên sàn trải thảm đỏ tươi như máu.

Hơn một trăm… không, có lẽ đến hai trăm đứa trẻ đang bò lổm ngổm trên tấm thảm. Chúng đều là những em bé khoảng tám, chín tháng tuổi, mặc yếm đỏ giống hệt nhau, không có quần hay tã. Tất cả đều là bé trai, gầy gò đến mức trông như những con khỉ hoang thiếu dinh dưỡng, vừa nhỏ dãi vừa bập bẹ tiếng "ê a".

Mỗi đứa trẻ đều có khuôn mặt gần như giống hệt với Cao Sĩ.

"Chuyện quái gì đang xảy ra thế?!" Đổng Thiên Tâm hét lên.

"Những đứa trẻ này… sao lại có khuôn mặt giống nhau thế?!" Lữ Ngọ lắp bắp.

Thẩm Ước lí nhí: "Chẳng phải trước đó chúng ta đã nói… lông của Lộc Thục giúp con người sinh sôi, đông con đông cháu sao?"

Tả Bách phân tích: “Theo quy luật di truyền, sự giống nhau đến mức này cho thấy khả năng cao chúng là hậu duệ trực hệ…”

Tả Bách không nói hết câu, nhưng tất cả đều hiểu.

Mang Trú nghiến chặt răng, như thể muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ im lặng, ánh mắt rời khỏi cảnh tượng trước mặt.

Chiếc la bàn lại sáng lên, thanh kiếm gỗ đào xoay hai vòng rồi chỉ về phía cuối đại sảnh, nơi có một cánh cửa đỏ sẫm khác.

Mọi người cẩn thận né tránh đám trẻ, lặng lẽ tiến về phía cánh cửa. Ánh sáng từ la bàn chập chờn, phản chiếu tâm trạng bất an của cả đoàn.

Những đứa trẻ bị ánh sáng của la bàn thu hút, mắt chúng mở to nhìn chằm chằm. Đột nhiên, một đứa khịt mũi, môi run run như sắp khóc.

“Không ổn, Mang Trú!” Đổng Thiên Tâm thì thầm.

“Thu lại ánh sáng ngay!”

Nhưng đã muộn. Đứa đầu tiên bật khóc, rồi đứa thứ hai, thứ ba, thứ tư… Tiếng khóc lan ra như một cơn dịch, chỉ trong vài giây đã lấp đầy căn phòng. Tiếng khóc ầm ĩ như muốn làm nổ tung cả mái nhà.

Mang Trú vội vàng thu lại la bàn: “Chạy nhanh!”

Chưa dứt lời, một cơn gió lạnh sắc bén đột ngột lao tới. Mang Trú lập tức tung ra vòng bảo vệ, cản lại đòn tấn công.

“Rắc!” Vòng bảo vệ rung lên, nhưng không bị phá vỡ.

Một chiếc móng tay dài, đỏ thẫm rơi xuống tấm thảm đỏ.

Trước vòng bảo vệ xuất hiện một người phụ nữ mặc áo cưới cổ xưa đỏ rực. Mái tóc xõa dài, gương mặt xanh xao trắng bệch, hai bên thái dương nổi lên những mạch máu xanh ngoằn ngoèo. Trong hốc mắt không có nhãn cầu, chỉ có hai đám khí đen dày đặc.

Móng tay của cô ta đỏ thẫm, dài và cong nhọn, móng ở ngón trỏ trái đã bị gãy.

Thẩm Ước ôm đầu ngồi xổm xuống: "Ma! Aaaaaaaaaa!"

Đổng Thiên Tâm sợ hãi kêu lên: "Lại là xác sống mang oán khí sao?!"

"Không." Lữ Ngọ thì thào: "Lần này là người rối thật!"

Từ góc đại sảnh, sau cột, dưới thảm, ngày càng nhiều người rối nữ mặc áo đỏ bò ra. Gương mặt Mang Trú lập tức biến sắc, hai tay nhanh chóng kết ấn, triệu hồi một vòng bảo vệ ánh sáng 360 độ bao quanh tất cả mọi người.

Hàng trăm người rối nữ gào thét, nhào lên trước, dùng những móng tay dài sắc bén cào cấu vòng bảo vệ, phát ra những tiếng ken két rợn người.

Đổng Thiên Tâm bịt chặt tai, cảm giác như mình sắp phát điên. Tiếng cào cấu này gần như chỉ đứng sau tiếng hát của Thẩm Ước về mức độ sát thương!

Thẩm Ước gào lên, vẫn ngồi bệt dưới đất: "Cái anh tên Mang Trú kia! Anh không phải rất giỏi sao? Mau tiêu diệt đám quỷ nữ này đi!"

"Chúng không phải quỷ nữ!" Lữ Ngọ hét to: "Chúng là những con người bình thường bị cưỡng ép truyền oán khí vào, giống như Cao Song Chính! Nếu được thanh tẩy đúng cách, họ vẫn có cơ hội trở lại bình thường!"

Nghe lời này, Đổng Thiên Tâm nhận thấy Mang Trú quay lại nhìn một thoáng, nơi đuôi mắt anh lóe lên ánh đỏ rực.

Bọn trẻ bò lổm ngổm dưới chân người rối nữ, đứa thì ngồi, đứa nằm, đứa lăn lộn, miệng há to khóc gào. Nước mắt, nước mũi, nước dãi trộn lẫn thấm ướt cả thảm. Vừa khóc, chúng vừa bập bẹ gọi bằng giọng non nớt: "Mẹ… mẹ… mẹ…"

Cả nhóm như bị sét đánh trúng.

"Không thể nào!" Lữ Ngọ hét lớn: "Người rối không có khả năng sinh sản!"

Tiếng khóc của lũ trẻ càng lúc càng to, những người rối nữ tấn công càng ngày càng điên cuồng.

Tả Bách lên tiếng: "Có thể nào những người phụ nữ này đã sinh con rồi mới bị biến thành người rối không? Nếu thế thì…"

Cát Dương Chỉ Chỉ xen vào: "Giống như thú mẹ bảo vệ con của mình vậy."

"Chính là tiếng khóc!" Đổng Thiên Tâm hét lên: "Bọn trẻ càng khóc, họ càng tấn công mạnh hơn!"

Lữ Ngọ hốt hoảng: "Nhanh lên, nghĩ cách dỗ bọn trẻ nín đi!"

Cả căn phòng chìm vào im lặng kỳ lạ trong một thoáng.

Mấy người độc thân nhìn nhau: Ai biết dỗ trẻ con không? Đáp án: Không ai cả!

Tả Bách quay sang Lữ Ngọ: "Lữ Ngọ, phép Tỉnh Hoa của anh đâu rồi? Hoặc mấy cái nấm kim châm ru ngủ ấy?!"

"Đó là cây Quên Sầu mà!" Lữ Ngọ ném một nắm hoa khô vàng nhạt. Những bông hoa nhỏ mới cất giọng "toét toét" được hai câu đã bị tiếng khóc của lũ trẻ lấn át, héo úa.

“Thời gian ngừng lại!” Tả Bách đề xuất phương án B: “Đổng Thiên Tâm, nhìn Mang Trú đi, biu cái bong bóng hồng đó lên!”

“Xử lý ngay!” Đổng Thiên Tâm lao đến bên Mang Trú, trợn mắt nhìn nghiêng gương mặt của anh.

Mang Trú nghiến răng ken két, gân xanh trên trán giật giật, tai đỏ bừng, rõ ràng đang cố gắng kiềm chế trước ánh mắt trơ trẽn của Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm nhìn chằm chằm suốt 20 giây, vậy mà chẳng thấy cái bong bóng hồng hay trái tim đào nào hiện lên. Tại sao chứ?!

Tả Bách xoa trán: “Giả thuyết về cơ chế kích hoạt sai rồi!”

Mọi người đều đơ ra, trơ mắt nhìn từng người rối nữ liều mạng lao lên, gào thét, điên cuồng cào xé, đến mức gãy từng chiếc móng tay.

Dù Mang Trú đã hồi phục đến 80% sức mạnh của Thần Long, vòng bảo vệ hiện tại đã mạnh hơn trước rất nhiều, những đòn tấn công này thực sự không thể làm tổn hại đến anh ta.

Tuy nhiên, máu đỏ rơi đầy đất, mấy người rối không hề nao núng, giống như tự hành hạ bản thân, dùng ngón tay rách nát tiếp tục tấn công. Khi hết móng thì dùng thịt, hết thịt thì dùng xương… ánh sáng trắng của vòng bảo vệ bị nhuộm thành đỏ rực máu.

Dù đã mất hết ý thức, bản năng làm mẹ của họ vẫn còn.

Họ đang cố hết sức bảo vệ những đứa con của mình.

Đổng Thiên Tâm cắn chặt môi, cố gắng không bật khóc.

Cánh tay giữ vòng bảo vệ của Mang Trú khẽ run rẩy. Anh nhắm chặt mắt, rút một tay lại, triệu hồi một vòng ánh sáng rực rỡ.

Vòng sáng này một khi xuất hiện, người rối chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.

Ngay lúc đó, từ phía sau vang lên một giọng hát trong trẻo… tựa như ánh trăng rằm dâng cao, tiếng côn trùng khẽ râm ran trong gió, đom đóm bay qua tán liễu, giọt sương đậu trên lá sen, vỡ thành vô vàn ánh sao lấp lánh.

Mọi người kinh ngạc quay lại, thấy Thẩm Ước đang ngồi dưới đất, nhẹ nhàng đong đưa cơ thể, hát lên một khúc ru: “Trăng sáng~ gió lặng~ lá cây che song cửa~~ dế kêu~ trong đêm~ tựa tiếng đàn du dương~~ bé con ơi~ khép mi lại~ ngủ trong giấc mơ êm~~”

Cả nhóm: “Cái quái gì thế này???”

Giọng hát của Thẩm Ước dường như xuyên qua mọi rào cản, len lỏi qua vòng bảo vệ của Mang Trú, lan tỏa trên đầu các em bé. Chúng dần ngừng khóc, tò mò ngẩng đầu nhìn lên, mắt long lanh sáng.

Tiếng khóc ngưng bặt, những người rối cũng dừng tay. Họ ngơ ngác nhìn quanh, khuôn mặt dữ tợn dịu lại, rồi lần lượt ngồi xuống bên cạnh những đứa trẻ, nhẹ nhàng ôm con vào lòng, đong đưa như chiếc nôi, lẩm bẩm hát theo bài ru.

Những đứa trẻ rúc vào lòng mẹ, từ từ nhắm mắt, còn các bà mẹ cúi đầu tựa trán lên con, yên bình chìm vào giấc ngủ.

Mang Trú thoáng nhìn qua Thẩm Ước, sau đó thu vòng bảo vệ lại. Ánh sáng từ vòng trận tan vỡ chiếu rọi khuôn mặt an lành của những người rối, như thể họ sẽ mãi ngủ yên trong khoảnh khắc tĩnh lặng này vậy.

Đổng Thiên Tâm thở phào một hơi dài, Tả Bách và Cát Dương Chỉ Chỉ đồng loạt lau mồ hôi. Thẩm Ước ngạc nhiên sờ cổ họng, còn Lữ Ngọ thì giơ ngón tay cái khen ngợi.

Cả nhóm nhẹ nhàng bước qua những bà mẹ và em bé đang ngủ. Cánh cửa lớn ở phía cuối đại sảnh hiện ra trước mắt, chỉ cần với tay là chạm tới vòng tay cửa.

“Cạch.”

Tiếng động như kích hoạt một cơ quan nào đó. Trần nhà của đại sảnh đột nhiên bừng sáng, biến thành một màn hình LED khổng lồ.

Trên màn hình, một gương mặt méo mó hiện lên…chính là Cao Sĩ.

Chương 48: Chỉ Là Một Trận Pháp Tạp Nham

Trần nhà đột ngột xuất hiện khuôn mặt khổng lồ của Cao Sĩ, khiến mọi người kinh hãi.

Phản ứng đầu tiên của Đổng Thiên Tâm: Xấu quá! Phản ứng thứ hai: Đập hắn! Phản ứng thứ ba: Nơi này không thể ở lâu!

Cô lập tức lao tới kéo vòng cửa, nhưng mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, cả đảo Nam Kỳ rung lắc mạnh như thể muốn sụp đổ. Mang Trú vội giữ lấy cô.

Hòn đảo chao đảo, mọi người đứng không vững. Thẩm Ước và Lữ Ngọ tựa sát vào tường, Tả Bách ngồi thụp xuống đất, còn trong điện thoại, Cát Dương Chỉ Chỉ không ngừng hú còi cảnh báo: “Cảnh báo động đất cấp 5!”

Tường rung lắc như đậu phụ non, phát ra những tiếng kẽo kẹt kinh hoàng. Các vết nứt lớn nhanh chóng lan rộng từ góc tường, gạch ngói và mảnh tường rơi xuống ầm ầm… nhìn có vẻ bất cứ lúc nào tòa nhà cũng có thể sụp đổ.

Mang Trú tạo ra một loạt trận pháp nhỏ, gắn lên các xà ngang, góc tường và cột nhà, tạm thời chống đỡ căn đại sảnh đang lung lay. Cánh cửa lớn phía sau đã bị nén đến méo mó.

Các người rối và trẻ em mở mắt, nhìn nhau mờ mịt.

Cơn chấn động dừng lại, nhưng màn hình LED trên trần đã bị hỏng một phần, để lại những vết đen loang lổ trên mặt Cao Sĩ như vết mốc độc hại.

Cao Sĩ cười lớn: “Ha ha ha! Một khi đã đặt chân lên đảo Nam Kỳ và bước vào trận pháp Tam Hợp Bàn của Cao tộc, thì đừng mơ thoát ra!”

Lữ Ngọ: “Trận pháp Tam Hợp Bàn cái quái gì chứ? Chưa từng nghe tới!”

Thẩm Ước chỉ ra ngoài cửa sổ: “Cái đó là gì?!”

Bên ngoài, vô số ánh sáng xanh kỳ dị bốc lên từ khu rừng âm u, đan xen thành một mạng lưới dày đặc, gần như bao phủ cả bầu trời.

Cát Dương Chỉ Chỉ hú còi cảnh báo lần thứ hai: “Phát hiện nồng độ oán khí vượt mức! Cảnh báo vàng! Cảnh báo cam!”

Các người rối lần lượt ngã xuống đất, mắt mở to, từ hốc mắt chảy ra những luồng oán khí đen sền sệt, như bị thứ gì đó triệu hồi, chúng cuốn ra ngoài cửa sổ và hội tụ về mạng lưới ánh sáng xanh bên ngoài.

Trẻ nhỏ run rẩy lay người các người rối, miệng không ngừng gọi: “Mẹ… mẹ…” Nhưng lần này, họ không còn phản ứng nữa.

Lữ Ngọ tái mặt: “Trận lưới bên ngoài đang hút oán khí từ những người rối!”

Tả Bách: “Chẳng lẽ đây cũng là một trận pháp giống như trận cải mệnh, dùng oán khí làm nguồn năng lượng ư?”

Mang Trú giậm mạnh xuống đất, một vòng trận pháp phức tạp tỏa ra từ chân anh như sóng nước lan rộng. Làm anh nhíu mày sâu hơn.

“Trận pháp bên ngoài liên kết với địa mạch của đảo này. Nếu cắt đứt cưỡng ép, có thể sẽ dẫn đến động đất hoặc sóng thần.” Anh

thì thầm, giơ tay về phía Đổng Thiên Tâm: “Ta cần chút thời gian.”

“Hiểu rồi!” Đổng Thiên Tâm đáp, đập mạnh tay vào tay anh, tiếp nhận gánh nặng duy trì trận bảo vệ. Áp lực đè lên vai cô nặng như nghìn cân, khiến cô lảo đảo.

Mang Trú dùng cơ thể mình đỡ lấy cô: “Được chứ?”

Đổng Thiên Tâm nghiến răng, đứng thẳng: “Được!”

Mang Trú nhắm mắt, ngón tay vội kết ấn, hàng loạt trận pháp nhỏ bé từ đầu ngón tay bùng nổ, hòa vào dòng oán khí, bay ra ngoài cửa sổ tỏa đi khắp nơi.

Các người rối khóe miệng rỉ ra máu đen, trẻ nhỏ sợ hãi òa khóc.

Thẩm Ước cuối cùng cũng tìm được cơ hội, chỉ vào màn hình và chửi lớn: “Đồ khốn nạn, ông có biết mình đang làm cái quái gì không?!”

Cao Sĩ cười ha hả: “Từ xưa đến nay, giá trị của phụ nữ là sinh con nối dõi. Giờ họ đã sinh con xong, không còn giá trị nữa, chi bằng hiến mình cho trận pháp Tam Hợp Bàn. Đó chẳng phải là tận dụng tối đa hay sao?”

“Đồ cặn bã!” Thẩm Ước tức giận hét: “Ông là đồ súc vật, không xứng làm người!”

Tả Bách dán mắt vào màn hình điện thoại, báo cáo với giọng nặng nề: “Độ đậm đặc của oán khí đang tăng lên, tỷ lệ chuyển hóa tà khí cũng cao hơn! Cát Dương Chỉ Chỉ, có thể kết nối hệ thống giám sát vệ tinh không?”

Cát Dương Chỉ Chỉ ngay lập tức đáp lại, búng ngón tay: “Rõ!”

Màn hình điện thoại chia thành chín ô nhỏ, mỗi ô hiển thị một góc nhìn khác nhau, phát trực tiếp toàn cảnh đảo Nam Kỳ.

Mạng lưới ánh sáng xanh quái dị phủ khắp đảo, rễ của nó cắm sâu xuống đáy biển. Quanh đó, nước biển dường như phát ra ánh sáng lập lòe đầy nguy hiểm.

Tả Bách chỉ tay: "Trận pháp trải dài từ những hành lang quanh co cho đến đại sảnh chúng ta đang đứng, phía sau vẫn còn một đoạn hành lang vặn vẹo. Hẳn là Cao Sĩ đang ở trong đại điện kia!"

Đổng Thiên Tâm, mồ hôi đầm đìa, chân run rẩy nói như khóc: "Đừng nói với tôi nữa, đứng được đến giờ đã là kỳ tích rồi!"

Mồ hôi thấm ướt lưng áo, dính cả vào áo của Mang Trú đang đứng đỡ cô.

Phía sau, Lữ Ngọ và Thẩm Ước vẫn đang hùng hổ mắng chửi, nhưng Cao Sĩ không hề nao núng, thậm chí còn ra vẻ thích thú: "Âm thanh giãy chết của đám sâu bọ nghe thật dễ chịu."

Cao Sĩ như nhớ ra điều gì, nhướn mày cười: "À, đúng rồi, chúng mày tìm được đảo Nam Kỳ là nhờ Cao Tam Nguyên đúng không? Ha ha ha..."

Màn hình lớn chuyển cảnh, khuôn mặt ông ta biến mất, thay vào đó là hình ảnh mới.

Một người đang ngồi bệt trên đất, đầu nghiêng sang một bên, mắt mở trừng trừng, đồng tử giãn ra. Trên ngực cắm một thanh kiếm đào đen, máu nhuộm đỏ nửa người.

Đó là thi thể của Cao Tam Nguyên.

Đổng Thiên Tâm chết lặng, trong đầu ù đi. Tả Bách, Lữ Ngọ và Thẩm Ước cùng hít sâu một hơi.

Cao Sĩ quay lại trên màn hình, đá mạnh vào thi thể: “Đồ phản bội! Dám hợp tác với người ngoài để hãm hại sư phụ mày à?!”

Màn hình rung lắc vài giây, rồi chuyển sang cảnh Cao Sĩ cầm máy quay cận mặt ông ta, trông vừa kinh tởm vừa b.ệnh h.oạn: “Hừ, tao đoán chúng mày định dùng Cao Tam Nguyên làm nội gián, đúng không? Thật tiếc, tao là người được trời phù hộ, đã sớm phát hiện nó có ý đồ khác! Nói đi, chúng mày rốt cuộc là ai? Đến đảo Nam Kỳ để cướp Lộc Thục hay cướp lấy trận pháp Tam Hợp Bàn của Cao tộc tao?!”

Mang Trú nheo mắt khinh miệt: “Thứ trận pháp tạp nham đó cũng xứng à?”

Lòng bàn tay Mang Trú bỗng xuất hiện một phiên bản thu nhỏ của trận pháp Tam Hợp Bàn. Những sợi sáng xanh chồng lên nhau thành bốn tầng, tầng đáy có đường viền giống hệt hình dáng đảo Nam Kỳ, y như trận pháp trong giám sát vệ tinh.

Cao Sĩ biến sắc, hét lên: “Sao có thể?! Trận pháp tổ truyền trăm năm của Cao tộc sao lại…”

Mang Trú nhẹ nhàng nắm tay lại, trận pháp thu nhỏ tan vỡ thành từng mảnh. Trên màn hình giám sát, trận pháp Tam Hợp Bàn cũng đồng thời sụp đổ, ánh sáng xanh tản ra và chìm dần xuống biển, trả lại sự tĩnh lặng.

Trận pháp được quảng cáo là “tổ truyền trăm năm” chỉ như bong bóng xà phòng, vỡ tan không một chút tôn nghiêm.

Cao Sĩ trợn trừng mắt, phun ra một ngụm máu, màn hình LED lập tức đen kịt.

Thanh kiếm đào mộc của Cao Tam Nguyên bay ra từ tay áo Mang Trú, phát ra ánh sáng chói lòa, thân kiếm dài ra đến ba thước, chém vỡ cánh cửa lớn trước mặt, lao vút ra ngoài.

Mọi người đuổi theo thanh kiếm, băng qua hành lang tối tăm. Cuối cùng, họ thấy một cung điện đồ sộ và âm u hiện ra trước mắt. Đoàn người leo lên cầu thang dài trăm mét, Đổng Thiên Tâm thở hổn hển đến mức không nói nên lời. Mang Trú đi đầu, đạp tung cánh cửa chính của đại điện, âm thanh vang vọng khắp không gian, khiến không khí cũng trở nên căng thẳng.

Cả nhóm bước vào trong.

Đại điện được chống đỡ bởi mười sáu cây cột gỗ đen, mỗi cột có đường kính hơn một mét. Trần nhà cao vút, với những họa tiết chạm khắc tinh xảo, tường bao phủ các bức phù điêu bằng vàng. Nền nhà dường như làm bằng loại đá phát ánh sáng đen kỳ quái, mỗi bước chân lại phát ra tiếng "kẽo kẹt" rợn người.

Giữa đại điện là một bục cao, có lẽ mô phỏng ngai vàng của các hoàng đế cổ đại. Trên bục đặt một chiếc ghế vàng, phía sau là bức bình phong ngọc bích khắc hình Bách Tử Thiên Tôn. Đôi mắt trên hình khắc được nạm bằng hồng ngọc, phản chiếu ánh sáng u ám như ma quái.

Cao Sĩ ngồi trên chiếc ghế vàng, trên ngực cắm sâu một thanh kiếm đào đen. Ánh mắt hắn trừng lớn, chết không nhắm mắt.

Trước ghế vàng là một người đang đứng quay lưng về phía họ, nửa người bên trái thấm đẫm máu.

Thanh kiếm đào mộc phát ra ánh sáng lấp lánh, bay vòng quanh người đó như đang phấn khích. Anh ta giơ tay, chuôi kiếm rơi gọn vào lòng bàn tay.

Người đó từ từ quay lại. Trên ngực, một lỗ máu lớn lộ ra ánh sáng rực rỡ. Gương mặt xanh xao, đôi mắt giãn nở che kín cả tròng trắng. Những cơ mặt giật giật tạo nên nụ cười méo mó như không kiểm soát nổi. Đó là gương mặt của Cao Tam Nguyên, nhưng lại không phải là hắn… như thể ai đó đang khoác lên mình lớp da của Cao Tam Nguyên vậy.

Mang Trú che mũi, chặn mọi người lại: “Cẩn thận! Mùi xác thối nồng nặc quá!”

Cả nhóm hoảng hốt, rút lui về phía sau Mang Trú.

“Cao Tam Nguyên” nghiêng cổ một cách kỳ dị, đưa tay lên ngửi: “Lại thối nữa rồi… Cơ thể này cũng đến giới hạn rồi… May mà lần này vẫn kịp thời…”

Hắn cầm kiếm đào mộc, cơ thể bắt đầu cử động, các khớp xương kêu răng rắc như vừa được lắp ráp lại. Mặc dù động tác bị giật cục, nhưng tư thế lại khá chuẩn xác… chân đạp bát quái, vẽ bùa giữa không trung.

Ánh sáng từ kiếm đào mộc rực rỡ, vẽ nên những bùa chú cao cả trượng, rồi dán lên bức bình phong phía sau ngai vàng.

Bình phong vỡ tan. Những viên ngọc biến thành ánh sáng xanh, lấp lánh rồi tan biến trong không trung.

Phía sau bình phong là một không gian tối tăm đang ẩn giấu.

Một chiếc lồng vàng lộng lẫy nằm giữa không gian đó, bên trong chỉ có một cái cây khô héo.

Trên thân cây, một người phụ nữ mặc váy trắng đang nằm. Tóc cô trắng như tuyết, ngọn tóc đỏ rực như lửa. Đôi mắt nhắm nghiền, thân hình tiều tụy, chỉ còn chút hơi thở mong manh.

Làn da cô đầy những đốm đen lớn bằng đồng xu… là những vết loét sâu đến mức lộ cả xương trắng.

Đổng Thiên Tâm nhận ra đó là Lộc Thục… người phụ nữ trong ký ức của Thẩm Ước.

Thẩm Ước đưa tay bịt miệng, phát ra tiếng nấc nghẹn ngào. Mang Trú không nỡ nhìn, vội quay mặt đi. Lữ Ngọ và Thẩm Ước

đều nín thở.

“Cao Tam Nguyên” loạng choạng tiến lên, chém một nhát vỡ tan chiếc lồng vàng, rồi quỳ một chân trước Lộc Thục.

Dường như cảm nhận được điều gì, đôi lông mi trắng của Lộc Thục run rẩy, mắt từ từ hé mở.

Đôi mắt mờ đục dừng lại trên người “Cao Tam Nguyên” hồi lâu: “Anh… là ai?”

“Cao Tam Nguyên” cúi đầu gần chạm ngực, giọng nói mang theo âm điệu gượng gạo và nghẹn ngào: “Tiểu Thục… Anh tìm được em rồi…”

Lộc Thục nhíu mày, khó nhọc nâng người, nghiêng đầu nhìn kỹ “Cao Tam Nguyên”. Đôi mắt trắng đục dần sáng lên: “A Mục?”

“Là anh.” “Cao Tam Nguyên” ngẩng đầu, từ hốc mắt chảy ra dòng chất lỏng đen kịt… đó là máu của một xác chết đã thối rữa.

Lộc Thục trợn mắt, đồng tử co rút dữ dội, ánh sáng trắng trong mắt lóe lên rồi tan thành một giọt nước.

Giọt nước ấy là máu còn sót lại của cô, hóa thành nước mắt.

Giọt lệ đẫm máu hòa quyện trong không trung, chuyển động đen trắng đan xen trước khi lan tỏa.

Cả đại điện chìm vào một lớp sương mù đen trắng.

Đổng Thiên Tâm đột nhiên cảm nhận được một luồng khí quen thuộc, hét lớn: “Là nguyện lực!”

Chương 49: Tâm Nguyện Của Họ

Xung quanh là một màn đen mịt mù, đưa tay ra cũng không nhìn thấy ngón.

Mang Trú thở dài, bắt đầu ngâm xướng chú văn, rót sức mạnh Long Thần để khơi dậy trường cảnh nguyện lực.

Những ngọn núi xanh ngắt trải dài, bầu trời xanh trong, cây cỏ non tươi, và cơn gió nhẹ mơn man. Mọi thứ ở đây rực rỡ đến mức phi thực, tựa như hiệu ứng AI, khiến người ta có cảm giác như lạc vào một giấc mộng.

Trên bãi cỏ, một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi ngồi đó, miệng ngậm lá dâu, thổi những giai điệu không rõ ràng. Cậu mặc áo đạo sĩ màu xám, quấn ống chân, đeo một thanh kiếm đào mộc lớn trên lưng. Chuôi kiếm khắc bát quái, búi tóc cố định bằng một cây trâm đào mộc.

“Trang phục này…” Lữ Ngọ lẩm bẩm: “Là của pháp sư trừ yêu vào cuối đời nhà Minh.”

Một chú nai trắng nhảy tới, bất ngờ dừng lại trước thiếu niên, rồi như bị kinh sợ mà lùi lại vài bước. Đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm cậu thiếu niên.

Bộ lông của chú nai trắng như tuyết, hàng mi cũng trắng, đồng tử lấp lánh xanh lam như nước. Phần đuôi của nó có một chùm lông đỏ rực như ngọn lửa.

Thiếu niên nghiêng đầu mỉm cười: “Nai con à, ta đã chiếm chỗ của ngươi sao?” Nụ cười của thiếu niên dịu dàng như gió xuân.

Chú nai lùi thêm vài bước, hoảng hốt chạy mất.

Từ đó, cứ mỗi tháng một lần, thiếu niên lại quay lại nơi ấy, ngồi đúng vị trí cũ, thổi điệu nhạc lá dâu. Những giai điệu từ ngập ngừng, lạc nhịp ban đầu dần trở nên trầm bổng, du dương và uyển chuyển.

Chú nai cũng trở lại, từ e dè, cảnh giác, đến tò mò, thử thách, rồi quen thuộc. Đôi khi nó thậm chí nằm ngủ ngon lành dưới chân thiếu niên.

Hai người ít trò chuyện, chỉ ngồi dưới cùng một bầu trời xanh, cùng tận hưởng làn gió mát lành.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, thiếu niên trưởng thành thành một anh trai tuấn tú. Anh thường phải xa nhà, nhưng mỗi khi trở về, đều đến nơi ấy để thổi lá dâu.

Chú nai cũng lớn lên.

Vào mùa xuân năm anh trai hai mươi tuổi, chú nai lần đầu hóa thành hình người. Cô gái chân trần bước trên bãi cỏ xanh biếc, đến trước mặt anh, cất lên bài ca tình yêu dịu dàng đến nao lòng.

Mái tóc trắng như tuyết của cô tung bay trong gió, rực rỡ như ánh sáng mùa xuân.

Anh trai sững sờ, ánh mắt như bị mê hoặc.

Ánh mắt ấy là tiếng sét ái tình của anh. Ánh mắt ấy là tình cảm âm thầm nảy nở của cô.

Ngày hôm đó, anh biết cô tên là Tiểu Thục. Còn cô gọi anh là A Mục, vì bài nhạc anh thổi nghe êm tai như khúc nhạc của người chăn trâu.

Màn đen trắng dần trở nên đậm đặc hơn, Mang Trú tiếp tục rót thêm sức mạnh Long Thần, khơi mở trường cảnh thứ hai.

A Mục nằm rạp trên đất, nôn ra từng ngụm máu, khắp người là những vết thương sâu thấy cả xương. Thanh kiếm đào mộc đã gãy thành nhiều đoạn.

“Sư phụ?! Con cầu xin người!” A Mục gào lên trong nước mắt: “Xin đừng làm tổn thương cô ấy!”

Trước mặt anh là một người đàn ông trung niên mặc trang phục pháp sư trừ yêu. Gã như không hề nghe thấy lời khẩn cầu, chỉ chăm chú ngắm nhìn Tiểu Thục trong chiếc lồng vàng.

Áo quần Tiểu Thục rách nát, nằm gục trên sàn, nước mắt chan hòa nhìn A Mục đang bị thương nặng.

“Tất nhiên là ta sẽ không làm tổn thương cô rồi.” Sư phụ kia nói với nụ cười tham lam: “Ta sẽ chăm sóc cô thật tốt! Bộ lông của Lộc Thục đúng là bảo vật vô giá mà.”

Gã giơ dao lên, cắt một mảng thịt trên vai Tiểu Thục, cẩn thận nâng trong tay. Mảng thịt ấy hóa trở lại nguyên hình thành một nhúm lông trắng muốt, đẫm những giọt máu trắng tinh khiết.

A Mục gào lên, tiếng hét xé lòng. Còn Tiểu Thục không kêu lên, chỉ nhắm mắt lại, ngẩng đầu cầu xin: “Tôi đồng ý đi theo các người, xin hãy tha cho A Mục.”

Người sư phụ mỉm cười đồng ý, rồi mang theo lồng vàng rời đi.

Sư huynh của A Mục rút kiếm, đâm xuyên qua tim anh, rồi bỏ đi không một lần ngoảnh lại.

Thi thể của A Mục mục rữa nơi hoang dã, bị chó hoang gặm nhấm đến chỉ còn trơ xương trắng. Không biết đã bao lâu trôi qua, một bóng hình mơ hồ từ bộ xương tan nát dần hiện ra, hóa thành hình dáng mờ ảo của A Mục.

Đó chính là nguyện lực hóa hình.

A Mục trong hình dáng nguyện lực ngơ ngác bước đi qua núi non, băng qua sông suối, cho đến khi tìm thấy xác của một tiều phu bị ngã chết trong khe núi. Anh nhập vào thi thể ông ta rồi sống lại lần nữa.

Lữ Ngọ hít sâu một hơi, lẩm bẩm: "Đây là thuật đoạt xá đã thất truyền! Nhưng cơ thể bị đoạt xá thực chất đã chết, không thể duy trì lâu."

A Mục trong thân xác người tiều phu cứ thế tiếp tục bước đi. Anh không ăn, không uống, không ngủ, không nghỉ, kiên trì tìm kiếm dấu vết của Tiểu Thục.

Rất nhanh, cơ thể của tiều phu bắt đầu phân hủy. A Mục lại tìm một xác khác, đoạt xá lần nữa, tiếp tục cuộc tìm kiếm.

Đất trời mênh mông, biển người vô tận, A Mục cứ thế lặp đi lặp lại: chết, đoạt xá, đứng dậy, tìm kiếm, rồi lại chết… Cứ thế tuần hoàn bất tận, không ngừng, không bỏ cuộc.

Một năm… Mười năm… Năm mươi năm… Một trăm năm… Hai trăm năm…

Màn sương đen trắng một lần nữa bao phủ cả không gian. Mọi người đều im lặng, gần như không nỡ nhìn thêm.

Mang Trú hít sâu một hơi, rót thêm sức mạnh Long Thần, khơi dậy cảnh tượng thứ ba.

Lần này, khung cảnh chuyển sang một cung điện tối đen. Tiểu Thục ngồi trong lồng vàng, ngước nhìn bóng tối hư vô. Cơ thể cô đầy vết thương, có vết đã lành, có vết vẫn còn rỉ máu.

Áo quần của người đến rút máu thịt cô dần thay đổi từ thời nhà Minh sang thời nhà Thanh, rồi đến dân quốc, cuối cùng dừng lại ở dáng vẻ của Cao Sĩ.

Tiểu Thục gầy đến mức da bọc xương, giọng khàn khàn hỏi nhỏ: "Anh ấy đâu rồi?"

Cao Sĩ mỉm cười, rút trong áo ra một thanh kiếm đào mộc: "Yên tâm, anh ta lại vừa tái sinh an toàn. Chỉ cần cô ngoan ngoãn ở đây, sống cho tốt, Cao tộc chúng ta đảm bảo đời này anh ta vẫn vinh hoa phú quý, chết già trên giường."

Cao Sĩ nói xong, cười nhạt, lùi lại nửa bước, thu thanh kiếm vào: "Nhưng nếu cô không nghe lời, trốn khỏi đây giống như mười năm trước..."

Tiểu Thục từ từ rũ mắt, khẽ ngẩng đầu nhìn vào bóng tối hư vô bên ngoài chiếc lồng vàng.

Cao Sĩ bật cười lạnh lẽo: "Huống hồ, dù cô có thoát khỏi lồng này, thì cũng không có đường thoát. Cô vĩnh viễn không thể rời khỏi đại trận Tam Hợp Bàn. Hãy từ bỏ đi!"

Cao Sĩ bỏ đi. Tiểu Thục nhắm đôi hàng mi dài trắng muốt, khe khẽ hát một bài ca. Đó là bài hát cô đã hát khi nhìn thấy ánh trăng mười năm trước, trong lần đầu được rời khỏi chiếc lồng.

Trong tiếng ca dịu dàng, cảnh tượng lại thay đổi. Đó là một con phố sáng đèn, những tòa nhà cao tầng trông như khu rừng đen kịt.

Cao Tam Nguyên đứng trước một quán vỉa hè, mắt không rời màn hình tivi bên trong quán.

Trên tivi, cuộc phỏng vấn với Thẩm Ước đang được phát sóng. Thẩm Ước đang trò chuyện vui vẻ về ước mơ của mình, hào hứng hát một câu, khiến người dẫn chương trình không chịu nổi phải cắt ngang.

Nước mắt từ đôi mắt của Cao Tam Nguyên lặng lẽ tuôn rơi, anh nghẹn ngào: "Anh nghe thấy rồi… Tiểu Thục… Anh nghe thấy rồi… bài hát của em…"

Màn sương đen trắng tan đi, tất cả mọi người quay trở lại đại điện.

Thi thể của "Cao Tam Nguyên" nằm trên mặt đất, đã hóa thành vũng máu thối rữa. Xác khô trắng bệch của Lộc Thục nằm bên cạnh, trên người không còn lấy một mảnh da nguyên vẹn.

Bên cạnh hai thi thể, A Mục và Tiểu Thục nắm tay nhau, lặng lẽ nhìn về phía xa. Hình dáng của họ trong suốt, sáng rực, đẹp đến kinh ngạc. Đó là trạng thái cuối cùng của nguyện lực trước khi tan biến.

Đổng Thiên Tâm lau nước mắt, nghẹn ngào hỏi: "Nguyện vọng của hai người… là gì?"

A Mục và Tiểu Thục mỉm cười nhìn nhau, đồng thanh đáp: "Tìm được em (anh), để em (anh) được tự do."

Thẩm Ước mím môi cố nén nước mắt, Lữ Ngọ quay mặt đi, Tả Bách lặng lẽ lau mắt.

Mắt Mang Trú long lanh, nhỏ giọng nói: "Được."

Một trận pháp trong sáng và dịu dàng hạ xuống, bao bọc lấy Tiểu Thục và A Mục. Hai người tựa trán vào nhau, Tiểu Thục hát bài ca định tình của họ.

Đó là tình yêu trong sáng nhất của một người con trai và một người con gái, nỗi nhớ dài dằng dặc, sự tìm kiếm không mệt mỏi, và nguyện vọng đơn giản nhất.

Những con rối người mẹ ôm con của mình, tụ lại quanh trận pháp, cùng nhẹ nhàng hòa ca. Những vệt thâm đen trên khuôn mặt họ biến mất, để lộ nét dịu dàng. Đám trẻ ôm lấy cổ mẹ, khúc khích cười, rồi từng chút một tan biến thành những hạt bụi trong suốt.

“Không thể nào…” Đổng Thiên Tâm gần như không tin vào mắt mình: “Chẳng phải họ vẫn còn cơ hội…”

Lữ Ngọ run rẩy kêu lên: “Mang Trú điện hạ! Họ…”

“Những đứa trẻ này tồn tại nhờ vào yêu khí của Lộc Thục. Khi Lộc Thục biến mất, chúng cũng sẽ tan biến,” Mang Trú khẽ nói: “Các người rối đã bị oán khí xâm thực quá lâu, cơ thể đã bị oán hóa. Điều duy nhất giữ họ lại chính là nguyện lực bảo vệ con cái. Khi đứa trẻ tan biến, người mẹ cũng được giải thoát.”

Mang Trú nhắm mắt, khẽ thở dài: “Với họ, đây có lẽ là kết cục tốt nhất.”

Đến lúc này, Đổng Thiên Tâm mới hiểu, tại sao khi Lữ Ngọ nói rằng các nữ người rối vẫn còn cơ hội hồi phục, Mang Trú lại lộ ra vẻ mặt buồn bã như vậy.

Tiếng hát của Tiểu Thục hòa theo ánh sáng của trận pháp, ngày càng bay cao, một sợi tóc trắng mảnh mai của cô nhẹ nhàng rơi xuống, tan vào trán của Thẩm Ước.

Từ không trung, giọng nói của Tiểu Thục vang lên: “Cảm ơn cậu, vì đã để anh ấy nghe được bài hát của tôi.”

Thẩm Ước bật khóc nức nở.

Thanh kiếm đào mộc nhỏ bé bay khỏi trận pháp, hòa vào lòng bàn tay của Mang Trú.

Lần này, là giọng nói của A Mục: "Điện hạ Chúc Long, cảm tạ ngài!"

Ánh sáng rực rỡ trên bầu trời tan biến, oán khí tích tụ hàng trăm năm trên đảo Nam Kỳ cuối cùng cũng tan theo gió, để lộ bầu trời xanh thẳm.

Không mây, không gió, không âm thanh.

"Gần đây, bài hát mới của ca sĩ Thẩm Ước, Bạch Lộc Thành Sương, nhanh chóng nổi tiếng trên mạng, thu hút sự chú ý và thảo luận sôi nổi. Ca khúc mang đậm chất cổ phong này không chỉ thể hiện phong cách âm nhạc độc đáo và giọng hát xuất sắc của Thẩm Ước, mà còn chạm đến trái tim người nghe qua giai điệu và ca từ sâu lắng."

Đổng Thiên Tâm phun thẳng miếng khoai tây đang ăn dở, Tả Bách đập vỡ một phím trên bàn phím, bình nước của Mang Trú rơi xuống đất.

"Nhiều cư dân mạng bình luận rằng, bài hát này không chỉ có giai điệu đẹp mà ca từ còn chạm đến cảm xúc, giúp họ tìm được khoảnh khắc bình yên giữa cuộc sống bộn bề. Các nhà phê bình âm nhạc còn nhận định giọng hát của Thẩm Ước tựa như thiên âm, là tiếng hát của thần tiên."

"AAAAAA!" Đổng Thiên Tâm nhảy bật khỏi sofa, chỉ vào màn hình mà la hét: "Thẩm Ước nhận được mảnh yêu lực của Lộc Thục, nên có được kỹ năng ca hát bá đạo! Thật tức chết tôi! Chúng ta liều sống liều chết cả ngày trời, cuối cùng lại để anh ta được hưởng lợi lớn!"

Tả Bách đặt tay lên thái dương: "Nói vậy cũng không chính xác, dù sao thanh kiếm đào mộc của A Mục đã trao cho Mang Trú,

hẳn cũng chứa năng lực đặc biệt nào đó."

Đổng Thiên Tâm và Tả Bách cùng liếc về phía Mang Trú.

Mang Trú căng thẳng nhặt bình nước lên, lặng lẽ đặt lại trên ban công, thậm chí không dám nhìn hai người kia.

Tả Bách nghiêm túc: "Dự án này là công sức của cả nhóm. Chúng ta có quyền yêu cầu chia sẻ thông tin về kỹ năng đặc biệt!"

Đổng Thiên Tâm phấn khích: "Người thấy đều có phần!"

Ánh mắt Mang Trú lảng tránh, định lén chuồn theo chân tường, nhưng đúng lúc đó, chuông cửa reo lên. Mang Trú vội lướt đến cửa, mở ra, im lặng nửa giây, rồi rầm một tiếng, đóng sầm cửa lại.

Chuông cửa bắt đầu reo liên tục.

Đổng Thiên Tâm tò mò tiến lại gần: "Ai vậy?"

Mang Trú quay lưng áp chặt vào cửa, mặt cau có: "Không có ai sao!"

Chuông cửa vẫn reo không ngừng.

Đổng Thiên Tâm: "Tôi không điếc."

Mang Trú nghẹn cổ trả lời: "Nhầm nhà rồi!"

Đổng Thiên Tâm gạt Mang Trú ra, mở cửa.

Gương mặt tươi cười của Thẩm Ước hiện ra ở cửa: "Chào mọi người, tôi là hàng xóm mới chuyển đến tầng trên. Tôi tên là Thẩm Ước, mong được giúp đỡ từ nay về sau…"

Rầm! Đổng Thiên Tâm đóng sập cửa.

Mang Trú nghiến răng: “Bảo đừng mở mà cô không nghe.”

Giọng Thẩm Ước còn lớn hơn cả chuông cửa: “Tôi có mang bánh ngọt ngon đến cho mọi người đây! Nếu không mở cửa, tôi sẽ hát đó nha! Dù giờ tôi hát không còn lạc nhịp nữa, nhưng nếu muốn, tôi hoàn toàn có thể hát lạc nhịp đấy nha!”

Mang Trú không chịu nổi nữa, kéo cửa ra: “Câm miệng!”

Thẩm Ước cầm một chiếc micro bluetooth, bắt đầu hát lớn: “A~ a~ a~ a~!”

“Ta giết mi!”

“A~ a~ a~ a~ ~~”

Tả Bách và Cát Dương Chỉ Chỉ trên màn hình đồng thời đeo tai nghe chống ồn, thở dài bất lực.

Đổng Thiên Tâm lặng lẽ đi ra ban công tưới cây.

Bông hoa đỏ nhỏ run rẩy trước giọng hát lạc nhịp của Thẩm Ước. Đổng Thiên Tâm khẽ vuốt lá nó: “Ồn thật đấy.”

Bông hoa dựng thẳng một chiếc lá, trông như đang bịt tai.

“Nhưng mà…” Đổng Thiên Tâm mỉm cười: “Càng ngày càng đông vui rồi.”

Bông hoa nhỏ lung lay trong gió, như không đồng tình với sự lạc quan của Đổng Thiên Tâm.

Tiểu Kịch Trường:

Lúc nửa đêm, Mang Trú ngồi xếp bằng trên ban công, lặng lẽ nhìn thanh kiếm đào mộc lơ lửng trong lòng bàn tay.

Giọng nói cuối cùng của A Mục như vẫn còn vang vọng bên tai: “Thanh kiếm này đã chọn ngài, nghĩa là ngài đã tìm được người đáng để ngài hy sinh tất cả. Chỉ mong ngài mãi mãi không phải rút nó ra.”

Mang Trú nhíu mày, hàng lông mi dài che khuất ánh mắt. Hồi lâu sau…

“Tộc Chúc Long sinh ra vì tam giới, sẽ không bao giờ hy sinh tất cả chỉ vì một người.”

Mang Trú thu thanh kiếm đào mộc lại, nhẹ lắc cổ tay, một chiếc muỗng múc dưa hấu từ trong tay áo rơi xuống.

Những ngón tay trắng ngọc khẽ vuốt cán muỗng, như thuyết phục lại vừa nhấn mạnh: “Không bao giờ!”

Ánh trăng chiếu rọi, bông hoa nhỏ trong chậu khe khẽ rủ cánh, như thể đang thở dài vô tận.

Chương 50: [Phần 6. “Ngày Mai Là Một Ngày Đẹp Trời”] Nhà Có Ma

2 giờ sáng, Đổng Thiên Tâm vẫn đang thức khuya đọc tiểu thuyết.

Cuốn tiểu thuyết mới phát hiện tên là Tiên Kiếp Duyên, thuộc thể loại tu tiên, cô đang đọc đến đoạn cao trào. Nữ chính Thạch Thanh phát hiện manh mối quan trọng về thân phận phản diện, danh tính của BOSS gần như đã lộ rõ.

Đổng Thiên Tâm đọc đến mức tập trung cao độ, thậm chí từng sợi tóc cũng như đang căng thẳng theo thì đột nhiên, từ phòng khách vang lên tiếng rì rầm như ai đó đang nói chuyện.

Dòng suy nghĩ bị ngắt quãng, không khí hồi hộp biến mất.

Đổng Thiên Tâm bất lực hét lên: “Thức khuya dễ đột quỵ lắm đấy, hai học giả các người ngủ sớm chút đi!”

Đã gần cuối tháng, đúng mùa cao điểm thi đại học và tổng kết dự án. Tả Bách vì chỉ tiêu KPI và tiền lương đã ngày đêm cắm đầu soạn đề, chấm bài, vừa chấm vừa than phiền. Đồng thời, anh còn làm báo cáo, theo dõi dự án, đốc thúc nghiên cứu sinh viết luận, dán hóa đơn hoàn phí…

Mang Trú vì muốn thể hiện “tình bạn cách mạng” với Tả Bách mà bắt đầu thức khuya cùng. Anh ta mượn tài khoản của Tả Bách để tải về rất nhiều bài luận kỳ quặc từ trang mạng như: Khám phá nguyên lý Bát Quái trong bố cục trận pháp cổ đại và

mối liên hệ với logic nhị phân, Diễn biến logic toán học từ Kinh Dịch đến khoa học môi trường hiện đại, hay Nghiên cứu logic toán học trong quy hoạch phong thủy và trật tự vũ trụ.

Đổng Thiên Tâm thậm chí còn tưởng rằng "ngài rồng kiêu ngạo" Mang Trú sắp đăng ký làm nghiên cứu sinh cho Tả Bách nữa.

Tuần trước, hai người này hầu như chỉ ngủ lúc 4 giờ sáng. Hôm kia thức trắng đêm, hôm qua ngủ lúc 3 giờ rưỡi sáng.

Sáng nay, Đổng Thiên Tâm vừa thức dậy đã thấy sáu quầng thâm đen to đùng (kể cả kính của Tả Bách cũng bị nhìn ra "thâm"). Thực sự là quá "chướng mắt".

Sau bao ngày thức đêm, cả hai người đã kiệt sức, hứa hẹn tối nay nhất định sẽ ngủ sớm…

Nhưng từ phòng khách lại vang lên tiếng bước chân "cộp cộp". Đổng Thiên Tâm không nhịn được nữa, lập tức đứng bật dậy, lướt đến phòng khách, quát lớn: "Quá đáng vừa thôi! Không ngủ thì cũng đừng làm phiền người khác…"

Phòng khách trống không. Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu lên ghế sofa và bàn trà. Đồng hồ kêu tích tắc từng giây.

Đổng Thiên Tâm ngẩn người: "Lạ nhỉ?"

Lại vang lên tiếng cười… là tiếng cười trong trẻo của trẻ nhỏ.

Trên cửa kính ban công xuất hiện những bóng đen mờ ảo, hình dáng kỳ dị. Có bóng giống ba sừng, có bóng bốn góc, có bóng trông như có móng vuốt. Chúng đùa giỡn trèo qua trèo lại, bỗng phát hiện Đổng Thiên Tâm, đồng loạt dán mặt lên kính, đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lá kỳ quái.

Đổng Thiên Tâm rùng mình, ký ức kinh hoàng tại hành lang trên đảo Nam Kỳ lập tức ùa về.

“AAAAAA…!!!”

Đổng Thiên Tâm dùng tốc độ nhanh nhất trong đời lao vào phòng Mang Trú, đâm sầm vào giường anh ta. Lực va chạm cực mạnh khiến Mang Trú mở to mắt, phát ra một tiếng rên khó chịu.

Đổng Thiên Tâm vùi mặt vào hõm cổ Mang Trú, tay chân ôm chặt lấy anh ta như bạch tuộc: “Có ma! Có ma! Có ma!!!”

Mang Trú hai tay nắm chặt ga giường, nghiến răng: “Thả ra! Xuống ngay!”

Đổng Thiên Tâm tức giận ngẩng đầu: “Nhà bị ma ám rồi! Còn không mau…”

Lời nói nghẹn lại.

Cô nhận ra tình hình lúc này không ổn.

Mang Trú vốn mang thân rồng, không sợ lạnh. Dù là thời tiết gì, anh ta cũng chỉ mặc áo mỏng, ngủ cũng không cần chăn, chỉ dùng một tấm chăn nhỏ phủ bụng cho có lệ.

Bộ đồ ngủ của Mang Trú bằng lụa cao cấp, mềm mỏng và thoáng mát. Trong khi váy ngủ của Đổng Thiên Tâm là loại vải cotton rẻ tiền, mua trên mạng giá cực rẻ. Chất liệu mỏng đến mức cô định trả hàng nhưng ngại phiền, đành dùng tạm.

Giờ đây, hai người dính chặt lấy nhau, chỉ cách nhau hai lớp vải mỏng manh, khiến từng cử động nhỏ nhất cũng trở nên rõ rệt.

Đổng Thiên Tâm cảm nhận được cơ bắp căng cứng của Mang Trú, làn da anh ta co lại, nhịp tim và mạch máu đập dồn dập. Từ người anh ta phát ra một luồng khí đầy mờ ám, lan tỏa khắp phòng.

Mang Trú nuốt khan, như thể không nuốt nổi bất kỳ thứ gì, há miệng, cố hít một hơi thật sâu để kìm chế.

Đổng Thiên Tâm cảm giác nhịp tim của mình bị hút theo hơi thở đó. Cô cứng người, chậm rãi buông Mang Trú, cẩn thận lùi xuống khỏi giường…

Đột nhiên, ánh mắt Mang Trú co lại, anh ta xoay người, lập tức đảo ngược vị trí hai người.

Đổng Thiên Tâm nằm ép trên tấm ga trải giường mềm mại, nóng hổi. Tay chân co rúm lại, trong khi Mang Trú chống tay lên, giữ khoảng cách vừa đủ, nhưng từng khớp xương của anh ta phát ra tiếng kêu "rắc rắc" do siết chặt.

Anh ta không chớp mắt, đôi mắt vàng rực với đồng tử dọc lấp lánh trong ánh trăng, yết hầu di chuyển chậm rãi…

Đổng Thiên Tâm dựng tóc gáy, cả người run rẩy, linh cảm sinh tồn dấy lên cảm giác nguy hiểm tột cùng.

Mang Trú muốn ăn thịt cô!

Mang Trú muốn nuốt sống cô!

"A-a-anh… bình tĩnh!" Đổng Thiên Tâm từ từ nhích người về phía mép giường: "Tôi… tôi sẽ hâm nóng cơm nguội cho anh!"

Đột nhiên, Mang Trú siết chặt hàm răng, rồi bộp bộp, đôi tai mèo lộ ra, đầu tai đỏ rực.

Nhịp tim của Đổng Thiên Tâm như ngừng mất một nhịp.

Ánh mắt của Mang Trú dịu đi, từ vàng rực biến thành màu đen mềm mại. Khuôn mặt anh thoáng hiện vẻ tủi thân, cả người run lên.

Ngay lúc đó, một giọng nói vọng vào từ ngoài phòng: “Mang Trú, anh có nghe…”

Tả Bách bất ngờ bước vào phòng ngủ.

Mang Trú cứng đơ, Đổng Thiên Tâm hóa đá.

Tả Bách dừng lại nửa giây, thản nhiên che mắt Cát Dương Chỉ Chỉ đang hiện trên màn hình điện thoại, nhẹ nhàng quay lưng đi: “Xin lỗi đã làm phiền.” Còn chu đáo khép cửa lại.

Hai người trên giường vẫn giữ nguyên tư thế cũ, cứng đờ. Một giây, hai giây, ba giây trôi qua…

Bỗng Mang Trú bật dậy, cuộn mình vào góc giường, tay chân luống cuống kéo chăn quấn kín người, như một cái kén. Anh nhìn Đổng Thiên Tâm cảnh giác.

“Hả? Gì thế này!?” Đổng Thiên Tâm hét lên.

Lại có tiếng gõ cửa. Tả Bách đẩy cửa vào lần nữa, vẻ mặt bất lực: “Xin lỗi, nhưng… hình như nhà đang có ma.”

Ánh mắt anh lướt qua Đổng Thiên Tâm và Mang Trú, rồi thở dài: “Mà này, Đổng Thiên Tâm, tiết chế một chút được không?”

Cánh cửa đóng lại lần nữa.

Mang Trú đứng dậy, bẻ cổ áo, rón rén lách ra khỏi phòng qua khe cửa.

Đổng Thiên Tâm ngồi bệt trên giường, hai tay vò tóc: “Không phải tôi! Tôi trong sạch mà!!!”

Đổng Thiên Tâm và Tả Bách cùng trốn sau ghế sofa, chỉ ló ra sáu con mắt. Cát Dương Chỉ Chỉ hiện trên màn hình điện thoại, được đặt làm trinh sát phía trước.

Trên ban công, những bóng đen nhỏ lượn qua lượn lại. Tiếng cười trẻ con vang to hơn, thậm chí còn thêm tiếng bước chân lộn xộn.

“Dựa vào bóng và âm thanh, trông giống… âm linh?” Đổng Thiên Tâm nghi hoặc.

“Hay là Zashiki-warashi?” Tả Bách đoán.

“Zashiki-warashi không phải là yêu quái Nhật Bản à?”

“Biết đâu chúng đang trao đổi văn hóa, sang đây du học thì sao?”

Mang Trú khoanh tay, thở dài, rồi bước thẳng ra ban công.

“Cẩn thận nhé!” Ba người hốt hoảng hét lên.

Mang Trú đứng yên, nhìn một hồi, rồi ngạc nhiên nhíu mày: “Các người ra đây xem này.”

Cả ba người rón rén tiến đến, vừa nhìn thì lập tức sững sờ.

Dưới ánh trăng trong trẻo, có năm sinh vật nhỏ bé đang chạy nhảy trên giá để chậu cây ngoài ban công. Chúng cao chưa đến 10 cm, có ba nhánh trên đầu, đôi mắt to tròn kiểu hoạt hình, tay chân ngắn ngủn, trông như những mô hình đáng yêu.

Một cô bé trong bộ váy đỏ với đóa hoa đỏ trên đầu. Bốn sinh vật còn lại trông giống con trai, tóc mô phỏng theo cây hoa đá, có màu xanh lục, tím, xanh lam và vàng.

Nhìn kỹ lại, đây chẳng phải là những cây hoa đá giả mà Đổng Thiên Tâm đã mua sao?

Năm sinh vật nhỏ này đang bận rộn khám phá thế giới. Cây hoa đá xanh và xanh lam đang chơi trượt cầu thang trên giá để chậu. Cây tím bới đất trong chậu cây. Cây vàng đu trên vòi bình tưới nước như đang chơi xích đu.

Còn cô bé hoa đỏ nghịch ngợm bò lên thanh phơi đồ, nghiêng người nhìn xuống từ ban công. Một cơn gió thổi qua, bông hoa trên đầu quá lớn khiến cô mất thăng bằng, lảo đảo ngã xuống.

Ba người kinh hoàng hét lên. Mang Trú kịp thời giơ tay bắt lấy cô bé, rồi nhẹ nhàng đặt lại vào chậu cây.

Bốn cây hoa đá vội chạy đến vây quanh cô bé, nắm tay nhau cúi đầu chào.

"Yiyiya, wuwuwa…" Chúng múa máy tay chân, như đang cố nói điều gì đó.

Đổng Thiên Tâm kinh ngạc, há hốc miệng: "Đám cây hoa đá này… mua về cũng chẳng rẻ! Thế mà giờ hóa tinh luôn rồi sao? Hóa tinh rồi liệu có phai màu không?"

Mang Trú bình thản: "Không phải yêu quái, chỉ là mấy tiểu tinh quái vừa mới hóa hình thôi."

Cát Dương Chỉ Chỉ bật lên từ điện thoại, lắc đầu: "Bông hoa hóa tinh thì không nói, ít nhất nó còn là vật sống. Nhưng cây giả mà cũng hóa tinh được? Khoa học kiểu gì vậy?"

Đổng Thiên Tâm bóp trán, thở dài: "Đến nước này rồi, còn bận tâm xem có khoa học hay không nữa à?"

Dẫu vậy, Tả Bách… người luôn kiên trì truy cứu lý thuyết… vẫn không từ bỏ. Anh đẩy gọng kính, tiến lại gần quan sát năm tiểu tinh quái từ xa đến gần. Sau một hồi, anh gật đầu: "Có thể đưa ra giả thuyết: bông hoa và cây hoa đá hóa tinh là nhờ được tưới sức mạnh Long Thần, lại được khí của tộc Hoạn Long nuôi dưỡng mà thành."

Năm tiểu tinh quái đồng thanh reo hò: "Yiyo yiyo!"

Đổng Thiên Tâm tò mò: "Chúng đang nói gì thế?"

Mang Trú nhún vai: “Không hiểu.”

Tả Bách tự tin: “Rõ ràng là chúng đang khen ngợi giả thuyết của tôi.”

Năm tiểu tinh quái nhảy xuống mép chậu cây, ngước nhìn Đổng Thiên Tâm một hồi, sau đó chạy vòng quanh Tả Bách, cuối cùng đứng trước mặt Mang Trú với vẻ lúng túng. Năm cái đầu nhỏ rụt lại gần nhau, líu ríu bàn bạc, nét mặt nghiêm nghị như đang họp hội đồng.

Đổng Thiên Tâm nhìn mà phát cuồng: “Dễ thương quá đi mất! Chúng đang làm gì vậy?”

Mang Trú giải thích: “Tiểu tinh quái mới hóa hình rất yếu, chúng cần tìm một chủ nhân mạnh mẽ để bảo vệ.”

Sau khi thương lượng xong, năm tinh quái chia thành hai nhóm. Bông hoa nhỏ chạy đến trước mặt Đổng Thiên Tâm, nâng váy cúi chào theo kiểu tiểu thư cổ đại, sau đó dang rộng tay.

Đổng Thiên Tâm hỏi, đầy phấn khích: “Cô muốn tôi làm chủ nhân của cô à? Cô chắc chứ?”

Bông hoa gật đầu ngoan ngoãn.

“Không thành vấn đề!” Đổng Thiên Tâm vui vẻ ôm lấy bông hoa nhỏ. Cô bé xoay tròn một vòng trong tay Đổng Thiên Tâm, cánh hoa trên đầu tỏa ra một luồng sáng trắng, lấp lánh tan vào lòng bàn tay cô.

Đổng Thiên Tâm cảm nhận luồng ấm áp từ bàn tay bông hoa nhỏ lan tỏa khắp cơ thể, như một nghi thức nhận chủ.

Trong khi đó, bốn cây hoa đá đồng loạt nhìn trúng Mang Trú. Chúng nắm tay nhau, ngước đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn anh.

Mang Trú nhăn mặt, lạnh lùng quát: “Biến đi!”

Bốn tinh quái phồng má giận dỗi, túm tụm bàn bạc lần nữa, rồi bất ngờ nhảy lên người Mang Trú.

Mang Trú hét lên hoảng hốt: “Xuống ngay!”

Nhưng bốn cây hoa đá chẳng hề nao núng, bám vào nếp áo leo lên. Mang Trú vừa giậm chân vừa hét, rõ ràng anh không dám dùng tay gỡ chúng xuống.

Cuối cùng, bốn tinh quái leo lên vai Mang Trú, mỗi bên hai đứa, bám chặt áo, ngồi yên. Đầu chúng cùng lúc phát sáng, ánh sáng xanh lam, xanh lục, tím và vàng hòa thành những quả cầu nhỏ bay lên, rồi thẳng tiến vào mu bàn tay của Mang Trú.

Bốn cây hoa đá reo vang: “Wawawa…Yeah!”

Đổng Thiên Tâm phì cười: “Chúng nhận chủ thành công rồi à?”

Tả Bách gật đầu: “Hẳn là vậy.”

Cát Dương Chỉ Chỉ thì thở dài: “Thế mà cũng được cơ à?”

Bốn cây hoa đá đồng thanh hoan hô: “Yiyiyo…Yeah!”

Sắc mặt Mang Trú biến đổi liên tục: xanh, lục, vàng, tím, cuối cùng đen thui như than.

“Biến đi! Mau giải trừ khế ước ngay!”

Bốn tinh quái đồng thanh: “Yiyiyo! Oh yeah!”

Tả Bách lắc đầu: “Rõ ràng, đám hoa đá này có chút… ngớ ngẩn.”

Đổng Thiên Tâm và bông hoa nhỏ bật cười khúc khích.

Chương 51: Chú Rồng Ngốc Khẩu Thị Tâm Phi

“Ha ha ha, cái gì thế kia?!” Thẩm Ước chỉ vào Mang Trú, cười ngặt nghẽo, nghiêng ngả không thôi.

Mang Trú mặt mày nhăn nhó, ngồi ăn bánh bao xá xíu, trên đầu có bốn cây hoa đá đang xếp thành vòng tròn ríu rít trò chuyện.

Nguyệt Hạ nhìn bông hoa nhỏ trên vai Đổng Thiên Tâm, mắt sáng như sao: “Dễ thương quá, nó còn biết cười kìa, mắt to thế này. Có sản xuất hàng loạt được không? Cho tôi một con đi!”

Đổng Thiên Tâm lúng túng: “Ờ… chắc không được đâu…”

Lữ Ngọ gắp cho Nguyệt Hạ một bát cháo trứng bắc thảo thịt nạc: “Đừng lo, đợi tụi nó lớn chút, ổn định rồi, tôi sẽ bảo Mang Trú tặng cô một con.”

Nguyệt Hạ hào hứng: “Thật á?” Cô vuốt nhẹ cánh hoa trên đầu bông hoa nhỏ, lấy điện thoại ra và gõ nhanh: “Tôi quen mấy cao thủ trong giới búp bê, hay là đặt vài bộ váy cho nó đi.”

Chỉ lát sau, đối phương gửi tới mấy chục mẫu thiết kế tham khảo. Đổng Thiên Tâm, Nguyệt Hạ và bông hoa nhỏ chụm đầu vào màn hình điện thoại, chọn đến hoa cả mắt.

Nguyệt Hạ: “Bộ kiểu Hán phục thời Minh này đẹp ghê!”

Đổng Thiên Tâm: “Bộ phong cách công chúa Disney này xinh quá!”

Bông hoa nhỏ: “Á y y ô ô~”

Mang Trú nhai bánh bao, má phồng lên, vừa nhai vừa lén lút ngó sang. Cổ anh ngày càng vươn dài, đầu bốn cây hoa đá cũng thò ra hóng hớt.

Đổng Thiên Tâm bất thình lình quay lại: “Anh cũng muốn đặt vài bộ cho Tiểu Hoàng, Tiểu Lục, Tiểu Tử và Tiểu Lam à?”

Mang Trú vội nuốt chửng: “Chúng xấu xí thế, mang ra ngoài chỉ tổ làm mất mặt tộc Chúc Long.”

Bốn cây hoa đá lập tức nhảy dựng lên, phản đối dữ dội.

Giọng Mang Trú nhỏ dần: “Ừm, có đồ nam không?”

Đổng Thiên Tâm dở khóc dở cười: “Con rồng ngốc này cứ phải khẩu thị tâm phi à?”

Vậy là họ đặt tổng cộng hai mươi bộ quần áo: bốn bộ cho bông hoa nhỏ, mười sáu bộ cho bốn cây hoa đá (mỗi cây bốn bộ).

Bốn cây hoa đá vui mừng nhảy cẫng lên, bám lấy Mang Trú hớn hở. Trán Mang Trú nổi gân xanh, giận dữ gầm lên. Còn Thẩm Ước thì cười đến suýt ngất.

Tả Bách gõ bàn: “Cả nhà yên lặng nào, hôm nay đông đủ rồi, tranh thủ họp nhóm một chút đi.”

Cát Dương Chỉ Chỉ kéo ra một biểu ngữ từ màn hình điện thoại: “Họp nhóm lần hai dự án Long Thần… Tóm tắt bài học từ sự kiện Nam Kỳ Đảo.”

Thẩm Ước chỉ vào mũi mình, giọng oang oang: “Từ lúc nào tôi thành người trong nhóm thế hả?!”

Tả Bách: “Anh ăn chực bữa sáng của chúng tôi cả tuần rồi, không làm không có ăn.”

Thẩm Ước nghẹn lời.

Nguyệt Hạ vui vẻ: “Kể từ khi tốt nghiệp đại học đến giờ, cũng lâu rồi tôi chưa họp nhóm. Thú vị đấy, hôm nay thảo luận gì vậy?”

Cát Dương Chỉ Chỉ mở slide trình chiếu: “Chủ đề một: Báo cáo tình hình điều tra lớp học trực tuyến của Cao Sĩ.”

Giọng Tả Bách đều đều: “Cao Sĩ đã tổ chức ba khóa học trực tuyến, nội dung chủ yếu giảng dạy phiên bản đơn giản hóa của Trận pháp Cải Mệnh. Tạm gọi là Trập pháp Cải Mệnh 2 để tiện nghiên cứu.”

Anh mở thêm một slide khác, trên đó là vài biểu đồ phức tạp so sánh giữa Đại Trận Tam Hợp Bàn, Trận pháp Cải Mệnh và Trập pháp Cải Mệnh 2:

“Qua đối chiếu, có thể thấy rõ ba trận pháp này cùng một hệ. Trận pháp Cải Mệnh là phiên bản rút gọn của Đại Trận Tam Hợp Bàn, còn Trập pháp Cải Mệnh 2 là phiên bản đơn giản hóa hơn nữa.” Tả Bách kết luận.

Đổng Thiên Tâm tóm gọn: “Vậy tức là Trập pháp Cải Mệnh 2 cũng tương đương một phiên bản nhỏ của Tam Hợp Bàn?”

Tả Bách gật đầu: “Uy lực của Trập pháp Cải Mệnh chỉ bằng một phần mười nghìn của Đại Trận Tam Hợp Bàn, còn Trập pháp Cải Mệnh 2 chỉ bằng một phần mười của Trập pháp Cải Mệnh. Vấn đề là, ba khóa học trực tuyến của Cao Sĩ có tổng cộng 999 học viên.”

Lữ Ngọ than thở: “Con số này xui xẻo thật!”

Cát Dương Chỉ Chỉ tiếp tục: “Chúng tôi đã truy vết IP của 999 người này. Phần lớn họ sử dụng máy chủ nước ngoài để che giấu địa chỉ. Mất gần một tháng, chúng tôi mới tạm thời xác định được vài nghi phạm.”

Danh sách gồm năm người, tất cả đều là KOL (người có ảnh hưởng lớn trên mạng xã hội):

Linh Lan Sắc Cầu Vồng, lĩnh vực: mỹ phẩm, làm đẹp, thẩm mỹ; người theo dõi: 3 triệu

Kim Sắc Hoàng Đại, lĩnh vực: video ngắn; người theo dõi: 4,2 triệu

Thu Thu, lĩnh vực: bình luận phim ảnh; người theo dõi: 1,89 triệu

Ai Biết Tương Lai, lĩnh vực: nhảy múa; người theo dõi: 5,06 triệu

Anh Hai Thứ Hai, lĩnh vực: bình luận xã hội, ý kiến sắc bén; người theo dõi: 10,06 triệu

Tả Bách kết luận: "Như mọi người thấy, cả năm người này đều là KOL có triệu lượt theo dõi. Nhất là Anh Hai Thứ Hai, chỉ trong chưa đầy bốn tháng, số người theo dõi đã vượt mười triệu, phí quảng cáo trên livestream lên tới 800 nghìn tệ."

Mọi người đều kinh ngạc.

Đổng Thiên Tâm chống tay lên đầu: "Cảm giác tiền chẳng còn giá trị gì cả!"

Thẩm Ước thắc mắc: "Ngày nào tôi cũng lướt điện thoại, sao lại chưa từng nghe đến ai trong số họ thế?"

Tả Bách giải thích: "Đây chính là hiệu ứng bong bóng thông tin. Hiện tại, Cát Dương Chỉ Chỉ sẽ tiếp tục theo dõi hoạt động và động thái mạng của năm người này. Nếu phát hiện điều bất thường, sẽ thông báo kịp thời."

Cát Dương Chỉ Chỉ vỗ bụng cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Chủ đề 2: Nghiên cứu cơ chế tương tác giữa ô nhiễm đại dương và năng lượng cảm xúc tiêu cực (oán khí)

Mọi người: “Hả?”

Lữ Ngọ hắng giọng: “Chủ đề này do Lữ tộc đề xuất, để tôi… đại diện Lữ tộc… giải thích.” Anh không quên nháy mắt rất phong cách với Nguyệt Hạ.

Mọi người: “…”

“Trong nhiều năm qua, với tốc độ gia tăng của quá trình công nghiệp hóa và đô thị hóa, chất lượng môi trường biển đã liên tục suy giảm. Lữ tộc đã tiến hành giám sát và vừa hoàn thành báo cáo này.”

Mang Trú không nhịn được cắt ngang: “Nói kết luận đi.”

Lữ Ngọ nghẹn lời: “Kết luận là ô nhiễm đại dương khiến môi trường sống của các tinh linh và tinh quái trong biển ngày càng tồi tệ. Oán khí của chúng đang gia tăng nhanh chóng, đây là một xu hướng rất đáng lo ngại.”

Đổng Thiên Tâm thoáng ngẩn người: Trong trí nhớ của cô, từ khi Mang Trú tỉnh dậy, mỗi hoàng hôn anh đều ngắm biển và bầu trời. Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này sao?

Mang Trú chỉ lạnh nhạt đáp: “Biết rồi.”

Chủ đề 3: Chia sẻ thông tin về năng lực đặc biệt phát hiện trong sự kiện Nam Kỳ Đảo

Tả Bách hỏi: “Mang Trú, anh vẫn kiên quyết giữ bí mật về năng lực đặc biệt này sao?”

Mang Trú quay đầu đi, cổ cứng đờ. Bốn cây hoa đá trên đầu cũng đồng loạt quay lưng lại với Tả Bách, đồng thanh “Hứ” một tiếng.

Mọi người: "…"

Rõ ràng là thú cưng học theo chủ nhân.

Chuyển sang trò chuyện bên lề.

Tả Bách hỏi Thẩm Ước: "Sao rồi, đại minh tinh, dạo này công việc thế nào?"

Thẩm Ước ngẩng cao đầu tự hào: "Tuần trước, bộ phim đóng máy, nhạc phim OST đã thu âm xong. Đĩa đơn Bạch Lộc Vi Sương doanh thu vượt 100 triệu. Album mới đã chốt nhà sản xuất. Quý tới, tôi sẽ làm khách mời tại chương trình âm nhạc ăn khách nhất. Và…ừm hừm!"

Anh đứng dậy, cúi đầu chào bên trái, bên phải: "Kể từ hôm nay, tôi chính thức trở thành khách mời thường trực của chương trình phát thanh đêm Lắng Nghe Trái Tim Bạn thuộc tập đoàn Truyền thông Loan Điểu! Mọi người vỗ tay đi nào!"

Mọi người ngẩn ra, không ai vỗ tay.

Lữ Ngọ: "Giờ này còn ai nghe phát thanh? Chương trình đó là gì thế?"

Thẩm Ước ngạc nhiên: "Lắng Nghe Trái Tim Bạn mà! Tôi nghe từ nhỏ đến lớn, siêu nổi tiếng luôn đó!"

Cát Dương Chỉ Chỉ mở tư liệu: "Lắng Nghe Trái Tim Bạn là một chương trình phát thanh trò chuyện tâm lý đêm khuya, phát sóng từ thứ Hai đến Chủ Nhật vào lúc 23:00 – 24:00. Đối tượng chính là người dân đô thị từ 18 đến 65 tuổi, nhất là những người đối mặt với áp lực cuộc sống, khó khăn tình cảm, hoặc bế tắc trong nghề nghiệp.

Mục tiêu chương trình: Cung cấp một nền tảng ấm áp để chia sẻ, giúp người nghe giải tỏa áp lực và tìm cách giải quyết vấn đề

qua sự lắng nghe và tư vấn chuyên nghiệp."

Nguyệt Hạ bổ sung: "Thực tế, chương trình này vốn là phát thanh, nhưng từ năm năm trước đã bắt đầu chuyển đổi đa phương tiện, phát sóng đồng thời trên cả nền tảng mạng và đài phát thanh, kết hợp với chiến lược marketing của Tập đoàn Loan Điểu. Ảnh hưởng và danh tiếng đều đứng hàng đầu quốc gia."

Quan trọng nhất là mọi người đã quá quen thuộc với gương mặt của Thẩm Ước. Giờ anh muốn chuyển mình làm ca sĩ thì cần một nền tảng tập trung vào giọng hát. Chương trình này là lựa chọn tốt nhất."

Thẩm Ước phấn khích: "Tối nay là tập phát sóng đầu tiên, cũng là lần đầu tiên tôi trình bày trực tiếp ca khúc mới Ngày Mai Trời Lại Sáng. Ý nghĩa rất đặc biệt đó!"

Anh đặt chân lên ghế, không biết từ đâu rút ra chiếc micro bluetooth, bắt đầu hát:

"Ánh đèn phố xa xa…

Những ngôi sao cũng thầm lặng…

Giấc mơ luôn thật mơ hồ…

Cuối cùng ngủ ngon một giấc…

Bình yên nằm giữa đất trời…

Tay chân sáng rực bước giữa làn gió…

Cánh chim xanh vút qua bầu trời…

Ngày mai trời lại sáng…"

Đây là lần thứ hai Đổng Thiên Tâm nghe giọng hát "bình thường" của Thẩm Ước. So với lần trước ở đảo Nam Kỳ, lần này càng khiến cô rung động. Giọng hát của anh không còn vẻ u sầu, thanh thoát như khi mang năng lực của Lộc Thục. Thay vào đó, nó tràn đầy hy vọng và khích lệ, khiến lòng người dâng trào cảm xúc mãnh liệt, không nguôi.

Mọi người lặng đi trong giây lát, sau đó bất giác vỗ tay tán thưởng màn trình diễn của Thẩm Ước.

Mang Trú "hừ" một tiếng, không vỗ tay cũng chẳng thèm chê bai, xem như đã rất nể mặt. Bốn cây hoa đá trên đầu anh thì như bị mê hoặc, còn Tiểu Hoa thì nhảy tưng tưng trên tay Đổng Thiên Tâm, hớn hở reo hò.

Dù không hiểu Tiểu Hoa đang nói gì, Đổng Thiên Tâm vẫn cảm nhận được ý muốn của nó.

"Có thể nào tôi đến nghe buổi phát sóng trực tiếp không, giám đốc Nguyệt?" Đổng Thiên Tâm hỏi.

Nguyệt Hạ cười đáp: "Tất nhiên rồi! Lúc nào cũng hoan nghênh, hôm nay cũng được luôn!"

Lữ Ngọ chen vào: "Tôi cũng muốn đi!"

Tả Bách thì từ chối: "Tối nay tôi có lớp."

Cát Dương Chỉ Chỉ trên màn hình cũng thêm vào: "Cộng một."

Bốn cây hoa đá sốt ruột nhảy nhót trên đầu Mang Trú, nhưng anh hừ một tiếng: "Ta. Không. Đi!"

Bốn cây hoa đá lập tức "hu hu hu" rồi "ri ri ri" vừa khóc vừa lăn lộn.

"Ta đã nói là không đi, là không đi!"

*

10 tiếng sau, vào 7 giờ tối.

Mang Trú ngồi trong xe bảo mẫu, cổ đeo thẻ nhân viên, khuôn mặt đen như mực. Bốn cây hoa đá yên vị trên vai anh, lắc lư ca khúc khải hoàn.

Đổng Thiên Tâm cười đến không chịu nổi: "Ai đó từng bảo giữ lời như đinh đóng cột mà?"

Mang Trú lạnh lùng đáp: "Chúng kéo tóc ta, rụng đến mười sợi lận đó."

"Phì!"

*

Tòa nhà Truyền thông Loan Điểu.

Bên ngoài xe, tiếng hò reo của người hâm mộ vọng lại. Cách khoảng 500 mét là tòa nhà Tập đoàn Truyền thông Loan Điểu.

Loan Điểu là một tập đoàn truyền thông cấp tỉnh, sở hữu hai kênh truyền hình vệ tinh, năm kênh truyền hình mặt đất, sáu tần số phát thanh, một nền tảng video, một nền tảng phát trực tiếp, một công ty quảng cáo và một công ty truyền thông tích hợp. Đây là một tập đoàn truyền thông đa ngành.

Trụ sở tập đoàn cao 50 tầng, bức tường kính hình vòng cung phản chiếu ánh đèn neon rực rỡ của thành phố Bách Đảo. Dưới bầu trời đêm, tòa nhà sáng rực như một dải ngân hà.

Con đường chính trước cửa tòa nhà, tên là Tinh Hà, là đường một chiều. Phần lớn diện tích đường được dành làm nơi tụ tập cho người hâm mộ và các "trạm tỷ" có hàng rào chắn và máy

bán hàng tự động. Đây là điểm hẹn quen thuộc cho các fan đưa đón thần tượng, luôn đông đúc người qua lại.

Nhóm bước vào tòa nhà Loan Điểu.

Nguyệt Hạ bảo vệ Thẩm Ước xuống xe, Lữ Ngọ bảo vệ Nguyệt Hạ, Tả Bách theo sát Lữ Ngọ, vừa đi vừa hóng chuyện. Cả nhóm bước vào cửa chính giữa tiếng đèn flash và hò reo của fan. Nghe nói trước khi vào chương trình còn có buổi gặp mặt fan.

Trong khi đó, tài xế chở Đổng Thiên Tâm và Mang Trú đến cửa phụ. Nhân viên do Nguyệt Hạ sắp xếp đã chờ sẵn, đưa hai người vào đại sảnh.

Bước trên sàn nhà bóng loáng, Đổng Thiên Tâm ngước nhìn màn hình quảng cáo khổng lồ trên trần nhà, trong lòng dâng lên một cảm giác phức tạp.

Ký ức về Loan Điểu.

Thực ra, "công ty cũ" của cô cũng thuộc Tập đoàn Loan Điểu.

Ngày trước, khi nộp đơn xin việc, cô cũng nhắm đến danh tiếng của tập đoàn này. Tưởng rằng vào làm sẽ được làm việc trong một môi trường hào nhoáng, không ngờ với lý lịch khiêm tốn, cô lại bị phân đến công ty quảng cáo tàu điện… một đơn vị nhỏ bé chẳng mấy được coi trọng. Từ ngày đi làm đến lúc nghỉ, cô thậm chí không biết cửa chính của trụ sở nằm ở đâu. Ai ngờ hôm nay, cô lại bước vào đây với tư cách trợ lý của minh tinh. Cuộc đời quả thật kỳ lạ.

"Lắng Nghe Trái Tim Bạn" là chương trình vàng của tần số phát thanh tổng hợp, phát sóng tại tầng 20-25 của tòa nhà. So với các tầng truyền hình và truyền thông tích hợp, khu vực phát thanh rõ ràng yên tĩnh hơn nhiều.

Nhân viên mở cửa an ninh, dẫn hai người vào khu vực chờ của đài phát thanh. Nhìn thấy người phụ trách, Đổng Thiên Tâm sững người: “Tiểu Lưu? Cậu lên tổng công ty rồi sao?”

Tiểu Lưu cũng bất ngờ: “Chị Đổng? Không phải chị về nhà thừa kế gia sản rồi à?”

“… Hôm nay tôi vi hành để khảo sát lòng dân.”

Hai người đồng nghiệp cũ gặp lại, vui vẻ cười phá lên.

Tiểu Lưu vừa được điều về tổng công ty cách đây hai tháng, mọi thứ vẫn còn lạ lẫm, nên dồn cả bụng chuyện tám mà chưa có ai để kể. Gặp Đổng Thiên Tâm hôm nay, Tiểu Lưu như người buồn ngủ gặp gối, kéo Đổng Thiên Tâm ngồi gần sát, ghé đầu kể chuyện một cách hào hứng.

Tiểu Lưu: “Chị đi không bao lâu, cái công ty thoi thóp của bọn mình cũng phá sản rồi!”

Đổng Thiên Tâm: “Wow!”

“Trụ sở tổ chức tuyển chọn lại nhân viên kỹ thuật. Những ai có năng lực thì được giữ lại làm ở tổng công ty. Chị còn nhớ chị Từ ở phòng biên tập không?”

“À, bà mẹ đơn thân ấy hả?”

“Đúng rồi, là chị ấy. Nhờ giỏi kỹ thuật biên tập mà được chuyển qua phòng hậu kỳ cho các chương trình giải trí. Công việc tuy vất vả hơn, nhưng lương tăng gấp ba lần, lại còn được thưởng dự án. Chị ấy mời thêm bảo mẫu mới, cuối cùng cũng thoát khổ rồi.”

“Wow!”

“Lão Lý thì không trúng tuyển, nhưng may mà có vài mối quan hệ nên được cho nghỉ việc trước hạn. Giờ ông ta ở nhà an dưỡng, cũng xem như có cái kết đẹp.”

“Ơ hơ…”

“Còn nhớ sếp Hùng chứ?”

“Nhớ nhớ nhớ!”

“Bị tố có quan hệ lằng nhằng với cấp dưới, vợ đòi ly hôn. Mà chức vị của sếp ấy toàn nhờ mối quan hệ với vợ. Vợ đi rồi, quan hệ cũng đứt. Trước đây lại gây thù chuốc oán nhiều người, nên bị gạt ra rìa.”

“Bị gạt ra rìa thế nào?”

“Giờ bị đình chỉ, chuyển qua trung tâm nhân sự dự phòng, mỗi tháng tự đóng bảo hiểm. Thảm lắm.”

“Trời đất ơi! Tiểu Lưu, nửa năm qua đời cô giống như phim truyền hình vậy!”

“Chứ còn gì nữa, còn hơn cả phim Hàn Quốc nữa!”

Hai người tám chuyện đầy hào hứng, khuôn mặt đỏ bừng vì phấn khích. Nhưng đang nói thì nhận ra bầu không khí xung quanh có gì đó là lạ. Họ bèn ngẩng đầu lên…

Trước cửa phòng đạo diễn, năm sáu cái đầu thò ra, toàn là các đạo diễn trẻ, mỗi người cầm một chiếc cốc cà phê, dựng thẳng tai nghe lén. Một biên tập viên tin tức đi ngang qua, mặc áo sơ mi trắng với quần đùi, chân đi dép xỏ ngón, tay cầm bản tin, cổ rướn dài để hóng chuyện. Chú kỹ thuật viên thì ôm cái bình nước rỗng đi qua đi lại tới bốn lần…

Lố bịch nhất là Mang Trú… à không, là bốn cây hoa đá trên đầu anh ta. Tai chúng bỗng dưng to ra cả vòng.

Cả tầng vốn đã yên tĩnh, giờ yên đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Tiểu Lưu vội sửa lại dáng vẻ nghiêm túc: "À khụ khụ, mọi người bận rộn quá nhỉ!"

Các đạo diễn rụt đầu về, biên tập viên tin tức cúi đầu xem lại bản tin, chú kỹ thuật cuối cùng cũng nhận ra bình nước của mình đã trống rỗng. Còn Mang Trú thì lần lượt gõ đầu từng cây hoa đá.

Tiểu Lưu ngượng chín mặt, kéo Đổng Thiên Tâm đi tham quan phòng phát thanh.

Mỗi kênh phát thanh đều có hai phòng phát sóng, một phòng phát sóng chính, một phòng chuẩn bị. Điều này đảm bảo chương trình được kết nối liền mạch và hiệu quả. Trong thời đại vội vã này, có lẽ chỉ có phát thanh là vẫn kiên trì giữ truyền thống phát sóng trực tiếp mọi chương trình suốt 24 giờ.

Phòng phát thanh có một bàn điều khiển màu xanh da trời, dài hơn ba mét, đầy các nút bấm, cần gạt và thanh chỉnh âm. Chính giữa bàn điều khiển là bốn màn hình máy tính, hai bên trái phải mỗi bên có bốn micro, màu bạc sáng loáng, trông rất đắt tiền. Tai nghe thì màu đỏ tươi, có vẻ cũng thuộc hàng cao cấp.

Bên phải bàn điều khiển có một thiết bị đen kỳ lạ, cao hơn người một chút, trông chẳng có nút nào ngoài một nút hình vuông có dán dấu chấm than đỏ.

Đổng Thiên Tâm tò mò: "Cái này là gì thế?"

"Đó là thiết bị trì hoãn. Chức năng là để tránh những lỗi không đáng có khi dẫn chương trình hoặc trò chuyện trực tiếp." Tiểu

Lưu giải thích: “Phòng phát thanh thực tế có độ trễ tám giây so với bên ngoài. Trong tám giây này, mọi lỗi lầm đều được ghi vào thiết bị. Nếu có sự cố, chỉ cần bấm một lần là xóa bốn giây, bấm hai lần là xóa tám giây.”

“Vậy tại sao lại là tám giây?”

Đổng Thiên Tâm chưa nói dứt lời thì một âm thanh cảnh báo chói tai vang lên khắp cả tầng.

Chương 52: Tin đồn từ đường dây nóng

Ngay khi tiếng báo động vang lên, Mang Trú đã lập tức di chuyển tức thời đến bên Đổng Thiên Tâm. Tốc độ của anh nhanh đến mức làm Tiểu Hoàng bị hất văng ra ngoài, may mà nó nhanh tay bám được đuôi tóc của anh. Tiểu Hoàng lắc lư trên không trung, rồi được Tiểu Lục kéo lại lên đỉnh đầu.

Tiểu Lưu kinh ngạc chỉ vào Mang Trú, miệng há hốc không nói nên lời.

Trong hành lang, bốn, năm đạo diễn và bảy, tám kỹ thuật viên vội vã chạy đến phòng điều khiển trung tâm, vừa chạy vừa la lớn: “Ai? Chuyện gì thế?”

Một nhóm người ùa vào phòng điều khiển, tắt tiếng báo động. Vài đạo diễn thở phào bước ra ngoài, lắc đầu than thở: “Lại là đài phát thanh du lịch nữa à!”

Tiểu Lưu vỗ ngực nhẹ nhõm: “May mà không phải bên mình.”

Mang Trú vẫn trong trạng thái cảnh giác, ánh mắt bối rối.

Đổng Thiên Tâm cũng mơ hồ: “Chuyện này… là sao thế?”

Tiểu Lưu giải thích: “Đối với phát thanh, 8 giây là một mốc thời gian rất quan trọng. Nếu trong lúc phát sóng trực tiếp mà không có âm thanh suốt 8 giây, hệ thống sẽ kích hoạt báo động khẩn cấp, cả tầng sẽ rơi vào trạng thái ứng phó ngay lập tức.”

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên: “Làm gì mà nghiêm trọng thế?”

Tiểu Lưu cười khổ: Chỉ cần một lần báo động 8 giây, người phụ trách kênh phát thanh và kỹ thuật viên trực ca sẽ bị trừ 200 tệ. Nghe báo động này mãi, đến giờ tôi cũng bị ám ảnh rồi. Các đạo diễn thường đùa rằng nếu bắt được một tên trộm, chỉ cần nhốt nó trong phòng điều khiển trung tâm, để nghe báo động vài lần là đủ khiến anh ta khai hết từ đời ông bà tổ tiên luôn."

Mang Trú im lặng.

Đổng Thiên Tâm lau mồ hôi: "Các cô cũng vất vả thật."

Đúng 9 giờ tối, Thẩm Ước bước vào phòng phát sóng, cùng với MC để bàn bạc về chương trình, thử micro, tai nghe và chuẩn bị mọi thứ cho buổi phát sóng trực tiếp.

MC của chương trình "Lắng Nghe Trái Tim Bạn" là Ninh Duyệt, năm nay 50 tuổi. Cô để tóc ngắn, trang điểm nhẹ, mặc trang phục thể thao giản dị. Với 30 năm kinh nghiệm làm nghề, Ninh Duyệt là một "lá bài chủ lực" của đài phát thanh giải trí. Cô từng đoạt nhiều giải thưởng danh giá, đặc biệt với chất giọng thanh thoát tựa như làn gió xuân, cô đã chinh phục trái tim của hàng triệu thính giả.

Trừ Thẩm Ước và Ninh Duyệt, tất cả mọi người, bao gồm cả Nguyệt Hạ, đều phải đứng bên trong phòng đạo diễn.

Phòng đạo diễn giống như một trung tâm điều khiển lớn, với tường kính cách âm kết nối trực tiếp với phòng phát sóng. Qua lớp kính, mọi người có thể quan sát từng cử động bên trong phòng phát sóng và sẵn sàng hỗ trợ khi cần.

Trên bàn đạo diễn đặt năm máy tính kết nối với nhau, bốn đường dây điện thoại nóng và một dãy màn hình giám sát. Cả phòng phát sóng và phòng đạo diễn đều có đồng hồ điện tử khổng lồ, hiển thị thời gian chính xác đến từng phần nghìn giây. Đối với một chương trình trực tiếp, sự chính xác là yếu tố sống còn.

10 giờ tối, chương trình “Lắng Nghe Trái Tim Bạn” chính thức lên sóng.

Sau đoạn nhạc mở đầu và lời chào khán giả, Ninh Duyệt nâng micro và trang trọng giới thiệu ca sĩ mới Thẩm Ước.

Phải công nhận rằng, micro đắt tiền đúng là đáng đồng tiền bát gạo. Giọng của Thẩm Ước khi qua micro hay đến mức như không phải của anh ta. Đổng Thiên Tâm cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể dường như mở ra.

Tả Bách và Lữ Ngọ rùng mình xoa cánh tay, Cát Dương Chỉ Chỉ run bắn lên một cái, Nguyệt Hạ gật đầu lia lịa, còn Mang Trú khoanh tay đứng ở cửa phòng đạo diễn, hờ hững quay đầu đi, ra vẻ không thèm để tâm.

Những chú hoa đá và Tiểu Hoa đồng loạt đứng trên bàn đạo diễn, năm khuôn mặt nhỏ áp sát lên tường kính cách âm, liên tục hò reo đầy phấn khích.

Bình luận trong buổi phát sóng trực tiếp bùng nổ, Đổng Thiên Tâm gần như cảm giác mình đang lạc vào một tập phim thần tượng với hàng loạt dòng chữ bay qua màn hình. Sau bài hát mở đầu, “Bạch Lộ Vi Sương”, các đường dây nóng chính thức được mở, nhưng thực tế, chúng đã kêu liên tục từ trước đó.

Tiểu Lưu bận rộn nhưng vẫn làm việc hết sức nhịp nhàng, nói chuyện rõ ràng, nhịp điệu trôi chảy như đang tập luyện nói nhanh: “Xin chào, đây là chương trình phát thanh ‘Lắng Nghe Trái Tim Bạn’. Tôi là đạo diễn Tiểu Lưu, cảm ơn bạn đã gọi đến. Bạn muốn kết nối với MC Ninh Duyệt hay chỉ cần tư vấn chung thôi? Nếu bạn muốn kết nối, vui lòng sử dụng tên thật. Chúng tôi cam kết bảo mật thông tin cá nhân của bạn.”

Sau khi ghi lại thông tin cơ bản của thính giả, Tiểu Lưu chỉnh sửa nhanh gọn và đưa người gọi vào phòng phát thanh với một động tác giơ tay đầy phong cách.

Đổng Thiên Tâm ngồi một bên, nhìn dáng vẻ làm việc chăm chỉ của Tiểu Lưu mà cảm động: “Phụ nữ tập trung làm việc đúng là đẹp nhất!”

Bài hát kết thúc, cuộc gọi đầu tiên được kết nối. Đó là một cô gái trẻ với âm thanh ồn ào trong nền, có lẽ đang ở trên tàu điện ngầm.

Câu đầu tiên của cô là: ““Alo, alo, là tôi phải không? Thật sự là tôi sao?”

Sau khi được xác nhận, cô vui sướng hò reo, cười lớn, chào MC Ninh Duyệt một cách lịch sự, nhưng không nhắc gì đến Thẩm Ước.

Đổng Thiên Tâm liếc nhìn thông tin mà Tiểu Lưu ghi chép và phát hiện ba cuộc gọi đầu tiên đều là thính giả bình thường.

Cô hơi ngạc nhiên, tưởng rằng lần đầu tiên Thẩm Ước tham gia chương trình, đường dây nóng sẽ bị các fan hâm mộ “siêu chiến đấu” chiếm lĩnh.

Nguyệt Hạ mỉm cười giải thích: “Fanclub đã có sự hướng dẫn. Vì đây là chương trình dài hạn với đối tượng khán giả rộng rãi, nếu fan chiếm hết đường dây sẽ ảnh hưởng đến sự yêu mến từ khán giả qua đường. Họ đề xuất để 10 phút đầu tiên dành cho thính giả trung lập.”

Đổng Thiên Tâm: “Thông minh quá!”

Lữ Ngọ: “Tuyệt vời, quả không hổ danh Nguyệt Nguyệt của tôi!”

Tả Bách ngồi bên cạnh đảo mắt: “Lại tâng bốc rồi.”

Thính giả đầu tiên là một nhân viên văn phòng, vừa tan làm lúc 10 giờ tối, đang trên đường về nhà. Sau một hồi phấn khích, cô

bắt đầu trút nỗi bức xúc về sếp mình, thậm chí còn dùng cả tiếng địa phương:

“Tôi thật sự không hiểu nổi, một số lãnh đạo, giờ làm thì không thấy đâu, nhưng vừa đến giờ tan ca là từ đâu đó chui ra, bày ra cái bộ mặt hách dịch, ép mọi người họp hành.”

Cô tiếp tục: “Nếu họp thì họp cho ra gì đi, nội dung gì mà cứ lặp đi lặp lại như nhai lại, nhai mãi rồi lại nhả ra, nhả xong lại nhai tiếp. Có mấy lãnh đạo này còn giỏi hơn cả tôi – một nhân viên bò sữa chân chính!”

MC Ninh Duyệt và Thẩm Ước cười ngả nghiêng, cả phòng đạo diễn cũng cười lăn lộn. Dòng bình luận bùng nổ: “Chị gái ơi, bỏ việc đi làm diễn viên hài đi, chị tài năng quá!”

Cô gái xả hết bức xúc rồi thì giọng nói trở nên tươi vui, rời khỏi chương trình với tâm trạng phấn chấn.

Thính giả thứ hai là một cụ bà, vừa mở lời đã khiến mọi người sốc: “Hôm trước tôi mừng thọ 80 tuổi, hôm qua tôi ly hôn.”

Thẩm Ước hoàn toàn không biết phải đối đáp thế nào, chỉ biết trợn mắt há mồm. Ninh Duyệt với kinh nghiệm đầy mình, nhẹ nhàng đáp: “Chúc mừng bà đã quay về cuộc sống độc thân.”

Cụ bà tiếp lời: “Hôm nay tôi với bạn trai nhỏ vừa mua đồ gia dụng, chuẩn bị xây dựng một gia đình mới.”

Thẩm Ước phải vịn cằm để khỏi sốc ngã. Ninh Duyệt hỏi lại, giọng điệu không giấu nổi tò mò: “Bạn trai nhỏ của bà ư?”

“Nhỏ hơn tôi 20 tuổi, mới có 60, còn trẻ lắm.”

Cả phòng đạo diễn không ai dám thở mạnh. Người phụ trách an toàn lo đến toát mồ hôi, tay luôn sẵn sàng nhấn nút ngắt kết nối nếu có điều gì “quá sức chịu đựng.”

Thẩm Ước lấy lại tinh thần, mỉm cười hỏi: “Bà gọi đến chương trình có vấn đề gì cần được tư vấn không ạ?”

Cụ bà vui vẻ đáp: “Không có vấn đề gì đâu, tôi chỉ gọi để khoe thôi. Tiện thể nhắn nhủ cháu gái tôi rằng: Ly hôn ở tuổi 30 chẳng là gì, ly hôn ở tuổi 80 cũng chẳng sao. Dù là 30 hay 80, đều là độ tuổi để sống hết mình!”

Thẩm Ước và Ninh Duyệt đồng loạt giơ ngón tay cái: “Bà ơi, hãy cứ dũng cảm tiến bước!”

Bình luận “Bà ơi, dũng cảm tiến bước!” lại một lần nữa tràn ngập màn hình.

Cuộc gọi thứ ba là của một anh anh giao hàng, câu chuyện cuối cùng cũng trở nên bình thường.

Anh ấy làm nghề giao hàng đã ba năm, nhưng luôn có một ước mơ là trở thành nhà văn. Hiện tại, anh đang viết truyện trực tuyến trong thời gian rảnh rỗi, nhưng dù đã viết được gần 40 vạn chữ, lượng người theo dõi vẫn chỉ đếm trên đầu ngón tay, và nhiều lần gửi ký hợp đồng đều thất bại.

“Tôi thực sự thấy bối rối. Liệu tôi có năng khiếu viết lách không? Con người cứ phải có ước mơ sao? Liệu ước mơ có thật sự cần thiết không? Không có ước mơ, chúng ta vẫn sống được mà. Tôi kiên trì như vậy có còn ý nghĩa gì không?”

Không gian trong phòng phát thanh bỗng chìm vào sự im lặng.

Ninh Duyệt dịu dàng hỏi: “Khi viết lách, anh có thấy hạnh phúc không?”

“…Tôi không biết có được gọi là hạnh phúc không. Khi không viết được thì đau khổ, nhưng khi viết trôi chảy thì cũng… có chút vui.”

“Hiện tại, anh có còn viết sau giờ làm không?”

“…Tôi đã từ bỏ vài lần, nhưng mỗi khi không có gì để làm, chẳng hiểu sao lại cầm bút viết tiếp…”

Ninh Duyệt mỉm cười nhẹ nhàng: “Thật ra bạn đã tự đưa ra quyết định rồi. Điều bạn cần chỉ là một lời động viên, ‘Cố lên nhé!’”

Anh anh giao hàng im lặng trong vài giây, rồi hỏi: “Tôi muốn hỏi Thẩm Ước một câu. Anh đã làm thế nào để theo đuổi giấc mơ ca hát của mình thế?”

Thẩm Ước nắm chặt micro, nghiêm túc trả lời: “Vì bạn bè tôi đã khuyến khích tôi, hy vọng tôi có thể kiên định, dũng cảm, quyết không từ bỏ giấc mơ của mình, tiến lên không ngừng, mãi không lùi bước! Giờ đây, tôi cũng muốn gửi câu nói này đến anh.”

Giọng nói của anh giao hàng như nghẹn lại: “Cảm ơn… cảm ơn…”

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên nhìn sang Mang Trú: “Thẩm Ước rõ ràng vừa trích dẫn câu thoại của Ôn Thuần trong bộ phim thần tượng mà cậu ấy đóng, gần như nguyên văn. Nhưng người nghe câu đó phải là Chu Lang Trần, tại sao Thẩm Ước cũng biết được chứ?”

Mang Trú suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Có lẽ với diễn viên, mỗi vai diễn đều là một phần của chính họ. Chu Lang Trần cảm nhận được nguyện vọng của Ôn Thuần, và điều đó đã gián tiếp ảnh hưởng đến Thẩm Ước.”

Tả Bách thêm vào: “Về mặt học thuật, đây gọi là lực tác động và phản tác động giữa nhân vật và diễn viên.”

Trên mạng, bình luận lại dậy sóng: “Thẩm Ước, hãy dũng cảm theo đuổi ước mơ, chúng tôi luôn ủng hộ anh!”

Sau 10 phút ưu tiên thính giả thông thường, cuộc gọi thứ tư được kết nối, và đúng như dự đoán, đó là một fan của Thẩm Ước, giọng nói trẻ trung đầy năng lượng.

“Chào chị Ninh Duyệt, em là Tiểu Hiểu. Em vui lắm, không ngờ lại gọi được! Thẩm Ước, em là fan nhan sắc của anh!”

Thẩm Ước đỏ mặt tía tai ngay lập tức.

Ninh Duyệt tò mò: “Fan nhan sắc là gì?”

“Là khen tôi đẹp trai!” Thẩm Ước vội vàng giải thích.

Tiểu Hiểu bật cười giòn tan: “Lần đầu em xem phim của anh là ba năm trước. Khi đó, diễn xuất của anh còn bình thường, nhưng anh thực sự rất đẹp trai, nhìn thấy anh là tâm trạng em vui hẳn lên!”

Thẩm Ước lập tức ngồi thẳng dậy, nghiêm túc cúi chào trước camera: “Cảm ơn!”

“Tuy nhiên, em phải nói thật, trước đây giọng hát của anh rất tệ, chỉnh sửa xong vẫn tệ!”

Thẩm Ước trượt khỏi ghế, suýt thì trẹo eo.

Ninh Duyệt không nhịn được bật cười.

“Nhưng bài ‘Bạch Lộ Vi Sương’ thực sự rất hay. Lần đầu em nghe, em đã kinh ngạc đến ngỡ ngàng! Thẩm Ước, cảm ơn vì anh đã không từ bỏ ca hát, anh thực sự rất tuyệt!”

Đôi mắt Thẩm Ước đỏ hoe, chỉ có thể lặp lại câu: “Cảm ơn, cảm ơn.”

Ninh Duyệt dẫn dắt cuộc trò chuyện: “Tiểu Hiểu, hôm nay em gọi đến là muốn nghe bài hát mới của Thẩm Ước đúng không?”

“Không ạ. Em chỉ muốn nói rằng, khi nghe bài hát của anh ấy, em cảm thấy rất hạnh phúc.”

Ninh Duyệt hỏi thêm: “Nghe giọng em rất trẻ, em đang đi học phải không?”

“Dạ, em mới học lớp 8.”

“Cuộc sống ở cấp hai thế nào? Có vui không?”

“Rất vui ạ! Chiều nay, ánh nắng xuyên qua rèm cửa đẹp lắm, em thấy rất vui. Lúc tan học, hoàng hôn rực rỡ, em cũng thấy rất vui. Tối nay, em ăn món thịt kho tàu yêu thích, em cực kỳ vui. Bây giờ, bầu trời đầy sao, gió thổi mát lành, em cảm thấy rất hạnh phúc.”

Giọng nói của cô bé trong trẻo và tràn đầy năng lượng, khiến tất cả mọi người bất giác mỉm cười theo.

Ninh Duyệt liếc nhìn Thẩm Ước, Thẩm Ước hiểu ý ngay: “Vậy thì, Nhật Xuất Hiểu Hiểu, tiếp theo, anh sẽ tặng em bài hát mới của anh, Ngày Mai Là Một Ngày Tốt Lành. Đây là buổi ra mắt toàn cầu đấy nhé!”

“Thật sao?! Wow, tuyệt quá! Em thật may mắn làm sao!” Giọng nói hào hứng của cô bé gần như làm nổ tung cả phòng phát sóng: “Nghe xong bài hát này, em sẽ bước vào một chương mới của cuộc đời mình!”

Trên mạng, bình luận điên cuồng spam tên bài hát Ngày Mai Là Một Ngày Tốt Lành.

“Xin Nhật Xuất Hiểu Hiểu giữ máy nhé, sau bài hát này, Thẩm Ước sẽ mang đến một bất ngờ dành cho em.” Ninh Duyệt kéo âm

lượng xuống, phát bài hát mới của Thẩm Ước.

Thời gian phát bài hát là khoảnh khắc hiếm hoi để thư giãn trong buổi phát sóng. Ninh Duyệt và Thẩm Ước tháo tai nghe, uống nước để làm dịu giọng, còn phòng đạo diễn thì bận rộn ghi thông tin thính giả cho lượt tiếp theo.

Đột nhiên, nhân viên an toàn gọi lớn: "Bình luận trong phòng livestream đang có gì đó bất thường! Có rất nhiều bình luận nhắc đến tên Nhật Xuất Hiểu Hiểu!"

Mọi người vội nhìn lên màn hình giám sát, quả nhiên, giữa những dòng bình luận ủng hộ Thẩm Ước lại lẫn vào nhiều bình luận nhắc đến cái tên này:

"Nhật Xuất Hiểu Hiểu ư?"

"Là Nhật Xuất Hiểu Hiểu đó sao?"

"Trùng tên à?"

"Tôi từng xem video đó, giọng nói giống nhau, chắc là một người."

"Thật sự là Nhật Xuất Hiểu Hiểu à?"

"Từ khóa chỉ dẫn: Nhật Xuất Hiểu Hiểu, Chu Nhất Ca."

Đổng Thiên Tâm cảm thấy ong ong trong đầu.

Cô nhớ cái tên "Chu Nhất Ca", vì đó là một trong những nhân vật nằm trong danh sách nghi vấn học viên của Cao Sĩ.

Không lâu sau, bình luận trên mạng lại thay đổi:

"Mọi người đừng spam tên Nhật Xuất Hiểu Hiểu nữa!"

"Dừng lại ngay đi!"

“Đẩy các bình luận khác lên đi!”

“Thẩm Ước, hãy dũng cảm theo đuổi ước mơ, chúng tôi luôn ủng hộ!”

“Thẩm Ước, hãy dũng cảm theo đuổi ước mơ, chúng tôi luôn ủng hộ!”

Chuyện gì đang xảy ra thế?! Mọi người đều ngơ ngác.

Nguyệt Hạ ngay lập tức gọi điện cho đội fanclub: “Alo, Tiểu Hứa, chuyện gì đang xảy ra với bình luận trên mạng thế? Nói gì mà hot trend? Một tháng trước à?”

Chỉ trong vài câu hỏi, Cát Dương Chỉ Chỉ đã tạo ra hàng chục bản sao, nhanh chóng lục tung các ứng dụng lớn. Chưa đầy 10 giây, cậu đã trở lại với một báo cáo có tiêu đề vụ việc Nhật Xuất Hiểu Hiểu, và Tả Bách ngay lập tức chiếu báo cáo lên màn hình giám sát của phòng đạo diễn.

Báo cáo diễn biến vụ việc Nhật Xuất Hiểu Hiểu:

Ngày X tháng 8 lúc 20:08, người dùng mạng có tên “Nhật Xuất Hiểu Hiểu” đăng tải một video hát, cover bài Bạch Lộ Vi Sương của Thẩm Ước.

2 tiếng sau, một vlogger nổi tiếng tên “Chu Nhất Ca” đăng tải video phân tích với tiêu đề Một thiếu nữ tuổi thanh xuân có thể làm gì vì thần tượng của mình. Trong video, Chu Nhất Ca mỉa mai kiểu tóc của Nhật Xuất Hiểu Hiểu là “quyến rũ đàn ông”, giọng hát và tạo hình “gợi cảm quá mức”, đồng thời chỉ trích gu thẩm mỹ và giá trị sống của giới trẻ, nhất là các fan nữ của một số ngôi sao.

6 tiếng sau, video của Chu Nhất Ca đạt hơn 100 triệu lượt xem, bình luận vượt mốc 1 triệu. Lượng lớn cư dân mạng đồng quan

điểm với Chu Nhất Ca đã đổ xô vào trang cá nhân của Nhật Xuất Hiểu Hiểu để lại vô số bình luận tiêu cực.

Ngày 9 tháng X, lúc 10:33, một người dùng mạng công khai thông tin cá nhân của Nhật Xuất Hiểu Hiểu (thẻ sinh viên) và cung cấp bằng chứng cho rằng họ từng có một giao dịch đặc biệt với Nhật Xuất Hiểu Hiểu.

Ngày 9 tháng X, lúc 11:00, hai từ khóa "Fan nữ cuồng nhiệt" và "Chu Nhất Ca chính nghĩa" leo lên top tìm kiếm. Đến 11:20, hai từ khóa này biến mất khỏi hot search.

Ngày 9 tháng X, lúc 22:30, Nhật Xuất Hiểu Hiểu xóa toàn bộ nội dung trên các nền tảng mạng xã hội và hủy tài khoản. Chu Nhất Ca cũng gỡ video liên quan. Vụ việc Nhật Xuất Hiểu Hiểu kết thúc tại đây.

Mọi người: "!!!"

Đổng Thiên Tâm cảm thấy tim mình đập loạn xạ. Giọng nói tươi vui của Nhật Xuất Hiểu Hiểu vừa rồi dường như vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng khi nhớ lại, dường như niềm vui ấy có chút gì đó gượng ép…

Tổng giám tần số: "Tiểu Lưu, Nhật Xuất Hiểu Hiểu vẫn còn trực tuyến chứ?"

"Vẫn còn!"

Nguyệt Hạ bật loa ngoài: "Tiểu Hứa, cậu chắc chắn người này chính là Nhật Xuất Hiểu Hiểu đó chứ?"

Hội trưởng fanclub: "Trong nhóm fan có người theo dõi Nhật Xuất Hiểu Hiểu, biết rằng cô ấy còn một tài khoản phụ. Hôm nay tài khoản phụ này đã cập nhật lần đầu sau 30 ngày, tên tài khoản là 'Pudding và Cơm Thịt Kho là idol của tôi', nền tảng là Weibo."

Mọi người lập tức mở điện thoại tìm kiếm tên tài khoản.

Tài khoản "Pudding và Cơm Thịt Kho là idol của tôi" chỉ có vài chục người theo dõi và đăng 10 bài, trong đó 4 bài được đăng hôm nay:

Bài 1, 14:00: Một bức ảnh, ánh nắng chiếu lên bàn học.

Bài 2, 18:10: Một bức ảnh, dòng người tan học và con đường dưới ánh hoàng hôn.

Bài 3, 20:00: Một bức ảnh, cận cảnh đĩa cơm thịt kho.

Bài 4, 21:30: Một bức ảnh, cảnh đêm ở thành phố Bách Đảo, chụp trong phòng. Đôi tay ôm một chiếc loa Bluetooth, núm xoay điều chỉnh đúng tần số 88.99 của chương trình tần số tổng hợp.

Nguyệt Hạ nheo mắt: "Góc chụp của cảnh đêm này rất cao… rất cao…"

Đổng Thiên Tâm chỉ vào góc trái dưới bức ảnh: "Ở cổ tay có một vệt màu hồng, hình như đã bị chỉnh sửa. Đó là gì?"

Cát Dương Chỉ Chỉ lập tức nhảy vào điện thoại của Đổng Thiên Tâm, dùng đôi tay nhỏ mũm mĩm lau sạch lớp chỉnh sửa và bộ lọc của bức ảnh. Các chi tiết trở nên rõ ràng hơn… những vệt màu hồng đó là vết cắt ngang cổ tay, có khoảng bảy tám đường. Nhìn vào độ sâu và hướng, rõ ràng là tự cắt. Một số đã lành, nhưng có một đường còn mới, và đang rỉ máu.

Mọi người sững sờ, mặt mày tái nhợt.

Tả Bách: "Cô ấy vừa nói, nghe xong bài hát này, cô ấy sẽ bước vào một chương mới của cuộc đời…"

Lữ Ngọ: "Chẳng lẽ là…"

Đổng Thiên Tâm: “T.ự t.ử?!”

Tiểu Hoa và bốn cây hoa đá ôm mặt, hét lên những tiếng “A a a a” hoảng sợ.

Chương 53: Vẫn còn kịp!

“Còn bao lâu nữa thì bài hát kết thúc?” Phó giám đốc hỏi.

Nguyệt Hạ trả lời: “Còn 2 phút 32 giây.”

Phó giám đốc ra hiệu cho Ninh Duyệt đeo tai nghe, bật kênh nội bộ, nói nhanh nhưng đầy kiên định: “Ninh Duyệt, người nghe vừa vào đường dây, có khả năng là Nhật Xuất Hiểu Hiểu, đang có dấu hiệu tự tử. Cô nhất định phải giữ cô ấy lại!”

Ninh Duyệt quả không hổ danh là MC kỳ cựu, chỉ ngạc nhiên trong giây lát, rồi lập tức bình tĩnh lại, giơ tay ra hiệu “OK” với phó giám đốc.

Thẩm Ước rõ ràng có chút hoảng hốt, lắp bắp đeo tai nghe, ánh mắt lo lắng dán chặt vào Nguyệt Hạ trong phòng điều khiển.

Nguyệt Hạ ghé sát micro nội bộ: “Thẩm Ước, Nhật Xuất Hiểu Hiểu là fan của cậu, lời cậu nói lúc này vô cùng quan trọng! Nhất định không được để cô ấy cúp máy! Nhưng phải thật tự nhiên, đừng để cô ấy nghi ngờ, tuyệt đối không được kích động cô ấy!”

Thẩm Ước gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

Phó giám đốc quay sang Tiểu Lưu: “Dựa theo quy trình của tài liệu ứng phó khẩn cấp số 23, lập tức báo cảnh sát và cung cấp thông tin mà Nhật Xuất Hiểu Hiểu đã để lại.”

Tiểu Lưu nhanh chóng gọi 110:“Xin chào, đây là chương trình Lắng Nghe Trái Tim Bạn của đài phát thanh giải trí Loan Điểu.

Chúng tôi nghi ngờ một thính giả có hành vi t.ự t.ử. Đây là thông tin của cô ấy: Tên thật: Đới Hiểu Hy, giới tính: nữ, học sinh trung học cơ sở. Số điện thoại: 13099855. Hiện tại cô ấy vẫn đang nói chuyện trên sóng trực tiếp, xin vui lòng không cắt đứt liên lạc."

Nguyệt Hạ chỉ đạo: "Tiểu Hứa, thông báo tới tất cả các nhóm fan, cấm nhắc đến Nhật Xuất Hiểu Hiểu trong phần bình luận của buổi phát sóng trực tuyến. Nếu có người lạ nhắc đến, phải đẩy bình luận đó xuống ngay lập tức, đổi thành lời bài hát Ngày mai là một ngày đẹp trời!"

Phó giám đốc nói tiếp: "Trừ đường dây của Nhật Xuất Hiểu Hiểu, tất cả các đường dây khác ngừng hoạt động ngay lập tức!"

Nguyệt Hạ ra lệnh thêm:"Trợ lý Vương, thông báo cho bộ phận PR của công ty, theo dõi sát sao từ khóa trên hot search. Nếu có bất kỳ thông tin nào liên quan đến 'Nhật Xuất Hiểu Hiểu' hoặc 'Chu Nhất Ca', phải gỡ bỏ ngay lập tức, bất kể giá nào!"

Đổng Thiên Tâm nhìn chằm chằm vào đồng hồ đếm ngược trên tường. Còn 1 phút 30 giây, đường dây của Nhật Xuất Hiểu Hiểu vẫn sáng đèn, cô ấy vẫn đang nghe bài hát.

Cát Dương Chỉ Chỉ chuyển vào máy tính của Tả Bách, triệu hồi vài bản sao. Hai bản sao đầu tiên phân tích hai bức ảnh trong tài khoản "Pudding và Cơm Thịt Kho là idol của tôi", cố định danh trường học và vị trí cụ thể. Bản sao thứ ba giải mã bức ảnh chụp đêm gần đây nhất để xác định địa điểm.

Chưa đầy 20 giây, trường học đã được xác định. Cát Dương Chỉ Chỉ lập tức xâm nhập hệ thống giáo vụ, trích xuất hồ sơ học sinh. Tả Bách cầm máy tính chạy đến bên Tiểu Lưu, cung cấp thông tin cho cảnh sát:

"Đới Hiểu Hy, nữ, 13 tuổi, học lớp 8-4 tại trường trung học cơ sở số 2 trên đường Hương Châu. Gia đình đơn thân, mẹ: Đới Kỳ

Hoa, 42 tuổi, nhân viên quản lý kho tại siêu thị khu dân cư Hương Châu. Số điện thoại: 138****38**."

Lữ Ngọ lập tức gọi điện thoại: "Alo, anh Trương, hãy nhanh chóng tìm đến siêu thị khu dân cư Hương Châu để gặp mẹ của Đới Hiểu Hy..."

Đổng Thiên Tâm siết chặt nắm tay, trong khi Mang Trú chăm chú nhìn vào tiến trình phân tích bức ảnh cuối cùng.

[Tiến độ định vị: 80.46%...]

[Tiến độ định vị: 86.71%...]

[Tiến độ định vị: 88.93%...]

Tiểu Hoa và bốn cây hoa đá nắm chặt tay nhau, ánh mắt không rời khỏi đồng hồ đếm ngược của bài hát.

[20 giây... 15 giây... 10 giây... 5 giây...]

Âm nhạc dừng lại!

Giọng nói của Ninh Duyệt vang lên ngay lập tức, vẫn nhẹ nhàng và điềm tĩnh: "Bạn Nhật Xuất Hiểu Hiểu, bạn thấy bài hát này thế nào?"

Tất cả mọi người đều nín thở.

Một lát sau, giọng nói nghẹn ngào của Nhật Xuất Hiểu Hiểu truyền qua đường dây: "... Hay lắm... rất hay... Được nghe bài hát như vậy, đời này tôi đã viên mãn lắm rồi... cảm ơn..."

"Nhật Xuất Hiểu Hiểu." Ninh Duyệt ngắt lời cô: "Bạn còn nhớ chúng tôi đã nói sẽ có một món quà bất ngờ dành cho bạn không?"

“… Quà? Chữ ký phải không… tôi không cần đâu, hãy để dành cho fan khác…”

“Không phải chữ ký!” Thẩm Ước chen vào: “Là… cái đó… vừa nãy bạn cũng nói mà, tôi hát rất tệ đúng không?”

“… Đúng là tệ thật…”

Thẩm Ước: “Đúng vậy, tôi thừa nhận. Trước đây, tất cả các OST của tôi đều đã được chỉnh sửa điện tử! Có người từng khẳng định rằng ngay cả ‘Bạch Lộc Vi Sương’ cũng được AI chỉnh sửa. Bạn cũng nghĩ như vậy đúng không?”

Đổng Thiên Tâm nhìn Thẩm Ước với ánh mắt khác lạ: Dù anh ta thường ngờ nghệch, nhưng trong tình huống này lại khá đáng tin. Thẩm Ước biết cách kéo dài câu chuyện, sử dụng điểm yếu của chính mình để duy trì cuộc trò chuyện, dẫn dắt Nhật Xuất Hiểu Hiểu tiếp tục nói chuyện với anh.

Mang Trú nhíu chặt mày, Cát Dương Chỉ Chỉ dừng lại ở tiến độ 96.88%.

Câu chuyện của Thẩm Ước dường như khơi lên sự tức giận của Nhật Xuất Hiểu Hiểu: “Nhiều blogger kỹ thuật đã phân tích, bài hát mới này hoàn toàn không chỉnh sửa âm thanh. Những kẻ đó là đang bôi nhọ!”

Thẩm Ước tiếp lời, giọng dịu dàng hơn: “Đúng vậy, các bạn luôn tin tôi, nhưng tôi biết rằng khi đối mặt với những lời phỉ báng và tin đồn, cần có sự thật mạnh mẽ để bịt miệng họ! Vì vậy, hôm nay tôi sẽ dùng giọng hát của mình để đáp trả họ!”

Nói đến đây, Thẩm Ước ngừng lại, mỉm cười nhẹ: “Hôm nay, tôi sẽ hát trực tiếp một ca khúc tại chương trình này, dành riêng cho bạn, Nhật Xuất Hiểu Hiểu!”

Đường dây nóng lập tức vang lên tiếng thốt đầy kinh ngạc của Nhật Xuất Hiểu Hiểu: “Thật sao? Anh sẽ hát trực tiếp ư?!”

Bình luận trên buổi phát sóng trực tuyến bùng nổ, các fan không ngừng gửi tin nhắn bày tỏ sự phấn khích.

Thẩm Ước quay đầu nhìn Ninh Duyệt và nhanh chóng ra hiệu cho cô đồng bộ với phòng điều khiển.

“Nguyệt tổng, vấn đề bản quyền thì sao?!”

Nguyệt Hạ gần như phát điên: “Bất cứ bài hát nào, tôi đều mua bản quyền cho cậu được! Mau hát đi!”

Thẩm Ước hít sâu một hơi, sau đó mạnh mẽ tuyên bố: “Hôm nay, tôi sẽ hát ‘Tình Ca Vương’!”

Phó giám đốc hỏi ngay: “‘Tình Ca Vương’ kéo dài bao lâu?”

Người phụ trách an ninh đáp: “12 phút 38 giây!”

Nguyệt Hạ không kiềm chế được bật cười: “Tên này cuối cùng cũng làm được điều gì đó thông minh rồi!”

Cát Dương Chỉ Chỉ nhảy lên phấn khích: “Định vị hoàn tất 100%! Bức ảnh cuối cùng của Đới Hiểu Hy được chụp tại Tòa nhà Tiêu Thần ở Khu phát triển công nghệ cao trên đảo Bách Hương. Khoảng cách đường chim bay từ đây là 20km, cầu nối trực tiếp chưa hoàn thành, phải đi vòng qua đại lộ ven vịnh. Tốc độ giới hạn trong khu vực là 60km/h, thời gian lái xe nhanh nhất là 38 phút.”

Mọi người kinh ngạc: “Cái gì cơ?!”

Tiểu Lưu hốt hoảng: “Cảnh sát đến cũng không kịp!”

Trong khi đó, Thẩm Ước đã bắt đầu hát câu đầu tiên, đếm ngược 12 phút 20 giây.

“5 phút là đủ!” Đổng Thiên Tâm lập tức nhấc Tiểu Hoa trên đầu mình đặt tay lên vai Lữ Ngọ, bốn cây hoa đá cũng nhảy lên theo.

Mang Trú bước lên một bước, vẽ một vòng tròn trên tường phòng điều khiển, sau đó đập mạnh một chưởng. Một lỗ lớn xuất hiện, gió ùa vào ầm ầm. Đổng Thiên Tâm kéo Mang Trú, cả hai lao ra ngoài, cưỡi gió xuyên qua màn đêm.

Lỗ trên tường nhanh chóng khép lại như một miếng Lego, không để lại dấu vết gì, như thể cảnh vừa rồi chỉ là ảo giác của mọi người vậy.

Trong phòng điều khiển, tất cả đều ngẩn ra.

Tả Bách đỡ trán, Lữ Ngọ nhanh chóng lấy ra một nắm hoa hoàng cúc khô, ném tung ra. Những bông cúc nhỏ xinh xắn bay trong không trung, hóa thành những chiếc loa nhỏ màu vàng nhạt. Tiểu Hoa chỉ huy bốn cây hoa đá nhảy lên, mỗi con bám vào một bông hoa, lơ lửng trên đầu phó giám đốc, người phụ trách an ninh, đạo diễn mạng và Tiểu Lưu, đồng thanh thổi ra giai điệu dễ chịu.

Bốn người dường như trở nên mơ màng trong giây lát, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại và tiếp tục công việc.

Nguyệt Hạ ngơ ngác nhìn Lữ Ngọ, anh cười tự hào: “Đây là hoa hoàng cúc, chuyên dùng để xóa ký ức, rất cần thiết để dọn dẹp hậu quả.”

“…”

Trên bầu trời đêm rộng lớn, Đổng Thiên Tâm đang cưỡi gió lao đi với tốc độ cao.

Tòa nhà Tiêu Thần nằm trên đảo Bách Hương, tuyến đường ngắn nhất qua không trung là băng qua vịnh.

Gió biển ẩm ướt trở nên sắc như dao ở tốc độ này. Mang Trú triệu hồi một trận pháp bảo vệ trong suốt làm kính chắn gió, đỡ lấy những đợt gió mạnh và sương mù, tạo ra âm thanh lách tách khi va chạm.

Đổng Thiên Tâm cầm chắc điện thoại, liên tục thay đổi hướng bay theo chỉ dẫn của bản đồ. Cát Dương Chỉ Chỉ ngồi ở góc màn hình, đồng bộ với tình hình trong phòng phát sóng, thời gian được cập nhật chính xác đến từng giây.

Cát Dương Chỉ Chỉ: [Đếm ngược bài hát: 6 phút 26 giây 32 giây]

Ánh sao trượt qua trên đầu, ánh đèn từ dưới chân vút qua nhanh như chớp, ánh sáng kéo dài thành một vệt sáng sau lưng họ.

Dẫn đường: [Khoảng cách đến Tòa nhà Tiêu Thần: 1km!]

Đổng Thiên Tâm nheo mắt, rồi đột ngột giảm tốc. Mang Trú ngay lập tức triệu hồi một trận pháp bảo vệ khổng lồ có đường kính hơn 50 mét chắn trước mặt.

Cả hai đều sững sờ.

Tòa nhà chọc trời 80 tầng vừa được hoàn thành, chưa đi vào hoạt động, không có đèn hay trang trí gì. Trong bóng tối, nó giống như một mũi gai khổng lồ xuyên thẳng lên bầu trời, lạnh lẽo và đáng sợ.

Tòa nhà Tiêu Thần đâm thẳng vào đám mây đen xoáy tròn trên không, tâm mây cuộn lên như cơn lốc, những dòng oán khí đặc quánh tựa bùn đen chảy tràn xuống, kèm theo mùi tanh hôi ngột ngạt bao trùm cả không gian.

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú nhìn nhau: “Chết tiệt! Là xoáy oán khí!”

Cát Dương Chỉ Chỉ: [Đếm ngược bài hát: 5 phút 13 giây 45]

“Chơi hết sức!”

Cả hai lao thẳng lên phía trước, luồng oán khí cảm nhận được mối đe dọa, ngay lập tức hóa thành hàng trăm bóng đen lao tới, gào thét như hàng vạn linh hồn cùng lúc khóc than.

Mang Trú giữ chặt trận bảo vệ bằng một tay, tay kia tung ra những vòng sáng chói lòa tựa lưỡi liềm, xé tan từng lớp oán khí, tạo thành một con đường ngoằn ngoèo qua không gian.

Nhưng con đường đó quá bất ổn, không ngừng biến đổi.

Đổng Thiên Tâm bám lấy thắt lưng Mang Trú, lao vào con đường, liên tục lượn lên, lao xuống, đổi hướng trái phải. Đường thẳng chuyển thành đường cong, rồi lại thành cú xoay mình 270 độ, tiếp đến hai vòng lộn nhào… thế giới xung quanh xoay tròn, đảo lộn, khiến cô muốn nôn mửa.

Một luồng oán khí mạnh mẽ sượt qua đầu họ, làm rung chuyển trận pháp bảo vệ. Mang Trú tung thêm một chuỗi vòng sáng, mở ra một lối thông suốt dẫn thẳng tới sân thượng của tòa nhà Tiêu Thần.

Trước mắt họ, một cô gái nhỏ nhắn gầy gò đang ngồi ở mép sân thượng, ngẩng đầu lên, hai chân lơ lửng trong không khí, tay ôm chặt một chiếc loa Bluetooth nhỏ, điện thoại bị vứt sang một bên.

Khuôn mặt của cô bé trùng khớp với thông tin mà Cát Dương Chỉ Chỉ tra được… đó là Đới Hiểu Hy!

Giọng hát của Thẩm Ước phát ra từ chiếc loa Bluetooth, tạo thành những gợn sóng âm thanh trong trẻo, nhẹ nhàng bao quanh cô bé, giúp cô chống lại sự xâm nhập của oán khí.

Nhưng luồng oán khí nhanh chóng tụ lại, che khuất bóng dáng cô bé.

Cát Dương Chỉ Chỉ: [Đếm ngược bài hát: 2 phút 07 giây 21]

“Không được thì bảo Thẩm Ước hát lại bài đó!” Đổng Thiên Tâm hét lớn.

“Giọng của Thẩm Ước chỉ chứa một phần nhỏ sức mạnh của Lộc Thục, cậu ấy đã gắng hết sức để hát hết bài này rồi!” Mang Trú, mắt chuyển thành đồng tử vàng rực, triệu hồi thêm một lớp bảo vệ vàng óng bao quanh Đổng Thiên Tâm, biến nó thành một chiếc kén lớn. Trong tay anh, lưỡi dao tối tăm hiện hình.

“Chia ra hành động! Ta sẽ đối phó oán khí, cô cứu người!”

Chưa dứt lời, lưỡi dao của Mang Trú hóa thành hàng trăm bóng sáng, như những con rồng vàng lao về phía trung tâm xoáy oán khí.

Những tiếng khóc xé tai vang lên, oán khí rút lui, để lộ một lối nhỏ hẹp xuyên qua tâm xoáy.

Đổng Thiên Tâm lao vút đi, trận bảo vệ bao bọc cô như một ngọn gió mạnh mẽ. Khoảng cách tới sân thượng ngày càng rút ngắn… 200 mét, 100 mét, 50 mét, 40 mét…

Cát Dương Chỉ Chỉ: [Đếm ngược bài hát: 1 phút 10 giây 56]

20 mét, 10 mét…

Một luồng oán khí còn sót lại bất ngờ lao đến, đập mạnh vào trận bảo vệ. Rắc! Lớp ngoài cùng vỡ tan. Đổng Thiên Tâm bị hất lùi, lộn ngược mấy vòng giữa không trung trước khi giữ vững được thân mình. Cô ôm lấy đầu, nghiến răng lao lên lần nữa…

50 mét, 40 mét…

Đới Hiểu Hy chầm chậm đứng lên, một nửa bàn chân đã lơ lửng ngoài mép tòa nhà, cơ thể nghiêng ngả giữa làn gió mạnh.

Giọng hát của Thẩm Ước đứt quãng, những gợn sóng âm thanh phát ra từ chiếc loa Bluetooth dần mờ nhạt, tạo ra kẽ hở để những sợi oán khí len lỏi, chui vào đôi mắt của Đới Hiểu Hy.

Đếm ngược bài hát: 30 giây!

“Đới Hiểu Hy, tỉnh lại đi!” Đổng Thiên Tâm hét lớn.

Nhưng cô bé dường như không nghe thấy gì. Đôi mắt mơ màng, mái tóc ngắn rối tung trong dòng oán khí, khuôn mặt cô bé bỗng nở nụ cười đầy thỏa mãn, như thể đã tìm được sự giải thoát, mặc cho oán khí nuốt chửng.

Đếm ngược: 12, 10, 9…

Trên bầu trời, oán khí rít lên, quấn chặt lấy ánh sáng của lưỡi Minh Đao. Những tia sét rạch ngang bầu trời, xé toạc màn đêm.

Một vài sợi oán khí thoát ra, lao thẳng về phía Đới Hiểu Hy với tiếng gào thét man rợ.

Đếm ngược: 7, 6, 5…

Đổng Thiên Tâm lao như một cơn lốc xoáy, mang theo hai lớp ánh sáng bảo vệ, phá tan từng lớp oán khí cản đường.

Đếm ngược: 3, 2…

Lớp bảo vệ thứ hai vỡ vụn, còn cách 8 mét…

[Bài hát kết thúc!]

Tim Đổng Thiên Tâm như ngừng đập… Không đúng! Từ loa Bluetooth, tiếng hát của Thẩm Ước vẫn vang lên, đó là nốt cao được kéo dài nhất!

Đúng rồi, giữa phòng thu và thực tế có 8 giây trễ!

Vẫn còn kịp!

Cô lao thẳng vào màn oán khí, lớp bảo vệ cuối cùng tan biến, Đới Hiểu Hy rơi khỏi mép tòa nhà, còn giọng hát của Thẩm Ước dừng lại, thay vào đó là tiếng gào rú thê lương của oán khí.

Đổng Thiên Tâm lao theo cô bé trong khi cả hai rơi tự do giữa không trung. Những tia oán khí đuổi theo, phát ra tiếng rít ghê rợn. Gió cắt qua má cô làm máu tứa ra thành dòng.

Khoảng cách giữa cô và Đới Hiểu Hy chỉ còn một mét, nửa mét, 20cm, 3cm… Chạm được rồi!

Cô dùng một tay kéo lấy cô bé, ôm chặt vào lòng.

Luồng oán khí lớn không cam lòng, tụ thành một mũi nhọn đen kịt, lao thẳng về phía họ. Đổng Thiên Tâm xoay người giữa không trung, nhắm mắt lại, sẵn sàng lấy thân mình đỡ lấy…

BÙM!

Một lực đỡ vững chắc chặn phía sau cô. Mùi hương thanh lạnh như tuyết đầu mùa xộc vào mũi.

Đổng Thiên Tâm mở mắt, chậm rãi và cẩn thận.

Xung quanh cô, ánh sáng rực rỡ vỡ vụn, tựa những bông hoa đang nở rộ, rơi nhẹ nhàng như tuyết.

Mang Trú chống lưng vào cô, ánh mắt sắc lạnh, đôi tay xoay lưỡi Minh Đao thành một vòng sáng hoa lệ, mọi oán khí xung quanh bị ánh sáng tiêu diệt, tan thành hư vô.

Bầu trời đầy mây đen đã quang đãng, lấp lánh ánh sao.

Mang Trú quay đầu, khuôn mặt nghiêm nghị nhưng giọng nói cực kỳ bực tức: “Đổng Thiên Tâm, cô quả nhiên lúc nào cũng hành động thiếu suy nghĩ!”

Cô thở hắt ra, cười nhẹ: “Tôi coi như anh đang khen tôi nhé!”

Cúi xuống, cô nhìn vào Đới Hiểu Hy đang nằm trong vòng tay mình.

Cô bé tựa đầu lên vai cô, hai tay vẫn ôm chặt chiếc loa Bluetooth. Khuôn mặt tái nhợt, nơi khóe mắt, một giọt nước mắt màu xanh trượt dài xuống gò má.

Chương 54: Dựa vào cái gì?!

Đổng Thiên Tâm ngồi trên hành lang của bệnh viện trực thuộc đại học Bách Đảo, nhìn ánh hoàng hôn qua khung cửa sổ và thở dài.

Kể từ lúc đưa Đới Hiểu Hy nhập viện, đã 16 tiếng trôi qua. Nhờ sự phối hợp của tần số phát thanh tổng hợp và cảnh sát, quá trình cấp cứu diễn ra rất thuận lợi. Cô bé được sắp xếp ở một phòng bệnh đơn.

Bệnh viện rất chú trọng trường hợp này, đã tổ chức hai cuộc hội chẩn toàn khoa chỉ trong 16 giờ, tất cả các xét nghiệm đều được xử lý qua kênh khẩn cấp.

Cô giáo chủ nhiệm và trưởng bộ môn của trường Trung học cơ sở số 3 Tường Châu đã đến bệnh viện từ nửa đêm hôm trước, trong khi mẹ của Đới Hiểu Hy, bà Đới Kỳ Hoa, được đưa tới bằng xe cảnh sát do đích thân trưởng đồn Trương hộ tống.

Mẹ của Đới Hiểu Hy mới 45 tuổi nhưng tóc đã bạc trắng. Khi tới bệnh viện, bà vẫn mặc nguyên chiếc áo đỏ đồng phục làm việc ở siêu thị. Bước vào phòng cấp cứu, bà ngơ ngác như thể không hiểu chuyện gì. Chỉ đến khi các bác sĩ thông báo rằng Đới Hiểu Hy không có thương tích nặng, bà mới sực tỉnh và bật khóc nức nở.

Trong đêm khuya bận rộn của phòng cấp cứu, bà Đới ngồi bên giường con gái, đôi tay thô ráp không ngừng vuốt thẳng mái tóc lưa thưa của Hiểu Hy, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống

khuôn mặt đang mê man, chăn gối, giấy nhập viện, hành lang và cả dây truyền dịch.

Cảnh tượng ấy khiến ai cũng không đành lòng nhìn tiếp. Vì phòng bệnh đơn có quy định giới hạn người thăm, nhóm của Đổng Thiên Tâm rời khỏi phòng, chờ kết quả hội chẩn thứ hai trên hành lang. Nguyệt Hạ đã hoãn toàn bộ công việc của Thẩm Ước, để anh ở lại cùng mọi người.

Hành lang bệnh viện tỏa ra mùi thuốc khử trùng nhè nhẹ sau khi vừa được lau sạch. Phòng bệnh đơn của tầng này yên tĩnh lạ thường. Từ cánh cửa khép hờ, họ nghe loáng thoáng tiếng giáo viên chủ nhiệm và trưởng đồn cảnh sát trao đổi trong phòng bệnh.

Cô giáo chủ nhiệm:

“Đới Hiểu Hy là cán bộ phụ trách truyền thông của lớp, rất thích ca hát, học tập chăm chỉ… tuyệt đối không có chuyện bị bắt nạt ở trường… Bạn bè và các bạn học đều rất yêu quý em ấy…”

“Nhưng từ tháng trước, em ấy bắt đầu có dấu hiệu mất tập trung trên lớp. Một số bạn thân đã lén kể cho tôi nghe… Giáo viên tư vấn tâm lý của trường cũng đã gặp và nói chuyện với em vài lần… Có vẻ như em ấy nhận được một số bình luận bất thường dưới video mình đăng tải lên mạng…”

“Giáo viên tâm lý khuyên em ấy xóa hết video và tạm thời không để ý đến sự việc… Sau đó, độ nóng của sự việc nhanh chóng hạ nhiệt, em ấy không nhắc gì đến nữa… Tinh thần cũng dần ổn định. Em ấy thậm chí còn đăng ký biểu diễn tiết mục đơn ca cho lễ đón năm mới… Vậy tại sao… Thật đáng tiếc… Đây chắc chắn là thiếu sót của nhà trường!”

Mẹ của Hiểu Hy: “Là lỗi của tôi… Vì muốn kiếm thêm tiền làm ca đêm, tôi cứ luôn nói mình bận, bỏ qua những dấu hiệu bất thường của con… Tôi đáng lẽ phải để ý hơn. Tất cả là lỗi của tôi!

Con bé ngoan lắm, ngoan lắm! Con bé tan học xong còn nấu cơm rồi mang cơm cho tôi. Tất cả đều là lỗi của tôi!"

Lữ Ngọ thở dài, đóng cánh cửa phòng bệnh lại.

Tả Bách ra hiệu cho mọi người lại gần, mở một video vừa tải xuống.

Tiêu đề video: "Cố gắng cover bài 'Bạch Lộ Vi Sương', người đăng: Nhật Xuất Hiểu Hiểu."

Cát Dương Chỉ Chỉ lên tiếng: "Đây là video gây ra vụ bạo lực mạng với Nhật Xuất Hiểu Hiểu. Hiện chỉ còn bản lưu trữ trên nền tảng đám mây."

Video rất ngắn, chỉ 43 giây. Trong đó, Đới Hiểu Hy ngồi bên cửa sổ, mặc áo thun trắng, ngẩng đầu nhìn những tán cây xanh qua ánh nắng vàng. Gió khẽ làm tung mái tóc dài ngang lưng. Khuôn mặt nghiêng của cô bé dưới ánh sáng lung linh như phát sáng cùng giọng ca trong trẻo.

Thẩm Ước: "Cô bé hát hay lắm mà!"

Đổng Thiên Tâm: "Video đẹp và bình thường thế này, sao có thể gây ra chuyện được chứ?!"

Tả Bách mở video thứ hai.

Cát Dương Chỉ Chỉ: "Đây là đoạn video 'Chu Nhất Ca' bình luận về video của Nhật Xuất Hiểu Hiểu. Nguyên gốc đã bị xóa, đây là bản lưu trữ."

Video mở đầu bằng gương mặt trung niên bóng dầu của người đàn ông, lời lẽ tự phụ, giọng điệu chế nhạo: "Các anh em, nói thật nhé, tôi thật sự không hiểu nổi phụ nữ thời nay! Vì chút lượt xem, vì chạy theo thần tượng, họ chẳng còn chút giới hạn nào cả!"

“Đây, hôm qua tôi vô tình thấy một video, một fan nữ cover bài của thần tượng nam. Hát thì hát đi, nhưng nhìn xem… cô ta cố tình ăn mặc thế kia, ánh nắng chiếu vào, đường nét rõ ràng thế kia, không phải là cố ý gây chú ý sao?”

“…Tôi thực sự không hiểu, bọn tôi ngày ngày cày cuốc làm nội dung, còn loại người thế này chỉ cần làm vài thứ nhảm nhí là nổi tiếng. Thế giới này thật là bất công!”

Đổng Thiên Tâm tức giận bật dậy: “Đây mà gọi là thứ con người nói sao?!”

“Đúng là bịa đặt vô căn cứ, nói năng bậy bạ!” Lữ Ngọ phẫn nộ hét lên: “Tên đó giờ ở đâu?! Tôi sẽ lập tức dùng…”

Mang Trú siết chặt nắm tay, bốn hoa đá nhỏ trên đầu cũng đồng thanh kêu gào đầy bất bình. Tiểu Hoa đầu ủ rũ, vẻ mặt thất vọng.

Tả Bách trầm giọng, phân tích từng từ một: “Nội dung kiểu này vốn đã dễ thu hút sự chú ý, thêm vào cơ chế đẩy tin tức theo sở thích cá nhân, video của ‘Chu Nhất Ca’ nhanh chóng đạt lượng tương tác cực lớn. Dòng chảy khổng lồ của thông tin đổ thẳng về phía video của Nhật Xuất Hiểu Hiểu, biến nó thành mục tiêu công kích.”

Bình luận dưới video:

“Từ bài đăng của Chu Nhất Ca mà đến đây, ban đầu không tin, nhưng sau khi xem từng khung hình, giờ thì tin thật rồi!”

“Đạo đức suy đồi, thế giới này hết cứu rồi!”

“Anh em à, chúng ta không thể để phụ nữ cưỡi lên đầu mà phán bậy như thế này được!”

“Haiz, xã hội bây giờ đúng là suy đồi quá!”

“Cô gái này nhìn cũng chẳng có gì đặc biệt, ngực thì phẳng, có gì hấp dẫn đâu?”

“Bạn ơi, đó gọi là ăn không được thì nói nho chua đấy!”

“Ai bảo tôi chưa ăn? Tôi đã ăn rồi, và thấy chẳng có gì ngon cả!”

“Nói cụ thể đi bạn?”

“Những fan nữ kiểu này, để xem buổi diễn, để theo đuổi thần tượng, họ có thể làm bất cứ điều gì, thậm chí là bán thân!”

“Bạn tôi bảo, nhìn video này, anh ấy nhận ra ngay, cô gái này chỉ là loại giả tạo, đóng vai ngây thơ thôi, buồn cười thật!”

“Hát thì cũng được, chắc tiếng rên cũng hay lắm, haha!”

“Có vẻ nhiều kinh nghiệm nhỉ!”

Một bình luận kèm ảnh hiện lên, là ảnh thẻ học sinh của Đới Hiểu Hy.

“Anh em ơi, thông tin sản phẩm đây rồi, mau lưu lại ngay!”

Thông tin cá nhân bị công khai đã đẩy làn sóng tấn công mạng và vu khống lên đến cao trào. Tiếp đó, các bình luận hoàn toàn mất kiểm soát: chế giễu, lăng mạ, và hàng loạt sự nhục mạ thô tục không ngừng tuôn ra. Một số từ ngữ kinh tởm đến mức bị hệ thống tự động gỡ bỏ ngay khi đăng tải… Sự việc trở nên bỉ ổi, vô lý, và khiến người ta không dám tin vào mắt mình.

Không ai nói nên lời.

Nhất là Thẩm Ước và Nguyệt Hạ, từ đầu đến cuối, họ chỉ im lặng nhìn màn hình.

Trong thế giới giải trí đầy sóng gió, họ đã quá quen thuộc với những chuyện như vậy. Nhưng họ là những ngôi sao, sau lưng

có đội ngũ quan hệ công chúng, luật sư, tài chính, và công ty hỗ trợ để chống đỡ cơn sóng dữ. Còn Đới Hiểu Hy chỉ là một cô bé 13 tuổi, không có bất kỳ sự bảo vệ nào…

Đổng Thiên Tâm tức đến đỏ cả mắt: "Tại sao?! Họ hoàn toàn không biết cô bé, sao có thể nói như vậy?! Dựa vào cái gì mà làm thế?! Họ dựa vào cái gì?!"

Cát Dương Chỉ Chỉ đứng trên màn hình đầy những bình luận tiêu cực, ngẩng đầu lên, gương mặt nhỏ bé nhợt nhạt: "Họ chỉ ghen tị, chỉ buồn chán, chỉ nằm dài trên giường, muốn cử động ngón tay một chút. Vì không thể thay đổi thực tại của bản thân, họ trút toàn bộ những ác cảm, uất hận tích tụ trong lòng lên thế giới ảo. Họ tận hưởng cảm giác chỉ cần một câu nói, là có thể chà đạp một người khác xuống bùn."

"Họ nghĩ rằng điều đó khiến họ trở thành những kẻ thống trị trên mạng, những 'vị thần' quyết định số phận người khác. Và dù họ làm gì, nói gì, cũng không phải chịu bất kỳ hậu quả nào. Vì vậy, chuyện như thế này cứ lặp đi lặp lại, vô tận, không bao giờ chấm dứt."

Tả Bách lặng lẽ tắt bình luận, tháo kính, quay đi để lau khóe mắt.

Mang Trú nhìn qua màn hình, nhẹ nhàng xoa đầu Cát Dương Chỉ Chỉ: "Lúc giải cứu tại tòa nhà Tiêu Thần, luồng oán khí tụ tập quanh đó không bình thường. Có mùi của trận pháp Tam Hợp Bàn của Cao tộc. Ta cho rằng người mang tên 'Chu Nhất Ca' này chắc chắn có liên quan đến khóa huấn luyện của Cao Sĩ."

Cả nhóm đều biến sắc.

Một nhóm bác sĩ nhanh chóng băng qua hành lang, mọi người vội nhường đường. Họ đẩy cửa vào phòng bệnh, thông báo kết quả hội chẩn lần hai cho mẹ của Đới Hiểu Hy.

Một loạt thuật ngữ và số liệu y khoa vang lên, Đổng Thiên Tâm nghe không hiểu, chỉ hiểu được kết luận cuối cùng: Đầu của Đới Hiểu Hy không bị tổn thương, nhưng nguyên nhân hôn mê có thể là tâm lý. Không thể xác định khi nào cô bé sẽ tỉnh lại. Trong trường hợp tốt nhất, cô bé có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào; tệ nhất, cô bé sẽ không bao giờ tỉnh lại, trở thành người sống thực vật.

Các bác sĩ rời đi với tiếng thở dài.

Mẹ của Hiểu Hy ngồi bên giường, ôm mặt khóc không thành tiếng. Tiếng nức nở ngắt quãng của bà như từng nhát roi quất vào trái tim mọi người.

Đổng Thiên Tâm bước vào phòng bệnh, Nguyệt Hạ nhẹ nhàng đóng cửa lại, Cát Dương Chỉ Chỉ ngắt camera an ninh.

Thấy Đổng Thiên Tâm, mẹ của Hiểu Hy khuỵu gối định quỳ xuống: “Tôi biết là các cháu đã cứu Hiểu Hy, cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn…”

Mang Trú đỡ bà dậy, Đổng Thiên Tâm dìu bà ngồi xuống.

Lữ Ngọ đưa danh thiếp của mình ra.

Mẹ của Đới Hiểu Hy ngơ ngác: “Lữ Ngọ… luật sư?”

Lữ Ngọ lật mặt sau của danh thiếp. Logo cánh hoa tan biến, dòng chữ mới hiện ra: [Người truyền thừa “Linh Vũ”, văn hóa phi vật thể – Lữ Ngọ. Tộc trưởng tạm thời của Lữ tộc. Chuyên môn: trừ tà, cầu phúc, gọi hồn]

Mẹ của Đới Hiểu Hy: “Cái… cái này là sao?!”

Lữ Ngọ mỉm cười: “Đới Hiểu Hy chỉ là không may bị nhiễm tà khí. Chỉ cần tôi dùng Linh Vũ trừ bỏ tà khí, cô bé sẽ tỉnh lại.”

Mẹ của Đới Hiểu Hy đứng chết trân, nắm chặt danh thiếp trong tay như bám víu vào tia hy vọng cuối cùng. Nước mắt bà lăn xuống, giọng nghẹn ngào: “Thật… thật sao?! Thật không?!!”

Lữ Ngọ gật đầu. Anh giơ tay ra, một bông hoa cẩm chướng hồng nhạt nở rộ trên lòng bàn tay. Những cánh hoa nhẹ nhàng lướt qua má của mẹ Đới Hiểu Hy, đôi mắt bà chợt mở to.

Bà thấy khung cảnh xung quanh mình thay đổi: Một cô gái với khuôn mặt tròn dễ thương được bao phủ bởi một tầng ánh sáng ấm áp và trong trẻo. Thanh niên áo trắng, tóc dài toát ra ánh sáng sắc bén. Ánh sáng quanh Lữ luật sư rực rỡ và rực màu cầu vồng. Còn thanh niên đeo khẩu trang đứng ở cửa chỉ phát ra những gợn sóng ánh sáng nhẹ nhàng.

Bà cũng nhìn thấy năm “nhân vật nhỏ” dễ thương vây quanh gối của Đới Hiểu Hy: một bông hoa nhỏ và bốn cây hoa đá, tất cả đều líu ríu bằng thứ ngôn ngữ bà không hiểu.

Trên màn hình điện thoại của anh trai đeo kính cũng hiện lên hình ảnh của một nhân vật nhỏ, nó nói: “Tiểu Hoa, Tiểu Hoàng, Tiểu Lục, Tiểu Tử, Tiểu Lam nói rằng mẹ Đới khóc quá nhiều. Chúng con rất lo.”

Bà bịt miệng, nước mắt rơi lã chã.

Lữ Ngọ tạo ra một cơn mưa cánh hoa đầy màu sắc, trong khi Mang Trú lơ lửng trên không, vừa ngâm xướng vừa vẽ bùa. Một cánh hoa bay tới trán Đới Hiểu Hy, hóa thành một tia sáng rực rỡ nhập vào cơ thể cô bé, chạy dọc qua các mạch máu, sau đó quay về tay Mang Trú.

Mang Trú thở phào: “Hai phách trong ba hồn bảy phách của cô bé đã rời thể. Có lẽ bị tà khí tấn công tại tòa nhà Tiêu Thần mà vô tình đánh mất. Chỉ cần tìm lại là được.”

Lữ Ngọ nhìn cánh hoa trong tay: “Nhưng khi mất đi hai phách, ba hồn trở nên không ổn định. Phải tìm cách giữ vững ba hồn còn lại, nhất là phải ngăn tà khí xâm nhập lần nữa.”

Đổng Thiên Tâm: “Ý anh là chúng ta cần chia làm ba nhóm: một nhóm đi tìm hai phách bị mất của Đới Hiểu Hy, một nhóm tiêu diệt tà khí tập trung từ trận pháp Tam Hợp Bàn, và một nhóm ở lại bảo vệ cơ thể của cô bé. Nhưng… người hơi thiếu nhỉ?”

Cả nhóm đồng loạt quay nhìn Thẩm Ước.

Thẩm Ước hoảng hốt lùi lại: “Này, này, này, tôi chỉ là một ngôi sao giải trí bình thường thôi mà!”

Mang Trú: “Giọng hát của anh mang một phần linh lực của Lộc Thục. Ở lại đây hát, bảo vệ Đới Hiểu Hy.”

Thẩm Ước chỉ tay vào mũi mình: “Một mình tôi á?!”

Nguyệt Hạ không vui: “Tôi cũng ở lại!”

Tiểu Hoa và bốn cây hoa đá đồng loạt giơ tay, reo lên: “hây dô hây dô!”

(Cát Dương Chỉ Chỉ dịch: “Chúng con cũng ở lại giúp!”)

Đổng Thiên Tâm nắm tay Thẩm Ước: “Nhờ cậu đấy!”

Thẩm Ước thở dài sâu: “Vì danh dự của một ca sĩ! Chơi tới bến thôi!”

Tả Bách: “Tôi và Cát Dương Chỉ Chỉ sẽ lần theo địa chỉ IP để tìm ra vị trí của Chu Nhất Ca!”

Lữ Ngọ: “Tôi sẽ đi cùng Giáo sư Tả, đảm bảo tên đó tan thành tro bụi!”

Mang Trú nhìn Đổng Thiên Tâm: “Những phách rời khỏi thân thể rất mong manh. sức mạnh Long Thần của ta quá mạnh. Chỉ có khí chất thanh khiết của dòng tộc Hoạn Long mới nuôi dưỡng được.”

Đổng Thiên Tâm gật đầu: “Vậy tôi sẽ đi cùng anh!”

Mẹ của Đới Hiểu Hy rưng rưng nước mắt, nhìn chằm chằm vào họ: “Các cháu… thực sự có thể… cứu được… Hiểu Hy sao?”

Cả nhóm đồng loạt quay lại, ánh hoàng hôn rực rỡ ngoài cửa sổ như nhuộm cả bầu trời đỏ rực.

“Yên tâm, chúng tôi là chuyên gia mà!”

Chương 55: Tìm Phách

Mặt trời đã lặn, nhưng bầu trời chưa hẳn tối đen.

Đường chân trời còn sót lại chút màu đỏ nhạt, sắc tím nhạt dần hòa quyện với ánh đèn xe như những viên ngọc lấp lánh. Gió nhẹ lướt qua tóc, phảng phất sự yên bình.

Đổng Thiên Tâm đáp gió, dừng lại trước tòa nhà Tiêu Thần, quan sát tỉ mỉ xung quanh, không bỏ qua bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

Tòa nhà Tiêu Thần hiện tại giống như một con quái thú đã chết, lặng lẽ đứng sừng sững giữa trời, hoàn toàn tĩnh lặng.

Mang Trú lơ lửng trên không trung, tà áo dài phấp phới. Anh kết ấn bằng hai tay, niệm chú:

“Động tĩnh bất thất, kỳ đạo quang minh. Động nhật nguyệt, sát chi vô nhai!”

Một vòng sáng khổng lồ lan rộng từ giữa hai bàn tay Mang Trú, lấp lánh như cánh bướm tỏa bay khắp nơi. Vài giây sau, ánh sáng tắt lịm, không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Mang Trú cau mày, vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

Đổng Thiên Tâm hỏi: “Không tìm thấy sao? Lẽ nào phách của Đới Hiểu Hy không ở quanh đây ư?”

Sắc mặt Mang Trú càng lúc càng khó coi.

Đổng Thiên Tâm lấy điện thoại ra.

Trước khi xuất phát, Cát Dương Chỉ Chỉ đã phân ra ba phân thân. Phân thân thứ nhất đi với Tả Bách và Lữ Ngọ, phân thân thứ hai đi cùng Đổng Thiên Tâm và Mang Trú, phân thân thứ ba ở lại bệnh viện, đồng thời mở phòng họp trực tuyến để cả ba nhóm dễ dàng phối hợp.

Đổng Thiên Tâm hỏi: “Tình hình của Đới Hiểu Hy thế nào rồi?”

Thẩm Ước đang hát, không nói được, chỉ có thể ra hiệu bằng tay chân. Nguyệt Hạ cầm điện thoại, di chuyển camera đến gần Đới Hiểu Hy: “Hiện tại vẫn ổn định, con bé vẫn đang ngủ.”

Tiểu Hoa và bốn hoa đá nhỏ ngồi trên gối của Đới Hiểu Hy, nhanh chóng vẫy tay rối rít, miệng líu lo: “Hây dô hây hô!”

Phân thân thứ ba của Cát Dương Chỉ Chỉ dịch: “Bọn chúng nói ba hồn của Đới Hiểu Hy vẫn tạm ổn, nhưng tần số rung của ba phách khá bất thường. Có lẽ hai phách bị mất đã tách ra.”

Lữ Ngọ xuất hiện trên màn hình:

“Chúng tôi đã định vị được IP của tên Chu Nhất Ca. Tên thật là Phùng Huống, 41 tuổi, sở hữu một công ty ươm tạo ngôi sao mạng. Địa chỉ công ty ở tầng 30, phòng 3055, tòa nhà Hoàng Tài, số 445 đường Bồng Lai. Đường đang kẹt xe, chắc phải 40 phút nữa chúng tôi mới tới nơi.”

Đổng Thiên Tâm: “Tốt lắm, giữ liên lạc nhé!”

Cô quay sang Mang Trú: “Nếu phách của Đới Hiểu Hy không ở đây, vậy thì có thể ở đâu?”

Mang Trú trầm ngâm, rồi chìa tay ra:

“Đưa tay cho tôi.”

Đổng Thiên Tâm nghi ngờ nhưng vẫn đặt tay mình vào lòng bàn tay Mang Trú. Anh nhanh chóng đan những ngón tay vào tay cô, nắm chặt.

Đổng Thiên Tâm giật mình, la lên: “Anh làm gì vậy?!”

Mang Trú nhìn lảng đi, giọng điệu nghiêm túc: “Đương nhiên là dùng khí thanh khiết của tộc Hoạn Long để tìm phách.”

Dứt lời, anh giơ tay còn lại vẽ một lá bùa trong suốt giữa không trung, rồi tung ra. Lần này, vòng sáng càng lấp lánh, trong suốt, lan khắp thành phố Bách Đảo.

Đổng Thiên Tâm nín thở, cảm nhận vô vàn âm thanh kỳ diệu đổ ập vào đầu mình: tiếng tim cô và tim Mang Trú đập nhịp nhàng, tiếng gió luồn qua phổi, tiếng xe cộ ồn ã, tiếng mây trôi phía vì sao đầu tiên, tiếng bướm đập cánh quanh những ngọn đèn đường chớp tắt.

Rồi cô nghe thấy một thanh âm khác, như vụ nổ của một ngôi sao rực rỡ, cuốn theo cơn bão vô tận, lại giống tiếng r.ên rỉ yếu ớt của chim non sau cơn mưa.

Mắt Mang Trú bừng sáng: “Tìm được rồi! Đó là tiếng của phách!”

Anh chỉ về phía trước, một mũi tên ánh sáng hình tam giác xuất hiện, lắc lư bay đi.

Cả hai lập tức đuổi theo, rời khỏi khu công nghệ cao, băng qua vịnh biển, trở lại trung tâm thành phố. Bên dưới là những cảnh tượng quen thuộc: con hẻm Phỉ Thúy rực hơi nóng của các quán ăn đêm, trụ sở công an đường Hương Châu, rồi tấm biển siêu thị cộng đồng Hương Châu.

Phía sau siêu thị là khu bốc dỡ hàng, đông nghẹt xe tải và nhân viên kho bãi đang bận rộn làm việc.

Mũi tên ánh sáng lơ lửng trên khu bốc dỡ, chớp hai lần rồi tan biến.

Mang Trú tạo một lớp bùa ẩn hình cho cả hai, lơ lửng giữa không trung tìm kiếm.

Đổng Thiên Tâm khẽ nói: “Tôi nhớ mẹ của Đới Hiểu Hy làm quản lý kho ở đây, bà ấy thường làm ca đêm…”

Mang Trú ra hiệu im lặng: “Suỵt, ở kia.”

Anh chỉ vào phòng nghỉ tạm của nhân viên: một căn lều tôn với hai dàn máy điều hòa gắn trên tường, cửa trước hé mở, bậu cửa sổ phía sau đặt vài chiếc cốc giữ nhiệt cỡ khác nhau.

Bên trái dàn máy lạnh, có một bộ bàn ghế nhựa vẫn thường dùng ở các quán vỉa hè: một bàn nhựa kèm hai ghế dài.

Ngay trên bàn là một cột đèn đường, lúc này còn chưa bật. Ánh sáng mờ mờ tỏa ra nhờ đèn từ phòng nghỉ hắt tới, tạo nên bầu không khí lờ mờ.

Không gian quanh đó trông lạ lùng, như bị bao phủ trong lớp sương mờ, khiến đồ vật bị bóp méo nhẹ.

Đổng Thiên Tâm dụi mắt, nhận ra màn sương ấy đang tụ thành một bóng người nửa trong suốt, tóc dài, mặc đồng phục học sinh, nửa nằm nửa ngồi trên ghế dài. Trên bàn là một hộp cơm giữ nhiệt hai tầng.

Đó chính là Đới Hiểu Hy! Nói chính xác, chỉ là một phần phách của cô bé.

Làn sương quanh phách tỏa mờ mờ quanh bàn ghế, như giấc mộng chiều hoàng hôn.

Hình ảnh Đới Hiểu Hy cười gọi mẹ, phách ấy lờ mờ tái hiện cảnh mẹ Đới bước ra từ phòng nghỉ, ngồi đối diện, mở hộp cơm giữ nhiệt.

Một hộp cơm, một hộp đồ ăn, một bát canh nghi ngút khói. Đới Hiểu Hy nằm sấp trên bàn, vui vẻ kể: “Mẹ ơi, sang năm Thẩm Ước có thể sẽ tổ chức concert đó!”

Mẹ Đới nhấp ngụm canh, cười lắc đầu: “Cái anh hát dở hôm nọ đấy à? Hát thế cũng đòi làm concert?”

“Đó là chuyện trước kia thôi! Giờ anh ấy hát hay lắm rồi!”

“Mẹ thấy con hát còn hay hơn.”

“Ôi mẹ~~” Đới Hiểu Hy đỏ mặt, ngồi vặn vẹo trên ghế: “Lúc đó con mua vé rẻ nhất cũng được, không đắt đâu!”

Mẹ Đới lườm: “Đã đi thì phải mua vé xịn mới nhìn rõ chứ! Không thì phí tiền. Mua luôn cho mẹ một vé.”

“Mẹ là nhất!” Đới Hiểu Hy nắm tay mẹ, nũng nịu: “Nhưng đó là chuyện năm sau. Vậy năm nay thì sao ạ?”

“Năm nay chưa có kế hoạch gì cả.”

“Đi biển bằng thuyền đánh cá ấy ạ! Nghe nói có thể ghép đoàn, đi từ rạng sáng. Mẻ lưới đầu tiên được ăn luôn, lại có thể mang về được nữa. Kỳ nghỉ đông tới, mẹ xin nghỉ phép đi với con nhé! Vé cũng rẻ thôi, còn được giảm giá nữa!”

Mẹ Đới phì cười: “Lại thèm ăn hải sản chứ gì!”

“Mẹ từng bảo muốn ngắm bình minh trên biển! Lần này là cơ hội vàng luôn!”

Mẹ Đới mỉm cười.

Đới Hiểu Hy tiếp tục huyên thuyên chuyện trường lớp, mẹ cô vừa ăn vừa nhìn con với ánh mắt đầy tự hào.

Đèn đường bất chợt bật sáng, soi tỏ hai mẹ con với khung cảnh lung linh, yên bình đến nao lòng.

Đổng Thiên Tâm lặng lẽ ngắm nhìn, không nỡ phá vỡ cảnh tượng ấy.

Mang Trú thì thầm: "Bình thường, khi phách rời khỏi cơ thể là lúc người ta cận kề cái chết. Phách sẽ tìm về nơi họ lưu luyến nhất…"

Hình ảnh mẹ Đới mờ dần rồi biến mất.

Đới Hiểu Hy giờ chỉ còn là cái bóng mờ mờ, đứng dậy, ánh mắt mơ hồ, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Mang Trú vẽ một ký hiệu ánh sáng khổng lồ, trông mềm mại như tấm chăn mỏng, bay đến quấn lấy phách của Đới Hiểu Hy. Phách co lại, nhỏ bằng chiếc nắp chai, lắc lư tiến về phía Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm kinh ngạc, Mang Trú ra hiệu cho cô xòe tay.

Phách nhỏ xíu rơi vào lòng bàn tay, toát ra ánh sáng lấp lánh ở trung tâm, viền ngoài êm như lông tơ tỏa sáng. Đổng Thiên Tâm bất giác muốn rơi nước mắt.

Mang Trú nối liên lạc với phòng họp trực tuyến: "Thẩm Ước, hát bài về nhà đi."

Thẩm Ước ra dấu OK, cất giọng dịu dàng, hát một khúc dân ca cổ xưa, giai điệu mềm mại như làn suối róc rách.

Mang Trú nhẹ nhàng kết ấn, giọng nói vang lên như vỗ về linh hồn thuần khiết:

“Những tấm lòng mẹ thương con, rơi lệ như máu.

Những đứa con hiếu thảo, lòng sáng tựa vàng.

Tâm sáng không rời, từ đây trở về…”

Giữa bầu trời đêm, hiện lên một con đường ánh sáng tựa dải ngân hà mảnh, một đầu nối với tay Mang Trú, đầu kia kéo dài về phía bệnh viện.

Đổng Thiên Tâm cẩn thận nâng phách lên, rồi dựng bàn tay để phách trượt vào con đường lấp lánh.

Phách run rẩy nhưng vẫn dũng cảm bước lên hành trình hồi hương. Ngọn gió đêm dịu dàng chở che, ánh sao âm thầm dẫn lối. Cuối dải sáng, là tiếng hát của Thẩm Ước vẫy gọi cô trở về nhà.

Hai người ngẩng đầu dõi theo đến khi không còn trông thấy phách nữa.

Trong video, phòng bệnh bỗng trở nên nhộn nhịp. Thẩm Ước hát ngày càng lúc càng da diết. Nguyệt Hạ chạy tới mở cửa sổ, luồng sáng từ phách lướt qua mẹ Đới, vòng một vòng trước mặt bà rồi dừng lơ lửng phía trên Đới Hiểu Hy.

Tiểu Hoa hét lên vui sướng. Bốn hoa đá nhỏ chồng lên nhau, trèo lên cao kéo phách xuống rồi chuyền đến tay Tiểu Hoa. Tiểu Hoa leo lên đầu Đới Hiểu Hy, đặt phách vào huyệt Bách Hội.

Một luồng sáng rực rỡ lan khắp cơ thể Đới Hiểu Hy.

Cô bé khẽ hé môi, mơ màng gọi: “Mẹ…”

Mẹ Đới lao đến, khóc òa.

Tiểu Hoa và bốn hoa đá nhỏ vui sướng vỗ tay, Thẩm Ước đổi sang hát bài “Vận May Đến”, Nguyệt Hạ thở phào.

Đổng Thiên Tâm cũng nhẹ nhõm, Mang Trú gật đầu: “Còn một phách nữa, tiếp tục thôi.”

“Ừ!”

Lữ Ngọ xuất hiện trên màn hình, mắt sáng lên: “Bọn tôi đến nơi rồi!”

Trong thang máy tòa Hoàng Tài, Tả Bách tỏ ra bồn chồn.

Hiện giờ đã 11 giờ đêm, các công ty bình thường đều nghỉ, nhưng giới livestream thì ngược lại, giờ này mới là “giờ vàng” của họ.

Thế nhưng, từ tối qua, phòng livestream của Chu Nhất Ca… tức Phùng Huống… bỗng ngừng phát sóng. Tất cả tài khoản mạng xã hội cũng ngừng cập nhật mà không có lời giải thích nào, giống như anh ta đột nhiên biến mất khỏi thế gian vậy.

Cát Dương Chỉ Chỉ trích xuất camera giám sát tòa nhà. Lúc 8 giờ sáng qua, Phùng Huống một mình bước vào công ty và chưa hề rời đi.

Ban đầu có nhân viên giao thức ăn đến, nhưng từ chiều tối trở đi, thì chẳng thấy cả thức ăn mang lên.

Lữ Ngọ rút ra một bó cúc trắng:“Trường hợp xấu nhất, có lẽ chúng ta là những người đầu tiên ‘viếng thăm’ anh ta.”

“Ting”… thang máy dừng ở tầng 30.

Toàn bộ tầng thuộc công ty sản xuất nội dung của Phùng Huống. Cửa chính dùng khóa vân tay điện tử đời mới.

Cát Dương Chỉ Chỉ không chút khách sáo phá khóa, đồng thời hiển thị sơ đồ tòa nhà.

Công ty bày trí như một xiên kẹo hồ lô: một hành lang chính với các khu vực chức năng hai bên. Từ cửa bước vào lần lượt là sảnh tiếp khách, khu hành chính, phòng trà, khu sáng tạo ý tưởng, phòng hậu kỳ, kho vận, cuối cùng là cụm phòng livestream.

Khu tiếp khách và hành chính thiết kế mở, đèn tắt tối om, trải thảm dày, bước chân không gây tiếng động.

Không khí tĩnh lặng đến rợn người.

Tả Bách và Lữ Ngọ vừa đi vừa bám sát nhau. Xa xa có ánh sáng lóe lên.

Cửa phòng sáng tạo hé mở, le lói ánh đèn.

Lữ Ngọ ngó quanh hai người đồng hành… một giáo sư toán gầy yếu và một thú cưng đáng yêu… cuối cùng chỉ còn biết dựa vào tinh thần "anh hùng" của chính mình. Anh hít sâu, đạp cửa xông vào, quét mắt một vòng, rồi hít vào thêm một hơi nữa.

Bên trong, thay vì văn phòng thì nhìn lại giống một kho chứa khổng lồ rộng ít nhất 400 mét vuông. Ở chính giữa là dãy máy chủ đen sì, xung quanh la liệt máy tính màn hình cỡ lớn.

Phần còn lại đặt hàng loạt kệ sắt cao ngang đầu, ước chừng bảy, tám trăm chiếc kệ, trên đó chất đầy điện thoại di động. Màn hình mỗi chiếc điện thoại tỏa ánh sáng xanh mờ mờ, ghê rợn.

Dưới mỗi điện thoại là một dây cáp dữ liệu đen, chúng đan thành từng bó, giống như những xúc tu côn trùng khổng lồ. Từ xa nhìn vào chẳng khác nào hàng trăm con gián bị lật ngửa.

Tả Bách sững sờ: "Đây là… 'thủy quân' ư? Sao còn nhiều đến vậy… "

Cát Dương Chỉ Chỉ: "Tổng cộng 50.000 chiếc."

Lữ Ngọ há hốc: “Cái gì cơ?!”

Cát Dương Chỉ Chỉ nhanh nhẹn kiểm tra các màn hình máy tính, búng tay một cái cực “cool”. 50.000 chiếc điện thoại đồng loạt rung, nhấp nháy ánh sáng, hiển thị vô số bình luận ảo: xuyên tạc, chửi rủa, bôi nhọ, khích lệ t.ự t.ử…

Lữ Ngọ:

“Thứ quái quỷ gì thế này?!”

Cát Dương Chỉ Chỉ gom dữ liệu, xuất ra một báo cáo phân tích dài dằng dặc.

Tả Bách đẩy kính: “Những tài khoản này chuyên tạo dữ liệu ảo, thổi phồng lượt xem, kích động tranh cãi, chia rẽ xã hội. 90% đối tượng bị tấn công… là phụ nữ.”

Lữ Ngọ giận dữ: “Ý anh là sao?!”

Cát Dương Chỉ Chỉ: “Ý tôi là vô số người giống Nhật Xuất Hiểu Hiểu đã trở thành nạn nhân của chúng.”

Tả Bách trầm giọng: “Chúng thả bình luận tấn công ngẫu nhiên, tạo xung đột ảo để hút lưu lượng, từ đó kiếm tiền. Vì dùng robot nên chúng có thể spam vô tận. Chỉ cần có ai bị cuốn vào, mọi ‘thủy quân’ sẽ tràn tới, đẩy cao mâu thuẫn.”

Cát Dương Chỉ Chỉ cúi đầu: “Đáng sợ hơn là nhiều người chẳng nhận ra những ‘anh hùng bàn phím’ hay ‘người dẫn dắt dư luận’ mình thấy thực ra chỉ là đống code vô tri.”

Lữ Ngọ siết nắm tay không nói nên lời.

Cát Dương Chỉ Chỉ búng tay.

Toàn bộ 50.000 điện thoại đồng loạt lóe sáng, rồi cháy khét. Máy chủ và các màn hình cũng tắt phụt, hệ thống thủy quân sụp đổ.

Rời khỏi phòng sáng tạo, họ đến kho hàng. Trong bóng tối, nơi đây chất đống những thứ hỗn tạp: đồ ăn vặt, sữa bột, kẹo không nhãn, tất bốc mùi, giấy vệ sinh kém chất lượng, trà đóng gói sơ sài, rác sinh hoạt… "Gián thật" bò lổn ngổn khắp nơi.

Lữ Ngọ bịt mũi: "Streamer triệu fan mà sống thế này sao? Toàn là đồ rác rưởi!"

Tả Bách: "Đây chính là 'lưu lượng' mà họ bất chấp kiếm về đó."

Băng qua kho, họ đến cánh cửa cuối cùng – văn phòng của Phùng Huống. Vẫn là khóa điện tử, nhưng với Cát Dương Chỉ Chỉ thì không đáng ngại.

Cửa vừa mở, khí đen lập tức cuồn cuộn tràn ra như hàng trăm con rết. Lữ Ngọ vung tay múa cúc trắng, xua tan phần lớn khí đen.

Giữa phòng rộng 400 mét vuông chỉ có một bàn làm việc màu trắng, xung quanh bố trí đèn chiếu chuyên dụng.

Phùng Huống ngồi bất động trên ghế, mắt mở trừng trừng nhìn vào màn hình đen, sắc mặt tái nhợt, không còn chút sinh khí.

Lữ Ngọ kiểm tra mạch và hơi thở, xác nhận anh ta còn sống nhưng đã mất ý thức, không phản ứng trước bất kỳ k.ích thích nào.

Tả Bách lục soát khắp nơi nhưng không thấy gì bất thường.

"Anh ta bị mất hồn vía hết rồi sao?" Lữ Ngọ rút đóa cúc trắng đang chuẩn bị áp lên, thì bỗng cả phòng tối đen, đèn tắt ngóm.

Màn hình lớn phát ra tiếng "xì xì" nhiễu trắng chớp liên tục. Phiên bản Chibi của Cát Dương Chỉ Chỉ xuất hiện, cố gắng gạt lớp nhiễu để đến gần màn hình. Nhưng lúc này, hai má đỏ hây hây trên mặt nạ đã biến mất, chỉ còn lại đôi mắt đen thẳm.

Lữ Ngọ giật mình lùi một bước, Tả Bách biến sắc: “Cát Dương Chỉ Chỉ?! Cậu…”

Cát Dương Chỉ Chỉ đưa một ngón tay ra hiệu im lặng. Dàn đèn sáng trở lại, nhưng ánh sáng đã chuyển sang màu xanh lam nhạt.

Dưới thứ ánh sáng ấy, mặt sàn phòng phát sóng lộ ra một trận pháp “Cải Mệnh” khổng lồ, các đường vẽ đỏ tím quỷ dị như được tô bằng loại sơn đặc biệt, chỉ hiện dưới lớp ánh sáng xanh.

Oán khí đen kịt cuộn xoáy xung quanh, trông như hàng trăm bóng ma không mặt. Trung tâm của oán khí chính là các lỗ tai, mắt, mũi, miệng của Phùng Huống.

Lữ Ngọ rùng mình: “Đây là oán khí cắn trả sao!”

Nhưng Tả Bách không nhìn Phùng Huống, anh chỉ chăm chăm vào màn hình nơi Cát Dương Chỉ Chỉ đang tỏa ra áp lực vô hình.

“Cậu muốn làm gì?” Tả Bách lạnh lùng hỏi.

Cát Dương Chỉ Chỉ hơi ngẩng đầu, giọng vang vọng như chuông ngân: “Phùng Huống, anh đã làm hại bao nhiêu người bằng chiêu trò này rồi?”

Miệng Phùng Huống mấp máy, giọng khản đặc: “Nhiều lắm… tôi không nhớ nổi.”

“Tại sao?”

“Vớ vẩn… Vì tôi muốn nổi tiếng.”

“Sao lại bắt nạt Nhật Xuất Hiểu Hiểu?”

“Bắt nạt gì đâu, chỉ là ‘tặng’ cho cô ta cơ hội phất lên. Chẳng qua cô ta quá ngu ngowf, chịu không nổi.”

Lữ Ngọ nghiến răng, suýt xông lên đấm người, nhưng một lưới sáng b.ắn ra từ đèn chiếu đã chặn anh ta lại.

Tả Bách cau mày.

Cát Dương Chỉ Chỉ hỏi tiếp: “Cuối cùng, vì sao chọn Nhật Xuất Hiểu Hiểu?”

“Tôi chọn nhiều người lắm, cô ta chỉ là một trong số đó thôi. Thấy cô ta xinh thì đầu tư thêm, ai dè… nổi thật.”

“Chỉ vì… cô ta xinh ư?”

“Còn không phải chắc?”

Cát Dương Chỉ Chỉ lặng im.

Lữ Ngọ thì thầm với Tả Bách: “Có gì đó rất bất thường ở Cát Dương Chỉ Chỉ.”

Tả Bách chậm rãi đáp, ánh mắt lạnh lẽo: “Vì đây không phải Cát Dương Chỉ Chỉ, mà là… Dương Hy!”

“Cái gì?!”

Cát Dương Chỉ Chỉ đặt tay lên màn hình, một tài liệu từ “Điều Tra Tường Minh” hiện ra. Đó là hồ sơ về một công ty mang tên “Thế Giới Bạo Loạn”, người đứng tên là Phùng Toàn Quyền.

Lữ Ngọ kinh ngạc: “Ông chủ công ty đó bị bắt vì lừa đảo và ngồi tù 5 năm, công ty giải thể lâu rồi… Hóa ra kẻ kế nghiệp lại là Phùng Huống?”

Cát Dương Chỉ Chỉ khẽ nói: “Phùng Huống, anh chính là kẻ đứng sau. Anh từng bịa tin ‘Cậu bé nghiện game chết trong nhà thuê’… chính tin đồn đó đã hủy hoại cuộc đời Dương Hy.”

Tả Bách sầm mặt, Lữ Ngọ gào lên: “Vậy ra là mày! Đồ khốn!”

Phùng Huống phá lên cười: “Thất bại rồi, tin đó có mấy ai quan tâm đâu. Ha ha ha…”

Cát Dương Chỉ Chỉ lùi lại, phía sau hiện lên vũ trụ hai chiều bao la. Nó vung tay, vô số sợi dây đỏ từ màn hình bắn ra, đâm xuyên người Phùng Huống. Anh ta thét lên đau đớn, máu thịt bị hút cạn, chỉ còn xác khô rồi tan thành chất lỏng hôi tanh, biến mất hoàn toàn.

Trận pháp “Cải Mệnh” cũng tan biến.

Lữ Ngọ run run hỏi: “Cát Dương Chỉ Chỉ, cậu không sao chứ?!”

Cát Dương Chỉ Chỉ dần thu mình vào màn hình, biến thành một bóng nhỏ bé như đang chìm vào giấc ngủ. Giọng nó vang lên yếu ớt mà kiên cường: “Nhật Xuất Hiểu Hiểu phải sống. Phải sống thật hạnh phúc… mãi mãi…”

Tả Bách nhắm mắt thở dài, đẩy gọng kính: “Vẫn là con người ngang bướng, nhưng rất kiên quyết.”

Video call từ nhóm khác vang lên. Đổng Thiên Tâm gọi lớn: “Bên đó thế nào rồi?!”

Lữ Ngọ đáp: “Ổn rồi! Tới lượt hai người đó!”

Trong màn hình, xa xa hiện lên đường chân trời, ánh sáng dịu êm chiếu xuống đại dương bao la.

Đổng Thiên Tâm chỉ tay về phía ấy, giọng dứt khoát: “Phần hồn thứ hai của Nhật Xuất Hiểu Hiểu đang ở ngoài đó.”

Chương 56: Một người không đủ, hàng triệu người thì sao

Bầu trời bao la, những vì sao khẽ lay động, sóng biển lấp lánh như những chiếc vảy bạc.

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú tay trong tay, bay dần xa trên mặt biển. Thành phố Bách Đảo phía sau họ dần mờ đi, cho đến khi không còn thấy bờ cát đâu nữa.

Ánh sáng chỉ dẫn lơ lửng xoay quanh vài vòng rồi tan biến thành vô số hạt lấp lánh.

Đổng Thiên Tâm ngạc nhiên: “Không tìm được phần hồn thứ hai của Đới Hiểu Hiểu sao?”

Mang Trú im lặng, coi như thừa nhận.

Đổng Thiên Tâm thở dài.

Biển mênh mông vô tận, làn gió mang theo mùi mặn nồng và một chút tanh nhẹ. Đêm càng về khuya, tiếng sóng như chiếm trọn cả thế giới.

Trước đại dương rộng lớn, ngay cả một thực thể mạnh như Chúc Long cũng trở nên nhỏ bé như hạt cát.

Mang Trú cúi đầu, niệm chú: “Tự thiên hữu trợ, cát vô bất lợi; thông thần linh chi đức, phù loại vạn vật chi âm… ”

Những ký tự chú ngữ trong suốt lan tỏa cùng làn sóng, như vô vàn đóa hoa quỳnh bung nở giữa đêm, đẹp như mộng ảo.

Đổng Thiên Tâm nghe thấy âm thanh từ sâu thẳm lòng biển.

Tiếng ngân nga xa xăm của cá voi xanh cổ đại, tiếng cười vui của cá heo, bản hòa tấu trầm bổng của cá voi sát thủ. Những con rùa biển khổng lồ nhẹ nhàng quạt tay như quả lắc đồng hồ cũ kỹ. Đàn cá nhiệt đới sặc sỡ, vảy chúng khẽ quệt vào rạn san hô. Sứa trong suốt uyển chuyển trôi, rong biển dập dờn.

Những tinh linh nhỏ bé của biển ngoi lên mặt nước, chiếc đầu chúng tròn trĩnh, hai chiếc râu trong suốt, khoác lên mình chiếc áo choàng ánh cầu vồng. Cơ thể chúng phát sáng như ngọc trai, hòa giọng cùng muôn loài trong bản hợp xướng cổ xưa nhất hành tinh.

Đổng Thiên Tâm thấy cay khóe mắt: cô hiểu đó là hồi đáp của đại dương, của muôn sinh vật, và cũng là của Chúc Long duy nhất trên đời.

Đôi mắt đen của Mang Trú phản chiếu sóng nước: “Họ nói rằng, có một phần hồn con người đang lẩn trốn trong vùng biển này. Cô ấy không muốn quay về, chỉ muốn ngủ vùi mãi mãi.”

Đổng Thiên Tâm nhíu mày, rồi bật video: “Thẩm Ước, hát một bài để gọi cô ấy tỉnh lại đi!”

Thẩm Ước với đôi môi khô nứt, uống vội ngụm nước rồi cất giọng. Âm nhạc ẩn chứa yêu lực của Lộc Thục nhẹ nhàng men theo từng đợt sóng, vang lên những tiếng vọng trầm bổng.

“Đới Hiểu Hiểu, đây là bài hát em thích nhất của Thẩm Ước. Mau dậy, rồi chúng ta cùng nhau đi xem buổi concert của anh ấy nào!” Đổng Thiên Tâm lớn tiếng gọi.

Giọng hát và tiếng gọi hòa lẫn trong biển, nhưng không có hồi đáp.

Mang Trú nhíu mày: “Mẹ cô ấy đâu?”

Nguyệt Hạ đưa ống kính về phía mẹ của Đới Hiểu Hiểu. Đôi mắt bà đỏ hoe, liên tục gọi con gái: “Hiểu Hiểu… Hiểu Hiểu… Mẹ đây… Hiểu Hiểu… Về nhà với mẹ nào… ”

Mang Trú vẽ một lá bùa khuếch đại âm thanh, tiếng gọi qua điện thoại vang xa khắp trời đất. Giọng khản đặc của người mẹ hòa cùng tiếng thút thít của tinh linh biển, như cả đại dương đang khóc.

Nhưng phần hồn kia vẫn không hồi đáp.

Đổng Thiên Tâm bối rối: “Tại sao lại thế?!”

Mang Trú nhìn ra biển: “Cô ấy bị oán khí tích tụ từ bạo lực mạng. Trong cơn hoảng loạn và đau buồn cực độ, cô ấy phong bế bản thân. Oán lực quá mạnh, một hay hai người không đủ đánh thức cô ấy.”

Đổng Thiên Tâm im lặng một lúc: “Nếu một người không đủ, vậy một ngàn, một vạn, hay hàng triệu người thì sao?”

Mang Trú ngạc nhiên nhìn cô.

Đổng Thiên Tâm tiếp lời: “Nếu giọng nói thông thường không đến được, vậy giọng nói của nguyện lực thì sao?”

Mang Trú: “Cô… ”

Đổng Thiên Tâm giơ điện thoại: “Nguyệt Tổng, chúng ta cần thêm người, cần nhiều nguyện lực để gọi Đới Hiểu Hiểu.”

Nguyệt Hạ sững sờ, rồi hiểu ngay: “Được, tôi chính là chuyên gia trong chuyện này mà.”

Anh bắt tay hành động.

Trước tiên, Thẩm Ước mở phòng livestream, vừa hát vừa lên sóng.

Anh chưa kịp phản ứng, gương mặt đã xuất hiện ngay trên buổi phát trực tiếp Weibo. Không đèn sân khấu, không trang điểm, tóc tai bù xù. Bối cảnh chỉ là một bức tường trắng trơn để bảo vệ thông tin cá nhân của Đới Hiểu Hiểu.

Với một ngôi sao thường tỏa sáng rực rỡ, sự xuất hiện giản dị này khiến Thẩm Ước thoáng mất tự tin.

May mắn thay, chỉ một câu của Nguyệt Hạ đã tiếp sức cho anh: "Không cần bất kỳ thứ trang trí nào. Giọng hát của anh tự nó đã là ngôi sao sáng nhất rồi!"

Thẩm Ước lập tức cất một nốt cao lộng lẫy.

Người hâm mộ của Thẩm Ước truyền tai nhau. Phòng livestream từ chục nghìn người nhanh chóng tăng lên hàng triệu lượt theo dõi.

Nguyệt Hạ mở cuộc họp video, điều phối đội truyền thông và cộng đồng fan: "Khởi động hệ thống tài khoản, đẩy các hashtag 'Thẩm Ước hát trong phòng livestream', 'Giọng ca thiên thần', 'Thẩm Ước đang gọi ai' lên hot search. Nếu không lọt nổi, hãy liên hệ nền tảng mua vị trí.

Liên kết với tất cả nghệ sĩ công ty để quảng bá livestream!

"Trong nhóm người hâm mộ, giải thích ngắn gọn lý do: Đới Hiểu Hiểu vẫn chưa tỉnh. Thẩm Ước livestream để đánh thức cô ấy.

Vụ bạo lực mạng liên quan đến Đới Hiểu Hiểu… thôi khỏi nhắc, mạng internet có trí nhớ của nó.

Chuẩn bị infographic, đồng loạt đăng trên các nền tảng, dẫn dắt dư luận, tuyệt đối không cho mọi thứ vượt tầm kiểm soát!

Liên hệ bộ phận PR và công ty dữ liệu hợp tác, theo dõi các bình luận nhạy cảm. Bất kỳ nội dung tiêu cực, châm chọc, kích động, gây tranh cãi đều phải xóa ngay. Nếu không xóa được, tìm cách dẫn hướng bình luận, để dư luận phát triển tích cực.

Đừng báo cáo những thứ vô ích, cũng đừng đùn đẩy trách nhiệm. Tận dụng mọi nguồn lực. Lần này làm tốt, chúng ta sẽ xoay chuyển được tình thế.

Dữ liệu phòng livestream thế nào? Hot search ra sao? Tốt, duy trì chủ đề 'Nhật Xuất Hiểu Hiểu'.

Chọn vài tài khoản mới, giả làm người dùng thường để chia sẻ bài đăng của 'Bánh ngọt và cơm thịt kho là số một của tôi'.

Tập trung đẩy mạnh nội dung liên quan đến cơm thịt kho! Đồ ăn là cách dễ nhất để khơi dậy tình yêu cuộc sống. Nhớ chú ý hướng đi của bình luận!"

Đổng Thiên Tâm nắm chặt điện thoại, mồ hôi rịn trên trán.

Dưới sự sắp xếp của Nguyệt Hạ, lượng khán giả trong phòng livestream của Thẩm Ước vượt mốc tám triệu, các từ khóa hot search thay phiên nhau leo top. Chủ đề "Bánh ngọt và cơm thịt kho là số một của tôi" cũng dần nóng lên… đó là sức mạnh kinh khủng của tiền bạc và quan hệ.

Mang Trú cau mày: "Mấy trò đẩy bình luận hay mua hot search đều vô nghĩa. Dữ liệu có thể làm giả, nhưng lòng người thì không. Chúng ta cần những nguyện lực chân thành, không thể có một chút giả dối nào."

Nguyệt Hạ nhìn anh qua màn hình, rồi đưa ra chỉ thị cuối cùng: "Dưới bài đăng 'Bánh ngọt và cơm thịt kho là số một của tôi',

cấm tất cả bình luận từ fan hoặc bình luận dẫn dắt. Dành không gian cho người dùng thực sự. Tiểu Đổng, tôi chỉ có thể giúp đến thế!"

Đổng Thiên Tâm gật đầu: "Cảm ơn cô!"

Mang Trú vẫn không tán thành: "Đới Hiểu Hiểu bị bạo lực mạng nên đẩy vào tình trạng này, giờ cô lại muốn cứu cô ấy bằng chính mạng internet sao?"

Đổng Thiên Tâm siết điện thoại: "Thế giới vừa sáng vừa tối, lòng người cũng thế. Mạng xã hội tràn ngập tranh cãi, oán hận, nhưng tôi tin đó chỉ là lớp mây đen nhất thời. Ánh mặt trời không bao giờ tắt, ánh sáng vẫn luôn hiện hữu!"

Dưới bầu trời đêm, đôi mắt Đổng Thiên Tâm lấp lánh như sao mai.

Mang Trú không nói thêm, chỉ chăm chú nhìn phần bình luận dưới bài đăng "Bánh ngọt và cơm thịt kho là số một của tôi".

Bình luận đầu tiên:

"Cơm thịt kho nhìn ngon ghê. Hôm nay tôi mới ăn cơm xá xíu, ông chủ còn cho thêm thịt nè (ảnh)."

Đổng Thiên Tâm nín thở.

Ánh mắt Mang Trú sáng lên. Anh lướt ngón tay qua bình luận, một luồng nguyện lực nhỏ bé lấp lánh thoát ra, ấm áp như đom đóm.

Bình luận thứ hai: "Hôm nay lần đầu tôi tự làm cơm chiên trứng, hơi cháy tí nhưng ăn vẫn ngon (haha) (ảnh)."

Nguyện lực thứ hai bừng sáng.

Bình luận thứ ba: “Bạn thử thịt kho tàu tôi nấu chưa? Ngon cực kỳ! (ảnh) Nếu có dịp, ghé nhà tôi chơi, tôi nấu cho ăn thử nhé ~”

Những nguyện lực tiếp theo thi nhau lóe lên…

“Hôm nay tôi đi chợ, giá đỗ tươi ngon lắm (ảnh).”

“Hoa Quỳnh nhà tôi vừa nở, tôi còn nấu canh hoa Quỳnh này (ảnh).”

“Nhà tôi có công thức chân giò kho gia truyền, phải thử đấy (ảnh).”

“Hôm nay cô phát cơm căng tin không run tay, tôi được thêm khối trứng gà (ảnh).”

“Quán nướng này thật đỉnh (ảnh), tặng kèm cả nước ngọt (ảnh).”

“Mì tôm thập cẩm tôi nấu vô địch thiên hạ (ảnh).”

Số người chia sẻ bữa ăn của mình cứ tăng, rồi họ lan sang nhiều chủ đề khác. Tất cả ảnh chụp đều ấm áp, đem đến niềm vui từ những khoảnh khắc đời thường:

“Đây là chú rùa nhỏ nhà tôi, hoa văn trên mai có xinh không? (ảnh).”

“Đây là truyện nhỏ tôi vẽ hôm nay (ảnh).”

“Tôi vừa tập đan khăn quàng cổ (ảnh).”

“Hôm nay có khách làm bộ móng tay đẹp lắm (ảnh).”

“Có cậu bé chỉ vào đầu tôi và bảo ‘Trên này có một con đường nhỏ’, rồi tặng tôi một bông hoa, nói rằng ‘trên đường phải có hoa’ (cười ra nước mắt).”

“Ôi bình luận trên đáng yêu quá, tôi cũng tặng bạn một bông hoa nha, haha.”

“Đây là chú chó nhà tôi, tên Lai Phúc (ảnh).”

“Đây là chú hamster (ảnh), càng ăn càng mập, chắc sắp phải giảm cân đây, haha.”

“Đây là Husky của tôi, siêu ngốc và siêu phá nhà (ảnh).”

Đổng Thiên Tâm bất ngờ thấy bình luận của vài người quen:

Lưu Thanh Thanh (Thanh Thanh Dịch Trạm):

“Các bé mèo con ở trạm đều đáng yêu lắm. Nào ghé chơi nhé (ảnh).”

Tiểu Vương (đồn cảnh sát khu Hương Châu, dùng tài khoản phụ):

“Cuối cùng tôi cũng nuôi được một chú mèo trắng (ảnh). Chưa đặt tên nữa, ai có đề xuất gì không?”

Địa chỉ IP bình luận đa dạng, trải khắp cả nước và nước ngoài:

“Thành phố tôi ở mưa suốt ba ngày, đây là chiếc lá nhỏ tôi nhặt được (ảnh).”

“Chỗ tôi là ban ngày, mây đẹp quá (ảnh).”

“Biển quê tôi cũng rất đẹp, kết nối với biển chỗ bạn đấy (ảnh).”

“Tuyết vừa rơi, tôi làm người tuyết nhỏ, còn quàng khăn cho nó (ảnh).”

“Đây là ngọn núi quê tôi (ảnh). Năm sau tôi sẽ cố trồng thêm cây!”

“Bên tôi trời nắng, ngửa mặt đã thấy sao (ảnh). Tôi mới tra dự báo thời tiết, mai chỗ cơm thịt kho sẽ nắng đẹp đó (ảnh).”

Những luồng nguyện lực thuần khiết đua nhau tuôn ra khỏi màn hình điện thoại với tốc độ chóng mặt: một trăm, một ngàn, một vạn, hàng trăm ngàn… Tựa hàng triệu đom đóm vũ trụ, chúng vây quanh Đổng Thiên Tâm và Mang Trú, ấm áp và sáng rực.

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú nắm tay nhau, vận dụng gió và chú thuật để truyền ánh sáng ấy đi. Dưới sự hòa nhịp của giọng hát Thẩm Ước, ánh sáng nguyện lực lan tỏa khắp vùng biển, hòa cùng những tinh linh dưới đại dương. Cả vùng biển chợt hóa thành dải ngân hà rực rỡ.

Tiếng hát của các tinh linh biển chuyển sang giai điệu tươi vui, ngập tràn hy vọng. Bất ngờ, toàn bộ nguyện lực hội tụ thành một vòng xoáy khổng lồ trên mặt biển, rồi bùng nổ, nhô lên một khối cầu băng xanh.

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú bay sát lại, thấy bề mặt khối cầu có những hoa văn đen xù xì, đó chính là lớp oán khí đông cứng.

Các tinh linh biển kêu lên thảng thốt, những tia nguyện lực rung chuyển quanh đó. Mang Trú đưa mắt nhìn Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm gật nhẹ đầu, tiến đến gõ hai cái lên lớp vỏ: “Hiểu Hiểu, về nhà thôi.”

Vỏ băng vang lên tiếng “rắc”, nứt ra một kẽ hở. Ánh sáng nguyện lực lách vào, làm tan chảy những mảng oán khí đen. Lớp vỏ rơi ra từng mảnh, để lộ Đới Hiểu Hiểu đang cuộn mình ở bên trong.

Cô bé ôm chặt đầu gối, mắt nhắm nghiền, linh hồn tỏa ra ánh sáng yếu ớt trong gió biển.

Đổng Thiên Tâm cưỡi gió lại gần, ôm cô bé vào lòng, vỗ về nhẹ nhàng như dỗ dành em nhỏ.

Cô bé mở mắt, trong ánh nhìn phản chiếu, hàng triệu đốm sáng nguyện lực như muôn vì sao đồng thanh cất tiếng.

Đổng Thiên Tâm xoa đầu cô: “Theo dự báo thời tiết, mai trời sẽ rất đẹp. Về nhà ăn sáng với mẹ nhé?”

Cô bé mỉm cười, khẽ gật đầu. Cơ thể cô bé lập tức tan thành một chùm sáng dịu dàng.

Mang Trú niệm chú dẫn hồn. Các tinh linh biển xếp tay nhau thành con đường ánh sáng trở về, đưa phách nhỏ kia về phía thành phố Bách Đảo, rồi biến mất khỏi tầm nhìn.

Đổng Thiên Tâm nín thở nhìn màn hình điện thoại, thấy Nguyệt Hạ mở cửa sổ phòng bệnh. Ánh sáng linh hồn bay vào, Tiểu Hoa đỡ lấy, cùng bốn cây đá nhỏ hợp lực đưa chùm sáng vào đỉnh đầu Đới Hiểu Hiểu.

Ngay khoảnh khắc then chốt, điện thoại đột ngột tắt màn hình.

Đổng Thiên Tâm lo lắng vừa gõ vừa lắc: “Hết pin rồi? Mất sóng à? Cát Dương Chỉ Chỉ đâu? Chúng ta phải mau quay về thôi… ”

Bất ngờ, Mang Trú ôm chặt eo cô, lướt vút lên cao và dựng một kết giới khổng lồ quanh cả hai.

Ánh sáng rực rỡ nơi biển khơi bất ngờ vụt tắt, tựa một vùng biển chết.

Gió thổi lạnh lẽo bên tai, mang theo mùi hôi thối nồng nặc.

Đổng Thiên Tâm giật mình: “Đó là oán khí sao?”

Mang Trú đáp, giọng nghiêm trọng: “Không, đây là tà khí.”

Chương 57: Từng bước diệt trừ Thái Tuế

Mặt biển chuyển dần sang màu đen tối, đục ngầu và sền sệt như dầu đen.

Những con sóng cuộn trào, phát ra tiếng ầm ầm như hàng ngàn ngọn núi lửa dưới đáy biển đang chuẩn bị phun trào khiến cả vùng biển sôi sục.

Phía trên bầu trời, từng cụm mây đen khổng lồ cuộn xoáy dữ dội, hình thành một vòng xoáy khổng lồ như muốn hút sạch mọi đám mây trên thế gian.

Không khí dần loãng đi, Đổng Thiên Tâm hệt như một con cá vừa bị vớt khỏi nước, đến hơi thở cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Ở tâm vòng xoáy mây đen, những tia sét bắt đầu lóe lên, tiếp theo là tiếng sấm đinh tai nhức óc, các luồng oán khí tỏa ra điên cuồng. Xen giữa tiếng sét, một tràng cười quái dị vang vọng khắp không gian.

“Hahaha… hahaha…”

Đổng Thiên Tâm run rẩy cả người. Cô nhận ra âm thanh đó, chính là Thái Tuế!

“Tiểu Chúc Long, chúng ta lại gặp nhau rồi. Mấy ngàn năm trôi qua, ngươi vẫn yếu đuối như vậy, hahaha…”

Đổng Thiên Tâm căng tay bám chặt áo Mang Trú.

Mang Trú vẫn điềm tĩnh, nét mặt cương nghị như băng, chỉ hơi nhíu mày rồi bảo: “Sớm hơn dự đoán…”

Đổng Thiên Tâm lo lắng: “Ý anh là gì?!”

Mang Trú quay đầu nhìn cô, ánh mắt sáng rực: “Đừng lo, có ta đây.”

Anh lập tức kết ấn, đôi tay di chuyển nhanh như chớp, chỉ còn lại những ảo ảnh mờ nhòa. Giọng anh vang lên: “Thiên hạ chi linh, tinh khí chi vật, càn khôn hành đức, diệu minh thủy chung, phong hành địa thượng, phi long tại thiên… ”

Toàn thân Mang Trú bừng sáng rực rỡ, chói lóa như một mặt trời giữa đêm đen.

Một trận pháp hộ mệnh hùng vĩ bung nở khắp không gian, vươn tới tận rìa trời đất, như một mái vòm ánh sáng khổng lồ, che chở cả biển khơi và đất liền phía dưới.

Nó đẹp và hùng tráng hơn bất kỳ trận pháp nào mà Đổng Thiên Tâm từng thấy, những mạch sáng mỏng manh uốn lượn tựa dòng sông, tỏa ra muôn vàn tia sáng lấp lánh. Tại các điểm giao nhau, các ký hiệu cổ xưa nổi bật, tạo thành một tấm thảm thêu hoa văn tinh xảo như được dệt từ ánh sao trời.

Đứng giữa trung tâm trận pháp, người ta có cảm giác mình chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ mênh mông.

Mang Trú đưa bàn tay về phía trước: “Hãy giúp ta giữ vững trận này. Ta sẽ quay lại ngay.”

Đổng Thiên Tâm chẳng chút do dự, lập tức chắp tay nhận nhiệm vụ, còn hét lớn: “Cố lên nhé!”

Mang Trú hóa thành một vệt sáng như sao băng, xông thẳng vào vòng xoáy oán khí.

Đổng Thiên Tâm chỉ cảm thấy vai mình đột nhiên trĩu xuống, biết áp lực này đến từ trận pháp. Dẫu vậy, cô kinh ngạc nhận ra áp lực ấy nhẹ hơn dự kiến.

“Có lẽ những đêm thức trắng nghiên cứu trận pháp cùng anh ta cuối cùng cũng có kết quả. Chắc chắn có cải tiến gì đó rồi.” cô thầm đoán.

Dù chỉ lướt qua trong đầu, tâm trí cô mau chóng bị trận chiến bên trên hút chặt.

Những mảng oán khí như gặm mòn cả bầu trời, ngưng tụ thành hàng ngàn lưỡi kiếm đen tuyền, đâm xuyên qua mây, lao thẳng về phía Mang Trú.

Cơ thể anh tỏa sáng bởi ánh trắng thuần khiết, tà áo tung bay phần phật, mái tóc dài bạc lấp lánh như dòng thác, để lại một vệt sáng nổi bật. Trong tay anh là Minh Đao mang theo tiếng sấm rền, đâm thẳng vào những lưỡi kiếm oán khí dày đặc.

Trời đất rung chuyển, sấm sét vang dội, biển cả gào thét.

Trận pháp hộ mệnh phát ra âm thanh chói tai, Đổng Thiên Tâm chao đảo suýt ngã khi áp lực trận pháp tăng thêm ba phần. Cô nghiến răng đứng vững, không chịu khuất phục.

“Mình làm được! Mình nhất định sẽ trụ vững!”

Loạt tấn công đầu tiên khép lại với kết quả ngang tài ngang sức, chẳng bên nào chiếm thế thượng phong. Thái Tuế cười cuồng loạn, oán khí trong vùng xoáy bỗng tạo thành mạng nhện đen khổng lồ… đó chính là trận Tam Hợp Bàn cỡ đại.

Tại trung tâm xoáy oán khí, Thái Tuế dần dần lộ diện: cặp chân dài, đuôi rắn, cơ thể hẹp dài đen ngòm, cưỡi gần giữa tầng oán khí.

Mang Trú lạnh lùng hừ một tiếng, rồi đột ngột tung Minh Đao.

Minh Đao vẽ thành một vòng sáng lớn trên không, biến thành Trận Ngũ Đức khắc năm chữ "Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín". Năm chữ này xoay tít, đẩy tiến độ trận lên nhanh chóng: [91,35%... 95,69%... 98,88%...]

Toàn thân Mang Trú nhập vào luồng sáng của Trận Ngũ Đức, dần hiện ra Chân Thân Chúc Long duy nhất của Tam Giới.

Chúc Long vươn người uyển chuyển như dải ngân hà giữa trời, lớp vảy rồng trắng muốt như ngọc, mỗi lần trườn mình sẽ phát ra âm thanh trong trẻo.

Khi cặp mắt rồng vàng chói mở ra, ánh nhìn như xuyên qua cả vũ trụ.

Sức mạnh trắng và đen quấn lấy nhau dữ dội giữa cơn giông bão. Đổng Thiên Tâm cảm nhận linh hồn như hòa chung nhịp điệu với trận pháp, đầu cô ong ong, dạ dày thắt lại.

Trận Ngũ Đức chạm trán với trận oán khí của Thái Tuế. Oán khí và chú văn đan cài, xé toạc bầu trời, liên tục nổ tung.

Bỗng, một vết nứt lớn xuất hiện trên trận pháp hộ mệnh, Đổng Thiên Tâm phun ra một ngụm máu, người quặn thắt trong đau đớn.

Cũng lúc ấy, ánh sáng từ Trận Ngũ Đức đột ngột bùng mạnh, Chúc Long trắng muốt xé rách tầng mây, toàn thân tỏa sáng, tách ra thành hàng vạn Minh Đao, đồng loạt lao vào Thái Tuế...

Cơ thể Thái Tuế cháy bùng như phốt pho trắng, đám oán khí xung quanh cũng bốc cháy dữ dội. Tiếng gào thét hoảng loạn của Thái Tuế vang lên: "Không thể nào... bản tôn là Thái Tuế... bất tử bất diệt... "

Trận Ngũ Đức rực sáng khắp bầu trời, năm chữ "Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín" nhập lại tạo thành ký hiệu rực rỡ "99,99%", xoay tròn rồi vút lên, chú văn sắc bén như hàm răng khổng lồ nghiền nát Tam Hợp Bàn và thân thể Thái Tuế thành tro bụi.

Chúc Long trắng muốt kiêu hãnh uốn lượn giữa trời, ngẩng cao đầu nhìn vào khoảng không vô tận, tựa như đang lắng nghe tiếng gọi của vũ trụ.

Đổng Thiên Tâm bất giác cảm thấy bất an, hoảng hốt hét lên: "Mang Trú… quay lại ngay… "

Thân rồng khẽ run lên, rồi quay đầu, đôi mắt vàng in rõ hình bóng Đổng Thiên Tâm trong trận. Trận Ngũ Đức còn sót lại chuyển thành hàng vạn sợi sáng hòa vào mình rồng.

Chúc Long khổng lồ chao liệng, quẫy đuôi, phá gió bay về phía Đổng Thiên Tâm. Từng mảng ánh sáng tan dần trên vảy rồng, thân rồng biến hóa trở lại hình dáng một con người cao lớn, mái tóc đen dài.

Mang Trú đáp trước mặt Đổng Thiên Tâm, làn da trắng tinh như tuyết, gương mặt điềm tĩnh, ngẩng đầu đầy kiêu hãnh, đưa tay ra: "Đổi người."

Đổng Thiên Tâm chưa vội trao lại quyền giữ trận pháp, cô dè dặt đi vòng quanh anh, săm soi khắp nơi. Cô ngạc nhiên khi thấy anh chẳng bị thương chút nào, cảm giác có gì đó rất lạ.

"Một trận đại chiến động trời như thế, sao anh không bị thương gì cả thế?"

Không để cô nghĩ ngợi, Mang Trú chạm nhẹ vào tay cô. Ngay lập tức, áp lực trận pháp trên người cô biến mất, trận pháp hộ mệnh vỡ tan thành những đốm sáng li ti rồi biến mất vào không trung.

Cô thở phào: “Thái Tuế dù gì cũng là một con boss khét tiếng, vậy mà lại bị hạ gục quá dễ dàng. Nghe không thật chút nào.”

“Chỉ là Thái Tuế thôi mà, ta có thể xử gọn trong lòng bàn tay!” Mang Trú khoanh tay, giọng đầy tự tin: “Ta đã phong ấn gã. Đừng lo.”

“Phong ấn được bao lâu?” Đổng Thiên Tâm hỏi.

Mang Trú ậm ừ: “Ít nhất…”

Ngay lúc ấy, sau lưng anh đột ngột xuất hiện một sợi oán khí mảnh như tơ, phóng thẳng vào anh. Đổng Thiên Tâm phản xạ nhanh hơn suy nghĩ, lập tức đẩy anh ra. Đúng lúc ấy, một tấm giáp đơn giản xuất hiện trước mặt Mang Trú, còn phía sau lưng Đổng Thiên Tâm vụt lên một thanh kiếm gỗ đào tỏa sáng.

Sợi oán khí lập tức chia thành hai luồng, một nhắm vào Mang Trú bị tấm giáp chặn đứng, khiến tấm giáp vỡ tan, phần còn lại xuyên qua thanh kiếm gỗ đào, chui thẳng vào lồng ngực Đổng Thiên Tâm.

Cô cứng đờ như khúc gỗ rồi rơi xuống. Mang Trú vội ôm chặt cô, gương mặt hoảng loạn: “Đổng Thiên Tâm!”

Trong vòng tay anh, tay chân Đổng Thiên Tâm tê cứng, đôi môi mấp máy: “Tôi… sắp… đi rồi à?”

“Đừng nói bậy!” Mang Trú gần như quát lên, đôi mắt đen lóe đỏ: “Cô sẽ không sao!”

Anh liếc nhanh về thanh kiếm gỗ đào sau lưng cô.

Thanh kiếm phát ra âm thanh tựa tiếng rồng gầm, rồi bùng thành một đốm sáng, biến mất.

Mang Trú thoáng cau mày, ánh mắt dịu hẳn.

Đổng Thiên Tâm chạm nhẹ vào ngực mình, giọng run run: "Sao… tôi không thấy đau chút nào… Ơ?"

Gió biển lạnh lẽo thổi tới, cô chỉ cảm thấy có hơi ớn lạnh.

Cô sờ khắp người, không hề có vết thương, tóc tai cũng còn nguyên. Sau vài nhịp thở, tinh thần cô đã hoàn toàn hồi phục.

"À!" Cô vỡ òa: "Tấm giáp với thanh kiếm đều có chức năng bảo vệ! Giáp bảo vệ anh, kiếm gỗ đào bảo vệ tôi. Tất cả nhờ lòng tin của Hoàng Sa Bảo và A Mục!"

Mang Trú thoáng bĩu môi: "Cuối cùng cô cũng hiểu rồi."

Vừa dứt lời, trên đầu anh bỗng dưng xuất hiện hai cái tai mèo lông xù.

Đổng Thiên Tâm: "…"

"Ta đói rồi." Mang Trú nghiêng đầu, hờ hững nói: "Về nhà ăn cơm thôi."

Đổng Thiên Tâm giơ tay kéo anh, rồi cùng cưỡi gió bay về phía thành phố Bách Đảo: "Tối nay bận rộn quá trời: nào là gọi hồn, thu hồn, xong lại còn đánh boss. Ít nhất phải ăn ba cái đùi gà mới đủ hồi phục… "

Chưa nói hết câu, Mang Trú nhẹ nhàng rút tay khỏi tay cô.

Đổng Thiên Tâm ngoái đầu, bối rối: "Sao vậy?"

Mang Trú lơ lửng giữa biển trời, ánh mắt lặng thinh. Đằng sau anh, chân trời dần ánh lên màu bạc của bình minh.

Ánh sáng sinh vật phù du trên mặt biển khẽ hắt lên tà áo trắng, lấp lánh như ngọc. Một tia sáng chạm đúng gương mặt như tuyết của anh, tựa như trở thành một chiếc vảy rồng trắng, rồi phất phơ tan đi theo gió.

Đổng Thiên Tâm sững sờ.

Những chiếc vảy trắng bắt đầu rơi từ cằm Mang Trú, rồi chiếc thứ hai, thứ ba… Không biết bao nhiêu vảy rồng trắng lả tả rụng xuống, vỡ vụn như gốm sứ.

Đổng Thiên Tâm hốt hoảng lao đến, cố bắt lấy từng chiếc vảy: "Anh bị thương ư?! Sao vảy rồng lại rơi? Anh gặp vấn đề gì thế?!"

Mang Trú chậm rãi nói: "Cô còn nhớ Định luật Bảo toàn Năng lượng mà Giáo sư Tả đã nói chứ?"

"Giờ này mà anh còn lảm nhảm gì thế hả?!"

"Thái Tuế hiện nay là kết tinh oán khí ngàn năm, năng lượng vô biên. Để chống lại, cần một trận pháp sở hữu năng lượng tương đương. Nhưng muốn vận hành trận pháp, cần một tâm trận mang năng lượng cực lớn."

Đầu óc Đổng Thiên Tâm choáng váng: "Anh đang nói… tâm trận chính là… "

Mang Trú thản nhiên ngẩng đầu, đôi tai mèo trắng vẫn rung rinh: "Tất nhiên là ta, Chúc Long duy nhất của Tam Giới."

"Anh điên rồi sao?!" Đổng Thiên Tâm thét: "Sao không bàn với tôi mà tự ý làm vậy hả?!"

"Bảo vệ Tam Giới là sứ mệnh trời sinh của tộc Chúc Long, cũng là niềm kiêu hãnh tối cao."

"Im đi!" Đổng Thiên Tâm gào lên: "Anh là rồng của tôi! Sống hay chết phải do tôi quyết định! Chỉ rụng vài chiếc vảy thôi, Lữ Ngọ nhất định sẽ có cách! Chúng ta vẫn còn thời gian… đúng, còn thời gian!"

Cô nắm chặt má anh, ép anh đối diện với mình, ánh mắt cực kỳ mạnh mẽ: “Nhìn tôi! Nhìn tôi ngay! Dừng thời gian lại!”

Mặt Mang Trú bị cô bóp thành khối tròn, mí mắt khẽ chớp như muốn nói điều gì đó, nhưng cùng lúc giữa họ, những bong bóng hình trái tim màu hồng “biu biu” liên tục bật ra.

Kỹ năng dừng thời gian khởi động thành công!

“Đi! Tôi đưa anh về!” Đổng Thiên Tâm kéo tay Mang Trú, lướt ngang mặt biển trong thế giới đứng yên.

Mọi thứ đều bất động: sóng nước ngưng đọng, gió biển lặng im. Những vảy rồng tan chảy trong không khí giao thoa cùng bong bóng trái tim, va chạm khẽ khàng tạo nên những âm thanh nhẹ nhàng, khiến cả thế giới như chỉ còn tiếng tim hai người đập.

Khi quả bong bóng hồng cuối cùng biến mất, ngực Đổng Thiên Tâm thắt lại, cô phun máu, mất kiểm soát phong lực, suýt thì rơi xuống mặt biển.

Mang Trú vội giữ lấy cô, mày anh nhíu chặt: “Kỹ năng của cô tới giới hạn rồi.”

Đổng Thiên Tâm trừng mắt nhìn anh, tức đến phát khóc.

Mang Trú né tránh ánh mắt cô. Vảy trên người anh dần rụng sạch, cơ thể mờ nhạt đến nỗi có thể thấy rõ nhịp tim bên trong.

“Cấm thuật! Phải dùng cấm thuật tộc Chúc Long!” Đổng Thiên Tâm hét: “Anh có thể hút năng lượng từ tôi!”

Mang Trú hoảng hốt: “Đổng Thiên Tâm, không… ”

Cô không để anh nói hết câu, đã hôn mạnh lên môi anh.

Mang Trú cảm nhận môi mình tê rần, răng chạm răng, Đổng Thiên Tâm phồng má ra sức “thổi” năng lượng cho anh, khiến

anh không nhịn được mà bật cười.

“Hút được chưa? Khỏe hơn chưa? Mọc vảy lại chưa?!” Cô cuống cuồng hỏi, ánh mắt thấp thỏm lo âu.

Thấy anh mỉm cười thì phẫn nộ: “Còn cười à… ”

Đột nhiên, Mang Trú kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn lại.

Đổng Thiên Tâm chết trân, mắt trợn to.

Mang Trú khép mi, một giọt lệ đỏ rơi dài trên má.

Cô sững sờ, tim như ngừng đập. Anh nhẹ nhàng buông cô ra.

“May là ta từng thề với tộc Chúc Long, không bao giờ dùng cấm thuật. Nếu không, Đổng Thiên Tâm à, có lẽ ta đã ‘ăn’ sạch cô rồi.” Anh ta nói kèm theo nụ cười nhàn nhã.

“Anh cứ việc ăn tôi đi! Tôi đồng ý! Anh muốn gì cũng được!” Cô khóc, cố vươn tay bắt lấy anh, nhưng tay cô chỉ xuyên qua thân ảnh mờ ảo kia.

Giờ cô không thể chạm vào anh nữa.

Mang Trú hóa thành những mảnh cánh trong suốt tựa cánh ve, lung linh nhưng rồi cũng biến mất, tan hòa vào nguyện lực xung quanh.

“Ta không muốn ăn cô. Cô ồn ào thế kia thì chắc cũng chẳng ngon đâu.” Anh mỉm cười kiêu hãnh.

Đổng Thiên Tâm gào khản, nước mắt giàn giụa: “Mang Trú… đừng đi… xin anh… đừng rời bỏ tôi…”

Lần đầu tiên, anh cười lộ cả hàm răng, đôi tai mèo trong suốt rung rinh trong gió. Anh chắp tay, nghiêm trang hành lễ: “Tộc Chúc Long – Mang Trú, đa tạ ân tình của tộc Hoạn Long – Đổng

Thiên Tâm. Nay xin cáo biệt, chúc cô an khang, cả đời bình yên không lo âu.”

Mặt trời nhô dần trên đường chân trời, sóng biển lấp lánh như ngọc, trời cao xanh thẳm, biển khơi vô tận.

Ngày mới bắt đầu.

Hôm nay, quả là một ngày trời quang mây tạnh.

Nhưng kể từ lúc này,

Tam Giới không còn Chúc Long,

Thế gian chẳng còn Mang Trú nữa.

Chương 58: Thời gian không có anh

Sáng 8 giờ, Đổng Thiên Tâm bị đánh thức bởi tiếng líu ríu quanh mình.

Cô mở mắt, nhìn thấy Tiểu Hoa cùng bốn cây hoa đá đang kéo tóc cô, miệng kêu "ú ú ú" để gọi cô dậy.

Đổng Thiên Tâm mơ màng rời giường, vừa ngáp vừa gãi đầu, đi vào phòng tắm, đánh răng, rửa mặt, dưỡng da, rồi từ từ bước vào phòng ăn.

Tả Bách đã chuẩn bị một bàn bữa sáng đầy ắp. Cát Dương Chỉ Chỉ và Tiểu Hoa và bốn cây hoa đá có một bàn riêng. Cát Dương Chỉ Chỉ ăn bằng hình ảnh, còn Tiểu Hoa và bốn cây hoa đá dùng bộ dụng cụ nhỏ xíu.

Lữ Ngọ vẫn chăm chỉ phục vụ Nguyệt Hạ, trong khi Thẩm Ước là người tội nghiệp nhất: trên chiếc đĩa to chỉ có nửa quả trứng, một quả táo và hai miếng dưa leo.

Thẩm Ước mếu máo: "Quá đáng thật, hôm qua còn có gà luộc, hôm nay toàn rau quả!"

Nguyệt Hạ lạnh lùng đáp: "Hôm qua ai làm rách bộ đồ biểu diễn cao cấp 800 nghìn tệ của buổi concert vậy hả?"

Thẩm Ước cúi đầu cắn dưa leo, không dám nói thêm.

"Nguyệt Hạ à, đừng giận nữa." Lữ Ngọ cười tươi rói, múc một bát canh đưa tới: "Uống canh đi, đẹp da." Biểu cảm xu nịnh, giọng

điệu ngọt ngào như sẵn sàng đút canh vào miệng Nguyệt Hạ.

Đổng Thiên Tâm không dám nhìn, còn Tả Bách thì ho mạnh một tiếng.

Thẩm Ước nhai thêm vài miếng dưa leo, rồi nhắc lại: "Tối nay lúc 7 giờ là buổi concert đầu tiên tại Bách Đảo. Mọi người đều là khách VIP, nhớ đến đúng giờ."

Câu này đã được anh lặp lại gần nửa năm, mọi người nghe riết đến phát chán, không ai đáp lời.

Không cam tâm, Thẩm Ước bèn chuyển sang nhắn tin trong nhóm WeChat, nhưng ai nấy đều khóa màn hình để khỏi bị làm phiền. Bị phớt lờ, anh đành lướt mạng xã hội, rồi bất ngờ hét lên: "Đới Tiểu Hi cập nhật vòng bạn bè rồi! Tối nay cô ấy sẽ cùng mẹ và bạn học đến xem buổi concert của tôi!"

Đới Tiểu Hi đăng một đoạn video. Trong đó, cô cắt tóc ngắn gọn gàng, đội băng đô cổ vũ, một tay cầm điện thoại, tay kia ôm vai mẹ. Đằng sau là bảy tám người bạn cùng lớp, ai cũng cười tươi rạng rỡ và đồng thanh hô:

"Thẩm Ước, bọn em đến xem anh biểu diễn đây! Tối nay gặp nhé!"

Đổng Thiên Tâm xem video ba lần vẫn chưa thấy đủ: "Đới Tiểu Hi năm nay học lớp 11 rồi nhỉ? Nghe nói kết quả học tập rất tốt?"

Cát Dương Chỉ Chỉ đáp: "Kỳ thi cuối kỳ vừa qua, cô ấy đứng thứ ba toàn thành phố. Môn Toán đạt điểm tuyệt đối."

Tả Bách bổ sung: "Rất có năng khiếu toán học, có thể được tuyển thẳng."

“Tuổi trẻ tài cao!” Đổng Thiên Tâm thốt lên, nhét hai chiếc há cảo tôm vào miệng, rồi bước ra ban công, đeo ba lô, đội chiếc mũ bảo hiểm mới mua. Tiểu Hoa và bốn cây hoa đá líu ríu chui vào ba lô, ló những chiếc đầu nhỏ xinh ra ngoài ngắm nghía.

“Tôi đi làm đây!” Đổng Thiên Tâm bước lên lan can, nhảy vào làn gió sớm, vút lên bầu trời, trong chớp mắt chỉ còn lại một bóng nhỏ.

Trong phòng ăn, mọi người im lặng đặt đũa xuống, đồng loạt quay sang nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng kín.

Trên cửa treo một tấm bảng màu hồng: “Ổ của mèo rồng.”

Ba năm nay, Đổng Thiên Tâm chưa bao giờ vào căn phòng này, cũng chưa từng khóa cửa, như thể cô vẫn đang chờ chủ nhân thực sự của căn phòng trở về vậy.

Lữ Ngọ hỏi: “Cô ấy vẫn lén lút bay ra ngoài vào ban đêm à?”

Tả Bách thở dài, mở đoạn video do Cát Dương Chỉ Chỉ ghi lại qua vệ tinh.

Dưới bầu trời đầy sao, Đổng Thiên Tâm lướt gió sát mặt biển. Những tinh linh biển nhỏ nhắn ngoi lên từ các con sóng, cất lên những bài hát buồn.

Cô lặng lẽ bay, lặng lẽ khám phá những vùng biển mình có thể tới, rồi trở về trước bình minh, giả vờ như chưa từng rời khỏi nhà.

Tả Bách nói: “Tháng này bay đêm 25 lần, nhiều hơn tháng trước ba lần.”

Lữ Ngọ im lặng.

Nguyệt Hạ lo lắng: “Cô ấy thực sự không cần gặp bác sĩ tâm lý sao?”

Cát Dương Chỉ Chỉ đáp: “Tôi đã hỏi Tiểu Hoa rồi. Tiểu Hoa nói khí của cô ấy vẫn trong sáng và tươi tắn như xưa, chỉ là… hơi cô đơn mà thôi…”

Khi tan làm, Tiểu Vương ở đồn cảnh sát lại đến, nói rằng con mèo “Tiểu Bạch” (được mua từ tiệm thú cưng Thanh Thanh cách đây ba năm) không chịu ăn uống, nên anh ta nhất quyết mời Liễu Thanh Thanh về nhà kiểm tra sức khỏe của nó.

Đổng Thiên Tâm đã từng gặp “Tiểu Bạch”, một con mèo béo đến mức bụng lê sát đất, rõ ràng cần phải giảm cân, vậy mà Tiểu Vương lại ngang nhiên bịa chuyện. À… hiển nhiên, ý của anh ta không chỉ là chuyện con mèo.

Liễu Thanh Thanh lúng túng, nói rằng cô còn phải xử lý công việc cuối ngày trước khi đóng cửa. Tiểu Vương lập tức nháy mắt với Đổng Thiên Tâm, gần như muốn chuột rút.

Đổng Thiên Tâm đáp lại bằng một cái nháy mắt “hiểu rồi”, chủ động nhận việc, tiễn Tiểu Vương và Liễu Thanh Thanh ra về.

Đến 18:00, Nguyệt Hạ nhắn tin nhắc mọi người nhanh chóng đến nhà thi đấu. Buổi concert của Thẩm Ước đang rất hot, giao thông đã bắt đầu ùn tắc rồi.

Trong nhóm chat, mọi người đồng loạt trả lời: “Hiểu rồi.”

Đổng Thiên Tâm sắp xếp ổn thỏa cho những chú mèo, khóa cửa, đội mũ bảo hiểm và cất cánh từ sân sau.

Bầu trời lúc hoàng hôn chưa tối hẳn, như được phủ lên một lớp màu tím xanh nhòe nhoẹt.

Tiểu Hoa và những cây hoa đá ló đầu ra khỏi ba lô, ríu rít trò chuyện với cơn gió nghịch ngợm. Những làn sương trắng như sữa lướt qua chân, mang theo mùi hương quen thuộc: mùi tử đinh hương, cháo hải sản, nhựa đường, hàu nướng, hoa giấy, và dừa.

Đổng Thiên Tâm từ từ dừng lại.

Lần đầu tiên cô cất cánh trên gió, mùi hương mà cô cảm nhận được cũng chính là những mùi này.

Chỉ khác là bây giờ, có thêm một mùi hương mới …

Một mùi hương trong trẻo, tựa như tuyết đầu mùa … thuộc về Mang Trú.

Cơn gió buồn bã lướt qua mái tóc cô, những cánh hoa trên đầu Tiểu Hoa khẽ rũ xuống.

Đổng Thiên Tâm đổi hướng, bay về nhà.

Phòng của Mang Trú vẫn rất sạch sẽ, giống hệt như lúc anh rời đi.

Đổng Thiên Tâm biết Tả Bách luôn lén dọn dẹp khi cô không có nhà.

Ánh sáng nhè nhẹ ngoài cửa sổ xuyên qua rèm voan, tạo nên một không gian mơ màng như trong giấc mơ.

Tiểu Hoa và những cây hoa đá ngồi yên trên vai Đổng Thiên Tâm lần này im lặng đến bất thường.

Giường của Mang Trú được dọn dẹp ngay ngắn, phẳng phiu như vừa được là ủi, không một nếp nhăn.

Cạnh giường đặt hai ổ mèo: một ổ màu hồng họa tiết dâu tây, và một ổ màu xanh họa tiết bầu trời.

Đổng Thiên Tâm nhớ lại lúc trước Mang Trú nói anh không thích màu hồng, bắt cô phải đổi sang ổ mèo mới.

Thế nhưng, ổ màu xanh vẫn còn nguyên bao bì, thậm chí chưa từng được mở.

Thực tế, Mang Trú chỉ ngủ trong chiếc ổ màu hồng.

“Miệng thì chê, nhưng thân thể lại rất trung thực.” Đổng Thiên Tâm lẩm bẩm, đi tới bàn học cạnh cửa sổ, kéo ghế ngồi xuống.

Trên bàn học của Mang Trú chỉ có một chiếc đèn bàn, một cuốn lịch để bàn (dừng lại ở thời điểm ba năm trước), và một ngăn kéo nhỏ.

Ngăn kéo bị khóa.

Bốn cây hoa đá nhảy lên bàn, ba cây nâng đế đèn bàn, cây còn lại lôi chìa khóa giấu bên dưới đế đèn ra, giơ lên đưa cho Đổng Thiên Tâm.

Bên trong ngăn kéo là một hộp bánh quy lớn, kiểu dáng và nhãn hiệu mang phong cách hoài cổ. Không biết Mang Trú kiếm nó từ đâu ra.

Hộp bánh chỉ chứa ba thứ: Một gói nhỏ được bọc cẩn thận, một cuốn sổ tay hình dâu tây (kiểu dáng giống sổ tay học sinh tiểu học), và một bìa tài liệu cũng có họa tiết dâu tây.

Ánh mắt của Đổng Thiên Tâm bị gói nhỏ thu hút đầu tiên: Bọc kín như thế này, chẳng lẽ là tiền riêng sao?

Từng lớp vải được mở ra, bên trong là một chiếc thìa inox.

Mọi người đều biết rằng rồng phương Tây thích sưu tập đá quý lấp lánh, chẳng lẽ rồng phương Đông lại thích sưu tập… dụng cụ ăn uống?

Đổng Thiên Tâm nhìn kỹ rồi bật cười: Chiếc thìa này trông rất quen, chính là chiếc thìa múc dưa hấu mà cô đã mang vào thế giới phim thần tượng.

“Hóa ra, Mang Trú này thực sự là một kẻ mê ăn uống.”

Cuốn sổ tay hình dâu tây cũng chứa những nội dung kỳ lạ.

Nhìn từ cách viết, có vẻ là nhật ký.

Nét chữ thon dài, mạnh mẽ, đôi lúc nguệch ngoạc, có lẽ khi viết tâm trạng không ổn. Mỗi trang thường chỉ ghi lại một câu:

“Cách một ngàn năm trăm tám mươi năm, ta lại được nếm thử tài nấu nướng của dòng tộc Hoạn Long. Quả thực rất khó nuốt!”

“Ta, một ngàn năm trăm tám mươi tuổi, lại phải trải qua sự bẽ mặt khi nửa đêm trong trạng thái nửa hình dạng mèo đi… bài tiết. Thật nhục nhã!”

“Hôm nay ta bị một người họ Hoạn Long, chưa tới sáu thước, chưa đầy một giáp, sỉ nhục, vu oan rằng nửa đêm lén khóc trong ổ mèo. Thật nực cười!”

Đổng Thiên Tâm đập tay xuống bàn cười lớn.

Xem kỹ lại, những lời Mang Trú từng “tuyên bố” đều bị “lật kèo”:

Nói rằng rồng trưởng thành không cần ăn uống, nhưng anh lại ăn rất nhiều, còn kén ăn.

Tuyên bố rồng trưởng thành không bài tiết, nhưng hóa đơn nước trong nhà lại tăng đột biến.

Nói rằng rồng không khóc, nhưng cuối cùng lại khóc sướt mướt rời đi.

Trang tiếp theo chỉ có một dòng chữ:

“Chức năng đặc biệt của kiếm đào mộc: chuyển hướng sát thương.”

Đổng Thiên Tâm vừa cười, vừa nghẹn ngào.

Cô biết, dù lúc đó mình không nhận ra, nhưng sau này suy ngẫm lại mới hiểu:

Là một con người yếu đuối, đáng lẽ khi bị tấn công bằng oán khí, cô sẽ chịu tổn thương nặng nề, thậm chí có di chứng. Nhưng cô lại không hề hấn gì.

Câu trả lời duy nhất, là Mang Trú đã dùng cách nào đó để chuyển tất cả tổn thương sang cơ thể anh.

Và khả năng lớn nhất chính là nhờ thanh kiếm đào mộc mà A Mục đã tặng anh.

Đổng Thiên Tâm đã từng nhiều lần tự hỏi: nếu khi đó Mang Trú không thay cô đỡ lấy cú tấn công đó, liệu anh có biến mất hay không…

Nếu cô phát hiện ra sớm hơn…

Nếu cô ngăn cản được Mang Trú…

Nếu… nếu…

Bốn cây hoa đá đẩy nhẹ bàn tay đang run rẩy của Đổng Thiên Tâm, giúp cô lật trang tiếp theo.

“Tộc rồng Chúc Long được sinh ra vì tam giới, mãi mãi sẽ không bao giờ hy sinh tất cả chỉ vì một người.”

Đổng Thiên Tâm vừa cười vừa rơi nước mắt.

Dường như cô lại nhìn thấy hình ảnh con “rồng mèo” kiêu ngạo, khoanh tay, dùng vẻ mặt khó chịu mà nói:

“Nghĩ gì thế? Chút oán khí này thì làm gì được ta? Thay ngươi đỡ một cú, chẳng qua chỉ là chuyện cỏn con thôi.”

Nước mắt thấm ướt trang giấy, nét chữ nhòe đi thành một vệt mờ.

Bốn cây hoa đá luống cuống giúp cô lau nước mắt, Tiểu Hoa ngồi trên vai cô, khe khẽ nức nở, như an ủi, lại như khóc thương.

Các trang tiếp theo đầy những bản ghi chép về các loại trận pháp, chú văn và bùa chú. Ở giữa, có hai cụm từ rất nổi bật:

“Định luật bảo toàn năng lượng”

“Tâm trận”

Trang cuối cùng là một bản thiết kế trận pháp chưa hoàn chỉnh, bao gồm trận bảo hộ và Trận Ngũ Đức lồng ghép với nhau, giống hệt trận pháp bảo hộ mà Đổng Thiên Tâm từng thấy ba năm trước. Tên của trận pháp: “Càn Khôn Nhất Nặc”.

Bản thiết kế này chỉ là một bản nháp thô sơ, vẫn chưa được hoàn thiện.

Đổng Thiên Tâm lau nước mắt, bật cười: “Quả nhiên là rồng mèo, não bé tí, chỉ làm ra được một thứ nửa vời.”

Trang sau lại chuyển về nhật ký.

“Gần đây, ta thường nhớ về lễ tang của giáo sư Lâm. Đám tang ấy rất huyên náo, rất thú vị, khiến ta cũng vô cùng mong chờ.”

“Hóa ra, anh đã nghĩ đến chuyện này từ sớm rồi à.” Đổng Thiên Tâm nhẹ giọng nói: “Không hổ danh là tộc Chúc Long, quả nhiên coi cái chết như về nhà.”

Những trang cuối chỉ còn lại khoảng trống trắng xóa.

Đổng Thiên Tâm mở tập hồ sơ cuối cùng.

Bên trong là một báo cáo dài hơn 50 trang của Tả Bách, phân tích khả năng kích hoạt cơ chế "bong bóng hồng phấn", một dạng năng lực dừng thời gian. Báo cáo chứa đầy các biểu đồ, bảng biểu, giả thuyết và chuỗi suy luận.

Trang cuối cùng kết luận:

"99,99% khả năng cơ chế kích hoạt của bong bóng hồng phấn (dừng thời gian) là: khi Đổng Thiên Tâm và Mang Trú đạt được tâm ý tương thông."

Đổng Thiên Tâm sững sờ.

Tâm ý tương thông?

Thời điểm đó, trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ: Hãy để Mang Trú sống sót. Hãy để Mang Trú ở lại.

Nếu suy luận của Tả Bách là đúng, thì hóa ra…

Những bong bóng hồng phấn lúc đó, không chỉ là mong ước của riêng cô…

Đổng Thiên Tâm vừa cười lớn, vừa khóc nức nở.

"Tam giới gì chứ? Coi cái chết như về nhà cái gì chứ? Anh rõ ràng muốn sống! Rõ ràng muốn ở lại! Con rồng ngốc miệng thì cứng mà lòng lại mềm!"

Hoàng hôn bên ngoài dần biến mất, gió đêm lướt qua rèm cửa trắng tinh khôi, nhẹ nhàng vuốt ve lưng Đổng Thiên Tâm đang run rẩy.

Tiểu Hoa và những cây hoa đá khe khẽ khóc, căn phòng chìm vào tĩnh lặng và bóng tối.

Bỗng, màn hình điện thoại sáng lên.

Ký hiệu cảnh báo của Cát Dương Chỉ Chỉ hiện lên với chiếc mũ bảo hộ: “Cảnh báo nồng độ tà khí cấp đỏ! Thái Tuế tái xuất! Vị trí tà khí: vĩ độ**, kinh độ**!”

Tiểu Hoa và những cây hoa đá bật dậy, đồng loạt nhìn về phía Đổng Thiên Tâm.

Đổng Thiên Tâm chậm rãi ngồi thẳng dậy, lau nước mắt, nhắn vào nhóm: “Tôi xuất phát đây!”

Nhóm chat đồng loạt trả lời: “Hiểu rồi!”

Đổng Thiên Tâm bước lên ban công, nhìn về phía xa, ánh mắt kiên định như sao.

Đêm tối mịt mờ, sóng biển nổi gió cuồn cuộn.

Tiểu Hoa và những cây hoa đá nhảy lên vai cô, đồng loạt giơ tay phải, hô vang: “Oh yeah yeah!”

Đổng Thiên Tâm lao mình khỏi ban công, bay thẳng về bầu trời đầy mây đen.

Chương 59: Đánh rồng cũng phải nhìn mặt chủ chứ [Hết]

Đổng Thiên Tâm bay qua đại dương mênh mông, Tiểu Hoa và những cây hoa đá bám chặt vào tóc đuôi ngựa của cô. Gió thổi qua khiến cánh hoa trên đầu Tiểu Hoa lay động, tỏa hương thơm ngào ngạt khắp đường bay.

Điện thoại của Cát Dương Chỉ Chỉ vang lên chỉ dẫn to rõ: "Còn cách tâm tà khí 5km… 3,3km… 2km… 1km… Đã đến mục tiêu!"

Bên dưới, sóng biển cuộn lên như mực đen; trên đầu, những đám mây đen xoắn lại, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, tâm xoáy đầy rẫy oán khí.

Đổng Thiên Tâm cưỡi gió, dừng lại giữa trời và biển, dáng đứng thẳng tắp, tóc bay trong gió, vạt áo phần phật vang lên.

Từ trung tâm mây đen, một bóng đen gớm ghiếc dần hiện ra, kèm theo tiếng cười ngạo nghễ của Thái Tuế vang vọng khắp bầu trời:

"Hahaha! Tam giới đã không còn Chúc Long. Một nhân loại nhỏ bé như ngươi dám mà cản đường ta ư, chắc hẳn đến để chịu chết rồi!"

Đổng Thiên Tâm cười gằn: "Ta không chỉ có một mình!"

Ngay khi lời nói vừa dứt, tiếng gió rít lên phía sau. Một vạn chiếc drone trải khắp bầu trời, mang theo vô số con mắt cơ khí màu

xanh băng.

Tất cả drone đều là loại nông nghiệp chịu tải nặng, chống gió mạnh. Mỗi chiếc gắn một điện thoại vệ tinh với cửa sổ phát sóng trực tiếp, hiển thị một thành viên tộc Lữ tay cầm hoa tươi, bên cạnh là một phân thân của Cát Dương Chỉ Chỉ.

Một vạn người Lữ tộc đồng loạt nhảy điệu trừ tà, xoay trái ba vòng, xoay phải ba vòng, nhảy lên nhảy xuống, rồi xoay 360 độ; cánh hoa tung bay khắp nơi.

Thái Tuế nổi giận: “Ngươi đang chế nhạo ta sao?!”

Đổng Thiên Tâm nhướng mày: “Thứ đồ cổ như ngươi, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh công nghệ thời hiện đại! Khởi trận!”

Một mệnh lệnh vang lên, đội drone tạo thành một trận lưới trừ tà khổng lồ, ánh sáng linh thiêng chói lòa lao thẳng vào tâm xoáy oán khí.

Thái Tuế cười nhạt: “Kiến húc cây, thật nực cười!”

Oán khí biến thành những dòng chảy đen cuộn trào, lao tới tấn công đội drone. Nhưng dưới sự điều khiển khéo léo của Cát Dương Chỉ Chỉ, các drone né tránh linh hoạt, vẫn giữ vững trận hình và duy trì ánh sáng trừ tà.

Tại trung tâm trận pháp, Lữ Ngọ cầm hai đóa hồng đỏ, nhảy múa đầy nhiệt huyết, hô vang: “Lữ tộc! Hôm nay quyết một trận sống mái!”

Đám oán khí bị ánh sáng trừ tà đánh tan, co rúm lại. Thế nhưng nồng độ oán khí quá cao, chỉ dựa vào trận pháp trừ tà vẫn chưa đủ phong ấn hay thanh tẩy hoàn toàn.

Thái Tuế phát hiện điểm yếu, cười lớn, triệu hồi thêm oán khí, chuẩn bị phá vỡ trận hình.

Đổng Thiên Tâm giơ tay hô lớn: “Kích hoạt trận thứ hai!”

Một vạn drone khác bật đèn sáng rực, tạo thành vòng trận thứ hai, bao quanh trận đầu và tâm xoáy oán khí.

Vòng trận thứ hai không chở người của Lữ tộc, mà là toàn cảnh livestream concert của Thẩm Ước.

Thẩm Ước mặc trang phục lộng lẫy, cầm micro, nhìn thẳng vào ống kính, nháy mắt: “Người hâm mộ thân yêu, hôm nay, tôi mời mọi người cùng hát ca khúc mới ‘Càn Khôn Nhất Nặc’. Cầu mong hòa bình cho thế giới, non sông mãi an lành!”

Thái Tuế gào thét, phóng ra hàng nghìn mũi nhọn oán khí, tấn công dữ dội. Các drone dần yếu thế, trận pháp lung lay sụp đổ.

Thái Tuế cười ngạo nghễ: “Không có tâm trận, các ngươi đừng mơ chống nổi ta?!”

Đổng Thiên Tâm nghiến răng: “Ai nói không có tâm trận?!”

Cô dùng phong nhận rạch cổ tay, máu đỏ tuôn ra, hòa vào trận pháp. Ánh sáng trừ tà lập tức biến thành màu đỏ rực, mạnh mẽ áp chế oán khí.

“Tâm trận chính là tôi!”

Cả trời đất ngập tràn ánh sáng đỏ như máu, bi tráng mà quyết liệt.

Thái Tuế giật mình: “Cô dám hy sinh chính mình sao?!”

Tiểu Hoa và bốn cây hoa đá khóc thét từ xa, liều mình đâm thủng tường gió lao đến chỗ Đổng Thiên Tâm.

Khi đến gần, Tiểu Hoa vươn mình, cánh hoa biến thành một đóa hoa đỏ khổng lồ, hấp thụ bớt oán khí, giảm áp lực lên trận pháp.

Thái Tuế hoảng hốt hét lên: “Mi… Đinh Ninh?!”

Đồng thời, bốn cây hoa đá liên kết với Tiểu Hoa, tạo thành trận pháp Ngũ Đức. Dữ liệu hiển thị: “0.34%… 5.88%… 33.13%… 99.99%!”

Khi trận pháp đạt mức tối đa, ánh sáng bùng nổ. Một Chúc Long khổng lồ trắng như ngọc xuất hiện giữa trời đêm. Vảy rồng tỏa sáng, sừng rồng như mã não, đôi mắt vàng kim rực rỡ.

Thái Tuế rống lên trong tuyệt vọng: “Không thể nào!”

Ánh sáng tinh khiết ập xuống, nhấn chìm Thái Tuế, thanh tẩy mọi oán khí.

Đổng Thiên Tâm lơ lửng, ngơ ngẩn nhìn trời đất trở lại bình yên. Nước mắt cô không ngừng rơi khi thấy Chúc Long tan thành tia sáng.

Cô thì thầm trong nước mắt: “Mang Chúc Long về…”

Đột nhiên, một luồng gió mát bao lấy cô. Trước mắt là gương mặt quen thuộc, vừa lạnh lùng vừa dịu dàng: “Cô thật không biết tự lượng sức mình, Đổng Thiên Tâm!”

Cô òa khóc, nhào vào vòng tay của Mang Trú, vừa khóc vừa cười, vừa gọi tên anh không ngừng: “Mang Trú! Mang Trú! Mang Trú!”

Mang Trú ôm cô, mắt thoáng đỏ lên: “Được rồi, đừng ồn nữa, phiền chết đi được.”

Đôi mày nhíu lại của anh giãn ra một chút, khóe mắt phớt đỏ. Một tay anh đỡ Đổng Thiên Tâm, tay kia vỗ nhẹ lưng cô: “Nghe thấy rồi, ồn chết đi được.”

“Oa oa oa! Mang Trú! Oa oa hu hu hu!”

“Này, đừng lấy nước mũi lau lên người ta!”

Xung quanh chỉ còn vài chục chiếc drone lượn vòng bất lực. Nhờ Cát Dương Chỉ Chỉ mà mọi người mới chứng kiến toàn bộ sự việc qua livestream.

[Tả Bách: “Có nên nhắc họ là chúng ta vẫn đang ở đây không?”]

[Mười tám trưởng lão tộc Lữ:…Xong rồi, tỷ lệ sinh của tộc Chúc Long coi bộ… tiêu tùng.]

[Lữ Ngọ:…Khụ khụ khụ!]

[Thẩm Ước: Không thèm nhìn nữa! Không chịu nổi!]

[Nguyệt Hạ: Các bộ phận chuẩn bị ngay tiết mục encore của buổi biểu diễn đi.]

[Cát Dương Chỉ Chỉ: Cảnh báo tà khí! Cảnh báo tà khí!]

Mang Trú biến sắc, kéo Đổng Thiên Tâm ra sau. Giữa không trung, một luồng tà khí yếu ớt lơ lửng, quấn quanh vài vòng, ngưng tụ thành một cây nấm nhỏ xíu, cất giọng the thé: “Tà khí và oán khí trên đời là bất diệt! Ta là bất diệt! Các ngươi không bao giờ tiêu diệt nổi ta! Rồi một ngày ta sẽ trở lại mạnh mẽ hơn… ”

“Chát!” Tiếng tát chói tai vang vọng.

Thái Tuế ôm “đầu nấm” khổng lồ sững sờ. Đến cả Mang Trú, Đổng Thiên Tâm, và drone cũng bất ngờ.

Tiểu Hoa, với cánh hoa rách nát trên đầu, chống nạnh, hầm hực lơ lửng sau cây nấm: “Thái Tuế không giữ lời hứa sao?!”

Thái Tuế kinh ngạc: “Đình Đình?! Mi là Đình Đình?!”

Tiểu Hoa thở dài: “Chúng ta chẳng phải đã hẹn nhau ở Chung Sơn rồi ư? Lớn lên sẽ cùng nhau hấp thụ tà khí, chuyển hóa thành linh khí đất trời. Ta chỉ lỡ ngủ một giấc mà ngươi đã biến mất. Ngươi có biết ta đã tìm ngươi suốt mười ngàn năm không?!”

Thái Tuế sững sờ: “Ngươi… ngươi đã luôn tìm ta sao?”

Tiểu Hoa bất đắc dĩ: “Tất nhiên rồi, ta đã hứa với ngươi, thì nhất định phải giữ lời.”

Thái Tuế đần thối mặt, rồi bật khóc, nước mắt rơi như mưa, bắn sợi nấm tung tóe.

Tiểu Hoa vỗ nhẹ đầu nấm: “Thôi nào, đừng khóc nữa. Sau này chúng ta cùng hấp thu tà khí, ít ra còn có bạn đồng hành.”

Thái Tuế khóc to hơn.

Mọi người: “…”

Tiểu Hoa nắm tay Thái Tuế, cúi đầu chào mọi người thật sâu. Hai cánh hoa cuối cùng phát sáng, bao lấy Thái Tuế.

Đổng Thiên Tâm bừng tỉnh: “Đây là… nguyện lực của Tiểu Hoa ư?”

Mang Trú ngạc nhiên: “Là sức mạnh của lời thề mà Đình Ninh gìn giữ suốt vạn năm, thanh tẩy oán khí cuối cùng của Thái Tuế…”

Đình Ninh và Thái Tuế biến thành hai luồng sáng nhỏ, nhẹ nhàng bay vào lòng bàn tay Đổng Thiên Tâm. Tiểu Hoa trở

thành một hạt giống, Thái Tuế hóa thành một sợi nấm.

Đổng Thiên Tâm toát mồ hôi: “Phải làm sao với hai thứ này đây?!”

Hàng chục drone đồng loạt hét: “Tiêu diệt ngay! Nghiền nát! Đốt cháy đi!”

Mang Trú nhìn hai vật nhỏ trong tay Đổng Thiên Tâm với vẻ chán ghét, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thái Tuế là bất diệt. Tốt nhất nên giữ nó dưới sự giám sát. Nếu có dấu hiệu gì bất thường thì thanh tẩy ngay.”

Đổng Thiên Tâm gật đầu: “Phải dập tắt mầm họa từ trứng nước, đúng không?”

“Hơn nữa, giờ có Đình Ninh ở cạnh, chắc cũng không sao.”

“Ờ… nhưng nên trồng ở đâu cho hợp lý đây?”

“Trong chậu hoa trên ban công đi.”

“Hả?!”

Đám drone: “Ê ê ê, thế này có sơ sài quá không?!”

Một ngày mệt nhoài khởi đầu bằng buổi họp sáng của Giáo sư Tả. Tám giờ, Đổng Thiên Tâm bị Cát Dương Chỉ Chỉ gõ chiêng lôi dậy. Cô vừa ngáp vừa bước vào phòng khách, thấy mọi người đã tề tựu đông đủ: Mang Trú còn đang ngậm bàn chải, tóc Lữ Ngọ rối như ổ quạ, Thẩm Ước đắp mặt nạ, Nguyệt Hạ chỉn chu chuẩn bị đưa Thẩm Ước đi làm.

Tả Bách mặc đồ ngủ, cầm bút điện tử chỉ vào màn hình TV chiếu PPT với tiêu đề:

“Họp tổng kết dự án thanh tẩy Thái Tuế.”

Đổng Thiên Tâm sắp phát điên:

“Giáo sư Tả, Boss tiêu rồi, không cho chúng ta ngủ thêm được sao?!”

Tả Bách thản nhiên bắt đầu tổng kết: “Qua phân tích, tôi và Cát Dương Chỉ Chỉ nhận thấy, điều kiện để Mang Trú hồi sinh gồm các yếu tố: Thứ nhất, Tiểu Hoa và bốn cây hoa đá đã hy sinh để hình thành Trận Ngũ Đức. Vì Tiểu Hoa và hoa đá chịu ảnh hưởng từ sức mạnh Long Thần mà hóa thành tinh linh, nên cũng có thể xem như phân thân của Mang Trú, giúp tái cấu trúc và triệu hồi Chúc Long.”

Lữ Ngọ chen ngang: “Khụ khụ, cho tôi nói một câu! Trận Ngũ Đức là công sức năm đời Lữ tộc, không thể bỏ qua!”

Tả Bách liếc ngang: “Thứ hai, nguồn năng lượng cuối cùng hội tụ vào Trận Ngũ Đức là tàn dư nguyện lực từ các nhiệm vụ trước, nhất là từ miếng gỗ. Miếng gỗ và kiếm đào mộc đều có chức năng ‘ngón tay vàng’, nhưng miếng gỗ là lá chắn, kiếm đào đỗ là chuyển hóa sát thương. Lần đầu Thái Tuế hồi sinh, Đổng Thiên Tâm dùng miếng gỗ bảo vệ Mang Trú. Có lẽ lần ấy đã giữ lại chút sức mạnh Long Thần, trở thành điều kiện quan trọng cho sự hồi sinh của anh ta.”

Nguyệt Hạ gật gù: “Người giúp đỡ người khác, ắt được trời giúp.”

“Thứ ba, cũng là then chốt, chính là ‘ngón tay vàng’ bong bóng màu hồng.” Tả Bách nhìn sang Mang Trú và Đổng Thiên Tâm, nói: “Bong bóng màu hồng khả năng cao chính là nguyện lực thuần khiết từ sự tâm ý tương thông của hai người.”

Đổng Thiên Tâm và Mang Trú nhìn nhau. Cô mỉm cười, còn anh Chúc Long thì quay mặt đi.

“Báo cáo dự án kết thúc.” Tả Bách tắt bút điện tử.

Cát Dương Chỉ Chỉ kéo ra slide tiếp theo: “Nhiệt liệt chúc mừng Chúc Long trưởng thành đạt 100%!”

Mọi người: “…”

“À, suýt quên.” Lữ Ngọ móc điện thoại ra bấm: “Khoản tiền thừa kế cuối cùng, một trăm nhìn, đã được chuyển đi.”

Điện thoại Đổng Thiên Tâm kêu “ting”, báo tin nhắn tài khoản nhận 100.000.000 tệ. Cô chỉnh lại bộ đồ ngủ, đứng dậy đầy khí thế:

“Để chúc mừng tôi chính thức đạt mục tiêu nhỏ với khoản tiết kiệm này, hôm nay tôi bao! Mọi người ra ngoài shopping ăn xả láng nào!”

Gió thổi “vù” qua phòng khách.

Nguyệt Hạ lôi Thẩm Ước: “Nhanh lên, sắp trễ lịch rồi!”

Tả Bách kéo Cát Dương Chỉ Chỉ vào thư phòng: “Sắp đến cuối kỳ, phải duyệt luận văn cho nghiên cứu sinh.”

Lữ Ngọ nghe điện thoại, vừa đi vừa nói: “A lô, giám đốc Vương hả? Vâng, 10 giờ sáng tôi sẽ đến.”

Đổng Thiên Tâm: “…”

Cô lặng lẽ nhìn sang Mang Trú.

Anh ta đặt bàn chải xuống, đi ra ban công xách bình tưới nước cho mấy chậu hoa.

Đổng Thiên Tâm hậm hực đi theo.

Mấy chậu Tiểu Lục, Tiểu Lam, Tiểu Tử, Tiểu Hoàng lại trở về hình dạng hoa đá, nằm phơi nắng, uống nước, trông rất khỏe

mạnh. Không biết bao giờ chúng mới hóa thành tinh linh thêm lần nữa đây .

Tiểu Hoa và Thái Tuế được trồng chung một chậu. Tiểu Hoa vừa nhú hai chiếc lá non xanh mơn mởn, còn Thái Tuế thậm chí chưa nảy mầm.

Mang Trú vừa tưới nước vừa dọa:“Hai đứa lần này phải ngoan đấy.”

Đổng Thiên Tâm hùa theo: “Nếu không, Tả Bách sẽ biến hai đứa thành món ‘Đình Ninh xào nấm’ luôn đấy.”

Hai chiếc lá non của Tiểu Hoa khẽ rung, như đang cười.

Đổng Thiên Tâm ngắm chậu hoa hồi lâu, ánh mắt chợt dời sang gương mặt Mang Trú.

Chàng trai trước mặt có bờ vai rộng, vòng eo thon, da trắng mịn hơn tuyết, hàng mi dài cong, ngũ quan thanh tú như ngọc. Đúng là rồng cô nuôi, trông đẹp thật đấy!

Mang Trú hơi cứng người: “Nhìn ta làm gì?!”

Đổng Thiên Tâm cười toe toét: “Vì anh đẹp.”

Mặt, tai, và cổ của Mang Trú đỏ bừng. Chúc Long thuần trắng của tam giới hóa thành… tôm luộc.

Đổng Thiên Tâm khoái chí ngắm tiếp.

Mang Trú thở dài, đặt bình nước xuống, bỗng anh đưa tay kéo cô vào lòng.

Đổng Thiên Tâm giật mình, run bần bật: “Anh làm gì đấy?!”

Mang Trú nghiêm túc: “Ta đói.”

Cô hốt hoảng: “Anh đã trưởng thành 100% rồi, đâu cần ăn hay ngủ nữa đâu?!”

Anh nhẹ siết tay, giữ cô sát ngực anh hơn.

Đôi đồng tử đen của Mang Trú vụt hóa vàng óng như mắt rồng: “Ta đói!”

Đổng Thiên Tâm cảm nhận rõ tim mình đập loạn nhịp. Anh đến gần, hơi thở nóng dần, vòng tay chặt hơn…

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng vang lên tiếng “tút tút tút” kỳ cục trên bầu trời, giống như máy kéo sắp hết xăng vậy…

Không phải máy kéo, đó là một đám mây to cỡ bồn tắm, vừa bay vừa phun từng luồng khói trắng đứt đoạn như khí thải. Cuối cùng, nó đáp xuống ngay bên ban công, nhả ra một làn khói trắng, rồi “khụ khụ khụ” như ông già mệt mỏi.

Đổng Thiên Tâm nhìn kỹ, phía trước đám mây có tấm bảng vàng giống biển số, đề “Tường Vân số 007.”

Trên mây, một cô gái mặc áo dài kiểu cổ điển ngồi xếp bằng, vừa ngáp vừa vươn vai:

“À, cuối cùng cũng tìm được rồi! Đổng Thiên Tâm, hậu duệ tộc Hoạn Long, và Mang Trú, thuộc tộc Chúc Long!”

Mang Trú lập tức cảnh giác: “Cô là ai?!”

Cô gái xua tay lia lịa: “Bình tĩnh, tôi không phải người thường. Tôi là thần tộc!”

Cô rút điện thoại, màn hình hiển thị thẻ công tác sáng rực:

“Tên tôi là Phạm Lan, bà Thổ Địa của miếu thổ địa khu Thanh Long, thành phố Xuân Thành, thuộc Côn Lôn mạch. Hai người thanh tẩy Thái Tuế lập công lớn, giá trị công đức tăng mạnh.

Chúc mừng! Hai vị có muốn lên Thiên Đình thi công chức không?"

Mang Trú: "…"

Đổng Thiên Tâm: "… Đây là trò lừa đảo kiểu mới à?"

Cô gái cuống cuồng: "Bà thổ địa thật mà! Trở thành thần tiên dễ lắm! Học một khóa, thi một bài, chịu vài tia sét là xong!"

Mang Trú nổi giận, phóng ra vòng sáng cực lớn. Ai ngờ cô gái kia ném luôn một chiếc chăn lười in hình Peppa Pig, nhanh như chớp quấn gọn cả Mang Trú lẫn Đổng Thiên Tâm thành một bó khổng lồ. Cô ôm cái túi, cưỡi Tường Vân "tút tút tút" bay đi, vừa bay vừa hát:

"KPI năm nay đủ rồi! Tiền thưởng Tết ơi, ta đến đây! Lalala… "

Gió lạnh thổi qua ban công, bốn cây hoa đá, Tiểu Hoa và Thái Tuế (còn chưa nảy mầm) đều ngẩn tò te.

Tả Bách trong phòng khách cầm ly cà phê nóng, ngó ra ban công trống không. Thong thả đẩy gọng kính.

Trong điện thoại, Cát Dương Chỉ Chỉ kêu inh ỏi báo động.

Tả Bách gọi cho Lữ Ngọ: "A lô, Lữ Ngọ, tôi đây. Khoảng 30 giây trước, Đổng Thiên Tâm và Mang Trú bị một cô gái… ừ… cưỡi một đám mây cà tàn bắt cóc ngay trên ban công. Cô ta tự xưng là thần tộc, có biên chế ở Thiên Đình, vũ khí là chăn lười hình lợn Peppa … Không, tôi không điên, càng không ảo giác. Cô ta bảo sẽ đưa họ đi thi công chức làm thần tiên."

Tả Bách nhấp ngụm cà phê: "Cậu nghĩ sao nếu tôi đặt tên dự án này là: 'Phó bản bà Thổ Địa'?"

Tiếng hét của Lữ Ngọ vang vọng khắp thành phố Bách Đảo.

… Hết truyện …

Nội dung từ **Chương 1: [Phần 1. "Mèo Rồng Đến Rồi"] Một trăm triệu tiền thừa kế???** đến **Chương 59: Đánh rồng cũng phải nhìn mặt chủ chứ [Hết]**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh